

„ИЗГРЕВЪТ”

**НА
БЯЛОТО БРАТСТВО**

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

31

Библиотека
“Житен клас”

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ УЧИ И ЖИВЕЕ

**Спомени на съвременници
и последователи на
Всемировия Учител Беинса Дуно**

ТОМ 31

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО

**Сборник от деянията човечески
на Изгрева, след Школата на
Учителя Дънов 1922–1944 година**

**Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев**

**Библиотека „Житен клас“
София 2015**

**„Ние сме от Бога,
който познава Бога, нас слуша.
Който не е от Бога, не ни слуша.
От това познаваме
Духът на Истината
и Духът на Заблудението”**

I Йоанново посл. 4:6

ISBN: 954-954-9915-25-9 (т. 31)

© Вергилий Николов Кръстев, съставител, редактор, 2015

© Вихър Ангелов Пенков, дигитализация и обработка
на снимковия материал, 2015

© издателство “Житен клас” - София

Всички права запазени.

Не се разрешава препечатването на отделни части от сборника в
периодичния печат и в книги, без разрешение от съставителя на
изданието.

I.
ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ
ЗА
СЪВМЕСТНАТА ИМ
РАБОТА
С
МАРИЯ ТОДОРОВА
СПОМЕНИ 1972 – 1976 г.

Магнетофонен запис
14 май – 29 юни 2006 година

ЗАЩО И КАК Е НАПИСАН И ПУБЛИКУВАН ТОЗИ МАТЕРИАЛ

Днес е 14 май 2006 г., часът е 10,30 сутринта, ден неделя

Този материал, който ще прочета на магнетофонен запис, за да бъде въведен този материал от Полина, е написан, когато съм бил на 50 години.

Аз съм роден 1938 година, и като прибавим 50 години, прави 1988 година. През 1989 година дойдоха промените в България. И така, към 1988 година, като прибавим 12 години, това прави 2000-та година. И като прибавим още 6 години, всичко прави 18 години.

18 години чака този материал да бъде задвижен и да бъде въведен, за да може да влезне в поредицата „Изгревът“.

18 години, не е малко време! Човек се ражда, навършва 18 години, някой се омъжват, други отиват войници и започва техния живот като граждани на тази страна. Така беше по мое време, когато аз бях младеж, войник, възмъжах и накрая остарях. Сега в момента 2006 година, аз съм на 68 години навършени. И затова вече аз по-трудно ще го чета. Но дано имам сили, за да го прочета, за да може да остане за следващите поколения!

I. Този материал е написан много трудно и той беше определен, за да влезне след материала на Мария Тодорова, който аз съм публикувал в **том V** от „Изгревът“. Той е със спомените на Мария Тодорова. Но този материал тогава аз не го включих, поради различни причини, защото смятах, че ще му дойде времето. И това време дойде. Кое е това време? Ами в работата ми с Борис Николов. Аз съм записал над **25 часа** неговата поредица „Пътят на ученика“. Тази поредица „Пътят на ученика“, Марийка Марашлиева я прехвърли на машинописен текст, и от тези записи аз в последствие съм пускал на магнетофон, и на ръка съм записал онова, което е говорил Борис Николов. След което аз диктувах на Марийка Марашлиева. Тя го записваше на пишещата машина. След което се предаде на компютърен набор. И така се оформи „Пътят на ученика“, в който влизаше спомените на Борис Николов, отпечатани в I том, както и в II и III том на „Изгревът“. Това беше една много трудна работа! И сега като си припомням, аз се учудвам как съм успял да завърша тази работа!

II. Втората голяма работа на Борис Николов, която той успя да предаде, това беше „**Мисли на ученика**“. Това са негови мисли, които той в разстояние на много години е записвал в своите тефтерчета. Накрая аз го накарах, той след това ги прехвърли в тетрадки и ми ги издиктува на магнетофон, което аз записах. След това, този магнетофонен запис аз го прехвърлих на касетки. Това е някъде към **25–26 часа**. След което аз го предадох да се прехвърли на машинописен текст от Марийка Марашлиева, но тя работи някъде до към средата. Тя вече беше възрастна, и не можа да свърши тази работа.

В последствие аз този материал го предадох на Полина, която в момента го почна още от самото начало, и така оформи „Мисли на ученика“ от Борис Николов.

III. Третата голяма работа, това беше да се прехвърли и да се въведе на компютърен набор, и да се подготви под печат този отдел, наречен „**Окованият ангел**“. Част от него аз съм публикувал в „Изгревът“, том III накрая, и съм изваждал отделни пасажки на които съм сложил номера, за да защитя моята теза във връзка с онзи материал, който съм въвел за събитията, развили се с последователите на Учителя след 1945 година до процеса срещу Братството 1958–1959 година, гоненията срещу

Братството, и големия обиск на 6 срещу 7 декември 1957 година, и всички събития, които следваха след това. Така, че този „Окованият ангел“ ще влезне в този том, който подготвяме. Виж „Изгревът“, том III, с. 271–IV. И накрая, трябва да дойде и материала, който аз в момента ще диктувам, а това е: **„Работата ми с Мария Тодорова“**.

Записал Вергилий Кръстев, след като подготвих „Изгревът“, том V. Това го оставих към друг том, и той има към 25 листа. Вероятно ще се прибавят и други страници, които аз имам и съм подготвил, но това е една много трудна и мъчителна работа!

Дано мога да си прочета онова, което съм записал, и дано мога да влезна в този материал. А този материал означава описването на една епоха, която е много трудна за мен, за да се върна назад. И беше още по-трудно и мъчително, за да я премина! Как съм я преминал – аз още не мога да проумея на този етап! Добре, че още съм жив!

И така, сега ще почна последователно да разчитам моя първоначален текст. Ще ми бъде много трудно, защото аз съм вече възрастен. А това е писано, когато аз съм бил в разгара на своите сили. **И съм го преминал гол и бос. И гладен и жаден!**

И така, да ви пожелаая приятно слушане! А на Полина да пожелаая, да може да положи усилия да запише този текст, който аз записвам, защото това е нейното време за работа по поредицата „Изгревът“!

1. ТОРБАТА, КОЯТО ТРЯБВАШЕ ДА СЕ НАПЪЛНИ

1.1. ИЗПОВЕДНИКЪТ

За написването на тези опитности, употребих неимоверни усилия, вложих много от определеното ми време, от съдбата ми, с много настойчивост се борих ежедневно, ежечасно, за да мога да се добера до тях. Не мислете, че това са обикновени словосъчетания от думи и изрази! В последствие ще ви покажа през какви етапи преминах, през какви препятствия, трябваше да преминавам и да се справям. Беше много трудно! За мен това беше една битка – дълга, жестока, продължителна! Смятам, че съм устоял на нея само тогава, когато привърша работата си от едно обещание, което съм поел. Мога да заявя, че никой не би могъл да се добере до тези опитности по простата причина, че не бил могъл да издържи на това, което аз изтърпях. А самият факт, че освен мен друг не можа да се добере, говори само по себе си, че моето предназначение не бе случайно, а строго закономерно.

Пишейки тези неща след 20 години от първата ми среща със Словото на Учителя, със самия Учител, но не на физическото поле, пишейки това 20 години след срещата ми с Неговите съвременници от Школата Му, направо се учудвам, че са преминали толкова години, а аз съм свършил толкова малко работа! Тогава бях на 30 години, а сега съм на 50 години, когато обработвам тези материали. /Тези материали са обработвани 1988 г./ Защото аз съм бил тогава на 50 години. Този отрязък от време на едно цяло поколение можеше ли да изкупи онова, което съм направил и онова, което не съм направил?

От начало смятах да предам само опитностите на възрастните приятели, които заварих. Но когато започнах да ги описвам и да ги подреждам, се установи, че аз съм неразделно свързан не само с техните опитности, не само с техния живот, не само, че аз бях техния изповедник

на 30 години, не само, че аз бях навлезъл в тази епоха, но бях **вече жив участник на тази епоха**. И беше в мен, и тази епоха стоеше пред мен, и аз влезнах в нея.

И така, аз станах изповедник на тези хора. Тези, които бяха по времето на Школата 1922 г. при откриването на Школата на Учителя 20 годишни, след 22 години те бяха 44 години, когато Си замина Учителя. А към тези 40 години, като прибавите още много години, за да се доберете до онзи момент, когато 1970 година аз започнах да ги записвам, ще видите, че аз заварих тези хора, че те бяха вече на 60–65 години, 70–75 години. Това бяха хората, които бяха останали живи и по-млади. На по-млада възраст те не бяха съучастници по времето на Школата на Учителя. Затова тези, които останаха, те разказваха. Аз бях техния изповедник. Не смятайте, че това е станало лесно! Напротив, аз **водих дълга, жестока борба, битка** – ежечасно, ежедневно, всеки ден, всяка седмица и всеки месец!

И аз фактически със силата и властта, която ми беше дадено от Невидимия свят, аз извърших насилие върху тях, и те така разказваха, иначе те не биха разказали нищо. Защо? Ами защото нямаха сила да го направят. Тази сила, която беше в мен, аз я предавах на тях, тя влизаше в тях, и чрез тази сила те говореха пред мен. Вероятно, когато се събираха и когато някой други хора отиваха, разказваха по някоя и друга случка. Но така, както беше моя план, никой не би могъл да го осъществи с тях. Просто те нямаше да могат да разказват, защото я **нямаше силата**, която да влезне в тях.

И ето, сега преглеждам моите записки, а около мен и пред мен лежах тези записки, които бяха техните материали, пред мен стояха техните живи образи. Настояваха, напомняха ми, че те съществуват и, че те трябва да влязат в поредицата на „Изгревът“. А понякога ми пречеха в това тяхно насилие, което те упражняваха върху мен. Вие знаете ли какво означава да седнете на масата, да пуснете магнетофонния запис, да се свържете с техния глас, да ги извикате чрез гласа им? Те да дойдат, да застанат върху теб и да искат да влезнат в „Изгревът“. А това беше невероятно преживяване, и това трудно можеше да се издържи! То стигаше понякога до насилие, което се упражняваше върху мен. Как съм издържал, аз също не знам!

Те не бяха си свършили своята работа! Сега, трябваше да я довърши друг, а трябваше да се довърши. Един, трябваше да я довърши. И сега нямаше друг – аз бях изпратен за това. И още от самото начало до края, отстоявах на това мое обещание пред Учителя Дънов. А бяха изтекли 11 години след като Мария Тодорова си беше заминала. Тя си замина 1976 г., като до май 1976 г. ми разказваше неща, които изпъкваха и изникваха в нейното съзнание. Аз записвах. Всичко, което записвах и след като приключвах, прибирах моите подръчни записки. Тя се усмихваше, и казваше: **„Ти пак сложи нещо в торбата!“** Тези записки аз си ги слагах в чантата. Тогава аз носех чанта с която тогава се движехме онези, които бяха така наречените интелигентни. И не беше торба, но така тя го казваше образно, и символично. Пак сложих в торбата, но това, което сложих за мен това е много-много малко, отговарях аз. А тя добавяше: „Бъди доволен, че другите не сложиха нищо! Те се разминаха с мен.“ И продължаваше: „Ако другите знаеха какви опитности, какво богатство имаше в този дом в който живеем, щяха **не пътека, а път да направят до нас!** Но не го направиха.“

И така, за онези, които идваха при тях на гости, посещаваха ги, „Изгревът“ беше затворен за тях. С техните спомени, които те бяха запечатали в техните съзнания, те там се пазеха като магнетофонни записи – записани и укрити. А онези, които идваха да слушат, да се срещат с тях, понякога ставаха техни врагове.

Така, че Невидимия свят пазеше онова, което те имаха в тяхното съзнание, за да дойде онова време, когато да бъде изпратен **Онзи човек, Който бе определен от Небето** да запише на магнетофонен запис всичко, което те пазеха и съхраняваха в своите съзнания. Този човек беше моя милост.

1.2. ПРИЕМНИКЪТ

Още в първата ми среща с Мария Тодорова и Борис Николов през 1969 г., изложих своята програма защо съм дошъл, и какво искам. Те ме гледаха ококорени, усмихваха се. Никой друг не бе им говорил такова нещо! Аз бях тогава млад – на 30 години. А те бяха тогава на 71 години. Още физически, психически и умствено запазени. Може би по-подходяща възраст не можеше да се очаква, и да се иска за такива спомени! Това е златната възраст на спомените.

Попитаха ме кой ме изпраща. Отговорих, че ме изпраща моя ръководител. Казах им, че моя ръководител е Учителят. Те се спогледаха, усмигнаха се, понеже всички онези от Школата, които бяха вече 60–70 годишни, всички настояваха и говореха, че лично Учителят ги ръководи, че лично Учителят ги движи, и че те са проповедници на Словото на Учителя и на Неговата Школа. А това, което аз заварих, заварих съвсем нещо различно, и това, което говориха изобщо не беше верно. Така че, когато аз казах, че ме изпраща Учителят, Мария Тодорова и Борис Николов се погледнаха и се усмигнаха, и си помислиха: „Абе тоя, който идва сега, той е същия като нас, които говорят нагоре и надолу, наляво и надясно, че Господ им говори, че Господ ги движи, и че Учителят им е Учител.“ Така. И ме питаха за какво ме изпраща Учителят. Отговорих им, че Той ме изпраща, за да бъде техен приемник, за да запише всичко, което те знаят, да може да **приключи епохата в която те са живели**, и да ми се предаде всичко, което има у тях, което са съхранили, и което пазят на различни места. Целта е да остане следа в Школата, да остане историческа следа. Те ме оглеждаха не само учудено, **но ме разглеждаха като нещо необикновено!**

Питаха ме откъде съм имал тази смелост, за да дойда при тях. Аз също в момента се учудвам, откъде имах тази сила и тази смелост, за да отида при тях, и да отстоявам моите идеи и моя план! А в себе си имах точно определена програма. Изложих я пред тях за всеки по отделно – за Мария Тодорова, и за Борис Николов. Те се замислиха, разбираха, че трябва да се направи нещо, но не смятаха още да започнат. По онези години те смятаха, че ще имат благоприятни условия, които небето ще им даде, заключаващи се в това, че ще се даде условия на Братството, за да продължат своята работа. А условията на Братството, бяха затворени от Комунистическата власт. Една част те успяха да затворят от 1945 г. до 1950 г. След това от 1950 г. до 1957 г. И от 1957 г., когато започна процеса до 1962 г., когато Борис Николов и Жечо Панайотов бяха в затвора. И след като излезнаха от затвора, този салон беше заключен на Изгрева, по-късно беше разрушен. И всичко бе разрушено.

1.3. ЗАКЛЮЧВАНЕ НА ВЪНШНИТЕ УСЛОВИЯ

Така, че Невидимия свят беше заключил външните условия за една тяхна работа. Освен това, те бяха възрастни – 70 годишни. Те очакваха, че Невидимия свят ще им отвори условията да могат да работят. И дори да беше отворил Невидимия свят, те нищо не можеха да направят. Така, че те очакваха тези благоприятни условия властта да им даде възможност да развият своята дейност. Аз категорично пред тях изразявах становището и убеждението си, че те няма да имат по-подходящи условия от тези, които в момента ги имат, и че времето за работа бе именно сега. А това е 1969–1970 година. Те не се съгласяваха с мен, даваха ми доводи, разказваха ми това онова, че трябва да се помисли, че трябва да се помисли втори път, че трябва да се помисли трети път. Но само това. Понякога ми разказваха някоя своя отделна опитност. Аз слушах, тогава аз казвах и разглеждах окултния закон, чрез който тази тяхна опитност е дадена чрез срещата им с Учителя. Те ме оглеждаха, и не можеха да повярват на ушите си как аз давах окултния закон.

И ето, те чакаха и държаха много на едно изказване на Учителя в което бе казано на времето, че условията от 1939 година ще се повторят през 1999 година, че и след това. И те смятаха, че ще доживеят до тази възраст, че ще могат да работят, и т.н. и т.н. Аз им разказвах, че това няма да стане, защото това за което те говорят са условия и време на едно друго поколение. А това бяха условията и времето на моята скромна милост, когато отидох да работя с тях. Те не беха съгласни с мен. Те тогава още горките не разбираха, че те бяха от една друга епоха, и тази епоха беше свършила още през 1944 г. след заминаването на Учителя. Точно 22 години епоха на Школата – от 1922 г. до 1944 г. И те бяха преминали през тази епоха. Тогава какво искаха? – Те искаха да бъдат вечни! Вечни на физическото поле не можеха да бъдат. Но те не споделяха моето мнение, че трябва веднага да се работи, защото няма време.

В онези години всички от тяхното поколение очакваха да се случи нещо, да се промени нещо. И то се случи. Отначало се иззе, взе се Изгрева, салона се разруши, и разрушиха всички бараки. И накрая онези съвременници на Учителя, които са били на Изгрева, комунистическата власт беше построила много жилища, и на всеки един от тях, независимо дали имаше право или нямаше право, **всички ги премести на подходящите жилища**. Дадоха им гарсонieri, едностайни апартаменти, двустайни апартаменти. А мога да кажа, че половината на Изгрева нямаха нотариални актове както за своите бараки, така и за тези места. Така, че Учителя от Невидимия свят **натисна бутона** и онези комунистически власти решиха да ги прехвърлят, и да им дадат жилища за временно настаняване под наем, защото да се освободи терена на Изгрева. Така, че тогава се дойде до една развръзка на физическото поле – Изгрева бе разрушен.

1.4. ЗАЩО СЕ РАЗРУШИ ИЗГРЕВЪТ

И те тогава смятаха, че след разрушаването на Изгрева, ще се разруши Съветската империя. Но Съветската империя не можеше да се разруши, защото тя имаше своето време, **тя имаше своя кредит**, и тя беше поставена да съществува от самия Учител. А за какво я беше поставил, това вие ще намерите и ще прочетете в онези томовете, които бяха издадени от поредицата „Изгревът” – XX том, XXI том, че XXII том. А времето тогава течеше, и един след друг тези приятели отпадаха. Те си заминаваха от този свят. А те смятаха, че ще останат вечно. Тази заблуда, беше обхванала всички. И въпреки моето настояване, **те не можеха да разберат онова, което аз говорех**. И единствено се стреснаха, когато видяха, че Изгрева е разрушен, че те са настанени в различни блокове, в различни жилища, и не им оставаше нищо друго, освен онова, което имаше запечатано в тяхното съзнание.

И така, тогава те се уплашиха, някой се опомниха, някой не. И тогава аз вървах и посещавах напълно нелегално, и се криех един след друг. Без изключение, всички не можеха да осъществят приемствеността, което трябваше да осъществят чрез своя живот, и да прехвърлят Словото на Учителя – онова, което знаеха на следващото поколение. Нямахме как да го направят! И да искаха, не можеха! **Те бяха просто завързани отвътре и отвън, завързани с едно въже**, за да не правят бели, и да не се отклоняват в една или друга посока. Ето така те знаеха, че са вързани, че не могат да направят нищо, **но не разказваха нищо, и не предаваха нищо!** Това беше не егоизъм, това беше за мен едно предателство! Вместо да си предадат своите материали, да си напишат своите спомени, да оформят тази историческа следа за Школата, те нищо не правеха. Впрочем, те правеха – **те воюваха помежду си безпощадно, и изгаряха в тези битки!** На това аз бях свидетел.

Тогавата те имаха много лични материали – писма, снимки, тетрадки. И след като си заминаваха, оставаха в различни ръце, оставаха в неподходящи хора, в техните наследници, които им бяха **кармически врагове**, и които нямаха отношение към онова, което техните сродници, техните роднини, и техните приятели са им оставили. Защо? – Защото бяха врагове! Те всичко унищожаваша! Дори и да ги съхраняваха тези неща, те не знаеха за какво да им послужат, те не познаваха материала, те ги смятаха за ненужни. И ги изхвърляха, и ги унищожаваша. Оправдаваха се с различни неща, които не бяха верни и не можеха да служат за оправдание.

Така, аз заварих цялата тази обстановка. За да бъде по-ясно тази карта, ще се спра последователно на нашето съвместно съжителство с тези приятели така както аз ги видях, така както аз ги срещнах, и така както аз се движих между тях. Това не е само мое лично виждане, това не е нещо субективно отражение в моето съзнание, а това беше потвърдено както с техния живот, така и в моя живот. Как бе потвърдено с техния живот? Тези, които **не ми предадоха нищо, те станаха предатели на Школата!** Тези, които ми предадоха, аз работех с тях и те останаха в „Изгревът”. Та те вече не бяха субективно отражение, те бяха вече обективна реалност в поредицата на „Изгревът”.

Ето, днес 14 май 2006 г., аз вече съм отпечатал 22 тома от „Изгревът”. На 19 април 2006 г. беше отпечатан XXII том на „Изгревът”. Това не е субективно отражение, това е обективна реалност. Но тази обективна реалност аз съм я реализирал, но не и те, не и техните наследници.

Така, че ще се постарая да дам нещата такива каквито бяха, без излишни думи и без някой да ми прави забележки, че това, което изнасям не е трябвало да се изнася, или че не било вярно. Вярно е, всичко е вярно! Защо е необходимо да бъде изнесено? Защото, само така ще можете да видите другата страна на личния им живот. Защото, вие четете от поредицата „Изгревът“ техните спомени, вие ще четете техните опитности, но тези опитности, които имат с Учителя, те са по време на Школата на Учителя от 1922 г. до 1944 г. А другата епоха от 1945 г. до 1969 г., когато аз дойдох на Изгрева да спася онова, което беше останало, това беше едно време, когато те бяха изпитани, изпитани за онова, което знаеха от Учителя.

И мога да кажа, че **всички без изключение се провалиха!** Това беше големия провал, който аз заварих. И онова, което е спасено, то е спасено благодарение на мен! Някои сега ме упрекват, и казват: „Ами защо винаги казваш „Аз“? – „Ами казвам аз бях този, не беше този или онзи, не бяхте вие, аз бях този, който запазих, който съхраних и който отпечатах!“ Това е! Това е факт. Но за тогава, за онази епоха по времето на Школата, когато те бяха по времето на Учителя, те бяха едни със своите пропуски, със своите грешки, със своето отклонение. Но след заминаването на Учителя, се случиха точно онези неща за които Учителят беше казал, че те ще бъдат изпитани. И те бяха изпитани, и се провалиха. Аз съм свидетел на това.

И така, небето изпрати моя милост, за да дойда при тях. Трябваше да видя с очите си, и да опиша нещата такива, каквито бяха. И аз ги описвам. И така, вие ще имате една ясна представа за онази епоха, за времето, което съм работил с тях, и ще видите, че това, което съм записал и това, което те са разказали, това не е творчество. Не е творчество при което бихме казали, че това е един колективен процес. Това не беше творчество и не можеше да бъде. Това беше изповед на онези души, които бяха останали от времето на Школата на Учителя, които бяха преминали един земен път и бяха на края на своя житейски път. И аз се явих, за да им бъда изповедник.

1.5. РОЛЯТА НА ИЗПОВЕДНИКЪТ Е ДА ГИ ИЗЧИСТИ ОТВЪТРЕ

А знаете ли какво значи да бъдете изповедник? – Не само да слушате, не само да възприемате това, което те казват, но вие трябва да ги изчистите. Те бяха **запушени комини**. Аз, трябваше с топуз да се качвам на покрива на техните домове, да пускам с въже този топуз през техните запушени комини. Да им отпушвам печките, и комините на техните **запушени съзнания**. И така, те се отпушваха, и разказваха. Без този топуз, без да се качват горе, без да им отпушват комините на техните съзнания, те не можеха да разказват. Така, че никой не можеше да свърши тази работа, защото нямаше силата, и нямаше да се справи никой! А аз се справих, защото ми беше дадена сила и друг беше Онзи, Който ръководеше „Изгревът“. А Неговото име ще намерите в поредицата от тези 22 тома, които аз съм издал до днешна дата – 14 май 2006 година.

А защо говоря за 14 май? Тя е една много интересна дата! За тази дата, вие ще проверите в „Изгревът“, том XXII. Там има един отдел накрая, който аз съм написал коментарий за беседата на Учителя „За двете риби и петте хляба“.

На 14 май става ежегодния събор на Всемирното Велико Бяло Братство на Хималайте.

КАКВО ОЗНАЧАВА 14 МАЙ КАТО ДАТА

И така, в „Изгревът“, том XXII, накрая има един отдел „Агарта и Атлантида“, от с. 723. И този отдел е изграден върху една беседа на Учителя, наречена „За двете риби и петте хляба“. И тука на с. 730 и 731 с. ще разберете какво значи тази дата 14 май, защото днес е 14 май. Какво представява 14 май? Това е датата, когато на Агарта се събират всички онези, които са представители на Всемирното Велико Бяло Братство, с представителите на Учителите от Божествения свят, и лично от Всемировия Учител Беинса Дуно.

Ще се запознаете с този материал и с моите бележки, които следват след това. Без моите бележки вие няма да имате възможност да влезнете в този материал. А за да проучите този материал, са ви необходими 1–2 години. Но в случая, може да се запознаете какво означава 14 май. – Това е срещата на онези души, към този център Агарта. Но тази среща не е във физически тела, а то е среща на онези, които могат, имат познанията да се изтеглят от физическите тела и да отидат там **с духовните си тела, с етерните тела**, и да присъстват на този събор.

Но на този събор отиват само онези, които са поканени. Така че в момента това, което съм дал в този том XXII е важно, за да можете да направите връзката между беседата, която е дадена от Учителя през 1938 г. на 14 май, събота в 18 часа. А днес 2006 г., на 14 май в неделя, в 10 часа и 30 минути, аз започнах да чета този материал за Мария Тодорова.

Е, това не е случайно! А случайно аз го открих в момента, когато започнах да работя днес. Така **случайността според Учителя е кармически закон**. Случайността е кармически закон. Случайността става случайно, **но не за случайни хора**, и не случайни хора могат да реализират тази случайност, която се явява. Така че продължаваме нататък.

2. ПРОБУЖДАНЕ И НОВОРАЖДАНЕ

2.1. СТРАННИ СЪВПАДЕНИЯ

През 1967 година, аз бях на завършване на своето семестриално образование в Медицинския факултет в София. И ми беше предстоящо да взема и някой друг изпит, за да мога да завърша тази учебна година. Обаче, с един мой колега състудент с когото аз живеях заедно, той беше един комсомолски деятел, имаше познати, казваше се Кирил. И понеже живеяхме в една стая, той взе една студентска карта за почивка на море, и ние така се отзовахме с него в един студентски лагер в град Варна.

И там бяхме сложени да нощуваме в големи палатки. Там под палатките имаше войнишки легла, дюшеци, одеала, чаршафи – по 8 човека под палатки, 8 човека на 8 кревата под палатката. Така, че сутрин ние закусвахме, отивахме да се къпем, печехме се на слънцето. След това се връщахме по обяд, обядвахме, почивахме и след това вечерта излизахме – студентски години. Аз тогава бях един обикновен студент, и с нищо аз не се различавах от другите студенти. Различавах се само с това, че аз бях по-възрастен 4–5 години с тези мои състуденти, понеже аз бях се забавил с моето медицинско обучение. А за това ще говоря в моята изповед. Тя е дълга, дълга и мъчителна! И дори ми е неудобно, и ме е

срам от самия себе си, за да си спомням за тези времена, и за това, че аз бях пропуснал 4–5 години!

Така, че един ден там на лагера бяхме слезнали на морето, къпахме се, но беше много топло. И аз към 10,30–11 часа се прибрах в палатката, и продължих да чета по „Акушерство“, защото аз тогава бях скъсан по този изпит, и се опитвах да се подготвя по него тук на морето, защото този поправителен изпит много ме измъчваше. Бяха ме скъсали на юнската сесия и тогава, когато аз имах много голяма подготовка по него. И дори си спомням, бях си направил един специален макет, бях си направил специална кукла – кукла, едно бебе с ръце, с крака, бях направил един кашон, една дупка. Бях сложил с канали всички тези там, тези начертани параметри в Акушерството. И така, аз опитвах да израждам тази кукла, както по всички неустановени правила на израждането. И бях много добър, но така се случи, че ме скъсаха, и то беше несправедливост спрямо мен. Аз имах много добра подготовка. Бях много огорчен!

И сега като четях там, и четях под палатката, и прехвърлях страниците, отново се ядосвах, че тези неща ги знам, и че трябва отново и отново да ги преговарям, и да си припомням. И много-много години след това, когато работех вече като лекар, и когато аз трябваше да изпълнявам длъжността като микропедиатър, а тогава те заставах до акушера, до родилката, или като дежурен лекар при израждането, разбирах, че не случайно съм имал тези познания, и не случайно са ме скъсали на „Акушерството“. Така че аз можех да разчитам до някъде на моите познания, но това бяха много елементарни познания. Така, че тогава тези неща за мен не бяха ясни, но станаха много по-късно ясни. Ясни станаха тогава, когато аз бях под палатката, полегнал на войнишкото легло и чехех за „Акушерството“. И много-много се ядосвах, и това ме мъчеше! А освен това ме мъчеше и самата жегал!

И тогава реших да се разсея, и се загледах встрани, и видях, че там някъде през две легла един от онези с които бяхме под палатката състуденти, четеше някаква малка черна книжка. Попитах го какво чете, а той отговори, че това, което чете на мен няма да ми бъде интересно. А имаше ли нещо по-безинтересно за мен в момента, когато аз трябваше да чета това „Акушерство“? – Не, нямаше! Захвърлих учебника, и отидох при него. Той се смути. Поисках да видя какво чете. Той ми го показа. И аз прочетох, че това е Новия завет – Евангелие. – „Може ли да прочета нещо?“ – „Можеш“. И аз взех, отворих, и ми се падна една страница, и аз се зачетох. Очите ми зачетоха следния израз: „С каквато мярка мериш, с такава ще те отмерят“. Хареса ми много този израз, защото го бях слушал много пъти. Поисках книгата, т.е. това Евангелие. Той ми я подаде, и аз започнах да я чета. Зачетох се, като захвърлих моя учебник. За пръв път разбирах неща, които четях. Всичко, което четях от това Евангелие беше ми познато, като че ли съм го чел някога, и като че ли съм го изживял. Чудех се! Чудех се и се оглеждах! Не можех да проумея! Нещо ставаше в мен. Погледнах малко в страни и какво виждам: пред мене стоеше „Акушерството“ – този учебник, по който ме бяха скъсали. Протегнах ръка, взех учебника по „Акушерството“, прочетох някои неща. Оказа се, че тези неща, които аз чета, само преди 5–6 месеца аз съм ги знаел почти наизуст и ми бяха познати. И ето, аз сега чета отново за изпит, но чета нещо, което аз съм познавал преди това. И поглеждам аз „Акушерството“, и поглеждам онази черната книга, а това беше обложката с която беше подвързано Евангелието.

2.2. СРЕЩА С ЕВАНГЕЛИСТИТЕ И С ЕВАНГЕЛИЕТО

И започна да ми става чудно: как така тази книга, това Евангелие, откъде накъде аз ще го познавам, когато за пръв път го стискам в ръцете си, а всичко, което чета ми беше познато като че ли съм го знаел, като че ли съм бил там, и че съм бил действащо лице? Беше невероятна работа! И казах си: „Ама как може такова нещо?!“ Значи аз чета „Акушерството“ за което ме бяха скъсали, то ми е в момента познато. Аз знам, че ми е познато, защото съм го чел, усвоил съм, но са ме скъсали несправедливо. Ами тази книга, дето е пред мене, това Евангелие? – Аз също го чета. Всичко ми е познато, всичко разбирам. Ами аз това не съм го чел – за пръв път го чета! Значи, какво означава това? Откъде накъде аз ще познавам тази епоха и откъде накъде онова, което е написано, и което аз чета го разбирам всичко, и ми е понятно всичко? Как така? Ами ето така.

И това сравнение между този учебник по „Акушерство“, и това Евангелие за мен беше нещо невероятно! И от този ден аз се промених. Аз се промених! Това беше есента на 1967 година. Завърнах се в София, успях да си взема изпита и да влезна в стаж. Този стаж става в така наречения лекарски стаж. Обикновено студентите си взимат всички изпити на петата година, и тогава влизат в т.н. стажантски стаж, или лекарски стаж. И станах стажант – лекар. Трябваше да се мине една година и осем месеца, след като минаха държавните изпити. Аз бях вече по-свободен и разтоварен психически. И вече работех като лекар.

И веднъж минавах покрай една книжарница. Заглеждам се, пише „Синодална книжарница“. И на витрината бяха сложени различни книги. Изведнъж виждам корицата на същата книга, която аз прочетох – Евангелието, и с която книга аз на времето се запознах през 1967 г. във Варна на морето под палатката. Аз отидох, попитах колко струва, струваше някаква много малка цена, неочаквано малка. Купих си я, и започнах след това да я чета. И четях, но схващах, че има нещо друго, което трябва да намеря, и трябва да го потърся. Обещах си, че това ще го направя.

И спомням си преди това, аз познавах една медицинска сестра, казваше се Златева с която работехме заедно. Аз бях войник през 1962–1963 г. и работех като фелдшер в Стадиона на ЦСК. Бях причислен към спортната рота, и бях определен за фелдшер. И там те бяха ме привлекли, и аз работех там. И тази медицинска сестра беше намерила някакъв материал от някакви списания за т.н. „Летящи чинии“. По онова време непрекъснато се говореше за тях, за тях не се пишеше по българските вестници, защото беше забранено, но се внасяше нелегално чужда литература, чужди списания. И някой, трябваше да преведе. После тя ме запозна с една нейна приятелка Надя Василева. Тя беше много възрастна, тя беше над 75 години. Тази Надя Василева беше съпруга на български посланик в САЩ преди войната, и тя знаеше английски. Тя по професия беше художник – приложник. И тогава не знам как, откъде бяха намерили, и бяха намерили произведенията на Берг Спалдинг за т.н. индийски учители. Те го четяха на български, беше написано на български и аз го слушах. Беше ми интересно, но не ме задвижваше.

И веднъж, заедно със сестра Златева, и в присъствието на Надя Василева бяхме отишли на гости при една тяхна позната художничка. Масата беше сложена – една покривка, и така в страни имаше една подвързана дебела книга с малък формат. Питам я: „Каква е тази книжка?“ Домакинята ми отговаря, ами казва: „Това е някаква книга на Дънов.“

2.3. СРЕЩАТА СЪС СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Като чух името Дънов, то нещо ми се оказа тази дума позната! Познати ми бяха и дъновистите. Но за мен тези неща бяха някак си външни. Но в момента като каза, че тази книга е на Дънов, нещо трепна в мене и **някаква светлина влезна в съзнанието ми**. И в момента, когато ми се подаваше книгата, за да я видя, аз я поех в ръцете си, и тогава чух глас над себе си, глас в себе си, но строго отчетлив глас. Дори се обърнах, за да видя откъде идва. А гласът го изказа и дълго ечеше в ушите ми, и разтърси цялото ми същество! А гласът изрече следното: **„Това е точно онова, което търсиш!“** Тогава аз помолих да ми дадат тази книжка. Те ми я дадоха, аз я взех, и я прочетох. Това бяха окултни лекции. Чета аз, а всичко ми е познато, и повече от познато! У дома си легна на кревата, и чета беседа на Петър Дънов. И не само ми е познато, а знанието, което го дава ми е познато.

Протягам ръка на страна и взимам книга, която също ми е позната, а това беше книгата „Очни болести“. По тази книга също ме скъсаха на изпит. Ама защо ме скъсаха? Те ме скъсаха, за да мога да ви разкажа, именно това, което сега разказвам. И тази книга бях я научил почти наизуст, този учебник. Преглеждам една страница от „Очните болести“ – познат материал. Та този учебник аз почти го знаех наизуст, защото бяха ме скъсали, и аз много пъти го бях чел. Ами сега? Поглеждам аз „Очни болести“ – познат материал. Поглеждам тази книжка с окултни лекции на Петър Дънов – познат материал. Да, ама онзи материал от „Очните болести“ аз го бях чел, и бях се явявал на изпит, а тука? Откъде накъде аз ще познавам този материал? Откъде идеше това знание у мен? Тук, трябваше да има нещо! Тук, трябваше да има някаква връзка. **Откъде идваше всичко това?**

2.4. ОБРУЛЕНАТА КРУША

Та от тогава си спомнях как, когато аз бях на 20 години, тогава аз бях спортист, занимавах се със спорт, играех футбол. И всеки ден аз правех кросове от вкъщи, преминавах 4–5 км., и отивах на поляната на Изгрева. На тази голяма поляна аз играех футбол, прекарвайки часове. Заедно играехме футбол с онези деца, които живееха на Изгрева. Да, тази поляна после научих, че на нея са играели непрекъснато Паневритмия от времето на Школата. Така, че аз там съм престоял 10 години на тази поляна – играехме футбол. Обикновено ходехме с брат ми. Дори си спомням, че веднъж лятото имаше една круша и ние обрулихме тази круша, и напълних торбата, и я занесох у дома, и почерпих родителите ми с круши от дъновистите. Та, когато брулих крушите, дойдоха възрастни жени и казаха: „Дай и на нас от тези круши, защото това място беше по-рано на нас. Ние по-рано се събирахме, и тука живеехме, но отнеха ни всичко. А пък ние сега сме възрастни, и не можеме да се качиме да си откъснем.“ И така, обрулените круши, аз събирах, с тези възрастни жени събирахме. Напълнихме си торбите. Те си занесоха в бараките да ядат, аз си я занесох вкъщи. Та торбата, която напълних с крушите на Изгрева, аз я занесох вкъщи. Ядоха родителите, ядох и аз. Та сега, това беше един символ. И тези символи се превърнаха на круши. **И тези камъни** с които аз брулех плодовете на крушите, **сега ми идват над главата**, и тези круши както се казва **ми излизат през носа!** Така, че аз сам си обрулих крушите, сам си ги занесох, сам ги изяхох и сега трябваше да плащам за тях.

Така че, когато дойде онова време, онова време, където ми се отвори съзнанието и ми беше дадена задачата от Невидимия свят да събирам опитностите на приятелите, и имах усещането, че отвсякъде с камъни ме замерват, че аз се превръщам на някаква круша със зрели плодове, и отвсякъде с камъни и тояги ме брулеха! Да, брулеха ме! Крушата беше висока тогава. Аз не можех да се кача, нямаше стълба, за да се кача на нея и да откъсна крушите на Изгрева. И аз я брулех, ама не с прът, а с камъни. Така че напълних торбата, изяхох я и дойде време да си плащам, и заплащам за крушите. Но тука същото се получаваше – брулеха ме с камъни, когато записвах техните опитности!

Тези приятели при които отивах, които бяха съвременници на Школата на Учителя, бяха много затворени, пазеха неща у себе си. Те бяха узрели, за да разказват, но не позволяваха на никой да се доближи до тях, а камо ли да сложи стълба на тях, да се качи нагоре в тяхното съзнание и да обере онова, което съхраняваше съзнанието им като плод. Не, това не ставаше.

Тогава аз си спомнях за камъните, с които аз брулех крушите на Изгрева и тогава Невидимия свят ми даде сила, и аз употребявах насилие. Това насилие се заключаваше с думи, които изричах пред тях, с убеждения, които изказвах пред тях, с настойчивост. Гласът ми се променяше, усещах, че **Друг влизаше в мене** и беше не само категоричен, но като говореше, режеше снож въздуха! Просто някой път виждах, че онова, което аз изричах, разрезваше въздуха с нож. Така както вие с нож можете да застанете пред един килограм халва, и да го разрежете. Защо говоря за халвата ли? Ами, защото аз я много обичах по ония времена. По ония времена бяха гладни години, халвата не беше скъпа. Отидеш, поръчаш 250 грама халва или 300 грама, вземеш един хляб. Изяждаш хляба и изяждаш, и халвата, и си напълниш тумбака. Казвам тумбака, а не стомаха.

Така че, когато се приближавах при тези възрастни приятели, понякога някоя круша се откъсваше от тях, падаше от тях, аз се навеждах, взимах я, но тя беше набита. Но аз я издихвах, избръсвах я и я слагах в торбата, и я изяждах след това. Беше вкусно! Така аз слушах, аз записвах техните опитности, но ги записвах като ги брулих от техните дървета с камъни и с пръти. Не, това не беше символи, а беше голата истина. Беше насилие от моя страна, защото и върху мен се извършваше насилие от Онзи, Който бе ме изпратил, и Който стоеше над мене. И Който ми каза: „Това е точно онова, което търсиш.“

2.5. ТОМЧЕТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ПРОГОВАРВА

Но има и още нещо, което трябва да разкажа. Когато тази книга, подвързана в синьо сдебели корици стоеше на масата на онази художничка, и когато аз попитах: „Какво е това?“, тогава чух онзи глас: „Това е точно онова, което търсиш!“ Но в този момент отгоре – от Небето слезна синя светлина – синя светлина като прожектор. Аз заварих онези години, когато през време на Втората Световна война имаше големи прожектори, които се основаваха на волговата дъга, и изпращаха снопове светлина дълги 100–200–300–400–500 метра в небето, и чрез тях търсеха вражеските самолети – английските и американските самолети, които бомбардираха нощно време София. И след като ги намираха, Зенитната артилерия се опитваше да ги обстрелва. Та тези прожектори след 9 септември, след войната, те ги изнасяха по време на т.н. празници, комунистически празници – на 9 септември, 1 май и на други празници. И вечерно време осветяваха небето

над София, и беше много забавно! Така 10–15 прожектори, сложени на 10–15 различни места, кръстосваха небето и софиянци се забавляваха. Т.е. младите софиянци като мене, а старите софиянци, които бяха възрастни си припомняха бомбардировките, и направо трепереха.

Така че Небето се отвори и един сноп като този прожектор от времето на военните години слезна от Небето, и мина през книгата. Прожекторен сноп някъде към един метър в диаметър – слезна от Небето, мина през книгата, през масата, през апартамента и слезе надолу. Слезна отгоре, и отиде в дън земя. Тогава аз чух онзи израз: „**Това е точно онова, което търсиш!**” Така, че това беше вече запечатано не само с думи, не само със светлина, но със синя светлина, която трябваше да съедини и да направи мост между Небето и Земята. И не само Земята, но трябваше да стигне и в дън земи. Не в недрата на Земята, а в дън земи – в дълбочината и до края на земната твърд.

Това беше не само символика, но това означаваше онова, което трябваше аз да осъществя. Аз, трябваше да оставя историческа следа между Невидимия свят и земния живот на онези последователи на Учителя. Тоест, аз трябваше да осъществя и да направя моста, да направя път между Небето и Земята с техните опитности. А по-късно се оказа, че тези опитности не беха опитности обикновени, а те беха живите павета, с които бе постпано т.н. Цариградско шосе от София до Цариград, шосето, което трябваше да свърже София с градът на царя. Символично казано, това беше царския път на душата.

2.6. ЖИВИТЕ ПАВЕТА НА ЦАРСКИЯ ПЪТ

Така, че тези спомени, беха живите павета на царския път. А този царски път се оказа, че е Пътят Господен. А този Път Господен, беше пътя на Школата. И този път на Школата е описан в поредицата „Изгревът” в 22 тома към днешна дата – 14 май 2006 г., когато довечера, трябва да отидем на Агартя, за да се срещнем с онези представители на Всемирното Бяло Братство не само от Земята, но и от Вселената.

А дали ще отидем и дали ще бъдем поканени, и дали ще бъдем допуснати, това е друга работа! А как се познава ли? Ами познава се много просто. Онзи човек, който носи в себе си идеите, заложили в програмата на „Изгревът”, той има връзка, именно, със своя Учител.

Мина известно време и точно по онова време, аз се запознах с една астроложка Катя Антонова, която живееше на ул. „Латинка”. Беше ми направила своя хороскоп и веднъж като разглеждаше моя хороскоп, каза следното: „Ето твой Меркурий през 1967 година преминава тука транзит, и тук ти се събуждаш за духовна работа.” Това ми го повтори няколко пъти. Аз не можех да повярвам! Аз не можех да повярвам! Нямахме случайни неща. Те не идваха наготово, но идваха точно на определено място и време. Човек се събужда в строго определено време. По-рано за мен беше невъзможно да се събудя за една такава духовна работа, която беше ми дадена.

И тогава беше времето, когато за пръв път се срещнах в дома на Донка Топалова на един обяд с Георги Томалевски – писателя, с Галилей Величков, който беше донесъл цигулката си и изпълни песни от Учителя. Като засвири, аз взех молив и почнах да пиша онова, което минаваше през мен като мисъл след като аз слушах дадена песен. И накрая аз им прочетох това, което бях написал. Галилей Величков тогава направи следното. Той изпълняваше една песен от Учителя и аз прочитах онова,

което бях записал за тази песен. Беше невероятно преживяване както за самия мен, така и за всички останали. Всички ме оглеждаха с учудване, и беше невероятно преживяване за всички! Така беше. И от там започна моята връзка с Галилей Величков.

Така, че през цялата 1968 г., след като се събудих и след като ми бе предречено това нещо в моя хороскоп, аз започнах да се подготвям за държавни изпити. Но по онова време се запознах с много хора от т.н. дъновисти, и аз бях започнал да чета беседите. Края на 1968 г. аз се дипломирах, а през 1969 г. започнах да работя като лекар в провинцията, и имах възможност да се срещна с други възрастни приятели.

2.7. ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА СВОГЕ ОТ ДЕТИНСТВОТО МИ

През 1969 г. се бях преместил в град Своге. И сега, отидох да работя там. И кое е най-интересното? Ами аз, когато бях ученик си спомням, че учих по география за каменни възлища. И там беше написано, че един вид каменни възлища са т.н. антрацитни възлища. И те се намират на няколко места, и едно от тези места е град Своге. И най-невероятно е, че тогава, ама аз бях ученик в прогимназията. И тогава чух някой да ми говори: „Запомни това име Своге. То ще ти потрябва!“ И така, аз завърших гимназия, завърших Медицина. И накрая се сбъдна пророчеството за Своге.

И ето, 1969 г. аз отивам, и търся работа в Софийски окръг. И онзи, който беше пред мен ме погледна, огледа ме и казва: „Ти какво си работил до сега?“ – „Ами аз казвам бях педиатър няколко месеца, след това селски лекар няколко месеца. Освободиха ме, и сега търся работа“. И той ми казва: „Виж какво, има място в град Своге по чл. 64. Има една лекарка, която е заминала на курс. И там 6 месеца можеш да работиш. Точно търсят човек.“ И аз казвам: „Добре.“ И аз му казвам: „Да, ама аз не знам къде е това град Своге!“ Той се усмихна и казва: „Абе как да не знаеш къде е Своге, къде е Лакатник? Цяла София ходи там на екскурзия, ти да не знаеш?!“ Аз вдигнах рамене, отидох на гарата, питах, разпитвах, взех билет.

Накрая слезнах и полека-полека намерих болницата, намерих завеждащ отделенията. И се представих.

2.8. НА КВАРТИРА В КАБИНЕТА НА ШЕФА

И така, есента на 1969 г. от месец септември, аз вече работех като детски лекар в Районна болница – град Своге. От начало пътувах от София до там, преспивах при този, при онзи. Но стана много трудно! Аз бях разделен тогава с родителите ми. За това нещо, ще говорим друг път. И започнах да търся квартира в Своге. Тука търся, там търся, обаче нищо не става. На едно място ми предложиха, но аз така отминах това място. Защо го отминах – не знам. Тогава споделих с моя шеф – доктор Пашов, че нямам квартира, и той казва: „Ами ела казва в моя кабинет. Ще преспиваш докато намериш квартира.“ Аз си занесох куфара.

И обикновено, работехме до един и половина – два часа. Аз заминавах за София. Разхождах се насам-нататък, посещавах този-онзи. И привечер, вечерта в тези вечерни влакове в 20 часа, в 21 или 22 часа, аз се прибирах в Своге, отивах в болницата, качвах се на последния етаж, където беше детско отделение, влизах там, и се опитвах да спя. А през цялото това време, това беше детско отделение – майки, баби,

деца, пеленачета, медицински сестри, санитарни непрекъснато се движеха през нощта, говореха през нощта, тропаха се врати, прозорци, домакински съдове, какво ли не, какво ли не! Значи бях, аз изобщо не можех да спя, имах усещане, че ме разпъват между земята и небето. Таман се излъчвах от тялото си, пак ме вкараха. Беше мъчителна работа, нямах квартира! Може би грешката беше моя и беше моя, че веднага не се ориентирах към онази квартира, която ми беше предложена. И което беше най-интересното, че в тази квартира аз отидох след това да живея, и там живях 10 години.

2.9. ПРЕЖИВЯВАНЕ В НЕВИДИМИЯ СВЯТ

И кое беше най-интересното? Най-интересното, аз се връщам от София, качвам се на последния етаж в детско отделение, влизам в кабинета, заключвам се, изваждам една пижама от куфара – там ми бяха дрехите, и лягам. И по едно време през нощта, както казва Апостол Павел: „В тяло ли бях, или не бях в тяло?“ Това беше едно преживяване в Невидимия свят, на което бях свидетел и присъствах, и разбира се оставиха ме това преживяване да се запамети в мен. И то ме държа будно няколко дни, и аз накрая взех, че го записах. Не, впрочем аз го записах 1–2 месеца по-късно. Нямах сила и толкова бях развълнуван, и така ми трепереха ръцете, че не можах да го запиша!

Така, какво виждам? Значи аз съм в болницата в Своге. В кабинета, където спя, тялото ми е положено на кревата и аз съм се извлякъл от тялото, и съм някъде горе в Невидимия свят. И какво виждам? Виждам, че съм на някаква поляна, виждам някакви хора седят и се разправят помежду си – говорят. По едно време при мен идва едно зайче, едно малко зайче и една сърна. И аз ги галя. Всички се учудват наоколо, че сърната идва при мен, и аз я галя. Обаче, аз не се учудвам, защото аз зная, че те са изпратени при мен това зайче и тази сърна от Учителя. Това го знам. И знаете ли кое е най-интересното? Десетки години по-късно, когато аз трябваше да запиша историята на една от чешмите, построени на Изгрева, там видях, какво видях? Видях една сърничка, която пасе, една жена с книга и един орел, който си свива гнездо. Това бяха трите картини, тези три символични картини, изобразени на самата чешма. И когато виждах тази сърна, и я видях и я изучавах, и когато я описвах, винаги си спомнях как аз съм я виждал и съм я срещал тази сърна в Невидимия свят, и съм я галел, и тя е била при мен.

2.10. РАЗПЪВАНЕТО НА КРЪСТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

И така, продължавам разказа си, и се намирам на тази поляна. След това виждам една сграда, която е на два етажа. Влизам по една дървена стълба, и се качвам на втория етаж. Стаята е затворена с катинар. Аз имам ключ от тази врата, този ключ е в мене. Изваждам ключа, искам да отворя вратата и да влезна. Но най-интересното е, че друг отвътре, от другата страна на вратата ми отваря, преди аз да отворя. Виждам Учителя, полегнал на едно легло и виждам, че Той е мъртъв. Да, мъртъв! Това нещо аз го знам преди да съм влязъл, защото по някакъв начин аз това съм го наблюдавал. Да, аз знаех, че Той е мъртъв преди да влезна в тази стая. Всички гледат към кревата. Аз знаех, че Той, макар, че е мъртъв на леглото, е още там. И изпъждам, изгонвам всички, които са наоколо около Него, около кревата. Оставам сам. Моля Му се. Моля Му се – правя молитви. Той Се съживява и почва да ми говори, че е убит с копие, и ако

иска – ще живее. Но си отива, защото така трябва. И че, когато са Го пробили с копието е викал много, и много кръв е изтекло от Него.

И като ми разказва това, и като виждам това, тутакси се пренасям по времето на Христа, когато Христа Го разпъват на дървения кръст, и с копие Го прободат. Тука случая беше същия. Това нещо аз си припомням, че съм го виждал на времето, по времето на Христа, когато е бил овесен – значи сложен и закачен, и прикован на кръста.

2.11. СКИПТЪРЪТ НА ГЛАВНИЯ ЖРЕЦ НА ХРАМА НА АПОЛОН

И тогава, най-интересното! – Учителят сяда на леглото, и ми подава един скипър, скипър, който свети на светлината – златен скипър. Аз го виждам! Хем златен, хем жълтен, хем сребри на светлината и отразява светлината! Аз го виждам, но се колебая да го взема. Аз се дърпам – един път, втори път, трети път! Но Той после ми го подава скипъра с поръчение, и започва да ми говори. И аз го взех.

Така, че аз бех влезнал на втория етаж в една стая, на едно легло с един прозорец, където Учителят беше прободен с едно копие в сърцето. Той е умрял, аз знам, но аз влизам вътре и отивам накрая на стаята. Там е леглото на Учителя. Всички наоколо плачат, че е умрял. Но аз виждам, че е още там. Аз лягам на земята и започвам да плача, и да се моля. Той идва при мене, съживява Се и започва да ми говори. Тупа ме по рамото, и аз се изправям. И чувам Неговите думи: **„Ти си главния Жрец на храма на Аполон. И докато не вземеш скипъра в свои ръце, работите няма да се оправят! – Да стане така, че хем да се оправи, хем да се работи, хем без попщина да се работи!”** Това бяха думите Му.

Дава ми скипъра. Скипърът е вече в моите ръце – златен скипър, сребри! Аз го държа, а Той казва: „Ако ти решиш да действуваш, можеш да действаш, защото скипърът ти е даден и е в твоите ръце!”

Скипърът е не символ, не знак, не печат, а скипърът значи Сила и Власт в духовния свят.

След това идват и другите около Него, които се намират в стаята на тази двуетажна сграда, и искат да Го спасяват. Учителят казва, че е изтекло много кръв и ги изгонва всички навън. И след това Се обръща отново към мене. Това ми го повтаря за трети път: „Ти си главния Жрец на храма на Аполон! Вземи скипъра в своите ръце, и да се оправи всичко. Докато не го вземеш, не ще да стане нищо! Хем да се оправи, но неофициално всеки да работи.”

Това бяха Неговите думи. Учителят ляга отново и затваря очи. Другите след това идват около Него, заобикалят леглото Му, но не са свидетели на нашия разговор. А това беше месец ноември на 1969 година, в Районна болница – град Своге, в кабинета на доктор Пашов, който беше завеждащ детско отделение, където спях един месец, поради липса на квартира.

И след това аз си влезнах в тялото, и в **разстояние на един месец това нещо ме разтърсва невероятно много**, и полека-полека, постепенно-постепенно една невидима нишка, или **едно невидимо въже се спусна от Невидимия свят**. Бях завързан за него и винаги имах усещане, че някой ми казваше къде да отида, какво да правя, или ако се отклонявах насам-нататък, с въжето ме придръпваше, и аз отивах на онзи правилен път. Кой беше този път? Този път беше жесток!

2.12. ЖИВОТО ПОСВЕЩЕНИЕ И АКТ НА БОЖЕСТВЕНИЯ ДУХ

Аз работех в Своге. Там си наех квартира, живеях там. След работно време аз пътувах до София. В разстояние на 3–4 часа обикалях когото трябва, и когото не трябва. Някой ме приемаха, други не ме приемаха, с някой се уговарях, с други нищо не ставаше. И накрая аз се връщах, обикновено с 10,30 или 11,30 часа. И се връщах обикновено към 11,30–12 часа през нощта в Своге. Вече имах квартира, можех да спя спокойно и спях, и сутринта ставах, и отивах на работа. И тогава колегите казваха: „Ама ние не те виждаме тебе изобщо на гарата в София. Кога се връщаш? Виждаме те, че пътуваш с нас, но кога се връщаш?“ И аз им казах: „Връщам се в късните часове, защото искам да спя на чист въздух в Своге.“ А аз в Своге имах квартира, защото в София аз нямах място къде да подслоня глава! Имаше и такъв случай в моя живот, който беше много драматичен, и който ще го опиша, когато трябва.

Така, че този случай на времето и това беше едно живо посвещение, което беше извършил лично Учителят Дънов. И това беше не само посвещение, но този разговор аз го запаметих, записах го. И това не беше само благословение за някакъв миг. Това беше един кредит и аз тръгнах от човек на човек, или както се казваше тогава от дъновист на дъновист. И се криех, понеже комунистическата власт тогава правеше обиски всяка седмица, всеки месец, прибираше каквато литература намери от Учителя Дънов. Караше ги онези да подписват декларация, че няма да се занимават с тези неща, защото ако се занимават ще бъдат изселени от София. Някой ги заплашваха с уволнение, някой ги изселяха от София. Такива бяха времената.

Така, че от 1969 г. до 1989 г., бяха изминали 20 години. На 10 ноември 1989 г., дойде новата епоха. Съветската империя и комунистическата власт в тази форма привидно се оттегли. Дойдоха нови условия за работа. Но бяха изминали 20 години, които години аз не пропилях, а работех денонощно и вървях от човек на човек – записах. Аз знаех какво представлява моята задача и това, което Той ми каза аз го изпълнявах. Но аз знаех, че аз не бях Го сварил на физическото поле, но Той ми се изяви в Невидимия и Божествения свят в Дух и Сила. И за мене Той не е само един образ, Той не е само едно Слово в една беседа, но за мен това беше живо Слово, това беше Слово, което имаше сила и власт, и което беше дар и акт на Божествения Дух. И така винаги съм възприемал Неговото Слово.

2.13. КАК СЕ ОТСТОЯВА СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Така, че след време аз категорично отстоявах, че Неговото Слово е Слово на Духът, излязъл от Бога и никога не съм се съобразявал с мнението на този или онзи, а винаги съм се ръководел от Словото Му. То бе дадено, то бе записано, беше публикувано и всеки можеше да го прочете, ако намери за добре. По-късно, когато се запознах по-подробно със Словото на Учителя, влезнах в един друг свят и получих идеи, и получих нареждания за моята работа. И когато аз посещавах този или онзи, всички ме оглеждаха, и се плашеха! И тогава аз ги питах онези, които ми разказваха. Разказваха ми различни неща, които са верни и които не са верни. И аз питах: „Тези неща подчиняват ли се на Словото на Учителя, или се подчиняват на друго?“ Онзи, който слушаше моето запитване, трепереше и мигаше. И накрая ми казва: „Абе ние брат не сме готови за такова нещо, което ти ни говориш! Ние сме от друго време. Остави ни на

мира и на спокойствие, да си завършим нашия път с нашето време. Ти си от друго време, ти си имаш друг път.” И аз им казвах: „Да, аз знам, че съм от друго време. Аз знам, че имам друг път. Аз знам, че имам да свърша една работа. Но хайде послушайте ме и дайте възможност да запишем това, което знаете, за да го оставим като една историческа следа за следващата епоха.” И те ме питаха: „Ами ти това, което казваш, вярваш ли?” Казвам: „Да, вярвам.” – „А ще стане ли?” – „Ще стане.”, отговарям аз. – „Добре, ще ти разкажем каквото помним, но мисли му! След време ще проверим дали това, което казваш си го направил!” Казвам: „Ще дойде време и ще си го проверите.”

И днес е 14 май 2006 г. – един месец след като излезе „Изгревът”, том XXII. В него има 144 страници снимки, над 200 снимки и образи на онези, които бяха в Школата на Учителя и на онези на които аз съм записал спомените, и съм съхранил материалите. Така, че тези хора са живи, има ги, публикувани са. И аз се защитих пред тях, че тех ги е имало, че те са били живи, че сега са живи, и че аз съм жив и аз съм си изпълнил задачата и онова, което съм обещал пред тях. А най-важното е, че все пак успях да изпълня онова, което бях обещал пред Учителя Дънов!

2.14. КАК СЕ НАПИСА „КОСМОГОНИЯТА” ОТ „ИЗГРЕВЪТ”, ТОМ 1

А какво представлява Учителят Дънов? Това ще си го прочетете в „Изгревът”, том I – накрая има една глава „Космогония”. Ще си го прочетете там. Защото, когато аз започнах да пиша тази глава, когато подготвях I том, никога няма да забравя, аз бях събирал доста материал и когато започнах да пиша, беше някъде по обяд. Писал съм часове наред и по едно време виждам, че аз продължавам да пиша и тогава, когато беше станало тъмно. Поглеждам – цялата ми стая осветена с една необикновена Светлина, както се казва „неземна Светлина” – друга Светлина от друг порядък! Стаята ми осветена! Навън е тъмно през прозорците! Поглеждам нагоре – крушката чрез която се осветявам, крушка, която се запалва, когато отворя електрическия ключ, и когато протече през нея електричеството, в това време крушката изобщо не светеше! Оглеждах се наоколо – нищо не виждам нещо да свети, а цялата стая беше осветена!

И аз можах да довърша, и това нещо аз го писах цяла нощ на тази Светлина. На тази Светлина казвам, която беше Светлина, но тя беше и Виделина от духовния свят. Това беше и Слава от Божествения свят.

И това, което аз написах като „Космогония”, **това ще остане като вечен идеал за идното човечество!** И тогава аз за пръв път написах кой е Учителят Дънов. Че това е Всемировия Учител на Вселената. И тогава написах какво значи Учител на Слънчевата Система, какво значи Миров Учител на Битието и на Небитието, и какво значи Всемиров Учител на Вселената. А Този Всемиров Учител на Вселената беше Духът Беинса Дуно! Това всичко можете да си го прочетете.

Така започна моя път, който очерта по-късно поредицата от 22 тома. Амин!

Сега е 13 часа и 45 минути на 14 май 2006 г.
Амин!

3. ПЪРВА СРЕЩА. ПЪРВАТА СРЕЩА С МАРИЯ ТОДОРОВА

3.1. ИЗБОРЪТ НА РЪКОВОДСТВО

През 1969 г. бях назначен като лекар в Сливенските минерални бани. И една привечер дойде моя ръководител, и ми каза да си изберат ръководство. Как дойде ли? Ами ето така – дойде. Беше над мене! Чух същия глас, който ме ръководи още от самото начало, и аз трябваше да изпълня Неговото поръчение.

Аз тогава живеях в едни бараки, които бяха построени за обслужващия персонал. Имах една стая и това беше всичко – дървена барака. А на 50–60 метра от мен, беше големия Балносанаториум за т.н. селяни труженици на социализма. И всички, които бяха селяни, през есента и през зимата идваха на т.н. Минерални бани. Таксите за пренощуване бяха малки. Стояха по 20–30 дни. Бяха на бани, чувстваха се добре. Вътре беше чисто, хубава храна и оставаха доволни. И така, аз чувам това, което ми се нарежда. И аз го приех като нареждане, и трябваше да изпълня това нареждане.

Така се случи, че аз тръгнах да изпълнявам това нареждане, и първо минах през град Варна. Срещнах се с някой хора и им казах, че Учителя ми Се е явил, и ми е наредил да си изберат ръководство. Те ме гледат като втрещени! Аз съм на 32 години, а те 60–70 годишни. Нито ме знаят, нито ме познават! Отведнъж идва един млад човек и им казва: „Изберете си ръководство.“ След това минах през Бургас. Срещнах се също с някой хора. Същото нещо – казах им, а те стоят като втрещени! И, което беше най-важното – на всички им се искаше това нещо да стане, но те знаеха, че не може да стане, поради различни причини. Но аз това нещо тогава още не го знаех, че не може да стане поради техните важни причини.

След това отидох и в град Айтос и се срещнах с Добри Ганев, който беше ръководител на Братството. Казах му същото това нещо. Той стои и ме гледа като втрещен! И всички ме оглеждаха. Там беше и съпругата му Надка Добрева, която беше дъщеря на Георги Куртев. А много по-късно – 10 години по-късно ли, 15 години, аз записах нейните спомени за баща ѝ, и те влезнаха в „Изгревът“, том X. Така че аз се срещнах с тези хора, казах им и това беше нещо като невероятна новина, и породих едно оживление в провинцията.

След това отидох в София, срещнах се с Жечо Панайотов и му обясних всичко. Той ме гледа-слуша, гледа-слуша и се чуди какво да прави. Ама казва: „Това нещо вярно ли е?“ Казвам: „Вярно е!“ – „Закълни се!“ – „**Заклевам се!**“ И аз му казах: „Слушай какво, аз ще ти докажа, че това нещо е вярно. И ще се убедиш след време, че е вярно.“ И той казва: „Добре, щом е така, аз ще съдействам.“ И той стана, и ние заедно с него полека-полека, той беше възрастен – над 70 годишен, и той тръгна, и ме заведе в мисля, че в Княжево на някакъв обект, правеше се някаква вила. А Борис Николов заедно с някакви работници, правеха мозайката на тази вила. Това беше някакъв обект. Трябваше да се направи мозайката. Навсякъде около нас се движеха работници, които в моето съзнание бяха като сенки, които се движеха около нас.

Накрая Борис ме прие. Беше застанал до една маса, беше разгънал някакъв си план – чертеж, от тези строителни планове, и гледаше в този чертеж. А Жечо Панайотов отиде някъде в страни – на 20–30 метра, седна, мълчеше, за да не ни пречи. И така, аз заставах пред него, той беше прав,

беше много висок за мен – дълги ръце, дълги пръсти. И му казах всичко това, което трябваше да му кажа. Той ме слуша, но нищо не възприе от мен. Аз му разказах всичко и му обясних всичко. Смятам, че той много добре разбра какво му казах, защото той разбираше и владееше този начин на общение с Невидимия свят. За него тези неща не бяха чужди. Но той още не знаеше дали това, което аз казвам е верно. Но знаеше, че аз изпълнявам нареждане от Невидимия свят. Но не знаеше кой е Този, Който беше ми наредил. Казах му, че Учителят ми се изяви и каза, и че трябва да си изберат ръководство. Той ме изгледа и каза: „По този въпрос, трябва да се мисли, трябва да изчакаме. И тогава ще видим.“

3.2. ПРОРОЧЕСКАТА СИЛА

И сега, кое е най-важното? – Най-важното е, че навсякъде където аз минавах ме оглеждаха подозрително, недоверчиво, **но аз имах в себе си много голяма сила!** Бяха се развили в мене някой ясновидски способности, бяха се разработили някой центрове в мозъка ми и бях много категоричен за някой неща. Където минавах, аз направо казвах някой неща и им пророкувах. Казвах им и им разглеждах някой лични проблеми, без те да ме питат. Всички стояха като препарирани пред мене! **Имаше в мене една голяма пророческа сила!** И което беше най-важното – всичко, което аз им казвах, беше верно! Гледаха ме, гледаха ме и не можеха да повярват, че такова нещо им се случва, и такъв човек е застанал пред тях! **Имах ясновидски дар, имах ясновидски успех, имах пророчество!** Тогава преминавах през такава фаза на развитие. Исках да проверя това, което преминавах през мене дали е вярно, дали се осъществява, дали се реализира и дали накрая се сбъдва това, което казвах. Всичкото това нещо, впоследствие се оказваше, че е вярно. Вярно беше това, че това, което казвах беше вярно, това, което казвах, че ще се случи – се случваше. И това, което пророкувах в бъдещето – следващите 10–15 години, то всичко се сбъдна. И на онези хора, на които им бях казал, те го помнеха, знаеха. И когато чуеха името ми, припомнях си за техното оживление, с което ме посрещаха. И това нещо знаех и те знаеха, че никога нямаше да им се повтори! И то не се повтори.

3.3. ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ“ СЕ ЗАДЕЙСТВА

Така, че това нещо аз го имах. Но сега никога не бих преминал през един такъв етап, макар че тези неща съм ги запазил в себе си и тази сила, която аз я имах, я имам. И когато ми се дава, аз движа програмата на „Изгревът“, която се осъществява в момента в три направления:

Първото направление – да се съхрани Словото на Учителя. Аз го съхраних. И да се издаде. Това може да проверите в „Изгревът“, том XVI – накрая.

Второто нещо – трябваше да издам поредицата „Изгревът“. Тя е издадена до том XXII.

И трето – трябваше да поддържам и да кача на сцената музикантите, за да може музиката на Учителя да се покаже на сцената.

И това го направих. От 1990 г. до 1998 г. аз организирах 20 концерта, които съм финансирал 95%. Един концерт струваше една лекарска заплата. И от 2001 г. до 2006 г. аз направих 27 концерта. Този път по спомени на ученици от Школата на Учителя и с музика на Учителя. Така, че сега на 27 май 2006 г. имаме нов концерт.

Така, че тогава този ясновидски дар и това пророчество бяха в мен, и те се движеха от друго – Онзи, Който ръководеше програмата на „Изгревът“. Но аз тогава това нещо още не го знаех! Разбрах го по-късно. И то тогава, когато аз започнах да изпълнявам всичко точка по точка.

И така, аз се срещнах с Борис Николов, казах му какво трябваше да му кажа. Но те никога не изпълниха това, каквото им казах. Какво стана по-късно? По-късно те правеха опити по онова време да изберат някой подходящ човек, такъв човек, който да бъде представителен, и който да бъде одобрен от различните групи, които съществуваша тогава.

Братството беше разбито! Беше минал процеса 1958–1959 г. Борис Николов и Жечо Панайотов бяха в затвора от 1958 г. до 1962 г. След това освободени. Всичко беше разбито, разрушено. Изгревът след 1970 г. беше разрушен изцяло, бараките премахнати. И Някой се беше явил с една невидима метла, и измете всичко. И така, в онова време аз се бях явил, преминах през всички, казах им какво трябваше да направят. Но те не го направиха.

3.4. КОЙ РАЗРЕШИ ДА СЕ ИГРАЕ ОТНОВО ПАНЕВРИТМИЯ СЛЕД ЗАБРАНАТА ОТ 1957 ГОДИНА?

Тогава се събраха и решиха да определят **Георги Томалевски** като писател, като общественик, и в който имаха вяра, за да бъде представител на общество Бяло Братство пред властите. Тогава онзи, който отговаряше за църквите и за сектите в България към Министерството на Външните работи, той отговаряше за Вероизповеданията в България, казваше се **Кючуков**. Та този Кючуков беше изиграл много голяма роля по време на процеса, и след това. Той беше запознат с всички проблеми, защото отговаряше над 10 години. И Георги Томалевски беше направен опит чрез него, и беше занесъл една молба, която молба беше подписана от много хора, за да представлява общество Бяло Братство пред държавните власти. Но в момента Кючуков и властите не го приемаха и не го одобриха, и официално не го назначиха.

Тогава аз един ден отивам при него, той беше много разположен към мен. Седиме и разговаряме, и той ни в клин ни в ръкав ми казва: „Знаеш ли, аз говорих преди няколко дни с Кючуков, говорихме за това, че хубаво е да ни разрешат за Паневритмията. И че това е един род гимнастика, и на никой няма да му пречи да ни разрешат да я играем.“ Аз го изслушах и казвам: „Слушай какво, я дай сега да му се обадиме!“ И той казва: „Ама как така?“ Не казвам: „Взимаш телефона и пред мен звъниш на Кючуков и го питаш пред мене, и му казваш, че това в момента е една гимнастика, че всички в момента играят гимнастики по учреждения и по предприятия. Задължени са това да го направят. И не пречи на никого.“ Той набира телефона. Най-невероятното беше, че Кючуков се обажда! Аз седя на половин метър разстояние от него и слушам всичко, което той говори, и което онзи говори. И Томалевски го убеждава, именно, в това, че никой на никого няма да пречи, че в цяла България се играе гимнастика, че в предприятия и учреждения играят гимнастика. Тогава това беше една официална политика. И защо да не се разреши? Това не е пропаганда и плюс това, това е едно поколение, което е свикнало с тези неща. И тогава Кючуков за най-голяма изненада на мен и на него, каза следното: „Елате утре, за да ви дам разрешение!“ И разговорът приключи.

Томалевски стои като изумен, гледа ме ококорен и казва:

„Аз толкова време бях при Учителя, толкова време бях в тази Школа, но толкова чудо не ми се беше случило! Чудо и знамение!“ Стои и ме гледа като втрещен! Аз му казах: „Чудото и чудесата се движат от пророческия Дух, а този пророчески Дух беше в мен и Той е, Който осъществи тази връзка. И Той е, Който осъществи това разрешение.“

На следващия ден той отиде, взе разрешението. И така им разрешиха да играят Паневритмия.

Та аз бях този, който задвижи и който разреши Паневритмията, а не този или онзи! И накрая какво се случи ли? Ами те започнаха да играят Паневритмия и вместо да отидат там, където трябваше – на гола поляна, на чисто небе, на ведро небе, защото Паневритмията се играе на гола поляна и под Слънцето, те взеха, че се завряха в гората, в парка на една поляна, и така се провалиха. Провалиха се по всички линии! А това бяха възрастни приятели над 70 години. Не можеха да играят Паневритмия правилно поради това, че бяха вече възрастни, не можеха да си движат ръцете и краката. Но затова пък им работеха устата, караха се помежду си, спираха Паневритмията – този не знаел да играе, онзи не знаел да играе. То беше жестоко нещо!

Аз веднъж присъствах и казах: „Е-е-е-е, съжалявам, че аз и чрез мене се разреши тази Паневритмия!“ И, което беше най-интересното! Най-интересното е, че те в момента бяха сложили един магнетофон, и на касетка се въртеше и се свиреше Паневритмията, която беше хармонизирана от д-р Филип Стоицев, и която Паневритмия беше записана от един състав към 20 човека в бараката на Игнат Котаров през една зима. Това нещо е описано в „Изгревът“ в този том, където са отбелязани опитностите на Филип Стоицев.

3.5. ЗАПИСЪТ НА ПАНЕВРИТМИЯТА НА 5 МАРТ 1971 ГОДИНА

И ето така, в „Изгревът“, том VIII се намират спомените на д-р Филип Стоицев, които аз записах по негово време, и докато беше той жив, те бяха издадени. И този осми том на „Изгревът“ беше връчен лично на него. Той стоеше, гледаше и не можеше да повярва, че това нещо, което аз говорех пред него, това, което обещавах, беше изпълнено!

Така, че неговите спомени са в „Изгревът“, том VIII, с. 641–690. А на с. 669 е отбелязано, че тази Паневритмия бе записана на 5 март 1971 г., в дома на Игнат Котаров. И са отбелязани онези хора, които са участвали в изпълнението на този състав и онези, които бяха го направили. Така, че, което искам да кажа, магнетофонната лента на която се записа този състав, **беше моя лента**. Тогава т.н. магнетофонни ленти ги нямаше в България. Те се внасяха от чужбина и обикновено бяха фирмени ленти на BSF – западногермански, или на СКОЧ – американски.

И което е най-интересното, едни такива ленти се продаваха в едни магазини, наречени Оказиони. Тоест, продаваха се стари вещи и неща, които така дребни неща, внесени от чужбина. И се продаваха тези ленти, и една лента струваше 30 лева, а това представляваше 1/3 от моята лекарска заплата. Т.е. аз имах заплата от 110–115 лева, 20 лева плащах за квартира, оставаше ми 90 лева. От тези 90 лева, аз плащах 1/3 и купувах всеки месец по една лента. Това означава, че оставах с 60 лева, и с тези 60 лева аз трябваше да се изхранвам, и да движа някой други неща.

3.6. ГЛАДЪТ В ИМЕТО НА ЕДНА ИДЕЯ

И което беше най-интересното, аз по онези години гладувах! Бях млад лекар, бях официално облечен, защото ходех с моите костюми от времето на следването си. И санитарките винаги ми оставаха постна храна в болницата. Вечерно време се готвеше, и се оставяха за болните постни храни. Това беше зрял боб, зелен фасул, домати с ориз и още други такива ястия. И те ми оставяха в чиния или в някакъв съд за следващия ден, когато ставаше обед, и ми даваха. Аз ядях. И те ме питаха: „Абе какво правиш с своята заплата?“ И аз обяснявах, че имам задължения, които трябва да изплащам от времето на следването. И една от санитарките казва: „Абе не свършиха ли тия задължения? Да не би ти да храниш някоя мома?“ Казвам: „Каква мома бе? Аз не съм виждал мома от не знам от колко време, ще храня мома! Няма такова нещо!“ И тогава тя се усмихваше, и казва: „Абе и ние виждаме, че няма такова нещо, ама за всеки случай да те попитаме.“

Така, че санитарките ме хранеха с тази храна, която оставаше от болните. Жестока работа! Но аз трябваше да оживея, аз трябваше да събера пари, за да мога да платя тези магнетофонни ленти с които работех. Така, че този запис на Паневритмията се дължеше на организационните способности на Галилей Величков, на онова, което беше направил като хармонизация Филип Стоицев, на онези, които участваха. Но аз също участвах. Без моята лента, нямаше да се запише!

3.7. ПРОТОКОЛЪТ ЗА ПАНЕВРИТМИЯТА ОТ 27 МАИ 1990 ГОДИНА

И което е най-важното, през 1990 г. аз бях този, който движеше, организираше и ръководеше, за да се запише онзи прословут протокол в „Изгревът“, том I за Паневритмията от с. 628 до с. 631. Подписаха се всички и всички, без изключение извършиха предателство. А какво е това предателство? Аз съм го отбелязал последователно в „Изгревът“. Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 726–729.

И в том XXIII, който следва след няколко месеца, ще бъде представена една много голяма глава за Паневритмията, за историята на Паневритмията и всички етапи през които е преминало появяването, обучението, записването, публикуването на Паневритмията. Така че този материал предстои да излезне, за да може всеки да се запознае как са нещата.

Та тогава аз бях този, който през онези години задвижих, раздвижих и се даде Паневритмията. И тази Паневритмия всички смятаха, че е станало благодарение на Томалевски. Не, това стана благодарение на мен и на Онзи, Който беше в мен! Така, че това нещо се изпълни.

3.8. НАЗНАЧИХА ЖЕНА ДА ГИ РЪКОВОДИ

И което е най-интересното! Аз това нещо го разказах на Мария и на Борис. Мария го възприе. Та тогава, те искаха да създадат свое ръководство. И веднъж отивам при **Елена Андреева**, и какво да видя! – **Георги Томалевски** седи на леглото, а тя застанала над него, крещи и му вика, и му нарежда, и му заповядва какво да прави и какво да не прави! Но с един такъв категоричен тон, който аз никога не бях виждал и не бях чувал, че една жена може да изрече! А той стои като някакво пиленце, като някое

врабче пред някой сокол, който сега ще го грабне и ще го отнесе, и ще го затири в дън земя. Той целия трепереше, а онези крещеше и викаше: „Ще направиш това, ще направиш онова, ще махнеш този, ще назначиш този!“ Аз стоя и гледам, и се чудя! Стоях може би 5–10 минути така. И след това, това всичко, което изказа Елена Андреева, изказа го и свърши, и седна. Той стоеше и трепереше! След това тя ме погледна, и се усмихна. Все едно, че нищо не е било! Казах си: „Не може да бъде онзи ръководител, който една жена го командва какво да направи!“

Отидох и разказах на Мария Тодорова и Борис Николов какво съм видял, и какво съм чул. И им казах: „Вижте какво, аз не съм съгласен една жена да ръководи Братството чрез един мъж. Моля ви се, аз не съм съгласен и оттеглям от Георги Томалевски всичко онова, което може да се направи.“ И аз го оттеглих. Невидимият свят също се оттегли от него.

И какво стана по-нататък? По-нататък моето пророчество, трябваше да се сбъдне. След една-две години събраха се и си основаха т.н. Братски съвет. И което беше най-интересното, изскочи, и беше назначена жена да ги ръководи. А всички онези, които влизаха в Братския съвет, бяха мъже. Така, че дойде време то да се сбъдне. И когато им казвах: „Ето, аз ви казвах преди 2–3 години да си изберете ръководството, вие не го избрахте, но накрая то се избра и в момента ще ви ръководи жена.“

И тази жена, която ги ръководеше, ги ръководеше от 1971–1972 г., дори до 1990 г. Тя беше официалния представител. Тази жена, се казваше Драга Михайлова. А нейните спомени, са отпечатани в „Изгревът“. И те са много-много хубави спомени! Така, че онова, което казах се изпълни. И спомням си, тя беше един много властен ръководител. Никой не беше съгласен с нея. Тя беше една от сестрите Михайлови. И така както ходеше, така както беше облечена, имаше цяло стадо котки в нейния дом, които миришеха много лошо. Опитвах се да се събират там някой хора, за да четат беседи, но след това се разочароваха и напуснаха. Бягаха от миризмата на котките.

И сега, всичко, което се предприемаше по онези години от това ръководство, всичко се проваляше, защото всички пречеха. Пример: беше им разрешено от официалните власти, от официалните власти им беше позволено да организират Паневритмията на Рила. Но, трябваше някой да отговаря, но никой не искаше да отговаря, защото всички бяха безотговорни и всеки искаше да бъде ръководител, и всеки искаше да командва! И властите като видяха това нещо, че няма човек, който да застане и да отговаря, и че всеки си прави каквото си иска, затвори Рила, и закриха Рила. Та Рила, чрез държавно разрешение на комунистическата власт просъществува две години. И след това, това беше закрито. И след това те се гонеха. Но всичко това нещо е описано и го има в спомените на Драга Михайлова в „Изгревът“, том еди кой си. Ще си го проверите. [„Изгревът“, том IV, с. 308–360.]

Така, че дойде време и се сбъднаха тези пророчески слова, който бяха дадени чрез мен, че трябва да си изберат ръководство.

3.9. ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С МАРИЯ ТОДОРОВА

И сега, продължаваме по-нататък. Първата ми среща с Мария Тодорова, беше в техния дом. Това беше ул. „Волоколамско шосе“ №14. По-късно беше преименувано в ул. „Симеоновско шосе“ №14. Аз бях дошъл при Борис. Бях дошъл предварително и му бях казал, че искам среща с него и да говорим по някой важни неща. Той ми определи среща, аз дойдох. Прие ме, и той ме прие в едно малко антре. В това антре, широко 2 метра, дълго 3 метра, през него се идваше от стаята на Мария Тодорова, минаваше се през това антре, и се отиваше в кухнята.

Това е една малка къща, в която те живееш. Така, че ние бяхме седнали на една малка масичка. Той на единия стол, аз на другия стол. Малко беше всичко стеснено. И започна нашия разговор. Обаче, през това време Мария усещаше, че нещо става и започва да минава няколко пъти покрай нас. А пространството, през което трябваше да премине отзад нашите столове, беше по-малко от половин метър – към 30–40 см., което отделяше облегалките на нашите два стола с кревата на Борис Николов, където той спеше. И беше трудно! И аз, само се оглеждаше, и това пречеше на нашия разговор. А тя беше неспокойна, беше възбудена, а разбираше, че нещо има да става, че нещо става, но когато тя искаше да присъствува, но не можеше! Накрая Борис се скара с нея пред мен: „Да не се минава оттук! Имам много важен разговор.“ Обаче, той не го каза, той изкрещя. А тя горката стана, отиде и седна в другата стая. Мълчеше. Но вратата беше отворена. Аз говорех на един много висок глас, и тя слушаше целия разговор.

Аз идвах при Борис със своята програма. Той ме запитва: „Ти кой си?“ Казах му: „Аз съм Вергилий и съм изпратен за твой приемник.“ – „Кой те прати?“ – „Изпрати ме Учителя и ми каза: „Отиди при Борис, приеми от него всичко, което е запазено и свърши онази работа, която не е свършил Борис.“ А Борис отговаря: „Аз съм си свършил работата!“ С едно такова голямо самочувствие, и много категорично казано. Но аз продължавам: **„Щом Учителят ме е изпратил, значи нищо не си свършил!“** – „Как не съм свършил? Аз съм всичко приключил.“ Продължавам: „Нищо не си приключил!“ И започвам да му изнасям по точки, и да говоря на висок глас за моята програма. Той слуша. Мария Тодорова от другата стая, също слуша. Колкото повече време минава, той все повече започва да се успокоява, разбира, че нещо тука има нещо по-иначе, нещо по-друго, че такова нещо не беше му се случвало, че такъв човек досега не беше заставал пред него. **Никой до сега не му беше говорил така строго, открито и на право.**

Накрая, когато аз свърших, той протегна ръка и каза: „Можем да почваме!“ – „Кое да почвам?“, питам аз. – „Онова за което си дошъл.“ После станавме, отидохме в другата стая, и там стоеше на стола Мария съсредоточена. И той там ме запозна с нея.

Боже, това беше невероятна среща! Никогa няма да го забравя! Мария седеше на стола, стана, в очите ѝ имаше сълзи! Аз не можах тогава да разбера, защо бяха се появили тези сълзи. Тя беше чула всичко. Аз нищо не знаех тогава нито за него, нито за нея. Това беше първата ни среща. Тя седеше на своя плетен стол, а Борис седна на своето си място и каза: „Това е Мария – моята спътница. С нея съм преминал 50 години съвместен живот. С нея нямам нищо скрито-покрито. Тя е запозната с всичко. Така, че от другия път няма да се крием от нея, и ще говорим пред

нея." Аз се обърнах към Мария: „Чухте ли всичко, което говорихме?" Тя кимна с глава. Беше чула всичко!

По-нататък разговорът ни започна със запознанството и в мене се породих едно невероятно чувство, че с тези хора аз съм се познавал много отдавна. Много отдавна, векове наред съм се познавал, така както и те ме познаваха. Без това познание, което се утвърди в мен, така и в тях, нямаше да може да се свърши никаква работа.

Така, че в първата ни среща беше определена моята програма и целта за моето идване при тях. Те знаеха за какво бях дошъл. Аз идвах направо, с открити карти и изисквания. Така че по отношение на мен, не можеше да съществува въпроса: Защо и как съм отишъл при тях? Отивах и изпълнявах строго нареждане на моя ръководител. Оставаше да се реши въпроса дали аз бях, именно този, който трябваше да дойде при тях и който да свърши тази работа. Те знаеха много добре, че времето летеше, и че минаваха години. И знаеха, че Учителят щеше да им изпрати човек да бъде техният приемник.

3.10. ВЪРВОЛИЦАТА ОТ ХОРА, КОИТО МИ ПРЕЧЕХА

Но забележете – от сутрин до вечер през тях минаваше цяла върволица от хора! Какво значи върволица? Ами като се почне от 7–8 часа сутринта, до обед минаваха 10–15 човека. Сядаха на масата, обядваха, пиеха кафета. След това си заминаваха. Борис Николов и Мария Тодорова почиваха половин – един час. След това идваха други, и стояха до вечерта. Вечеряха и си отиваха. Така, че всеки ден тази върволица беше от порядъка на 15–20 човека. С тази върволица аз, трябваше да се справям, защото се оказваха, че това бяха моите бъдещи врагове, които ми пречеха да свърша своята работа с тях. Те ми отнемаха цялото време, и аз не можех да се добера до Мария и Борис, защото цялото тяхно внимание и време беше определено за т.н. „духовни братя и сестри". А аз не ги приемах като братя и сестри. Аз тогава ги приемах за хора, които ми пречеха да изпълнявам своята програма. И това нещо се сбъдна, и по-късно самите те видяха, че това, което казвам беше точно така.

Така, че минаха още известни месеци, и тогава Мария ми каза: „Слушай какво, ние с Борис се убедихме, че ти беше Този, Който ние чакахме да ни се изпрати от Невидимия свят. Освен теб, никой не можеше да издържи, както и да си разреши правилно задачите с нас!"

А през това време над главата ми гореше огън и жупел! Водеше се жестока битка! За всяко нещо аз съм се борел! За всяко нещо аз съм давал живот, давал съм сили! Аз съм драпал с нокти и с ръце, със зъби и лакти, за да отскубна нещо, и това нещо да бъде част от някакъв спомен, да го запиша и да го оставя за следващите поколения. А те през това време бяха заети, и се занимаваха с тази върволица от хора. И когато аз запитах веднъж Мария Тодорова: „Добре де, какво разговаряте с тези хора?" А тя ми каза: „Ами разговаряме за боб и за леща." – „Как така за боб и леща?" – „Ами така – боб и леща, за обикновени работи." И аз казвам: „Значи тези хора се занимават с боб и леща, и ми крадат от моето време за което аз съм изпратен при вас? Ами те са ваши врагове! Врагове на моята програма!"

И така беше, така беше и така остана. Така, че нашите срещи се осъществяваха два пъти седмично. Обикновено в ден сряда, а другата среща беше в събота или неделя, в зависимост от моето свободно време като лекар. Аз бях с професия с която имах много задължения, и моето

време беше ограничено. С дежурствата, които имах в болницата, аз не бех свободен. Така, че два пъти седмично се срещах в техния дом и, трябваше да записвам спомените на Борис и Мария. А когато Борис го нямаше, как така го нямаше? Ами нямаше го! Него го отклонявах, и той отиваше да работи със своя занаят мозайкаджия. Наемаше някой обект, цяла седмица и месец го нямаше. Сутрин излизаше, връщаше се вечерно време изморен. Лягаше, спеше и на другата сутрин пак отиваше. И така, той нямаше време да подготви онзи материал, който аз исках от него.

Тогава видях, че аз няма да мога да се справя с тази работа и с този проблем. Видях, че това се прави нарочно, за да му се загуби времето и силите! И аз да не мога да свърша никаква работа с тях. Тогава аз виждах, че това беха възрастни хора – 60–70–75 години, което всеки искаше нещо да направи. Но те се движеха и вървяха в съвсем други посоки. Те си загубиха свободното време, определено да разказват своите спомени и да ми предадат онова, което те съхраняваха. И така, мнозина от тях се провалиха.

3.11. КАК СЕ ЗАПИСВАХА СПОМЕНИТЕ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

И в онова време, когато Борис беше зает, аз започнах да записвам спомените на Мария Тодорова, нейните опитности на различни мои бележки. И което беше най-интересното, аз в чантата като лекар носех бланки – рецепти. И на тези рецепти аз записвах онова, което тя ми разказваше и, което ми диктуваше. Впоследствие, аз го преписвах в едно тефтерче. И така във всеки един разговор с Мария Тодорова, при всяка една среща изникваха в нейното съзнание, и тя ми разказваше по 1–2 опитности, които ми ги разказваше подробно. И за мен тези неща бяха свещени. За нея също бяха свещени. Тя не беше ги разказвала другиму! Аз бях първия на когото тя разказваше и, което аз записвах. Да не смятате, че това беше случайно? Съвсем не! Дори, когато аз ги записвах, аз знаех, че тя няма да може да приключи работата си, а това ще го направя аз. Дори така се случваше, че аз непрекъснато я подканвах, или по-точно моето присъствие и моето съзнание изискваше от нея да разкаже всеки път по нещо. И тя успяваше.

Понякога имаше и такива случаи, които ще ви се сторят невероятни. Тя се намира в кухнята и в момента тя имаше една къщна помощница. Казваше се Станка. Тя беше слугиня там. За нея аз съм описал в „Изгревът“, том V – за къщната помощница Станка, която беше роб и робиня в тази къща. Така, че тази слугиня и робиня подготвяше всички хранителни продукти, необходими за обед или вечеря. Тогава Мария отиваше и тя беше онази, която слагаше продуктите, наблюдаваше и се грижеше за храната, която се готвеше. И тази храна беше много вкусна! И на друго място аз не съм ял такова нещо, така подготвена храна! А Борис Николов беше с изрязан стомах от неговата операция на язвата и всички храни, които се даваха и се правеха, те бяха строго пасирани. И той ядеше по малко, често и по малко.

Така, че тя приготвяла храната и понякога се явяваше пред мен, държи дървената лъжица, с която бе разбъркала току що храната в тенджерата. И в момента, когато тя разбъркваше с лъжицата храната, в момента в нейното съзнание отваряха един прозорец, идваше един спомен. Тя оставяше манджата да ври, идваше и в разстояние на няколко минути ми го разказваше. След това се обръщаше и с лъжицата отиваше да бърка тенджерата с онова ядене, което се готвеше. Аз през това време

го записвах в моите листчета, и след това го преписвах. Така, че много от спомените, които тя ми е разказала, ми ги е разказала с тази дървена лъжица, обаче, тогава имаше едни големи дървени лъжици, големи като черпак, с които се бъркаше храната.

И така, тя се явяваше пред мен, опитваше храната дали е вкусна, солена, спираше, държеше с десната си ръка лъжицата, и ми разказваше онова, което нейното съзнание в момента можеше да разкаже като спомен и опитност.

Икоето беше най-интересното! – Имаше Някой, Който съществуваше в Невидимия свят, отваряше прозореца на нейното съзнание и през този прозорец се показваше и излизаше една опитност, един спомен от времето на Школата на Учителя. Това беше законът. По този начин се даваха нейните спомени. Някой път тя сядаше и разказваше. Но нейните опитности дойдоха така: Отворят прозореца, изскочи, появи се пред нея опитността, след това се затвори прозореца, и тя си продължаваше своята работа.

3.12. ГОНЕНИЯТА ИДВАХА ОТВСЯКЪДЕ И ОТ ВСЕКИГО

През тези години, когато аз я записвах, тя беше подложена на много големи гонения от страна на т.н. братя и сестри от Братството! **Никой не я обичаше! Те я мразеха!** Всички я обвиняваха, всички говореха срещу нея неща, които изобщо не бяха верни! Аз това нещо съм го проверявал впоследствие. Но те бяха верни в едно друго отношение. Те атакуваха в нея нещо друго, което по-късно разбрах. **Те искаха да я премахнат**, за да бъдат с развързани ръце, **за да могат да се доближат и да дойдат до Борис Николов**, и безпрепятствено да боравят с него, и да го движат и да вършат с него каквото си искат. Но Мария стоеше, и охраняваше Борис. Тя беше главната бариера, която стоеше между тях и Борис и тя съхраняваше Борис. А те искаха да я отстранят. В това лично се убедих, присъствах на тези случки и аз взех участие в онази борба, която се водеше тогава. И тази битка, и тази борба беше жестока! Много хора изгоряха, изгоряха и си заминаха, и напуснаха този свят. Аз стоях на заден план, наблюдавах всичко.

В онези години аз се криех, криех контакта си с тях по много съображения. И тази моя предпазна мерка беше напълно сполучлива. Когато идваха при тях гости, аз преминавах в една задна стаичка, където седях или лежах на кревата и почивах. И си отбелязвах в моите листчета всичко, което бях чул, и което беше ми разказано. Мислих, работих с ума си, прекарвах в съзнанието си всички преминали неща и разговори, така както се записваше един разговор на една магнетофонна лента. Вие нали знаете, че тази магнетофонна лента може да се върне назад и да възстанови онези записан разговор. Така аз връщах тези записани магнетофонни ленти в моето съзнание назад, и възстановявах всичко, което бях записал. И го записвах на лист хартия.

Обикновено онези, които идваха при тях седяха, разговаряха. От време на време Мария ги напускаше, все едно, че отиваше до кухнята, минаваше през мен, казваше ми онези, които са дошли, за какво става въпрос. И отново отиваше при тях. Аз стоях в моята стаичка, а те обядваха с гостите. Тогава къщната помощница и слугинята Станка, ми донасяше също един поднос. Аз също обядвах, обядвах сам. И това не беше ден-два. Това бяха много дни. Това бяха дни на жестока борба, и битка! Те

искаха и те бяха изпратени за това да им отнемат силите, да им отнемат времето, и да попречат за това, за което аз съм отишъл.

Представяте ли си? Аз идвам от Своге, от 100 километра, аз трябва да си подготвя деня да бъде свободен. Аз идвам със своя програма, със записани въпроси, аз идвам, а там след минути идваха други братя и сестри, които трябваше да бъдат приети. А аз за тях бях никой, никой, неизгвернат! Неизгвернат от така нареченото Общество Бяло Братство. За мен това не беше Общество Бяло Братство! За мен те бяха врагове, защото ми пречеха на моята работа и заангажирваха, и отнемаха времето и силите на Мария Тодорова и Борис Николов!

3.13. КРАДЦИТЕ НА СИЛА И ЕНЕРГИЯ

И така, аз продължавах своята работа два пъти седмично, години наред. Но беше най-интересното, че те си изпращаха гостите, след това идваха при мен, оглеждаха ме, аз ги наблюдавах, а те бяха изпразнени отвътре. Те бяха им откраднали силата, енергията, времето, което Невидимия свят им беше дал, за да могат да работят с мен.

Представяте ли си? – Невидимият свят им дава сила и енергия и време, за да могат да работят с мен, а идваха други, които крадяха тази сила и това време, за да ми попречат на работата. А накрая те стояха пред мен, изцедени физически и психически, така както виждате някой път по морето разхвърляни мидени черупки, които бяха черупки, изхвърлени на брега от морето! Това представляваха те, след като ги напускаха тези посетители.

Така, че всичко, което съм постигнал и съм направил, това бяха откраднати минути от онези, които ми пречеха, съзнавайки или не го съзнаваха. Но те идваха и пречеха. Те бяха изпращани от Невидимия свят, за да пречат. Та всичко, което аз съм записал, аз съм платил жестоко – с време и със сили.

И накрая, представяте ли си? Аз стоя с часове в тази малка, задна стаичка, а те приемат на гости тези велики братя и сестри, заслужили! Пред кого заслужили?! Къде са сега те? Без мен и без „Изгревът“, те нямаше да имат никаква проекция, и щеха да бъдат загубени във Вечността!

А ето, сега сме **14 май 2006 г.**, а преди един месец излезна „Изгревът“, том XXII. И там има 144 страници, и снимки на онези личности, които са били по време на Школата. И аз доказах, че тези хора са били живи, че те са в „Изгревът“ живи.

Но аз това го направих! Но не и онези т.н. „братя и сестри во Христе“, както обикновено аз някой път се усмихвам подигравателно, защото те бяха дошли да пречат. Те бяха изпратени за това – да пречат, и да разрушават! Така, че това беше една кражба, една велика кражба! Крадяха моето време, крадяха моята сила, моята енергия, с която пристигах и която се прехвърляше на Борис и на Мария, за да свършат тази работа, за която аз съм дошъл в този ден.

А какво ставаше? Идваха онези и крадеха силата и енергията на Борис Николов. И аз стоях така в онези малка стаичка часове наред. И се питам: „Абе какво аз правя? Как може толкова нещо? Ще свърши ли това унижение? – Велико унижение!“ Но аз знаех, че това беше борба, това беше невидима, но жестока борба! – Борба на живот и на смърт! Аз воювах с всички сили. Аз разбирах, че на мен ми се пречеше. Те също го разбираха, т.е. Мария и Борис също го разбираха, че ми се пречи, но те не можеха да направят нищо, защото бяха завързани в една верига с онези,

които бяха техни съмишленици, техни сподвижници. Те бяха от едно и също поколение от времето на Школата, и те беа от онези, които се наричаха, че са ученици на Бялото Братство. Какви ученици? – **Никакви ученици!** Те не бяха дори и последователи. **Те бяха врагове!** А защо бяха врагове? Ами, защото се явиха като врагове, и те ми пречеа в моята работа.

А моята работа, доказателство? Та нали бех аз този, който съхрани Словото 40 години по времето на обиските на Комунистическата власт всеки месец и всяка седмица, а те нищо не направиха. Аз бях този, който издадох 22 тома от „Изгревът“, но не и те. Така, че това беше една велика кражба! Всяка седмица кражба – два пъти седмично. И представяте ли си? – Имаше времена, след като аз взех специалност през 1975 г., аз продължих да работя с Борис, но аз бях вече на разположение като лекар, като специалист 15 дни в Своге. През тези 15 дни аз не можех да напускам града, аз не можех да се движа свободно. И всяка минута, и всеки час след работно време, в болницата, трябваше да знаят къде аз се намирам. Защото аз бях на разположение 15 дни, и аз отговарях за живота и състоянието на Детско отделение и детското здравеопазване в района от 15 хиляди деца!

3.14. ИЗПРАТЕН НА ЗАТОЧЕНИЕ И ИНТЕРНИРАН ОТ ВЛАСТИТЕ

И така, аз бях взел специалност по „Детски болести и заболявания“, и с моя шеф д-р Пашов бяхме си разделили месеца на две части. Първите 15 дни аз бях на разположение от сутрин до вечер, през деня и през нощта на всички онези спешни случаи, които се явяваха в болницата в Детско отделение. И ние обслужвахме едно население от 35 000 души, от което 15 000 души бяха деца – новородени бебета. Ами тези родилки, които раждаха в Своге? Детският лекар присъстваше понякога на тези раждания, които бяха много трудни. И тези бебета, които се раждаха, някой път бяха увредени. И за всичко това, отговаряше детският лекар. И беше много трудно! И освен това, аз не можех да се движа никъде. Те ме будеха през нощта по 2–3 пъти. Линейката идваше, звънеше.

Някой път аз я чувах, някой път аз усещах, че в болницата е дошло и докарано през нощта с линейката от Балкана някое дете. И аз се събуждах, ставах и започвах да се обличам. И когато идваше линейката, и аз бях готов, отварях вратата и излизах. И тогава един от шофьорите каза: „Слушай какво, какво правиш бе? Аз смятах, че сега ще ти звъня и едвам ще те събудя, а ти стоиш облечен и готов!“ И аз му казвам: „Слушай какво, през това време аз виждам, че това дете го карате с линейка, аз виждам, че е дошло в болницата, и аз вече съм готов.“ И той ми казва: „Слушай какво, ти така няма да можеш да издържиш тука! Вземай и напускай този град! Тоя град ще те побърка, и ти ще полудееш!“ Така че дойде време, когато аз напуснах този град, но след като работех 16 години.

И така, аз съм 15 дни на разположение, и не мога да напусна, а в следващите 15 дни аз съм свободен. И тогава, трябва да пътувам среда и събота и неделя, за да се срещна с Борис Николов и с Мария Тодорова. И представяте ли си, аз тези 15 дни ги смятах, че аз съм изпратен на заточение! Аз съм интерниран от властите. На времето, когато интернираха някой по селата, тогава всеки един човек, който е интерниран, сутрин отиваше и се подписваше в една тетрадка в съвета, че присъства, и вечерта пак отиваше. Аз работех в едно село Страцимир, Силистренско като лекар и там имаше няколко човека, които бяха интернирани от властите, и сутрин отиваха, се подписваха, и вечерта се подписваха. Това нещо аз лично съм

го видял и съм се убедил. А те бяха интернирани от властите по различни политически причини. Не бяха икономически и криминални престъпления, а поради политически съображения на властите.

Така, че аз също се смятах, че съм там – интерниран, че аз съм един затворник, който трябваше сутрин да се подписвам в присъствената книга на болницата, когато започвахме работа, и вечерно време и през нощта ме разписваше Бърза помощ, която изпращаше линейките, за да ме вземат. Това е! Аз отида, за 1–2 часа свършвах работа, прибирах се, линейката ме връщаше у дома. И накрая ми пишеха извънреден труд, и се плащаше по 50–60 стотинки. Аз не можех да спя цяла нощ, а те ми плащаха по 50–60 стотинки! Толкова, колкото струваше един хляб. Представете ли си?! Така беха времената.

3.15. ЗАКЛЮЧЕНАТА ВРАТА СЕ ОТВАРЯ

И аз, след като съм бил 15 дена на разположение, 15 дена завързан сутрин и вечер с едно невидимо въже, тогава аз се освобождавах, и отивах при Борис и Мария. И когато, трябваше да работя, се явяваха онези, т.н. братя и сестри в Господа и в Христе, духовни сестри на Братството, явявах се и ми пречеха! Крадяха моето свободно време, крадяха времето на Борис и на Мария.

Аз беснеех! В мене нямаше вече огорчение, в мен бушуваха сили на негодувание! Идваха от недрата на моето съзнание. Онези, които бяха в Невидимия свят, също се бунтуваха. Вреше невероятна битка, както горе, така и долу. И това, че аз успях да свърша нещо, това нещо не се дължеше на Борис и на Мария. Те това не можеха да го свършат. И да искаха, не можеха. Те бяха завързани с онова невидимо въже, за което всички бяха завързани.

И когато записвах спомените на Мария Тодорова, има една глава, и едно заглавие, наречено „Завързаното Братство на Изгрева“. Да, това се отнасяше за всички, които аз заварих. Така, че онова, което успях да свърша, да запиша, това беше в паузите, когато онези посетители си заминаваха. Тогава Мария идваше, идваше и Борис. Бяха сконфузни пред мене, чувстваха се неудобно. И те вдигаха рамене. А веднъж аз бях толкова много ядосан, и казах: „Слушайте какво, абе аз идвам от толкова време, аз съм се подготвил. Защо вие не затворите тази врата, външната врата? Ами затворете всички врати, сложете Станка отвън да работи и кажете, че вас ви няма, че сте заминали някъде на гости, или в провинцията.“

И те веднъж се съгласиха да опитат това. Станка беше извадена навънка, копаеше. Аз почнах да работя с тех, ужим да работя, а те непрекъснато поглеждаха през прозорците, защото идваше този, идваше онзи. Онази ги изпращаше. И най-малко, те върнаха 10–15 човека. Беше станало към обед, и никаква работа не се свърши. Защо? Ами техното съзнание беше насочено към онези, които идваха, а онези, които идваха бяха ги приковали също в съзнанието си. Те беха от една и съща верига. И някъде към обед – следобед те идват и се разтрепераха бе! Борис и Мария трепереха като лист, като лист на трепетлика, и казват: „Слушай какво, ние не може да издържиме повече! Ще отвориме вратите! Ние не сме пригодени за тази работа, която ти вършиш! Ние не можеме без тех! Това е нашия живот. Ако тех ги няма, ние загиваме! Ние и те сме свързани – имаме един общи братски живот!“ И аз казвам: „Какъв братски живот бе? Ами това са врагове бе! Те пречат на мен и на вас, за да оставите нещо за поколенията.“ И накрая аз казах: „Отворете вратите!“ И следобед,

те почнаха да прииждат. Аз си прибрах нещата и отзад полека-полека се измъкнах, и си отидох в Своге. И си казвах: „Господи Боже, защо ме изпратихте при тези хора?!” Но изпратиха ме, за да свърша една работа, и колкото можах, аз я свърших.

3.16. УНИЩОЖЕНИЕТО БЕ УМИШЛЕНО

Затова пък онова, което аз записах, го има като спомени на Мария Тодорова и Борис Николов в I том, има ги спомените на Борис Николов в „Изгревът”, том II и III. А на Мария Тодорова е „Изгревът”, том V. Така че това нещо се реализира от мен, но не от тех.

И ме питат, и ми казват: „Защо казваш „Аз“?” – „Ами аз съм този, който направи това всичко, а те бяха онези, които пречеа, които не направиха всичко, и които се явиха да провалят всичко, да затрият всичко и да затрият всекаква една следа от Школата. Но не успяха! Успяха не само в части, може би успяха 90%. А онова, което аз спасих, е само 10%.

Така, че тези 22 тома на „Изгревът”, които аз съм издал към днешна дата – 14 май 2006 г., това се равнява само на 1/10 част от онова, което аз успях да спася. А онези 90% изчезнаха. Изчезнаха, загубиха се безвъзвратно, но не от времето, не от нещо друго, а те бяха унищожени. **Те бяха унищожени от онези сили, които воюваха срещу делото на Учителя.** Те воюваха чрез властите, които обсебваха и чрез онези последователи на Учителя, които се явиха най-големите Му врагове. И аз много често цитирам това изказване на Учителя, където Той се обръща към тех, и казва: „Мои мили и обични приятели, мои мили и обични врагове от паметивека!” Да, те бяха врагове на Делото Му от паметивека! – От време оно, от време сегашно и за време в бъдеще. Това нещо аз го заварих, това нещо аз го изживях, това нещо аз го изпитах на гърба си, това нещо аз го описах, и го има в „Изгревът”. **Това е поредицата на „Изгревът”, заплатена с живот и кръв, със сили и време!** И това време никога не може да се повтори, и тези сили никога не могат да се повторят, и да се дадат отново.

Онова, което ми беше дадено като време и сили, аз успях да реализирам дотолкова, доколкото можах, защото не забравяйте и друго, че аз не бях само изпълнител на тази програма. Аз бях изповедник на тези хора, и тези хора ме натоварваха с техните карми. Аз, трябваше да разрешавам някой неща, за да се освободят съзнанията им, за да могат те да говорят и да имат свободно време. Така, че всяка една опитност, всеки един спомен, всеки един лист хартия от „Изгревът” означава, че аз съм заплатил жестоко с време, със сили и с енергия. Аз съм възплътен и вграден в „Изгревът”, така както и те са вградени чрез техните живи опитности. А като наблюдавате снимките от XXII том на „Изгревът”, ще видите, че ви гледат живи хора – живи хора, които са били, които съществуват и които присъстваха, когато подготвяхме този том. Те стояха над мене и присъстваха, когато подготвяхме тези снимки. Снимките бяха отворени, те се отвориха и през тях ме гледаха живи хора: мигаха, гледаха, говореха ми и аз бях и се намирах в пряко общение с тези хора.

Така, че това нещо, което аз го изпитах, го изпитах на гърба си и моите сътрудници, които работеха по този том, а имената на тези сътрудници са написани отзад. И това беше изпитано и от Вихър Пенков и Ефросина Ангелова-Пенкова, и от всички, които работеха по този том. Така, че да не смятате, че това е дадено съвсем случайно? Че някой се явил там на строго определено време, и взел нещо, че записал! Няма

такова нещо! Не е взел, и не е записал, а е водел борба и битка с този змей – 7 глави змей! Пък после се явиха на всяка глава по 3 глави – 9 глави змей, с който аз съм се борел! Как оживях, аз не знам! Но пред мен стоят 22 тома. Това е към днешна дата. Сега е 19 часа и 45 минути на 14 май. Ще продължим утре с № 4 от записаните мои спомени.

Ей хора, да знаете, че 14 май е голяма дата за учениците на Духа!

И сега, когато днес прочетох 3 листа от тези спомени, аз се връщам назад и четейки ги, аз едновременно добавях и някой неща от мен, които излизаха в момента в моето съзнание. Но ако не бяха написани тези неща преди много-много години, аз това, което ви разказвам не бих могъл да го разкажа, защото това е едно отминало време, което много трудно се възстановява в човешкото съзнание. До тук така.

15 май 2006 г., 9.25 ч.

4. ПЪРВИ ОПИТИ ЗА СЪВМЕСТНА РАБОТА

4.1. ПРЕЧКИТЕ И ОПУСТОШЕНИЯТА

В многобройните ми разговори с Мария, нещата за които говорихме, се уточняваха. Но когато, трябваше да се направи нещо, изведнъж се явяваха отначало пречки, а след това противодействия по всички линии. За мен това беше отначало необичайно. Виждах пречките, търсихме начина да ги преодолеем. А за противодействията, се борихме срещу тях.

Вие смятате, че това са само думи. Мога да ви разкажа и някой пример. Ето така, в определения ден за работа аз предварително се подготвям в град Своге, уточнявам си графика на дежурствата и се освобождавам с много мъки, за да дойда в София. Аз пътувам с влака, преминавам 50 км., за да стигна до тех. И това е заплануваното ми свободно време, което трябва да отиде, и да се употреби за работа с тях.

Но отначало при мен започват също да се явяват спънки, и то спънка след спънка, като че ли някой непрекъснато ми слага марка в краката. Навремето децата като играеха и някое дете се затича, другото отива зад него, протегна крак и го препъва. Това се казваше марка – „Слагам ти марка.“ Това беше един детски израз. Та така в този случай усещах, че някой вървеше след мен и непрекъснато ме спъваше. Спъваше ме, докато отида до тях, в техния дом – в дома на Мария и на Борис.

Така, че аз пристигам в дома им, и тогава се установяваше, че и там има някакви пречки! Или нещо се е случило и са излезнали някъде от дома си, и ги няма. Представете ли си?! Аз се подготвям за този ден. Те знаят, че аз ще дойда, но отведнъж някой ги кани някъде, имат някаква работа. Оставят ме! Изобщо не се сещат за мене, че аз ще дойда. Тръгват и си вършат, и си гонят техната работа. Каква работа може да има един човек, който е на 75 години? – Никаква работа, освен да си седи в къщи и да чака оня, който трябва да дойде при него, за да му свърши работата.

Ето такива случай имаше много, много такива случай! Направо побеснявах и пощурявах! Не можех да проумея такава безотговорност – както към тях, така и към мене. И така – отивам, а тях ги няма, няма ги. Или пък, ако са в къщи, то някой от тях е болен. А това означава, че не може да се работи. А другия, който е здрав се върти около него и пак не може да се работи. Или пък, ако не са болни, не са работоспособни – нямат вътрешно разположение за работа. Вие вероятно знаете, че може да имаш външни условия – всичко да ти е наред около тебе, но вътре,

ако си празен – нищо не може да направиш. Ако теб те е завладяла онази голяма пустота, която влиза в човека и изгонва всяка една идея от ума му, всяко едно хубаво чувство в сърцето му, и изхвърля всеки подтик, за да може да направи нещо, това се казва пустота – пустота у човека. Та аз отивам и виждам, те нямат разположение – вътрешно разположение за работа. Някой беше минал през тях и в тях, и беше опустошил всичко. Отвън може и да имат условия, но отвътре, ако не си свободен – не става нищо. Аз тогава смяхах, че щом сме запланували нещо, то трябваше аз да отида и да се свърши. И да се завърши онова, за което сме говорили.

4.2. ОБСТАНОВКАТА, В КОЯТО СЪМ ПОПАДНАЛ

Но това беше отначало само едно много голямо мое незнание за обстановката, в която съм попаднал. Аз няхах представа къде съм попаднал! И може би бях толкова наивен, защото ме движеше един висок идеал, и ме прищипваше Онзи, Който ме ръководеше. Вие виждали ли сте коне? Вие качвали ли сте се на кон? Яхвали ли сте кон? Знаете ли, че конят долу има специални устройства, за да се прищипва, за да може да върви? Конят има юзди, някой го държи за юздите. Има камшик, а има и шпори, чрез които се забиват, едни специални железца се забиват в неговите слабини, някой път тече кръв. И те, трябва да предизвикат болка, за да може коня не да върви, не да тича, а да галопира. Т.е. това беше един специален ход на коня – галоп – тича и се движи с четирите крака. Та така, някой трябваше да прищипва отгоре и да забива шпорите си в мен.

И аз, когато тичах, и пристигах в тех, какво намирах? – Намирах нещо съвсем различно. Та аз много трудно можех да се ориентирам, но благодарение на моята вътрешна подготовка, която идваше някъде от столетията назад, успяха да се съсредоточа, така че деня ми да не бъде пуст, да не бъде празен. И все пак да свърша някоя и друга работа. Много пъти се възмущавах пред тях и казвах: „Та как е възможно това? Ето аз идвам отдалече, правя 100 км. пътуване по влака. Непрекъснато се стремя да бъда свободен, да освободя този ден, когато трябва да се срещна с вас. Идвам тук и накрая нищо не се случва, нищо не става, при вас идват разни гости, които ми отнемат времето за работа с вас. Тези гости не са гости. Те са противници, както на вас, така и на мен!” Така съм говорил. Те ме гледаха, чудеха ми се и не ме разбираха защо толкова бързам.

Аз им казвах, че те в моите очи са възрастни хора, че са старци – единия дядо, а другия – баба. Това някой път ги ядосваше, друг път ги забавляваше, но работата не вървеше и не спореше. Така ставаше. Ето че дойдат гости, те не могат да се върнат, тези гости. Те ги приемаха в своята стаичка, сядаха, приготвяваха им кафета, бисквити и почваха разговори. Аз тогава предварително като се задаваха тези гости и минавах в двора, аз преминавах в другата стая. На мен не ми трябваша гости, аз бях дошъл за работа. И освен това криех контакта си с тях, криех, че се срещам с тях. Защо? Ами защото, ако ме виждаха там – един, два три пъти, непременно щяха да ме наклеветят на Милицията и на властите. И властите щяха да предприемат мерки срещу мен. Затова съм се криел, защото аз на тех изобщо не им вярвах! Така, че понякога госта си тръгне по-рано, или пък приказката му не върви добре с Борис или с Мария, и той си тръгваше по-рано. Тогава се освобождаваше някой процеп, да – процеп от свободно време. И тогава сядяхме да работиме.

4.3. МАЛКАТА СТАИЧКА НА ПЕПЕЛЯШКА ОТ ПРИКАЗКАТА

Тогава пък идваха други противодействия. Как трябваше да работя с нея? Ами как ще работя с нея, когато само преди 5–10 минути тя е разговаряла с други хора? Тя се е свързала с други хора. Тя не може да се откачи от тях. А аз съм нещо съвсем различно за нея. Така, че понякога тя успяваше да се откачи от тях, идваше при мене в стаята и се опитваше да заличи неприятното конфузно положение. Защото, представяте ли си бе, аз съм там заврян в малката стаичка и чакам! А онези там ги посрещат, царствено ги посрещат – с чайове, с баници, с разни сладкиши, с кафета, със сладки приказки. А аз като **Пепеляшка** съм заврян и захвърлен в онази стая, да чакам благоволенията на онзи, който движи отгоре всичко това, за да може да ми се пречи! И те пречеа успешно. Така, че това нещо се виждаше, и аз трудно, трудно го преживявах, и трудно го приемах в себе си! Имаше момент, когато просто усещах, че ще се пръсна! Но някой накрая протягаше ръка върху мен, и ме съхраняваше.

И така, много време загубих, много време загубих в тази стаичка. Онова, което се случваше в тази стаичка, бяха една непрекъсната атака срещу мен отгоре и атака по всички линии срещу мен! Усещах, че те не ме искаха, искаха да ме изхвърлят, искаха да ме нема, искаха да ме ликвидират. И така, че там аз си губех времето, и бях подложен на невероятни бомбардировки, и невероятни престрелки отвсякъде. И имаше случай, когато тези си тръгваха гости, извикваха ме в техната стая, аз казвах: „Абе как може такова нещо бе? Аз съм дошъл, вие 3 часа ме държите в тая малка стая! Какви са тия гости бе?“ И те се чудят: „Ама те са наши приятели от десетилетия!“ – „Какво са направили тези приятели досега? – Нищо!“ И тогава аз казвах: „Вижте какво, аз за вас и за тези около вас не бих си помръднал пръста за един милиметър, и не бих стоял при вас и при тех една секунда! Да знаете това! Това е най-малкото време и най-малкото пространство за движение в това време – една секунда за един милиметър.“

Те ме слушаха, и не можеха да проумеят защо това го казвам. Казвам го и сега, и много пъти съм го казвал. Повтарял съм го пред много хора, които не могат да проумеят какво искам аз да кажа. Питаха се: „Абе той да не би да е враг на тези хора?“ – Какъв враг? Та аз ги оставих в „Изгревът“. Пред мен, ето стои и ми се усмивва том XXII. А там има 144 страници снимки. И от там ме гледат почти всички участници от времето на Школата на Учителя. Но това съм го направил аз, аз го направих! Но не за тех, не за тези, които са там, поставени в тези снимки, а за Школата на Учителя. За тех не бих си помръднал пръста и крака, и тялото си за една секунда време, за един милиметър!

4.4. УСЛОВИЯ ЗА РАБОТА В БЪДЕЩЕ И СВЕТЛИТЕ ДНИ

Така, че това никога не мога да го забравя, да седиш в онази стаичка и да чакаш, да чакаш, за да си отидат т.н. гости – големи гости! Аз бях едно нищожество в техните очи. Нищожество ли? – Да, така те смятаха. Но дойде време, когато Онзи, Който ме ръководеше, и който ме движеше, по някой път се изявяваше чрез Сила и чрез Власт. И те знаеха, и имаха представа кой е Този, Който има тази Сила и тази Власт! Тогава усещаха, че аз съм нещо друго от онези, които им идваха на гости и които им крадяха и времето, и силата.

И тогава те смятах, че те ще имат условия за работа в бъдеще. Аз твърдах, че това не е верно. Какви условия може да има един 70–75 годишен човек? – Никакви условия. Той може да се радва и да се моли само и само да има добро здраве, за да си изкара годините и времето, които са му определени на Земята. И така, това беше повод за много важни конфликти между мене и Мария. И спомням си, Мария се ядосваше и казваше, че аз не вярвам, че ще дойдат условия. Обяснявах ѝ, че аз вярвам, че ще дойдат, но те не са за нейното поколение и не са за техното време, в което живеят. А това е за една друга епоха. И тя ми разказваше онзи случай с Учителят, когато Учителят накрая на живота Си на Земята, погледнал я, навел поглед и казал: „За мен идват трудни, трудни и лоши дни!“ Но после вдигнал глава, вдигнал десната Си ръка нагоре към небето, усмихнал Се лъчезарно и казал: „Но за вас идват светли, светли дни!“ И отново свалил Своята дясна ръка, навел Се надолу, и отново Се умълчал. И тя ми го разказваше.

И питам я: „Ти в това вярваш ли, което аз ти разказвам?“ Отговаря: „Вярвам.“ – „Ами тогава защо казваш, че няма да има светли дни?“ Казвам: **„Тези светли дни не са за вашето поколение.** Вашите светли дни бяха времето, когато бехте в Школата на Учителя. След това дойдоха тъмните дни. И вие в момента сте в тъмните дни. Но това, което Учителят казва е вярно, но това се отнася за едно друго поколение. Може би да дойде време, че и за моето поколение да не се отнася, а да се отнася това, което казва Учителят за едно друго поколение след мене, което ще има условия, за да свърши някоя работа. Да има условия, но трябва да бъде подготвено, и трябва да има в него Дух и Сила, за да осъществи всичко. И освен това, това поколение, трябва да е осъществило приемствеността на онези, които бяха по времето на Школата на Учителя. Иначе, то не би направило нищо, защото няма никакви познания за тази епоха.“

4.5. ВРЕМЕТО НА ШКОЛАТА БЕ В ТЯХНОТО СЪЗНАНИЕ

Това казвах, а те продължаваха да си живеят в онова време, което беше в тях и в съзнанието им – времето от Школата на Учителя. А от Школата на Учителя бяха минали от 1945 година до 1970 година, цели 25 години! Мнозина си бяха заминали, бяха останали малцина. Така, че животът от времето на Школата съществуваше в тяхното съзнание. Това време съществуваше в Невидимия свят, това време съществуваше и в техните спомени, записани в техните глави и мозъци. Но това време беше действено, това време беше живо, но това време не беше реално, защото се отнасяше за една друга епоха. И когато започнаха да ми разказват, и когато аз започнах да записвам, това време оживяваше и в тях, оживяваше и в мен. Спомените идваха, те се запечатваха от техния говор на магнетофонните ленти, или се изписваха чрез моя молив на белите листове.

И така техния живот бе записан, бе запечатан и след това беше отпечатан в поредицата на „Изгревът“. Така, че тези светли дни за които говореше Учителят, не бяха за тяхното поколение. Защото светлите дни те бяха си ги използвали по времето на Школата на Учителя – цели 22 години. А пък аз в момента имам някои условия, които ми са дадени – външни условия и вътрешни условия. И аз доколкото мога ги използвам, и доколкото мога успявам да изпълня своя план по програмата на „Изгревът“. Доколкото мога и както мога. Но това е много трудно, защото аз също съм един простосмъртен човек. Простосмъртен човек със своите

качества, и със своите слабости. Но важното е, че аз също вярвам в това, което казва Учителят на Мария, че „За вас ще дойдат светли дни.“ Макар, че съм публикувал досега Словото на Учителя от 59 томчета, които са отбелязани в „Изгревът“, том XVI накрая, където има Каталог, в който пише какво съм изкарал, макар, че имам 22 тома, още в мене не е залегнало убеждението, че са дошли т.н. светли дни в моя живот. Че с тези светли дни да мога да свърша една работа, за която съм изпратен.

4.6. ЗАЩО НЯМАМ ТЕЗИ СВЕТЛИ ДНИ

Защо ги нямам тези светли дни? – Ами нямам ги! **Защото, около мене е тъма!** Тъмната е срещу мен. Аз съм обграден и аз се отбранявам в една кръгова отбрана – всеки ден, всеки час, всяка минута и всяка секунда! Светлината имам в своето съзнание, имам я, и тя ме движи, и тя ме кара да изпълня и реализирам всички идеи, които идват чрез тази светлина от Невидимия свят. Но около мен е тъмнина. Не хаос, а тъмнина! **Тъмнината е също организирана.** Тъмнината е организирана, за да може да противодейства на светлината. Тя е много по-добре организирана от светлината.

Ето това са условията при които съм работил. Така, че думите на Учителя са за една друга епоха, не за тази в която днес аз живея и времето, което ми е определено да свърша една работа и времето в което аз днеска диктувам.

Днес виждам, че е слънчев ден навън, но той не е слънчев ден вътре в мен. Защо ли? Ами, защото, трябва да довърша тази работа на Мария и на Борис, която е писана преди 18 години. И сега като се свързвам с тях, преминавам през тази тъмнина, с която на времето бях обграден и тъмнината, която в момента също ме обгражда. Ето, това е, което е най-трудно да се превъзмогне! Най е трудното да пробиеш тази тъмнина! И затова има една формула от Учителя: „Да бъде светлина.“ – Да бъде, но за онези, които имат светлина в съзнанието си. Първо тази светлина, трябва да дойде в техния ум и в техното съзнание – първо там.

5. ГРИЖИ ЗА ДОМ И ЗА ЗИМНИНА

5.1. ЧОВЕК НА СЕМЕЙСТВОТО

По ред обстоятелства и причини, аз бях приет в този „Малък дом“ на улица „Волоколамско шосе“ №14, а по-рано се е наричала улица „Самоковско шосе“, защото е било едно обикновено шосе, което е свързвало София със село Симеоново. Тогава шосето не беше асфалтирано – едно обикновено селско шосе. Вратите на този дом се отвориха, особено след едно важно събитие, отвориха се за мен. А събитието беше това, че Борис Николов беше много болен и боледуваше през 1972 година, когато той за малко щеше да си замине, ако аз не бях отишъл там, и не бях се намесил лично. И го лекувах като лекар. За това нещо ще разкажа по-късно. След като преминахме през този етап и след като той успя да оздравее, и оцеля и не си замина от този свят, домът им беше отворен, защото ме смятаха вече за човек на семейството.

Аз се чувствах като член на това семейство. Обстоятелствата се стичаха така, че тука не можеше друг да живее в този дом, не можеше друг да бъде приет, и каквото да искаше да прави, то тук – този дом се

охраняваше по друг начин – от Невидимия свят. И ако не беше подходящия човек, веднага щяха да го изхвърлят. Та имаше много опити, за да бъде изхвърлен от този дом, и това беше свързано с различни преживелици, които може би ще разкажа някои от тях в последствие.

5.2. ТРИТЕ ЧУДЕСА С БОРИС

Но причината, за да бъде приет, беше следната. Борис Николов беше опериран от язва на стомаха още когато е бил в затвора. Стомахът му беше изрязан, и той носеше последствията на това изрязване – изрязване на спуканата язва. А между другото, в медицината е отбелязано един синдром с всички последствия за онези болни, които са преживяли една операция – изрязване на стомаха. Та това нещо аз тогава го знаех, но за да му помогна, аз си купих една подходяща книжка медицинска. И след като я разгледах и проучих, аз я донесох и им я показах, и нагледно показах статистиката на стотици болни, които са преминали през тази стомашна операция. И какъв беше извода? **Издава беше този, че ако Борис е жив, това е цяло чудо за него!** Че, ако днес – по онова време, той е работоспособен физически, това е също второ чудо! Че, ако може да работи умствено и духовно – това е трето чудо! И така аз показвах, аз цитирах от тази книжка и доказвах, че той с този изрязан стомах, че може да работи, да се движи, да мисли и да се занимава с ежедневните неща, които му разказваха т.н. приятели.

Това беше едно библейско чудо! Защото онези, които бяха претърпели тази операция, обикновено се цитираше в тази книжка, че 75% от тях отпадат физически, умствено и психически. По простата причина, че те не можеха и нямаха условия да обработват храната, която поемаха в стомаха, защото стомаха го нямаше. И в такъв случай се прилагаше едно лечение, което се казваше „заместително“ лечение, като му се даваха онези ензими, които се произвеждаха от стомашната лигавица, и която в момента беше изрязана, и я нямаше. И тогава аз изписвах прахчета с пепсин, който беше на прах, изписвах и медицинска солна киселина, и едни хапчета на една германска фирма, която се казваше „Мезим форте“, включваща в тях ензими, чрез които трябваше да се разграждат мазнини, белтъци и въглехидрати. Та това беше едно заместително лечение за всички онези, които имаха т.н. стомашна операция от язва. Тя има своя медицинска терминология, но аз тук нарочно не я употребявам, за да бъде по-добре разбран. И аз тогава започнах да ги нося. Обаче, Борис се дръпна и казва: „Не искам да пия неща, подготвени от животни.“ Защото пепсина се подготвяше от стомашната лигавица на животни. „Мезим форте“, който беше съставен от ензими, също се подготвяше от лигавицата на животни. Но тогава Мария скочи и го накара да ги взима. Но той се дърпаше. Тя скачаше и му казва: „Я не бъди фанатик! Помниш ли какво ми каза Учителят на времето, когато аз го питах, и Той ми каза, че мога да се лекувам с всичко, което се намира отвън, и което може да ми помогне.“ Борис това нещо го знаеше, и Мария го знаеше. И Борис отстъпи, а тя тогава отиваше да се помоли в своята стая, че все пак е успяла да победи и да убеди. Така, че тя имаше отношение както към съвременната медицина, така и към природолечението, което тя употребяваше. Така, че Борис отстъпи и аз като лекар можех спокойно да предоставям много неща, защото по онова време тези наглед прости лекарства ги нямаше, и ги нямаше по аптеките. А аз като лекар ги взимах и си ги заплащах от аптеката, която беше към моята болница, или пък ги взимах от познати аптекари.

Така, че той започна да ги поема, почувства подобрение, усети че има подобрение и ги приемаше спокойно. По-късно той си набави лютеница, слагаше в нея малко вино и оцет, и така взимаше от време на време с една супена лъжица, и глътваше по някоя супена лъжица. Или пък взимаше хляб, натопваше го и след това го поемаше. Така, че с това нещо той си подпомагаше храносмилането. Но Борис не обичаше да взима редовно тези неща. Аз бях поел задължението да ги нося, да им ги давам, защото трудно се намираха. Намирах ги с голяма мъка. Когато аз ги отнасях на Мария и ѝ ги предавах, тя се радваше като дете. След това тя ги слагаше на едно специално място и след това изваждаше по едно хапче, по едно прачке и го гонеше, за да му ги даде. Той се по начало противопоставяше на това, но накрая беше принуден да изпие това, което му се поднасяше. Аз се правех, че не виждам всичко това, че не виждам грижата, която Мария му предоставяше, и че без нея той не би могъл да оживее и един ден. Впоследствие той разбра и оцени, че това беше нужно, защото имаше подобрение. Така че той беше и хипотоник – с ниско кръвно налягане.

5.3. НАРУШЕНОТО КРЪВОСНАБДЯВАНЕ В МОЗЪКА

Неговото кръвно налягане беше от порядъка на 100/60, на 95/70. Тогава на него му се даваше кафе, и той обикновено се възстановяваше след кафето, понеже всички знаете, че в кафето има кофеин и разни други екстракти. Така че, понякога той усещаше слабост, притъмняване пред очите. Изведнъж замижваше с очи, и не помни за какво говори! И тогава той полегваше на кревата, и така преспиваше десетина, 15, 20 минути, половин час – до един час. После ставаше и се възстановяваше.

Така, че имаше нарушено кръвоснабдяване на мозъка, с което се обясняваше и намаление на паметта му, и изключване в даден момент на съзнанието му. В такива случаи Мария го поставяше да си легне, заставаше до него и го завиваше със завивка. Гледаше го като малко дете. Да, беше едно голямо малко дете! Чудех се как може да издържи на всичко това! По онези години той още работеше по строежите, като майстор-мозайкаджийски. Имаше слабост към тази професия, обичаше да се гордее с това, да разказва къде какво е свършил, къде е работел по строежите. Но в моето съзнание, това беше губене на време и на сили. Така аз смяхах. А то имаше и друга причина. Многократно съм изтъквал и съм казвал: „Абе тези мозайкаджийски духове те отклоняват да си вършиш работата, за която си изпратен!“ И те двамата ме оглеждаха, и се чудеа откъде може да ми хрумнат в ума тези неща.

5.4. СЪНЯТ НА МАРИЯ ЗА ИТАЛИАНЦИТЕ

По-късно Мария ми разказа един сън в който сънувала как идват италианци и спасяват Борис от гилотината, която е била приготвена за него. Така че мозайкаджийския занаят, който беше научил Борис и го знаеше и го употребяваше, той го бе научил от Бертоли, който беше италианец.

Така, че онзи сън, който Мария беше сънувала, той се сбъдна. Как се сбъдна ли? След като Борис беше осъден от Народния съд, беше осъден и беше в затвора, тогава той организира т.н. мозайкаджийски курсове за обучение на затворниците. Те бяха включени в бригади и впоследствие, работейки в тези бригади те си намалиха половината присъдите. Пример: ако имаше присъда за 10 години, след като работеше

в тези мозайкаджийски бригади, присъдата им се намаляваше на половината. Така че Борис излезна с намалена присъда на половината и това намаление на присъдата се дължеше, именно, на този негов занаят, който той беше научил от италианеца Бертоли. Така че италианците, които бяха дошли в съня на Мария Тодорова, за да спасят Борис от гилотината, наистина се оказаха, че **не са случайни хора**. И от нейния сън преминаха наяве, и това нещо се сбъдна. Аз бях свидетел на това.

5.5. ЗАЩО Я ИМАШЕ ПЕЙКАТА НА ДВОРА

И така, когато аз отидох при тях през 1969 г., той Борис сутрин излизаше рано с една торбичка в която Мария му слагаше храна, и се връщаше привечер – целия капнал и уморен! През това време **някой го чакаше навън на двора, седнал на пейката**, чакайки с часове, та като дойде Борис да му разкаже нещо от братския живот. Идваше, сядаше Борис, едва се държи на пейката, а она разпалено му разказва. А представяте ли си, това е 1970 г.! – 25 години от заминаването на Учителя. Те идваха по едно и също време, сядаха на пейката и говореха едно и също нещо, където го преповтаряха.

Наистина, тези личности се сменяваха, те се сменяваха, идваха едни, после идваха други, но онези сили, които влизаха в тях и онези сили, които ги движеха цели 25 години, бяха едни и същи. Така, че той седи на пейката, она му говори разпалено. Борис го изслушваше, след това се прибираше вътре уморен. Опитваше се да се нахрани така. Хапваше на две на три по нещо, от тук от там и се опъваше на кревата. Отиваше да спи, трябваше да се наспи. А аз го чаках през това време да си отпочине, да си отмори, за да почна да настоявам и да му припомням за моите изисквания за работа.

5.6. ЗНАМЕНИЕТО ОТ НЕВИДИМИЯ СВЯТ

Представяте ли си?! Представяте ли си – той лежи и спи уморен и капнал, а аз го чакам да се събуди, и за да мога да го мъча с моите въпроси! И той много пъти ми казваше: „Аз вече съм стар за тези неща, за които ми говориш! Имаше години, когато аз движех по няколко неща в едно и също време в ума си, но в момента това нещо аз не мога да го правя. Аз остарях.“ Аз се съгласявах с него, но му казвах: „Всичко друго, което движиш сега, е без значение! Без значение е всичко, което се движи около теб и в теб. **Има само едно нещо, което има значение – това е, че аз съм дошъл при теб, и те чакам да работя с теб!** Това е най-важното! Това не е най-важното значение, **това е най-важното знамение, което се предоставя пред теб от Невидимия свят!**”

Той ме гледаше и леко се усмихваше така. Вероятно той не се съгласяваше с това, което аз казвах. Защо? Той живееше с една друга представа, боравеше с други величини за съвсем друго време. Той така беше устроен психически, че се затвори в своя свят, ставаше непристъпен. И проблемите, които му се изнасяха, изобщо не можеше да ги обхване, защото беше отишъл там – горе в тоя свят, и го наблюдаваше отгоре с птичи поглед. Вие виждали ли сте как птица наблюдава нещата от 100–200–300 метра? Те долу са много малки и незначителни. Та така, че той беше се затворил в своя идеен свят и всички, които идваха при него да говорят, за да се разрешават някакви проблеми, той не можеше. Той ги изслушваше, но беше затворен в своя свят и ги гледаше с погледа на

една птица, която се рееше горе в простора. Той ги гледаше отгоре и те му се струваха като едни малки зрънца, като пясък долу някъде по улицата на „Симеоновско шосе“. А Симеоновското шосе, тогава беше направено от пясък и чакъл. Така бяха нещата и беше трудно, и невъзможно да се преодолее всичко, което описвам!

И понякога той слизаше долу на Земята, и трябваше да се справя и да задвижва някакви проблеми. Но това ставаше много трудно, защото той беше вече възрастен, беше много уморен и много трудно се възстановяваше. А на мен ми оставаше много малко време, за да работя с него. Освен това той беше обхванат от тази работа, която работеше, и нямаше време да си почине, а камо ли да се отмори.

5.7. ИМА НЕЩО, КОЕТО СЕ СЛУЧВА

Всички, които се движеха около него идваха и мелеха като воденица едно и също нещо. Този или онзи казал това, онзи казал онова. И всички чакаха, че нещо трябва да се случи. Те усещаха, че в пространството около Борис има нещо, което става, и че нещо се случва. Техните съзнания като радари обхващаха и усещаха, че има нещо. А не знаеха, че това нещо, което те чакаха да им се случи, беше това, че аз бях приет в този дом и бях там, макар че бях скрит в онази малка стаичка като приказката за Пепеляшка.

И накрая, веднъж им казах: „Ето, ето мен ме изпратиха при вас. Това е, което има да се случи. Друго не може да ви се случи, освен това, че ме изпратиха при вас. А вие ми губите и моето време, и вашето време!“ Гледаха ме и не могат да се начудят!

После, аз имах знания! **Аз не бях случаен човек, изпратен при тях! В мен беше складирано огромно окултно знание от минали епохи!** И в даден момент, когато ние говорехме, в съзнанието ми излизаше така като огнен лозунг написан онова, което аз трябваше и го изказвах като окултен закон. Те ме слушаха и се чудеа, откъде може да ми дойде в ума точно това.

Пример: говориме за някаква случка, за някакво събитие. И аз изваждам изведнъж окултния закон. А те стоят, и ме гледат ококорени. Така, че тези ококорени очи още стоят пред мене. А това знание стои там складирано от векове в моето подсъзнание и от време на време идва, когато му дойде времето, и когато трябва в някои моменти да изкажа нещо. То идва изведнъж, влиза в съзнанието ми и аз го изказвам. Или пък аз взимам, и го написвам. Та големи преживявания и опитности имах с тях, които не могат да се опишат всички. Това можеше да се опише и да се разкаже, но тези случки бяха толкова, че не бяха за виждане, не бяха за слушане, не бяха за говорене, а камо ли да се опишат!

5.8. ЛЕТУВАНЕТО НА РИЛА

Така, че аз имах нужната подготовка и бях изпратен, именно, за това. Но те не се съобразяваха с времето в което живееха и бяха загубили точна представа за него. Пример: пролетта Борис отиваше да работи някъде и с парите, които изработваше, трябваше да се осигури отиването им на планина. Обикновено се чакаше всяка година месец юли, когато тези приятели се подготвяха, и трябваше да отидат да летуват на Рила. А да се отиде на Рила, това означава да се приготвят две-три палатки, да се пригответи палатка за пренощуване, палатка за храна, палатка за гости

и много, много храна. А това означаваше много пари. Ами да се придвижи багажа с превозно средство, след това да се качат с коне. Изобщо, това беше една много трудна работа, и то за един млад човек! А трябваше да имат пари, трябваше да имат много, много пари! А тези пари Борис, трябваше да ги изработи.

5.9. ПОДГОТОВКАТА ЗА ЗИМНИНАТА

А след като свършеше лагеруването на Рила, те се връщаха, Борис се хващаше на работа, за да може да припечели отново някой и друг лев, за да си купят продукти и да се подготвят за зимнина – да се вземе и подготви зимнина. Знаете ли какво значи зимнина? Това означава да се вземе зеде, да се сложи в кацата, да се купят картофи, моркови и всичко онова, което трябва да се подготви. Днес можете да отидете и да си го купите навън, но тогава времената бяха други. Трябваше да си го подготвиш, и да го сложиш в мазето, да направиш бурканите, за да може да ядеш през зимата. Защото всичко това го имаше и тогава на пазара, но трябваше да имаш пари, за да си го купиш. Така, че българите в онова време правеха всичко и си го слагаха в буркани, и ги нареждаха на етажерки в своите мазета. И казваха: „Това е нашата зимнина, и можеме да издържиме цяла година.“ – Благодарение на бурканите, на каците, на качетата, които стояха в техните мазета, в техните къщи.

Така, че аз веднъж представих и поставих въпроса пред тях да се спре той да ходи на работа по тези строежи. Мария веднъж взе един молив и на един лист написа колко те харчат на месец, и колко е необходимо да се подготви зимнина за зимата. Направи ми впечатление, че това е много голяма сума. И аз казвам: „Ами как може толкова пари да отиват за един месец, и то за храна?“ Оказа се, че този непрекъснат поток от хора, които идваха при тях, всеки носеше по нещо, да кажем кило боб, кило ориз, 1–2 кг. картофи. Но те оставаха на обед, оставаха и на вечеря, а трябваше някой това да го подготви, да го сготви и да им го поднесе. Това го правеше къщната слугиня Станка. А това означаваше накрая много разходи.

5.10. ВСЕКИ ОБЕД ПО 5–6 ЧОВЕКА НА МАСАТА

Ама те идваха, ама това беше една върволица непрекъснато! Всеки обед на техната маса имаше по 5–6 човека. И обикновено Мария слагаше, те не се задоволяваха с едно ядене. Първо имаше супа, след това се носеше втора тенджера някаква манджа. И то манджа, която е вегетарианска манджа, не така забъркана в една тенджера, а имаше тави. Това беха мусаки, това беха кюфтета, това бяха сърми – всичко онова, което се е правело преди 40–50 години по времето на Школата на Учителя. Сега това нещо, никой не може да го направи! Т.е. аз съм ял в таква кухня, която през живота си никъде не съм ял на друго място, и няма да ми се случи да го ям втори път! Втори път – защо? Ами, защото беше подготовката много трудоемка, много трудно да се подготви. И онзи там слуга и роб с часове работеше в тази кухня, подготвяше. Мария отиваше за 1–2–3 минути, уточняваше се, слагаше във фурната, печеха се печивата. Казваха се печива, защото идва от думата изпичам. Поднасяха се тавите, след супите. Онези говореха за това, за онова, пълнеха им се търбусите, пиеха накрая кафе, продължаваха да говорят. Накрая си заминаваха, някой оставаха за още, сядаха да си починат или да поспят 1–2 часа.

А аз стоях там в малката стаичка, отхвърлен и захвърлен! Аз, трябваше да изтърпя, и да изчакам всичко. Така, че разноските за един месец бяха много големи. Трябваше пари! Той Борис по онова време взимаше пенсия от 132 лева, когато един хляб „Добруджа“ беше 24 стотинки, а един типов хляб 15 стотинки. А едно млеко беше от порядъка на 32 стотинки. Така, че все пак тази пенсия, която не беше малка пенсия. Аз получавах такава заплата. Тя можеше да стигне за един човек, но тя не можеше да изхрани трима човека. Защото Станка нямаше пенсия, също и Мария нямаше пенсия. А трябваше някой да ги издържа, и да ги храни.

Така, че аз се бунтувах срещу тези големи разноски от време на време. Това за мен беше разхищение на време и на сили, когато пред него нямаше много време. Бунтувах се и се противопоставях, но нищо не можех да направя, защото бях изпратен в оная задна стая, където трябваше да чакам ония, ония важни гости да се нахранят, да изядат супата, да изядат онова, което им се поднасяше в тепсия, да си изпият кафето и да продължат да говорят по т.н. духовни въпроси.

Какви духовни въпроси бе? Те бяха толкова елементарни и толкова невежи, че аз се чудя, аз се чудя още как може такова нещо! Били са в Школата на Учителя, чели са Словото Му – и накрая нищо! Нищо в техния живот!

5.11. НЕВИДИМАТА МРЕЖА В МАЛКАТА СТАЯ

И така, аз трябваше да спася каквото можеше да спася. Аз се чувствах в онази малка стая там докато чаках, че съм хванат в някаква невидима мрежа. Искях с нокти и със зъби да разкъсам тази мрежа, за да можех да се освободя, а не можех! Как се метях в нея като риба, извадена на брега! Защото аз точно имах това усещане, че бях риба. Това беше жестока битка! И накрая, в последния момент, в последното мое издихание виждах как се протегаше една невидима ръка и разрезваше с ножа си мрежата. Хващаше ме – риба, която едвам дишаше с хрилете си, и ме хвърляше обратно в онази велика, огромна река от която бях изваден. Аз потъвах във водите, потъвах във водите и се освобождавах от мрежата. И след това заспивах на леглото в тази стая. И когато отварях очи, усещах, че съм отново в моите си води – водите на великата река на живота. И така, след това ставах, приготвявах си багажа, и полека-полека се измъквах, и си заминавах за град Своге, където живеях и където работех.

Вие били ли сте риба, хваната в мрежа и извадена на брега? Вие били ли сте риба, обречена да загине на брега? – Не сте били! А аз бях. Аз бях всеки път, когато отивах там. И всеки път някой протягаше с ръка, разрязваше тази мрежа, освобождаваше ме и ме хвърляше във великата река, която течеше през мен. Тя идваше от безкрая, тя идваше от онзи извор на живота, минаваше през мен и продължаваше по-нататък.

И тази река в момента премина, и се осъществиха поредицата от „Изгревът“. Така, че днес аз гледам пред себе си „Изгревът“, том XXII. А това не е случайно! Рибата успя да премине от единия край, до другия край на реката – от I том на „Изгревът“ до XXII том.

Амин!

6. ПОЛОВИН ЗАПЛАТА ЗА ИЗДРЪЖКА НА ДВЕ КУЧЕТА И ЕДИН КОТАРАК

6.1. СИЛАТА БОЖИЯ НЕ ВЛИЗА В РАЗРУШЕНИ ТЕЛА

Единственият изход беше да се осигурят подходящи условия на двамата, за да могат да работят. Да отидат на друго място – беше невъзможно. Те имаха свои навици, свой бит, и трудно можеха да се преобразят, а и нямаше къде да отидат. Този Малък дом ги приютяваше, и от сутрин до вечер ги посещаваха техните съвременници. А пък Борис имаше една грижа, за да може да се грижи за себе си, а и требваше да се грижи за издръжката на този дом. Този проблем го разглеждахме дълго с Мария, и накрая се разбра, че нищо не може да се направи. Остана последната възможност – Борис да прекрати работата си по строежите, и като незаменим майстор, за което той се смяташе така, да се върне и да седне на масата, и да почне да работи върху онази работа, която беше запланувана от мен. Казвам – запланувана от мен. Той имаше съвсем друга постановка и възгледи, които бяха за едно минало време, което очакваше времето да се промени и да дойдат нови условия за работа.

Убеждавах го, настоявах, че дори и да има външни условия, те няма да имат време и че тяхното време изтича, възрастта ги натиска, че са вече възрастни. И да дойдат тези условия, те не могат да свършат никаква работа. А те не признаваха възрастта като такава и смятаха, че ще им се отпуснат отгоре – от Невидимия свят сили, за да могат да работят. Да, това е така, но техните тела бяха изразходвани и бяха разрушени. И дори да влизаше в тях сила, тя изтичаше от техните вече разрушени тела. Но, случи се така, че те започнаха да боледуват и полека-полека се осъзнаваха, че са възрастни хора.

И така, при последната си среща с Мария Тодорова, най-накрая се спрехме на един много важен въпрос. Борис, трябва да спре да работи. Но, требваше пари за издръжка. А неговата пенсия можеше да стигне само за издръжка на един човек. А те бяха още двама, или всичко – трима. А другите двама не работеха и нямаха пенсии. Така, че тази пенсия, която имаше Борис, можеше да им стигне на тримата, най-много за 10 дни. Освен това, Борис беше много широк в ръцете си и през ръцете, и пръстите му преминаваха много пари, и ги харчеше ей така – за нищо! Понякога аз това нещо виждах, и изпадах в ужас! Пример: донесат му и му връчат в някой плик или без плик събран десетък от дадени хора. Той го поемаше, приемаше го, и след това той го харчеше за съвсем различни неща.

16 май 2006 година

6.2. ПОЛОВИН ЛЕКАРСКА ЗАПЛАТА ЗА ИЗДРЪЖКА НА БОРИС И МАРИЯ

И така, веднъж му казвам: „Ами тези пари, които ти дават, те са десетък за Господа, а ти ги разпиляваш насам-нататък!“ А той ми казва: „Отдавна вече, аз не правя разлика между този десетък, който ми дават, братските пари, които ми дават и моята заплата. Всичко слагам общо в купа.“ И се усмихна. Знаете ли какво значи куп? Куп, това не е българска дума, а нещо такова, един такъв глинен съд – голям като делва и всичко се слага там. По ония години така хората си държаха много неща в този куп. И когато, требваше да търсят нещо, търсеха, ровеха и най-накрая намираха това, което им трябва. Та така беше въпроса с тези пари, които

преминаваха през него. И въпроса се стигна до там, че той трябва да спре да работи.

Убеждавах го, настоявах, че дори и да има външни условия и да се променят политически нещата в страната, то той вече няма да има вътрешни условия, защото ще бъде възрастен. А това, което аз говорех, те изобщо не го възприемаха. Защо не го възприемаха? Ама не искаха това да се случи. Но така се случи, че започнаха да боледуват и почнаха да се замислят. И накрая се оказа, че Борис трябва да работи, за да изкарва пари, за да храни дома. А пари нямаше.

И тогава, не знам как си в мене изникна, и дойде една идея – една идея! И тази идея беше следната: аз да отделям всеки месец половин лекарска заплата и да им я давам. С тази половин лекарска заплата те, трябваше да се подпомагат и Борис да спре да отива да работи. А трябваше да седне на масата, и да работи по моята програма. **А моята програма беше много трудна!** Тя беше дадена, написана по точки.

И така, аз всеки месец отделях половин заплата от 50 лева, и започнах да я давам. Те отначало ме оглеждаха и поглеждаха много уплашено! Не знаеха какво това означава. И така, месец след месец – аз давам по 50 лева. Аз получавах 115 лева заплата, и като се удържат 22% данък, аз взимах някъде около 100 лева. Така че 50 лева за Борис и Мария отделях, останалите 20 лева давах за квартира. И аз, трябваше да живея с 30 лева месечно – по един лев на ден. А с един лев на ден, тогава можеше да си купиш един хляб и две кисели млека.

И реших да се жертвам в името на идеята. И се жертвах! А пенсията на Борис беше 132 лева, а моята заплата – 115 лева. Значи той взимаше по-голяма пенсия от моята заплата, макар че аз имах професията лекар. Но тогава лекарския труд не се смяташе за лекарски труд. Лекарите бяха длъжни да работят без пари. Защо? – Такава беше идеологията и такава беше икономиката, и така бяха изискванията на Комунистическата власт.

6.3. МАЙСТОР БОРИС

И най-голямата заблуда, която трябваше да преживее бе тази, че той изобщо не спря да работи. Аз очаквах, че няма да ходи по строежите, а се оказа обратното – той продължаваше да си ходи по тези строежи, и аз редовно давах вноските. И което е най-важното! – Никаква работа през това време той не вършеше. Но аз изпълнявах онова, което трябваше да изпълнявам, и всеки месец давах по половин заплата. Така, че това мина една година, че втора година, че започна трета година. И беше, и трета година.

И веднъж аз го срещам на двора, той идва от работа, носи си своята торбичка, едвам се влечи, седна на пейката. Аз го заговорих. И по едно време чувам от него да ми казва: „Ето ти търсиш Борис. Борис го няма, а тук е неговия заместник майстор Борис.“ И се тупа в гърдите. – „Като майстор Борис няма втори в България и в света! Защото този майстор може всичко, и всичко може да прави!“ Аз се сепнах, огледах го и какво да виждам?! – Виждам, че Борис не беше в неговото тяло, а беше някой друг тука. Изведнъж пак ми каза: „Този Борис, който ти търсиш, го няма тук.“ Оглеждам се, отново го поглеждам втренчено и наистина виждам, че това не е Борис, при който аз съм дошъл, а това е един мозайкаджия и майстор, и аз си губя времето с него. И тогава ставам, отивам, казвам на Мария, а тя мълчи, и нищо не каза. – „Чуваш ли какво той говори? Чуваш ли, какво той говори, че това не е Борис, а майстор Борис и, че Борис го няма?“ Тя

отново мълчи. – „Значи в него друг е влезъл, и друг владее тялото му. Това е майстор Борис, а истинския Борис за който аз съм дошъл изобщо го няма!“ Мария застана настръхнала, трепери цялата, гледа мен, гледа него и отново мълчи! Борис започна да се мие. Аз му поливам и той ми говори за обектите, за строежа, за майсторските му проблеми – неща, които мен изобщо не ме интересуваха! Аз бях дошъл за него.

Влезнахме вътре в стаичката, масата беше сложена. Хапнахме, той след това легна да почива, и аз отивам да се разправам с Мария. Разказвам всичко. Тя ме изслуша и ми каза: „На този етап, нищо не може да се направи! Трябва да се чака.“ Аз отвърщам: „Да, ама вие ми губите времето.“ – „Да, твоето изгубено време, все някой трябва да го загуби. Ще го загубиш тук, но ще спечелиш време от друго място. Времето е едно и също – от едно място се губи, а от друго място се печели и накрая двете времена се изравняват.“ Гледам, гледам, чудя се на това философско обяснение.

6.4. КАК СЕ ИЗГОНВАШЕ МАЙСТОР БОРИС

И така, разбрах, че онзи приятел, наречен Борис го бяха завладели мозайкаджийските духове, бяха в него, и нямаше отърваване от тях. А те го вкарваха и го изкарваха на строежа. Моята кауза беше загубена! След малко Мария седна пред пианото, и започна да свири музика от Учителя. Борис се беше събудил. Изсвири няколко песни на Учителя. Борис се беше отпуснал, беше се отпуснал. По едно време така тръсна глава, огледа се насам-нататък и когато го поглеждам, виждам, че онзи мозайкаджия с когото аз говорих преди един час, вече го нямаше в неговото тяло. А беше се върнал истинския Борис. Отново започнах разговор, отново изваждах планове, отново поставях онова, което аз исках, отново следвах обещания, че от следващия път почваме да работим. А на следващия път отново се срещах с този мозайкаджия – майстор Борис, който ме посрещаше усмихнат, и казваше: „Е-е-е докторче, как си, какво правиш?“

Тогава разбрах, че Мария гонеше онези духове, които влизаха в майстор Борис само чрез пианото и чрез музиката на Учителя. Бях попаднал в една голяма клопка, а аз трябваше да свърша своята работа. Но как? През това време Мария разказваше по някой и други спомен, и аз все пак записвах по нещо. И това беше нещо много-много малко. Това бяха откъслечи. Но работата оставаше. Питах ги сега, защо след като аз давам пари, имат за препитание, защо не останат и да използват моите пари, които в разстояние на три години аз ги давам. Те мълчаха. Мълчаха и аз се чудих защо те мълчат. Мълчат, траят и не говорят по този проблем.

6.5. ГОЛЕМИТЕ ПЕСОВЕ СЕ ХРАНЕХА С МОЯТА ПОЛОВИН ЛЕКАРСКА ЗАПЛАТА ЦЕЛИ 3 ГОДИНИ!

По това време те бяха завъдили две кучета, ама големи кучета, големи песове. Борис обичаше животните и как е станало, че той ги прибра, вкара ги в двора и започна да ги храни. Те стояха там и понеже ги хранеше вероятно добре, те започнаха да пазят къщата и да лаят много настъргано и много добре, за да покажат, че си заслужават своята прехрана! Така, че те така лаеха, че никой не можеше да влезе в двора. Тогава Станка отиваше до вратника, преминаваше някъде към 40 метра от къщата и с ключ отваряше вратата, и там имаше една пръчка. Тя я взимаше, махаше

с нея налево-надесно и умиряваше кучетата, и така въвеждаше поредния гост.

И аз веднъж отивам, тези песове започнаха да ме лаят, и аз не можех да влезна в двора. Изведнъж се огледах, хванах едно дърво и така го стоварих върху единия, който не ме пускаше, и тогава се озърнах да не би да ме ухапе другия – втория. И към него замахнах с голямата тояга, и го ударих! Аз се чудя, че как така стана, че не ме ухапаха, но ударите от мен бяха много бързи. Те свиха опашките си, и тези песове с квичене се отдалечаваха от мене.

Един път влизам в кухнята, там където слугинята Станка подготвяше всеки ден храната, която трябваше да се готви и да се слага в тенджерите и в тавите за втората манджа. Гледам, а Станка – тя стои пред една голяма кофа, пълна с млеко и вътре нарязва един хляб. Питам я: „Какво правиш ти? Каква е тази попара – хляб с млеко в тази кофа, която има най-малко 3–4 килограма млеко? Каква е тая попара и за кого е тази работа?“ Отговаря ми, че е за двете кучета, които ядели по **3 килограма млеко на ден, заедно с два хляба**. Седя, гледам и се чудя! – „Ами това всеки ден ли е? Всеки ден вие купувате по три килограма млеко, и по два хляба за кучетата?“ – „Да казва. Аз отивам и го купувам. Освен това, купувам риба и месо за котарака.“ Аз започвам да си правя сметка и започвам да изчислявам. Значи, какво става тук? Значи те купуват по три килограма млеко и по два хляба. А това прави един лев и 50 сотинки на ден. Като се умножи по трийсет дни, това е 45 лв. + рибата за котарака – 5 лева, всичко – 50 лева.

А това беше моята половин месечна заплата и половин месечна вноска, която аз давах всеки месец три години, за да може те да си подпомогнат финансово, за да не ходи той на работа, за да може да работиме. Това беше цената на една моя голяма заблуда! Половин заплата всеки месец, в разстояние на три години, а аз гладувам, за да може с моята заплата да се хранят два песа и един котарак.

А аз смятах, че с моята заплата Борис ще спре да работи, ще се върне, ще работи за Бога и за Учителя, а той продължаваше да ходи по обектите, и да храни кучетата и котарациите! Аз бях не само обиден, аз бях изигран и излъган! Някакво голямо, грамадно възмущение се надигна от мен от дъното на вековете, и аз бесен отивам при тях! Те бяха седнали в стаята. И аз разказвам всичко, каквото съм видял. Те мълчат. И казвам: „Вие знаете ли какво правите? Вие знаете ли, че вие храните два песа и един котарак, а това е половин моя заплата, в продължение на три години?! Аз мисля, че я давам за работа за Бога и за делото на Учителя, а вие ми храните две кучета и един котарак!“ Накрая казвам: „Тези кучета, които сутринта ме лаеха, за да не влезна и които казвам изядоха по една тояга от мен, за да мога да влезна във вашия дом. Това знаете ли как се казва?“ – „Храни куче, та да те лае!“ Ето казвам тази народна поговорка се сбъдна и при мен, и аз виждам, че тя е права.

И се скарахме жестоко! А те ми казаха, и това ми го казва Мария: „Ти нямаш отношение към животните!“ Аз крещя: „Какви животни бе? Абе какви животни? Тук се води битка на живот и смърт! Аз водя битка на живот, на смърт, за да запазя нещо, което е останало от Учителя и да го предам на следващите поколения, а вие ми говорите, че аз нямам отношение към животни!“ Те стоят и казват: „Да, ние обичаме животните.“ – „Какви животни бе? С какво ще ги храните тези животни? С моята половин

заплата ли?" Бях взел решение и му казах, че от днес аз повече нямам да давам пари от моята половин заплата, за да храня два паса, две кучета и един котарак. И накрая им казах: „Да знаете, тези пари аз съм ги давал за Бога и за Делото на Учителя, и това Небето знае. Това Небето знае, но знае и също, че вие хранихте с моите пари два паса и един котарак три години, и никаква работа не вършехте през това време, и само ме заблуждавахте, че работите!"

На следващия ден, на следващата среща отивам и Борис изважда един плик, и в този плик беше надписан отгоре – 12 месеца по 50 лева, 3 години по 12 месеца, прави 36 месеца, по 50 лева – еди колко си лева. И ми ги подава в един плик. И казва: „Ето, това са парите, които ти ни ги даваше в разстояние на три години. Аз сега ти ги връщам." И питам го аз: „Първо, тези пари, които ти ми ги даваш, те не са твои! Първо, ти не си ги изкарал с твой труд, а това са пари, които са ти дали хора като братски десятък, като десятък за Господа – да свършиш някоя братска работа! Така, че ти тези пари отново ти ги прехвърляш към двата паса и към този котарак. Не, аз не ти искам парите, аз съм ги дал за Господа!" И не ги взех! Значи беше приготвил парите, които аз бях дал в разстояние на три години, на 36 месеца по 50 лв., а това правеше половин моя лекарска заплата на месец. И след като отказах, Мария ме погледна, и ми каза: „Ти правилно разреши задачата си!" Казвам: „Аз си я разреших задачата, но вие не я разрешихте за мен." А как се задвижиха нещата и как се получи още по-голяма драматична развръзка с тези песове и с този котарак, ще ви разкажа впоследствие в следващите ми разкази.

Така, на никой не му пожелавам това нещо – 3 години, по половин заплата, да се хранят два паса и една котка! И ужим, че ти ги даваш в името на Господа. И което е най-интересното! – Баща ми казваше: „Абе ти даваш пари на дъновистите и те те лъжат, и те мамят." Най-малко 10 пъти ми го е казвал. И казвам: „Не давам никакви пари." – „Как да не даваш бе? То се вижда бе! Ти си гладен бе!" Аз наистина бях гладен и се хранех много оскъдно, много оскъдно. И онова, което беше ми казал баща ми, то се сбъдна: „Ти даваш пари на дъновистите. Те ги взимат, пилеят ги и те смятат, и те правят на будала."

Да, аз бях тогава един будала и днес си оставам будала, че работя за тия т.н. дъновисти. Но този будала все пак изкара „Изгревът" и достигна до XXII том към 2005 година!

Будалата изкара 22 тома от „Изгревът". Амин!

7. ХРАНИ КУЧЕ ДА ТЕ ЛАЕ. ХРАНИ КУЧЕ ДА ТЕ РАЗКЪСА

7.1. ЖИВИЯТ ПРОРОК

Аз така бях устроен и може би ми беше дадено така, че всичко, което беше в мене, аз открито го изнасях пред тях. Не съм съгласен с нещо – казвам им направо каквото мисля. Казвам го. Нещо греша – казвам го, че съм сгрешил. Виждам, че има някаква грешка – направо казвам, че това е грешка. Те не бяха свикнали да им се говори по този начин. Аз бях първия, който им говореше така. Те отначало много се смущаваха от този маниер на говор от мен, но после свикнаха с мен, защото моите забележки впоследствие излизаха, че са верни. Излизаха, не само че са верни, а че е истина. Представяте ли си – говориш едно, говориш второ, говориш трето! А през това време идваха техните приятели и сподвижници от времето на Школата, и говореха точно обратното! Аз бях сам, онези беха 99 човека. Накрая излизаше това, което аз казвах. Онези стояха като втрещени и не можеха да повярват. По едно време Мария казва: „Абе казва Борис, кой е този, който ни го докараха тука пред нас?“ Казвам им: „**Аз съм пророкът. Аз съм живия пророк, който е изпратен при вас, за да извърши и да осъществи пророчеството, което е дадено от друг.**”

По този начин се развиваха нещата. И което беше най-важното, аз продължавах да работя. И имаше моменти, когато казвах: „Спомняте ли си какво говорехме по онзи въпрос? Видяхте ли, че нещата станаха така както аз казах?“ Те кимваха глава и казваха: „Станаха.“ – „Ето, виждате ли, предупреждавах ви, но вие не ме послушахте?“ Как да ме послушат, когато аз бях на 30 години, а те бяха над 70 човешки години? За мен те бяха големи възрастни деца, а аз за тях бях едно дете на 30 години. За мен те бяха възрастни деца, а аз бях за тях също едно дете. И така се разминавахме, и по този начин се различавахме.

И аз все пак, започнах по друг начин да работя. И всеко нещо строго определено го записвах, и после го слагах в торбата. Записвах откъслечни неща, поставях ги в торбата и след това ги прехвърлях на един тефтер. И така, полека-полека, мозайката от отделни факти и неща се събираха. И добре, че така започнах да работя, че дойде и онова време, когато тези листчета аз ги събрах в една мозайка, и те успяха да излезнат много добре, и да осъществя и да реализирам моя труд от десетина години.

Така, че моите съвети по отношение към тях, те изобщо не се съобразяваха с мене. Те имаха свой собствен живот с който си живееха, и за тях аз бях един човек, изпратен от небето да им бъде в помощ. И нищо повече. Аз си знаех своята задача и я преследвах стъпка по стъпка – години наред, та цяло десетилетие.

7.2. КРАЖБАТА НА ВРЕМЕ И СИЛИ, СРЕДСТВА И МЛАДОСТ

Това, което можех да свърша, беше една стъпка от един план и програма, може би да се каже една хилядна част. Не една стотна част, не една десета част, а една хилядна част. Така, че представете си, аз съм употребил усилия и време да осъществя хиляда неща, а аз осъществявах само едно, а тези 999 неща, те ми ги крадяха – крадяха ги като време и като сили, които излизаха от мен! И сега, когато дойде времето да подредя някой материал, който аз бях записал на времето, виждах, че това, което аз имам – не е малко. Но за времето, за което аз бях изпратен при тях –

за цели 10 години – това беше едно нищо! Да, силите, които аз вложих, времето, което положих и накрая резултата беше едно голямо нищо – една нула! Така аз го оценявах, защото бях вложил много време и много сили. И аз се бях изтъкал, и вградил там!

И не случайно баща ми казваше: „Абе ти, ти си щур човек! Ти даваш пари на тези дъновисти. Рано или късно, те ще те измамат!“ И той се оказа пророк – излъгаха ме, измамиха ме, окрадоха ми времето и силите. И това време и тези сили, които аз вложих, те ги разпиляха в различни посоки. Така бяха устроени. Аз бях сам, а те бяха мнозина. Аз бях сам – те бяха стотина. Аз бях сам – те бяха над хиляда човека! И така – сили, средства, време и младост! Там бях положил всичко. Аз се карах с тях.

7.3. МНОГОТО ВРАГОВЕ НА БОРИС

А знаете ли? – Те имаха много врагове! Много врагове, които говореха за тях какви ли не неща. Но когато по един или друг начин заставаха срещу тях, когато бяха дошли по някаква работа, заставаха пред тях, особено пред Борис като кученце, като малки кученца! Вие виждали ли сте едно малко куче как седи пред стопанина? – Клекне, положи задните си крака, че предните си крака, така умилква се с глава, маха с опашка. И така, това мъничко кученце, което махаше с опашка, беше преди това един голям враг, който аз го виждах как лае. А тука, тука пред Борис Николов те полагаха предните си крака и махаха с опашка. Ще ви дам пример. Беше един Петровден – 12 юли. За 12 юли Борис Николов пишеше наряди. Наряди, които тогава се пишеха, и някой от тези наряди аз ги имам събрани, а пък много наряди аз съм публикувал като наряди на Школата след времето на Учителя – до 1957 г. И те се там намират в XI и XII том на „Изгревът“.

И сега, кое беше най-интересното? – Аз по някаква случайност, на този ден бях отишъл на гости при Стоянка Илиева и Илия Узунов. Беше някъде към 8–9 часа сутринта. Аз имах работа с нея. Каква работа? – Ами, трябваше да ми разкаже някой неща по времето на Школата, и да запиша някой неща. Но аз изобщо не бях обърнал внимание, че това е 12 юли и че това е Петровден, и че това е Денят на Учителя. И че се правят специални наряди, и те се четеха на Мястото на Учителя. Защото по онова време не се разрешаваше от Комунистическата власт да се събират повече от двама-трима човека в домовете, да правят молитвени събрания, да четат наряди и т.н. Тези неща бяха забранени и те се преследваха. Ако това някой го направи и събере десетина човека, непременно единият от тези десет човека ще отиде и ще докладва на Милицията. А защо? Ами защото имаше внедрени хора, имаше хора на които им се плащаше да докладват и да следят какво става в т.н. „братски среди“.

И ето, аз съм при **Стоянка Илиева**, и разговаряме. И по едно време **Илия Узунов** влиза вътре развълнуван, фучи и крещи, и вика: „Представяш ли си бе, представяш ли си бе Стоянке?“ И почва да псува на майка Борис Николов: „Четохме казва наряда и отдолу се е подписал: „Ръководител на Бялото Братство – Борис Николов.“ Какъв е този ръководител, майка му мръсна!“ И го псува. Пет минути го псува, и тя стана, и тя започна да ръкомаха, и тя да псува! Аз стоя там, и ги гледам втрещен! Втрещен ги гледам. Защо? Ами аз изобщо не очаквах това нещо.

Мина една-две седмици, и аз го виждам този Илия Узунов, отишъл при Борис Николов, като малко кученце седнал пред него, маха опашка, умилква се и говори нещо, иска нещо. А Борис стои така отгоре, гледа го,

наблюдава го, мълчи-мълчи и каже нещо. Аз там съм, оня ме вижда, че аз съм там и отведнъж се сеща, че той го е псувал и ругаел пред мене. Представяш ли си, оня седи и мига и смята, че аз ще го издам. Аз мълча и само наблюдавам, и си казвам: „Какво падение и какви мерзавци! Мерзавци!“ Това нещо го нямаше и в света.

7.4. КРАЖБАТА НА ИДЕИТЕ МИ

Та имаше и други такива случаи. Много имаше такива случаи. Така, че аз трябваше да се справя с този проблем – проблема, че аз бях изпратен там за 10 години да свърша една работа. И това, което аз свърших, беше една хилядна част от онова, което можях да свърша. Другата част, която се равняваше на 999 части, те го откраднаха като време и като сили, и ги запряха. Те ми крадяха и идеите. Аз тогава имах много идеи, казвах ги, те ги поемаха, опропастяваха ги. Понякога ги даваха, че това са техни идеи, и беше много-много смешно!

Имаше такива случаи, когато аз кажа една идея и след време Борис Николов тази идея, вземе че я запише, и я напише в неговите послания, които той изпращаше по време на т.н. братски празници. Прочета посланието, видя си идеята и казвам: „Какво падение!“ Крадеха ми идеите. А имаше и други моменти, когато аз казвах тези идеи на други хора. Те идваха пред Борис и ги казваха, че са техни идеи, а те не знаеха, че аз това бях го развил преди 1–2 месеца. И, когато аз го чувах, и казвам: „Абе помните ли, ами това нещо аз го казвах и го разглеждах преди 2–3 месеца?“ Той казва – първата част, но какво следва във втората част, какво следва в третата част?”

Сега, може би ви прави впечатление, че аз непрекъснато говоря за някои неща, за онзи живот, който те живееха и проблемите, които имаха по онези времена. А какви бяха тези проблеми? Ами тези проблеми са записани в „Изгревът“, който в момента на този етап е 22 тома. Там са проблемите, там са идеите. Аз съм се занимавал с тези неща. А след 1990 г. това, което ми се стовари над главата и трябваше да разрешавам, аз това нещо го описвам в т.н. глава „Духът на Истината и Духът на заблуденията.“

И така, тези, които ги хулеха, тези, които ги псуваха на ум или на яве, понякога стояха пред Борис смирени, с подвити опашки пред тях. Те си седяха, аз пристигах там, онези ме виждаха, смущаваха се, защото знаеха какво са разказали пред мене и какво са говорили пред мен. И се страхуваха да не би аз да ги издам на Борис и на Мария! Но аз си мълчех. Аз вече виждах какво представляват и едните и другите, и беше безполезно! Понякога аз ги разказвах тези неща. Онези ме оглеждаха, поглеждаха и казваха: „Ние сме свикнали на тези неща.“ Но аз не бях свикнал.

7.5. РАЗГОВОРИ ЗА БОБ И ЛЕЩА

Така, че тези т.н. приятели на Борис Николов, бяха наистина понякога уплашени от моето присъствие там. Накрая Борис взимаше думата, изказваше своето съгласие с мен, или не се съгласяваше. Аз отново защитавах тезата си, и понеже тя беше от общ характер, най-накрая се съгласявах донякъде. Но им казах, че това не е вярно и ще си го проверят след време. Онези ме гледаха озадачено, и след това ме питаха: „Абе ти така ли разговаряш с Борис?“ Казвам им: „Така, дори се караме понякога!“ Те се кръстеха, и казваха: „Това никой от нашето поколение не

може да го стори!" Да, съгласен съм. Бях много настойчив и категоричен при някой оценки. Но работата вървеше мудро, бавно, дори понякога в пълен застой.

Питам веднъж Мария: „Добре де, аз съм тук и съм дошъл на работа. Изпратен съм от небето. Ти си убедена в това. Защо ми губите времето? Ами другите, които идват тука и които вие ги приемате, и които ми ядат, не ми губят, а ми ядат времето, какво разговаряте с тях? Какво говорите толкова с часове с тях?" Тя ме оглежда, поглежда и казва: „Говориме за боб и за леща." – „Как така за боб и за леща?" – „Ето така – за боб и за леща." А бобът и лещата тогава се смятаха по ония години за най-обикновеното народно ядене. И когато някой казваше: „Ами ядеме само боб.", това означава, че това беха най-бедните съсловия от народа, и боба беше най-евтината храна. Сега не е най-евтината храна. Защото тогава хората садеха боб, садеха леща и това беше най-евтината народна храна. И като се казва: „Разговаряме за боб и за леща." – Това означаваше, че те разговарят за обикновени, ежедневни неща.

Те не разговаряха за проблемите на Школата, за проблемите, които трябваше да се разрешават по различни въпроси. Не, това тях не ги интересуваше! Интересуваше ги техното ежедневие и техните непосредствени, и най-обикновени разпривий помежду им. Направо аз се изумявах! Как така?! Къде е Школата на Учителя?

7.6. ЧЕРУПКИТЕ, ИЗХВЪРЛЕНИ НА БРЕГА НА МОРЕТО И СНИМКИТЕ

И така, това бяха обикновени човешки черупки, черупки, изхвърлени на брега на морето. На брега на морето, изхвърлени от времето в една забрава. И трябваше да се прибере всичко, което бе останало, за да може в бъдеще онези поколения, които дойдат, по тези черупки да съдят за времето на Школата на Учителя. Да, това трябваше да се направи, и аз събирах черупките в разстояние на много-много години.

И мога да кажа, че **когато подредих тези черупки, то Дух слезна върху тях!** Те оживяха и от всяка черупка излезна едно същество, и това същество настояваше да влезне в „Изгревът". И те влезнаха в „Изгревът". Но беше много, много трудно! Погледнете „Изгревът", том XXII, погледнете тези снимки на тези хора. Те са били живи хора, и днес са живи. И, когато оформях снимките, те стояха над мен, и всеки настояваше да влезне неговата снимка. Пример: аз бях подготвил към 200 страници снимки, но се оказа, че това са много страници – нямаше да се справим. И тогава аз реших, след като Вихър Пенков каза: „Ами дай, ще ги направиме 144 страници." Това е едно число, което знаете, че е съставено от 12 по 12 = 144. А 144 е едно число, което го има в Евангелието, в Откровението. И това представлява числото на 144 хиляди ангели. Тези ангели, които са в Невидимия свят и които представляват невидимото Бяло Братство. Така, че аз бях подготвил 200 страници снимки, а това бяха образите на към 300 човека. И когато, трябваше да отделя най-важните, онези другите протестираха, че не ги включвам. И то не само протестираха, те воюваха срещу мен. И тогава аз реших, и направих следното: в края на „Изгревът", том XXII сложих един показалец, и там написах имената на всички, които ги е имало и на всички хора, които са упоменати в този том. И отбелязах къде, в кой том и на коя страница се намират техните снимки. Така, че по този показалец всеки може да провери къде се намират човешките

черупки, изхвърлени от морето на забравата на песъка в София. Ето – това беше положението!

7.7. ДЕБЕЛИЯТ КОЛ ЗА ЗЛИТЕ КУЧЕТА

А сега да си продължа разказа за онези кучета, които аз хранех 3 години и които ме лаеха, когато влизах в техния двор. А няколко пъти те се хвърляха върху мен не само да ме хапят, но да ме изядат и да ме разкъсат. Още щом наближавах вратата, усещах, че във въздуха на този дом ставаше някакво движение! Разбира се, отгоре – онези, които стояха, ме забелязваха. Имаше сили, които воюваха срещу мене, за да не идвам в този дом. И това беха същите духове и сили, които ми пречеха и възпрепятстваха да си върша моята работа, и да си я довърша така, както трябва. Тогава ги виждах – те като някакви стрели отгоре – от 50–60–100 метра, не се втурваха, а като стрели се насочваха, влизаха в кучетата. Те направо се преобразяваха като зверове, и се ожесточаваха срещу мен! Така, че онова, което ожесточаваше кучетата, бяха ония духове, които влизаха в тях. И аз, когато наближавах вратника, за да го отворя и за да влезна вътре, посрещаша ме тези песове, лаеха яростно, като че ли аз съм най-големия враг на този дом. И като влизах в този „Малък дом“, аз стоях като парализиран! Всички ме гледаха учудено, че тези кучета ме гледат така яростно. И аз тогава казвах: „Това са същите духове, които ми пречат да работя с вас! По-рано бяха горе в Невидимия свят, а сега ги доведоха и ги вкараха в кучетата, та да влезнат в тях и да ме лаят, че дори и да ме разкъсат.“

Много, много неща има да казвам във връзка с тези кучета. Но аз го казвах, а Мария и Борис ме гледаха и смятаха, че тези кучета имат задачата само да ги предупреждават. И веднъж, като влизах вътре, така яростно ме нападнаха, и аз така се огледах встрани, и виждам един кол. Един кол – дебел колкото ръката ми, и nekъде към два метра. Посегнах към него, и го сграбчих. А аз по онези години бях много здрав и много як. И като взех кола, и като го завъртях. А Борис и Мария ме гледаха така от 40–50 метра, че аз го завъртях. И не само го завъртях, а започнах да се бия с тези кучета, които скачаха върху мен. И тоягата, този кол беше в ръцете ми, и той налагаше кучетата отляво и надясно. И накрая кучетата бяха бити, и пребити! И накрая със своите задници, които се влачеха, почнаха да квичат, и се завлякоха в храстите на двора. И след това се приближих към тях, и им казвам: „Виждате ли какво става тук? Аз храня кучета три години, за да ме изядат накрая. Вие сте виновни за тази работа!“ А онези ме оглеждат и казват: „Ти си много жесток! Това ожесточение, което е у тебе, трябва да се махне!“ – „Какво ожесточение бе? Аз водя битка срещу тези духове. Те искат да ме изядат, а вие ми говорите за някакво ожесточение!“

Та на времето, нали знаете, че има една такава поговорка в българския език: „Храни куче та да те лае.“ Ето, при мен тази приказка беше осъществена и се виждаше на яве. И така, аз стоях с кола пред тях, и те ме погледнаха и се уплашиха, че може да стоваря кола върху тях. И избягаха, и се прибраха вътре, и се заключиха. Да, заключиха се! Защо? – Защото се уплашиха от Онзи, Който беше в мен и беше категоричен срещу това безумие. И аз захвърлих кола, седнах на пейката. И сега – седя, и си казвам: „Ако тези не отворят вратата, аз си тръгвам и повече никога няма да дойда!“ След малко Борис отвори вратата, и с Мария излезнаха, дойдоха и седнаха до мен на пейката. И след малко влезнахме в къщата,

и започнаха същите неща. Те не бяха готови за работа за това, за което аз бях дошъл. Те бяха закачени за една друга верига. Тази верига ги водеше нататък – към техните съвременници и към техното ежедневие – кой кого видял, кой с кого се срещнал, кой какво казал, кой какво мислил, кой какво пророкувал, че щело да се случи. Абе какво ще се случи бе хора? Аз нали съм дошъл? **Аз съм Пророкът!** Но не и те. Аз нали съм тук? Толкова години съм доказвал, че съм Пророкът, изпратен, за да свърша дадена работа. Но аз бях никой, а ония бяха мнозина – 999 човека. И накрая какво стана? – Нищо! Онези се провалиха.

7.8. ДВАТА ПЕСА РАЗКЪСВАТ КРАКА НА КОМШИЯТА МУ

И да продължиме по-нататък. Аз си отидох. Идвам след 20 дни, и какво научавам? Тези два песа прескочили през оградата на комшиите, и бяха разкъсали онзи, който живееше до тях. Бяха му разкъсали крака, той беше закаран в Пирогов. Там бяха го шили. Една разкъсана рана от ухапване на куче, е много опасна! То разкъсва, и там много трудно се шие тази рана. Та онзи беше стоял в Пирогов няколко дни, после бяха го изписали. Той беше дошъл, вдигнаха скандал, идваха Милиция, за да огледат как са нещата. Той беше направил оплакване до Милицията, а тогава Милицията се отзоваваше на такива оплаквания на граждани. Дошла Милицията, разглеждаше случая, видяла, че има такива два големи песа. И ги пита: „Вие защо държите тези песове тук?“ Отговарят: „Ами казва, да ни пазят!“ – „Ами като ви пазят, защо не ги вържете?“ Така, че онзи беше дал една молба, искаше да подаде молба, за да ги съди. А Борис имаше условна присъда по време на процеса, и една такава обикновена присъда в момента за тези кучета, щеше да има много големи последствия! И така, накрая се споразумяха Борис да плати за тази средна телесна повреда, да плати за скъсания му панталон, да плати за, забележете сега, тогава имаше Правилник – „Ухапване от куче“. След това 20 дена се бие т.н. противобясна ваксина и се яде специална диета. И така, той трябваше да плати за ваксината, за загубата на времето, и беше една голяма сума. И Борис взе, че я плати. А откъде ще я плати, когато той имаше 132 лева пенсия? – Еми плати ги от онези братски пари, от онзи десятък, който му ги даваха онези, неговите приятели съвременници, които идваха и казваха: „Ето Борис, вземи тези пари. Ние ги даваме за Бога, и ги употреби за Делото на Учителя.“ И той ги определи, и ги даде за кучетата, така както аз храних три години два песа и един котарак!

И накрая те решиха, че трябва да се отърват от кучетата, защото имаше предписание от Милицията. И така, едното куче го качиха на лек товарен автомобил, и го закараха на Рила – при Борé. Той беше там пазача на Горското. И той беше познат на Мария и на Борис, и той съдействаше много през време на лагерите на Рила. И за да закара кучето от София до Рила – това е дълго разстояние, и му взеха превоз 50 лева, а това се равняваше на половин моя лекарска заплата, и на половин от неговата пенсия. Другото куче, също беше натоварено и закарано на Витоша, беше също платено за превоза му, и беше дадено на някого. Остана само котарака.

7.9. ХРАНИ КУЧЕ ДА ТЕ ЛАЕ. ХРАНИ КУЧЕ ДА ТЕ РАЗКЪСА

И каква беше равносметката от тези два побеснели песа, и от тези две кучета? – Бях ги хранил три години с половин лекарска заплата, като изядоха и онези пари, които приятелите даваха на Борис Николов за Делото на Учителя, за да може да се откупи от онзи, за да не го даде под съд. Но това никой не знаеше. Това го видях аз и аз го знаех, и сега аз го казвам. Та така, по този начин се пречеше на моята работа. Тези кучета станаха проводници. Те бяха инструменти на ония сили, които влизаха в тях, които ме лаеха, които искаха да ме разкъсат на парчета, за да не мога да влезна в този дом, да дойда и да си свърша работа!

Накрая Небето реши, че трябва да се сложи край на това безобразие! И докара и даде ход на този инцидент с ухапването и разкъсването на онзи комшия, за да може да се задейства законът, другия закон на Кесаря, за да бъдат заплашени от Съдебен процес. И по този начин да се разреши въпросът с песовете. Песовете бяха качени на коли, и изпратени далеч от техната къща. Представяте ли си бе? Аз идвах пеша до тях, за да спестя по някоя стотинка за превоз, а те трябваше да платят пари за тези песове, да ги качат в коли, за да ги закарат къде си – не знам! Ето, по-голямо безобразие едва ли има някъде по света! А тука беше ежедневно!

Така беше в този дом – ден след ден, изненада след изненада. И така се движеха дните, и годините. Това беше една приказка за тези кучета, които ме лаеха, това беше една приказка, която трябваше да реализира пословицата: „Храни куче да те лае. Храни куче, за да те разкъса.“ Така, че аз бях също разкъсан, и ме разкъсаха. Направиха рана в мен, от която изтече моето време и моята сила, и аз бях накрая изцеден психически, изцеден, изтормозен!

И накрая казвах: „Боже Господи, как мога да свърша онази работа, за която съм изпратен?!“ И ако съм нещо свършил, това не беше моя заслуга, а на Онзи, Който ме движеше и направляваше от Невидимия свят.

Благодарете на Него, а не на мен! Амин!

8. ЦЕНАТА НА ТРИТЕ ОБЕЩАНИЯ

Днес е 17 май 2006 г. – сряда, 8 часа и 30 минути сутринта.

8.1. КАК СЕ РАЗКАЗВАХА ОПИТНОСТИТЕ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Опитностите от Мария Тодорова ми бяха разказвани по различно време, така както в нея течеше вдъхновението, или по-точно казано така, както в нейното съзнание се подреждаха тези опитности. И някой от горе от Невидимия свят ги пропускаше, и ги пускаше една след друга, така, както вие записвате някакъв говор на магнетофонна лента, и записа е записан. След това връщате назад, и можете да пуснете онова, което сте записали. Така горе някой в съзнанието ѝ връщаше нейния магнетофонен запис преди 50–60 години, и пускаше от време на време по някоя опитност. Тя беше възрастна – над 70 години. А това беше най-добрата възраст и възможна възраст за спомени, възраст при която човек може да проследи и да направи оценка на миналия си живот. И разбира се, ако е честен пред себе си и пред другите, да изнесе онова, което трябваше да каже като истина. Отначало Мария се смущаваше от мен, как аз ще възприема някой неща. Наблюдаваше ме как аз ги отразявам, и как ги аз възприемам

в моето съзнание. Аз слушах, аз записвах, задавах въпроси на които тя отговаряше. Но накрая отново правехме преглед на онова, което тя беше ми разказала. Така, че аз я оставях да говори свободно, да не я прекъсвам. Защото прекъсна ли я, после се загубваше онази невидима нишка, по която течеше нейния спомен. Прекъсне ли се, после много трудно можеше да се възстанови тази невидима нишка, скъса ли се, тя трудно можеше да се завърже отново на възел. Ето защо тя разказваше, аз слушах. Но ако се прекъсне този спомен, който тя разказваше поради различни случаи – може би ще дойде нейната късна помощница и слугиня Станка да пита нещо, тя прекъсваше и отиваше в кухнята да види какво е положението с манджата, която се готвеше. След това идваше след десетина минути и казва: „Докъде стигнахме?“ Аз казвам докъде стигнахме, тя мисли, мисли и започва да разказва. Но вече разказва по съвсем друг начин, по съвсем друг начин! И като проследя онова, което ми е разказвала, сега разказа излиза малко по-иначе – дава се от друга проекция. Значи имаше промена не на самата динамика, не на самата последователност на опитността, но просто опитността вече се даваше по друг начин. Беше прекъсната онази невидима нишка. След като разказваше опитността, след това започваха разсъжденията, след това започваше съпоставяне на онова, което тя е казала с окултните закони от Словото на Учителя.

Така, че разговорът към една опитност продължаваше много дълго време! Освен това, тя тогава ми разказваше за всяка една опитност, какво ѝ е казал Учителят във връзка с тази опитност. И че тази опитност не е някаква обикновена опитност, а е във връзка, освен че е с някаква случка около Учителя, но и тя е резултат на разговор с Него. Така че всяка една случка, всяка една опитност, след нея имаше мнението на Учителя. И аз го записвах. Така, че тука не може да има и дума за нещо като повторение.

8.2. ОПИТНОСТИТЕ НА МАРИЯ ТОДОРОВА НЕ СЕ ПОВТАРЯТ

Някой казват: „Ами ти казва, повтаряш нещата.“ – „Как повтарям нещата? При мен няма никакво повторение.“ Така, че едно събитие се разказва от някого по различен начин, по различно време, това не означава повторение. Не означава повторение и другото: ако няколко лица разказват за едно събитие, на което са свидетели. Ами те го разказват по различен начин, защото по различен начин е отразено в тяхното съзнание. Така, че няма повторение! Всеки е присъствал на дадено място, на дадено време, и от там неговото съзнание е запечатало онова, което е видяло. Запечатало е онова, което е видяло и след това възпроизвежда онова, което е видяло. Разбира се, ако е запечатано и ако му се разрешава от Невидимия свят да го разкаже. Ето това е отговорът на онези, които казват, че при мен има повторение. Няма повторение!

Така, че нещо, което беше казано от Мария Тодорова, нещо което беше разисквано и установено, тази опитност оставаше. Ние не се връщаме вече на нея, ние продължавахме по-нататък. Така че, ако след време вие решите да възстановите някакъв магнетофонен запис, вие ще слушате и ще се чудите как това е записано от вас. Това какво означава? – Означава, че записът е записан в различно време, а днес го слушате пак в различно време. Времето не е едно и също. **Времето е различно, защото съзнанието не е едно и също.** Тогава сте слушали и то е запечатано по един начин, а днес слушате – то е запечатано по друг начин. Така, че разказите, които ми се разказваха, аз ги записвах.

И което най-беше важно, когато дойде време да си преглеждам записките и да подготвям нейните спомени, аз се връщах 10 години назад, защото аз ги обработвах след 10 години. И тогава видях какво значи цената на записания материал от мен, и цената на моята памет. Така, че тези неща вървяха едновременно. Аз четях онова, което съм записал, а едновременно моята памет се възстановяваше, и допълваше някой неща. И затова аз записвах при нея различните варианти, които тя ми разказваше, защото тя повтаряше някоя опитност по различно време – през 2–3 месеца, през 5–6 месеца. Повтаряше по 2–3 пъти една опитност. Но изглеждаха, че са различни варианти. Не, те не бяха различни варианти, но тя трябваше да защити някаква теза. И, за да защити някаква тема и да защити някой свой възглед или да защити някой свой извод, тя се връщаше на една опитност от времето на Школата, казваше тая опитност и показваше какъв е окултния закон. Така че, когато дойде време да ги обработвам тези спомени, видях, че те, имаше по 3–4 варианта.

8.3. ОПИТНОСТИТЕ НЕ СЕ ПОВТАРЯТ, А ТЕ СЕ ДОПЪЛВАТ

И накрая установих, че те не са варианти, но това е една и съща опитност, разказана за различни случаи, за да потвърдят различни тези. Как може един окултен закон да важи за много неща? – Може. Законите са си закони и ние се подчиняваме на тях както в Невидимия свят, така и на физическото поле. Така, че тогава се виждаше, че проекцията на тези закони от Словото на Учителя се сваляха в различни полета на човешкото същество, по различно време. Така, че тя винаги се стремеше да търси онази вътрешна връзка, онази скрита страна на нещата. Защото едно събитие, една случка, която се разказваше, имаше една описателна част, тази случка имаше и съдържание, тази случка имаше и развитие, динамика. Но тази случка, трябваше да покаже духовните закони, окултните закони от Словото на Учителя.

Веднъж тя ми каза: „Знаеш ли, че ако не е разликата във възрастта ни между мен и теб – цели 40 години, понеже ти си по-млад от мен с 40 години, бих казала, че си присъствувал с нашето поколение в Школата на Учителя. Защото това, което аз ти разказвам, ти го слушаш, възприемаш го, веднага изваждаш окултния закон. И всичко си отива на мястото!“ Аз слушах и се усмихвах: „Да, присъствал съм, но от Невидимия свят. Аз съм роден 1938 г. Значи всичко онова, което е четено в Школата на Учителят до 1937 г., трябваше да бъде съхранено в паметта ми.“ И по-късно, аз установявах, че това нещо постепенно ми се възстановяваше, когато трябваше да работя по различни теми по програмата на „Изгревът“.

8.4. ТЕТРАДКИТЕ НА МАРИЯ ТОДОРОВА ИЗЧЕЗВАТ

Няколко пъти изказвах желанието си да има условия, и че да вземе своите тетрадки, да ги прочетем и, за да видим какво пише в тях, и какво тя е писала преди 50 години. Но тези тетрадки ги нямаше. Много пъти настоявах. Нейните тетрадки, в които бяха записани по дати разговорите с Учителят, ги нямаше. А къде бяха изчезнали? Тя също не знаеше къде бяха. Защо? По онези години всяка седмица, всеки месец ставаха обиски от Комунистическата власт по донесение от различни хора. Правеха обиски по домовете, преглеждаха, прибираха всички беседи от Учителя, прибираха нотни тетрадки, прибираха разни ръкописи на пишеща машина, прибираха ръкописи, написани на ръка – прибираха всичко.

Целта беше да приберат, и да унищожат!

Те много добре знаеха, че между т.н. последователи на Учителя нямаше шпиони на западните разузнавателни централи, но следеха. Хубаво, да следят! Нямам нищо против. Но защо унищожаваша? Значи те имаха друга цел – да унищожат! А пък Мария Тодорова имаше съвсем друга цел. Тя искаше тези спомени, които тя даваше, да ги напише сама, и да покаже вътрешната страна на Школата на Учителя. И да бъде наречена нейната книга „ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКАТА ДУША“. Пък после се спря и казва: „Е, може да бъде и „Идеалът на великите души“. И аз казвам: „А-а-а, не става тази работа. Значи трябва да има много велики Учители. Ще сложиме „Идеалът на великата душа“, защото Учителят е един.

По-късно, работейки, обработвайки нейните материали по моите записки, видях, че тази работа е вече една идея, която постепенно-постепенно се реализира. Това беше една обща идея между мен и нея. Без един от двамата ни, тя не можеше да види бял свят. 10 години аз съм се борил след като тя си замина 1976 г. да се добера до нейните 2–3 тетрадки, в които бяха записите, които тя имаше като разговори с Учителя. Но безуспешно! Борис Николов не ги даваше. Защо ли? Просто не знаеше къде ги беше сложил, и той изобщо не мислеше по този въпрос. Беше забравил. И всеки път, когато го срещах, аз говорех за тези тетрадки. Той казваше, че не знае къде са. После казваше: „Ами казва, аз съм ги дал тук и там.“ Тогава аз му припомнях, че съм работел само аз и никой друг с Мария Тодорова 10 години, и че аз трябва да си довърша работата. Но той не ги даваше. От ревност ли? Ами тези нейни разговори в тези тетрадки, ако бяха попаднали при друг, ами те щяха да ги опропастят или щеха да ги унищожат. Така че ето, аз нейните опитности, които пишеше на белите листове и които ги обработвам, ами те надвишиха над 600 листа на двойна страница. А това малко ли е? Така, че работата без тези тетрадки нямаше да се завърши.

И кое беше най-интересното? Най-интересното беше следното, че когато аз започнах да работя с нея, аз й казах да вземе едно тефтерче, и когато нещо като опитност ѝ премине през нейното съзнание, да вземе един химикал, един молив и да напише по един ред. За да може след време, като аз седна с нея пред магнетофона, тя като погледне тефтерчето, да си припомни опитността и да разкаже. Хубаво! Мария реши, че това е разумно, и от време на време започва да записва по едно изречение. И дори веднъж ми показва тефтерчето – бяха записани 15–16. И аз казвам: „Ама много малко са.“ И тя казва: „Малко са, но полека-полека ще напълня тефтерчето.“

8.5. ПРОВАЛЪТ ПРЕЗ 1975 ГОДИНА НА МЕСТНОСТТА „СЕКИРИЦА“ НА РИЛА

И това беше нашия план, но какво стана? – Всичко изчезна! Изчезна по един невидим сценарии, и по един видим сценарии. Един го пишеше отгоре, друг го изпълняваше отдолу. От долу този, който го изпълняваше, беше Борис Николов. Така, че тя си замина през 1976 г. И сега, кое беше най-интересното ли? Най-интересното беше това, че тя беше здрава до 1975 г. и дори си спомням месец май-юни. Тогава ние подготвихме нейните документи, за да може да вземе социална пенсия. В България имаше такъв закон, навършилите над 75 години, които нямаха пенсия, получаваха социална пенсия. Тази социална пенсия се равняваше на половин пенсия, но все пак това все пак означаваше нещо. А тя цял

живот беше домакиня. Посрещаше и изпращаше гостите, посрещаше и изпращаше т.н. последователи на Учителя от сутрин до вечер. Хранеше ги, поеше ги, поднасяше им кафе, и им беше своего рода изповедник на всички.

Така, че аз виждах нейните изследвания, рентгенови снимки – всичко беше както трябва, и нямаше никакъв проблем! Но след големия провал през 1975 г., нещата се промениха. И аз си спомням тогава, когато стана големия провал, и Борис беше виновен за големия провал на „Секирица“. И аз му казах: „Невидимият свят е решил, че един от двамата ще си заминете тази година.“ И той стана, удари с юмрук по гърдите: „Ние винаги сме готови да си заминем!“ Да, след няколко месеца тя престана да яде, да линее, и си замина след няколко месеца. Това беше положението.

Така че аз бях до нея в тези последни месеци. И знаех, че това са последните й месеци, и последното време от месеци, които й отпускаше Невидимия свят. И аз, трябваше да бързам. Но всички ми пречеа, всички без изключение!

8.6. ТРИТЕ ИЗИСКВАНИЯ КЪМ МАРИЯ ТОДОРОВА

И така, тя вече края на 1975 г., тя лежеше на кревата, вече беше болна, и аз бях застанал до нейния креват и ѝ казах: „Мария, аз имам три изисквания към теб.“ И тя ме погледна, и ми каза: „Кажи ги.“

– „Първо да ми предадеш златния медальон с Пентаграмата на Учителя, който ти носиш на врата си цели 50 години.“ Пита ме: „Защо ти е този медальон?“ – „Този медальон ми е необходим от теб не само като спомен, а за да може след време да ми служи за връзка между теб и мен.“ – „Как и кога?“ – „Ами, когато аз почвам да подреждам твоите опитности, тогава ще си сложа този медальон на врата, и така ще търся връзка с теб – да идваш, да помагаш, да съдействаш.“ Тя ме погледна, после кимна с глава, затвори очи и се унесе, като че ли спеше. За мен това не беше сън, тя се извлече от тялото си и тръгна горе в Невидимия свят да проверява, и да взима разрешение от своя ръководител. И след 1–2 минути тя отвори очи, и каза: „Този въпрос се разреши в твоя полза.“

Второ изискване: „Да ми се предадат твоите тетрадки и тефтерчета, и всичко, което е писано от твоята ръка.“ Тя отново затвори очи и след малко аз видях как се измъкна от тялото си, изчезна в Невидимия свят. Върна се след няколко минути в тялото си, отвори очи и каза: „И този въпрос се разреши в твоя полза.“

Трето: „Аз искам да ми се предадат всички материали по издаването на Песните на Учителя, всички оригинали и всичко онова, което е съхранено като нотен ръкопис.“

8.7. КОЙ БЕ СПАСИТЕЛЯТ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Тя ме огледа и каза: „Ама ти много работи искаш наведнъж!“ Тогава аз се ядосах, и ѝ изкрещях: „Как наведнъж, та аз 10 години съм тук! Какво свърших аз през тези 10 години? Почти нищо! Вие ми загубихте времето! Вие ми отнехте и ми взехте силата, и аз не свърших никаква работа за която бех изпратен, и за която дойдох, и за която се жертвах. Ще минат още 10 години и я ги получа тези неща я не ги получа, и всичко ще пропадне! Избирай сега – да ми ги предадеш, или да пропаднат. Избирай сега – ще се провалиш ли накрая, или ще се спасиш! **Спасението ти е чрез мен – друг няма!**“ Тя отново затвори очи и се върна в тялото си след 10 минути,

погледна ме, беше отворила очи, и каза: „И този въпрос се разреши в твоя полза.“ – „Добре, щом и трите неща се разрешиха в моя полза, но да не се изметнеш?“ – „Няма да се изметна.“

Аз ѝ целунах едната ѝ ръка, целунах и другата ръка. Целунах я по челото, и благодарих! Тя след това отвори очи и каза: „Слушай какво, да не ме предадеш, да не ми измениш? Чуваш ли, аз съм загубена без теб! Аз съм загубена и няма да оставя следа в Школата на Учителя. И това ще бъде най-голямото престъпление към Учителя! И това ще бъде най-големия провал не в този живот, а изобщо до края на Вечността, през което време аз ще съществувам като душа!“ Аз слушам и казвам: „Слушай какво, аз поемам тази отговорност да свърша твоята работа, да те оставя в историята и да те спася. Защо? **Защото аз съм Спасителя!** Аз съм изпратен при вас, да ви спася от великия провал! Вие за мен се провалихте.“

8.8. ЧУВАЛЪТ С АРХИВА НА МАРИЯ ТОДОРОВА ИЗЧЕЗВА

След като Мария Тодорова си замина, след като я погребяха, аз отивам при Борис и казвам: „Искам да прибера нещата на Мария.“ Той казва: „Добре, прибери ги.“ Аз намерих един голям чувал и започнах да слагам всички нейни тефтерчета, всички нейни записки от шкафчето, и преглеждах насам-нататък, и аз напълних чувала. Исках да го взема. Но Борис ме помоли да постои 40 дена. Нали знаете, тези 40 дни, когато душата се отделя от тялото и т.н. Аз казах: „Добре.“ След 40 дни отидох, но чувала го нямаше. Той беше изчезнал! Борис го скри от мен, и го даде на други. Отивам и питам: „Къде е чувала, който аз напълних?“ Той мълчи. – „Питам те Борисе, къде е чувала? Този чувал аз го напълних с нещата на Мария. Мария ги беше обещала на мен. Само аз мога да се справя с тях, защото само аз знам нещата. Аз съм работил 10 години. Защо ги откраднахте от мен, и кому ги предаде?“ Той мълчи.

Така, че тези неща отидоха в други хора, които нито я познаваха, нито я знаеха, нито знаеха нещо за нейния живот, нито пък тя беше им разказвала нещо от тези опитности, които аз в последствие обработих, и които аз отпечатах в том V на „Изгревът“.

Така, че всички тия тефтерчета не дойдоха при мен. Чувалът изчезна! Враговете го взеха от мен, и го предадоха на другите. Ето, днеска е 2006 г., а 1976 г. си замина. Това са 30 години. Изчезнаха тефтерчетата, които лично бях сложил в чувала.

Врагове и престъпници! Кой ги отнеха? – Ами онези духове, които влизаха в Борис и онзи майстор Борис, който идваше, който нареждаше, махаше с ръка. Онези, които идваха при него, виждаха тялото на Борис, но те не знаеха изобщо истината за Борис, че това не е Борис, а онзи другия – врагът на Учителят, врагът на Словото на Учителят, врагът на Школата на Учителят, и врагът на всички тях. Тоя, който разруши цялото общество, тъй наречено Братство и онова, което беше оставил Учителя. Той е причината, и той разруши!

И така, той не ми даде този чувал. От 1976 г. до 1986 г. – 10 години аз искам този чувал и други тефтерчета, но той не ги даде. Просто не знаеше на кого ги е дал, кому ги е дал. Пък не знаеше и защо им ги е дал. И така, това обещание, трето обещание на Мария към мен не се изпълни, и това ѝ повреди на нейната работа, която трябваше аз да довърша. Така, че също не дойдоха и нейните тетрадки, онези тетрадки на които тя беше записала собственоръчно разговорите с Учителя. Бяха запилени някъде –

нямаше ги! Целта беше да се попречи да се свърши работата на Мария.

Кои сили бяха това? Това бяха онези сили, които разрушиха Изгрева, които рушиха всичко, което беше Учителят направил, и което беше оставил не само за българския народ, не само за Славянството, но и за цялото идно човечество. Така че беше много трудно, жестока разправа! Тя беше човекът, за който живот означаваше само едно – саможертва. Първа и безусловна преданост на Борис, безусловна преданост на Делото на Учителят. И накрая Борис я предаде! Предаде я, и я ликвидира окончателно!

И няколко пъти му казвах: „Слушай какво, този чувал аз ще го опиша и ще го разкажа, и няма да ти се размине!“ А той се усмихва: „Ами напиши го.“ Представяте ли си?! Той смяташе, че аз няма да го напиша. Ето – 30 години след това – днес 2006 г., аз съм преглеждал записките, които съм ги писал преди толкова много-много години. И сега като чета своите записки, аз се връщам назад, и казвам: „Да, дойде време да ги опиша. Ще ги опиша, за да се знае при какви условия съм работил аз. Да се знае при какви условия е работило това същество, на име Мария, която искаше да даде вътрешната Школа на Учителя като идеал на Великите души!“

8.9. МЕДАЛЪОНЪТ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

И какво стана накрая? – Аз бях работил с Мария Тодорова и бях записал песните на Учителя така, както тя ги изпълнява. И той знаеше това, и искаше да му прехвърля записа на касетки, за да я слуша. Аз му казвам: „Добре, ама няма да го даваш на никого.“ – „Не, няма да го давам.“ Аз му донесох записите, предадох му ги. А той, от благодарност отвори една кутийка и ми предаде медальона на Мария. Значи, предаде ми медальона на Мария, този с Пентаграмата заради това, че аз съм му предал тези касетки! Представяте ли си?

И още друго нещо – чак след 10 години този медальон, който беше на Мария Тодорова, и който Борис ми връчи заради тези касетки със записите, този медальон влезна в своята си роля. А как? Ами аз, трябваше да почвам да обработвам нейните материали. Аз съм в Своге, седя пред масата, преди това слагам медальона на врата си, той е пред мен и казвам: „Мария, идвай и помагай!“ И знаете ли кое беше най-интересното? Само след няколко секунди, 10–15 секунди, целия врат почваше да ме сърби, почервяваше и ставаше червен. Аз скачах и казвам: „А-а-а, аз получавам тука алергия!“ Казвам: „Това е може би от верижката на медальона, понеже не е чистен.“ Взимах памук със спирт, изчиствах го, а той златен медальон, със златна верижка. Значи не може да има някаква инфекция. И слагам медальона вече на врата си върху яката на ризата си, така че да нямам допир на медальона с кожата си.

И така, до вечерта тази червенина на врата ми изчезва. Следващата сутрин казвам: „Сега ще почистя медальона с памук, и вече ще бъде изчистен“. И слагам верижката направо на гол врат. Получи се същото – за секунди целия врат ми пламна, почервения, и край! Реших: „А-а-а, това не е от това, че този медальон и тази верижка не са почистени! Не, причината е друга! Причината е друга!“ Аз вече слагам медальона на врата си, но върху яката на моята риза.

8.10. ЗАЩО ПРИСТИГНАХА ДВЕТЕ ТЕТРАДКИ

И така, аз работих месеци, и успях да подреда спомените на Мария Тодорова. Така че беше жестока разправа. И сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното е, че аз търсех тези оригинални тетрадки на Мария Тодорова със записаните нейни разговори с Учителя. Няма ги, няма ги и толкоз! Веднъж отивам при Борис, и гледам тези тетрадки стоят на масата му! Поглеждам ги, вътре виждам нейния почерк. Поглеждам – „Разговорите с Учителя”. Взимам двете тетрадки, без да го питам. – Бам, и ги слагам в моята чанта. И мълча. Обаче, като ги видях и като тръгнах, чух гласът на Мария: „Ето ги тези двете тетрадки! Те са приготвени за тебе. Вземи ги.” Аз ги взех и ги сложих, и мълча. Борис влезна в стаята, нито погледна тетрадките, нито му направи впечатление за тетрадките, нито ме попита впоследствие за тези тетрадки.

Така, че Невидимият свят и Мария лично си приготви, и ми предаде тези тетрадки. А тези тетрадки впоследствие, когато аз вече работих, и трябваше да се запишат нейните спомени, аз тези нейни разговори ги включих след всеки неин спомен и разказ. Така, че вие, ако отворите „Изгревът”, том V на Мария Тодорова, ще видите нейния разказ по теми, по случки, събития, но винаги след това ще видите, че следваха думите на Учителя. А тези думи на Учителя аз съм ги цитирал точно и съм ги извадил от тези тетрадки. Не съм пропуснал нищо, и всичко е включено.

Така, че само аз знаех как са нещата и по невидим свят, по невидим начин и знак дойдоха тези тетрадки при мене!

8.11. ПЕСНАРКАТА НА МАРИЯ ТОДОРОВА ИЗЧЕЗВА

Обаче, другите неща не дойдоха. Всички онези музикални листове, неща – не дойдоха. Пример: тя имаше една Песнарка, която беше издала и която стоеше на пианото, и когато трябваше да свири, свиреше по нея. Обаче, имаше една такава работа, че навремето, когато са издавали тази Песнарка, тя е издавана много тайно, издавана е във Военна печатница в Картографския институт – там, където са се печатали военните карти, там, където е секретна работата. А това е било задвижено от **Борис Рогов**, който е бил шеф на тази печатница, а той е бил военен. Така че той е разрешил отпечатването. И затова не е могло да се извади нито един лист хартия от този песнарски текст, за да се коригира. Нещо влезне ли там, не може да излезне. И чак, когато е отпечатана, тя е сложена вече в склада за изход. И **Неделчо Попов** отива, натоварват я на една каруца, и я докарват на Изгрева тайно и потайно – скриват я. Не казват на никого, защото ако знаят ще ги наклеветят, ще дойде Милицията и ще прибере всичко, и ще унищожи всичко. Така, че имаше в тази Песнарка някои дребни грешки поради това, че **не са направени корекции**. И тя лично си беше сложила корекциите с молив към някой от песните. И ми ги показваше: „Ето тука виждаш ли тази дребна грешка, тази нота, еди какво си, еди що си – аз съм я поправила.” И аз исках да прибера тази тетрадка. И Борис каза: „Да, ще ти я дам.”

Отиваме веднъж и гледам, Песнарката я няма на пианото. Питам: „Къде е Песнарката?” Ами казва: „Коя Песнарка?” – „Ами тази Песнарка”. Ами казва: „Не знам!” – „На кого си я дал?” – „Не знам.” Значи някой я беше взел. Той беше я дал на някого. Представете ли си бе! – Той не я дава на мен, а я дава на друг. Т.е. тия сили, които се изявяваха чрез него като проводник, беа и воюваха срещу моята работа.

Аз направих грешка. Каква грешка? Абе по едно време ми хрумна да му занеса една моя нова Песнарка, която имах, да я сложа там, и да взема Песнарката на Мария. Но след това забравих и казвам: „Абе какво ще нося тази Песнарка, и само ще разнасям Песнарки насам-нататък! Ще я взема тази.“ Обаче, тази изчезна и беше предадена на враговете. Врагът работи с врагът! А само аз можех да свърша тази работа с песните на Учителя, защото аз бях единствения човек на който тя разказваше с подробности много неща, макар че не бях музикант. Тези много неща бяха описани в „Изгревът“, том I. Само аз знаех нещата, аз можех да свърша тази работа, която тя не довърши. А как можех да я довърша? Ами аз знаех как са нещата. Щях да намеря един музикант, доверено лице, ще му кажа: „Тази песен, положението с нея е това, това, това, това. Моля ти се, ето оригиналите, и свърши тази работа“.

8.12. НЕСВЪРШЕНАТА РАБОТА НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Така, че аз не можах да стигна до този етап. Не беше моя грешката, грешката беше на Мария, че не ми предаде нещата, когато трябваше. А защо не ми ги предаде ли? Ами те знаеха, че аз съм отишъл, отишъл съм да прибера всичко. И смяташе – като ми предадат нещата, това означава, че си е свършила работата, и че трябва да си замине от тоя свят. **И накрая си замина от тоя свят, без да е свършила никаква работа!** Ето това е положението! Така, че оригиналните тетрадки накрая дойдоха при мен, дойде и медальона при мен, но не дойдоха онези неща, които бях сложил в чувала. Не дойде онзи музикален архив, който трябваше да дойде при мен и още много, много, много неща. Така, че това беше направено нарочно, умишлено и целенасочено! Аз често употребявам този израз – нарочно, умишлено, целенасочено, за да се разруши, и да няма никаква следа от Школата на Учителя. Да, ама не стана така! Все пак аз успях нещо да спася, успях нещо да реализирам. И аз успях да издържа! И най-накрая аз удържах на думата си пред Мария Тодорова, че аз няма да ѝ изменя, че аз няма да я предам, а ще я предадат другите. И те я предадоха, и ѝ измениха.

8.13. ПРЕДАТЕЛСТВОТО КЪМ „ИЗГРЕВЪТ“, ТОМ V И ВЪЗМЕЗДИЕТО

И сега, накрая ще кажа как другите я предадоха, и как другите я измениха, и как искаха да я ликвидират, унищожат и да няма следа от нея. Ето как – „Изгревът“, том V беше излезнал от печат. И аз реших да го изкарам на Рила по времето на летуванията на т.н. Бяло Братство. Работех с Вихър Пенков и с Марийка Марашлиева. Дадох пари на Вихър Пенков, напълни колата с бензин. Качиха се с Марийка и Ефросина, взеха палатка, отидоха на хижа „Вада“. Там разположиха палатката до реката да седят няколко дена, като Марийка е спала в хижата. Целта беше да изложат там книгите, да покажат „Изгревът“, V-ти том. И който мине от там, този, който се качва нагоре на Рила, да си купи някоя книга.

Обаче, минават ден, два, три, четири, пет, шест, седем – една седмица, минават стотина човека, но никой не купува! А пък дори един му казал: „Абе аз ще купя книгата, обаче, ако ми я качиш горе.“ Представяте ли си?! И накрая става някъде 16–17 август, но по това време времето е дъждовно. И Вихър Пенков слага 25 книги, това означава към 25 килограма на гърба си, слага ги в един найлон на раницата. И с жена си Ефросина

тръгват пеша, и стигат до новата хижа. Вали, преспиват. На 18 са там и през нощта на 18 срещу 19 валежа спира, духа вятър – изчиства облаците, изчиства небето. И на сутринта на 19 август, когато са съборните дни на 7-те Рилски езера, те се качват до хижата „7-те Рилски езера“ и виждат, че всички са се качили на „Езерото на Чистотата“, за да играят Паневритмия. Те се качват с Ефросина, и заварват как онези играят Паневритмия. И Вихър разтваря раницата, слага един найлон, и слага десетина книги от „Изгревът“, V том, така наредени един до друг.

Свършва Паневритмията. Към 600 човека минават един след друг покрай книгата, и се подиграват, смеят, и обругават книгата!

Вихър седи, мълчи и никой не купува нито една книга! А оня, който беше минал отдолу на хижа „Вада“, и който беше казал: „Ще я купя, ако я качиш горе.“ Вихър го вижда и казва: „Ти нали обеща да я купиш горе. Ето, книгата е горе – тука е. Хайде – купи я.“ А той му казва: „Нямам пари!“ – „Е, как така нямаш пари бе, трябва да се купи една книга! Всички минават, никой не купува, всички се подиграват на книгата!“ И този ходи, върви, суче: „Сега ще ходя да събера пари.“ И Вихър му казал: „Слушай какво, трябва някой от вас да купи поне една книга.“ И накрая онези тръгнал да събира пари. А той пари има, но не иска да я купи! И накрая от кумова срама ли, от какво, що и как, събрал ужким пари, отишъл и купил една книга.

Така, че тези 600 човека минаха и се подиграваха, и никой не купи нито една книга, защото тази книга беше обещана да се купи още на хижа „Вада“. Та тя е продадена на хижа „Вада“, а не горе на Езерата. Така, че от тия 600 човека, никой не купи нито една книга! Вихър Пенков и жена му събират книгите разочаровани, и полека-полека слизат на „Вада“. Когато слизат, вече започва да духа вятър, облаци, дъжд, и от този ден на 19 следобед, цяла нощ, цял ден и следващите дни и седмици до към 5–10 септември вали дъжд, мъгла, дъжд, мъгла, град бие горе по палатките. И те не са могли да играят нито една Паневритмия, не могат да чуят нито едната цигулка – седят и мръзнат в палатките.

Така, че онези 600 човека се подиграха върху V том на „Изгревът“, който е Вътрешната Школа на Учителя из спомените на Мария Тодорова. И тогава Небето им закри външните условия да провеждат своя т.н. братски живот. Не само им отреза външните условия, но им отреза и вътрешните условия! Не само за сега, но за вечни векове!

Забележка: Виж „Изгревът“, том XIII, с. 864–866.

8.14. ХУЛАТА СРЕЩУ СВЯТИЯТ ДУХ НЕ СЕ ПРОЩАВА

Има един закон, Учителят казва: **„Всяко едно престъпление ще се прости, но хулата срещу Святия Дух няма да се прости във век и веков!“** Това е един окултен закон, даден от времето на Христа. И Учителят много пъти го е повтарял срещу онези, които хулеха Учителя. Това беше властта преди 9 септември, това бяха владици, църква, общество, журналисти. И накрая дойде Комунистическата власт. Тя се яви като бич Божий, раздаде своето възмездие, и помете и ликвидира всичко. Така, че остана Учението на Учителя.

И след като ликвидираха като бич Божий всичко, този бич Божий, те го стовариха и върху последователите на Учителя. Това им беше голямата грешка! Но те не бяха виновни, а други сили влезнаха в тях, за да извършат разрушението. А в частност, аз ви разказах как тези сили

влезнаха в Борис Николов, и се опита да разруши всичко, и да няма следа от Мария Тодорова.

8.15. АЗ НЕ Я ПРЕДАДОХ*

Но не успя! Аз изпълних своето обещание, аз не я предадох и не ѝ измених! И тя казваше: „Слушай какво, всеки може да ме предаде, но само ти не трябва да ме предадеш! Предадеш ли ме – аз съм загубена във Вечността като човешка душа, излезнала от Бога!“

Така, че тази душа, излезнала от Бога има своя проекция, беше в Школата на Учителя, и остави своята историческа следа. Остави я, но благодарение на мен – Вергилий Кръстев! Благодарение на мен, а не на онези, които откраднаха чувала с тефтерчетата, не онези, които откраднаха нотните записи и нотната тетрадка! Не онези, които окрадоха всичко с цел да унищожат, и на които така наречения майстор Борис даде всичко, понеже онези щели да работят за Бога. А аз, който бях изпратен там, те ме смятах, че аз не съм нищо! Не, аз бях нещо, защото Онзи, Който ме ръководеше беше не само Нещо, а беше Велик Учител! По този въпрос така.

**Забележка: Виж „Изгревът“, том I и том V.*

9. КАК БЕ ОТКРАДНАТА ОРАНЖЕВАТА ТЕТРАДКА

9.1. НАЙ-ПОДХОДЯЩОТО ВРЕМЕ

В многобройните си разговори с Мария, се стремях да се добера до нейните оригинални тетрадки, до нейния архив, до онова, което бе запазено от нея. Може би да ви бъде чудно, но през време на едно цело десетилетие, на цели 10 години престой и посещение в този дом, аз не получих от нея приживе, докато беше жива нито един ред написано от нея върху листче хартия. Казвам не лист, а листче хартия. Как е възможно ли? – Ето така. Това бе възможно, и това бе една истина. Какво означаваше това? – Означаваше точно това, което аз изпълнявах и точно това, което аз изтъквам.

Аз съм изпратен при тях, за да спася каквото е останало, и да го предам на следващото поколение, а те смятах съвсем друго нещо. Тя смяташе, че ще има условия, и ще има време да направи сама тези неща за които аз говоря. Но забележете: тя нямаше концепция! Как така? – Ами така. Аз в съзнанието си имах точна конструкция, рамките: какво, що, как и т.н. Аз доказвах непрекъснато, че тя няма да има условия в този си живот, и че няма по-подходящо време за самата нея сега да седне и да работи. А как ще работи? Ами те бяха заети от сутрин до вечер с посрещане и изпращане на гости. И тези гости губеха времето, губеха им силите, но те без тези гости не можеха – те бяха свикнали с тех.

Нали ви разказах как бях направил опит, и затворих портите и вратника. И те на третия-четвъртия час след това, след като се върнаха 5–6 гости, почнаха да треперят, и двамата и казаха: „Ние не можеме без гостите! Отворих портата!“ Отворих портата, влезнаха гостите, нахлуха и откраднаха моето време, което беше ми определено от Невидимия свят, за да свърша някаква работа с тех. И така, аз търсех нейните тетрадки, и нейните материали. Но тези тетрадки не бяха в дома им. Бяха сложени

на много места при техни познати, поради страх от честите обиски, които правеше Комунистическата власт чрез своята Милиция. Там каквото намираще, прибираше в чували и унищожаваше, изгаряше всичко. Какво всичко? – Беседите на Учителя, ръкописи на ръка, ръкописи на пишеща машина, ноти, нотни тетрадки – всичко, което имаше останало от времето на Школата на Учителя. **А каква беше целта? – Да няма нищо, да се затрие всичко и да няма никаква следа!**

9.2. НЯМА НИТО ТЕФТЕРЧЕТА, НИТО ЗАПИСКИ, НЯМА НИЩО!

И така, Мария в дома си нямаше нищо почти. Тя държеше някои дребни малки тефтерчета и някои така безобидни записки, но аз лично няхах достъп до тях. Как така? – Ами ето така! – „Абе дай тези тефтерчета, дай тези записки да ги прегледам!“ Тя стои, и ме гледа втрещено. „Абе дай ги бе! Ти си на 70 години. Утре ще си заминеш, всичко ще изчезне! Ще го изгорят!“ Тя пак ме гледа и не може да разбере, че тя наистина е простосмъртна, и че ще дойде време да си замине.

И което беше най-интересното – единствения достъп, който аз имах до нея, това беше достъпа, че аз можех да разговарям, че аз можех да влизам в словесен контакт с нея. Тя ми разказваше някой неща, влизаше и се връщаше в една минала епоха, но тази епоха за нея бе действена и в момента. Тогава аз я слушах, мислено тръгвах с нея, връщах се назад, десетилетия назад, и с нея навлизахме в онази епоха. Тя се връщаше в спомените си преди 40–50 години. Аз с нея вървах, редом с нея, с нейния спомен. И така присъствувах на всяка една опитност от времето на Учителя. И когато тя ми разказваше, аз не бях един обикновен слушател, който стои, слуша и записва, аз бях с нея, редом до нея в оная епоха – до нея и до Учителя. И понеже имах добра подготовка както от миналото, така и от сега, понеже по онова време четях много, разговарях с този или онзи, научавах много неща, обогатявах се с опитностите на приятелите от времето на Школата.

9.3. СОБСТВЕНИТЕ ВОДИ

Тогава аз започнах да плувам в собствените си води. А какви беха тези мои собствени води? – Тези води бяха създадени от всички опитности на приятелите от времето на Школата, които аз записвах, които аз чувах, и които пълнеха моето съзнание. Така, че, когато ми трябваше нещо, трябваше ми нещо да докажа някому, тогава фактически като исках някаква опитност, за да му я покажа на този „умник“, виждах как някой протегна с ръка, и отгоре от Невидимия свят, и ми я подаваше в моето съзнание. Аз я взимах, тя минаваше през мене и като на филм излизаше. И аз му я разказвах. Она седи, гледа ме, мига и не може да повярва. Аз, този, който съм на 30 години, му разказвам на него опитности и окултен закон, и му разяснявам на онзи, който е срещу мен, и който е на 70 години, и който не знае нищо! Хайде, кажете нещо!

Беше жестока разправа, жестока разправа с невежеството и жестока разправа на невежеството срещу мен! Те се обединяваха срещу мен, защото се плашеха! Но не ме предадоха, защото усещаха, че предадат ли ме на Милицията, всичко изчезваше и те нямаше да имат историческа следа. Това го осъзнаваха не така явно и ясно, но просто го усещаха, че трябваше без да искат – да ме запазят. Така, че много ясно разбирах тогава коя опитност с Учителя е вярна, и която е малко така по-

нагласена, по-разгласена, по-разхубавена. И виждах кое е вярно, и кое не е вярно. А защо? Ами аз познавах окултните закони от времето на Школата и всяка една опитност я проверявах дали отговаря на един окултен закон от Школата на Учителя. Така, че аз имах достатъчно знание за тълкуване на всяка една опитност. И когато Мария ми разказваше нещо, аз веднага изваждах, и казвах: „Тази опитност се дължи на такъв и такъв окултен закон.“ Тя ме гледаше, клатеше глава, одобряваше това, което аз казвам и след това казваше и своето мнение. А аз всичко записвах. Да, записвах. Така се даваха нейните опитности, една след друга.

9.4. ГОЛЯМОТО РАЗИГРАВАНЕ

Така че, когато тя си замина, аз нямах от нея нито едно листче записана хартия. Колкото и да ви е чудно – това е така! Може да е смешно – това е така. Може да е трагично – това е така. Я се върнете и вземете „Изгревът“, том I, и прочетете нейните спомени. Е, прочетете ги един път, два пъти, пет пъти, десет пъти! Ще видите как от всяко едно заглавие, което аз съм сложил лично – ври и кипи. **Има Дух, има сила – има всичко!** Айде сега отидете на том V, и почнете страница след страница. Да, ама това се дължи на мен! Аз съм втъкан вътре, аз съм вграден вътре. Тя седеше над мене, в мене – двете ни съзнания бяха обединени. И аз успявах лека-полека да обработя нейните спомени, които аз съм записал в разстояние на 10 години. Така, че аз по това време на края, не бях получил нито един лист хартия от нея. Аз се възмущавах, негодувах, аз не се съгласявах с целия този метод на работа. Защо? Ами това не беше метод, това беше разиграване – открай до безкрай – от сутрин до вечер! Но накрая оставих нещата да си течат, както те смятат.

Аз бях безсилен! Щом за мен беше трудно, щом за мен беше невъзможно, за другите, които идваха, беше изключено! Другите нямаха достъп до този дом. Те идваха на гости, говореха, обядваха, пиеха кафета, ядяха бисквити и разни лакомства, и си заминаваха. И те смятаха, че са последователи от Школата на Учителя. Какви последователи? – Не бяха нищо! В моето съзнание те не бяха нищо, и сега не са нищо! Ами техните опитности? – Да, но техните опитности зависеха, и благодарение на мен те влезнаха в „Изгревът“. И те сега са нещо, и те са личности и те са проекция на живи души, дошли в Школата на Учителя. Но тези живи души имат днес проекция, но благодарение на мен и на моя труд, а не благодарение на тех, или на този или на онзи. Ето, това е Истината и го запомнете. Друга няма!

Амин!

9.5. ВЪЗГОРДЯВАНЕ И СМИРЕНИЕ

Ще каже някой: „Ето, той се възгордява!“ Как ще се възгордявам? Намери ли се някой да го направи това, което аз съм направил? – Няма такъв човек! Ето, ще ви дам един пример. На последния концерт на 22 октомври 2005 г., аз съм организатор на концерта. И този концерт се записва, освен с апаратурата, която имаме на магнетофонен запис, едновременно има и две камери, които записват концерта. По едно време идва един и казва: „Абе вие какво правите бе, какви сте вие окултни ученици? Но малко скромност бе, какви са тия камери, какви са тия чудесий?“ Идва така и говори разпалено. Аз пристъпих към него, и го питам: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ Той казва: „Не знам.“ – „Ами ти знаеш ли, че аз съм организаторът

на този концерт?" – „Не знам.“ – „Ела да ти покажа нещо.“ Завеждам го до масата на която са разположени последователно всички 21 тома от „Изгревът“. И го питам: „Ти познаваш ли тези книги?“ Той седи и гледа. – „Ти купил ли си нещо от тези книги?“ Мълчи! – „Знаеш ли, че аз съм този, който е издал тези 21 тома? Това съм го направил аз, но не и ти, и не от онези, които са в тази зала, които са 250 човека! За каква скромност ти ми говориш, когато пред теб стоят тези 21 тома, и ти не си купил нито един, и не си прочел нищо?! Значи ти нищо не знаеш, и няма откъде да знаеш!“

Онзи мига, мига, мига и продължи да говори: „Трябва скромност, трябва смирение, трябва смирение.“ И аз му казах: „Слушай какво, аз не съм скромен, аз не съм смирен, защото зад мене стоят тези 21 тома! Ти можеш да бъдеш скромен, ти можеш да бъдеш смирен, защото зад тебе не стои нищо!“ Ето това е положението. **Те бяха никаквици, но големи врагове!**

9.6. ИМАМ НЕЩО В ТОРБАТА

Така че, когато записвах нейните опитности, аз знаех, че тя не може да направи нищо. И след като тя си замина, аз не бях получил нито един ред, написан на едно листче хартия от нея. Колкото и да ви чудно и необяснимо, това беше един факт. Аз се възмущавах, аз говорех, аз непрекъснато не се съгласявах-с всичко това, което ми се сервираше. Но накрая бях безсилен и оставих така – да върви, и да изтече техното определено време. След това си казах: „Все пак имам нещо в торбата.“ Имам нещо в торбата, но в тази торба аз съм сложил нещо, аз съм записал нещо и аз съм сложил в торбата. Но това съм го направил аз, но не и Мария Тодорова, но не и някой друг.

Така, че аз бях човек, който беше изпратен да свърши една работа. И срещу мен изскочиха всички, за да ми попречат. Аз имах определен план по всички текущи въпроси по които те разговаряха, спореха, умуваха. Те нямаха изобщо никакъв план, никаква концепция, защото те нямаха връзка с Невидимия свят, нямаха връзка с Вътрешната Школа, макар че бяха присъствали по времето на Школата на Учителя. За кои хора казвам, че нямаха връзка? Ама за тези, които ги посещаваха от сутрин до вечер и които се тупаха в гърдите, че са били в Школата на Учителя.

9.7. КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“ ОТ 1947 ГОДИНА

Така, че аз бях вече решил, че не може да се направи нищо повече и, че трябва да се изчака. Виждах я понякога, че тя е вече над 70 години, а тя доживя и стигна до 78 години. Така че, когато е била издадена на времето книгата „Учителят“, за която книга „Учителят“ как е издадена, е описана много добре, и разказана от нея както в I том, така и в V том. Така също и от Борис Николов във II и III том. Така им разказано за тази книга „Учителят“ как е издадена с лъжа, кражба и измама. И това е написано много добре в XIX том, смятам след т.н. опитности, спомени и моите бележки към Методи Константинов.

Така че, когато е била издадена книгата на Учителя, винаги съжаляваше Мария Тодорова, че не е имало време да напишат глава за Вътрешната Школа на Учителя. А това бяха тези методи, които ги познаваха само онези, които бяха около Учителя. И чрез техните опитности, които имаха, може да се види за практичната страна на тези методи. Само по опитностите на тези т.н. последователи на Учителя Дънов, можеше

да се съди за тези методи на Учителя. Имаше го в Словото. Но то беше теоретична страна, то беше и променено. Освен това **Словото беше затворено с 9 катинара за тех**, Словото на Учителя беше забулено от живота на приятелите, които изживяваха последните си дни и години. Говориха за Словото, четеха го, искаха да обясняват това-онова.

9.8. ВЪТРЕШНАТА ШКОЛА БЕ ЗАТВОРЕНА ЗА ТЯХ

Спомням си, един реши да ми прочете нещо, и чете ми половин страница. И аз казвам: „Добре де, хубаво го прочете. Я ми кажи какъв е окултния закон?“ И той казва: „Какъв окултен закон?“ — „Ами това, което прочете, вътре има окултен, духовен закон.“ И той казва: „Ами тука нищо не пише! Тука нищо не виждам.“ Казвам: „Виждаш ли какво, пред теб стои човек, който вижда това и разбира това.“ И аз му казах какъв е духовния закон, и му цитирах това, което току що беше ми прочел. Она стои, мига и казва: „Слушай какво, отивай си, и повече да не си ми стъпил в стаята!“ И аз си отидох, и повече никога не му стъпих у дома. И когато така се срещаме, аз стоях отдалече, и той стоеше отдалече, и не искаше да ме види. Защо? Защото аз го бях убедил, че той нищо не знаеше, и нищо не можеше. Вътрешната Школа бе затворена за него.

Така, че това Слово беше затворено и за тех с 9 катинара. Така, че това бяха последните дни и години на едно поколение, което си заминаваше. Така, че дойде време, когато аз разбрах и се убедих от думите на Учителя, че **опитността на един ученик е опитност на цялата Школа**. И като аз записвах, и изнасях тази опитност, това означаваше, че тази опитност се отнася за цялата Школа. Но има и нещо друго – тази опитност беше един реализиран закон от Словото на Учителя, и тази опитност беше реализиран един окултен закон от Словото на Учителя. Така, че всяка една опитност, която съм записал и която е дадена – срещу нея стои един окултен закон.

И така, минаха години, и един след друг Невидимия свят си ги прибираше, те си заминаваха, погребваха ги. И онова, което имаха, техните наследници разпиляваха – като беседи, като снимки, като документи. Всичко изчезваше! Аз по някой път се опитвах да се добера до нещо, но те не ми ги даваха, предаваха ги на други, които ги запиляваха и потъваха в дън земя. Мен не ме искаха! Това е!

Така, че всичко, което аз съм спасил и имам, това не се дължеше на това, че някой е дошъл при мене или пък някой ме е извикал и казал: „Ето Вергилий, вземи тези неща. Аз ги предавам на теб и на следващото поколение, за да ги има и да се пазят до края на света.“ Няма такова нещо! И не се случи такова нещо! Така, че всичко стоеше замръзнало и застояло. Та, когато аз дойдох при тях, аз вдигнах тази бариера зад която стояха и чакаха техните живи спомени.

9.9. ОТКЛОНЕНИЕТО И ЛЪЖАТА

Така, че те си заминаваха от този свят един след друг и, когато след 10 години след кончината на Мария, аз реших най-накрая да прегледам някои неща от моите записки, аз направо изтръпнах! Защо? Ами тя си замина 1976 г., аз ги преглеждах 1987 г. и видях как едно следващо поколение дойде, и как започнаха да ги отклоняват в съвсем друга посока! И ги отклоняваха онези възрастните приятели, че така или иначе бил казал Учителя. А това беше голяма лъжа! А лъжата можеше да се докаже чрез

самите опитности на това поколение, което беше си заминало и чиито опитности аз бях записал. И се започна една жестока битка от сутрин до вечер, през цялата нощ, та да сутринта!

Или както се казва, аз не видях нито бял ден нито бяла нощ. Та чак до сега!

Ето пример – днес е 17-ти, аз снощи си легнах в 10,30 вечерта, и ме събудиха в 3 часа. И аз от 3 до 6 часа нито мога да спя, само мисля и по едно време дори не можех и да мисля. И накрая станах, и казах: „Явно е, че тия ме гонят и подгонват, и не ми дават мира!“ Защо не ми дават мира? Ами защото аз сега подготвям т.н. следващ концерт, който е на 27 май, и всички ми пречат за този концерт. Така, че битката продължава.

А Този, Който ме изпрати, за да свърша една работа, Той ми даваше и сила, за да мога да издържа. От мен бе старанието и послушанието! А какво съм свършил и как съм го свършил – това е друг въпрос. Но беше битка, голема битка. Беше битка на живот и смърт!

Та цели 10 години аз воювах, отстоявах, за да мога да напиша и да предам тези опитности. А имаше и други сили, които чрез мен работеха, и искаха да се съхранят тези неща, за да има Школата на Учителя една физическа проекция. Така, че много пъти Мария Тодорова споделяше, че има няколко тетрадки в които са описани частни разговори с Учителя, в които разговори освен лични, но има и принципи и закони от Словото на Учителя. И че те трябва да се извадят, и да се дадат отделно. Така че в тези тетрадки, освен нейни лични наблюдения лични преживявания, лични указания от Учителя, е имало и Негови мисли, които Той ѝ ги е казвал и тя ги е записвала. Значи две различни теми.

9.10. СТЕНОГРАМИТЕ НА САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА

По това време Борис Николов работеше върху стенограмите на Савка, които той ги разчиташе. Ама да не смятате, че той се е сетил сам за тези стенограми? Не, аз бях този, който го накара. Първо, аз бях този, който го накара да даде т.н. код от стенограмите на Савка. Аз имах стенограми на Савка, които бях получил и никой не можеше да разчете нейната стенограма. Защо? Защото тя беше така устроена, че тя не спазваше общоприетите правила за т.н. сигли – съкращения в стенографското писмо, които са общоприети, и които се изучават от всеки един ученик, който изучава стенографията. Тя си правеше свои собствени съкращения, които сама си ги знаеше.

И ако някой от страни стенограф идваше да чете нейната стенограма, той не можеше да чете. И тогава аз накарах Борис Николов, дадох му няколко листа стенограми, и му казах: **„Вземи и ги разчети. Това е кода на Савка.“** И му обяснявам какво значи код. Казвам: „Ето тази стенограма, ще я разчетеш, ще я напишеш на стенограма. След това аз ще дойда с магнетофона, ще я запиша. И ти ще ми предадеш както оригиналния текст на Савка, така и твоя текст, за да може след време ние да знаем как тя съкращава при своите стенографски бележки.“ И той го направи. И знаете ли какво? Ами той много се мъчи, докато разчете тези листовце стенограми на Савка, които аз бях му дал. И накрая ми казва: „Аз по едно време се ядосах и казах: „Савке, да дойдеш да си разчетеш стенограмата.“ И след това казва тя дойде, и чувам нейния глас как ми шепне на ухото. Аз гледам стенограмата и я разчитам, и я написах.“

След това той ми я издиктува, аз я записах. След време, след много-много години, след 20 години, аз дадох този стенографски запис

на Марийка Марашлиева. Тя го преписа, и аз в момента го имам като код. Имам го записан, имам го записан на магнетофонен запис, а го имам и на лист – машинописен текст. Така, че аз имам кода на Савка от нейните стенограми, и никой не може да чете без това, което аз съм направил. Но това съм го направил аз, а не някой друг. Разбрахте ли го?

А по същото време аз дадох и една тетрадка от стенограми на **Боян Боев**. Той работи също по същия начин ги разчете, записа ги, аз ги записах на магнетофон и по същия начин ние ги прехвърлихме на машинописен текст. Така, че аз имам т.н. кодове от стенограмата на Савка Керемидчиева и на Боян Боев. Така, че Борис Николов беше седнал да дешифрира стенограмите на Савка, т.е. тези стенограми и част от нейните материали, които той изваждаше като мисли на Учителя, за да могат да бъдат извадени, за да може да се подготвят т.н. „Свещени думи на Учителя”. Но това се правеше **под мое давление, под мое изискване**, а не по техно желание. Напротив! – Колко пъти съм говорил, колко месеца, как съм настоявал, каква сила съм изразходил, за да мога да го задвижа и да седне и да може да работи!

И сега, кое е най-интересното? Той започва да разчита стенограмите, първо ги пишеше на своя стенограма, след това започва да ги преписва на тетрадка като отдолу слагаше индиго. Пишеше ги на български език. Но той е левак, той пише с десната ръка и много смешно и трудно пишеше, защото той е левак. Но през цялото време се мъчеше да пише с десната ръка. А защо? Ами защото Учителят беше дал едно правило, че човек, който работи с десната си ръка, той развива центровете в лявото полушарие на мозъка си. А, за да развие и дясното, поне, когато обядва – сутрин, обед и вечер, трябва да държи лъжица, вилица с лявата си ръка, за да може да я употребява и, за да може чрез тези движения да се развиват центровете и в дясното полушарие на мозъка. Така, че той преписва с десната си ръка под индиго тези 1–2–3–4 книжки от Свещените мисли на Учителя за ученика, които трябваше да попаднат като заглавие, предварително дадени от Учителя на Савка, които бяха записани от нея на един лист.

9.11. ОРАНЖЕВАТА ТЕТРАДКА

Мария Тодорова имаше едно желание тогава, че част от тези нейни записки и мисли, които е записала от Учителя, и които се намираха в нейните тетрадки, да влезнат като V-та част, като „Мисли на Учителя”, в онзи раздел „Свещените думи на Учителя”. Само аз знаех това нейно желание. И това желание го изпълних, макар че накрая бях изигран по всички направления! Последните си земни дни тя беше в съзнание, ту в безсъзнание – ту беше в тялото си, ту беше излъчена в Невидимия свят и я нямаше. И тялото ѝ приличаше на една мидена черупка, изхвърлена на брега на морето. Като близък на нея и на Борис, като домашен лекар, като участник във всички преживявания от последните 10 години, аз бях до нея.

Но на масичката стоеше една оранжева тетрадка среден формат – 12 на 18 сантиметра, която не убегна от погледа ми. Тя, когато беше излъчена в тялото си спеше – тетрадката стоеше до нея. И тази тетрадка тя беше я взела, за да направи преглед на онова, което е записала в нея, неща, които са казани от Учителя за нея, за да си направи една преценка на живота. Защото тя знаеше, че вече си заминава. И тази тетрадка затова стоеше на шкафчето, а тя беше на кревата.

Тогава аз протегнах ръка към тази тетрадка, изведнъж тя простена, като че ли я ръгах и режех с нож. Прибрах си ръката, и се замислих. Явно, че тя четеше сама в тази тетрадка в последните си дни и беше свързана с нея, етерния ѝ двойник беше свързан с тази тетрадка. Затова, когато аз протегнах, тя реагираше. Аз отново се опитах с ръка да докосна тази тетрадка, и тя също изстена болезнено – все едно че я режеш с трион! Пак си дръпнах ръката – тетрадката седи. По едно време тя отвори очи. Аз ѝ казвам: „Мария, моля те, аз не съм ти враг! Много държа да видя тази тетрадка!“ После посегнах, взех я, и тя отново изстена. Отворих я и я зачетох. В нея имаше описани срещи с Учителя, разговори с нея, нейни препоръки, препоръки от Учителя за нейния житейски път, за слабостите и грешките, които тя е допуснала, и какво трябва да направи по-нататък. И това бяха бележки, записани от нея от първите години на Школата, като всеки разговор беше обозначен по време и по дата, и по място. Имаше въпроси, записани от нея към Учителя, имаше и отговори от Учителя, както имаше и нейни разсъждения след това.

За мен това беше едно цяло откровение и аз изтръпнах! Зачетох в тази тетрадка. И така, аз, който бях при нея и който записвах листче по листче, и слагах в торбата в разстояние на 10 години нейните спомени, на края на нейните земни дни, аз изведнъж попадам на една тетрадка, на тази оранжева тетрадка, която дава нещо много ценно от живота ѝ! И аз разбрах, че тази тетрадка ще ми трябва много по време, когато аз ще обработвам нейните спомени. И така, имаше много съкровени неща в тази тетрадка – съкровени неща за нейния живот на Земята, за нейната душа. Тази тетрадка, ако беше попаднала в други ръце и друг да я чете, можеше да получи превратно впечатление от Мария при положение, че не знаеше нейния живот, и при положение, че не беше чул нито една опитност от нея. Така, че това, което аз търсих, и това, което аз исках, сега беше в моите ръце. Веднага разбрах, че това са точни цитати на Учителя, които трябва да се прибавят към нейните опитности. И по този начин работата ми ще добие един завършен вид. Така, че тази тетрадка аз не трябваше да я изпускам. В нея бяха много опитности от първия етап на нейния живот в Школата. Реших, че трябва да я взема. Но все пак я оставих.

След няколко дни аз отивам. Имам специален разговор с нея, който ще опиша по-късно. Но след това аз отново протегнах ръка: „Мария, аз не съм крадец и разбойник! Крадците и разбойниците са другите. И тези разбойници и крадци бяха около теб 60 години. А аз съм този, който идвам и спасявам. Искам да взема тази тетрадка, защото тя ще те спаси, защото ти си пред окончателен провал!“ Тя ме гледа, и мълчи. Аз протягам ръка, взех я. Тя също изстена от силно по-силно, като че ли я режех с трион! Прибрах тетрадката в чантата си.

9.12. ПОСЛЕДНОТО ЖЕЛАНИЕ НА МАРИЯ

След няколко години след нейната кончина и смърт, видях Борис, че отново продължаваше да работи с материалите на Савка, и аз му казах последното желание на Мария. Той също си спомни за него. Казах му как съм взел тетрадката, и че тя е в мене. Той каза: „Донеси я.“ Казвам: „Аз ще ти я донеса, за да работиш и да изпълниш нейното желание. Онова, което е записала като мисли от Учителя да влезнат в V-тата част на Свещените думи на Учителя, които ти ще направиш. Но после тази тетрадка аз искам да дойде при мене.“ – „Да, ще дойде при тебе.“ И така, аз му казах официално какво беше желанието на Мария. Аз изпълних

задълженията си.

Отидох и му занесох тази оранжева тетрадка, а той трябваше да изпълни своето задължение към Мария. Така после той включи някой цитати от тетрадката ѝ, и тази тетрадка повече не дойде при мен. Отивам и казвам: „Искам оранжевата тетрадка.“ И пита: „Каква оранжева тетрадка?“ – „Ами тази оранжева тетрадка, която аз ти я дадох и от която ти записа, извади, и сложи неща в V-ти отдел на Свещените думи.“ – „Няма такова нещо, няма такава тетрадка!“ Е, какво ще кажете тогава? Така, че Борис не ми я даде. **Той я скри, укри я и я предаде на други, само и само да не дойде при мене!** А защо ли? Питайте го защо. Питам го: „Защо не я даваш? Ти си враг на Мария.“ Той мълчи. Като не може да отговори, и мълчи. Но за мен нещата беха ясни – **в него влезнаха онези низши духове, които винаги го обсебваха** и правеха всички бели и поразии след заминаването на Учителя. И те бяха, които взеха тази тетрадка и, която тетрадка изчезна от мен. Аз чаках 10 години след това за тази тетрадка, за да почна работа. Представяте ли си?! – От 1976 г., когато тя си замина до 1986 г. Накрая реших да почна да работя и без тази тетрадка. И ако се появи след време, тя ще ми бъде от полза, за да продължа и да приключа нейната работа. Друг едва ли би свършил някаква работа, понеже той нямаше изобщо представа от това, което аз съм работил с Мария Тодорова.

9.13. ТРИДЕСЕТ ГОДИНИ СЛЕД ЗАМИНАВАНЕТО Ъ

Ето, днес е 2006 г. Тя си замина 1976 г. Колко години прави това? Това прави 30 години. 10 години след като си замина, аз почнах да работя нейния материал.

А пък V том? V том, вижте датата отпред когато аз съм го издавал този V том. Така че в момента, ако вие вземете „Изгревът“, том XIV и ако отворите на с. 255, там пише отдела – IV част „Трите образа на Великия и Трите велики закона“ – IV част, Из беседите и разговорите на Учителя пред Класа на Добродетелите, записани от Мария Тодорова.“ Та тя имаше и две тетрадки за Класа на Добродетелите, които аз бех на времето прибрал и от които тетрадки аз работех, за да дам онзи том за Класът на Добродетелите, който аз съм го публикувал.

И по-нататък, в този том на „Изгревът“, XIV – от с. 255 до с. 341 са дадени мисли от Учителя от Класа на Добродетелите. Но това нещо беше направено от Борис, благодарение на мен. Аз го накарах да направи това. И накрая всичко изчезна! А как съм работил и как съм се справял, това можете да прочетете от моите бележки към том, XIV от с. 773 до края. А през какви етапи съм минал, това може да си прочетете в моите бележки и в следващите томовете. Така, че за всяко нещо аз съм платил, заплатил и наплатил с време, със сила.

Ще кажете – това е саможертва. Не, това не е саможертва, това беше битка от край до край. Един трябваше да победи. И това, че нейните спомени излезнаха в I том, това, че нейните спомени излезнаха в „Изгревът“, том V, това означаваше, че аз на този етап победих!

А сега продължавам 30 години след това, след нейното заминаване да чета онези бележки, които аз ги бях писал 10 години след нейното заминаване. И сега, когато ги препрочитам предварително, аз се чудя как съм написал тези неща, и се чудя какви мисли са минавали през мене. И сега, когато аз чета ред по ред, виждам с моето съзнание сега, че това дали някому би го интересувало. Не, в момента това никой не го е грижа,

и никой не го интересува! Но ще дойде време да ги интересува, за да видят как съм воювал, как съм защитил и каква е цената на моя труд. Защото тези, които сега са дошли, тези, които бяха около Борис и Мария и се влачеха от сутрин до вечер като една върволица, те бяха врагове, истински врагове на Учителя! Защо? Защото те ми пречеха.

Онзи, който ми пречи, онзи, който работи срещу мен, той е враг на програмата на „Изгревът“! Враг, изпратен, работещ срещу мене умишлено, целенасочено, по план и някой му плаща за това. Те бяха платени врагове. А онези, които не бяха платени врагове, те бяха още по-страшни. Те бяха врагове от паметивека.

Така, че как бе открадната оранжевата тетрадка? – Беше открадната по всички правила на изкуството на един първокласен крадец и мошеник!

10. КАК БЯХА ЗАПИСВАНИ ОПИТНОСТИТЕ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

10.1. МЪЧЕНИЕ, МЪЧЕНИЕ И ПАК МЪЧЕНИЕ

По този въпрос може да се отговори ето така: много трудно, много продължително и много мъчително! Изобщо с една дума мъчение, мъчение и пак мъчение! Това мъчение, беше и за двама ни. Мъчение за мен, който изискваше, който настояваше, който подканяше, и то не с дни и месеци, а с години. А за нея също беше мъчение. Тя не беше готова да ги даде тези опитности, да ги разкаже тези опитности и да ги запише тези опитности – да ги запише на ръка. Как така? Ето така. Тя смяташе, че в нейното време ще се отворят външни условия и вътрешни такива в самата нея, и след това всичко ще потече по мед и масло – Братството на Изгрева ще има условия, и ще живее както по времето на Учителя!

Ама това Братство го нямаше, Изгрева беше разрушен! Т.н. последователи на Учителя бяха разрушени след процеса 1958–1959 г. И всичко беше разрушено! И никой не можеше да работи с никой, всеки воюваше срещу всеки, и всеки искаше да бъде ръководител. Това е положението. Аз това заварих. А тя също боледуваше и ще се спра после, когато говоря как записвахме нейните изпълнения песните на Учителя на пиано, тогава ще говоря подробно как тя боледуваше. И кои бяха тези, които ѝ пречеха чрез нейните старчески заболявания да върши някаква работа. И така, аз категорично възразявах върху това, че тя трябва да чака некакви условия.

Говорех, че Изгрева го няма, че той е вече горе в Невидимия свят. Защото 90 % от последователите на Учителя от времето на Школата, те бяха си заминали. А това е един израз, който се употребяваше за онези, които са умряли, т.е. умряли са, ама са си заминали в Невидимия свят. Това беше един израз от времето на Школата на Учителя, който и днес се употребява. А че наистина Изгрева е горе в Невидимия свят, по този въпрос изобщо не се коментираше.

10.2. ДРУГИЯТ СВЯТ НА МИНАЛОТО

Те двамата, и Борис и Мария живееха в съвсем друг свят на миналото, на Школата, която беше затворена от Учителя, един свят, който беше преминал преди 35 години, който си беше заминал като време. Защото времето се беше преместило напред и този свят в който те са живеели, този свят съществуваше, но той не беше на физическото поле, той беше в Невидимия свят. А тяхното съзнание непрекъснато беше горе в Невидимия свят, а долу те се мотаеха. Мотаеха се и се движеха насам-натаък, и се опитваха да повтарят онези методи и форми на живот по времето на Учителя. Обаче, държавата чрез Комунистическата власт беше забранила всякаква форма на т.н. братски живот.

Така, че времето, което аз заварих, аз ги заварих като възрастни старци, и това време бавно и бавно течеше. И това, което искаха те да направят, не можеха да го направят, защото беше дошло друго време. Това време беше облечено в други форми и тези форми бяха такива, че старото поколение не можеше да влезне в тях. А техното време те го бяха изживели, то беше си отминало безвъзвратно и в тази форма не можеше да се повтори.

Изгревът повече никога не можеше да се повтори в тази форма, която е било по времето на Учителя. Но те не го разбираха. Те смятаха, че този, който носи причината, че те не могат да повторят тази форма, това е Комунистическата власт. А това не беше верно. И това се доказва след 1990 г., когато тази власт, която управляваше България си замина с тази форма, но тя остана тази власт и започна да управлява тази държава чрез други форми. И от 1990 г. до 2006 г., са 16 години. И ужким имат някакви условия за работа, но отклонението е тотално, и те се запиляха.

10.3. ПЪТНИЦИ В ПЪТЯ НА ОТКЛОНЕНИЕТО

Така, че това поколение тръгна по пътя на отклонението. По пътя на отклонението тръгна поколението, което се смяташе като последователи на Учителя, и които се смятаха, че те са онези, които ще обърнат българския народ към Учението, и ще принесат Учението на света. Така те смятаха. Но минаха 45 години и времето доказва, че това, което те смятаха, не е верно, и че те са пътници в пътя на отклонението.

А от 1990 г., до 2006 г. – 16 години, това отклонение съществува, този път съществува и всички вървят по него. Да вървят, никой не им пречи!

Така, че накрая Мария Тодорова се съгласи да направи няколко опита да работи по дадени теми. Тези теми седнахме и се уточнихме. Но се оказа, че точно тогава в нейния дом се създаваха съвсем други проблеми, които я откъсваха от този план. А тя **беше домакиня**, трябваше да се грижи за дома си, да се грижи за Борис, който сам не можеше да се справя с житейския си бит, а чакаше всичко на готово. И освен това, трябваше да се посрещат непрекъснатите посетители, които освен, че трябва да се посрещнат, трябва да се нагостят, че трябва най-малко да се направи едно кафе или чай, пък непременно да им се направи баница, че да им се направи някакъв десерт, някакво лакомство. Така се приемаше навремето, че това трябва да бъде. А пък, че на пазара имаше различни неща като бонбони, като бисквити и други, други неща, смятаха, че те трябва да го подготвят като знак на уважение.

Но, за да се подготвят, трябваше хора, трябваше време и това време изяждаше онова другото време, което беше й отпуснато, за да свърши някаква работа с мен. Така, че и този опит пропадна и изобщо тя не можеше да работи по тези теми. Аз не можех да се стърпя, аз възразявах, негодувах, дори правех остри забележки. Аз бях напълно свободен пред тях, както и тя със годините също се освобождаваше от някои вътрешни задръжки и направо, и откровено, и искрено разказваше всичко. Слушайки, разбирах, че това, което излизаше от нея, това, което излизаше от нея като откровение, като разказ и опитности, тя го правеше с много големи усилия. А причината беше в това, че се явяваха срещу нея, върху нея и в самата нея онези сили, които й противодействаха още от самото начало, когато тя бе влезнала в Школата на Учителя.

10.4. НИКАКВА МИРА. А ТРЯБВА СЕКИРА

А имаше сили, които не само противодействаха, но те бяха толкова явни, и тези сили бяха такива, че влизаха в този и в онзи. И пред нея излизаха живи хора, живи лица: погледнеш го, виждаш го, че той не е същия, а че друг е влезнал в него и чрез него действа.

Така, че по ония години, за да се свършеше една много малка работа, трябваше да се воюва! Така, че тези сили, които се проектираха и влизаха в различни лица, които идваха, които я отклоняваха, които имаха някакви изисквания към нея и към Борис в името на некакво си Братство, те бяха онези, които пречеха на нея, пречеха и на мен.

Аз го виждах, и го казвах направо. Тя ме оглеждаше, усмихваше се и казваше: „Брех, какъв човек ми изпрати небето, дето не ми дава мира!“ Казвам: „Каква мира? Каква мира? Аз съм тук, аз не се намирам и не съм посетител, аз съм изпратен да свърша една работа! И аз водя битка и борба на живот и на смърт! Или тези, или аз! Или ние, или те! Трябва, да се направи избор. Никаква мира не признавам аз, а стягай се да свършим една обща работа. Това е работа за Школата на Учителя, това е работа за теб, и чрез тази работа ти ще си свършиш своето задължение към Школата на Учителя.“

10.5. МАРИЯ ТОДОРОВА БЕ ВЪРЗАНА ОТВЪТРЕ И ОТВЪН

Тя кимаше с глава, беше съгласна, обещаваеше, но накрая на следващия ден нищо не излизаше на яве. Просто беше блокирана, беше вързана – и отвътре и отвън.

Веднъж се бях много ядосал! Ама толкова много ядосан, че се карах с нея. И моето скарване, и моята кавга беше от друг порядък. Започвах по съвсем различен начин и казвах така: „Абе как е възможно вие да ми губите времето?! Вие можете да си губите вашето време, но моето време е строго определено. Аз не съм дошъл тук за телохранил, нито за някаква прислуга, аз съм дошъл за работа, а вие ми пречите! Вие можете да не си свършите вашата работа, това си е ваша работа. Но нямате право да ми пречите, аз да си свърша моята работа.“ Тогава тя се стресна, и ме пита: „Ти смяташ ли, че аз ти преча да си свършиш своята работа?“ Отговарям: „Да, не само смятам, но ще ти докажа, че ти ми пречиш. Пример: ето 3 години ти ми пречиш да започна една работа. А каква е тази работа? – Да пиша, да запиша твоите опитности за Школата, да документирам живота на тази Школа. И всичко да се докаже исторически, че тази Школа съществува. А ти ми пречиш!“ А тя пита: „Значи аз ти преча?“ – „Да, ти ми

пречиш съзнателно, защото смяташ, че ако започнеш да ми даваш тези опитности, и когато започнеш да ми разказваш, то ще смятат онези отгоре, че ти си си завършила работата, и ще те задигнат! Рано или късно ти ще умреш, както и всички простосмъртни, рано или късно ти ще си заминеш. Но хубаво е да си заминеш със свършена работа! Разбра ли ме?"

Тя стои стресната и казва: „Разбрах те, но нямам сили. **Нямам сили!** Всеки път, когато искам да работя, срещам външни и вътрешни противодействия. Или се разболявам, или се случи нещо непредвидено, че се ядосвам с Борис, и не мога да работя. Разбираш ли ме?" – „Да, аз те разбирам, че ти нямаш сили. И затова аз ти помагам, и затова аз искам да свърша онази работа, която ти не можеш да свършиш. Ето пример: от Невидимия свят и от небето ти дадат сили, а тези сили, които влезнат в теб, ти ги употребяваш за съвсем друга работа. Силата, която ти я дадат, ти я изразходваш, тя изтече и накрая – никакъв резултат! Е, защо ти дават тая сила?" Тя ме гледа: „Ама как така?" – „Ами ето така. Погледни тази крушка, която свети. Ето, аз протягам ръка и я загасвам чрез ключа. Е, защо не свети? Ами защото няма електрически ток! Ето сега ще завъртя ключа, тока преминава, крушката светва. Така е и с теб. Те ти дават сила, ти я изразходваш, и крушката в теб загасва. Загасва – нямаш сила, нямаш светлина в съзнанието и не можеш да направиш нищо!" – „Ама ти вече ме направи и на крушка!" – „Да, ти вече си една крушка! Сега, ако светиш, това означава, че си поела ангажимент, взимаш сила от Невидимия свят, която ти изпращат, за да свършиш онова, което трябва да свършиме."

10.6. КАК МАРИЯ ТОДОРОВА РАЗКАЗВАШЕ

И така, трябваше да ми разказва. И тя започна да ми разказва полека-полека. И аз започнах да записвам. Как записвах? Ами аз бях лекар, имах рецепти, и отначало записвах на рецепти. После си взех едно тефтерче и записвах там. Правех опити да запиша нейния разговор на магнетофон, но тя категорично отказваше. Тя не искаше да се запише нещо, което не е направено както трябва – по висок идеал. Трябваше да се осмисли всичко, трябваше време да се подготви, а това време тя го нямаше. Имаше време за други неща, но нямаше време, за да напише онова, което аз исках.

Обаче, имаше нещо друго: веднъж написа половин страница, започна да чете, аз го записвах, тя цялата се разтрепера. Аз го пуснах, тя го чу, чу записа и каза накрая: „Не, не ми харесва!" Ама казвам: „Защо не ти харесва, това е добре написано?" – „Не, аз искам да стане по-добре, но аз на този етап не мога да свърша тази работа!" – „А-а-а, това е вече нещо друго. Ние отиваме в един следващ етап, че ти на този етап, не можеш да свършиш тази работа. Ето, аз съм този, който ще я свърши. Хайде, започвай, казвай и аз записвам."

И тя започваше. Ама да не смятате, че тя сега започва, и последователно разказва случай след случай, случай след случай? Няма такова нещо! Тя в момента разкаже един епизод, аз го запиша. И толкова! След това мине един час – разкаже друг епизод. Или пък някой път, когато отида там не ми разкаже нищо, защото през нейното съзнание не преминават тези спомени. Никой не ги пуска в съзнанието ѝ, и тя няма как да ми ги даде. Понякога записвах нещо, слагах го в чантата си. А тя ме поглежда озадачено, и все казваше: „И този път сложи нещо в торбата!" И поглеждаше чантата ми, и имаше усещането, като че ли аз я ограбвах, като че ли аз вземах нещо от нея и, което никога нямаше да се върне при нея.

Това беше верно. Тези опитности беха нейни, те беха излезнали от нея. Тези опитности беха част от нейното време, преживяно през времето на Учителя. Това беше един вътрешен живот, който беше реален. Той беше реален и този живот имаше форма, но в едно друго време по времето на Школата на Учителя. Тогава имаше форма този живот, този живот имаше съдържание, този живот имаше сила. Този живот се изразяваше чрез последователите на Учителя, защото Учителят бе на Изгрева в Дух и Сила.

10.7. БУЛОТО НА ЗАБРАВАТА

А сега Учителят Го нямаше, Изгревът беше разрушен, те бяха възрастни, но този живот още съществуваше в тях. Но той бе покрит с една забравата и трябваше някой да дойде, да вдигне завесата и булото на забравата, и полека-полека да почва да тегли и размотава всеки един спомен, който беше навит като кълбо в нейното съзнание. Всеки път, когато записвах, знаех много добре, че тя няма да може да свърши тази работа, и че аз съм този, който трябва да я свърши. Бях напълно убеден, напълно убеден и с категорично ясно съзнание, че тя няма да може да си довърши работата, че изобщо не може да свърши никаква работа!

Обикновено, когато отивах в нейния дом Борис го нямаше, тя ме почерпваше с кафе или с чай по мое желание, поднасяше някой от нейните сладкиши, които тя правеше, и правеше с много голямо умение. И понякога, без да иска започва да разправя някои преживелици, нещо, което беше се случило днеска и утре с техните посетители, и постепенно се прехвърляше на някой разказ от времето на Учителя. Аз взимах и записвах. После идваше Борис от работа, разговаряше с мен. Разговорът се прекъсваше между Мария и мен, прехвърляше се на друга тема. Борис не виждаше, че аз записвам, защото аз през същото това време работех и с него по малко. Ако единия нямаше условия вътре в себе си, трябваше другия да има условия вътре в себе си, и трябваше да отида при другия, да работя с другия, за да не си губя времето. Така аз смятах. Но какво се оказа? Когато Мария няма вътрешни условия, когато е болна, Борис също нямаше вътрешни условия – и обратното. Те бяха свързани и влиянията и настроенията от единия, се прехвърляха на другия. Така, че и този мой опит се оказа безуспешен!

10.8. ТЕ БЯХА БЛОКИРАНИ – ПСИХИЧЕСКИ, УМСТВЕНО И ФИЗИЧЕСКИ

Така, че вие ще ме запитате: „Какво точно и какво сме разговаряли с тех, и какво сме разсъждавали?“ – Ама много неща.

Вие да не смятате, че Школата от 22 години няма проблеми? – Много проблеми! Тези проблеми, ще видите в поредицата от „Изгревът“ от 22 тома. И аз също имах други схващания, противоположни на техните. Аз бях от друга епоха, аз идвах от друга Школа. Аз идвах от миналата епоха на човечеството и носех в себе си онзи заряд, който го бяха въткали в мене, за да се съхрани и запази Словото на Учителя. За мен беше престъпление тази пасивност! За мене беше престъпление тази безотговорност, която те провеждаха към Школата на Учителя и към Неговото Слово! Защо?

Ама те бяха блокирани – психически и физически! Психически нищо не можеха да направят, физически – те чакаха условия отвън, но комунистическата власт беше всичко блокирала. Значи, пълен застой!

А през това време те, трябваше да работят. Как трябваше да работят? Но те не бяха готови! Те искаха външна реализация, те искаха да бъдат проповедници. Те искаха да обясняват на българския народ какво значи това Учение, че те са много големи величия, че те са постигнали нещо много, много, много! А като ги погледнеш, те бяха обикновени хора, които бяха научили много неща, но нищо не бяха приложили в живота си.

И веднъж един от възрастните приятели споменава: „Учителю, ама аз нищо не си спомням от това, което говорихте досега!“ И Учителя казва: „Ти вегетарианец ли си?“ – „Ами да, вегетарианец съм.“ И Той казва Учителят към него: „Е, това, че ти станa вегетарианец, не е малко постижение, а големо постижение в твоя живот!“ – „Така ли Учителю?“ – „Да, това е голямо постижение! Не всеки може да стане вегетарианец.“ – „Ама защо Учителю?“ – „Защото идеята за вегетарианството, се намира на 3 000 км. над Земята като пояс. Значи, за да се добереш до идеята на вегетарианството, съзнанието ти трябва да се качи горе, да се закачи, да свали тази идея, и да я реализира в живота си. Това, че си станал вегетарианец, значи ти си се качил горе, свалил си тази идея от 3 000 км., и тя е в тебе. А това не е малко в твоя живот!“ – „Така ли Учителю?“ – „Така.“ – „Значи аз не съм загубен?“ – „Не си загубен. В следващия живот ще направиш следващото, което трябва да се направи.“

Ето така. Така, че трябваше да се прескочи бариерата на другата епоха – епохата, която беше преминала. Те не можеха да я прескочат, защото беше друга епоха и те живееха с миналата епоха, а физически остаряваха, и един след друг умираха, и си отиваха.

И сега, кое е най-важното? Най-важното е, че те бяха съхранили в себе си, в съзнанието си някакво присъствие от Школата на Учителя. Но те не можеха и не знаеха как да го изразят, и как да го оставят за следващите поколения. Те изобщо не се интересуваха за някаква приемственост. Те се интересуваха дотолкова, доколкото да станат ръководители на този народ. Не само ръководители, да бъдат проповедници. Ама това се отнасяше за всички онези живи последователи на Учителя, които аз заварих, и чиито опитности се намират в поредицата на „Изгревът“.

10.9. ТОЗИ НАРОД РОДИ ОНЕЗИ, КОИТО УНИЩОЖАВАХА ВСИЧКО ОСТАНАЛО ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Така, че за мен всичко това, което ми се поднасяше, беше една пълна изненада отначало. Като минаха годините, видях, че това не е изненада, а нещо напълно закономерно. И че всичко това се движеше от сили, които безпощадно и закономерно преследваха една и съща цел – унищожение, ликвидирание! – Да не остане никаква следа от Школата на Учителя!

А българското общество, българина изобщо не го интересуваше това Учение, ама изобщо не го интересуваше! По времето на Школата на Учителя, всички бяха срещу Него. След 1945 година властта беше срещу Учението. **Ето, така беше – искаше да се заличи и унищожи всяка следа от присъствието на Школата на Учителя!**

А българския народ ли? – Той изобщо не се интересуваше! Той изобщо не се интересуваше! Така, че този народ има също дял в гонението на държавата срещу делото на Учителя! Защо? **Защото този народ роди тези хора, тези хора, които от 1945 г. до 1990 г. минават, унищожават и преследват всичко! Тези хора ги роди този народ.**

Така, че българския народ не може да се оправдава, че той не е знаел, че съществува Школата на Учителя, и не може да се оправдава, че не е взел участие в унищожението на Школата на Учителя! Взел е, защото този народ роди онези, които унищожаваша, палеха и ликвидираха всичко! Така беше!

А аз случайно бях изпратен да спася, каквото може. Какво съм спасил? – Това се вижда днес към 17 май, пред мен седи отворена книгата на XXII том. А това не е малко, а това е нещо много! Благодаря на небето, че избра мен! Благодаря на небето, че ми даде сили! Благодаря на небето, че ми даде условия – външни и вътрешни! Благодаря на небето, че ми даде възможности – вътрешни и външни да стигна до XXII том.

10.10. ОНЕЗИ, КОИТО СТИГНАХА ДО КРАЯ НА ОТКЛОНЕНИЕТО

А имам материал за още 22 тома. Но дали ще имам време, дали ще имам сили, и дали ще имам хора, с които да работя и да реализирам това – това само Небето знае, и Небето може да прецени, да отреди.

Аз смятам, че досега съм доказал, че съм изпълнил наполовина своята задача. А имам още, още много работа. А дали ще успея – не знам. Т.е. аз винаги казвам така: „Аз имам програма за 100 човека за 10 години. Или обратното, аз имам програма за 10 човека за 100 години. Значи аз имам програма за 100 човека за 10 години, или програма за 10 човека за 100 години. Но те, трябва да ми се подчинят на моята програма.“

А сега това не става. Е, като не става аз продължавам да работя с тези 10 човека, а пък онези другите, да си вървят по пътя на отклонението. Защото отклонението е също път. Много хубав път е отклонението! – Вървят, вървят и не разбират, че са отклонени! Чак след 20–30 години ще видят, че са отклонени, защото пътят отведнъж ще свърши, и няма изход! Ще видят, че са стигнали до края на старостта си, и не са направили нищо! Така както аз ги заварих тези възрастни хора, последователи на Учителя, съвременници на Учителя, които бяха стигнали до края на отклонението си и стояха така безпомощни! Озъртаха се насам-нататък и нищо не можеха да направят! Точка!

11. ОНЕЗИ, КОИТО ТРЯБВАШЕ ДА ДОЙДАТ ПРЕЗ 1975 ГОДИНА

11.1. РАЗОЧАРОВАНИЕТО НА МЛАДИТЕ БЕШЕ ИЗЦЯЛО И ПОГОЛОВНО

Беше настъпила 1975 г. Бяхме навлезнали в нея, и всеки очакваше да се случи нещо необикновено. А защо? На времето, по времето на Учителя имаше едно изказване на Него за 1975 г., че всички онези, които са си заминали по времето на Школата, ще дойдат до 1975 г. А как ще дойдат ли? Някой ще се вселят в онези, които са родени. Значи онези, които са си заминали и са в Невидимия свят, и които нямат човешки тела, ще влезнат и ще се **вселят** в онези, които имат човешки тела. Така както вие днес влизате в една лека кола, запалвате я, и започвате да се движите с нея.

И тези, които ще се вселят, те трябва да завършат една работа на Бялото Братство.

Всички чакаха да се случи нещо необикновено, с изключение на мен. Според мен, изобщо не можеше да се случи нищо.

Тези, които си бяха заминавали, те бяха вече дошли, защото около 1969–1975 г., надойдоха и навлезнаха много младежи. Много младежи – мъже и жени в т.н. Братство, или онова, което беше останало от Школата на Учителя. Изгревът го нямаше, той беше разрушен. Вече се строяха новите постройки върху него. Бараките ги нямаше. Те бяха разрушени! Жителите на селището Изгрева бяха изселени, и им бяха дадени жилища кой с право, кой без право, но всички бяха настанени от властта в новопостроените жилища и комплекси по цяла София. Кой където желаше. Някои останаха в „Диана Бад“, в „Младост“, други на други места.

Така, че онези, които дойдоха и които се вселиха, и докараха толкова младежи, останаха разочаровани тези младежи без изключение, включително и самия аз. Разочаровани бяха не от Учителя, не от Словото Му, не от Школата Му, а разочаровани от всички неща, които бяха останали като някакви следи. Бяха останали онези последователи на Учителя, които са били с Него по времето на Школата от 1922 г. до 1944 г. Но това бяха вече възрастни хора. В нашите очи те бяха баби и старци. Така, че онзи, който е бил в началото на Школата, той трябваше да бъде над 65–70 години, за да може да говори за Школата на Учителя.

Така, че тези, които бяха останали, те нямаха вече сили, отдавна бяха преминавали онова време, когато бяха силни физически, силни волево, силни в мисълта си. А сега бяха възрастни, те бяха воювали помежду си. След заминаването на Учителя има много групировки, като всяка групировка воюва срещу другата, като че ли са политически партии, които се борят за власт и сила, и за богатство. А това беше Школа.

11.2. САМО СНИМКИТЕ ДОКАЗВАХА, ЧЕ Е ИМАЛО УЧИТЕЛ И ШКОЛА

Фактически ние, които дойдохме, не виждахме нищо от Школата! Тя беше изчезнала от физическото поле. Тя единствено съществуваше в разказите на тези възрастни приятели.

И още нещо, а най-голямото доказателство, че тази Школа е съществувала са снимките, снимките, които бяха правени от няколко фотографа. И само по снимките те можеха да докажат, че е имало хора около Учителя, и че тези хора имат своите имена.

Пример: ето, излезна преди един месец „Изгревът“, том XXII. Там има 144 страници снимки, от които 104 страници на снимки на Учителя и приятели от времето на Школата. Така, че там тех ги има, били са, направили са им снимки. И тези снимки доказват, че тези хора са били, а не са измислени от мен.

Така, че тези, които дойдоха, търсеха някаква форма да видят тази Школа как е съществувала и точно какво е било. Но нямаше нищо! Всичко беше опустошено! И тогава търсеха образци на Школата на Учителя. Учителят беше дал Слово, и че по това Слово, трябва да се живее, и трябва да се изпълнява. А, който го изпълнява, трябва да изработи нещо в себе си и това нещо да го покаже на останалите. Трябваше образец. Но те не бяха изработили нищо.

И това, което аз заварих и тези младежи завариха – завариха баби и старци. Тези възрастни хора искаха нещо да направят, но властта беше взела мерки срещу тях. Беше заключила и затворила всички условия за някаква дейтелност. И всичките оправдания на това възрастно поколение

бяха такива, че те обвиняваха властта, че не им дава условия, за да могат да работят за Делото на Учителя. А днес – 30 години след това мога да кажа, че по-хубави условия по време на Комунистическата диктатура не е имало за работа! Каква работа? – Духовна работа. Изработи нещо в себе си, и тръгни да проповедваш Учението на Учителя, но не с думи, а с дела. А те тръгнаха да проповедват с думи. И хората като ги оглеждаха, виждаха, че онова, което те говорят, първо не го разбират, и второ, онова, което говорят, не отговаря на истината. А защо не отговаря на истината? Защото пред тях не бяха образците. Образците на това Слово ги нямаше.

11.3. ГОДИНАТА 1975 КАКВО РОДИ

И така, дойде това ново поколение, за което Учителят казваше, че до 1975 г., който трябва да се прероди, ще се прероди, а онзи, който трябва да се всели, ще се всели. Защото Невидимия свят има някаква нова задача. Така, че това, което беше казал Учителя се сбъдна, и аз бях свидетел.

Пример: аз съм роден 1938 г. Когато си заминава Учителят, аз съм на 6 години и половина, почти на 7 години. Значи, аз съм прероден.

После, аз се пробудих за духовна работа 1967–1969 г. Значи, моето съзнание се пробуди, т.е. Някой се всели в мен, и Този, Който се всели, отвори моето съзнание и аз видях един друг свят, видях светът на Школата – на вътрешната Школа. И тази вътрешна Школа, трябваше да се покаже единствено чрез живота на онези, които са били по времето на Учителя. Това означаваше, че трябва да се намерят техните опитности, техните преживявания. И всичко онова, което те знаеха и помнеха, трябваше да го разкажат, и аз трябваше да го запиша. И това, трябваше да остане за следващите поколения, за да им се покаже, че е имало Школа, че е имало ученици, и че е имало Слово на Учителя, което е съхранено, и че тези хора ги има на снимки. Е, това беше моята задача.

Но, когато дойдоха тези младежи – млади, образовани хора, студенти, завършили висше образование, те не видяха нищо, освен **неуки и прости хора**, откачили се от обществото, отхвърлени от обществото. Те тогава си служеха със заучени думи от Учителя, но когато младото поколение се захвана да чете Словото и след това да ги запитват за някакво обяснение, никой не можеше да даде някакво обяснение. То беше невероятно!

Аз също слушах да ми разказват разни работи. Но аз през това време усилено минавах през много голяма вътрешна подготовка. Първо – аз четях Словото, второ – аз контактувах с няколко човека, които ми разказваха за всичко по времето на Школата от игла до конец!

11.4. ИЗГРЕВЪТ Е МЯСТОТО НА ЧЕРНАТА ЛОЖА И НА БЯЛАТА ЛОЖА

Така, че аз бях много добре запознат и за всички борби от 1945 г. до 1970 г. със всички участници. Така, че аз бях запознат, но това го знаех само аз. И когато някой пред мен от възрастните приятели каже нещо, и аз питам: „Това мнение твое ли е, това мнение на Школата на Учителя ли е, или това мнение е лично на Учителя?“ Той ми казваше, че това е мнение на Братството. Питам: „На кое Братство – на Бялото Братство или на Черното Братство?“ Онзи ме поглежда подозрително. И тогава казва: „Ние сме от Бялото Братство.“ – „Ами ти знаеш ли, че на Изгрева се намира и Черното

Братство?" И той казва: „Няма такова нещо!" И тогава аз изваждах онзи цитат на Учителя от първата лекция на Общ Окултен клас – „Положителни и отрицателни сили", когато Учителят казва, че в Школата Му има 75% представители от Черното Братство и 25% от Бялото Братство, и че само при едно такова съотношение Школата може да съществува. Онзи, който слуша стои и ме гледа втрещено! И аз му казвам: „Това е от Учителя. Я ми кажи сега ти от кои си – от онези, които са 75%, или от онези, които са 25%?" Този стои и ме гледа втрещено! Казвам: „Ето тука Учителят казва, че ако ги няма тези 75% от Черното Братство, трябва да ги намерите, да им плащате заплата, за да стоят тука, **за да бъдат канали**, чрез които да изтичат черните мисли, черните чувства и черните деяния."

Онзи стои втрещен и казва: „Слушай, ти не си за тука. Я си отивай откъдето си дошъл, за да не направиш някоя голяма беля! Че, ако разберат, че тука на Изгрева има 75% от Черното Братство и 25% от Бялото Братство, това ще внесе смут и всичко ще се обърка! И ти ще бъдеш причина за това объркване!"

Ето защо в „Изгревът", том 31 аз съм извадил тази лекция от 6 октомври 1922 г. на ксерокс и ще я публикувам дословно, за да се види кой е този, който ги обърква и отклонява.

Написано, отпечатано е кой е този, който ги обърква и отклонява! Прочетете я и се определете кому да вярвате и кому да служите в Дух и Истина.

Амин!

18 май 2006 година

11.5. ПЪРВОТО ПРОРОЧЕСТВО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ПРЕЗ 1975 ГОДИНА

Казвам му: „Какво объркване? Объркването е станало. Ето, Изгревът го няма и той е разрушен, защото не е запазено съотношението 75 към 25. Ето – Изгревът го няма, няма едните, няма и другите. А какво остана? Остана онова, което е казал Учителят още в първа Школна лекция на Общия Окултен клас – 1922 г."

Така, че около 1975 г. имаше голямо въодушевление, голямо очакване, защото едното пророчество на Учителя се сбъдна! Сбъдна се – дойдоха към 60 младежи и ние заляхме Изгрева. Заляхме го, когато бяха бараките и след това тръгнахме да ги посещаваме в техните нови домове, където бяха настанени – в новопосторените домове от Комунистическата власт, която власт те непрекъснато хулеха. Хулеха, но държавата им построи жилища, и ги настани там. А защо? Ами Учителят натисна онзи невидим бутон, явиха се ангели изпълнители. Те влезнаха в управляващите, и управляващите взеха едно решение, че тези дъновисти да се настанят в жилища, за да мирясат всички и да не казват, че те са изхвърлени навън на улицата от властта, която взе Изгрева, за да построи тези обекти на чуждите посолства. Така, че едното пророчество се изпълни.

11.6. ВТОРОТО ПРОРОЧЕСТВО ПРЕЗ 1975 ГОДИНА

Сега оставаше другото друго пророчество, че около 1975 г. Бялото Братство ще направи нещо, ще предизвика нещо и ще промени хода на историческите събития. И започнахме да чакаме. Чакаме днес, чакаме утре, минаха няколко месеца, и нищо не се случва. И беше много интересно, че аз веднъж отивам на една екскурзия на 1 май. Качихме се на „Вада“, след това се качихме на 7-те Рилски езера. Имаше към 50–60 млади, и двама-трима възрастни. И всички чакат сега нещо да стане, обаче, нищо не става! Нищо не става, защото то ставаше на друго място, но ние не го знаехме и не го виждахме. Но го знаеше и го виждаше Онзи, Който управляваше световните събития. А това бе Учителят.

И ето, по това време тази идея, която бе изпратена от Невидимия свят, се възприе от някои западни ръководители на държави и правителства, както и от империята на Съветския съюз. И те решиха да направят в края на юли и началото на август една Конференция – 'мирна Конференция в Хелзинки. И на тази мирна Конференция отидоха онези държавни ръководители, които управляваха Западния свят, отидоха и онези ръководители, които бяха от Съветската империя. Всеки стана, прочете своя доклад и, което най-важното беше, когато трябваше да се вземе едно решение, всички взеха единодушно решението **да се признаят границите на Европа след войната 1945 г. за неприкосновени**. И тези граници остават и в бъдеще. Така, че по този начин се узакони онова, което притежаваше Съветската империя, т.е. СССР и с нейните пригласници от т.н. демократични страни.

И аз бях тогава на Рила, на „Секирица“ 1975 г., носех транзистор, един много хубав транзистор. И в момента слушаме новините, и пред мен са Мария Тодорова и Борис Николов, и казвам: „Виждате ли, вие нали чакахте политически промени и условия? Ето ги условия – **запечатиха границите да бъдат неприкосновени за следващите 30 години!**“ И така, нищо не се случи.

11.7. БЪЛГАРИЯ СЕ СТРОИ С ЖИЛИЩА

След тази Конференция нещата се успокоиха в България. А защо се успокоиха нещата в България? Ами защото първо държавата през 1975 г. гласува един закон, според който закон всеки можеше да си построи вила. До тогава закона беше такъв, че имаш право само на едно жилище. Но, понеже комунистическите водачи и комунистическите управници имаха пари, започнаха да строят вили, и да узаконят нещата, издадоха закон, чрез който освен жилище, можеш да построиш и една вила. И 1975 г. се разрешиха продажбите на къщите и на имота, който човек притежаваше. Но, което беше най-интересното, че този имот единствено можеш да го продадеш чрез общината. Подаваш молба до общината, тя ти го оценява, тя го обявява и онези, които идват да купуват, купуват от общината, но не и от теб. Ти, който купуваш, превеждаш парите и общината ти издава нотариален акт.

Така моите родители продадоха една къща в Земен, и тези пари после те ми ги дадоха, и аз построих в град Своге, където работех вила. Стана по същия начин.

Така, че по това време българите започнаха да строят усилено, и цялата си психическа, физическа и умствена енергия насочиха към строежи. Всеки строеше къща, всеки строеше вила и България от 1975 г.

до 1990 г., се построиха две Българий с жилищен фонд. Това нещо аз съм го виждал, защото там, където аз работех, вилите изникваха като гъби! Аз не говоря за онези дървени бараки, които се ковеха за два-три дена. Аз говоря за онези стабилни постройки, които се построяваха за 1–2 години – с тухли, с цимент, с желязо – стабилни, двуетажни, триетажни сгради.

Така, че цялата психическа, физическа, умствена енергия на българите се насочи към строежите.

11.8. СПОРАЗУМЕНИЯТА В ЯЛТА И ЗАБЛУЖДЕНИЯТА

Аи нещо друго, най-важно, което искам да кажа. До 1970 г., западните радиостанции непрекъснато говореха, че народите от Съветската империя трябва да стават, да въстават, да се бунтуват, да извоюват своята независимост, и да се отделят от Съветския съюз. Това се говореше: „Бунтувайте се!“ И създаваха много проблеми на Комунистическата власт. И много хора им вярваха.

Но през 1969–1970 г., бяха навършени 25 години от завършването на Втората Световна война и според законите, които съществуваша в английската империя, те разсекретиха, извадиха и отвориха архивите от споразуменията на Великите сили след Втората Световна война. И тогава започнаха да говорят по радио – „Би Би Си – Лондон“, че на Ялта има споразумения. И чрез тези споразумения всички така наречени се държави: България, Румъния, Унгария, Чехословакия, Полша, ГДР са дадени на Съветския съюз, за да оформи своята империя.

И като чува това, всички, които беха 70 годишни се втрещиха, и не можеха да повярват, че са били заблуждавани от западните страни толкова години! И моя баща, който беше вече над 70 години, разказваше: „О-о-о, ние, ако знаехме това, ние нямаше да се противопоставяме на комунистите, а ние казва щяхме да ръкопляскаме и да казваме: „Да живеят комунистите!“ А тия, казва ни излъгаха, измамиха и ни тласнаха в друга посока!“ И в резултат на това, комунистите избиха към 20 000 души след 9 септември 1944 г. без съд, така – направо. Та аз бях свидетел на тези неща.

Така, че онова, което беше казал Учителят, че Бялото Братство ще предприеме някаква акция през 1975 г., то я проведе, като в Хелзинки се признаха всички граници за неприкосновени, които са определени с договорите през 1945, 1946, 1947 г.

И така, всички видяха, че няма мърдане, че трябва да си стоят в България, която беше затворена, и никой не можеше да излезне от нея. И пиле не можеше да прехвъркне при нея! И всеки започваше да строи, както и аз това направих.

11.9. ЛЕТУВАНЕ НА РИЛА 1971–1972 И 1974–1975 ГОДИНА

По това време държавата – Комунистическата власт, беше разрешила да се летува на Рила. И беше определила правила. И тези правила не беха трудни, не беха страшни. Трябваше да отговаря някой. И се оказа, че тези, които бяха последователи на Учителя, те бяха станали 65–70 години, което много-много вече не ги биваше за работа, но ги биваше да командват. **И те се изпокараха кой да командва**, кой да не командва, непрекъснато се караха на Рила, и не изпълняваха това, което властта искаше от тях. И затова властта спря летуванията на Рила. И това, което се летува беше 1971–1972 г. Спря ги 1973 г. и ги свали долу. Изгониха,

разтуриха лагера.

Аз през 1974 г. бях на лагер в местността „Секирица“. А през 1975 г. дойдох при мен да летуват Мария и Борис Николов. Така, че аз там, където бях си разположил две палатки през 1975 г. в местността „Секирица“ беше поляна – голяма поляна. И моята палатка беше така закътана до една пирамида, с която се отбелязваха онези точки, чрез които Геодезията работеше. Така, че аз имах две палатки – една палатка в която спях, и другата палатка, където ми беше храната и други неща. Така, че аз имах добри условия, за да прекарам един месец сред природата.

Така, че на 5–6 километра от мен беше лагера на Елена Андреева. И от време на време аз отивах, и им гостувах. Говорех ми, наблюдавах. Там беха се събрали възрастни братя и сестри, които не можеха да се качат горе на Рила на 7-те Рилски езера, защото вече живота горе беше за тях много суров. По това време аз бях взел специалност по детски болести. Бях много уморен, бях си взел отпуска, и аз трябваше да отпочивам там на „Секирица“.

И изведнъж, след 20 дни пристигна камион, а на този камион беше натоварен багажа на Борис Николов и Мария Тодорова, и ги придружаваше една тяхна позната Марчето Петрова. И така, аз помогнах да се разтовари багажа, и те по-надолу на 200 метра от мен разположиха 4–5 палатки, за да бъдем напълно самостоятелни, и да не си пречиме един на друг. Обикновено аз сутрин ставах, разхождах се и след като правех своята закуска, аз слизах долу към 10 часа при тях. Говорихме, престоявахме до един час, като след това обядвахме и после се връщах и лягах да почивам. Следобед се събуждах отново, отивах при тях, пиехме кафе, разговаряхме и след това отново се връщах. Това беше нашето ежедневие.

11.10. РЕГИСТРАЦИЯТА НА РИЛА

И сега, което е най-интересното, аз понеже знаех, че ние, трябва да бъдем регистрирани към Милицията, че ние тука сме на почивка. А в България тогава правилата бяха много строги – трябваше да имаш т.н. адресна регистрация, да се зачислиш към Милицията, да ти сложи печата. А този, който те е подслонил, трябва да се подпише като Домоуправител. И тогава аз бях взел 10–тина–15 такива адресни карти. Взех им паспортите на тримата, както и моят, попълнихме картите, подписахме в два екземпляра. Аз отидох и ги занесох на онзи, който беше лесничейт, и отговаряше за цялата тази област. Той се казваше Борé. И той ми се разписа, той ги вписа в своята тетрадка – има специална тетрадка кои са идвали, кои напускат и т.н. Записа всичко, подписах се на моя екземпляр, записа номерата на паспортите и аз се върнах.

Мина може би една седмица и било се е разчуло, че там горе на „Секирица“ има дъновисти няколко палатки. И минава някакъв от Самоков, от Говедарци – двама-трима души, и крещат и викат защо сме си опънали палатките, и мърсиме и тъпчеме тревата, та да не могат после да я окосат. А палатките бяха долу до гората. Моята палатка, те изобщо не я видяха. Така, че това беше едно пространство 50 на 50 метра, което можеше да се тъпче.

Но те минаха, заминаха, след една седмица идват вече служители на МВР, с джип. И те питат: „Кой ви разреши тука вие да летувате, когато имате възбрана?“ И аз казвам: „Ние сме индивидуални туристи. Ето ни паспортите, ето ни адресната регистрация, и ние сме регистрирани.“ И те казват: „Каква адресна регистрация бе, тука е планина, тука да

не е град?" Казвам: „Знам, че е планина, но ние спазваме законите на държавата и на Милицията. Ето ги адресните карти. Оставили сме ги при Борé. Той има там една тетрадка. Ето ги нашите паспорти, номерата. Там ние сме зачислени, че ние сме на индивидуална почивка тук. Значи ние не сме скрити, не сме покрити. Ние сме регистрирани." И онзи, който беше командир, и казва: „Абе на теб как ти е хрумнало такова нещо?" Ами казвам: „На мен ми е хрумнало, защото аз същото го правех, когато бях преди 2–3 години се качвах горе на Салоните на Зелени рид, и също аз се регистрирах в хижата на 7-те Рилски езера." – „Ама ти ли си тоя, дето си бил доктор, и дето си се регистрирал с адресните карти, и дето всички са ти се смели?" – „Да казвам, те ми се смееха, но аз се бях регистрирал при него и нямах никакви неприятности с Милицията. А Милицията после дойде, провери, че те не са регистрирани в оная тетрадка, в която трябваше да се регистрират., и ги разгониха. А човек като отиде в хижа да пренощува, той си изважда паспорта, дава го на хижаря, хижаря го записва в тетрадката. И след като си тръгне от хижата, той му връчва паспорта. Това всеки един го прави, когато посещава дадена хижа. А тия горе направиха лагер, дадоха им тетрадка и не искаха да си вписват имената в тетрадката, за да не разберат кой е бил и кой не е бил." А пък казвам то всеки се знае кой е бил и кой не е бил.

И така, аз успях по стечение на обстоятелствата да умиря, и да усмиря тези проверяващи. Те отидоха, провериха паспортите на Борис, Мария и на Марчето, и казаха: „Абе казва, ние сега ще решиме какво да ви правиме. След няколко дена ще видиме какво ще ви правиме." И си заминаха. И ние чакахме те да дойдат, и да ни изгонят от „Секирица". Но те не дойдоха, и ние останахме. И вероятно бяха взели решение да изчакат. И понеже бяхме регистрирани, бяхме проверени, и така ни оставиха.

11.11. ЛАГЕР В МЕСТНОСТТА „СЕКИРИЦА"

И сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното е – ние вече сме горе 20 дни на „Секирица". И аз виждам, че от време на време минава някой познат на Борис, говорят нещо с него, после си заминават. И така, в разстояние на една седмица минаха десетина човека. И аз питам: „Абе казвам тия хора откъде знаят, че ти си тука на „Секирица"? Нали се уточнихме на никого да не казвате, никой да не знае, за да не дойдат тука и да направят палатки, и да дойде властта, и да разтури всичко, и да си имаме неприятности? Нали властта забрани събирането?" Борис мълчи, Мария мълчи. Мълчат и двамата. Тогава разбрах, че те са, които са казали на тия приятели, че отиват там. Защо? Ами, защото то се разбра по-късно какво стана.

И аз бях отишъл от 1 юни. И това беше някъде към края на месец юни. И в един хубав ден пристига един камион, и от камиона започват да стоварват багажи на Жечо Панайотов и на брат му Иван Жеков. И почват да правят палатки. И казвам: „Ама какво правите вие тук?" – „Ама казва ще правиме лагер." – „Ама казвам какъв лагер бе, нали държавата е забранила?" – „Абе казва тя е забранила горе, обаче тука не е забранила." – „Ама казвам, как може такова нещо бе? Вие ще предизвикате обиски, ще дойде властта, ще дойде Милицията, ще разтури лагера. Ще станат бели!" – „Не казва, няма да станат." Аз се ядосвам, отивам при Борис Николов и му казвам така и така, така и така. – „Ти ги докара тия хора. Ела да спасяваш положението, да отиват да си правят лагер на всички други места, но не и тука! Е, планина голяма и широка."

И той идва при мене, обаче, обсебен, маха с една ръка и казва: „Рекох аз, нареждам тука да се направи лагер на Бялото Братство!“ Представяте ли си?! Отивам аз при Мария и казвам: „Виж какво, вие влизате в клопка!“ И отивам аз, и се разправям. Казвам: „Вие влизате в клопка! Ще се съберат тука 10–15–20–30 палатки, ще дойде Милицията, ще ви разтурят това, и след това вие ще предизвикате много голям погром! И ще отговаряте!“ И той, Борис казва, бие с юмрук по гърдите, и казва: „Аз съм винаги готов да отговарям!“ – Приказки, приказки! И аз казвам: „Аз повече с вас не мога да седя тук! Аз си заминавам до неделя.“ А беше петък. И се качвам горе.

11.12. ПАЛАТКАТА НА ЕЛЕНА АНДРЕЕВА

Качвам се, минава половин час и в това време идва един камион, и застава на 10 метра от моята палатка. И казвам: „Какво правите бе?“ – „Ами казва тука ще бъдат палатките на Елена Андреева.“ – „Каква Елена Андреева бе? Откъде ще знае тя, че тука има палатки?“ – „А-а-а, тя знае и казва, че иска да си сложи палатките до палатките на Вергил.“ Казвам: „Добре де, откъде знае, че аз имам тука палатки?“ – „А-а-а, знае казва. Тука са идвали при тебе и са те посещавали.“ А наистина, онези, които бяха при Борис, после дойдоха при мене. Пиха кафе. Бяха разгледали нещата, бяха огледали нещата. И в момента се стоварва камиона с десетина палатки, които да бъдат до мене, т.е. да бъдат около мене. И аз казах: „А-а-а, това няма да стане!“ – „Кое няма да стане?“ Казвам: „Аз няма да бъда с палатки до вас!“ И питам шофьора: „Ти можеш ли да ме свалиш обратно до София?“ Той казва: „Мога.“ Казвам: „Ще си платя толкова, колкото са ти платили насам, но ще ме изчакаш за един час.“ И аз за един час опаковах палатките, прибрах багажа – бесен, бърз, щото аз бях тогава млад и бях много бърз в действията си! А храната, която имах я оставих на Петър Ганев и на Божанка Ганева – съпрузи. И казвам: „Ето ви тука, оставам ви храна, която е храна за един месец. Вие сте студенти, вие сте гладни, вие сте бедни. Аз съм работещ. Ето ви храната, ето ви картофите, ето ви ориза, ето ви хляба, ето тука захар, ето всичко, което беше – ориз, фиде, еди какво си, еди кво си.“ И оставах цялата храна.

Натоварих и се върнах – бесен, ядосан! И върнах се. Това беше лятото на 1975 г. Стоварвам багажа в къщи, и майка ми като ме гледа колко багаж съм натоварил, как съм напрегнат, и казва: „Ами ти казва, ужким ходиш на почивка, ама ти не ходиш на почивка, ти ходиш да се мъчиш там горе! Гледай на какво си станал, как може такова нещо?“ И накрая ми казва: „Слушай какво, ние ще ти дадем пари да си направиш вила в Своге, но с едно условие: да не ходиш при тези дъновисти!“ Казвам: „Бъди спокойна, повече аз при тях няма да отида, и на техен лагер аз не се качвам!“

11.13. ПОГРОМЪТ СЛЕД ЛАГЕРА НА „СЕКИРИЦА“

И правят лагер горе, събират се, идва Милиция, разтурва ги, разпилява разни палатки, други се крият! Изобщо – големи, неприятни сцени! И прибират си палатките в края на август, и есента Милицията и Комунистическата власт предприемат страшно много големи обиски, масивни обиски в Провинцията и в София на т.н. последователи на Учителя, и обират всичко! Същите обиски се правят и в дома на Борис Николов и на Мария Тодорова.

И след като станаха обиските аз отивам при тях, и те ме гледат ококорени. И аз казвам: „Спомняте ли си как аз ви предупредих на „Секирица“, че вие ще направите погром и ще предизвикате обиски?“ И казвам: „Борис, ти имаш вина за тази работа! Ти носиш отговорност! Нали каза, че носиш отговорност?“ И той тупа в гърдите, и казва: „Да, аз съм готов!“ И казвам: „**Ти си готов, но има решение от небето – един от вас си заминава!** Това ви го казвам на вас, заради това, което вие направихте!“ И той казва: „Ние винаги сме готови да живеем и тук на Земята, и да живеем и в Невидимия свят!“ И казвам: „Един от вас ще си замине. Довиждане! Всичко хубаво!“ И си тръгнах.

А когато напусках „Секирица“, отивам при Мария и казвам: „Мария, ние трябва да се противопоставим на този човек. Това, което прави не е правилно – това е лъжа, измама и заблуда! И ще предизвикате властта, която е права да реагира.“ И казвам: „Дай да му се противопоставим.“ И тя казва: „Виж какво, аз с Борис живея 50 години. Аз вървя с него. Аз не мога да му изменя и да тръгна с друг!“ Ама казвам: „Той върши престъпления!“ – „Престъпления, непростъпления – аз съм с него!“ Тогава казвам: „Довиждане! Остани си с него. Това е твоя избор.“ И се разделихме, и аз си тръгнах. В палатката легнах да почивам малко, целия ядосан, разхождах се до едно време. И точно тогава дойде камиона, натоварен с багажа на Елена Андреева. И след два часа аз си бях натоварил багажа, и пътувахме с камиона за София. Така, че това им го казах есента на 1975 г.

11.14. МАРИЯ ЗАБОЛЯВА

След един месец Мария заболя, почна да боледува, отказа да се храни, и започна да се топи като запалена свещ – изгаряше, изгаряше! И накрая изгоря, и 1976 г. си замина. Та това, което казах се сбъдна, и така приключиха нещата.

А през онова време, преди ония да дойдат с палатките, в разстояние на един месец имаше такива преживявания, които трябва да разкажа в една друга глава. Защото, те бяха невероятни преживявания! Тогава аз се разхождах, правех снимки. Така, че имам и доказателства от живота ми на „Секирица“ до края на юни, преди да дойдат онези с камионите и с палатките, и да разрушат всичко. А причината за това беше Борис Николов!

11.15. ЗАВЪРЗАНИТЕ ЗА ВЕРИГАТА

Та така, че всичко онова, което беше казал Учителят за 1975 г., се сбъдна! Сбъдна се, аз бех свидетел. И това, трябваше да го напиша. Аз бях го написал. И ето сега, минаха толкова-толкова много години! Чета този лист и се връщам назад през 1975 г. А днес е 2006 г. Това са 30 години назад! И добре, че това съм го писал 10 години след заминаването на Мария! Така, че се връщам и виждам колко неща съм записал, които сега не всичко чета, защото смятам, че някои ще кажат, че повтарям едно и също. Няма едно и също! Това са брънки от верига – ченгел след ченгел, брънка от верига, една след друга вървят.

И аз съм закачен за тази верига. И аз, трябваше да измъкна всички ония, които са там закачени на края на веригата. Да ги измъкна от забравата, от провала! И аз, трябваше да го направя. Но аз бех човек, земен човек, не бях богатир, не бех юнак с неземна и Божествена сила, а бях един обикновен човек.

И 30 години аз дърпам тази верига. И по тази верига излизаха един след друг всички онези личности, които бяха последователи на Учителя. Излезне – аз го сграбчвам за ревера и за гушата, и казвам: „Тук стой, и разказвай какво има да разказваш!“ Да, тази верига съществуваше горе в Невидимия свят, тя съществуваше и долу. И така, аз успях да запиша, и до днешен ден всичко, което е записано е публикувано, и го има в тези 22 тома на „Изгревът“. Но това се дължеше на тази верига, че те беха завързани за нея.

И понеже бяха завързани, някой ги беше хванал, и беше ги привлечъл към себе си. И от там беше ги затирил в бездната! Та аз съм ги изкарал от бездната! И ги спасих за историческа следа, и те са живи за следващите поколения. А техните снимки ги има в „Изгревът“.

Така, че това нещо го направих аз, не го направиха те! Онези, които бяха във веригата, не можеха да направят нищо, защото не бяха само вързани, не бяха само заковани, те бяха приковани за веригата, и ги теплеше она, който ги закара в бездната. А аз дойдох и хванах другия край на веригата, и понеже бяха закачени за нея, последователно един след друг ги изваждах от бездната, и ги спасявах. И днес те са спасени, и ги има в „Изгревът“. Не мислете, че това, което казвам е символика. Никаква символика! Това беше една жива, жива реалност.

Доказателствата са отпечатаните **30 тома** на „Изгревът“ до края на 2014 г.! Амин!

Днес е 18 май 2006 г., четвъртък, 17 часа и 45 минути.

Сутринта успях да запиша само № 11. Днеска не ми върви в четенето и разчитането.

12. КОТАРАКЪТ МАЧО

12.1. РАЗИГРАВАНЕТО ОТ ЕДИН КОТАРАК

В този дом аз видях, заварих и се срещнах с един черен голям котарак! Беше добре охранен и гледан. И дори беше сресан добре! Казвате: „Как е възможно да се сресва котарак?“ – Така, взимаш един гребен и го решеш. Не съм срещал, и не съм виждал такъв голям котарак досега! Откъде беше дошъл, как беше дошъл, как е отгледан, аз не питах. Но онова, което преживях с този котарак, ми стига! Беше невероятно, и такова разиграване никога не съм преживявал в живота си! Разиграване не от хора, а от един черен, голям котарак! Още от самото начало на нашето запознанство имах няколко неприятни случки с този черен, огромен котарак. Противен котарак за мене! Идваше ми да го хвана за опашката, че като го завъртя около себе си, да го захвърля и да го изпратя в дън земя казано на обикновен език. Да го изпратя много далече, та да се затири някъде, и да не се връща повече!

Няколко пъти споделях с Мария за моето желание да го хвана този котарак за опашката, и да го запратя на някъде, където да не се връща никога. Тя ме поглежда уплашено, и ме пита: „Ти си много суров и жесток човек към животните!“ Казвам: „Аз да съм суров? Напротив, аз съм много мек човек отвътре, и съм много хрисим при това, но като гледам как този котарак тука разиграва всички, и прави разни комедии и трагедии, идва ми да го махна още сега, че да изчезне както той, така и режисьора му, който чрез него му подава различни роли да ни разиграва!“

Тя ме поглежда, разбира какво искам да кажа и прибавя: „В този дом всеки си има своята служба. И този котарак си има своята служба.“

– „Ще видя аз неговата служба, докъде аз мога да го изтърпя.“ И казвам: „Ти знаеш ли, аз там, където съм отглеждан, ние хващахме тези малки котараци за опашките, и като ги завъртявахме няколко пъти около себе си, и ги изпращахме на 10–20 метра от нас. Ами ти знаеш ли, там, където аз бях, имаше един такъв израз: „Ще те хвана за опашката, и ще те тепам като маче у дирек!“

Мария казва: „Какво значи това?“ Казвам: „Това, че котките там не се казваха котки, а се казваха мачки. А котаракът не се казва котарак, а се казва мачок. А малките не се казват котета, а се казват мачета. Та, ще го хванем за опашката, и че го тепам у дирек!“ А дирек значи стълб. Това беше едно много голямо предупреждение, когато се карахме децата помежду си и се заплашвахме един другия. Така че този мачок, ако го хвана за опашката, единствено, трябва да го тепам у оня там дирек, дето е във вашия двор. Тя ме изглежда и казва: „Жесток си ти човек! Нямам отношение към животните!“ Казвам: „Какво отношение към животните аз трябва да имам, когато този мачок, който ти го наричаш Мачо, откакто съм дошъл в този дом, той все ми пречи да работя!“

12.2. СЕГА СМЕ ЗИМА. ПРЕЗ ЗИМАТА НЕ СЕ ОРЕ И СЕЕ

Така, че този котарак мъркаше и с вдигната опашка идваше до Мария, и се качваше в скута на Мария, която седеше на един плетен стол, вдигаше си краката на едно малко столче. Там й стояха краката, опираха се на малкото столче. И ние разговаряхме за много неща. Котаракът седеше в скута, гледаше ме с блестящите си очи и мируваше. Ако започне да пречи на разговора ни, да мърка, тя му се скарваше и го махаше от скута, буташе го, той скачаше на земята, и си тръгваше обиден и ядосан, и се отправяше в кухнята. А ние продължавахме разговора си. Това беше най-безобидното присъствие на котаракът Мачо, когато аз разговарях с Мария, и той се намираще на нейния скут.

Доколкото си спомням, аз съм направил снимки с този котарак в скута на Мария, и съм направил няколко снимки как тя го гали, а той с вирната опашка мърка, и е доволен. Най-често се случваше следното: привечер, когато Борис се връщаше от работа, слагаше се масата за вечеря, поставяха се всички необходими прибори за вечеря, донасяше се яденето, разливаше се яденето. Вечеряхме, и след това започвах да се водят различни разговори. Ще питате, какви толкова важни разговори се водеха. Тогава аз бях в години, когато се поставяха много въпроси, имаше много проблеми във връзка с положението на Братството в онези години, когато то бе унищожено, разрушено, и всички се въртяха около себе си. Бяха изплашени, и се чудеа какво да правят. И тогава, естествено отиваха при Борис, поставяха въпроси, търсеха отговори. А Борис казваше така: „Още не е дошло времето. Сега сме зима – сняг и лед е сковало всичко наоколо. През зимата не се оре, не се копае, не се сее. Ще изчакаме пролетта. Като пукне пролет, когато се разтопи снега и когато дойде времето, ще ореме и ще сееме. И тогава ще копаеме, и ще прибираме жътвата.“ Това го казваше на мнозина.

12.3. СИМВОЛИЧНИЯТ ОТГОВОР ЗА ПЪЛНИЯ ПРОВАЛ

Това беше един символичен отговор, че това време по време на Комунистическата власт не можеше да се върши нищо. Обаче, един го беше приел в буквален смисъл и беше станало някъде април–май, и той идва при Борис, и казва: „Брат Борис, ето аз дойдох. Дойде пролет, хората орат, садят боб, леща, лук. Хайде казва и ние да ореме, и да направиме нещо.“ Борис го поглежда и казва: „Ами кой ти пречи? Вземим ралото, отиди и ори и сади каквото можеш да посадиш, та като поникне, та го обери и го донеси, за да видиме какво си отгледал и си отчувал, и каква ти е реколтата, и какъв ти е плода на твоя труд.“ Оня стои и гледа и казва: „Ама аз искам да говоря и да направиме нещо за Братството.“ А Борис продължава: „Нали за това ти говоря. Искаш да правиш нещо за Братството – отиди и го направи. Ще изчакаме и ще видиме какво ти си направил.“ Онзи си отиде недоволен.

По това време нищо не можеше да се направи, но се повдигаха различни въпроси.

И аз ги слушах, аз ги изучавах, и изобщо не бях съгласен с много-много неща! Аз имах съвсем друго мнение. Аз бях чужд човек за тях. Аз идвах от света, а те бяха преминали цялата Школа, че бяха я преживели, че и отгоре живееха 20–30 години след това. И накрая какво? – Нищо! – Пълен провал! Но понеже така бях устроен, така бях поставен, аз говорех открито, направо. И те – Мария и Борис, не бяха свикнали по такъв начин да им се говори и такива неща да слушат, защото всички, които отиваха не говореха така, а говореха иначе! Не поставяха нещата направо, а ги заобикаляха. Мислеха едно, а говореха друго. Така, че този ми начин за говор и за общение отначало ги смущаваше, но после те свикнаха с мен.

И така, че по стечение на обстоятелствата аз бях в този дом. Нямаше друг, който можеше да стои и да издържи в този дом, вследствие на всичко, което се случваше едно след друго. Най-напред започвахме разговори по вътрешни, засягащи текущи неща от Братството, от братския живот и всички проблеми, които се въртяха около него. Ще кажете: „Какви ли са тези проблеми?“ – „А-а-а, какви ли не! Имаше най-малко към 100 проблема!“ Аз имах една тетрадка, и бях си ги записал.

12.4. НАЛИВАНЕ ОТ ПУСТО В ПРАЗНО

Веднъж си спомням, беше дошъл един много важен и наперен, и започваше да говори. Борис го слуша, а аз съм отишъл да работя с Борис. И му казвам на онзи, казвам: „Вижте какво, вие изобщо не сте запознати с тези проблеми, а идвате тука и говорите! Първо отидете и се запознайте с тях, но ви трябва 10 години да ги проучите.“ А оня е 60 годишен, и ми казва: „Абе ти кой си, та ми говориш тия неща?“ Казвам: „Чакай малко да ти покажа кой съм.“ Отивам, изваждам една тетрадка и казвам: „Виждаш ли тука тази тетрадка? Тука има 100 проблема, които аз съм разрешавал. Пример сега, хайде да видиме под номер еди кой си. И аз прочитам проблема, и казвам: „Ето ти един проблем. Какво ще кажеш за него?“ Той стои и мига: „Ама аз не съм дошъл за него.“ – „А, ето ти проблема, кажи сега нещо за него.“ А той нищо не може да каже, защото той нищо не знае. Казвам: „Добре, за какъв проблем си ти дошъл?“ – „Ама аз искам да говоря.“ – „Няма за какво да говориш. Кажи за какъв въпрос искаш да говориш, за да го намеря аз в тетрадката?“ И оня нищо не може да каже, защото той беше дошъл за общи приказки.

И така бяха те устроени – наливане от пусто в празно! Вие знаете ли какво значи този израз: „Да наливаш от пусто в празно“? Вие не познавате бита на българина, защото живеете в друга епоха. Но аз заварих, когато на каруцата се натоварят три каци. Тези три каци се натоварват, и се закарват на реката. След това се взима едно ведро. А знаете ли какво значи ведро? Това е нещо като кофа, но то се прави от специално дърво, така както е качето и кацата. И с това ведро се пълни кацата. Обаче, кацата в момента е разсъхнала, и не може да задържи водата. И това, което се вкарва в кацата, и се налива с ведрото, то тече. Значи наливаш вода, а водата изтича. Това е наливане на вода в разсъхнала каца. И когато кажат на някого: „Ти наливаш вода в разсъхнала каца“, това означава, че ти говориш неща, които изобщо не познаваш, а си говориш така на пусто и празно.

Следващият етап – взимат се трите каци, които са в каруцата и се слагат у реката, и се наливат с вода. Слагат се камъни вътре, за да не ги отнесе водата. И онзи се прибира с каруцата. След 2–3 дена отива, каците вече не са се разсъхнали, те са се напоили. Опънали са обръчите, и са готови. За какво са готови? В каците навремето караха вода и поливаха градините. След това есента в каците се слагаше зеле, кисело зеле. Правеше се кисело зеле, туршии и т.н. Така, че това означаваше този израз: „Да наливаш вода в разсъхнала каца“, или: „Да наливаш от пусто в празно.“ Какво значи? Взимаш ведрото, наливаш пусто, което означава нищо, и след това го наливаш в празно, което също означава нищо. Значи наливаш от пусто в празно. Т.е. не наливаш вода от реката в кацата, а наливаш от нищо в нищо. Ето – аз това нещо заварих. И сега ви обясних, какво значи наливане от пусто в празно. Ако не познавате българския бит и не сте живяли в него, вие няма да знаете какво означават тези две пословици, за които аз ви разказах. Така, че това беше наливане от пусто в празно.

12.5. КОТАРАКЪТ МАЧО РЕВЕ КАТО МАГАРЕ

И точно тогава, в момента, когато аз заговорях по тези братски проблеми, идваше котаракът Мачо с вдигната опашка. Идва от коридора, навлиза в стаята и мяука! Ама това не е мяучене на някакъв котарак, или на некаква котка. Това дори не е и някакво особено мяучене, което сте чували, когато котарациите през пролетта правят своята котешка любов. Не! Това е някакъв рев! – Той е един **проточен вой** в една такава тоналност, че тези вибрации, които излизат от неговата котешка уста, навлизат в ушите ти, вървят по въздуха. И нещо така отвътре отсича нишката по която тече разговора. И разговора секваше. Този котарак затова беше дошъл, и затова изрева така протечно, за да прекъсне нашия разговор!

Първият път, когато ми показва своето изкуство и ми демонстрира това нещо, аз спрях да говоря. Обърнах глава и го наблюдавам как върви с вдигната опашка, как си отваря долната широко отворена уста на муцуната, и реве като магаре. Вие нали сте виждали и сте чували как реве магаре? – Направо се удивих! Съжалявам, че при тези случки аз не се сетих да го запиша на магнетофонен запис този котешки рев, който приличаше на рева на едно магаре!

Гледам го, разговорът ни секна! Мария се усмихва, а Борис мълчи недоволен. И аз питам: „Този котарак винаги ли така мяуче и реве, когато идват гости?“ Те мълчат. – „Този котарак винаги ли така се явява и реве като магаре, когато идват гости и говорите по братски въпроси, за да се спре, да секне този разговор?“ Те мълчат, не отговарят на моя въпрос.

Гледам котарака и казвам: „Сега духовете влезнаха в котарака и се разхождат в стаята в неговата котешка форма, карат го да ми пречи като мяука и реве по този начин, и да спре нашия разговор.“ Това го казвам, те ме оглеждат и мълчат. С това нещо завършва моето наблюдение. И той ме оглежда недоволен от това, което казвам за него, вдига опашка и надава още по-силен и яростен вой. Така, че Борис не издържа, скача, протегна дългата си ръка и то лява ръка, защото той е левак – работи с лявата си ръка. Че като хвана една голяма пръчка, която беше към 2 метра, и която стоеше изправена до вратата, че като замахна срещу него, но не можа да го удари, защото пръчката беше голяма, и той удари някакъв стол. А котаракът Мачо като видя, че Борис взе пръчката, моментално си сви опашката, за да покаже, че той напуска стаята. И той напусна стаята, отиде в коридора, обаче, Борис го следваше. И чувах, как пръчката бие по стената на малкото килерче. И накрая, Борис вероятно успя да го наложи с пръчката. И накрая се чу един наистина съзерцателен вой на ударен с пръчка котарак! Борис се връща, остава пръчката там до стената, и сяда на стола си – мълчи. Мария също седи в стола си, недоволна, че е ударен котарака, но мълчи. Аз се обръщам и питам: „Тази пръчка от колко време седи тука, изправена до вратата?“ Борис отговаря: „От много отдавна!“ – „Тази пръчка за какво служи?“ Борис отговаря: „За две неща – да махам пердето на прозореца сутрин, когато се събуждам и за котарака.“

12.6. ПРЕКЪСВАНЕ НА НЕВИДИМАТА НИШКА НА РАЗГОВОРА ОТ КОТАРАКА МАЧО

И така, нашия разговор, който беше започнат, котарака го прекъсна, и той прекъсна! И той вече не можеше да се води! Тази невидима нишка, по която се движи мисълта и след това разговора, той беше прекъснат. Някой беше скъсал тази нишка, и сега нямаше нищо. Бяха ни попречили. Това се случи няколко пъти. И аз преди да почна да разговарям, се оглеждах дали са затворени вратите. А този котарак си ги отваряше сам. От кухнята, там имаше една дървена стълба, която водеше до втория етаж, той там се качваше, на четвърто–пето стъпало на тази стълба. От там скачаше върху дръжката на вратата, която врата затваряше кухнята от коридорчето, в което коридорче, беше дълго 3 метра на 2 метра, и там беше кревата на Борис, където спеше. И така, 99от кухнята той скача върху дръжката на вратата, отваря вратата и си минава необезпокояван, спокойно през коридорчето от 3 метра. Обаче, между това коридорче и другото антре има още една врата. Той се качваше на масата и отново скача върху дръжката на вратата, и отваря и тази врата. И така, той си отваря врата след врата. За него няма затворени врати, няма дръжки на вратата! Всичко е достъпно за него! И така, отваря и тази врата, минава през антрето, и влиза в стаята на Борис и на Мария, където се приемаха гости. Това нещо съм го виждал много-много пъти да го прави. Гледам го, чудя се и се мая какво нещо виждам! И виждам, че този котарак **разиграва всички!** И накрая, за вътрешната врата, която беше затворена, вратата, която беше за стаята на Мария, той се качваше на един стол, и повтаряше също своя номер. Така той отваряше три врати. Той не ги смяташе за врати, а за едно упражнение, и дори не и забавление. Така, че този котарак се движеше от една стая в друга. За него нямаше врати и нямаше дръжки на вратите.

12.7. КОЙ БЕШЕ ТОЗИ ДУХ В КОТАРАКА, КОЙТО МИ ПРЕЧЕШЕ

Ето, това казвам аз, защото аз седя в стаята, затворил съм вратата. И отведнъж се чува някакъв трясък, аз се стресквам, вратата се отваря и котаракът след като е скочил върху дръжката на вратата, отворил я е и влиза най-победоносно, като че ли е господар на къщата с вдигната опашка! И мяуча! И отива към Мария, но преди това поглежда обстановката. Понякога измяуква и се качва в скута на Мария, но друг път започва да се движи и да реве. Тогава той прекъсваше нашия разговор.

Но беше най-интересното, че когато се разговаряхме за братски теми, по братски въпроси, той винаги идваше, отваряше си сам вратите, и идваше, за да пречи! Значи онзи, който влизаше в него, беше враг – враг и пречеше! И когато той се запътваше към стаята, аз за секундата ставах, тръгвах заплашително към него и застрашително. Един-два пъти аз така го ритнах силно, че той отхвърча. И като ме поглежда, че аз тръгвам застрашително към него и правя опит да го ритна, той тогава се обръщаше ядосано, моментално с рев избягваше. Казвам – рев, а не мяукане. Но той, когато бях с Мария, той, ако беше в нейния скют, от време-навреме мъркаше, не ни пречеше. Но, ако ревнуваше, че аз говоря с нея, и той си отвори устата с едно протечно мяукане, тя му се скарваше. Ако той прекаляваше, тя тутакси го отместваше от полата си. Той скачаше на пода, тя му се скарваше и той напускаше стаята.

Така, че в този котарак влизаха различни духове, но имаше един, който стоеше непрекъснато в него, и този, който беше враг!

12.8. ПИСАНАТА МАЦАНА НА КАПАНДУРАТА

Така, че спомням си един много смешен и забавен случай. Беше една пролет. В онази пролет и в онзи месец март, където котарациите и котките се любеха, и където там, където имаше къщи и котараци и котки, в разстояние на един месец не можеше да се спи от протекния вой на котарациите. Вие нали сте чували как те не мяукат, а реват? Реват, за да им се задоволи техния котешки нагон. Така, че една пролет гледам там на капандурата, на покрива, беше застанала една котка хубава, писана мацана. Стои, чака и гледа през прозореца в кухнята. А в кухнята се разхожда котарака с вирната опашка. Вие нали знаете какво значи капандура? – Това е едно прозорче, което беше направено там на покрива, и това прозорче имаше стъкло. Целта на това прозорче беше, да осветява горния етаж. Така, че тази котка, откъде беше надушила и разбрала, че тук има котарак, и този расов котарак се казваше Мачо с вдигната опашка, аз не знам! Но тя беше разбрала, беше открила този котарак и сега стоеше там – ден и нощ седи там, и чака и оглежда котарака. Котарака мяуче, поглежда, оглежда се, качва се по стъпалата нагоре и също мяуче, обаче, тя горе е на покрива. Няма кой да го пусне. И така – ден-два-три, и така, поглежда я нагоре този котарак, измяуче, но никой не го пуска. Накрая Мария не издържа и го пуска. Отвори му външната врата, той излезна и след минута тази котка, която стоеше там и го чакаше, изобщо изчезна. Изчезна, махна се и не се видя повече. И никога повече аз не я видях.

12.9. ПРЕБИТИЯТ КОТАРАК

След това този котарак Мачо се връща след 3–4 дни. Но като го гледаме, беше омършавял, беше издраскан, беше ранен с някаква лапа, беше мръсен, беше бит и пребит. Така, че той се върна гузен, с подвита опашка и мяукаше жаловито, че е гладен, че е мръсен, че е ранен. А той всяка седмица се къпеше от Мария със сапун, после той се изтръсваше, поставяха го там до печката да изсъхне. И след това Мария го сресваше с един, специално подготвен гребен. Голяма грижа, за голям котарак! И като се върна така бит, пребит, изцапан и ранен, Мария изобщо не искаше да го погледне, не му обръщаше внимание. А защо? Защото той с този рев, който искаше да го пусне Мария, направо я извади от равновесие, защото това беше рев на мъжки нагон. И тя точно това не можеше да понася, този рев на мъжкар. И сега, той беше се върнал, и вече изобщо не приличаше на онзи предишен котарак. И Мария изобщо не искаше да му обърне внимание: „Махай се от мен любовник и побойник! Не искам да те видя!“ А той свил опашка, мяуче, мяуче, ама това не е котешко мяучане – виждаш и чуваш, че който в него плаче. Едно такова жално мяучане, че да го съжалиш. И следващия път той пак беше пуснат, но беше се върнал с още по-окървавена лапа, че аз трябваше да го превързвам лично. Представяте ли си? Дойде време да превързвам лапата на един котарак, на един мачок, който ми беше враг, и който ми пречеше! Така, че аз съм превързвал този котарак!

12.10. КОТАРАКЪТ МАЧО ИЗЧЕЗВА

Така, че идваме до финала. Най-беше интересното, когато се разболя Мария 1975–1976 г., и всички вече виждахме, че тя си заминава от този свят, и че това бяха нейните последни дни. И тя повече беше полегнала на легло, и не можеше да се движи. Тогава този котарак се разхождаше насам-нататък и мълчеше, и гледаше уплашено. Обаче, дойде време, Мария си замина, почина, погребяха я. И след време аз отивам при тях, аз не присъствах на погребението на Мария, защото аз не знаех, че си е заминала – бях в Своге. Пък и да бех знаел, нямаше да отида на погребението, защото аз каквото трябваше, направих. С нея се разбрах, с нея се сбогувахме. И това нещо аз съм го описал.

И така, може би след една седмица след нейното погребение аз отивам там, Станка – къщната помощница и слугиня ми казва следното: „Ти знаеш ли какво стана?“ – „Какво стана?“ – „Ама казва Мария в момента, когато си замина, в същия момент този котарак изчезна, напусна стаята и къщата. Беше отворена вратата и той никога вече не се върна тук. Къде отиде, къде се свря – никой не разбра!“ Това беше прието много драматично в този момент. И всички бяха потресени от напускането на Мачо, на котаракът Мачо. Значи те не бяха потресени от заминаването на Мария, защото тя боледуваше последните 6–7 месеци, и всички виждаха и очакваха, че ще дойде време, когато тя ще си замине, когато тя ще почине, и ще бъде погребана! Дойде това време, тя почина, погребяха я, и край. Обаче, напускането на този котарак Мачо се прие не само като поличба, не само като знак, а като нещо много важно. Като, че ли много важен човек е напуснал този дом! Да, беше много важен човек, най-важния човек в този дом – **най-големия враг на този дом, който беше влезнал в този котарак!** И онзи, който го направляваше отгоре – бяха свързани с едно.

Онзи беше горе – този, който правеше сценария, беше режисьора, а този котарак Мачо – с вирната опашка и с рева на магаре, беше главния изпълнител. И той си изпълняваше много добре своята роля!

12.11. КОТАРАКЪТ МАЧО И ВРАГЪТ

И ще ви разкажа още нещо. Аз по това време с много мъки и неволи, успях да я убедя да запиша изпълнението на Мария Тодорова на песните на Учителя, които тя изпълняваше на пианото. А това нещо аз го движих няколко години. И веднъж с Мария работиме, записвам песните, които тя свиреше, а той котаракът Мачо идва, и проточва такъв вой, ама в такава октава, че **на мен ми се смръзна кръвта като го слушах!** Мария спря да свири и се разстрои! И стана от стола пред пианото, седна на стола си, и мълчи. И аз казвам: „Слушай бе Мария, защо не го махнете този котарак? Виждаш, че две години аз се старая да те накарам да се подготвиш, колко труд ти полагаш. И когато аз дойда, все някой пречи! Пример – кой пречи ли? Ами ето, аз дойда и твоите ръце и пръсти са надуты от твоя артрит. И те са почервенели, надуты и ти не можеш да свириш! А аз идвах специално, за да запиша. Ето, сега твоите пръсти не са подути, ръцете не те болят, трябваше да запишем нещо. А този котарак и враг влезна, и ни спря! Е, сега, той котарак ли е, или е враг? За мен е враг!“ Тя нищо не каза. Какво може да каже? Няма какво да каже! Нещата са ясни, от по-ясни. И така, той ни попречи, и тя в този ден не можеше да работи с пианото, и не можеше да записва.

Така, че следващия път, когато аз отидох, аз бях решил да взема мерки и да заключа с ключ всяка една врата. Обаче, когато отидох, оказа се, че не трябва да заключавам вратите, защото друг се беше явил и той беше заключил пръстите и китките на Мария. Те бяха подути, зачервени. Беше се явила една атака – ръцете ѝ бяха подути, и тя не можеше да свири. Ето, давам ви пример каква роля играеше този котарак и каква битка съм водел с него, и как бях зависим от него. Вие бихте ли могли да издържите такова нещо?

А ако аз си бях в собствения дом, щех да го хвана за опашката, не да го завъртя три пъти около себе си и да го изхвърля, нали на 20–30 метра от себе си, аз щех да го ударя, както на времето правехме децата – ще го бия така, както се бие маче от дирек. Да, това много пъти исках да го направя, но нямаше как да го направя. В двора на Борис и Мария наистина имаше дървета, и подходящи за тази работа. Имаше котарак, имаше опашка, но те не бяха позволили такова нещо да направя. И този котарак си изигра докрай своята роля!

Мария напусна земния си живот, погребяха я, и в същия миг този котарак изчезна. Отиде и се затири натам, където никой не знаеше къде е, и той повече не се видя. А аз, трябваше да напиша тези неща и след време ще ви покажа снимката на **този велик актьор – котаракът Мачо, и този велик враг**, за да видите как аз съм работил. И тогава ще ви питам: „Вие бихте ли могли да издържите и да се изправите с един такъв великан, с един такъв великан в котешка форма, наречен Мачо, с вдигната опашка, и с проточен вой и рев на магаре?“ – Няма да издържите!

Днес е 19 май, ден петък – 10 часа сутринта
13. СЛАДКИШИТЕ И КАПАНА ЗА МИШКАТА

13.1. КЪЩНАТА ПОМОЩНИЦА СТАНКА

Когато аз бях приет от нея – от Мария Тодорова в нейния дом, тя беше възрастна – на 72 години, но беше пъргавя, можеше да се справя с домакинството на дома си. А това бе трудна работа за един обикновен дом, но тук нещата бяха по-другояче. Тук всеки ден се точеха гости. Казвам – не идваха гости, а се точеха един след друг. Защото гостите се застъпваха – едни идват, седят, задължително им се поднася чай, а с него курабии и сладкиши. На някой кафе, кой какво иска. А тези сладкиши и курабии, трябва да се подготвят! Понякога гостите носеха купени неща, но те оставаха настрана. А да се подготви всичко това, да се подготви, да се направи, да се поднесе, беше необходимо много-много човешки ръце. А тези ръце ги нямаше. А ръцете бяха само едни. Това бяха на къщната помощница и слугиня Станка. А гостите идваха, седеха, пиеха чай и кафе, ядеха сладкиши, и си говореха разни работи – такива работи, които се говорят на всяко гостуване. Ужким духовни хора, но не говореха по духовни въпроси, а си говореха за обикновени работи.

Така, че идваха едни гости, седеха и по едно време идват други гости. Те се застъпват – няма столове. Тогава първите оставаха понякога, че трябваше да дойдат и трети гости. И накрая първите вече, трябваше да си тръгват, за да направят място на останалите. Това беше тази върволица от гости. Тя отнемаше време, сили, средства.

И когато аз се опитах да спра тази върволица, като заключа външната врата, те Мария и Борис не можаха да издържат 3–4 часа. От 8 до 11 часа, се върнаха десетина човека. Те започнаха да треперят и казаха: „Не, ние такъв живот не можеме да живеем затворен. Това е нашия живот. Ние сме свикнали с това – отваряй портите!“ Отворихме портите и се затвори моята порта за работа с тех. Това беше целта – да се отвори външната порта, а да се затвори вътрешната порта за мен!

И така, стигаме до този дом, в който трябваше да има много ръце, за да подготвят всичко онова, което се поднасяше на гостите, не само като сладкиши, но и като храна. А тази къщна помощница, се казваше Станка. Тя беше дошла като едно селско момиче от селата в София на Изгрева. Тя се е запознала с Учението, когато е била момиче на село. Чела беседа, слушала е беседа, слушала е разкази и се е качила за Учението. И тогава взела решение да работи за Бога и за Учителя, и решила да не се жени и да не създава дом, да не създава семейство, да не се жени, да не ражда деца. Когато това нещо тя взима като решение, и когато го съобщава на близките – никой не ѝ обърнал внимание. Но идва време, когато това момиче израства и нейните дружки, и онези, които са родени с нея на село в същата година, почват да се женят. Не се ли оженият, стават стари моми, и после никой не ги иска. Но имало е един-двама кандидати, понеже то е било работливо момиче – всички са виждали това. Но тя отказала. Отказала!

13.2. МОМИЧЕТО, КОЕТО БИВА ПРЕБИВАНО ОТ БОЙ

И така, казват ѝ: „Като не искаш да се омъжиш, кой ще те гледа, кой ще те храни? За теб повече хляб в този дом и в тази къща няма. Щом не искаш да се жениш, да се задомиш – напускай!“ И тя казала: „Ще напусна!“ Не се уплашила. И след като онези видяли, че тя е твърда в решенията, започват да я бият. Много пъти е била бита, дори и пребивана, и то от родителите си. После, така се случва, че случайно попада на някои приятели от Братството от София. Тя им казала, че я бият непрекъснато да се жени – иска да дойде в София. Те я взимат със себе си и я докарват в София. Завеждат я на Изгрева, оставят я в некаква барака. И обявила е, че си търси място, където да работи и преживява.

Тогава тя отива при Учителя заедно с онези, които са я довели от село, да Го помолят за съвет. И Той я насочва към Мария. Но това става по-късно. Станка още не знае това. Учителят казал: „Почакайте, то ще се нареди някак си.“ Тогава тя зачакала. Значи тя отива и обявява, че иска да стане домашна прислужница в някой дом – да работи и да преживява, но предварително е казала, че не иска заплата, на което всички са се учудвали.

Та този разказ тя много пъти ми го е разказвала с най-големи подробности. Аз седя и слушам. Ама тя не е седнала да ми разказва, а тя работи там в кухнята, приготвява продуктите за поредния обед, защото освен супа, трябва да има и тава с ядене. А супата се правеше също трудно. Всички корени като моркови, пашърнак, картофи и други работи, те се вареха, след това се пасираха, пасираха се в специална преса. И след това се слагаше да бъде като супа, с разни подправки, и други неща. И Мария винаги присъстваше на онзи момент, когато самата тя слагаше продуктите в тенджерата.

13.3. В ТЪРСЕНЕ НА ДОМАШНА ПРИСЛУЖНИЦА

И Мария по онова време вижда, че не може да се справи сама с дома, с домакинството, защото непрекъснато идват гости. Също тя, трябва да свири на пиано, да се занимава с музиката на Учителя, да ходи непрекъснато на беседи на Учителя. А тя там, трябва да бъде, защото свири или на пианото или на хармониума. Пример: сутрин, когато имат лекции от 5 часа сутринта, тя трябва да бъде в 4 часа и 30 минути сутринта, и да почва да се разсвирва, защото приятелите идват 30 минути преди започването на лекцията. Те пеят, те трябва да бъдат разпийни, трябва да се подготвят психически за започването на самата лекция. Защото, когато дойде Учителят, те всички са в салона, свирят, пеят. Тогава те стават, посрещат Го, Той ги кара да седнат. Дава също някой молитви, някой песни да се изпеят. И чак тогава започва поредната лекция. Така, че тя трябва да бъде в 4 и 30 часа сутринта, и то сряда и петък, сряда – за Общия окултен клас, петък за Младежкия окултен клас. А в неделя сутринта в 5 часа са Утринните слова, а от 10 часа са Общите беседи.

Така, че тя непрекъснато, трябва да тича от „Малкият дом“, който беше на „Волоколамско шосе“ № 14, и се намираще на 5–6 километра от Изгрева. А те имаха барака, и тя имаше стая, където можеха да пренощуват, да отидат вечерта, да пренощуват там, и сутринта да може да стане рано. Но това беше за летото, а зимно време беше студено. Така, че беше много-много трудно за нея. Това ми го е разказвала най-подробно. И тогава тя решава и вижда, че не може да се справи сама, и тя трябва

да си намери някакво момиче, което да върши и да ѝ помага в къшната работа – работата за дома. А това не е малко работа. Отива при Учителя, споделя, че не може да се справя, има много работа, и че ѝ трябва къшна помощница. Учителят ѝ казал да почака малко. Не минава много време, и след 1–2 седмици Учителят изпраща до нея една сестра да ѝ каже, че ако иска да вземе момиче за домашна прислужница, да вземе Станка. Тя отива Мария веднага на Изгрева, отива при Учителя, Учителя посочва Станка.

13.4. ОТ ДОМАШНА ПРИСЛУЖНИЦА СТАВА СЛУГИНЯ И РОБИНЯ

Станка я чака, а преди това Учителят е посочил и казал на Станка, че най-добре е да отиде при Мария като домашна прислужница. И така Станка влиза в този дом като домашна прислужница, после става слугиня. И аз я заварих като роб и робиня на този дом. Та тази Станка беше един много горд дух, който трябваше да се смири, и в този си живот да слугува без пари. И тя беше изпратена при Мария. Но Мария се държеше към нея много строго, защото Станка непрекъснато правеше разни своеволия. Мария ѝ казваше да прави едно, тя правеше точно друго, защото беше много горда по дух. Веднъж я защитих, защитих Станка пред Мария, защото ми беше неудобно и жално за нея. А Мария ми направи бележка и ми каза: „Да не ми се бъркаш в работата, защото не познаваш човека пред себе си, когото ти защитаваши!“ Аз казах: „Добре, повече няма да говоря по този въпрос.“ Така, че един път аз присъствах, когато Мария се караше с нея. Казваше ѝ: „Ти в този живот, трябва да се научиш, да се научиш – на какво да се научиш? Да се научиш на закона на служенето. Миналият живот си била господарка, имала си бич в ръката, имала си десетки слугини и слуги. И с този бич ти си ги правила на роби и на робини. А сега си дошла и си обещала да служиш на Бога – без пари, за да се изкупиш, за да изкупиш своите престъпления от другите си прераждания.“ А тонът на Мария бе много жесток! Мария не беше случаен човек! Така, че аз съм присъствал на тези разправии, и направо изтръпвах! Направо изтръпвах! Така, че тя беше дошла в този дом и Мария ѝ казала: „Ние пари нямаме да ти плащаме заплатата. Като домашна прислужница, ти ще бъдеш част от нашето семейство.“ И тя става част от техният семейство – първо като прислужница, после става на слугиня, трето на роб и четвърто на робиня. Това аз го заварих.

13.5. ДВОРЪТ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Мария и Борис имаха един малък дом, но този дом имаше един голям двор и в този двор те садеха много зеленчуци – чушки, домати, зеле, картофи, че имаше и цветна градина. Имаше дървета, имаше плодове. Така, че, за да се поддържа този дом, трябваше някой да се грижи за него. Не да се грижи, но да копае от сутрин до вечер с мотиката. Така, че Станка нямаше свободно време. Приготовляваше закуската, приготовляваше продуктите за храна и излизаше вънка, и копаеше в градината. Там имаше един бунар с една помпа – ръчна помпа. И с тази ръчна помпа изваждаха вода, водата се наливаше в едно корито. И те поливаха зеленчука, онова, което те произвеждаха. А да се полива, това не беше много лесно, това беше много трудно.

Ето, в „Изгревът“, том XXII аз съм поместил снимка на Станка пред този бунар, заедно с Мария и с кучето Бянка. Това нещо съм го поместил.

А цялата история за Станка, аз съм поместил в „Изгревът“, том V, с. 199. Така, че всичко съм описал. Така, че беше много трудно на това същество. Аз се чудих как тя имаше сила, за да издържа! Тя беше незаменим като работник в дома – от сутрин до вечер. И благодарение на нея този дом се движеше. И когато аз дойдох 1969–1970 г. там, този дом продължаваше да се движи така в тези обороти, до заминаването на Мария през 1976 г.

13.6. РОБИНЯ В ДОМА И РОБСКИ ТРУД

Така, че Станка не беше робска душа, но беше принудена от обстоятелствата да се смали и да служи на този дом не по любов, а по **принуда**. Нейният живот бе живот на робиня в дома, робски труд, слугински труд. Например, по време на процеса и затвора на Борис Николов, Мария остава без издръжка. Тогава Станка отива и започва да работи като общ физически работник заедно с мъжете в т.н. мозайкаджийска бригада. Има я на някои от снимките, да, има я на снимките, застанала редом до мъжете! И тя е отивала сутрин, и вечерта се е връщала, пребита от работа. А Мария през това време дори не може да подготви храната за готвене. Тогава тя престава да посреща гости, преустановяват да ги гощават с онова, с което са ги гощавали по-рано поради това, че Станка е на работа. А самата Станка ми разказва, че по времето, когато е била на работа в мозайкаджийската бригада освен, че е получавала пари и заплата, тя се е усетила и видяла, че е свободна, че вече не е робиня. И което е най-важното, понеже тя е била много яка, и е работлива, никой от бригадата не ѝ е правил бележки, защото тя всичко е вършела така, както трябва. А Мария беше много възискателна и обикновено продуктите, които се подготвяха от Станка, тя предварително идваше, проверяваше, гледаше какво се слага в онова сито, чрез което трябваше да ги пресоват тези сварени продукти, за да ги пасират и да ги направят на супа – пасирана супа.

13.7. КАК МАРИЯ ПРИГОТОВЛЯВА ЯСТИЯТА

Тя Мария не ѝ позволяваше да готви. Трябваше всичко да бъде приготвено, и Мария лично слагаше нещата в тенджерите или в тавата. А Борис не можеше да яде тогава суха храна, защото беше му изрязан стомаха от язвата. Той не можеше да яде сготвено от чужд човек – повръщаше от храната. **Беше свикнал с етерния двойник на Мария**. А вие знаете, че когато се готви, този, който готви, вкарва етерния си двойник в храната. Така, че аз това нещо наблюдавах – значи Борис не можеше да се храни с друга храна, и дори, когато отиваше на работа, Мария му слагаше храната в буркани, подготвяше ги, и му ги даваше. И той това ядеше, което Мария му бе подготвила сутринта. И вечерта понякога си връщаше яденето, не беше могъл да го изяде по различни причини.

Така, че трудно беше да се живее в този дом! Аз бях оставал редовно на обед и на вечеря. Така, че аз имах възможност да наблюдавам как се подготвят, и какви са приготвителните процеси при подготовката на онези продукти, които трябваше да влезнат в тенджерите. Беше много уморителна, една сръдкава работа. Аз просто не можех да издържа да го гледам това нещо, което го правят, а камо ли да го правя! И Мария направляваше всичко – в една ръка си държеше една дървена лъжица,

а в другата ръка вдигаше капациите на тенджерата. И наблюдаваше, помирисваше, близваше, и одобряваше. А пък, когато тя трябваше да поднесе яденето, донасяше цялата тенджера със супата, слагаше я на печката, отваряше капака и с черпака – един голям черпак, наливаше в чиниите. Обаче, така наливаше, че първо налее, сложи чинията със супата, а в другата ръка държи черпака и долива. Така, че чиниите, които тя слагаше, бяха пълни до горе. Аз питам: „Ами защо ги допълваш?“ – „Така трябва – да бъдат напълнени.“

И такива супи аз на друго място не съм вкусвал, и не съм се хранел в този живот! Между другото майка ми готвеше много хубаво. И тя правеше супи, правеше манджи. Баща ми не сядаше на масата, ако няма три яденета. Обикновено на баща ми му се слагаха пред него три празни чинии, една върху друга. Първо супата, изяждаше супата, чинията се прибираше. След това, във втората чиния му се слагаше другото ядене. Изяждаше го, вдигаше се чинията, отдолу оставаше третата чиния, където се правеше десерт. Това беше и се готвеше в моя дом, когато майка ми беше домакиня. Че непрекъснато, дори и до старостта на баща ми, той никога не сядаше без едно ядене. И това ядене никога той не го ядеше вечерно време. Веднъж яде едно ядене, вечерта яде друго ядене.

Така, че аз бях свикнал у дома с тези неща, но това, което видях в този дом, аз друг път и на друго място такова нещо не съм виждал! А Мария имаше няколко **вегетариански книги отпреди 30–40 години**. И тя преглеждаше в тях, слагаше си разни бележки, правеше разни комбинации. И след това, като направи комбинацията, пише дали е сполучливо или не е сполучливо, или какво трябва да се коригира. Най-невероятни бяха техните мусаки, направени от най-различни продукти! Правеха кюфтета, пълнени чушки. О-о-о, какви неща съм ял там! Такова нещо човек не може да измисли, че може да съществува на този свят, и да се сготви!

И което е най-интересното! – На 50–60 метра от тях имаше един градинар, който имаше някъде към 10 декара имот, и който се занимаваше с произвеждане на зеленчуци. Та всичките зеленчуци, които беха пресни, се купуваха от Станка от там, извадени 10–15 минути преди да се сложат в тенджерата. А този градинар тореше имота си само с тор естествена – от животни. Така, че всички виждаха наоколо купищата от оборска тор. Тогава така се тореше, нямаше изкуствена тор.

И така, Станка отива, купува продуктите от онзи човек градинаря, донася ги, и започва да приготвява храната, която трябва да се вкара в тенджерите и в тавите. Аз гостувах тогава два пъти седмично – сряда или събота, а може и неделя. И това е от времето на 1969 г. до 1976 г. А понякога и по-често. Моето гостуване не беше приказки, аз не отивах на гости, аз отивах за работа. А това беше една непрекъсната работа и борба за отстояване и за съхранение Словото на Учителя, и за съхранение на спомените от времето на Школата на Учителя. Дали съм се справил, дали съм успял, това вече е друга работа, и друг ще прецени!

Но факта, че има 22 тома от „Изгревът“, това е едно доказателство, че нещо съм направил до 2006 г.!

13.8. БРАТСКИТЕ ПРАЗНИЦИ. КЪСМЕТЧЕТА ЗА НОВА ГОДИНА

Обикновено идваха т.н. братски празници. Те бяха на 22 март, те бяха на 12 юли – Рождения ден на Учителя, бяха 18 и 19 август – Съборните дни, 22 септември – започването на Новата Учебна година, 27 декември – деня, когато Учителят Си заминава от този свят, Нова Година, че и 22 март на следващата година. Обикновено за тези братски празници подготовката беше много голяма.

А пък за Нова Година, трябваше да се правят баници, трябваше да се слагат късметчета в тези баници. И кое беше най-интересното, когато за пръв път ми се падна един такъв късмет? Първо – то беше увито в нещо като найлон. А това беше една материя тогава, чрез която се продаваше, те бяха едни пликчета, найлонови пликчета, където се слагаше прясното млеко и се продаваше. Разкъсваше се пликчето, изсипваше се млекото в тенджерата и се вареше, а пликчето се използваше за различни практични неща в едно домакинство. Така, че Мария разрязваше от тези найлонови пликчета, преди това тя пишеше на едни листчета някои мисли и изречения от Учителя, завиваше ги по особен начин, увиваше ги с тези найлонови обвивки, и ги завързваше с конец. Слагаше тези неща в баницата, така че да няма никаква възможност тези листчета да се увредят или от водата, или от мазнината или от топлината. Това беше целта. И когато баницата се поднасяше, когато ние започвахме да ядем поднесените парчета, тогава попадахме на тези късметчета, отваряхме ги. И което е най-важното, за наша изненада – баницата беше вкусна, тя беше добре опечена, но тези късметчета бяха непокътнати отвътре! Самият текст бе написан с химикал или с мастило с почерка на Мария, и те бяха запазени. И аз си ги запазих тези късметчета, и ги пазя на едно място. Може би има 15–20 такива запазени неща.

И когато преди известно време попаднах на тях, отведнъж ми замириса на баница! И започнах да се оглеждам, откъде ли идва този мирис на тази баница? А аз съм сам, няма никой! Бях в Своге, няма никой около мене. Обаче, този мирис на баница дойде от времето на Мария. Представяте ли си?! Да ти дойде мирис от баница, която си ял 30 години преди това? Как ви се струва това нещо? – Чудновато, нали? Не съм го измислил, защото ми се напълниха устата със слюнка, след като този мирис влезна в мене. Така, че тези късметчета си имаха своето предназначение.

13.9. ДЕНЯТ НА УЧИТЕЛЯ – 27 ДЕКЕМВРИ. СЛАДКИШТЕ МЕ ЧАКАХА

И така, на 27 декември, това е деня на заминаването на Учителя от Земята. Тя навремето се беше нарекла да събира живи приятели, и да ги поканва поименно на този празник. Обикновено поканваше десетина човека. Аз съм присъствал веднъж, когато беше поканила десетина човека, и аз случайно бях там, и тя ме покани, за да присъствам. Но всека година идваха различни такива поканени гости. Аз съм присъствал, може би само два пъти. Но имаше, два пъти съм присъствал иначе, когато бяхме тримата – аз, Мария и Борис. И тогава се извикваше къщата помощница Станка. А това беше онази година, когато Борис се разболя някъде по средата на декември – ноември, декември. Едвам оживя, външната порта беше затворена. И ние прекарахме този ден тримата. Ядохме сладкиши, първо, второ, трето. Мария изсвири някой песни, и така завърши този ден.

А което е също важно, трябва да спомена, че **когато идваха гости, аз стоях в друга една стаичка и там стоях**. И слушах как гостите пееха, как Мария им свиреше на пианото. Чуваше се всичко. Аз стоя **затворен, сам**, както се казва **отхвърлен от всички!** Ония там от другата страна пееха, ядеха сладкиши, радваха се на това гостуване. Аз слушах, захвърлен не като Пепеляшка, а като някой роб – **неизгвернат роб!** Седя и чакам, за да дойде моето време, за да мога да работя с тях. А моята работа бе трудна и как съм издържал – аз не знам! Такова нещо аз на този етап никога не бих могъл да издържа повече от една минута!

И така, обикновено при такива празници се правеха много лакомства и сладкиши – най-малко 5–6–7 до 10 вида сладкиши! Че и торти се правеха, и т.н. И всички тези сладкиши се държаха в тази стая, където аз отсядах, докато имаше в другата стая гости. Влизам вътре – наредени сготвените и приготвени сладкиши в големи чинии, сложени там на кревата, и на масата. Имаше 2–3 маси. Седят и ме чакат, да чакат ме! Аз се оглеждам, ония пеят и свирят там, веселят се. И аз казвам: „А-а-а, тези сладкиши са за мен!“ И така, от време на време си похапвам ту от едната чиния, ту от другата чиния, ту от третата, четвъртата, петата, шестата и т.н. И така, аз опитвах сладкиш след сладкиш, и те сладкишите намаляваха. Обаче, аз не им обръщах внимание.

13.10. КАПАНЪТ ЗА МИШКИТЕ

Един ден отивам, и какво да видя! Имаше сладкиши, а до сладкишите беше сложен един капан за мишки. По ония години имаше много мишки и се правеха специални капани от тел, от мрежа. Така, че мишката влиза вътре, лакомството, което е за мишката – сирене или нещо друго се закачваше на една кука, мишката поемаше и капака се затваряше, и тя оставаше в капана. Това беше капана за мишки. И аз гледам тука сложен капан – сложена стръв сирене, отворен капак. Значи – чака се мишката. За какво е този капан?

Влиза Станка и питам: „Абе Станке, тука гледам сте сложили един капан.“ И тя казва: „Мани, мани, мани, остави, тука Мария ми се кара една седмица, не можеме да намериме капана за мишки! Едвам го намерихме, пък после два дена го мия, го стържа да го подготвя за мишките.“ – „Ама казвам, защо ви е този капан? Аз не виждам тука мишки.“ – „А-а-а, има мишки. Те ядат сладкишите, и сладкишите намаляха!“ Аз се засмях! Аз се засмях и казвам: „Станке, мишката съм аз! Аз ям от тия сладкиши. Много ми харесват!“ И Станка отива, и довежда Мария. И казвам: „Мария, махнете този капан, мишката съм аз. Аз ям от тези сладкиши. Ям тези сладкиши, докато вие пеете там с онези гостите! А аз тука седя и ви чакам – неизгвернат, като роб!“

Мария ме поглежда и нищо не каза. Станка се смееше и после много пъти ми разказваше, че колко време е търсила този капан за мишки, колко време го е стъргала, миела, за да го подготви, за да бъде лъснат, и да не мирише на мишки, а да мирише на някакво лакомство, за да влезне вътре в този капан въпросната мишка, защото е яла от сладкишите, които Мария беше подготвила за гостите! А аз не бех гост!

Та в този капан за мишки аз не се хванах тогава, когато беше жива Мария. Но когато почина Мария, когато си замина Мария, този капан, който те изхвърлиха, той съществуваше на друго място. **И аз се хванах като мишка в друг капан, когато тя си замина.** И този капан беше сложен от Борис. А този капан беше сложен, и аз бех вкаран вътре в този

капан. И тогава знаете ли какво правеха? Имаха два начина: Онези, които бяха така миролюбиви и състрадателни отиваха навън в двора, отваряха капана за мишките и мишката излизаше, и побягваше от капана. И понеже беше преживяла много време в капана, и тя никога повече не влизаше в дома, за да не бъде хваната втори път. Това е единия случай. А втория случай? – Взимат капана с мишката и потапят капана в една кофа, пълна с вода. И така удавят мишката. Та аз бях вкаран в капана и затворен. И сега, трябваше или да ме пуснат – да излезна от капана, или да ме набутат в кофата с вода, и да загина!

И те смятаха не да ме пуснат, а да ме сложат в кофата с вода. Обаче, една вечер някой дойде, отвори капака на капана, аз излезнах и си казах: **„Вече съм свободен и от сега нататък вие никога няма да ме видите повече като мишка, или като мишок! А ще ме видите такъв какъвто съм, в сила и във власт да взимам решения!“**

И това беше моето окончателно решение, и аз след това преустанових да ходя и да се срещам с Борис. Защо? Защото Борис го нямаше вече в тялото му. Той беше напуснал тялото си. А друг – Майстор Борис беше влезнал в него. И той довърши своето разрушително дело както със своите съвременници, както с останалите съвременници от времето на Учителя, така със Словото на Учителя, така с всичко.

Ето, това е разказа за сладкишите на Мария Тодорова и капана за мишките.

14. БОЛНИЯТ БОРИС И ИСТИНСКИЯ БОРИС

14.1. КАК СЕ ДАДЕ КОДА ЗА СТЕНОГРАМАТА НА САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА

Беше 1972 г., когато след дълги преговарвания, наговарвания и много още по-дълги настоявания от моя страна, трябваше най-накрая Борис Николов да започва да работи. А какво, трябваше да работи? Бяхме се уточнили той да започне да разчита стенограмите на Савка Керемидчиева – стенографката Савка на Учителя – онези т.н. „Свещени мисли на Учителя“.

„Свещени мисли на Учителя“, това е една малка книжка, която е излезнала 1938 г. и която беше голяма рядкост да се намери, защото всичко беше унищожено след големите обиски. Да, обаче, имаше план от Учителя да се издадат много-много такива книжки, и Той беше диктувал един много голям материал. Но това беше на стенограми. Борис ми ги е показвал тия стенограми. И аз казвам: „Добре, сега може ли някой да разчете тези стенограми?“ И той казва: „Никой!“ – „Защо никой?“ – „Защото Савка не пишеше и не изписваше стенограмата по всички правила на стенографския правопис.“ – „А защо?“ – „Защото тя си избираше и си правеше свои сигли.“

А сиглата, тя е знак на някакво съкращение на някаква дума. А в стенографията има строго определени сигли, на които отговарят строго определени думи. И така, че никой не можеше да чете нейните стенограми, освен Борис. И той не можеше да ги чете. И когато аз го накарах, и му дадох за задача да ми разчете няколко листа от стенограмите на Савка, той се мъчи дълго време. И накрая ги разчете. И аз го питам: „Добре де, как ги разчете?“ И той се усмихна, и казва: „Ами как така? – Мъчех се, мъчех се, мъчех се – един, два, три дена, и накрая казах: „Савке, да дойдеш и

да си разчетеш стенограмата!" И казва: „След малко чувам нейния глас, истинския неин глас, който аз познавам, чувам го как някой ми шепне на ухото, и ми помогна да разчета стенограмата.”

Така, че той даде **код на стенограмата**. И казва по-нататък: „Ако тя не беше дошла да ми шепне на ухото, никаква стенограма не можеше да се разчете.” Така, че това нещо аз го знаех – за онзи, който шепне на ухото, за да се разчете стенограмата, и да се дадат на български текст „Свещените думи на Учителя”.

Иначе, това всичко щеше да пропадне! Всичко щеше да пропадне, ако не бях аз! Казвате: „Ама ти много важен се правиш!” – „Не, аз бях този! Ако не бях аз, всичко щеше да изчезне!” И така, той трябваше да разчете тези стенограми. Обаче, той продължаваше да работи – сутрин излизаше и вечер се връщаше изморен, изтощен. Връщаше си храната, която Мария Тодорова беше му подготвила в различни там бурканчета. И лягаше, и почиваше. Беше уморен! Той е над 70 години, работи физическа работа. Но дори и да не работи, самото му отиване там до обекта, разпавии – то е изморително! И след като се върне, ляга на кревата, и както се казва – умира. Как умира? – Уморен!

14.2. МОЗАЙКАДЖИЙСКА БРИГАДА

И така, преспива 1 час – 2 часа. Накрая се събужда, Мария му дава нещо да похапне, да пийне – чай. И така, полека-полека се възстановява, и идва време сега да седне, и да дешифрира беседи. Как ще дешифрира, когато е уморен? Та той беше на 72 години! И тогава виждах как тези духовете на мозайкаджийската бригада влизаха в него, и го караха, и го завихряха, и го движеха по разни обекти! – Само и само да го няма в къщи и да не може да свърши нищо от онова, което аз изисквах, и онова, което се търсеше чрез мене!

Така, че тази мозайкаджийска бригада и духовете, които я движеха, нямаха нищо общо с Братството, с Изгрева и с Школата на Учителя. Но не можеше да се направи нищо – абсолютно нищо! Макар, че аз по това време три години му давам по половин заплата, тази заплата се оказа, че отива за закупуването на три килограма млеко всеки ден и два-три хляба за онези два песа, които бяха в този двор, в техния двор, които ме лаеха, и за които вече разказах.

Но най-накрая, не знам как така беше, че той склони, все пак склони, за да може да работи.

И най-накрая разбрах, че моето присъствие в този дом го накара да свърши и някоя друга работа, която аз изисквах от него. Дали не преувеличавам? Моля, моля! Проверете го! Нали сте ясновидци, нали сте астролози, нали сте апостоли, нали сте проповедници, нали сте пророци?!

Хайде да ви видим какви сте! Хайде де! Проверете!

Проверихте ли? Какво излезе? Искате ли да ви кажа? Ето го: **Нищо не сте!**

Това е моят отговор. Амин!

14.3. ТВОРЧЕСТВОТО НА БОРИС НИКОЛОВ* – „МИСЛИ НА УЧЕНИКА”, „ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА”, „ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ”

И така, той най-накрая склони и започна полека-полека да работи. И особено след като се върнеше след работа, след като почине 1–2 часа, сядаше и дешифрираше – колкото можеше. Дешифрира, след това ги пише на своя стенограма. А следващия етап – от тази стенограма, той ги пишеше на една тетрадка, като слагаше отдолу и индиго. Пишеше ги на български език, а той беше левак, работеше с лявата ръка, а пишеше с дясната ръка, и затова почерка му е малко така необикновен – необикновен наклон, и необикновено изписване на българските букви.

Освен това аз бех задвижил и нещо друго. През целия си живот той имаше навика да носи малки тефтерчета и каквато негова мисъл мине през главата му, и през съзнанието му, той вадеше тефтерчето, и я записваше на стенограма. Това бяха такива идейни мисли от неговата вътрешна Школа, през която минаваше. И той веднъж ми ги прочете, и аз казах му: „Добре, това е много хубаво! Подготви ги и ще ми ги диктуваш.” Така, че той подготвяше и този материал, изваждаше ги от тефтерчетата, след това ги прехвърляше на по-големи тефтери пак на стенограма, и тогава ми ги четеше.

Та този огромен материал като **„Мисли на ученика”**, той е някъде към **25 часа**, той е прехвърлен от ролките върху касетките.

И тези касетки бяха дадени на Марийка Марашлиева, тя работи донекъде, и след това Полина от град Видин довърши тази работа. Така, че това ще излезе наяве.

Освен това ние работихме и една друга голяма тема – **„Пътят на ученика”**. А **„Пътят на ученика”**, това бяха опитностите с Учителя в Школата Му. И този материал също беше някъде **над 20 часа**. Аз лично след време, след 1990 г. пуснах магнетофона, пуснах ролките, слушах, и лично с ръка изваждах целия този говор на лист хартия. След това аз диктувах на Марийка Марашлиева.

И така излезнаха спомените на Борис Николов, които са отпечатани в I том на **„Изгревът”**, и във II и III том на **„Изгревът”**. Така че, когато аз говоря тука непрекъснато, че аз в разстояние на 10 години и нещо работя, вие смятате, че това са общи приказки и неща, които аз си измислям. Нищо подобно!

Аз движех едновременно тези три неща – тази поредица **„Пътят на ученика”**, над 25 часа записани на магнетофон, **„Мислите на ученика”**, които трябва да излезнат в един особен том.

Третото нещо, движех по **„Пътят на ученика”** – това са спомените.

И четвъртото, което беше най-важно, запомнете: той имаше написан материал от затвора, и се наричаше **„Окованият ангел”**. А този Окован ангел, това са негови мисли, които той записваше нелегално в затвора на стенограма, на едни малки листчета. Те се слагаха в капачките на едни буркани, чрез които Борис получаваше храна два пъти в месеца. Той пишеше, слагаше ги там по специален начин. Мария Тодорова ги взимаше, носеше ги при Боян Боев, разчитаха ги, четяха ги, плачеха и след това ги събираха. Та тези стенограми по-късно аз го накарах, той ги разчете. И след това те бяха написани от него лично на пишеща машина. А по-късно той ги чете пред магнетофон. Те бяха записани, част от тях. И част от тях аз успях да публикувам в **„Изгревът”**, том III, като извадих онези негови мисли, които бяха най-подходящи за случая, във връзка с разрушението на Братството.

*Забележка: „Мисли на ученика“ – магнетофонен запис 25 часа. Готов за печат в самостоятелен том.

„Пътят на ученика“ – спомени, отпечатани в „Изгревът“, I, II и III том.

„Окованият ангел“ – част от него е публикуван в „Изгревът“, том III, с. 192–290.

14.4. СТЕНОГРАМИТЕ НА САВКА

Така, че това бяха теми – много голями теми, и това беше много голяма работа! Така, че това беше есента на 1972 г. Борис Николов ходи на работа, връща се изморен, ляга на кревата, както се казва – умира. Няма го 1–2 часа, нали – спи, почива, става. Мария му подготвя някои неща, и той трябва да седне да работи по тези направления – да разчита стенограмите на Савка, и да си подготвя своите „Мисли на ученика“, които трябва да ми диктува.

Да, обаче, през това време идват хора, посещават го, занимават го с други неща, взимат му времето, взимат му силите и го отклоняват. И те смятат, че те вършат някаква братска работа, а пък аз – аз не върша нищо. И сега тези хора ги няма, те изчезнаха, те си заминаха, а остана онова, което аз съм движил, което съм работил с Борис, и чрез моето насилие, казвам насилие, а не усилие. Аз употребявах много голямо насилие върху тях двамата, за да може да се свърши някаква работа. Нищо не можеха те да направят без мен!

14.5. БОРИС СЕ РАЗБОЛЯВА

И така, той се връща веднъж, беше края на ноември 1972 година, началото на декември, връща се. И той седна, за да ми диктува на магнетофона. И както седна, извади тефтера, реши да ми диктува, изведнъж каза: „Вергил, на мен ми е много лошо!“ И си легна. Погледнах го – той целия трепереше, имаше температура, вдигна температура към 40 градуса, и целия трепереше. Имаше хрема с кашлица. Вероятно беше изстинал там по строежите. Мария се завъртя веднага около него, и аз се приготвях да си вървя. Прибрах си магнетофона, защото видях, че няма да се върши днеска никаква работа с него. Тя пристъпи към мене и ме попита: „Можеш ли да останеш тук при мен, че съм сама, за да ми помогнеш? – Борис е много болен!“ Казах: „Мога.“ И аз останах през нощта там. Грижихме се за него, от време на време спях по 1 час–2 часа, ставах, пак го наглеждах и т.н.

А точно по това време аз няколко месеца преди това се бях прехвърлил да работя като лекар в Трета Градска болница, и работех там в „Детско отделение“. Сутринта отивам на работа и след това се връщам в дома на Мария. А Станка, тяхната прислужница, по онова време беше отишла на село при братята си, понеже не беше ходила там повече от 10 години. Така се беше случило, че накрая Мария я беше пуснала да отиде там, да постои 1–2 седмици при братята си, да ги види какво правят и после да се върне. Така че Мария беше сама в къщата си. Борис лежи на леглото, и тя напълно безпомощна да се справи със случая!

14.6. УТОЧНЕНИЯ ЗА ИЗХОДА НА БОЛЕСТТА

И така двамата с Мария, трябваше да се борим с болестта, и да запазиме и да съхраниме Борис. Оказа се, че той беше заболял от бронхопневмония, белите му дробове бяха възпалени. На слушалката се чуваше как бронхопневмонията беше масивна, а той беше много изтощен, и беше много слаб. А той беше изтощен от работата, а слаб беше, защото той не можеше да поема редовно храна, защото беше с изрязан стомах от операцията срещу пробитата му язва още по времето, когато е бил в затвора. И трябваше да се започне едно лечение.

И аз казвам: „Мария, той не е за тука. Трябва да го изпратиме в болницата, защото казвам тука ще умре. Аз няма да мога да се справя.”

И тя казва: „Ако го изпратиме в болницата, той там ще умре. Не ще умре, а те ще го уморят, а аз няма да мога да се грижа за него. А без мене, той ще умре. По-хубаво да умре тук, отколкото в болницата.”

Казвам: „Добре де, ако той умре тук, после няма ли да ни обвиняват т.н. Братство, неговата сестра и неговите братя?”

– „Не, казва – няма да ни обвиняват! Аз поемам отговорността!”

Казвам: „Добре. Да не стане така, че после аз да бъда виновен – да ходя по следователи, и да се занимавам със съдилища и т.н., защото аз съм лекар, имам отговорности. Аз отговарям пред закона, аз не отговарям пред този или пред ози.”

– „Не казва, това няма да се случи.” Казвам: „Добре.”

14.7. ЛЕЧЕНИЕТО НА БОРИС

И аз започнах едно лечение, както се лекуват такива болни в болницата. Първо направих проба за чувствителност към антибиотиците. И наложих му една система – венозна. Всеки път слагаме венозно със „серум глюкоза”. Това е 5 % глюкоза с натриев хлорид. Глюкоза отделно с разни витамини и сърдечносъдови средства, които се вкарваха в самата система. Вкарвах и други разтвори, съобразно състоянието му.

Така, че всичко приличаше както в една реанимация. Той лежеше, бяхме сложили една голяма закачалка. Там висеше отгоре самата банка, която аз бех превързал по особен начин с бинтове, висеше. И това всичко влизаше в неговите вени. А той през това време го нямаше в тялото си. Той беше в безсъзнание 10 дни. Не 1, не 2, не 3, а 10.

Така, по това време Мария Тодорова реши да му слага така наречения млечен компрес, нещо, което като рецепта е дадено от Учителя Дънов, и този млечен компрес се е прилагал много по времето на Школата. С този млечен компрес тя е лекувала и самата си майка, и самият си баща на времето, когато са били болни, макар че нейния рожден брат е бил лекар.

И така, какво представлява този **млечен компрес**? Взима се 3 кг. прясно мляко, слага се в една тенджера, слага се на печката да заври. След това се изцежда и един лимон, и всичко ври. Млекото се пресича от лимона. След това се прецежда през тензух. И след това т.н. сурватка се изхвърля, и онова, което е останало пресечено като извара, се слага в една торбичка, която е ушита. И тя се слага на гърба от едната страна и от другата страна, отзад на гърба. И така седи това нещо 12 часа, като отгоре се слага един плат, и се завързва. И той лежи или по корем, или по гръб – 12 часа. Така, че това се правеше от нея всеки ден.

И сега, тези неща аз не ги отхвърлих от съзнанието си, защото по онова време в болниците, пък и в детското отделение, където аз работех, още се употребяваха т.н. хардали – от синапово брашно, където се разтваряше с вода, ставаше като кашичка, слагаше се в торбички, и се слагаха по гърбовете на децата, след като са прекарвали бронхопневмония. Освен това, тогава имаше и такива направени върху лист хартия, бяха поставили синапено семе, и това нещо понякога се слагаше върху гърбовете на болните.

Така, че тази манипулация беше ясна, и тя още тогава се употребяваше. Сега вече никой не се занимава с хардали, нито пък знае как се прави, и те го отхвърлиха. А това е нещо много полезно! И сега, тогава, трябваше да се уточним кой ще води лечението – аз или тя? И тя казва: „Слушай какво – ти ще си лекуваш по твоя начин като доктор, а аз ще лекувам по моя начин – с млечен компрес. Ако Борис оздравее и двамата ще кажем: „Оздравя благодарение на нас, независимо по кой метод и по кой начин сме го лекували!“ Аз се усмихнах и започнахме да провеждаме лечението.

14.8. БАНКИТЕ С РАЗТВОР – ХРАНИЛКА ЗА БОРИС

Тогава аз посочвах банката с течност, която висеше и която се наливаше във вените на Борис, и казвах: „Виждаш ли тази банка? Това представлява една хранилка. С нея храниме Борис. Ако не се поддържа с това – той вече да си е заминал! Защото 10 дена е в безсъзнание. Ние го поддържаме, храниме го, вкарваме витамини, вкарваме неща за неговата сърдечно-съдова система. И той се поддържа с това. Така, че той с твоя млечен компрес, досега да си е заминал!“

И тогава тя ми разказа една опитност, която е имала с Учителя Дънов. Отива при Него и Го запитва: „Учителю, с какво мога да се лекувам – с лекарствата на лекарите, или с билки и компреси?“ Учителят ѝ казал твърдо: „Ще се лекуваш с всичко, с което можеш да си помогнеш, и с което може да ти се помогне.“ Учителят я беше освободил вътрешно, и тя беше много широка в тези разбирания. Затова къщата ѝ беше пълна освен с нейни билки, които тя береше, с които се лекуваха, но, когато трябваше – взимаше и лекарства. Така, че в нейния шкаф имаше много лекарства. И ако някой път някой, трябваше да погледне в този шкаф, пълен с кутии лекарства като в аптека, направо би се смутил! Защо? Защото всички последователи на Учителя тогава отхвърляха съвременната медицина, отхвърляха лекарствата – отхвърляха всичко. Но когато закъсат, когато стане въпросът за живот и смърт – приемаха смилено да ги изпратят в болница, там да ги лекуват.

Така, че аз съм виждал всичко, заварих всичко. И нещата за мен бяха ясни. Но още по-ясни станаха, когато Мария разказа тази опитност, която имаше с Учителя. Той беше я освободил и тя можеше да се лекува както със съвременната медицина, така и с билките, с компреси и всичко, което идваше като знание от недрата на българския народ. Така, че Борис в това отношение беше в много критично състояние. Аз ходех в болницата, взимам банки, защото имаше, можех да ги изнасям. Никой не ми проверяваше чантата, а инжекциите ги купувахме. Аз имам спринцовки. Тогава спринцовките се изваряваха един час в тенджерата. Слагахме отдолу марля, слагах спринцовките, слагах и иглите, и те се изваряваха един час по часовник. След това се дръпваха, те изстиваха и аз с едни големи спринцовки изваждах иглите, изваждах спринцовките. С тях правех

инжекциите, и т.н., и т.н.

Взимам системи, които носех от болницата и с тях вкарвахме она разтвор, който беше в банките във вените на Борис. Така се борихме с болестта някъде към 20 дни.

Външната врата на двора им беше заключена и не се допускаше никой. И най-накрая Мария успя да се свърже със селото, където беше отишла Станка при нейните братя. Беше изпратила телеграма да се върне веднага. И тя се върна, и като видя какво става, изобщо стоеше като втрещена! И тогава тя също се включи в онези дейности, които досега беха разказани от мене. И тогава тя излизаше, посрещаше гостите, казваше, че Борис е болен, че не е добре, и че не може да приема гости. И това се разпространи, и разпростре в Братството. Най-много се вълнуваха неговите братя Николай и Стефан, както и сестра му Цанка. Но Цанка успя да разбере, че аз съм там, защото знаеше, че аз съм приет от Мария и че аз провеждам лечението. И тя що годе, малко се успокои. Така, че по време на цялото лечение – към 30 дни, никой не бе допуснат.

14.9. БОРИС БУЙСТВА И БЪЛНУВА

По едно време Борис след първите 4–5 дни започна да буйства, да бълнува и имаше моменти, когато искаше да стане, и да излезе навън – навън на двора! И не можехме да се справим с него! Тогава казвам на Мария: „Мария, трябва да го вържеме.“ – „Как така ще вържеме Борис?“ Ами казвам: „Така, връзваме го за кревата да не може да мърда, и да не може да става.“ – „Ама как е възможно това?“ – „Добре де, не виждаш ли, че той ще излезе навънка, както е още гол, както е още болен, ще падне там на двора, ще го хване студа, а сега сме декември и след 1–2 часа той умира!“ И тогава това стресна Мария, и казвам: „Хайде да го вържеме.“ Тя се съгласи и ние вързахме ръцете и краката му, особено за през нощта, когато Мария седеше до него, и го пазеше на кревата. Аз спях в задната стая. От време на време той стане, усещаме, че става, иска да излезе навън, бунтува се, че е вързан, рита, скача, обаче, Мария скача върху него и го държи. И в този момент той искаше да се изправи, сядаше и говореше срещу Мария. Аз го гледам и казвам: „Мария, **това не е Борис**, който е в него. Това е един от онези, които влизат в него и желаят да го замъкнат, и да го изведат навън на снега – на двора, и да го ликвидират!“ А навън е студено – сняг до колене, месец декември. Мария ме гледаше и казваше: „Господи, кого си ни изпратил за помощ?!“ Просто се учудваше. Аз казвам: „Аз съм – друг няма!“

И Мария тогава поглежда Борис, и се изповедва при мен, сочи го: „Аз винаги съм се борила, цял живот – 50 години срещу тези духове, които влизат в него и правят белите както за него, така и за цялото Братство. Той сега е слаб, но, когато беше здрав и когато беше як, и когато беше млад, и когато не беше болен, те влизаха в него, и го движеха, и го водеха където си искат! И с него си правеха каквото си щат! И той говореше техните думи, и изпълняваше техните заповеди! Тогава аз изобщо не можех да се справя с тях!“ И тогава, когато той се опитваше да скача, да рипа, да излиза навънка, Мария сядаше при тези критични моменти, тя сядаше пред пианото, и започваше да свири песните от Учителя.

Над нас небето и въздуха е черен, смрачило се е – мрак над тази къща, мрак и тъмнина! И непрекъснато нападение от Невидимия свят! Те искаха да го ликвидират, да го няма! А Мария свиреше и под пръстите ѝ излизаха нотите на Учителя, музиката на Учителя, и виждах как полека-

полека този обръч около къщата, около нас от тъмнина полека-полека се пробиваше един отвор голям, колкото юмрук. И през този отвор полека-полека навлизаше един-два лъча от светлина. И така, полека, полека-лека този похлупак и този връшник, който стоеше над главата ни, и тази жерава, която беше от връшника, а ние бяхме отдолу, сложени като хляб, сложен в подница – да се опечем.

14.10. ПЕЧЕМЕ СЕ В ПОДНИЦА ПОД ВРЪШНИКА

Вие знаете ли навремето българите как печеха хляба? Ами много просто – в подница. А какво представлява подницата? – Ами нали сте виждали тепсия? – По този начин те месеха глина, правеха като формата на тепсия, слагаха да се изпече, да изсъхне на слънцето. След като изсъхваше, слагаха на един триножник и изпичаха глината. След това в тази направена от глина, под формата на тепсия подница се слагаше, първо се посипва с брашно, слага се тестото и отгоре се слагаше един похлупак като на тенджерата – похлупака на тенджерата. Това се казваше връшник, но беше така направено, че върху него трябваше да се сложи жаравата, жаравата, която трябваше да се вземе от там, където беше напален огън. А между другото тази подница се слагаше върху един триножник, палеше се огън в огнището, огъня нагряваше подницата в разстояние на един час. След това подницата се сваляше със специални щипки. Слагаше се на земята, слагаше се тестото, слагаше се отгоре похлупака, който се казваше връшник. Върху него се слагаше жар. И така се печеше хляба. Та аз съм виждал как се пече хляба. Този хляб е много вкусен! Той се печеше при едната ми баба Румяна. Другата ми баба вече беше спряла да пече в подница, защото беха си направили фурна – ръчна фурна. И там печеха хлябове, и печеха всяка седмица хляб във фурната.

Така, че в този дом и в това време ние бяхме сложени в подницата – печехме се отдолу, печехме се от връшника, и ни изпичаха! Как аз издържах, не мога да си обясня! Мария също как издържа, също беше чудно! Но след като тя свиреше песните на Учителя, пробиваше се един отвор, след това влизаха 1–2–3 лъча, постепенно този отвор се разширяваше, уголемяваше се, и така – полека-полека се разведряваше.

И се отваряше един отвор, може би 2 метра на 2 метра в стаята, а на всякъде от страни беше една тъмнина, тъмнина на Преизподнята! Тогава тези духове, които бяха обсебили, които бяха влезнали в неговото тяло, те изчезваха, и нещата се успокояваха, и можехме да отдъхнем.

14.11. СИЛАТА НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Тогава чак аз разбрах какво представлява силата на песните на Учителя. Разбрах смисъла и значението на тези песни. Тогава почувствах какво значи силата на песента на Учителя лично върху себе си, върху гърба си. И имах невероятни преживявания, именно, в този момент с тези песни! Разбрах какво значи музиката на Учителя.

Представете си – аз бях поставен в тази подница, печеха ме отдолу, връшника отгоре ме опичаше, аз едвам дишах! Чувах песните на Учителя, които се свиреха от Учителя, и полека-полека някой дигна връшника, извади ме от подницата. Аз вече бях опечен като хляб, и ме постави в страни. Това беше моето състояние.

Аз разбрах тогава какво означава Борис с неговата медиумичност, с неговата възприемчивост към други влияния, и че **той беше една къща**

с отворени прозорци. И всеки можеше да влиза в неговото тяло, да го обсебва, да го взима, да го краде, и да го кара, където трябва. Вие нали сте виждали как в момента се крадат леки коли? Идва един, изважда специални ключове, отваря вратата, влиза в колата и я подкарва, и я открадва. И идва стопанина на колата – колата открадната! Същото беше и с тялото на Борис. Влизаха в него, отваряха вратите и прозорците, и искаха да го изведат. Но той беше тука вързан за кревата, Мария стоеше до него и когато той искаше да скача, да рипа, и крещеше, викаше, тогава аз идвах – също помагах. Така, че макар, че тялото му го крадеха, те не можах да го изнесат и да го изкарат навън. Той беше завързан. Така успяхме да го спасим в оня момент, да не го ликвидират на студа, на двора.

14.12. ДВА ПЪТИ РЪКОВОДИТЕЛ И ПРОМЕНА ОТ 180°

Така, че беше много трудно! – Много трудно! И тогава разбрах, и видях цялата трагедия на това общество, останало от Учителя. Защото, Борис Николов тогава им беше ръководител на Братството. Той беше ръководител и на мозайкаджийската бригада. Едновременно – два пъти ръководител! – Ръководител на Братския съвет, и ръководител на техната мозайкаджийска бригада. И каквото кажеше, това ставаше, и това трябваше да се направи.

И тогава, което беше най-важното – когато се съберат и имат някакъв проблем, и трябваше да го решават, те изнасяха пред Борис своите въпроси, своите виждания, и предлагаша това-онова, и се взимаше решение, което се одобряваше от Борис. След един-два дена Борис прави точно обратното! И те стояха като гръмнати, и не можеха да разберат как така Борис ще се промени отведнъж на 180°, когато преди няколко дни са взели дадено решение! А те не знаеха, че този, който е взел на времето решението, не е бил истинския Борис, а е бил майстор Борис – оня мозайкаджията!

И когато идваше истинския Борис в тялото си, и когато му казваха тези неща, той отменяше това решение на предишния майстор Борис, който беше взел решението. Това нещо объркваше всички, блокираше ги и не можеха да си обяснят как може веднъж така, а след няколко дни да бъде иначе! Тогава той взимаше съвсем друго решение, което бе противоположно на предишното. И така – пълен блокаж! Стояха и не можеха да разберат какво става. А истинския Борис не беше присъствал на разговорите и не знаеше за онова решение. Това беше пагубно за всички, объркваше всички, всички бяха объркани и нищо не можеха да направят.

14.13. РАЗРУШЕНИЕ И ЛИКВИДАЦИЯ

Аз заварих това положение. Те бяха в плен и ги ръководеше майстор Борис от мозайкаджийската бригада. Тези духове нямаха нищо общо нито с Школата на Учителя, нито с последователите на Учителя, нито с идеите на Учителя. Това бяха дошли да **разрушат и да ликвидират** всичко, което беше останало от Учителя! И това, трябваше да стане чрез някого, и това ставаше чрез Борис Николов.

14.14. ВЪРЗАНИЯТ МАЙСТОР БОРИС

И ето, Борис Николов беше вързан – бълнува, крещи, вика, но ние не му позволяваме да става. Така, че всичко онова, което беше станало с т.н. Братство от 1945 г. до 1970 г. – всичко, което ставаше и за целия провал, беше виновен, именно, този майстор Борис!

И тогава Мария Тодорова беше казала: „Навремето, когато бях при Учителя, всички ме мразеха и ме гонеха заради това, че аз съм близка до Учителя, и че Той ме приема, когато аз искам. Те ревнуваха и тази ревност те я превръщаха в омраза, и ме мразеха! След това Учителят Си замина, аз бях вече спътница и живеях с Борис Николов, и всички почваха да ме гонят заради Борис. Гонеха ме заради Борис. Защо ме гонеха? Искяха да ме ликвидират и аз, трябваше да си замина от този свят. А защо искаха да ме ликвидират? Ами, защото в момента Борис вземе едно решение пред тях, след една седмица той си променя решението. А те смятат, че аз съм тази, която е променила това решение! А фактически онзи, който е взел решението е майстор Борис! И като си замине Борис – майстор Борис, а си дойде истинския Борис, а аз го познавах, и му разказвах какво решение е взел онзи – майстор Борис. Той слушаше и казваше: „Ще го отменим!“ И го отменяше – махаше с ръка и го отнемаше. И тогава знаеха, че аз съм виновна за всичко – че съм отменила предишното решение.

14.15. ЗАСТРАШЕН ОТ ЖЕНИТЕ ПРЕЗ 1948 ГОДИНА

Така аз спасявах него и спасявах останалите! Ако не бях аз, той отдавна щеше да се провали – още през 1948 г. Кой щеше да го провали ли? Първо ще го провалят жените. Жените се лепяха около него, както мухи на мед. И ще дойде време, когато ще проверят това, което аз казвам. Аз ще си замина, той ще остане и тогава всички ще проверят какво е означавала Мария за т.н. Братство! И тогава, трябва да дойдат и свещи да палят за мен, и помен да правят за мене! И тогава ще плачат, и ще съжеляват за всичко онова, което са говорили срещу мене!”

И което беше най-интересното – Борис полека-полека оздравя. Новата година на 1972 срещу 1973 г. я посрещах на 27 декември. Той беше се вече леко възстановил – седеше. И ние тримата посрещяхме този ден, както и Нова година в техния дом, и всичко беше заключено както отвън, така и отвътре. После дойде и го посети единия му брат, другия му брат, сестрата Цанка. Мария мълчеше и Борис посочи мен, и каза: „Той е човека, който ме спаси!”

14.16. ЗАЩО БЕ ГОНЕНА И ХУЛЕНА МАРИЯ

Така, че беше много трудно! Много трудно и как успях да издържа, аз не мога да си обясня! И понеже всички я гонеха, имаше един случай, който тя разказваше, когато са били на Рила, на Мусала. И тогава Учителят е изпратил един възрастен брат да я извика. Тя отива при Учителя. През това време Учителят е бил заобиколен в кръг и около Него са седяли 10–20 човека, възрастни приятели. Тогава Учителят я е извикал, тя стояла права и пред тях, лично пред тях казал: „Бог може сега да пожелае да бъдеш гонена, да бъдеш хулена, да бъдеш чернена, но всичко с радост да понесеш!” Това нещо са чули онези възрастните приятели – огледали са я. Мария е била млада, а онези 60–70 годишни. Тези всичките, които са били свидетели на този разговор с Учителя вече не са критикували Мария, но

постепенно-постепенно един след друг измират, и накрая Мария Тодорова достигна техната възраст. И всички тия думи на Учителя се сбъднаха, и аз имах възможност да ги проверя.

Сега, има и други неща, които аз съм записал в моите тефтерчета, когато Борис Николов боледуваше, но ще стане въпрос за тях в следващата глава, която следва.

15. ЖИЗНЕНИЯТ КРЕДИТ ЗА БОРИС НИКОЛОВ И ГОЛЯМАТА ЛЪЖА

15.1. ДОБРОЖЕЛАТЕЛНИЯТ ДУХ

Така че Борис се разболя някъде към края на ноември – около 20 ноември. И след два дена той беше в безсъзнание, и цели 10 дни. Описах как в него влизаха различни духове, как се борехме срещу тях. Понякога влизаха и доброжелатели. Веднъж видях, че беше един доброжелателен дух, влезнал в него и питам: „Кажи сега нещо, днес е 25 ноември 1972 г.“ А Борис го нямаше в тялото си, той беше излъчен, беше в Невидимия свят. И този доброжелателен дух ми каза с думите на Борис, и с устата на Борис: „Първо – противоречията в Братството ще станат. Второ – тези 5–6 души, които се опитват да станат ръководители, трябва да прескочат голям перипет, голяма бариера. Трето – има още няколко бариери и перипетии, и след това ще олекне полека-полека на всички. И четвърто – трябва всеки да се прибере в себе си, за да се съхрани.“

Тези неща аз ги знаех, но все пак аз ги записах.

15.2. СТРАХЪТ ОТВЪТРЕ И СТРАХЪТ ОТВЪН

И така, Борис говори на Вергилий на 2 декември 1972 г. Беше се събудил Борис Николов, беше си влезнал в тялото съвсем случайно. И го питам: „Е, какво ще ми кажеш?“ И той казва: „Две неща да помниш от мен, и никога да не ги забравяш:

Първо – **В Истината да не се разколебаваш.**

И второ – **Абсолютно никакъв страх пред каквито и условия да се намериш!“**

Да, хубави пожелания, но това много трудно се изпълнява, и аз непрекъснато през целия си живот бях подложен на такива големи атаки, и вътре в себе си имах един непреодолим страх – страхът да не ме предадат отвътре и отвън, страхът да не ми приберат нещата, и да ги унищожат! И страхът да не се проваля в този живот, и страхът да не би да не мога да направя нищо! Това беше един огромен страх!

Ето, това съм го записал 1972 г. От тогава са минали 38 години. Тоя страх е непрекъснато в мен, той винаги ме съпровожда. И, което е най-важното – непрекъснато се увеличава! Това го казвам, за да знаете цената на моя труд и това, което аз съм направил сега до 19 май 2006 г.!

А днес е 2014 г. Страхът се увеличава!

15.3. БОЛНИЧНО ЛЕЧЕНИЕ ИЛИ ДОМАШНО ЛЕЧЕНИЕ

И сега ще се върнеме тогава – края на ноември 1972 г., и Борис е в безсъзнание. И аз съм му сложил система, банка тече, различни разтвори, с антибиотици го лекуваме, така както се лекуваше по ония години в болница. И трябваше да се постави въпроса: Къде да се лекува – в болница или у дома? Аз започнах да разказвам преимуществата, които съществуват в една болница: рентген, различните видове изследвания, които тогава се правеха, и че ще има денонощно лекарско наблюдение и лечение. Но че тя като придружител не можеше да присъства, защото нямаше да ѝ позволяят.

И тогава тя ми каза: „Тогава, ако аз не съм там, те ще го уморят, защото няма кой да го гледа, и няма кой да се грижи за него!“ А, ако беше отишла там, те повече от 3–4 часа нямаше да я държат! Тя щеше да им се бърка, да им пречи, да дава съвети, и щяха да я изхвърлят като мръсно коте от болницата! Така, че това беше много трудно за изпълнение.

По онова време в болницата нямаше достатъчно санитари, които да се грижат за болните през деня и през нощта. И тези санитарни изпълняваха обикновени дейности – чистеха около болните, чистеха, миеха болничните стаи, и още други неща. Но, за да застане някой санитар, и да отдели повече внимание на един болен, той трябва да бъде прикован към този болен. Обикновено се практикуваше така: за нощни дежурства привличаха един санитар, който беше свободен от смяна. И той седеше до болничното легло на болния, обслужваше го, дремеше на стола, и получаваше възнаграждение, което беше три пъти по-голямо от неговото дневно и нощно възнаграждение. Пример: ако той имаше надница, която му се плащаше по 3 лв. на ден, тогава за едно такова нощно дежурство той получаваше 10 лв., 10 лв. на човек за една нощ. Тогава медицинските сестри минаваха и правеха само инжекциите. Имаше дежурен лекар през нощта и той се явяваше при някое спешно повикване, и при някакъв инцидент. И това беше.

Аз обясних подробно на Мария. И след като тя разбра какво значи болнично лечение, какво значи грижа денонощно за един болен, тя каза, че не може Борис да издържи и един ден в болницата. И тя също не би могла да издържи там в болницата също един ден. А тя тогава беше на 75 години. Тогава видях как тя се грижеше за Борис, видях какво означава грижа за един човек, когото обичаш, и човек на комуто си предан, и за когото си се жертвал цял живот! Това видях у нея. Такава жертва, такава саможертва, аз никога не съм видял!

15.4. ПРЕДАТЕЛСТВАТА ВЪРВЯХА ЕДНО СЛЕД ДРУГО

Аз вече 40 години работя върху запазване на историята на Школата на Учителя, и съм работил с много жени. Но всички жени, без изключение ме предаваха! Предадоха ме, крадеха ме и след това ме продаваха! Това беше и с моята съпруга Милка Кралева. Това дойде време да ме предаде и там т.н. нейна дъщеря и моя дъщеря по плът. Това ставаше и с всички жени, които се движеха около мен, които идваха като сътрудници. Аз до никоя жена не съм се допрел като мъж, или пък да съм бил любовник на някого. Никого не съм окрал, не съм обрал, но мен ме лъжеха и ме мамеха. Предателствата вървяха едно след друго!

Та това беше 1972 г. И когато извършваха поредното срещу мен предателство от някоя жена, аз си припомнях, и винаги излизаше пред

мен образа на Мария Тодорова. Така, че аз тогава наблюдавах образа на Мария и как всяка минута, всеки час, всеки ден и нощ тя стоеше над него, и искаше той да оздравее. Така, че бехме вече решили въпроса, че той Борис, трябваше да се лекува в техния дом.

15.5. КОЙ ЛИКВИДИРА БРАТСТВОТО

След това дойде време да поставя и още един въпрос: Ами, ако той почине, ако умре, какво ще стане след това, и как ще се развият всички положения около нея?

Бяхме седнали на масата и аз с молив в ръка отстоявах, и показвах всички точки, които аз бех записал с молив – всички доводи за и против. – „А ако Борис почине, то за мене няма да има условия тук на Земята, и аз за 6 месеца ще си замина! Това да знаеш.“ Това Мария Тодорова ми го повтори няколко пъти. – „Аз няма да мога да издържа на всички нападения срещу мене, на всички атаки срещу мене! А тези от Изгрева изобщо не знаят истината за мен и за Борис! Ти я знаеш, ти си я видял, тя ти се е открила, понеже беше приет в моя дом. И сега я виждаш, и сега я разбираш. Ето – Борис там е вързан и е разпънат на кръст на кревата. Над него влиза във вените му онази хранилка, която ти си приготвил. И така, той трябва да се спаси. Той е в безсъзнание, но трябва да се върне истинския Борис в тялото си. Иначе, всичко е загубено. Братството без него ще погине.“ Аз казвам: „Слушай какво, Братството отдавна е погинало. И е погинало само, защото онзи мозайкаджийски дух влизаше в него, и имахме възможност да видим какво правеше този мозайкаджийски дух. Така, че този мозайкаджийски дух отдавна беше ликвидирал Братството. Така, че аз за ликвидацията на Братството имам съвсем друг поглед и друго становище, и знам цялата истина. И Борис ги обърква, и точно оня майстор Борис влиза в него, той ги обърква всички, и той е виновен за всичко!“ Тя ме гледаше и казва сериозно: „Виж какво, разбираме се така – и ти си прав, и аз съм права. Затова решавай – трябва ли да живее Борис или не? Аз съм го решила – той, трябва да бъде спасен на всяка цена!“ И аз, трябваше да реша този въпрос тази нощ – тази нощ.

15.6. КАК СЪМ ЛЕКУВАЛ БОРИС НИКОЛОВ

Аз отивам в другата стая и сега умувам. Аз сутрин ставам рано в 5 часа. Хващам един автобус, че втори, че трети и отивам чак в Трета Градска болница. То е на 25–30 километра. Отивам на работа, и се връщам към 17 часа следобед. Нося в чантата си различни банки с разтвори, нося системи, купил съм необходимите лекарства от аптеките. Поставям нова банка, поставям система, вкарвам всичко във вените на Борис. Той лежи, ръката му е зафиксирена – дясната ръка. И така, от 18 часа аз стоя до 24 часа през нощта. Наблюдавам системата как тече, меря му кръвното налягане, сърдечната дейност. Изобщо се грижа за него! Разбира се, слагам и антибиотици заради неговата бронхопневмония. Към 1 часа през нощта си легам. Ставах сутринта в 5 часа. Събуждаше ме един голям часовник. Слагах отново инжекции и отивах на работа. Така това нещо се правеше всяка сутрин и всяка вечер. Това беше цял месец – цял месец, дори и нещо! Трудно беше това нещо да се издържи, защото къщата беше обградена от тъмни сили, които искаха да го ликвидират. Какви ли не кошмарни сънища аз съм сънувал там, когато заспивах. Мен ме гонеха черни кучета, мен ме гонеха черни глигани, мен ме гонеха глутници, за

да ме разкъсат! Аз водих война и битка срещу тях цяла нощ. Аз не можех да спя – аз бях излъчен от тялото си – ту в тялото, ту в Невидимия свят. Битката се водеше горе и долу! Така, че аз ставах сутринта, бех изцеден като лимон! Аз едвам се движех! Този период в работата ми в болницата, изобщо аз не си спомням как съм работел там, какво съм правел, как са ме държали и т.н.

15.7. ДВЕТЕ СЪНОВИДЕНИЯ

Така, че имах едно съновидение. Сънувам Борис, че той върви по планината. Срещам го, а той върви и ми казва, че не иска вече да се върне в тялото си на Земята, и ще си замине. Аз се разправам и се карам с него, че той трябва да се върне в тялото си на Земята, защото имам работа с него. И му изброявам по точки каква работа аз имам с него. Така, че той след като ме изслуша, и си тръгна да си върви по неговия път.

И като се събудих, аз си записах този сън в Невидимия свят, разказах го на Мария Тодорова. Тя слуша и казва: „Положението е много трудно! Ние сме на кръстопът, ние този проблем не можем да го решиме, ще го реши само Учителят.“ След няколко дни аз сънувам, че ние сме на някаква гара – железопътна гара. И във влака се намира Учителят. Той Се подава от прозореца, виждаме Неговата глава. Той Се усмихва, а аз, Мария Тодорова и Борис Николов сме на гарата – на перона. Влака тръгва, а ние оставаме тримата на перона. Учителят тръгва с влака, влака изчезва от погледа ни, ние се обръщаме и след това се връщаме. Аз и Мария вървим напред и се разправаме за ежедневните неща, които ни трябват тука в този „Малък дом“, и какво ще правиме за Борис. А Борис върви след нас конфузен, с наведена глава и носи една голяма арфа. За какво е тази арфа, тогава аз не можах да разбера. Но аз разбрах, че вече опасността е минала, и че той ще оздравее. Така, че се даде едно разрешение от Учителя, и че трябва да продължиме борбата с неговото спасяване. Разказвам на Мария: „Добре де, всичко разбирам. Ами тази арфа, която носеше Борис какво значи?“ Арфа, а той не може да свири на арфа. Той може да свири донякъде на флейта. Тя вдигна рамене и казва: „Ще почакаме, то ще се види какво представлява тази арфа.“

15.8. МОЯТ ЖИЗНЕН КРЕДИТ БЕ ОТКРАДНАТ И БЯХ ИЗМАМЕН

Борис вече нямаше жизнен кредит. Неговият жизнен кредит се беше свършил. Той го беше пропилял по разни строежи – насам и нататък. И тогава аз седнах с един молив на един лист хартия и започнах да си правя сметка. Ако той почине – умре, то аз трябва да загубя 10 години, за да събирам разни неща, които се намират при различни хора, и които хора едва ли ще ми дадат тези неща, които Борис е оставал при тях да се съхраняват. Така, че на мен ще ми бъде необходимо 10 години за да ги събирам, при положение, че ония, които ги пазят ми гласуват доверие и решат да ми ги дадат. Така, че аз нямаше да получа нищо! Но, ако Борис оживее, тогава може чрез него да се добера до тези неща, да ми се предадат и аз да мога да свърша моята работа. Така, че аз в единия и другия случай, аз губя 10 години. В единия случай аз губя 10 години, и никой нищо нема да ми даде. А да оздравее, той трябва да има 10 години кредит, за да завършиме работата с него.

И тогава, за да оздравее Борис, аз трябваше да му предам, и да му дам от моя кредит. И тогава аз се молих на Учителя, и казах: „Учителю,

вземи от моя жизнен кредит и го прикачи, и го дай на Борис, за да оздравее, за да можеме да свършиме оная работа, за която аз съм изпратен за нея. Защото без Борис всичко ще изчезне и ще се загуби." И така стана, че Борис взе от моя жизнен кредит, оздравя, успя да се възстанови.

И аз усещах как беше пробита в тялото ми една дупка, после некой беше сложил и един кран, един маркуч. И от моята сила по невидими пътища този маркуч се беше прехвърлил на него, и течеше в неговите вени!

Да, аз приех това нещо. Дойде време – маркуча го откачиха. Аз едвам се движех, а Борис се възстанови!

И какво стана по-нататък? **Той взе от моя жизнен кредит и накрая не свърши никаква работа – излъга ме!** Защото духовете го превзеха отвътре, и го затриха насам-нататък. Вятърът, който влезна в него наду платната му, и лодката му тръгна така да плува, както той беше свикнал. Плува лодката, която я движеше онова платно, вятърът духне от тука, духне оттам, отпред, отзад и така. И пълен провал по всички линии! И тогава аз отведнъж видях, че съм измамен, излъган и изигран! Казвам тези три думи, които не са случайни. Те не означават едно и също значение – имат три различни значения.

И тогава успях да влезна във връзка с Учителя, и да се оплаквам за поведението на Борис, че съм му прехвърлил жизнен кредит, за да върши някаква работа, а той нищо не прави. Учителят ми каза: **„Друг път да не даваш!“** – „Но Учителю, аз го дадох, за да се свърши тази работа за Школата!“ Учителят казва: **„Друг път да не даваш!“** Този урок не го бях научил. Аз тази грешка, която допуснах, друг път аз не трябваше да допускам. Така, че така седят нещата в ония години – измама от начало до край!

И след това аз останах сам самичък!

15.9. КАКВО ВИДЯХА ДВАМАТА МУ БРАТА И СЕСТРА ЦАНКА

И Борис прескочи тази критична граница, дойде в съзнание, беше слаб. И постепенно се възстановяваше през месец декември. Така, че за Нова година, когато я посрещяхме, можеше да седи на кревата, и да посрещне първите си гости. Първите гости, които бяха допуснати, това беше брат му Стефан, след това беше дошъл брат му Николай. И най-накрая дойде сестра му Цанка. А тя беше настръхнала срещу Мария, че не го е изпратила в болница, и не знам какво щяло да стане, ако бил умрял. Щели да я дадат под съд Мария.

Тогава аз отидох, срещнах се с Цанка и обясних всичко за лечението му, че тя по малко се успокои. И така, че стана, че идваше и брат му да го види, а и така ставаше, че когато идваше някой от братята му да го видят, Борис лежеше на кревата, а банката с разтворите бяха закачени на една кука горе над кревата му и системата, тези маркучи по които течеше банката и разтворът, отиваше в неговите вени. Те виждаха това, мигаха и беха свидетели, че нещо се лекува Борис, и то от лекар. Така, че тези банки и тримата ги завариха, и тримата ги видяха в различно време. Аз вливах всеки ден по една банка на Борис, защото той не можеше да се храни. Хапне един залък и толкова. Така, че те виждаха своя рожден брат как е разпънат на кръст и как не е пробит с копие, а пробит с една игла от системата, която вкарваше се, и чрез нея се вливаха разтвори в неговата венозна система. Това го видя и единият брат, и втория, и неговата рождена мила сестра Цанка.

15.10. ИЗКАЧВАНЕ НА САЛОНИТЕ – РИЛА, 1973 ГОДИНА

Така, че той постепенно-постепенно се възстанови през зимата. През пролетта той се възстановяваше. И дойде лятото на 1973 г., и тогава решиха да се качат на Салоните, за да могат да оздравеят напълно, да могат от там да получат сила и енергия, и да си продължат своята работа. Борис тогава не можеше да се движи. Закараха го там до хижа „Вада“ с кола, след това го качиха на кон. И той така, качен на кон стигна до Салоните, като един водеше коня за юздите, а друг вървеше и придържаше Борис да не падне от коня. Така часове на ред, метър по метър Борис се изкачваше на Салоните. А Мария Тодорова, също не можеше да се движи тогава. И тогава се намери още един кон. Мария се качи на коня. И този кон също, трябваше да има един човек, който да го води и друг, който да държи Мария, за да не би да падне от коня. Така, че Мария и Борис бяха качени на коне, като всеки кон се водеше от един човек чрез юздата, а друг ги придружаваше и ги крепеше от страни.

Така, че бяха качени горе. Пет-шест коня, натоварени с багаж вървяха след нас и бяхме се качили на Салоните. А аз бях се качил преди това. Бях си разпънал палатката на моето място. И там през цялото време аз лекувах Борис. И какво? Аз там бях взел един апарат за кръвно и една слушалка, и една лекарска чанта с лекарства, антибиотици, банки – всичко това с което съм лекувал Борис долу. Добре че не се наложи да изваждам тези неща, защото беше горно много високо. Те живееха в палатки. Така, че много пъти там аз съм снувал как Мария си заминава, и как една цяла процесия я сваляха мъртва долу в София. И няколко пъти ѝ разказвах тези мои сънища. Тя ме оглеждаше и казваше: „Да, това е верно, искат да ме ликвидират и искат да ме премахнат, за да се доближат до Борис, и да правят с него каквото си искат! Но аз този въпрос не го решавам, аз съм го поставяла този въпрос пред Учителя и Той ще реши.“

Така стояха нещата през лятото на 1973 г. И накрая, есента Борис и Мария решиха да се приберат отгоре. И те се прибраха. По ония години, онази година, когато Борис беше болен, тогава Мария ме допусна да се кача на тавана и да търся разни архивни материали, които аз ги намерих, които аз ги опаковах, и ги сложих в няколко чувала. И след това тези чували стояха доста време, защото бяха укрити там на един таван. А на този таван, още по времето на Мария и Борис, ние бяхме там сложили много беседи, много беседи и бяхме го направили така, че никой нямаше да подозира, че там има скривалище.

15.11. КРАЖБАТА НА ЧУВАЛИТЕ И ПРЕДАТЕЛСТВАТА

Обаче, дойде време, Мария Тодорова си замина, почина през 1976 г., и аз исках през 1978 г., две години след това да прибера всичко това, което аз съм скрил, и което аз съм опаковал. Борис се съгласи, аз разковах тавана, свалих всичко долу, сложих ги в 4–5 чувала, и трябваше следващия ден да мина с една кола, и да прибера всичко. На следващия ден, когато отивам – какво да видя? – Чувалите изпразнени на половината и всичко онова, което аз бях сложил, го нямаше! Борис го беше прибрал, и беше го дал на други! И то само за няколко часа! Аз така силно реагирах, че онази слугинята Станка се уплаши, защото, ако бях го заварил, щях да го пребия! Казвам ви – щях да го пребия заради тази лъжа срещу мен, за тази саможертва! И накрая така да ме изиграе! И по този начин, след това Борис започна да се държи с мене по съвсем друг начин. И аз го видях, че

онзи вече, който беше влезнал – мазайкаджийски дух – отървяване няма да има. Така, че тази измама продължаваше. И тези неща, които той взе, които пропиля и запиля, те **никога не се върнаха при мене**. Ще кажете: „Ами като си сложил и си напълнил чувалите, защо не си ги прибрал веднага?“

Да, вие не знаете, че по онова време Милицията и Комунистическата власт наблюдаваше всеки, кой какво носи в чанта! Ако е някоя обемиста, голяма чанта, тя му проверяваше чантата. Ами аз не можех да нарамя на гърба си един цял чувал! Значи аз трябваше да докарам кола. А тази кола така лесно не се намира! Аз трябваше да отида да взема от Пиацата кола, да натовариме и да я закараме в Своге. А този човек може веднага да се обади в Милицията, че той кара чували, и ги е накарал на еди кой си адрес в Своге. И да дойде Милицията, и да прибере нещата. Така, че това бяха моите съображения и аз трябваше за няколко часа да разреша този въпрос. Накрая стана така, че Милицията и Комунистическата власт не прибра нещата да ги унищожи, а сам Борис и майстор Борис в него ги предадоха на други. И какво стана с тези неща? Ами няма нищо от тях! Те изчезнаха и вече 30 години след това, няма никаква следа от тях.

Е, вие какво ще кажете сега? Ами казвам това, което Учителят беше казал: „Да не си дал!“ Да, ама аз се жертвах в името на една идея и в името на една работа. И те ме излъгаха. Не само ме излъгаха, те ме изиграха. Трето – те ме окрадоха. Четвърто – те ме обреха. И аз след това работех с жизнен кредит, и сила наполовина. Да, беше ми взета половината сила и половината от жизнения кредит! И затова аз в момента работя, живея и се движа с половин кредит, и с половин сила от тази, която имах. И се влача по корем!

Така, че докога ще стигне моя кредит, това вече зависи не от мен, а от Онези, Които стоят над мен. И аз, трябваше това да го кажа, да го разкажа да се запише. Защото, аз не знам докога е моя жизнен кредит. Аз имам планове, аз имам концепция, имам много работа да се свърши! Но моите сътрудници са много малко! Аз нямам екипи за работа, защото всеки, който се приближи към мене, след това той ме напуска, като върши поредното предателство! Така е! Това започна от времето на Борис, че се стигна до днес – 19 май 2006 г.!

Това продължава до днес – месец юни 2014 г.!

16. НА ЛАГЕР НА САЛОНИТЕ С МАРИЯ И С БОРИС

16.1. ГОДИШНАТА СИ ОТПУСКА В ХИЖАТА НА 7-те РИЛСКИ ЕЗЕРА

От 1970 г., след като бях на работа в Своге, аз започнах да ходя на 7-те Рилски езера. Знаех че там има хижа, и че там мога да се подслоня. Отивах, носех си багаж и там престоявах по 10–15 дни. Заплащах си за нощувката на хижата. Бях си извадил туристическа карта, за да ползвам намаление. Носех си храна, там си готвех. И така, постоявах по 10–15 дни, и почивах на Рила.

Там имах възможност да се срещна с много хора, които се качваха на Рила. Но аз обикновено отивах на Рила през месец юни, защото тогава можех да взема по-лесно своята годишна отпуска. Защото през месец август, онези хора с които работех, искаха да ходят на море, и никой нямаше да ми даде отпуска. Така че, когато взимах отпуската си през

месец юни, те беха доволни. А моята отпускатогава беше много, много малка – цели 2 седмици! 14 дни работни отпускатогава – представяте ли си?! Лекар, който работи в болница, има годишна отпускатогава цели 14 дена!

Така, че аз 1970 г. бях там на тази хижа. После се запознах с **Никола Нанков**. И като му казах, че съм бил там, и той казва: „Абе аз имам една френска палатка. Аз съм я ползвал само една година – чисто нова. Ако искаш, мога да ти я продам.“ – „Колко струва?“ И той каза: 110 лв. – „Дай да я видя.“ И той ми я показа – хубава френска палатка с двоен покрив, отдолу гумирана, затворена, заключена, така, че вода не можеше да влиза в нея отникъде. И аз извадих, и му дадох 110 лв., **а това беше заплатата на един лекар за един месец**. След това успях да си купя дюшек, след това успях да си купя спален чувал и да си оборудвам палатката. И така, аз вече имах палатка за летуването си 1972 г. И аз към тази палатка, имаше и чували за преспиване, и други неща. И аз в един чувал сложих тези неща, напълних една раница с храна, и се качих на 7-те Рилски езера.

Беше месец юли. И тогава аз реших да разпъна палатката. Но преди това аз там на Рила бях 10 дни. И почнаха да идват различни хора, влизаха в помещението, говореха. А аз бях свикнал сам да бъда, и аз нощно време не можех да спя! – Аз не можех да се излъча от тялото си. Това беше страшно мъчение! Бях принуден да усещам и да взимам техните влияния върху себе си, и беше мъчително!

16.2. КОИ БЯХА РЪКОВОДИТЕЛИТЕ НА БРАТСКИЯ ЛАГЕР НА РИЛА

И тогава реших да слезна в София, да си взема палатката, да си кача палатката, и да си направя палатка тука до хижата. И там поне да спя като човек. Така направих – слезнах, взех си палатката, след това я качих. Така, че след 3 дни бях отново на 7-те Рилски езера. И опънах си палатката. Духаше вятър, аз намерих камъни, сложих така, за да се предпазя от вятъра. И по този начин направих един зид около половин метър около палатката. Идва един и казва: „Ами ти какво правиш?“ Казвам: „Аз се обграждам – ще воювам!“

И така, аз се включих в т.н. братски живот. Ами аз отивам горе и гледам онези, на които държавата беше дала право да провеждат лагера – **ами те са неучи хора бе!** Те са безотговорни хора, те са мозайкаджии – **те немаат образование!** Те не познаваха законите на държавата. Те не знаеха какво значи отговорност пред тая Комунистическа власт. Защо? Ами те цял живот са били мозайкаджии. Бяха по различни бригади. Там работеха по разни строежи, бяха отделени от обществото. Даваха им задачи и задания да направят мозайката. Те от сутрин до вечер правят мозайката. Събота и неделя са свободни, пътуват си, където искат. Получаваха големи заплати и с тези големи заплати те беха много свободни, и се движеха където искат. Купуваха си каквато искат, хубава храна – скъпа и прескъпа, защото трябва да се движат и да живеят по Високия идеал! Така.

16.3. КОНФЛИКТИТЕ

Така, че аз заварих тези хора, които бяха горе, които се правеха на ръководители, и правеха грешка след грешка. Аз бях лекар и те искаха аз да се грижа за здравето на онези, които бяха горе. Да, ама аз идвах от болница. Аз бях свикнал да ми се подчиняват всички онези, които аз бях в болницата, когато аз бях дежурен! Подчиняваха се лекари, сестри, санитарки, болни. А тука, като кажа нещо – никой не ми обръщаше внимание! И така се стигна до конфликт.

Една от тези, които беше дошла там, беше болна. И аз казах, че тя трябва да се свали долу. Тя не искаше. Тя беше там с охлузен, изкълчен глезен, дори и счупен крак. Искаше там да стои. И аз казвам: „Подпиши ми се тука, че не искаш да слезнеш, да те свалят.“ Тя не иска да се подпише! – Безотговорни хора! А в болницата, когато един човек не иска да се лекува, той се подписва.

И така, влезнахме в конфликти, и в други още конфликти. И веднъж след това, след 1–2 дена идва при мен **Драган Петков**, и казва: „Слушай какво, ти създаваш само неприятности тука, ти говориш разни работи, и те се безпокоят много! Ние имаме друг път, ние сме свързани с Учителя. Ти нищо не знаеш, и по-хубаво напусни лагера. Това е добре и за тебе, и за нас!“ Казвам: „Така ли?“ – „Така.“ – „Добре, аз ще напусна лагера, и вече на ваш лагер никога няма вече да се кача докато съм жив!“ И той казва: „Много правилно! Твоето решение е много правилно! Дано го спазиш!“ Казвам: „Ще го спазя.“

16.4. НА ПЪТ ЗА САЛОНИТЕ, ИЗГОНЕН И ИЗХВЪРЛЕН ОТ ЛАГЕРА

Така, че от 1972 г. до 2006 г. – колко години правят? – 34 години. Аз не съм се качил нито един път на 7-те Рилски езера на техни лагер, и няма да се кача докато съм жив! Защото обидата голяма беше, и нападенията срещу мен бяха много големи. Искаха да ме ликвидират! И така, аз реших, че трябва да напусна лагера. Опаковах си багажа, опаковах си палатката. Оказа се, че една голяма раница, че още една голяма раница, че храна. Значи имаше, може би към 40–50 кг. Но аз тогава бях млад и як, бях все пак трениран. Сложих всичко на гърба си, и трябваше да тръгна.

Тогава идва Павлина Даскалова и казвам: „Виж какво, аз се качвам на Салоните при Борис и Мария. Тия ме гонят! Хайде казвам ти ела с мене. Ти ще носиш кирката, защото тази кирка и търнокоп ми трябват, за да си околая палатката.“ И тя казва: „Абе ти да не си луд? Абе ти да не си щур? Как аз ще нося на гърба си тази кирка от тука до горе?“ Ама казвам: „Ти си яка бе, ти си здрава, ти не само една кирка може да носиш, но цял мъж можеш да носиш! Ако трябва, ще го занесеш там на Салоните!“ Тя ми казва: „Да, ама това не е мъж, а една обикновена кирка!“ Така, че тя се отказа, аз нарахих и кирката, и полека-полека, стъпка по стъпка, на 10–20 метра аз почивам, свалям багажа, почивам. И най-трудно ми беше да кача багажа отново на гърба си. И така, часове наред! – Стъпка по стъпка, стъпка по стъпка. И този, който знае какво представлява пътят от 7-те Рилски езера, да се качиш на „Езерото на Чистотата“, от там нагоре да тръгнеш, и да се качиш на Салоните – то беше нещо невероятна работа! Още не мога да проумея как стигнах до там!

Накрая пристигам при Борис и Мария – хвърлям това, и лягам! Направо бях стигнал до последните сили, които имаше в мен. Борис и

Мария се уплашиха да не би да си замина! Дадоха ми топъл чай, вода. И там имаше една палатка.

16.5. МОЕТО НОВО МЯСТО ЗА ПАЛАТКАТА МИ НА САЛОНИТЕ

Аз влезнах в тази палатка, легнах, трябваше да отпочина. Тялото ми беше напрегнато и аз не можах цяла нощ да спя! Цяла нощ съм се борил срещу това нападение, което беше ми се стоварило там долу на т.н. Братски лагер. Постепенно търсех сили, които да влея в себе си, за да може да издържи тялото ми. И сутринта станах, пих чай, закусих. И сега, казвам на Борис: „Аз искам да си сложа палатката тука, но да не бъде до теб, защото не искам да ме виждат, че съм при вас. А иначе аз ще идвам при вас, когато онези тук ги няма.“ А Мария казва: „Ами те идват по обед и следобед.“ Казвам: „Аз ще идвам сутрин и ще бъда до обед. А когато те идват, аз ще напускам това място и вашите палатки.“

И Борис тръгна с мене, и така минаха 100–200 метра, и намерихме едно място, където имаше извор. И той ми каза: „Виждаш ли този извор? Ще направиш корито. Ето тука ще го направиш. Ще сложиш един чучур. Ето ти казва, тука ще си направиш палатката, ще си сложиш плочи. Имаш кирка, ще си окопаеш всичко и т.н.“ И аз този ден си пренесох багажа, и си сложих плочи, опънах палатката. И така, аз там вече бях готов, направих си извора. Между другото аз носех със себе си и примоси, носех и сух спирт, носех и течен спирт. Така, че аз имах възможност да си готвя, да си правя чай от 3 извора. Така, че аз имах огън, освен кибрит. Аз имах възможност и да си готвя. Там на 20 метра си направих отходно място – изкопах си трам, и там ми служеше за тоалетна.

Следващата година аз го благоустроих това място. И така то беше обърнато с лице към Рупите на Мальовица. И Рупите на Мальовица, а това беше **според Учителя – Мальовица е център на Черната ложа**. И тези Рупи, все едно, че гледах червата, и вътрешностите на Черната ложа, как всичко вътре се движеше в тоя търбух на Черната ложа! Наблюдавах и казвам: „Боже, аз избягах от ония долу там от лагера, а тука си поставих палатката точно срещу тях, за да ги гледам и да ги виждам какво влиза в тях, и как си обработват нещата!“ Така, че тази гледка не беше много приятна, но успях да издържа тази година! **Наблюдавах им цялата лаборатория и вътрешната им организация.**

След това дойде време, аз си свалих багажа и се прибрах в София, от София в Своге. И така, дойде, това беше 1972 г., а за края на ноември 1972 г., и за заболяването на Борис Николов аз ви разказах.

16.6. НА ЛАГЕРУВАНЕ НА РИЛА 1973 ГОДИНА

Та след това дойде 1973 г. и започна една подготовка за летуване на Рила. Аз си бех приготвил палатката предварително и всички други необходими неща за летуване на 2 500 метра височина – горе на Салоните, или както се казва „Зеленият Рид“. Бех си вече намерил място до един извор и през 1973 г., когато се качих, аз го облагородих, подготвих го още по-добре, и можеше да ми служи така както трябва. Така, че аз имах всичко – и примус с бензин и с газ, пропан бутан. И можех по всеко време да се топля, и да си направя храна. Това беше не малко, а много.

А искам и друго да кажа, че за 1973 г., аз си носех още една голяма четвъртата палатка, 2 на 2 метра – една военна палатка, висока. И в нея аз си слагах, и под нея и в нея аз си слагах всички хранителни продукти. И

дори да вали дъжд, аз вътре мога да влезна в палатката, да седна, да си готвя, да почивам. След това мога да се изправа, да си опъна така ръцете – палатката беше висока. А в онази – френската палатка, тя беше ниска. Тя беше алпийска палатка, за двама човека. Там аз можех да влезна да спа, там можех само да седна, но не да бъда изправен. Така че, когато се качих 1973 г., аз се качих с две палатки, и имах всички възможни неща за едно летуване.

И сега отиваме към Борис и Мария. Подготовката за летуване на Мария и Борис беше много сложна. Имаше предварителна подготовка. Мария си записваше на един лист какво трябва да се вземе месеци преди това. И тя ги отбелязваше по номера. И в тези номера имаше всичко. Трябваше да има завивки, дрехи, храна, всичко, което беше необходимо там за горе за едно пребиваване за два месеца. А Мария знаеше много добре от какво има нужда Борис, от какво има нужда тя, и трябваше да отговори и на онова, на онези посетители, които щеха да дойдат там. Та тя беше помислила и за тях!

Веднъж я виждам, че тя пише и питам: „Много ти е голяма списъка! Докъде стигна?“ И тя ми показва, и аз като погледнах беше някъде над 286-ти номер. Ама казвам: „Ти ще стигнеш 300!“ – „А-а-а, не вика – повече ще бъдат номерата!“ Така, че тя всеки ден добавяше по някой номер, и си пишеше какво трябва още да вземе.

И обикновено ставаше така, че като дойде май, всички, които са т.н. останали живи последователи на Учителя, непрекъснато говореха за Рила, опаковаха багажи, срещаха се, уговаряха се и т.н. И сега, кое е най-важното? Ами най-важното е 1972 г. властите позволиха лагериране на Езерата. Позволиха лагериране, но те не изпълниха нищо, което изискваше държавата.

1973 г. те също им позволиха, но те също не изпълняваха. И тогава властта взе мерки, и закри лагера, и закри всички палатки, които имаше наоколо. И дойде време да се закрие и нашия лагер горе на Салоните.

16.7. КАК ЗАКАРАХМЕ БАГАЖА НА САЛОНИТЕ ПРЕЗ 1973 ГОДИНА

Така, че този багаж се натоварваше в няколко чувала. След това се взимаше хляб, картофи, разни консерви, домати, чушки, и какви ли не работи. И се тръгваше на Рила. Закарвах се всички тези чували и щайги до хижа „Вада“ с камион. От там се наемаха конете на Борé, който беше горски там, имаше Горски дом. Той отговаряше за целия Балкан по линията на Горското стопанство. И той имаше коне, и на тези коне – 4–5 коня, и те закарвах, товареха се конете с чувалите – по два чувала от тук, от там и полека-полека, те закарваха горе на Зеления Рид целия багаж.

Заплащаше се тогава скъпо – по 15 лева на кон. А 15 лева на кон, при положение, че това вече означава 1/7 от моята лекарска заплата. Та това не беше евтино, но и пътя беше много голям, а багажа тежък. Така, че тази такса си заслужаваше.

И така, Борé първо качи багажа, а аз през това време бях горе на Салоните, и си бях опънал палатката, бях отишъл по-рано. И така, Борé първо качи багажа, стовари палатките, стовари чувалите, и аз казвам: „Да не би някой да ги открадне?“ И той казва: „Абе кой ще ги открадне, кой ще може да вдигне този чувал?“ И след това слезна с конете, за да докара и следващите чували. Докара и следващите чували, отново ги хвърли, и след това полека-полека дойдоха качени на коне Мария и Борис. А пък Мария няколко пъти беше падала от коня, и как не си беше счупила някой крак

или ръка, аз още се чудя! Тя просто не можеше да се държи на седлото на коня! Ами как ще се държи? – Тя беше 75 годишна, беше си сложила панталони, но тя никога не беше яздила кон! Те я придържаха от страни, придържаха и него. И така, чрез конете качиха ги на Салоните. Дойдоха, аз помогнах да си опънат палатките, да си подредят нещата.

16.8. ПОСРЕЩАНЕ НА ГОСТИТЕ НА САЛОНИТЕ

И те влезнаха в техната голяма палатка. На следващия ден ние продължавахме да устройваме лагера, и в разстояние на една седмица лагера ни беше напълно устроен. И вече всички онези, които долу бяха на лагера знаеха, че Борис и Мария се намират на Салоните. Тогава властите още позволяваха да се летува. И какво ставаше по-нататък? След като онези долу от лагера са на Молитвения връх, след това закусват, след това играят Паневритмия. И след Паневритмията почват на групи да обикалят 7-те Рилски езера. Почват през Близнака, през Бъбрека, Окото, нагоре, и после по Рида. И отиват чак до Зелени Рид – до Салоните. А това означава, ако тръгнат в 10 часа, там ще бъдат в 2–3 часа при Борис и Мария. Това е един много голям път и това не всеки можеше да го направи, а го правеха млади хора. А ако някой искаше да го направи по-възрастен, той трябваше да мине през прекия път през „Езерото на Чистота” и нагоре полека-полека да стигне до Мария и до Борис.

Така, че до сутринта и до обед нямаше външни хора. Така, че този маршрут – за обикаляне по оня Рид и до пристигането до Салоните при палатките на Борис и Мария, отнемаха 5–6 часа. И тогава, когато пристигаха онези приятели, трябваше да се посрещнат, чайниците, трябваше да врат – да има гореща вода: да могат да пият, за да не се простудят, тези, които са изморени да се възстановят. Пък имаше и измръзнали гости, защото времето някой път там се променяше за часове. Виж „Изгревът”, том XXII, снимка №78.

И трябваше някой да ги посреща и изпраща. И аз тогава поех тази работа – посрещах ги, слагах масата, вдигах чиниите, и си мълчах. Питат: „Кой е този?” Някой ме познаваха, казваха: „Абе той е тука дошъл един лекар, да се грижи за Борис и за Мария.” И те казваха: „А, добре.” Аз изобщо не говорех. Те говореха общи неща, общи приказки. Мария не беше добре, Борис едва се възстановяваше. Аз с моята лекарска чанта бях за тяхното здраве, за всеки случай. Дори тогава ги накарах да ми се подпишат и двамата с декларация, че, ако нещо стане с тях аз да поемам отговорността както за лечение, така и да ги сваля в града. Те приеха и се подписаха.

16.9. НА ПОКЛОНЕНИЕ В МЕКА И НА САЛОНИТЕ

Така че, което беше най-интересното! – Всички говореха срещу тех, че са се отделили от общия братски живот от лагера, и че са се качили на Салоните, и там всички отиват като на поклонение при Мека! Така изглеждаше: отиват на поклонение. А Борис долу в лагера не би могъл да издържи дори един ден! А пък за Мария, не можеше да издържи един час! Това нещо на мен ми беше ясно и те знаеха много добре, и затова бягаха да бъдат малко по-настрани. Това нещо те бяха си го изработили и извоювали още по времето на Учителя, и винаги бяха на 1–2–3 километра от общия лагер. Така, че това беше останало до тех от времето на Учителя. Така, че онези, които бяха тогава на 60–70–75 години, смятаха, че трябва

нещо да се направи, и това, което трябваше да се направи, трябва да се направи, именно от тях. Защото те са били съвременници на Учителя Дънов.

А те изобщо не знаеха какво трябва да се направи, те бяха заблудени от много неща. Те не знаеха, че тази форма никога няма да се върне. Онези изказвания на Учителя пред много хора, че това време няма да се върне тази форма, те го слушаха, минаваше от едното ухо и отиваше в другото ухо, и изчезваше безвъзвратно в пространството. Изобщо не се съобразяваха с това, което беше Учителят предрекъл и не се съобразяваха с този път, който Той беше начертал за бъдещето на Братството. Смятаха, че това не, че не е верно, но това, че се отнася за една друга епоха по времето на Учителя, а сега времето е друго, и по друг начин нещата трябва да се развиват.

16.10. НЕИЗПЪЛНЕНИЯТА НА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА КЪМ ВЛАСТТА

Но ето тука става най-големия въпрос: Комунистическата власт им разреши през 1972 и през 1973 г. горе лагеруването на Рила, но никой не можа да изпълни онези изисквания на властта. А те не беха голями, не беха сложни. Първо: беха им дали тетрадка да се вписват всички онези, които там са на лагера: имената, номера на паспортите, кой къде живее и т.н. А това никой не го правеше – страхуваха се да не попаднат имената в Милицията! Как ще попаднат, когато на всеки 10-ти – 15-ти човек там имаше сътрудник на Милицията, и Милицията знаеше всички имена на хората, които са били там.

А през това време, по това време беха се качили 30 до 40–50 младежи около **Крум Въжаров**. Той ги беше качил на един друг връх. Беха сложили към 20–30 палатки. Той ги ръководеше, той ги направляваше, той искаше да им бъде ръководител. Та по това време там на лагера имаше много, много ръководители и нямаше нито един човек, който можеше да отговаря, и да поема отговорност, и да изпълни всички изисквания на властта, на Комунистическата власт.

Представяте ли си?! – **Властта им разрешава, създава им условия, а те изобщо не се съобразяват!** Смятат, че така могат да минат, без да изпълнят тези задължения. И това накара властите, за да спрат следващите години, и да спрат всекакво летуване. Така, че беше въпроса за борба кой да бъде ръководител, всеки воюваше срещу всеки, и никой не можеше да поеме отговорност, и да представлява това Братство пред властите. Пълно невежество! Пълна неразбория! И това нещо се движеше от онези, които бяха от мозайкаджийската бригада на Борис Николов – хора със занаята, хора прости, неучи, хора, които са напуснали на времето Университетите си и следването си, които по времето на социализма в разстояние на 30–40 години работеха мозайка по строежите, бяха много добре заплатени. И със своя занаятчийски занаят те се хвалеха, защото бяха добре заплатени, и бяха свободни, и можеха да се движат където искат, защото имат пари за това нещо.

16.11. НА СРЕЩА С МЛАДОТО ПОКОЛЕНИЕ

Но когато дойдоха младите, които бяха завършили висше образование около 1970 г., и когато видяха тези прости и неуки хора занаятчий, те направо се отвратиха! Защото нямаше никакво покритие между Словото на Учителя и техния живот. Те казваха: „Това е било по времето на Учителя.“ – Така и така, така и така. И ако някой изваждаше някоя беседа на Учителя и показваше, че това, което казват не е верно, а Учителят е казал еди какво си, тогава те казваха: „Да, това Учителят го е казал за онова време, ама сега е друго време. Минали са 50–60 години, и трябва да се съобразяваме с новото време.“ Така се оправдаваха.

А то, времето беше едно и също. Времето беше едно и също, защото то се управляваше от Словото на Учителя. Така, че след 1957–1958 г., след като стана големия процес срещу Братството, след като беше направен големия обиск, след като беше унищожено физически Братството и след като беше унищожен, и пометен Изгрева, тези хора смятаха, че можеха да продължат в същата форма, която е била по времето на Учителя. А то не можеше да стане поради това, че времената бяха други – властта имаше други изисквания, и нямаше хора, които да отговорят на тези изисквания.

16.12. ПОСРЕЩАНЕ НА ГОСТИТЕ НА САЛОНИТЕ ПРИ БОРИС И МАРИЯ

И така, като дойде 10 часа, тези играят Паневритмия, ако е хубаво времето на „Езерото на Чистотата“ и до 3–4 часа се качваха горе при Борис и при Мария. И сега, кое е най-интересното? Борис ги посрещне, сложи едно одеало там на камъните и: „Заповядайте! Заповядайте! Ето ви чай.“ Обаче, този чай некой, трябва да го занесе! И аз взимах чайника, носех чиниите, чашите, носех чая, водата, наливахме. Той разговаряше с тех. Те пиеха чай, и т.н., и т.н. Значи, трябваше някой човек, който да слугува! Мария беше в палатката си и ако излезне изобщо, едвам се движеше. Накрая, трябваше да се сложи маса, защото те се качваха горе, бяха изморени, но трябваше да се нахранят. Тогава всеки каквото носеше в раницата си или в торбата, изваждаше, слагаха се на едни големи маси. Но трябваше да се поднесе нещо и от онова, което имаха Мария и Борис. Трябваше да се направи салата, трябваше да се обелят краставици, да се нарежат домати и още много други неща да се сложат. Мария не можеше това да го прави, защото ръцете ѝ бяха подути от ревматизма, и това го правех аз. Да, аз го правех! Борис се разговаряше, и аз всеки път слагах масите. Те ме оглеждаха. След това, след 1–2 часа аз трябваше да ги прибера, след това трябваше да чистя, да мия чинии и т.н. и т.н. Така че аз, трябваше да ги посрещам и да им стана един доброволен слуга – слуга! След това следобед аз отивах там в моята палатка, опитвах се да почина, разхождах се и вечерно време се прибирах, защото нямаше какво да правя.

16.13. ЛЕГЕНДАТА ЗА ПОЛЕГНАЛИЯ ВЕЛИКАН НА РИЛА

И тогава идваше най-страшното, през нощта! Чуваш как планината бучи, планината говори! Чуваш гласове на много същества! Чуваш живота на едно минало човечество, което е втъкано в тези скали! И спомням си, тогава Борис Николов разказваше една легенда, разказвана от времето на Учителя. А от Салоните, като се погледне нататък към Мальовица, се виждат контурите на планината, и се очертаваше фигурата на един Великан, който е легнал. И той разказваше следната легенда, разказвана от Учителя: че на времето в една минала епоха синовете на Боговете се влюбили в жените на земните жители, оженили се за тях, народили са деца. И тези деца вече са били в човешки тела, но са имали силата на Боговете. И тогава те са се противопоставили на Боговете, които са населявали Олимп. И след това започнала една много жестока битка! Така, че великаните са били много яки, и са хвърляли цели късове от планини срещу Боговете. И накрая Боговете са били в обкръжение, но в последния момент те са успяли да се свържат със Зевс, който се явил на полесражението, и със светкавици и гръмотевици разгонил великаните, и ги унищожил. И те са се вкаменили в скали, и в планини. И Учителят тогава показвал: „Ето казва, този там великан показва, че той е останал последния великан, който е унищожен от Зевс.“ Та тази епоха на тази битка между титаните и Боговете, говори за една друга епоха, когато земната кора се е нагъвала, когато земната повърхност се е преобразувала, когато са се образували тези планини, тези долини и т.н.

Така, че това всичко се отразяваше в пространството на Салоните, и като легнеш да почиваш, чуваш как идват тези напеви, тези легенди от вековете! Сега, и друго нещо: моята палатка се намиреше на 100 метра от Салоните, и само като излизах на 50 метра от моята палатка, отгоре върху мен се спускаше един огнен похлупак, и така ме смазваше, и едвам дишах въздух. Това беше всеки път, когато отивах при Борис и Мария. Значи един огнен похлупак, който беше застанал над техните палатки, но огнен похлупак не да ги съхранява и охранява, а оттам излизаха хиляди стрели, които се насочваха върху тех. Как те издържаха, аз още не знам!

16.14. КАМЕНАРЪТ ИЗЧУКВА С ДЛЕТО НАДПИСИ

И дори няколко пъти казвам на Мария: „Мария, аз те сънувам как те свалят мъртва долу в София!“ И тя казва: „Е, това ще реши Учителя. Да го оставиме Той да реши, а до тогава ще видим какво може да се направи.“ А тя седеше в палатката, бяха й надути ръцете, аз ги разтривах, лекувах я, но тя полека-полека се възстановяваше, но не можеше да се възстанови.

И сега, какво става? Отивам веднъж и казвам: „Къде е Борис?“ И тя казва: „Няма го.“ – „Как така няма го?“ – „Ето казва там до скалата, чука с длетото.“ Отивам аз, и какво да видя! – Борис си написал някакъв надпис на една скала, направил си едно скеле. Как го е направил, откъде е намерил дъски, аз не можах да разбера, и с един чук и едно длето изчуква в скалата букви. Гледам аз по-надолу – долу виждам едно сандъче, най-малко с 30–40 длета, подготвено предварително, за да може да изчуква надписи. Гледам и казвам: „Добре де, това сандъче откъде дойде?“ Ами казва: „Донесох го от София.“ – „Е защо го донесе?“ – „Ама, за да направя този надпис тук.“ Абе казвам: „Борис, ти едвам се движиш, откъде имаш тази сила, за да чукаш с този чук в това длето, и да изчукваш тези надписи?“

На кого ще му трябват тези надписи?" – „А-а-а, утре като дойдат тука хора, като се завъртят и като прочетат тези надписи, ще кажат: „Тука са живяли хора, които са имали идеи – тези идеи, които тука аз ще ги изучавам на този камък.“ Гледам го аз, и казвам: „Чакай бе, по е важно да оживееш, отколкото този надпис! Абе вземи един човек каменар, плати му и той да го изучава.“ – „Н-е-е, аз трябва да го направя!“ И той чукаше 10–15 дни, по няколко часа на ден.

Отивам при Мария и казвам: „Абе Мария, какво правите бе? Абе спри го бе Мария, той ще загине там!“ А тя казва: **„Не можеш да го спреш! В него е влезнал оня каменар, който иска да чука с длето, и докато не изучава тоя надпис, той няма да го остави! Остави го и не го дразни повече, защото ще стане по-лошо!“** И аз го оставах, и единствено, което направих – взех фотоапарата, и направих няколко снимки от времето, когато той изучаваше този надпис. Имам ги тези снимки, имам го и негатива.

16.15. ВГРАЖДАНЕ НА ЕТЕРНИЯТ МИ ДВОЙНИК В СКАЛИТЕ

След време, трябва да го публикувам, за да се знае и да се види през какъв път аз съм минал, и какво съм изтърпял през тези хора! За мен това беше безразсъдно! Защо ли? Ами, **защото той се движеше с мой жизнен кредит.** Това не беше негов жизнен кредит! И аз виждах как той там ме завлича, и ме забива, и ме зачуква на скалите!

И след една година аз минавам там, гледам оня надпис, и усещам, че това не е надпис, оставен от Борис, а **там е втъкана моята сила, и моят етерен двойник.** Жестока работа!

Та след време, когато се качите там на Салоните да проверите тези надписи, да знаете, че аз там съм втъкан, там ме разпънаха на кръст, и там ме приковаха така както на времето е бил прикован и Прометей! Изобщо – жестока работа!

Спомням си, един следобед, бяха се облекли с онези голями пелерини, които имаха, и бяха така се отделили на 100 метра от палатките. И аз тръгнах да ги търся, и те седяха по-нагоре, мълчеха замислени. Отидох при тях и те бяха се завили с черните вълнени пелерини, и мълчаха. Извикаха ме да отида при тях и като наближавах, виждах ги отдалече, че те стоят, и като че ли са част от тези каменни стълбове там, побити на Салоните. Казаха ми: „Вергил, пригответи се да приемеш нещата от нас, като се върнем в София!“ Казвам: „Добре, аз съм готов.“

Но след като се върнаха в София и след като отидох аз там при Борис, Борис се изправи, и казва: „Какво предаване?“ И казвам: „Нали горе на Салоните с Мария казахте, че трябва да предадете нещата.“ И той казва: „Не си спомням!“ – „Абе Мария, ти чуваш ли той какво говори? Ти спомняш ли си?“ Тя погледна него, погледна мен и каза: „Спомням си!“ – „Какво си спомняш?“ – „Спомням си това, което ти каза.“ Борис мълчи.

16.16. ОТНОВО ИЗЛЪГАН И ОБРАН С НЕПЕЧАТАНИТЕ БЕСЕДИ

И така, бях отново излъган от него, и той нищо не предаде по онези години! Така, че това беше Борис – оня мозайкаджийски дух Борис, който влизаше в него, и който разиграваше всички. Така, че Мария това го знаеше и ми казваше: „Слушай какво, ти виждаш ли какъв е моя път при този човек? И това нещо, което го правя, не го правя от любов към него, а затова, че аз бях спътница и свидетел на целия живот на тази Школа! И аз бях поставена при него, за да мога да спася онова, което беше останало от

Учителя.” И аз ѝ казвам: „Ти можеш да го спасиш, ако всичко ми предадеш на мен.”

И така стана, че онова, което аз бях приготвил от Мария, нейния чувал изчезна, и вече 30 години не се видя! Изчезна, за да не дойде при мен! Онези чували, които аз бях приготвил, Борис ги даде на друг. Ще можете ли това да го допуснете в ума си за една секунда?

Аз бях приготвил чували с т.н. непечатани беседи на Учителя. Бях отишъл с една кола, а той беше ги дал на друг. След години разбрах, че беше ги дал на Благовест Тошев от Севлиево. Той живееше в Свищов. И тези неща след това не ми се дадоха. А през 1997–1998 г., когато аз започнах да издавам оригиналното Слово на Учителя, той донесе един списък, и на този списък аз видях какво имаше и какво нямаше. Там имаше 4 неиздадени беседи. Аз ги поисках, той ги даде. Аз ги дадох на няколко екипа. Те ги направиха, и след две години те излезнаха от печат по оригинала.

И тогава извиквам Благовест Тошев, и му казвам: „Ето ти четирите книжки, четирите заглавия. И ето ти четирите оригинала – книжка върху оригинал, книжка върху оригинал, книжка върху оригинал, книжка върху оригинал.” И му казвам: „Ти разбра ли, ти убеди ли се, че това е един и същи център, който ръководи всичко?” Той казва: „Убедих се!” И след време се бехме разбрали, че той трябваше да ми предаде този архив. Но накрая и той се изметна, и той се излъга. Отива Благовест – на Жечо Панайотов сина и прибира всичко. И той казал: „Ама аз съм го обещал на Вергилий!” И той казал: „Какъв Вергилий бе? Той има дъщеря, която ще вземе да го продаде така, както продаде архива в Бургас!” А това бил един голям довод. И те му предадоха, и той го сложи там в т.н. братски архив. И какво може да направят от него? – Нищо! Нека да направят.

А сега се публикува променено Слово и дори се изхвърлят разни пасажки, **защото са неизгодни за тях, и за тяхната сегашна дейност.** Да изхвърлят, докато ги хване окултния закон на Словото за неприкосновеността и ще си заплатят!

16.17. ЖЕРТВАТА МИ БЕ ЗА ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Така, че онова, което направи Борис с мене, то продължи нататък и продължава до сега – пълен провал, и пълна лъжа! И както казваше Петър Филипов на времето: **„Аз с тези хора, не искам в следващите прераждания да се срещам!”** Та аз казвам много пъти, съм разказвал, и сега ще ви го кажа: Това, което аз правя днес, аз го правя за Школата на Учителя. Но за тези хора, за които аз съм се жертвал, **никога не бих си помръднал пръста на един милиметър, за една секунда.** Т.е. не бих си помръднал пръста и краката, и тялото да свърша нещо за тях в най-малкото време, и в най-малкото пространство – за една секунда, за един милиметър. Защото, те не заслужават! – Не заслужават, и толкоз!

Така, че моята жертва беше жертва за Школата на Учителя, която трябваше да остави една историческа следа. И защо ги диктувам тези неща? Ами това са неща, които аз съм записал, когато съм бил на 58 години. Това е през 1988 г. А Мария си замина 1976 г. Значи от 1976 г. до 1988 г., това са 12 години. И добре, че го бях записал, и сега чета от тези листове, и диктувам на моят микрофон. Ако не бях го записал, това нещо изобщо щеше да остане така непознато!

Но то, трябва да остане за следващите поколения. Защо? За поука и за обучение, защото тези сили съществуват. **Тези личности с които аз**

се срещнах, те ще се явят отново с други имена, защото силите на разрушението съществуват!

И те ще си намерят своите проводници, своите слуги, и своите изпълнители.

16.18. КОИ СА ТЕЗИ, КОИТО РЕЖАТ ДЪРВОТО

Така че, когато след време четете тези неща, ще знаете, че те ще се явят като сили на разрушение и по вашето време. Това е целта на моят разказ, за да бъдете въведени в Школата на Учителя. Защото там в тази Школа 75% са от Черната ложа и 25% от Бялата ложа.

Та сега, аз не говоря за Черната и Бялата ложа. Аз говоря за нещо друго, че се явиха онези, които искат да отрежат дървото. Защото Учителят казва така: „Черната ложа представлява корените на дървото, Бялата ложа представлява стъблото и листата.”

Така, че Черната и Бялата ложа вървят заедно. И те се намират в поредицата на „Изгревът”, закачени един за друг като в синджир. И те са вързани в „Изгревът.” А тия идват, и какво? – Секат дървото вече не с брадви, а има вече нови такива устройства, по-бърже да се режат! **Те режат дървото! И след това го изгарят, за да няма следа, че тука е имало дърво, че тука е имало гора! Не – те режат дървото!**

Те са враговете, които не искат да остане нито една историческа следа от Школата на Учителя Дънов. Е, това е борбата, която аз водя! Аз оставям историческата следа, а те воюват срещу мен – да я няма тази историческа следа. Но това, че сега има в момента 22 тома на „Изгревът”, все пак означава нещо към 2006 г.!

И представяте ли си?! – Аз съм отпечатах, и изкарах от печат на 19 април този том XXII. Закарахме го в една единствена книжарница, която работи. Жената, която ги продаваше, се разболя. И в момента, вече 20 дни тази единствена книжарница в София, казва се книжарница „Астeya” – тя е затворена! И така ми заключиха книгата, за да не се продава!

А аз съм подготвил през месец май, цел месец подготвяме един концерт-рецитал, който ще бъде на 27 май в 11 часа. А за този концерт, аз съм пуснал 700 покани. Над 100 покани са изпратени в провинцията с писма и другите са раздадени в София. И отзад на всяка покана има по точки отбелязано какво е съдържанието на новия том „Изгревът”, том XXII, и къде може да се купи тази книга. А книжарницата вече 20 дни заключена! **Заключиха ми книжарницата, за да не може да се продава тома! И сега в момента няколко човека се обаждат от София, от провинцията, че този телефон, който е написан отзад на поканата, не се обажда. Ами нема да се обажда! Заключиха ми книжарницата! И това са силите, които воюват срещу „Изгревът”.** А от другата страна на поканата е покана за концерта, който трябва да стане на 27-ми. А дали ще стане, това ще видиме.

17. ЦЕНАТА НА САМОЖЕРТВАТА

17.1. СРЕЩАТА МИ С МАРИЯ ТОДОРОВА. ИСТОРИЧЕСКАТА ВРЪЗКА

Когато за първи път се срещнах с Мария и Борис, беше 1969 г. Бях 30 годишен и при първата среща бях само с Борис. И седях в едно малко коридорче, на което имаше едно легло за Борис, и през което коридорче се минаваше от стаята на Мария, която беше 3 на 3 метра до кухнята. Или от кухнята се минаваше през това коридорче, където беше неговото легло, и се отиваше до нейната стая. Бях дошъл и се бех представил със своя програма и цел направо, без заобикаляне.

А преди да си назначиме среща, аз отидох при него, той беше в градината и ме пита: „Кой те изпраща?“ Казвам: „Учителят ме изпраща.“ И понеже такива неща бяха му казвали много пъти много хора, които идваха от провинцията, че Бог ги изпраща, че Учителят ги изпраща при него, и той ги изслушваше, и виждаше дали е верно, или не е верно. А той имаше начин да разбере. Пример: Сега да дойде при мене някой и да каже: „Бог ме изпраща и Учителят ме изпраща.“ Аз първо ще го питам: „Ти чел ли си „Изгревът“ от I до XXII том?“ – „Не съм го чел.“ – „Тогава никакъв Бог не те изпраща и никакъв Учител! – Изчезвай от мен!“ И го изгонвам!

Така беше и при Борис. Той беше минал през цялата Школа и познаваше нещата много добре. Както единия Борис ги познаваше, така оня другия се обучаваше.

Така, че аз си направих среща в един определен ден. Отивам, той ме покани в малкото коридорче, сядаме един до друг сбити. И през това време **Мария Тодорова започва един път насам да минава, друг път нататък.** Обаче, разстоянието от столовете до кревата е някъде 30–40 см. и тя минава така на ребро, да може да се промъкне между нашите столове. Обаче, аз станах неспокоен и казвам: „Тука ми се пречи! Аз не мога да се съсредоточа!“ Той казва: „Как ти се пречи?“ – „Ами ето казвам, тя минава насам-нататък. Искате да слушам какво говориме, и ми се пречи!“ И когато Мария отново се опита да мине, **защото тя усещаше, че нещо става тука, нещо необикновено става,** защото през нея са минали стотици хиляди хора, но това нещо, което ставаше – за нея беше необикновено! И затова, и тя искаше да присъства. И тогава Борис ѝ се скара, ама много остро, и каза: „Никой тука да не минава повече покрай мен, и зад мен!“ Тя се стресна и си замина, затвори вратата.

И след това се разбра, че тя беше пак отворила вратата лекичко, и слушаше целия ни разговор. А аз през това време излагах своята програма. Каква програма ли? Ами програма. Аз имах програма, и сега имам програма как да се работи и какво да се работи, за да се остави историческа следа на Школата. И когато говорех за това нещо, те изобщо нямаха представа. Те живеяха в един друг свят преди десетки, десетки години. Техното съзнание беше още по времето на Школата на Учителя, но това беше преди 30 години. Всичко беше променено.

И накрая казах на Борис, ами казвам: „Покани своята съпруга, за да ме запознаеш с нея, а да не минава така насам-нататък и да ни безпокои. Защото казвам няма какво да се крие, аз казвам нещата направо.“ И така, после на изпращане той реши да ме изпрати, обаче влезнахме в стаята на Мария. Тя беше там, стана. Той ме представи и каза: „Ето човекът с когото

работя и живея 50 години! Това е Мария. Това е моята Мария!" Така, че аз се здрависах, представих се, и ѝ казах, че от следващия път разговорът с Борис ще се води в нейно присъствие. Тя кимна с глава, усмихна се и изведнъж цялото напрежение изчезна по въздуха, като че ли някакъв вятър отвя пушека от някакво пушливо огнище!

17.2. Е-Е-Е, ПАК НЕЩО СЛОЖИ В ТОРБАТА!

На следващата ни среща тя присъстваше, беше седнала на своя плетен стол, беше вдигнала краката си на едно столче. Така, че седнала, краката сложени на стъпалата на столчето. И ръцете ѝ бяха сложени на самия стол, и така, че тя слушаше свободно, и понякога ни прекъсваше и добавяше някои неща, някои свои съображения. От този момент нашия контакт бе вече нещо повече от хора, които се събират, за да си кажат някоя и друга дума.

Така, че това бе една историческа среща, една историческа връзка за нея, и разбира се за мен. Отначало Борис ходеше на работа и когато аз посещавах техния дом, и тогава веднага се слагаше масата, поднасяше ми се кафе и сладкиши. И с Мария разговаряхме дълго, разглеждахме различните актуални проблеми на Братството. И тя разказваше някои опитности от времето на Учителя, така, че да потвърди своята теза. И ще питате, какво толкова сме разказвали, и какво толкова сме разговаряли? А-а-а, вие трябва да прочетете тези 22 тома от „Изгревът“, и тогава ще видите всичко онова, което е написано в „Изгревът“ е преминало през техните съзнания и през моето съзнание.

Само, когато прочетете тези 22 тома, тогава ще разберете какви са били проблемите и какво съм разговарял. Така че, когато аз казвам сега, че аз съм разглеждал проблемите, тези проблеми в момента са доказани с факти, със събития, с хора, с разкази, и със снимки в тези 22 тома на „Изгревът“. Така че аз, когато разговарях с нея, аз си водех бележки обикновено на различни листчета.

И беше най-интересното, аз нали бех лекар, и носех в чантата си винаги бланки от рецепти. Така, че на обратната страна на рецептата от едната и другата страна аз си записвах, записвах ги, и си ги прибирах. И тя накрая се усмихне, и каже: „Е-е-е, ти пак сложи нещо в торбата!“ Защо в торбата? Ами навремето българите, когато отиват на някое място, те си носят торба. Когато тръгват за някъде, пак си носят торба. В торбата са слагали всичко. Тогава не е имало чанти и разни други неща, а една обикновена торба в която се слага всичко, и се превързва отгоре с шнур. Така, че тя още от самото начало прозря, че тази чанта, която аз нося не е чанта, а е торба, и че в тази торба трябва да се сложи нещо. А това нещо се оказа, че е толкова голямо и огромно, че трудно можеше да се смести в тази торба, трудно можеше да се смести! И това бяха дни на разговори, години на разговори, бележки, бележки – изписани, сложени в торбата. И аз след това така си ги завързвах, и ги пазах. По-късно си ги прехвърлях в едно тефтерче.

17.3. И ПРЕДИ И СЕГА УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ СЕ ОТХВЪРЛЯ

Така, че тя беше добила вътрешно убеждение, че тука нещо ще се случи. Сега, по онова време тя имаше убеждението, че тя ще дочака времето, когато ще има по-добри условия за работа, и когато общественото мнение ще се промени в полза на Учението на Учителя, което до онзи етап беше отрицателно. **А що се отнася до официалните власти, те Го забраняваха и преследваха!** То беше отхвърлено и се преследваше. И което е най-интересното – през времето на Школата **църквата, властите, обществеността** обвиняваха Учителя Дънов, че бил комунист.

А след като Той пусна комунистите в България и издаде властта, от 1945 г. до 1989–1990 г., то тези комунисти говореха срещу Учителя, че Неговото Учение било фашистко. Има издадени такива материали по онова време. Така, че тия също говореха срещу Учителя. **Той ги спасяваше от смърт, а сега говореха, че бил фашист!**

Ето, от 1990 г. до 2006 г. са минали 16 години. Политиката е същата по отношение на т.н. последователи на Учителя. А защо? Макар, че са дали някакви привидни условия и свободи, **те внедриха в т.н. ръководство на Братския съвет свои хора, платени, доносчици и им нареждаха какво да правят, и какво да не правят.** А те изобщо не знаеха как са нещата, изобщо нямаха представа от Школата на Учителя. Откъде ще имат представа? Няма откъде, освен от „Изгревът“. А те го отхвърлят!

А за да се дойде до „Изгревът“, трябваше да се премине през оная торба, която всеки път, при всяка среща с Мария аз спях по някой и друг лист написани спомени. Така, че много пъти аз имах горещи спорове с нея, като утвърждавах, че това, което смята, това се отнася за една друга епоха, и че това се отнася в следващата епоха на човечеството, при което тя не се съгласяваше. И тя казваше: „Ти не вярваш на Учителя, и не ми вярваш!“ Казвам: „Вярвам! Вярвам, че твоите думи са верни и са истина, но виждам, че ти вече си възрастна. Ти няма да имаш време и сили, за да направиш нещо.“

И аз виждах, че те се заблуждаваха в оценката си по онова време в което те живееш. Те още не разбираха, че са възрастни хора, че са баби и старци. И че нямаха време, нямаха физическо време, а трябваше тази работа да се завърши. И това е. Но те това не го разбираха. Те смятаха, че те движат обществото и историята на света. А това беше една голяма заблуда!

17.4. ПРОРОЧЕСКОТО СЪНОВИДЕНИЕ НА МАРИЯ

И сега, тя разказваше един случай, който беше верен. И случаят е следния: тя сънува през времето на Учителя един сън. Сънува сън, в който сън идва някакво голямо наводнение на Изгрева и в България, и чрез това наводнение се залива, и се удавя цялото Братство на Изгрева. Сънят е бил толкова жив и толкова необикновен и потресающ, че Мария веднага на следващия ден отива при Учителя, и Му разказва целия сън. И като Му разказва, тя още трепери! Той я погледнал строго и казал: „До тук така.“ И Си вдигнал двете ръце нагоре, и ги сложил на масата. Помълчал малко, може би една минута. След това вдигнал лявата Си ръка нагоре към небето, погледнал нагоре, и казал: „Рекох, за вас идват чудни и добри дни!“ Усмивнал Се така лъчезарно, като че ли гледал как са отворени небесата над Него, и как вижда Божията светлина и Божията слава във висините. Това продължило една-две минути. С усмихнато лице съзирал нагоре към

небето. После свалил ръката Си, свалил погледа, обърнал Се към Мария и продължил: „Да, но за Мене идват тежки дни!“ – „Но за Мен идват тежки дни.“ Не след дълго време Учителят Си заминава от този свят.

Така, че онова, което каза Учителят, то се сбъдна. Това наводнение, което идва и удавя цялото Братство, това става веднъж към 1947 г., когато се взимат имотите на Братството. След това това наводнение идва през 1957, 1958, и 1959 г., когато е процесът на Братството срещу Братството, и когато се затваря Салона.

Това наводнение идва през 1970 г., когато се разрушава целия Изгрев и няма следа от него.

Така, че това са няколко наводнения, които идват периодически и сънят на Мария Тодорова се сбъдва. И чакаше да се сбъдне и другото, което казал Учителят, че: „За вас идват чудни и светли дни!“ И тя казваше: „Ето, виждаш ли какво казва Учителят: Дойде наводнението и ни удави всички. Ама сега онези, които останаха, трябва да дочакаме светлите и добри дни за които каза Учителят.“ И тогава аз казах: „Да, аз в това нещо вярвам. Аз вярвам в твоите думи. Вярвам, че това, което е казал Учителят, е верно. Вярвам в това, защото аз знам за първото наводнение, за второто наводнение и за третото наводнение, което удави всичко. **Но аз смятам, че вие няма да имате условия за работа, защото сте възрастни, и защото вашето време мина!** Вашето време изтече, и вие няма да може да свършите нищо!“ Мария ме гледаше сърдито и казва: „Не, ти не ни вярваш!“ – „Аз ти вярвам, но ще се убедиш, че това, което казвам е верно!“

И наистина, **тя не можа да свърши нищо, освен онова, което аз движа, и което успях да запазя, и да съхраня.** Първото, което запазих и съхраних, това беха онези малки листчета, които аз ги слагах в моята торба. Така, че беше много трудно да се преминат тези три наводнения!

17.5. ОПИТНОСТТА НА ЕДИН УЧЕНИК Е ОПИТНОСТ НА ЦЯЛАТА ШКОЛА

Така че аз се съгласявах, че ще дойдат дни, но аз знаех, че трябва да преминат онези 45 години за които Учителят бе говорил, и които думи се намираха в една стенограма, която през 1970–1972 г. Борис разчете, и аз я записах. И знаех, че в нейно време няма да има условия.

Така, че тя беше минала една строга житейска школа, в която школа при всеки един проблем и въпрос, тя отиваше да пита Учителят, изслушваше Го, и се опитваше да изпълнява. Така, че тя имаше дълъг път, знаеше своя път, знаеше своите грешки и погрешки, и знаеше отношението на Учителят към всяка една нейна стъпка в нейния личен живот, който тя беше минала и премила. Веднъж ми каза: „Учителят казва: **Опитността на един ученик, е опитност на цялата Школа.**“

И тя имаше много труден път, защото никой не я обичаше, поради простата причина, че тя беше до Борис. И тя казваше често: „През времето на Учителя ме гонеха всички заради Учителя, че Той ме допускаше близо до Себе си, че разговаряше с мене, и че ме допускаше до Себе си! А след като Си замина Учителят, всички започнаха да ме гонят заради Борис, защото живеехме в един и същи дом!“

17.6. ЗАЩО СЕ ИЗМЕТВАШЕ БОРИС В РЕШЕНИЯТА СИ

И кое е най-интересното? Най-интересното е, че аз заварих всичко това. И всички смятаха, че тя е виновна за поведението, грешките и пропуските на Борис. А това не беше вярно! Но те виждаха, че веднъж говорят с Борис, взимат решения, след това той си отива у дома, Мария го наговарва да прави съвсем обратното. И след 2–3 дена той прави точно обратното. Това смятаха всички и това беше вярно. Мария разказваше: „Идва казва Борис и казва: „Ние на Братския съвет взехме такова и такова решение. И аз казвам: „Абе Борис, вие с всичкия ли сте си ум? Как може такова нещо? Ами това не е по Учителя, което правите! И казва Борис слуша. Но казва този Борис, който слуша не е истинския Борис. И този Борис, който е в него, трябва да се обучава. И аз му говоря. Но той не ме слуша и си прави каквото си иска! А ония изкарват, че аз съм виновната!“

След два-три дена си дойде оня другия Борис, истинския Борис, влезе в тялото си, отиде при онези там, те му разказват това-онова. И той махне с ръка и казва: „Не може!“ — „Ама брат Борис, нали сме се уточнили?“ И той отрезва, и казва: „Нищо не сме се уточнили!“ Е, как ще реагирате тогава, какво ще мислите, кой е виновен? Разбира се – виновна е Мария! И всичко се насочваше към нея. Така, че всички смятаха, че причината в поведението на Борис е Мария, че тя го е отклонила от взетото общо решение.

А това изобщо не беше верно, **защото те не знаеха кой е онзи с когото те се събират на съвещанията! А този мозайкаджийски дух на майстор Борис влизаше в него, заемаше тялото му, разполагаше се в него, и се правеше важен от по-важен!**

17.7. ЗАЩО СЕ ИЗКАРВАШЕ ВИНОВНА ВЪВ ВСИЧКО МАРИЯ

Така, че всичко се прехвърляше върху нея. Понякога аз съм виждал как Борис Николов се прибира, обаче, виждаме го и аз го виждам, и казвам: „Виждам, че това не е истинския Борис, а оня майстор Борис.“ И тогава той каже нещо, тя го срезва, кара се с него. И той си подвие опашката, и полека-полека отива и лега на кревата. Тя го покриваше с едно одеало, и той спеше. След това се събуди, обаче, още не е дошъл Борис. Тя започне да свири на пианото песни на Учителя, и така се опитваше да го изгони този мозайкаджийски дух.

А, когато, никога нема да забравя един такъв случай: той беше отишъл Борис при своята родена сестра Цанка, която воюваше срещу Борис, и какво му беше наговорила, не знам. Но той влиза от вратника и казва: „Е-е-е, ако не бехме ние, и ако не бех аз да те извадя от тресавището, още там щеше да стоиш при тресавището на **Толев***!“ Тя скочи и каза: „Какво тресавище бе, какъв Толев бе? Твоята пиклива сестра Цанка какво знае бе? Аз си имам Учител бе! Аз съм се изповядвала на Него, и за всеко нещо аз съм Го питала! Така, че аз имам Учител, а ти имаш една пиклива сестра Цанка!“ И той си подви опашката, обаче, стана голям скандал. Мария вика и крещя срещу него, а аз слушах в страни.

След това той се прибра, легна на кревата. Става след 1–2 часа. Все едно, че нищо не е било. Не е било ли?! Ами тази буря над къщата? Вие как смятате, че това лесно се търпи, и че това лесно се изтърпява, и че това е лесно да се издържи?! За този случай виж „Изгревът“, том V, с. 477–480.

Как е живяла Мария с него, в разстояние на 50 години, аз не знам! Но това, което аз виждам в разстояние на 6–7 години – ежедневно, ежечасно, **и как издържаше тя, аз направо не мога да проумея!** Тази сила ѝ се даваше от Невидимия свят, за да може да си свърши своята работа. Така, че беше си спомням веднъж Борис идва и така, отваря вратника, ние с Мария седим на 30–40 метра, и аз казвам: „Ето, Борис идва.“ Тя поглежда и казва: „Идва онзи другия и води Борис.“ А тя го мерна от 30–40 метра и веднага позна кой е в него по самото движение на тялото му. Е, какво ще кажете за това? Как ще го изтърпите? Ще можете ли да работите с тези 2 човека в едно човешко тяло?

И друг случай има, когато истинския Борис беше в тялото си, и присъстваше на събранията на т.н. Братски съвет, за да вземат правилно решение. Взимат решение от истинския Борис, но след няколко дни след това истинския Борис напуска тялото, идва другия. И когато, трябва да се проведе решение, то не става нищо. И всички скачат срещу Мария, че тя е виновна. Е, виновна ли е тя? – Не е виновна! Но те не знаеха на какъв огън тя се печеше!

**Забележка:* За Толев виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 227–228.

17.8. АНОНИМНИТЕ ПИСМА

И така си спомням, че срещу нея изпращаха анонимни писма, и я наричаха „вещица“. Наричаха я с какви ли не обидни имена. Тя ми е показвала тези анонимни писма срещу нея, и тя казваше: „Ето това представлява това Братство!“ И си спомням веднъж, казах: „Я ми ги дай тези писма.“ Тя ми ги даде. И аз ги занесох на Галилей Величков. Казвам: „Нали упрекувате Мария, виж какви анонимни писма тя получава.“ И когато прочете 3–4–5 писма, той целия почерня, той се възмути, и казва: „Възмутен съм!“ Казвам: „Няма да бъдеш възмутен, защото и ти я критикуваш, и ти си на страната на онези, които пишат тези писма!“ И той казва: „Да, това е цело безобразие!“ Безобразие бе, но бе истинска реалност.

А между другото, аз на него му разказвах тези неща, които се случваха в дома на Борис. И той се хващаше за главата, и вече имаше друг поглед на нещата. Така, че след като излиза Борис от затвора 1963 г. до 1969 г. – 6 години, те вървят от град на град със своята мозайкаджийска бригада. Работят от град на град и смятат, че като са събрани заедно, че в събота и в неделя могат да отидат на една екскурзия, или да изпеят някоя и друга песен. Смятаха, че те са тези, които продължават и съхраняват живота на Школата на Учителя. А това изобщо не беше верно, защото това беше животът на мозайкаджийската бригада, която се провали по всички линии! – По всички линии! А защо? Защото имаше жив Изгрев. Този долу беше нарушен, беше наводнен. Наводнението го беше заляло, беше удавило всички, но те бяха се изтеглили в Невидимия свят.

17.9. ГОЛЯМОТО ЧУДО!

И тогава? – Тогава дойде голямото чудо на поредицата „Изгревът“!

И тези, които са в Невидимия свят влезнаха със своите спомени в тази поредица на „Изгревът“. Те влезнаха със своите снимки. Пример: ето го например XXII том. Вижте какви снимки има! Вижте как ви гледат тези хора! Тези хора са живи хора в Невидимия свят. Зад тях, зад тези хора стои верига от души, чиито представители са те.

Ето една снимка на мозайкаджийската бригада – „Изгревът“, том XXIII, снимка № 57. А бележките към нея, виж на с. 968–969.

Така, че не може да се каже нещо хубаво за тази мозайкаджийска бригада, която провали всичко! И друго искам да кажа. По онова време тази мозайкаджийска бригада, пък и след това, когато аз дойдох, те бяха много добре платени със своя занаят – мозайката. Защо? Тогава се правеха много строежи и всеки искаше да му се направи мозайката на строежа, на вилата, на къщата, да се направи мозайката на стъпалата, на кухнята, на мивката. А това означава работа. А една мозайка в един построен дом не се прави за една-две седмици, а за няколко месеца. И това се плащаше, и се заплащаше много добре. И те имаха много големи пари в джоба си по ония времена!

17.10. ДЕСЯТЪКЪТ НА МОЗАЙКАДЖИЙСКАТА БРИГАДА

И тогава беха решили да отделят своя десятък. И те го отделяха, тогава написваха един списък, и всеки трябваше да купи някакви хранителни продукти, и да занесе на някои определени сестри. Така, те си ги бяха разпределили по списък. И да кажем, че някоя сестра, трябва да получи помощ. Слага, купува един килограм захар, един килограм брашно, ориз, фиде, юфка, едно кило олио и всички необходими неща. Пълни торбата, отива, занася на сестрата. Тя благодари. След това отива при втора, отива при трета, отива при четвърта и т.н. Така, че всеки един отговаряше за 5–6 такива сестри. И това всеки месец.

И веднъж аз отивам при една от тези, които получават такива помощи, и казвам: „Абе въпроса е така и така. Какво е твоето мнение?“ И тя разказва точно какво е казал Учителят, как са нещата и какво тя мисли. И аз казвам: „Добре де, ти мислиш точно като мене. Защо на тези не им кажеш как са нещата и какво е казал Учителят?“ Тя ме поглежда и казва: „Виж какво, аз това нещо не мога да направя!“ – „Защо да не можеш да го направиш?“ – „Ами казва, те всеки месец ми носят по една торба хранителни продукти. Ако аз това нещо го кажа, те вече няма да ми носят тези неща в дома, и ще ме задраскат в списъка.“ Ама казвам: „Ти за кого живееш – за тех, за делото на Учителя или за тази торба?“ И тя казва: „Ами казва моята пенсия е много малка!“ Питам: „Ами ти защо не си работила по време на социализма, когато комунистите задължаваха всички да работят?“ – „Ами казва смятах, че тия комунисти не са прави.“ – „Е питам сега, всички хора имат пенсия, а ти нямаше, и чакаш някой да ти донесе торбата с продукти. Ти се продаваш! Те те купуват. И сега ти за кого живееш – за онзи, който ще ти донесе торбата с продукти, или за делото на Учителя?“ И тя вдига рамене, и казва: „Виж какво, не съм само аз така, всички сме така! **Ония носят торбите и ние не смеем да гъкнем, и да кажем нищо, защото следващия месец няма да има торби!**“

17.11. КОМУНИСТИТЕ РАЗРЕШАВАТ ВЪПРОСА С ПЕНСИИТЕ

Ето, така се купуваха, а в същото време нещата бяха другояче. Те споделяха, но някои имаха смелостта да кажат, че са се продали за една торба продукти. А това се дължеше на това, че бяха подведени, бяха заблудени след заминаването на Учителя. И ако бяха работили в предприятията, в учрежденията, които държавата беше създавала, щеха да имат пенсии, с които да се издържат.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че Комунистическата власт видя, че трябва да разреши този проблем с пенсиите. Преди 9 септември имало е социално осигуряване, и в това социално осигуряване са имали специални осигурителни книжки, и е трябвало да лепят марки, за да бъде зачетен техния трудов стаж, и след това да се пенсионират. След 9 септември идват комунистите на власт и минаха години, и в момента социалното осигуряване се поема от държавата.

И тогава комунистите изкараха един закон, чрез който даден работник може да съди чрез съда онзи предишния чорбаджия, предишния майстор при когото е работил. И как го съди? Онзи идва пред съда и удостоверява, че този работник при него е работил 5–6 години. И съда взимаше решение, и признаваше тези 5–6 години. Представяте ли си, Комунистическата власт реши да разреши по този въпрос!

Примерно, моята майка, която беше шивачка и беше работила като момиче като помощник шивачка на много места, тя отиде при една, при която работеше 7–8 години, и тя казва: „Добре, ще дойда пред съда и ще направя своето изявление.“ Майка ми иска да подаде молба до съда, а баща ми не дава – размотава се. Дойде време, след няколко години той се съгласи, но онази вече беше възрастна, и не можеше да каже нищо. И вместо да ѝ признаят 8 години, накрая признаха една година. Ето, майка ми се ядосваше, и казва: „Аз трябваше да взема пълна пенсия, а, че взех половин пенсия, ти си виновен за това!“ А той псува комунистите, че са виновни за всичко!

Сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че Комунистическата власт реши да дава социални помощи, социални пенсии на хора, които са над 70 години, и които нямат пенсии. Подава се молба, подават се документи и властта им разрешаваше, и те получаваха една социална пенсия, с която можеха да си купят един хляб, едно млеко и да посрещнат най-належащите нужди в своя живот. Ето това беше по времето на социализма.

Но тия, които бяха т.н. последователи на Учителя и бяха в Братството, много бяха отклонени, и не работеха. Много работеха, но много не работеха. Останаха без пенсии и накрая ония с торбите ги подкупваха, правеха се, че са големи благодетели, че са от Братството, че милеят за Братството, за хората от Братството, и т.н. и т.н.

17.12. ГРЪЦКАТА ХАЛВА

И сега ще ви кажа най-смешната работа. Бяха се променила времената и беше след 1990 г., когато аз записвах по-спокойно опитностите на възрастните приятели. И трябваше да отида при една, да ми разкаже някой неща. Обаче, по това време изпращат от Гърция някаква гръцка халва, разпределят я, дават им по половин килограм халва. Халвата е дошла в някаква тенекия.

Обаче, тази за която ставаше въпрос, при която трябва да отида и да запиша нейните спомени, беше пропусната.* И тя беше бесна, че са я пропуснали! И казваше: „Нема да работя с теб!“ – „Ама защо няма да работиш?“ – „Ето, на мен не дадоха гръцка халва!“ Питам: „Ама аз какво имам общо с тая гръцка халва?“ – „Имаш общо! И ти си с тях!“ – „Слушай какво, аз ще отида и ще ти купя халва, не тахан халва, а сусам халва, която е по-хубава и ще ти я донеса.“ – „Не, не искам нито тахан халва, нито сусам халва! Аз искам гръцка халва!“ – **„Като искаш гръцка халва, ще се разминеш с мен!“**

И тя се размина с мен, и аз повече не отидох при нея, и тя си замина, и не остави никаква историческа следа!

А кой беше виновен? Беше виновна гръцката халва и ония, които донесоха тенекията с халва, и онези, които я раздаваха по списък. Ето, така бяха нещата по ония години. Пълно отклонение!

**Забележка:* Това бе Мария – дъщерята на Никола Антов, който бе председател на Финансовия съвет и Братския съвет. Виж „Изгревът“, том V, с. 727–728.

17.13. СОЦИАЛНА ПЕНСИЯ ЗА МАРИЯ ТОДОРОВА

Така, че и самата Мария Тодорова нямаше пенсия. Чак 1975 г. подадохме молба да получи социална пенсия, но тя се размина с нея. А пък Станка, слугинята Станка също нямаше пенсия. И след като си замина Мария Тодорова, тогава Боян Златарев имаше познат някакъв адвокат, че направиха постъпки, и тя получи половин пенсия, заради това, че беше работила в бригадата на Борис, и я имаше там записана в различните книжа, където беше работила.

Така, че нещата имат съвсем друг път. И тя често казваше: „Аз казва се ожених и взех най-добрия брат, който съществуваше в Братството! И всички ми завиждаха за него, и ме гонеха за него! Но животът ми с него в разстояние на 50 години, за мен беше Ад! – Истински Ад!“ Така, че аз заварих Ада и заварих нейната саможертва, и жертвата към този човек. – Говори какво значи величието на нейната любов! Тази любов изобщо нямаше цена!

Това нещо аз го заварих и по-късно в моя път с жените, с които се срещах и работех по програмата на „Изгревът“, всички до една ме излъгаха, изиграха, обраха, окрадоха, и ме предадоха. И най-накрая ме продадоха! Това е!

И когато това нещо се случи с мен, винаги пред мен излиза образа на Мария Тодорова.

Познавах един астролог Максим. Посочи ми един аспект в моя хороскоп и каза: „С жени няма да споделяш своите идеи и планове. Понеже жената иска да живее вечно, понеже тя ражда човека, то тя унищожава всичко, което е във нея.“ Беше точен, макар че беше млад човек. Млад бе, но астрологически дух бе в него.

18. ПРОРОЧЕСТВА И ЯСНОВИДЦИ

18.1. НЯМАШЕ ГИ ОБРАЗИТЕ ОТ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Домът, в който живееше Мария, бе една малка къщурка, купена преди много-много години от някой си, който е бил построил да му служи като малка виличка. Тя се състоеше от антре, в което се влизаше, дълго 3 метра, широко 2 метра. След това следваше една стаичка в дясно 3 на 3 метра – там, където беше леглото на Мария, и където спеше. След това имаше едно малко коридорче в ляво – 3 метра на 2 метра. И там беше кушетката на Борис, където той спеше години наред. Минаваше се през това коридорче и се влизаше в кухнята, която беше 2 на 2 метра.

По-късно бяха пристроили една стая, за да бъде стая, в която да се приюти Паша Теодорова – стенографката на Учителя, след като е била изгонена от Изгрева. Но тя е стояла там 6 месеца у тях, и след това **не е могла да издържи на Мария и на Борис**, не е могла да издържи на цялата обстановка. Помолила е другите приятели и те я взимат, и я завеждат в нейния си дом.

Обикновено посетителите започваха да се точат и да идват сутрин към 9 часа до 10 часа. Престояваха на обед, някои дори и следобед се мотаеха. Други пък идваха от 17 часа. Така идваха, престояваха, обядваха и си заминаваха. Не веднъж съм питал Мария: „Абе какво разговаряш с тези хора, на какви теми и какви въпроси повдигате и разрешавате?“ Обикновено, аз когато отивах при тях, аз имах написани 10–15 въпроса, които ги повдигах пред тях, казвах моето мнение и исках те какво ще кажат по този въпрос. Обикновено Мария казваше своето мнение, Борис също, но накрая се оказваше, че това, което те казваха, изобщо не беше верно. Не че не беше верно, но това беше верно за една друга епоха, но не и за тази епоха в която живеехме тогава. Моето присъствие за тях беше интересно. От друга страна, когато аз говорех, исках да разглеждаме тактически и стратегически въпроси по отношение бъдещето на Делото на Учителя. Аз бях точен и категоричен, че Школата е дадена по времето на Учителя и в тази форма, която е била, няма да се върне тази форма. И освен това никое общество, държава и човек не може да възприеме оная форма, която е била по времето на Учителя. А защо не може да я възприеме? Ами защото последователите на Учителя не са били образци, и те като гледаха т.н. дъновисти, съдеха, че те са продукт на Учението на Петър Дънов. А това не беше така. Това не беше така, и това беше най-голямата беда за българите, и **най-големата заблуда за българите!** Българите се заблудиха по тези не образци, а за мен бяха карикатури.

18.2. УСЛОВИЯТА НА УЧИТЕЛЯ И УСЛОВИЯТА НА ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ МУ

Така, че за мен появата на Учителя, Неговото Дело беше изява и проява на Божествения Дух чрез Учителя. И условията, които носи Божествения Дух са условия, които се дават на Учителя, за да може да отвори Своята Школа. Но условията на Учителя, ни най-малко не са условия на Неговите последователи! Пример: ти имаш в книжката 1 милион лева, а аз имам само 1 лев в джоба. Така, че онова, което е 1 милион, това са условия на Учителя. А това, което е в моя джоб от 1 лев, това са моите условия. Така, че аз нищо не мога да направя с 1 лев! А всички онези смятаха, че могат да направят с 1 лев, който държаха в

джоба си. А този 1 лев беше онова, което е съхранено в техното съзнание като спомени, случки, събития от времето на Школата, и разбира се онова, което те съхраняваха като документи и отпечатано Слово.

Макар, че беха преминали големите обиски през 1957 г., то все пак нещо тук и там беше съхранено. А онова, което беше взето от Милицията, то беше претопено и беше унищожено. А освен това всички обиски, които ставаха, прибираха нещата и ги унищожаваша. Така, че беше изминало много голямо време от 1945 г. до 1970 г., когато аз бях приет в техния дом. Така, че след заминаването на Учителя, отведнъж се получава една невероятна празнота. Не празнота в идеи, идеите на Учителя са в Словото. **Но друго се явява – няма кой да им разрешава личните проблеми!** Защото за всяко едно нещо, те отиват и питат Учителя. Той им казва какво да правят. Някои изпълняват, други не изпълняват. А как изпълняват и как не изпълняват, това го виждаме от техните спомени, които са поместени, и публикувани в „Изгревът“.

18.3. ТЪРСИ СЕ ОНЗИ, КОЙТО ДА ЗАМЕНИ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Така, че най-важно след заминаването на Учителя е това, че тези човешки съдби не могат да разрешават своите проблеми! И затова започват да търсят онези хора, които биха могли да заместят Учителя, и то като ясновидци, пророци и като не знам още какви. Първото нещо – ясновидци има на Изгрева, колкото щеш! Всеки е ясновидец, всеки казва, че Учителят му говори, че Господ му говори. Всеки получава откровение от Невидимия свят, но никой не може да си разреши проблема.

След това един след друг се явяват хора, които носят послания от Невидимия свят, от Учителя, че Учителят лично им говорил и им казал какво трябва да се прави. Всички слушат, гледат, умуват, но понеже всички са ясновидци и пророци, всеки, който носи едно такова послание и изявление, слушат го, чуват го, и нищо!

По онова време при Мария и Борис идва един **Бандерски**. Неговият портрет 80а, го има в том XXII. За него ми е говорено много. Той е бил ясновидец. Бил е точен в много случаи. Той е идвал като посетител в техния дом много време, но накрая се разделят като врагове. Много е интересен този факт, че всички, които са дошли при тях, накрая се разделят с тях като врагове, след като са били там години наред. Всички се учудваха! И аз също се учудвах, но накрая с мен се случи същото!

18.4. МАЙСТОРЪТ БОРИС

Аз съм при Борис, аз съм му дал жизнен кредит, аз съм му дал възможности и условия, за да реализира нещо. И ако нещо той е направил, това е благодарение на мен, а не благодарение на него! Така, че аз дадох всичко, каквото имах от себе си, а той ме излъга, изигра и накрая стана враг. Започна да говори срещу мене. **Но говореше онзи, който беше в неговото тяло, оня мозайкаджия – майстор Борис!** Ще го проумеете ли това?

И ще кажа още нещо. След като се върнах от Либия от 1986 г., аз съм ходил най-малко 10 пъти при него. И което беше най-интересното! – В неговото тяло аз заварвах винаги оня майстор Борис. Само два пъти съм се срещал с Борис, който беше в неговото тяло, и се разбрахме.

И което е още по-интересното, че накрая, когато отидох, истинския Борис си беше в тялото, и с него се разбрахме. И той казва: „Виж какво,

аз си заминавам. Ти се движи по твоя път. Ние ще те подкрепяме от Невидимия свят, след като си заминем!" Разделихме се и следващия път, когато отидох, него го нямаше в тялото, и аз повече никога не стъпих в него. И след това той започна да говори срещу мене, и да настройва всички срещу мене. Представете ли си?! Е, представете си. Това е майстор Борис срещу мене.

Настройваше всички срещу мене да не ми дават нищо, и да не контактуват с мен! Защо? Ами защото онзи враг на Братството беше влезнал в него, и разрушаваше всичко до което се докоснеше и добереше! **Искаше и мен да разруши!**

Така, че аз бях този, който му свърши работата, както на него така и на Мария. И това, което аз съм преживял, никой не можеше да издържи. И дойде време да опиша тези неща, за да се знаят, **за да не могат следващите поколения да бъдат заблудени от такива като него, които ще се явят!** Които ще се явят, защото те непременно ще се явят! А аз това, което съм направил за него, това съм го направил за Школата на Учителя и за Делото на Учителя, и за българския народ. А той не заслужаваше това!

А за Мария, тя заслужаваше нещо много! В името на нейния труден път, в името на верността към един човек, в името на любовта към един човек, т.е. Борис и в оная преданост, която имаше към Делото на Учителя! Ето защо пиша тези неща, за истинския човек!

18.5. КОГА МОЖЕ ЧОВЕК ДА СЕ СРЕЩНЕ С УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Та аз съм чел също някои записани неща от Бандерски, които той е написал. По-късно те ми попаднаха. Така, че по онова време той е твърдял, че чрез него е говорел Учителя. Наистина онова, което четях беше една проповед от същества, които са запознати със Словото на Учителя, защото се използват думи и изречения, боравеха със същите термини. Но това не беше Учителя в това Слово, и не беше Негово Слово. Словото на Учителя първо дава светлина в ума на човека, второ – дава знания, трето – има живот. Четвърто – разрешава всеки един житейски проблем по Негово време, по времето на слушателите, и по времето на българите, които са били родени по Негово време.

Ако четете беседите на Учителя от 1914 г., от 1930 г. и от 1944 г., вие ще видите, че там има познание, там има Истина и там има живот. А тука, онова, което пишеш – нямаше нищо! Само приказки и общи неща. А защо? Ами защото Духът на Словото го нямаше. Така, че всички ония, които говореха, че Учителят говори чрез тях – не беше верно.

И затова аз тука в „Изгревът“ съм написал кога може човек да срещне Учителя, по какъв начин човек може да се свърже с Учителя. Това съм го написал и го има в „Изгревът“, том IV, с. 639–641 в точка 20. Това съм го написал и в „Изгревът“, том VI, с. 740 до с. 746, точка 6, така също и точка 5 горе – ред от 4 до 18.

Та по какъв начин човек може да се свърже с Учителя, там е написано. И което е още най-важното – Учителят казва, че: „Бог не се проявява в нечисти проводници. Бог не се проявява в нечисти тръби.“ Така, че днес хората са нечисти тръби, задръстени комини със сажди! И никакъв човешки дух не може да влезне в тях, камо ли ангелски, архангелски, и камо ли един Велик Учител.

18.6. НА ГОСТИ В АЙТОС ПРИ НАДКА КУРТЕВА*

И сега нещо много интересно! Така, че Мария беше преминала през тези етапи, когато всички идваха при нея и казваха: „Ето, Учителя Се яви вчера и каза това и това.“ Тя слуша, мълчи и само клати с глава. По онова време една от дъщерите на Георги Куртев в Айтос беше доста медиумична, и тази дъщеря на Георги Куртев беше толкова медиумична, че след като правят молитва при нея, тя ляга на кревата, влиза един дух, и почва да говори чрез нея. Тя лежи, нея я няма в тялото си, обаче, друг е влезнал в нея и говори. И Мария ходеше всеки месец при нея, и стенографираше. Защо стенографираше? Ами търсеше начин и достъп, да влезне във връзка с Невидимия свят. Особено по ония години, когато започна процеса на Братството, когато държавата прати в затвора Борис Николов и Жечо Панайотов, тя нямаше как да не търси някаква връзка с Невидимия свят.

И те всички се чудеа защо това става. А това става, защото Учителят беше натиснал този невидим бутон в Невидимия свят, и се явиха Божиите слуги и изпълнители, и те пометоха Изгрева. И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че Мария Тодорова е стенографира в тетрадки, и тези тетрадки са запазени и те са при мен, и те са към десетина тетрадки. Ако някой иска да разчита нейната стенограма, какво са казали онези? Нищо особено – празни приказки!

Веднъж я накарах, казвам: „Хайде бе, прочети ми една страница.“ Тя се дърпаше, дърпаше и след това прочете. И казах: „**Мария, абе Мария, тука няма нищо бе! Тука няма нито дух, нито знание, нито познание, а приказки!**“ И тя казва: „Да, така излезе накрая – само приказки!“ Така, че тя ходеше всеки месец там, всеки месец там при тази дъщеря на Георги Куртев, нали. А тези сестри бяха близначки и тези близначки накрая аз им записах техните спомени, и те се намират в „Изгревът“, том X. И тази, която беше с духовни качества и влизаше някой дух, това беше Надка Куртева. А другата сестра беше Верка Куртева, която също гледаше много добре на карти и на кафе. Дори и на мене е гледала. И познаваше. Предсказваше ми големи звезди от небето!

Така, че в този етап всеки търси да има достъп и връзка с Невидимия свят, за да може този Невидим свят да му разреши неговите житейски проблеми, и да го упъти в правилния път. Така, че тази връзка на Мария с Надка Куртева освен, че има 10–15 тетрадки и записи, нищо не разреши. Ама нищо! Само загуба на време с пътя си с влака до град Айтос.

*Забележка: За нея виж в „Изгревът“, том X, с. 941–960, снимки № 24, 25, 26, 32, 92, 94.

18.7. ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА ЦАРСКАТА КОРОНА ОТ ВЪРЗАСТНАТА СЕСТРА

Мария обичаше да си гледа на кафе. И обикновено всички, които идваха при нея пиеха на кафе, обръщаха си чашите, и след това търсеха някой да им гледа на кафе. Аз ги заварих всички, и много хора са ми гледали. Но нищо особено – приказки!

И така, никога нема да забравя, беа се наредили около Борис 5–6 души и пиha кафета. Всеки си обърна чашата, аз също си я обърнах, и всеки започна да гледа на съседа до себе си. Обаче, имаше една възрастна сестра и й казах: „Абе сестра, само аз останах, та няма кой да ми гледа!“ И

тя каза: „Аз ще ти гледам.“ И това, което тя ми каза, аз го записах. И като го записах, знаете ли на какво го записах? Ами аз няхах хартия, там беха донесли някакви бисквити. Аз хванах, разкъсах опаковката на бисквитите, и на опаковката от вътрешната страна аз записах това, което тя ми каза.

Ама това, което тя ми каза беше верно и важи и до сега, вероятно ще важи и до утре! А какво ми каза, това ще ви кажа, когато аз започна да разказвам за своя житейски път. **Каза ми, че имам царска корона на главата!** Аз вече разказах **Кой** ми я сложи на главата.

Така, че имаше и един друг, още по-забавен случай, който ми разказваше Мария! А случаят е бил следния – пак са й дошли така гости, наредили са се, пили са кафета, обърнали са си чашите. И в момента една, която е до Борис хваща чашата, и започва да му говори. И което е най-важното, през човек всеки един хваща чашата на съседа, и започва да му говори. Представяте ли си?! – Към 12 човека и 6 човека държат чаши, и едновременно говорят настървено, и свалят откровения от небето и от Невидимия свят! И Мария като гледала това нещо, така я надуло смях и непрекъснато се е смеела! Понеже е седяла на нейния стол с онова малко столче, с което си повдигаше краката, да не й се надуват краката. Така, че тя вижда и я разказваше цялата смехотворност на този случай.

Мария обичаше да си прави пасианси на карти. Гледаше на карти и това нещо тя го правеше, когато имаше някой случай за разрешаване. Чудеше се как да постъпи. Аз съм много пъти наблюдавал как тя редеше тези пасианси, как се ядосваше, че не излизат картите на пасианса, и т.н и т.н. Тя имаше опит и проверяваше от всички страни. Но не всичко беше точно! На мен също е гледала, но за мен тя каза nekaj си общи неща. Конкретните неща ги нямаше! Аз тях търсех и не ги намирах.

Което е най-важното? **Те не можаха да познаят кой съм, за какво съм изпратен и какво мога да свърша, макар че това аз непрекъснато им повтарях!** Но те смятаха, че имат време, но се оказа, че нямат никакво време. Условиата бяха затворени за тях, и времето беше изтекло. **Още им се чудя кой ги беше омагьосал, че ще бъдат вечни на Земята!**

18.8. НАДКА ТИХОЛОВА

Навремето при тях е живяла една **Надка Тихолова***. Според Мария тя е била ясновидка от най-голям порядък. Гледала е на ръка, гледала е на кафе. Била е от най-висша класа, която е учудила целия Изгрев, така че и онези, които са ходели на гости при Мария. Била е добра приятелка на Мария през времето, когато Борис е бил в затвора от 1958 г. до 1962 г. Тогава Мария преустановява да приема гости, защото Борис е в затвора. Те ставали с нея сутрин и тръгвали по учреждения, насам-нататък, по адвокати. Вечерно време са се връщали, поглеждали малкия вратник и малката къщурка и са се молели, и са благодарели, че има къде да се подслонят.

И така години наред тя е стояла, но дошло е време и тази Надка Тихолова починала. Те са я погребали. И когато веднъж някой казали: „Ами дайте да отидеме при Мария.“ И те казали: „Ами какво ще намериме при Мария? – Нищо! Надка нали почина, кой ще ни гледа на кафе и на ръка?“ И това нещо ми го разказваше Мария. Казва: „**Ако те знаеха коя съм аз, какво има в мене, какво е изградено в мене, каква съкровищница има в мене, те казва не пътека, път трябваше да направят до мене! А те мен ме отхвърлиха!**“

**Забележка:* За Надка Тихолова виж „Изгревът“, том IV, с. 355–356 от Драга Михайлова. Снимка № 11 и „Изгревът“, том XXII, снимка № 58а.

18.9. ВСИЧКИ ПРОРОЦИ И ЯСНОВИДЦИ НА ИЗГРЕВА СЕ ПРОВАЛИХА

Така, че въпросът с пророчествата и ясновидците аз също заварих. **И аз съм се срещал с всички ясновидци в България, с всички пророци в България, срещал съм се с всички астролози, които бяха на Изгрева.** Записал съм техните коментари по отношение на моя хороскоп. И много добре знам кой какъв беше, какви познания имаше, и каква връзка имаше в Невидимия свят. Това нещо много добре го знам, описал съм го и ще дойде време да го прочета.

Така, че тези пророци и ясновидци **се провалиха, защото искаха да заместят Учителя** и да заемат Неговото място. А Учителят е в Словото Си. Учителят е Дух. Те изобщо не знаеха кой е Учителят Дънов.

За пръв път кой е Учителят Дънов, кой е Мировия Учител Дънов, кой е Учителят на Вселената – Беинса Дуно, това нещо аз го дадох за пръв път в „Изгревът“, том I. До тогава никой не знаеше това нещо, и трябваше да им отворя очите, и да им покажа какво представлява тази Школа, и Кой е истинския им Учител!

Но понеже отхвърлиха „Изгревът“, те не познават вече нито Учителя, нито Школата, нито Делото, нито Словото.

А за да дойдат и да имат връзка със Словото, трябва да четат онези 59 томчета, които аз съм издал като оригинално Слово, и чиито имена и каталог се намират в „Изгревът“, том XVI. И второ – трябва да се запознаят и да проучат засега подготвените и издадени 22 тома от „Изгревът“. Само при това условие! – Иначе е изключено!

Днес, към края на 2014 г. те са **30 тома от „Изгревът“**. Направил съм 57 концерт-рецитала по спомени на ученици и с музика от Учителя. И съм качил на интернет-страницата: <http://www.izgrevat.com> **30 концерт рецитала.**

Направете го и вие, за да видим колко струвате!

19. ИЗПОВЕДНИКЪТ И СВИДЕТЕЛЯ

19.1. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО ОТ НЕБЕТО

Така се случи, че аз бях поставен в този дом като човек, който трябваше да дойде и да свърши една работа. Дали съм я свършил в онзи обем и в онази програма, която имах у себе си, и която беше създадена и сътворена от моя духовен ръководител? – Може би съм свършил към 30% от нея, а останалите 70% не свърших. Но не по моя вина! Така, че аз нямам вина за тези 70%! И вината е у другите! Вече знаете кои са тези хора!

И аз, трябва да разкажа за тех, за всичко и кой носи вината. Защото имаше хора, които носеха тази вина. **И те ще си понесат последствията,** не само за сега, но и в бъдещите векове! Така, че всеко нещо, което бе записано от мен, бе записано и добито, чрез насилие от моя страна! Да, казвам **насилие, не молба.** Аз правех и се карах с тех. Накрая тя, Мария веднъж много сериозно ми каза: „Ние бяхме предупреждени много отдавна,

че Невидимия свят ще изпрати човек при нас, който да поеме нещата, и ние се убедихме с Борис, че този човек, това си ти!" Казвам: „Добро утро! И Добър ден! И Добър вечер! Ами като сте се убедили, защо не ми предавате нещата и защо ми пречите и се размотавате?" Никакъв отговор. А защо ли?

Така, че това, което каза Мария, мен изобщо не ме учуди, че те бяха убедени в това. Особено след като аз спасих Борис 1972 г., че след това той беше също много болен, че 1974 г., че още веднъж. Та три пъти съм го спасявал с моето умение като лекар, с моя жизнен кредит. Три пъти – не един, не два пъти, а три пъти! И той много пъти го признаваше, и то пред някои други възрастни, които бяха дошли, казва: „Той ми спаси три пъти живота!" И накрая стана враг! Ама врагът не беше истинския Борис, а оня мозайкаджийския дух, който още не мога да го търпя. Като си спомням, целия настръхвам, че ми открадна времето, силите, енергията и не можах да свърша никаква работа!

Но онова, което свърших е една може би да се каже не десета, не стотна част, а една хилядна част, от която аз трябваше да свърша. Това бе провал за мен! Не личен провал. А исторически провал, като сега зная, че съм изпратен да свърша точно тази работа!

19.2. ОТНЕХА МИ ЖИЗНЕНИЯ КРЕДИТ И С НЕГО МЕ ОКРАДОХА

Представете си бе, аз свърших само една хилядна част, а другите 999 части останаха несвършени! Аз бях готов, имах знания, имах сили, имах кредит. Но този кредит го отнеха други – изиграха ме, обраха ме, окрадоха ме и искаха да ме унищожат.

Но аз бях вграден не в камък, а в скала, и когато искаха да ме разрушат, аз бях вграден в тази канара! Те се удариха в канарата, и си счупиха главите!

Пример: ами прочетете в том IV на „Изгревът“, където всички се подписаха срещу мене и всички изпратиха разни писма в провинцията, за да настроят целата провинция срещу мене. След това тези хора имат имена. След това проверете съдбите на тези хора. – Всички се провалиха и си платиха жестоко за това предателство! **Защото те отклониха хиляди, хиляди хора да не четат „Изгревът“!** Това е. Отклони ги, това е факт.

И затова Учителят казва: „Всяко едно престъпление ще се прости, но хулата срещу Святия Дух няма да се прости.“ И аз казвам: **„Всеко нещо може да се прости, но хулата срещу поредицата „Изгревът“, който беше Пътя Господен няма да се прости нито сега, нито утре, нито в бъдеще, а до края на вековете и до края на света!“** Това е решение на Невидимия свят.

И така, най-накрая Мария си замина през 1976 г., и около Борис Николов се завъртяха разни други хора. И той започва да предава разни архивни материали на другите, а не на мен. Представяте ли си?! Не на мен. А защо ли? Ами той ги предаваше тези неща, за да може да ги задържи тези хора и да може да ги държи в ръцете си, и да ги направлява и да им влияе! Значи – предаваше архивни материали на онези, които нямаха никаква представа от тези материали, нито пък знаеха какво да ги направят. Но целта беше от една страна той да ги държи чрез тях, а от друга страна да не дойдат при мене, за да свърша тази работа за която бях изпратен. Какво ще кажете на това? Предателство ли? – Не, престъпление! Умишлено и целенасочено срещу мен. Така че времето,

което загубих, силите, които загубих, саможертвата, която бях направил – накрая какво се оказа? Една голяма измама срещу мен!

19.3. МАРИЯ И БОРИС ИГРАЯТ ПАНЕВРИТМИЯ НА „ХАРАМИЯТА“

И така, аз Мария я заварих, когато беше на 72 години, и от 1969 г. до 1976 г., тя беше от 72 до 78 години. За възрастта си тя беше подвижна, пъргава. Наблюдавах я дори на Рила как играеше Паневритмия. И се чудех как е възможно такова нещо – една баба на 74 години да играе така пластично, както ония, които бяха на 22 години не можеха да играят!

Но беше най-интересното тогава, имаше големи неразбории на Рила в онзи лагер, който беше при Молитвения връх. А Борис и Мария бяха горе на Салоните. И те бяха обявили, че ще слезат в 10 часа да играят Паневритмия на „Езерото на Чистотата“. Обаче, разстоянието е много голямо от Салоните до „Езерото на Чистотата“ и е необходимо два часа. Така, че каква сметка са си правили Борис и Мария, не знам, вероятно се бяха забавили да тръгнат. И когато тръгват, и идват, всички ги чакат. Беше 10 часа, половин час ги чакаха. Тогава вече не изтърпяха, особено ония възрастните от тяхното поколение и казаха: „Абе какво ще ги чакаме бе? Тука сме се събрали 200 човека, и чакаме двама човека! Абе тези хора защо не стоят тука при нас на лагера, а сега ние ще ги чакаме ония да слезнат там от горе от небето, като че ли са ангели и архангели!“ И Паневритмията започна. Паневритмията започна без тех. И Паневритмията обикновено е 45 минути. И те вече играят 10–15 минути Паневритмия, музикантите свирят, и полека-лека се задават вече Борис и Мария. Застанаха за секунди пред колелото на Паневритмията, видяха, че онези вече играят, видяха също, че са почнали Паневритмията без тех. Стана им неприятно, но в момента намериха едно място от 2–3 метра – влезнаха и започнаха да играят.

И най-интересното беше: цялата Паневритмия в моите очи беше разкъсана. А тя беше разкъсана, понеже всички групи, които бяха там на лагера воюваха едни срещу други коя група и кой ръководител да бъде начело. Така, че Паневритмията беше разкъсана от тези групи и от тези борби. **В момента, когато влезнаха Мария и Борис, отведнъж през цялата верига и през целия кръг премина една светлина, една сила, и Паневритмията се заключи! Всички изтърпяха от този ток! Аз наблюдавам, и всички започнаха да играят.**

А пък Мария! – Тя не играеше Паневритмия, тя не танцуваше Паневритмия, тя се движеше с такава пластичност, като че ли краката ѝ не допираха тревата и земята, като че ли краката ѝ бяха една педя над земята! А ръцете ѝ пластични, тя се движеше, просто се движеше във въздуха! Ама това, което аз ви разказвам, това беше живо преживяване. Това не е измислица, това не е фантазия. Борис също играеше пластично. Бяха години наред играли Паневритмия.

И така, Паневритмията приключи, и след това Борис и Мария слезнаха в лагера. Там обядваха и полека-полека си отидоха на техния лагер горе на Салоните. И беше много интересно, Борис беше слезнал долу на лагера и Мария, бяха седнали на една маса. И около тях се завъртяха разни хора, всеки носи някакъв лист, написан на пишеша машина, и казва: „Брат Борис, виж този текст, виж това нещо.“ И той само клатеше глава: „Добре, добре!“ – „Ами да го прочетете ли?“ И той казва: „Слушай какво, хайде ще си го прочетете довечера. Аз сега съм дошъл така, да се видя с приятелите.“ Беше много интересно, и беше много трагично. Защо? Ами

нямаше Единство. А Единството се ръководи от Духа. Нямаше го Духът на Учителя, Духът на Школата на Учителя. Нямаше го и този Дух на единение на Рила. Духът на Рила е нещо съвсем различно. И го нямаше. Така, че това нещо аз съм го наблюдавал.

19.4. ЦВЕТНАТА ГРАДИНА В ДВОРА НА МАРИЯ

Освен това Мария в нейния дом имаше градина, и там се садяха различни цветя. Пролетта цъфтяха лалетата. Имаше це-е-е-ела леха от лалета, след това рози. Най-различни цветя, за които се грижеше Станка. Тя обичаше цветята, гледаше ги, галеше ги, миришеше ги, но главната грижа беше в Станка, която ги копаеше и ги разсаждаше, и ги поливаха. А след това тези цветя през есента ги слагаха в тенеките, и ги прибираха в антрето. И така те цъфтяха цяла зима, чак до пролетта. Това лично съм го наблюдавал, и съм се чудел как може тези цветя да цъфтят и през зимата, когато техното време за цъфтеж е през лятото, и най-много до есента!

Така, че си спомням, имаше един лимон – един лимон, ама той голям лимон – nekъде към метър и половина, два метра с много листа. Обаче, го бяха нападнали т.н. листни въшки и цели дни Мария престояваше при него, и го чистеше с кърпичка – махаше тези листни въшки. А на лимона имаше 10–15–20 лимона. На пазара се продаваха лимони, но по ония години, за да имаш лимони, трябва да си гледаш в къщи лимон. Те ги слагаха отначало в тенджери, после в едни специални такива като качета. Знаете ли какво значи каче? Ами то значи като някакъв варел, направено от дърво. И там се слагаше пръст, по особен начин се поливаше, торяха се и т.н. Но не при всеки човек можеше да вирее лимон, и не при всеки човек лимонът можеше да цъфти и да връзва. Така, че тя имаше и грижа да се грижи за един лимон. После след нейната смърт този лимон направо изсъхна, и те го изхвърлиха. Изсъхна, защото той беше свикнал с Мария.

19.5. КОМЕНТАРЪТ НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Така, че си спомням, казвам: „Абе Мария, хайде да направиме един коментар на тези песни.“ И тя в момента изсвири една песен, след това я изпя, и влезна във вдъхновение в тази песен, и започна да я разглежда – да разглежда мелодията, да разглежда текста. И аз всичко записвах. И записвах. И казвам: „Точно така, трябва да направиш коментар на всяка една песен.“ После тя каза: „Пусни ми записа.“ Аз пуснах записа и тя каза: „Не ми харесва!“ – „Кое не ти харесва бе?“ Не, че не й харесваше, но тя беше уплашена, че оставя следа и, че може би след време да я критикуват. Ама казвам това, което каза е точно така, и то трябва да остане за следващите поколения музиканти. Но тя не се съгласи. Разсърди се и отказа да говори с мене, докато не изтрия записа! И аз го изтрих, и сега няма никаква следа.

Опитвах се след това много пъти да разкаже и да разгледа, и да направи разбор на всички песни на Учителя. А това тя го правеше по някой път, когато свиреше и след това започваше да ми обяснява за тази песен. Но аз само слушах, аз не бях музикант, аз не можех да чета музикален текст, нито пък можех да свиря на пиано. Изобщо, това нещо ми беше слабото място. И това нещо изчезна безследно! Вината не беше у мен, а у онзи, който противодействуваше винаги!

19.6. ТЩЕСЛАВНИЯТ РОД И РЪКОВОДИТЕЛ НА БРАТСКИЯ СЪВЕТ

Ако бях музикант, щях да свърша много голяма работа. Но все пак свърших една голяма работа, записах всички песни на Мария на магнетофонен запис. А как съм записал, това ще ви разкажа в специално приготвена глава. Та Мария беше предана на Словото на Учителя и на делото на Учителя до края. Беше преминала като спътница на Борис невероятна епоха, с невероятни борби, и това ѝ се бе отразило накрая. И все пак, тя смяташе, че най-накрая ще си разреши въпроса с него.

Мария разказва веднъж следното: след заминаването на Учителя, ръководител на братския съвет е Тодор Стоименов. Онзи същия, който е горил парите на Учителя в печката на брат Ради. Така, че той е председател на Братството. Обаче, той почива и след това, трябва да се избере на негово място друг ръководител на Братството. И този Тодор Стоименов е бил през цялото време в Школата на Учителя, и той е един от първите ученици на Учителя. Неговата снимка ще намерите поставена в началото в „Изгревът“, том XXII, №9 и 10. Та той е държал всички пари, той е движел финансовата част на Братството по времето на Учителя, и след заминаването на Учителя. И трябва да сложат на негово място достоен бял брат.

Връща се веднъж Борис вечерта засмен, горд и пълен с тщеславие! Мария разказва: „Като чух, че той е поставен за ръководител на Братството, аз му казах: „Борисе, това е клопка! Борисе, това е клопка!“ Три пъти повторих, че това е клопка. Но техния род беше много тщеславен и смятаха, че ще бъдат на върха на всички. Но това беше една окултна клопка, и това беше една обща клопка за всички! И заедно с Борис аз влезнах в тази клопка.“ Това разказваше Мария. „Бях напълно убедена, че това е клопка, и от нея няма отървяване! Но родът беше тщеславен, искаше да бъде най-отгоре на гребена на вълната. И вълната се движеше, накрая се отвори бездната, и всички влезнаха в бездната!“

И се дойде до провала 1957, 1958, 1959 г. Но Мария му беше вярна до гроб! Когато той беше в безсъзнание 1972 г. и го чакахме да си замине, аз като лекар ѝ казах: „Виж какво, Борис може да си замине всеки момент!“ А тя ми казва: „На всяка цена, трябва да бъде спасен, защото Братството без него е загубено!“ Представяте ли си?! Аз я поглеждам учудено, и казах: „За мен Борис не е Братството! Братството е нещо друго! Борис е бил председател на този Братски съвет. Бил е в затвора заради този Братски съвет. Сега е свален и от властта, и от живота. И сега е тука на леглото, и иска да си заминава.“ И тя ме гледа-гледа, и казва: „Добре, ти мислиш едно, аз мисля друго. Дай да го спасиме, и като го спасиме всеки ще си мисли каквото е мислел преди.“ Аз се съгласих.

И беше жестока битка, и той оздравя! Такова нещо аз вече никога не повторих, и когато ме питаха за някои проблеми здравословни, аз отклонявах, защото винаги пред мен излизаше образа на Борис. Тогава си казах: „Това нещо аз никога няма да го повторя в живота си.“ И не го повторих. Опити с него ми беше напълно достатъчен за следващите векове. Така, че бяха тогава невероятни преживявания да се гледат отстраня.

19.7. ОБЩАТА ТРАПЕЗА НА САЛОНИТЕ И БУРЯТА

И така, бяхме веднъж на Салоните – на Рила. Там летувахме. Беше 1972 г. Тя е на 74 години. И бяха дошли на гости, това мисля беше някакъв си празник, да това беше 27-ми, защото тя на всяка дата на 27 юли, на 27 август, 27 септември, тя даваше общ обяд, и викаше много приятели. Така, че тогава на Салоните имаше 10–15 човека и доколкото си спомням, тогава Драган Петков взе и скова няколко подвижни маси, понеже той имаше тези умения. И за 2–3 часа той ги скова, сложиха ги, седнаха над 12–14–15 човека. И яденето беше готово, всичко беше сложено.

Но в този момент започва да духа вятър, ту превалява, ту спира дъжд, ту превалява, ту спира дъжд. И този ден тя беше го нарекла на Учителя. А как ще го нарече на Учителя, когато трябва да се сложи обяд, когато трябва да се направят молитви и т.н., обаче, времето не позволява. Тогава тя тръгна така встрани на 10 метра. Обърна глава нагоре към небето, обърна поглед нагоре с отворени очи към небето, и започна да се моли. Аз отидох до нея, и я наблюдавам. Виждам как стои изправена, но нейния поглед отиваше и се рееше нагоре като някакъв вътрешен стълб между себе си и Бога. Тя не правеше разлика между Учителя и Божествения Дух у Учителя. Това бяха неща равнозначни. **Учителят и Бог, за нея беше едно и също.** За мен също бяха едно и също. Но аз виждах по дух другата връзка, която съществува между човешката душа, между Божествения дух, между Христовия дух и Господния дух. Това нещо аз съм го дал в Космогонията в „Изгревът“, том I.

Така, че Мария направи един невероятен опит и направи връзка с онези същества, които бяха над Салона, които бяха горе и направляваха атмосферните условия. Спомням си, тя веднъж беше ми казала: „Ще търсиш своя вътрешен път към Учителя и Словото Му. И онова, което намериш, и което успееш да се докоснеш до него, ще го криеш от погледа на другите! Това е само твой път, и ничий друг път.“

Така, че аз си бях изработил един такъв начин, и този начин аз го употребявам и до сега. Аз се крия от погледите на този и на онзи, и винаги се моля сам. Е, някой път съм се молил в присъствието и на другите при обща молитва, но аз тогава изгубвах своя молитвен дух. Така, че преминал съм през всички етапи и през всички заблуди на онези, които ме обкръжаваха от години.

Така, че ето ние сме на Рила на Салоните. Бяха дошли хора от лагера и, трябваше да се направи обща трапеза. Защото всеки месец на 27-мо число – деня на заминаването на Учителя, Мария правеше обяд и викаше и събираше приятелите. Така, тя беше нарекла себе си след заминаването на Учителя и винаги спазваше 27-мо число на всеки месец. Така, че трябваше да се сложи обедна горе на Салоните, горе, където е природата сурова и където се менеше времето на всяка минута – ту вали, ту вятър, ту пече Слънцето. Беше сложена масата и запряскаха капки. И тогава Мария видя, че всичко ще бъде отнесено от бурята, и ще се развали нейния труд, и ще се развали онзи обяд, който тя беше наредила за Учителя. Та отиде настрана, 10 крачки направи и започна да се моли на Учителя. Аз лекичко напуснах масата и отидох в страни, за да я наблюдавам.

Картината бе невероятна за гледане и за слушане! Едно изправено тяло, като че ли е побито като стълб, виждаш една черупка – едно човешко тяло. И зор поглед нагоре към небето, и като че ли Мария я нямаше в тялото си, а беше се измъкнала, и като ракета, тръгнала от Земята към

небето – към небето, за да иска помощ, и за да поднесе своята молитва към Учителя, да ѝ се дадат малко условия на Земята, за да проведе този обяд, който тя беше нарочила за Учителя! Може би така минаха няколко минути. След това тя отвори очи и леко-леко, полека-полека отиде до тенджерата, до голямата тенджера, където беше направена супата. Тя взе черпака, и започва да сипва в чиниите супа. Аз взимах тези чинии и ги разнасях по масите. Така времето се изчисти и ние имаме 30 минути, за да свършиме обяда по най-бързия начин, като беха се направили всички молитви, които се правеха и формули, които трябваше да се изрекат.

19.8. ДЪЖДЪТ, КОЙТО НЕ СПРЯ

И в момента, като мина точно половин час, вятърът зафуча, облаците отново дойдоха, започнаха да удрят капки по палатките! И ние влезнахме в палатките. По едно време дъжда спря. Онези, които бяха дошли на гости, решиха, че трябва да слизат в лагера, за да избегнат вероятния дъжд. И сега казва Борис на онези, които изпраца, а там беше и **Драган Петков**: „Аз ви казвам, че дъжд няма да има, и няма да ви вали дъжд! Това брат Борис ви го казва.“ Онези го поглеждат и тръгват надолу. И след няколко минути се изля невероятен дъжд! Ние бяхме в палатката, нямахме възможност да приберем чиниите, лъжиците. Успяхме да захлупиме само тенджерата със супата, за да не се налее вода в нея, а прибрахме хляба, сиренето и другите неща. Сложихме ги в резервната палатка по най-бързия начин за 1–2 минути. Но чиниите, лъжиците стояха, и дъждът отгоре плющеше върху тях. И когато мина няколко часа, видяхме как масите бяха изцапани от остатъците от супата, която беше в неизмитите чинии.

А след това, вие да не смятате, че Борис е чистил масата, и че е мил чиниите? – Няма такова нещо! Мария не можеше да се справи, та аз след това миех чиния по чиния, лъжица по лъжица, вилица по вилица. И прибрах, и измих всички маси. Та така, че аз бех дошъл да бъда слуга. Ако не бех аз, тя нямаше да може да се справи.

И сега, кое е най-важното? Онази група, която напуска Салоните и онази група на която Борис е внушил, че дъжд няма да има, защото той Борис това казва, само след 5 минути започва да ги бие такъв дъжд, та чак до лагера – дъжд, дъжд, дъжд! И накрая Драган Петков след една седмица го виждам, и казвам: „Какво става с дъжда? Спря ли го Борис?“ И казва: „**Какво го е спрял бе? Той си въобразява, че има някаква сила! Никаква сила няма той бе! Дъжд ни пра отгоре, до долу! В живота си мен ме не е валяло такъв дъжд!**“

Така, че той тръгна надолу със заръката на Борис, че няма да вали дъжд. А разрешението беше дошло чрез Мария, когато беше се помолила, и чрез нейната молитва беше се излъчила в Невидимия свят, там при ония същества, които отпуснаха време от половин час, за да си проведе нарочения обяд в името на Учителя.

19.9. ОБЪРНАТОТО БРАТСТВО С КОРЕМА СИ НАГОРЕ

Тогава беше дошла и **Павлина Даскалова**, и я питаше пред мене да разкаже нещо, някакви опитности за Братството. А това тя го казва, защото аз бях задвижил тези неща, и тези идеи кръжаха. Но възрастните приятели не бяха лесни, и нямаше да разказват на когото срещнат такива неща.

И тя казва: „Ако аз седна и напиша историята на Братството, цялото Братство ще се обърне наопаки с корема нагоре, и с краката нагоре!“ Онази я гледа: „Ама как така?“ – „Ето така!“ Мария беше убедена в това. Тя не помисли и не пожела да разказва на друго онези неща, които разказваше на мен. Така, че имаше много неща за обръщане. Много хора, трябваше да се обърнат по корем, и много жени по корем, и трябваше да си вдигнат краката нагоре. Така, че не да бъдат разгопени по плът, а трябваше да бъде разголена заблудата и отклонението! Но нямаше го човекът, който може да ги обърне!

Вие виждали ли сте как някой селянин оре с плуг земята, или с рало обръща оранта нагоре? Ами обръща я нагоре, за да се получи угар. Пък след месеци дойде още веднъж – обърне този угар, за да може да посее семето. Така, че не може да има оран, не може да има посев и след това да се посее житото, ако не се обърнат нещата с корема нагоре, и с краката нагоре. Това е в природата.

Та Учителят беше орал, орал, орал в тази българска нива, и беше сял още толкова много семето на Словото на Бога. Така, че само едно зрънце да беше влезло в нечия човешка глава, за да поникне там и да даде плод! – Едно, единствено зрънце!

Но това не стана. Едно семенце, едно зърно беше влезнало в Мария. То беше изкласило, но дойдоха онези другите, отсекоха го и го изядоха. Така, че някой път от едно семенце и от едно семе на дъб може да израсне дъб, и столетия наред да бъде истински дъб, и да стои като паметник, че някога този дъб е пораснал от един жълъд. Но този жълъд беше посаден по времето на Школата на Учителя, беше възрастнал, но онези другите дойдоха и го отсекоха с брадва.

Така, че в един човешки живот от 78 години Мария мина през един много труден път, и мога да кажа, че нейния път завърши. Тя колкото можа си свърши своята работа, но тя не можа да остави нищо, и това означаваше провал в нейния живот, когато е пребивавала на Земята. И ако нещо беше спасено, това беше спасено чрез мен, а не чрез Борис и не чрез някой друг, които идваха, крадяха материалите, и Борис накрая ме изолира. Но не истинския Борис, а оня майстор Борис и врагът на Делото на Учителя и на Бялото Братство. Така са нещата.

Запомнете го, защото ще се срещнете във вашето време с майстор Борис! Той живее вечно и се явява чрез различни форми, и е напълно неузнаваем!

Написал съм го, за да го знаете! Ще го знаете, ако сте чели „Изгревът“.

20. АТАКИТЕ НА ЧЕРНИТЕ СИЛИ ВЪРХУ „МАЛКИЯТ ДОМ“

20.1. МИРОВАТА ЛЮБОВ И КОСМИЧНАТА ОБИЧ*

Така, че „Малкият дом“ на ул. „Волоколамско шосе“ 14, беше домът на Мария и Борис. Имаш възможност да се сблъскам с много неща, които за мен бяха отначало невероятни за възприятие, и бяха в разрез с всичко онова, което изнасяше и говореше Учителят в Словото Си, и в Учението на Любовта.

Няма страница в отпечатаното от Него Слово, да няма най-малко по 3–4 пъти думата Любов. А тогава, когато аз четех, Любовта я възприемах по съвсем друг начин, защото бех млад. После попадна една брошура, която Учителят е държал още в началото на Съборите – „Любов, надежда и вяра“. Това са три различни беседи.

И след като проучих тези три беседи, тогава разбрах за какво става въпрос. Разбрах, че тази Любов, за която Учителят говори не се отнася за физическото поле, не се отнася и за чувственото поле, не се отнася и за умственото поле на човека, а се отнася за свръхсъзнанието на човека. И когато той борави с тази сила, наречена Любов, той вижда тогава, че Любовта е плод на Божествения Дух. Защо? Ами много просто. Учителят казва, че Любовта като сила се изявява в умственото поле – в ума на човек. А Любовта като сила идва отгоре, и тя е плод на Божествения Дух.

Та Любовта има различни измерения, когато слиза отгоре надолу. И Учителят Дънов в тази лекция за Любовта, Той разглежда много, много подробно този въпрос. Но там е свързано всичко със символика и много трудно може да се разбере, без необходимата подготовка. Така, че за човешкото съзнание Любовта като проявление на Божествения Дух е някакъв отвлечен принцип, а като проява на човешкия Дух е идеал на човешката душа. А за човека, проявяващ се на Земята, Любовта е измерение според неговата вътрешна мензора – какъв е неговия съсъд в него, колко вместимост има в него. И точно по този начин се изявява тази Любов.

Учителят много пъти дава този пример: Божественият извор тече като една река. Отиваш до реката, изваждаш едно шише и пълниш шишето с вода. Изворът си тече, а ти наливаш толкова, колкото е твоето шише. Ако твоето шише е половин литър, наливаш половин, ако е два – два. Ако носиш дамаджана от 5–10 литра, наливаш 10 литра. Така, че Божествения извор на реката тече, а ти можеш да поемеш толкова, колкото е голямо твоето шише, и колкото може да се напълни то. Така, че много е важно каква вместимост имаш вътре в себе си за тези неща.

*Забележка: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 751 за Мировата Любов и Космичната Обич.

20.2. НЕВЕРОЯТНИТЕ БОРБИ НА ИЗГРЕВА

Така че аз, когато дойдох, заварих т.н. Братство след бурята през 1957 г. на големите обиски и унищожения на книгите на Учителя. След това заварих борбите, борбите между различните групи. И всичко беше разрушено! Салонът го нямаше, той се разрушаваше. Започнаха строежите на Изгрева. Всички бараки бяха изметени и всички бяха разпръснати по различни квартири. И тогава започнаха да растат в бели сгради Руските легации, и тези легации на другите държави. Беше невероятна символика,

а символиката остава и днес.

Но онова, което аз заварих, бяха невероятните борби! – Воюваше група срещу група, воюваха всеки срещу всеки, всички срещу всички. И всеки искаше да бъде ръководител на нещо, и всеки отхвърляше другите. Хармонията може би е едно понятие като идеал, но хармония в това общество не можеше да има. Можеше да има само при едно условие, че те работеха и прилагаха методите на Учителя.

И при тези обстоятелства, Мария Тодорова беше подложена на най-големи атаки срещу нея. Гонеха я всички заради това, че живее заедно с Борис. Всички се нахвърляха върху нея, казваха, че Борис е добър, а че тя е зла и че е „изчадие Адово"! И питам: „Защо?" И те казваха: „Защото е така!" Не можеха да обяснят защо е така.

20.3. ОБСТРЕЛЪТ НА „МАЛКИЯТ ДОМ" СЪС СНАРЯДИ

Но те не можеха да издържат под нейния покрив дори и един ден, и една нощ! И аз виждах там какво става, защото това беше една непрекъсната канонада, един непрекъснат обстрел на снаряди върху техния дом – снаряди, идващи от мислите, чувствата от тези, които се наричаха последователи на Учителя.

И не само това, аз имах възможност да чувам, когато преспивах там как **по покривите падаха камъни, камъни от Невидимия свят! Искана да разрушат онази магнетична обвивка, която охраняваше този дом!** Така, че там нямаше ден и нощ спокойна! Там имаше непрекъсната канонада! Дори няколко пъти ми е ставало лошо, защото не ми достигаше въздух! Атакуваха и мен, атакуваха ме по всички правила!

И спомням си, този, който беше куриерът на Борис Николов, а той се казваше **Боян Златарев**, непрекъснато ходеше с раница и разнасяше разни пакети, предадени от Борис, или пък изпращани за Борис. Беше живия куриер, и той непрекъснато пътуваше с рейсове, с влакове и шареше по цялата провинция. Разговарям с него, и той веднъж беше накрая разочарован от него, от Борис и казва: „Моля ти се, не ми говори повече за Борис, не искам да го знам!" Казвам: „Как да не го знаеш, когато му носеше торбите и раниците, и обикаляше по цяла България?"

И той казва: „Абе ти знаеш ли какво става?" Питам: „Какво става? – Не знам." Ами казва, като отиде някой при него, и след това излиза от него като замаян! Така замаян, така му е завъртял ума, че остава объркан месеци наред! И не само той, а всички той ги забърква, и те ходят като объркани – без ум и без акъл!" Питам го: „Ама това, което ти говориш, вярно ли е?" – „Вярно е, виждал съм го и другите го виждат." Казвам: „Слушай какво, това, което казваш е не само вярно, но аз откакто съм дошъл се боря, именно, срещу тази работа, но нищо не може да се направи на този етап! Абсолютно нищо!"

20.4. АТАКИТЕ ЧРЕЗ ОСТРИЯ РЕВМАТИЧЕН ПРИСТЪП

И накрая всичко това се стоварваше върху главата на Мария! Аз я заварих, когато тя започна да боледува. Първо получи ревматичен остър пристъп. Подуваха ѝ се глезените на двата крака, почервеняваха, болеха я, не можеше да спи по цели нощи. След това се прехвърляше на раменете – подуваха се раменните стави, зачервяваха се, не можеше да движи горе ръцете. Следващият етап, се подуваха т.н. гривнени стави на ръцете. Подуваха се, почервеняваха се, получаваха се отток. Плачеше,

бяха жестоки болки! И тогава аз се опитвах да я лекувам според онова, което съвременната медицина разполагаше: давах ѝ хапчета, мазила. Между другото, тя си се лекуваше също с природоцелесъобразен начин. Налагаше се с разни компреси – с млечен компрес, и т.н. и т.н.

И което беше най-важното, като премине оттока долу от краката от глезените, прехвърляше се последователно отгоре, отдолу и т.н.

Целта беше, да не ѝ дадат възможност да работи с мене! Да, а аз по това време бях задвижил и нещо друго. Аз години наред настоявах тя да се подготви и да изпълни песните на Учителя на пиано, а аз да ги запиша. А по този начин как това аз съм правил, ще разкажа в една от следващите глави.

20.5. МИРОВИЯТ САМОЗВАНЕЦ И ЛЪЖЕЦ

Та върху този дом се правеха всевъзможни заклинания и различни магически операции от разни хора, за да могат да я премахнат. Имаше представители на михайловистите от Франция, привърженици на **Михаил Иванов*** от Франция, който тя беше изобличила, и той водеше главната битка срещу нея. А тя също водеше битка срещу него, и беше разказала всичко за него.

И аз тези неща съм ги публикувал още в „Изгревът“, том I. Защото онзи беше самозванец, беше се определил за Миров Учител на Бялото Братство.

И ето, сега е 2006 г. Преди няколко години изкараха една негова книга, публикуваха отгоре „Мировият Учител Михаел Айванов“. Това е – Миров лъжец и мошеник! – Миров лъжец и Миров мошеник!

Виж „Изгревът“, том XXIII, с. 199–201, 313–314.

И така, докараха михайловистите в България, свързаха се с тях и смятаха, че нещо ще стане. Нищо не може да стане, защото ония ги объркаха, макар че ги подкупваха с пари и ги канеха да ходят на гости при тях. И ония, които се завръщаха от тях, беха вече отклонени, и те не можеха вече да работят. Те беха вече загубени за себе си и като последователи на Учителя Дънов!

*Забележка: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 340–360, 556–559.

20.6. МАГИЧЕСКИТЕ ОПЕРАЦИИ СРЕЩУ МАРИЯ ТОДОРОВА

Така, че тази атака се водеше от Франция от Михаил Иванов. А нейната късна помощница Станка всеки ден претърсваше двора и храстите, които бяха в него, да не би някой да е хвърлил някоя **магическа кукла**, или нещо да е направил магическа операция. Да! Ще кажете: „Ама как може така?“ – Може! Всяка седмица тя намираше различни предмети, които бяха хвърлени в техния дом! А имаше моменти, когато бяха хвърлени на покрива. И тогава се качвах, свалях ги от там, и ги изгарях с газ навън от двора, навън, далече от къщата. Часове след това тя си възстановяваше силите и можеше да се движи, и да продължи да живее!

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 644–645, № 107.

Когато хвърлях тя неща върху покрива, тя лягаше на кревата и не можеше да се движи – нямаше сили! **Та тези магически операции и тези магий, аз виждах как действат!** Виждах как действат, и това не бяха

измислени неща! Те воюваха срещу нея – искаха да я ликвидират и да я премахнат. А защо? Искаха да се доберат до Борис и да вършат каквото искат с него. Така, че това нещо аз го заварих.

20.7. ЗАПИСЪТ НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ОТ БРАТЯ ЯНКОВИ

По ония години – това беше 1969–1970 г., имаше двама музиканти, **братя Янкови**, които са били по времето на Учителя, а след това работеха и живееха във Франция. Единият беше цигулар, другия беше пианист. И Бертоли, който е бил във Франция на времето в Париж, отишъл при тях, и казал: „Хайде казва запишете песните на Учителя – един ще свири на цигулка, а друг на пиано. И ги запишете, за да ги направим на плоча.“ И те се съгласяват в името на това, че Учителят им е съдействал на времето. Правят запис на плочата, правят една плоча голяма и тази плоча пристига в България, предадена на различни хора. И тези хора, които я беха получили, пазеха я нещо като голяма скъпоценност, и я пускаха на грамофоните. Викаха хора, слушаха и след това от тази плоча, те я прехвърлиха на касетофон, и слушаха. Друга музика по онези години на Учителя нямаше как да се чуе, освен този направен запис на магнетофонна плоча във Франция. А беше я донесъл Бертоли. Аз също съм я слушал. И сега, бях я записали преди 20 години, и сега веднъж, когато я прослушах, виждах колко е елементарно всичко там. Но за онези години, това беше нещо много голямо!

20.8. ЗАПИСЪТ НА ХОР ОТ ФРАНЦИЯ НА ПЛОЧА И АРТИЛЕРИЙСКИ ОГЪН СРЕЩУ „МАЛКИЯТ ДОМ“

Така, че това беше първия случай, когато беше докаран някакъв запис. Чак по-късно през 1972 г. Филип Стоицев организира записването на песни на Учителя по негова хармонизация, и беше записана и Паневритмията. Но това беше 1972 г., а тази плоча се въртеше цели 10 години от последователите на Учителя. И по това време беха казали, че Бертоли е записал и донесъл някаква плоча с изпълнение на хор от Франция. И като се каже, че има записана плоча, всички ахваха, защото това нещо в България не можеше да се случи. Те правеха всеки месец обиски срещу последователите на Учителя, че някой ще разреши да се направи запис на песните на Учителя! Това беше изключено! И дори държавата да беше разрешила, те щяха да се изпокарат, да се избият кой да се представи, и кой да свири и кой да не свири. И тогава настоявах аз, Борис помоли когото трябва, и Бертоли донесе тази плоча. Аз бях закупил предварително един грамофон, за да може да слушаме такива плочи в дома на Борис и на Мария.

И аз пуснах плочата, чу се някакъв хор, и в момента, когато се чу този хор Мария се заслуша, и видях как от далечината, **от края на Безкрая тръгна един тъмен облак**, стрелна се като стрела, и дойде тука над къщата на Мария и Борис, и я атакува!

Беше невероятно изживяване! Идваше един непознат ураган, един друг свят, враждебно настроен срещу този „Малък дом“! И той идваше чрез т.н. изпяти песни на Учителя. Такава вълна на враждебност се стовари върху нас, че аз потреперих! Погледнах Мария, тя изведнъж започна да трепери, не можеше да издържи и каза: „Спри го това, защото те ще ме ликвидират, и ще ни ликвидират всички тук!“ Аз спрях, спрях.

Като че ли артилерийски огън се стовари върху къщата! Аз едвам издържах! Една подтискаща атмосфера, нямах въздух за дишане, и излезнах навънка да дишам чист въздух! Какъв чист въздух? Аз тогава разбрах, че причината за това да не мога да дишам не е за това, че нямам въздух, а просто бях блокиран отвътре. Бяха ми ударили жестоко тялото!

Така, че бяхме се свързали с тяхното изпълнение на онези там от Франция михайловистите, **и чрез техните песни дойдоха онези сили, които бяха закачени за тях, и чрез музиката ни атакуваха жестоко!** Това някой ще каже, че аз си го измислям! Няма такова нещо! Няма такова нещо, защото аз едвам издържах и реших да напускам, за да мога да избягам от тази бомбардировка!

Мария каза: „Аз не съм добре! Ще си легна.“ И каза, че не е добре и ще се постарее да почине. Аз си тръгнах. Беше някъде към 11,30 – 12 часа през нощта. И аз си тръгнах. След това пътувах пеша. Докато стигна до вкъщи, има някъде към 10 километра. Тогава нямаше транспорт, и аз пеша. Пътувам един час пеша, бях млад и се прибрах у дома.

И таман отидох у дома, таман легнах, след 1 час Борис ми звъни по телефона и казва: „Ела Вергил, че Мария е много зле!“ Поглеждам аз часовника, вече е един часа и половина. Обличам се и полека-полека, обратно в два часа през нощта, аз отивам в дома на Мария и Борис.

Тя беше атакувана жестоко, имаше висока температура, трепереше цялата! И вече се усещаше, че тя няма да може да издържи, и ще си замине!

19 май 2006 г.

20.9. ГОЛЯМАТА АТАКА

И така, аз заварвам Мария просната на леглото, с висока температура. И вече тя направо щеше да си замине. Аз се заех с нея, разтривах я, мерих ѝ кръвното налягане, правех каквото трябваше и каквото беше необходимо, и което знаех като лекар, и като човек, който се занимава с окултизъм. И аз се борих заедно с нея цяла нощ! А пък Борис през това време беше излезал на някъде, все едно, че това не го засяга. И да иска нещо да направи, той не можеше да направи нищо. Беше оставил Мария аз да се разправам с нея. **Аз бях безпомощен пред тези могъщи сили, които ни атакуваха!**

И след като се борихме заедно с нея цяла нощ, и сутринта надвихме на онези, които я бяха атакували чрез тези песни. Тя отвори очи и се усмихна.

После каза: **„Да видиш как съм била гонена заради Школата на Учителя, заради Словото на Учителя, заради Учителя, и накрая заради Борис!“** Да, това беше точно така. Така, че аз успях да видя тази голяма атака на **тези черни демонични сили**, които преминаха хиляди километри по въздуха, и ни атакуваха! И тогава тази плоча я върнахме и видяхме, че това не бяха песните на Учителя, това не беше музиката на Учителя. Това не са песните на Учителя. А чрез тези песни дойдоха онези сили, да ни атакуват.

20.10. ДВАТА КОНЦЕРТА В ЗАЛА „БЪЛГАРИЯ” НА МИХАЙЛОВИСТИТЕ ОТ ФРАНЦИЯ

По-късно, след 1990 г. българи продажници, които бяха подкупени от михайловистите, за да ни пеят песните на Учителя, и направиха един голям концерт в зала „България”. Аз тогава не присъствах, не желаех. След някоя друга година дойдоха и изнесоха концерт в Камерна зала „България”. Слушам аз, слушам и не мога да повярвам. Ами те не пеяха песните на Учителя! – Това беше друга хармонизация, други сили се изявяваха чрез тези песни!

Виж „Изгревът”, том IV, с. 618–621.

А онези, които бяха в залата най-възторжено им ръкопляскаха, защото ето там на сцената има 30–40 души французи, които пеят на български без да знаят какво означават тези думи и носят песните на Учителя.

Такова нещо, такова падение никога не съм срещал! А пък като ми разказваха как зала „България” била пълна, партера, че първи балкон, че втори, че как всички са викали: „Браво! Бис! Браво! Бис!” Аз казвам и си мисля какво значи заблудата, какво значи отклонението, и какво значи предателство! А после ми разказваше и ми разказваха лично тази Божанка Ганева, съпругата на Петър Ганев, че лично един от диригентите на този хор бил казал: „Такъв концерт ние във Франция не можеме да изнесем, защото френската власт няма да ни разреши, понеже те ни приемат като секта.” Ето, виждате ли, онези не им дават, но тука ги качиха и им викаха: „Браво!” и Бис!”

20.11. ГАВРАТА И ПОДИГРАВКАТА

Та така бяха нещата. Те се явиха отново тези сили, да атакуват и отклонят българите. А това нещо ще се случи отново. Тия сили отново ще се явят. Ето, преди няколко години отпечатах книга и написах, че Михаил Иванов е Мировия Учител на Бялото Братство. Представяте ли си?! – Каква гавра и каква подигравка! И понеже има платени българи, ходят и разнасят тази книга. Разнасят тази книга, и говорят за тях. А пък в „Изгревът” достатъчно ясно е написано кой е той, и кой не е той.

Ето сега в „Изгревът”, том XXIII също е подготвен един такъв материал, една кореспонденция между Михаил Стоицев до Михаил Иванов, както и на д-р Иван Жеков до Михаил Иванов.

Виж „Изгревът”, том XXIII, с. 182–199, 297–313.

Така, че тези неща аз съм ги описал, публикувал съм ги, но никой не иска да чете „Изгревът”! Защо не искат да четат? Ами защото ги подведоха, отклониха ги да не четат, за да не се знае какво е било, за да може да ги отклонят. И след това да правят с тях, каквото искат. И аз казвам така: „Да правят с тях каквото искат не само днес, не само утре, но до края на света!” Така, че тези неща бяха много ясни за мен.

20.12. АТЕНТАТЪТ

И сега ще ви разкажа един още по-страшен случай. Аз отивам в „Малкият дом” на Мария и Борис. И влизам вътре, и слугинята Станка* казва: „Няма Борис и Мария.” – „Къде са?” Ами казва: „Излезнаха.” – „Ама те казвам в София ли са, или отидоха в провинцията?” Защото понякога заминаваха за една седмица някъде в провинцията. Някои приятели ги

бяха поканили на гости. Но това беше много мъчително за Мария, да се отдели от своя дом! Тя не се чувстваше добре на друго място. И така, тя казва: „Отидоха до града и ще се върнат.“ И аз казвам: „Добре.“ А тя ми казва: „Почакай малко.“ И аз почаках така 10–15 минути. И аз, трябваше вече да отворя портата и да излезна. А пред техния дом, на 10 метра от техната врата се намираше спирката на автобуса, автобус № 67, който спираше пред техната врата. Този автобус тръгваше от Семинарията, от т.н. Дворец на пионерите, и отиваше до Симеоново. Тогава той се движеше през половин час. Сега вече се движи на 15 минути.

И аз излизам от портата, и автобуса спира, и от задната врата слизат Мария и Борис. Първо слиза Борис, подава ръка и се измества на една крачка назад. В същия миг една лека кола с голям трясък се удря, именно там, удря се в автобуса, и удря се така, че да помете и да ликвидира Борис и Мария! Само благодарение на това, че той беше дръпнал Мария „случайно“ една крачка назад – не беха пометени от колата! Иначе щеха да останат на място! – Убити пред собствения им дом, само за части от секундата.

Те стоят, гледат разтреперани и не могат да повярват! Колата пушеше, шофьора беше ранен, настана голяма олелия! От автобуса излезнаха хора, имаше ранени. Беше голяма олелия! И аз отидох, помогнах на Мария и на Борис. Те влезнаха в двора, седнаха на пейката и не можеха да повярват, че са се отървали от насилствена смърт. Да!

И Борис казва: „Абе тези ни целеха, целеха ни, целеха ни и ни улучиха. Обаче, небето за части от секундата ни изтегли и те вместо нас, удариха автобуса, и удариха стълба, който стоеше точно там до автобуса.“ Така, че колата удари и стълба, който запази Мария и Борис, и удари и автобуса.

Така, че това е вече накрая, като финал на този раздел – „Атаките на Черните сили срещу „Малкият дом“ на Мария и на Борис.“

Така, че това, което аз съм изтърпял там, никога не бих желал да го изтърпя още веднъж! А защо го разказвам? Трябва да го разкажа, защото аз това нещо съм го преживял, аз съм го записал. И това, което аз чета в момента от листовете хартия, е написано преди 18 години. А случките, които ви разказвам са преди 1976 г. Значи това се отнася за един период 30 години назад. Но ще кажете: „Дали е верно?“ – „Верно е!“

Дали не съм пропуснал нещо? Може би нещо да съм пропуснал, но това, което съм го написал, това не е малко. Но мога да кажа, че това е 1/10 от онова, което аз съм преживял. Защото аз го описах, когато бях на 50 години. Това означава 1988 г. А това беше 12 години след смъртта на Мария Тодорова. И аз го описвам въз основа на моите записки, които аз тогава съм водил.

Без тези записки нямаше да имате тези истории. Е, трябва да издържите като ги четете, така както и аз съм издържал, макар че при мен е 100 пъти по-силно!

*Забележка: Снимката на Станка е в „Изгревът“, том XXII, снимка № 37, том XXIII, снимка № 57.

21. ВСЯКА КЪЩА, ТРЯБВА ДА ИМА ГРЪМООТВОД. ГРЪМООТВОДЪТ НА ПОКРИВА НА „МАЛКИЯТ ДОМ”

21.1. БРАТСКИЯТ СЪВЕТ И ПЕСЕНТА „ПИСМОТО”

След заминаването на Учителя през 1944 г., още на 1 януари се оформя Братски съвет. По-късно, през лятото го оформят още веднъж. И целата тази история аз съм я описал, споменал съм я в „Изгревът”, том II и том III. Но ще дойде време, когато ще бъдат публикувани самите документи и оригинали.

Така, че Учителят още в 1923 г. Се противопоставя на Неговите последователи да правят организация, да избират Братски съвет, да се регистрират. И Той изпраща онзи прочут текст от три изречения, върху който текст после Той създава и мелодия. И тази песен се нарича „Писмото”. Историята на тази песен е публикувана в „Изгревът”.

И което е най-важното, в „Изгревът”, том I аз поместих оригиналния текст на тази песен „Писмото”. Този музикален текст ми беше предаден от музикантката **Мария Златева**. Този музикален текст е бил записан от музиканта **Иван Кавалджиев**. Така, че този музикален текст беше оригинален и никой не можеше да каже, че това не е верно. Освен това, всички музиканти по времето на Учителя са я изпълнявали и след това. Но никой не се подчинява на тази песен, и на волята на Учителя.

Ето, в „Изгревът” том, XIX накрая, аз публикувах собственоръчния текст на „Писмото”, излезнал от ръката на Учителя. И долу под самия текст съм посочил къде какво, трябва всеки да си прочете. Но това никой не го чете днес, никой не купува „Изгревът”. И за това нищо не може да се направи.

И провалът на онова поколение от 1945 г. продължи и за поколението след 1990 г. Тези неща са завързани, навързани са като синджир марка. И кое е най-интересното? Най-интересното е, че си създават, оформят си Братски съвет, разни комисии. И което е най-важното – не се консултират с адвокатите.

А тогава законодателството след 9 септември се променя, комунистите налагат друго законодателство, друг ред. И там законите се сменят всеки месец, и всяка година, докато се стигне до там, че първо се взимат някои имоти на Братството 1947 г. И по-късно се разрушава и самия Салон. Това нещо аз съм го описал в „Изгревът”, том I, том II и том III.

Така, че се сбъдва онова, което Учителят е казал на времето, че: „Човек, за да бъде хлябар и да меси хляб, трябва да има най-малко 5 висши образования.” Откъде накъде 5 висши образования? Ами този човек, който меси хляба, меси тестото, ами той трябва да има 5 висши образования, защото този човек, който меси хляба, той влага своите енергии, своя етерен двойник го вкарва в хляба. И след това онзи, който отиде и си купи хляб и го яде, той се свързва с онзи хлябар. И ако онзи е един прост човек с второ, трето отделение, ами точно простите хора ще влезат в теб. Но ако онзи има 5 висши образования, ще дойде друго, други влияния ще дойдат в теб. И не само ще напълнят стомаха ти, но и ще те повдигнат нагоре. Ще те повдигнат и ще ти докарат идеи в ума – поне една идея от всеко едно висше образование на този хлябар. А там на Изгрева какво става? – Мозайкаджии, дърводелци, занаятчии. И така започва великия провал още от 1945 г.!

И което е най-важното, трябва да стигнем до издаването на книгата „Учителят“. За издаването на книгата „Учителят“, аз съм публикувал някоя неща и в I и във II и в III том на „Изгревът“.

21.2. КАК СЕ ИЗДАДЕ КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“

В том XIX, на с. 935 има един очерк за Методи Константинов. И там е разгледано подробно как е работено върху книгата „Учителят“, как е отпечатана, как е публикувана. И след това всички самци на комунистическата власт срещу лъжата и измамата на т.н. бели братя. Там ще си прочетете нещата така, както са. А защо съм ги написал? Ами, защото трябва да се знае. Да се знае къде е Истината и къде е лъжата. Спомням си, на времето лично Георги Томалевски – писателя ми разказваше, как той е бил също в просветния съвет. И, което е било най-интересното, той е между другото член на Писателския съюз в България. Той е писател. Той все пак издава книги и има представа как, трябва да се издаде една книга.

Но тогава Просветния съвет решава да пише книга за Учителят. И се раздават различни теми на 20–30 човека. И всеки започва да работи по своята тема. Четат Словото на Учителя, изваждат какво казва Учителят по различни теми. И всички сериозно работят, защото ще издадат книга на Учителят, като знаят, че техното име ще бъде отпечатано като съставители на тази книга. Да, така всички са смятали.

Работили са 2–3 години и накрая, след като са изработили материала, и е бил почти готов, поставя се въпроса кога ще се издаде такава книга за Учителят пред Братския съвет. И тогава Борис заявява, че такава книга не може да излезне и след 1000 години. Всички се учудвали и дори са възразявали как така да не може да излезне след 1000 години, когато те вече са приключили този материал. И той казва: „Не може да излезне, защото не може да се отпечати. Властта няма да ни разреши!“ И само след няколко дни, на следващия Братски съвет след една седмица, книгата „Учителят“ е била отпечатана. Тя е била докарана на Изгрева и са я раздали на всеки един от Братския съвет.

21.3. ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ И КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“

Те са толкова били огорчени и възмутени от големата лъжа на Борис, че всички са напуснали мястото, където са били събрани, и никой не е искал да вземе дори един брой от тази книга! А те са занесли, за да подарят на всеки един член от Братския съвет. Така, че всички са напуснали и никой не е пожелал да вземе една книга от книгата „Учителят“. Така, че е било голямо огорчението и разочарованието от тази лъжа на Борис. И след това разказва **Георги Томалевски***: „След тази голяма лъжа вече всичко се разруши! Изобщо не можеше да се работи, защото вече Борис объркваше всички, и никой не можеше да му вярва! Казваше едно, а вършеше друго!“

А те горките не знаеха каква е причината! А причината аз днес ви я описах.

И така, защо става това? Ами онзи майстор Борис влиза в него и тоя, който е казал, че такава книга няма да излезне и след 1000 години. И целата тази реакция срещу Борис се прехвърля върху Мария и върху нея, защото нейното име също е било вписано като консултанти и съставители на тази книга. И всички са се възмущавали от нея, и казвали:

„Да, разбираме, Боян Боев е там, защото той е стенограф на Учителя и дешифрира онова, което е казал Учителя. Ето, Методи Константинов и той там – и за него може. Борис – също може и за него. Ама и Мария? Какво търси там Мария? Какво търси нейното име в тази книга?“ А Мария ми казваше: „Аз дадох концепцията и конструкцията на книгата. Аз я дадох, а не те. Те искаха да пишат съвсем различни работи, и различни неща.“

Така, че концепцията е на Мария. А пък дори си спомням как Цанка Екимова – рождената сестра на Борис Николов и която беше върл враг на Мария, и казва: „Тази никаквица си набута името в книгата „Учителят“ и провали цялата книга! И сега вече не може да се чете, защото казва като я взема тая книга, пред мен излиза Мария, и аз я захвърлям, не мога да я чета!“ А че тя не можеше да я чете, това е верно, но причината беше на друго място.

Това, което беше написано като думи на Учителя, те беха заключени с 9 катинара, защото тази книга беше издадена с лъжа. И затова ще си намерите XIX том на „Изгревът“, и от с. 935 накрая ще си прочетете онова, което аз съм написал като очерк за Методи Константинов, та да знаете как се е издала тази книга.

По-късно, след 1990 г. **Милка Кралева** я издаде отново. Сега виждам преди една година, Братския съвет я издал отново. И наблюдавам аз, хубаво издание, но там няма нищо в тази книга, макар че пишат, че е издадена по оригинала! А те горките нямат представа от историята на тази книга! Никой от тези, които е участвал в издаването на тази книга не е чел нито I том, нито II том, нито една страница от „Изгревът“. Те го отхвърлят. И издадоха тази книга, направиха своя опит. И тя представлява една книга, заключена с 9 катинара. Защото историята на тази книга е написана, публикувана е и никой не може да се оправдава, че не знае историята на тази книга – написано, изречено и публикувано.

Та така, накрая Борис се измества от удара и **целия удар се извисява, и се насочва към Мария, защото нейното име е било сложено на тази книга, а пък тя изобщо не е заслужавала, изобщо да я има на света, пък камо ли да я има в книгата!**

Така, че това нещо аз го заварих и слушах още коментариите по тази книга. А представяте ли си?! Тази книга е издадена някъде към 1947 г., а до 1970 г. това беха минали 25 години. И 25 години тези неща се помнеха, и се говореха срещу Мария и срещу тази книга. Така, че този опит беше напълно несполучлив, по вина на Борис и по вина на Методи Константинов.

И сега, гръмоотвода стана Мария! **Мария стана гръмоотвод на „Малкият дом“, и всички бури и светкавици, се насочваха към нея!**

А когато излизат и се отпечатват Песните на Учителя в нейната Песнарка, която тя приготвява, тогава започва още една по-силна атака срещу Мария. Как е работено, по какъв начин е работено, то е описано и аз съм го публикувал. Но онова, което ми е разказвала Мария е това, че всички музиканти по ония години не са били музиканти, които да са школувани, които да са завършили Музикална Академия и да могат да четат музикален текст, да възпроизвеждат чрез слушане, и да пишат на музикален текст. Защото всички на Изгрева, всеки един е свирел на цигулка. Тук там някой са свирели на пиано. И всички в Изгрева са смятали, че са музиканти, могат да свирят на цигулка и могат да четат музикален текст.

*Забележка: За Георги Томалевски, виж „Изгревът“, том XVIII, с. 235–255, 838–841 и снимки № 29, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52. Снимки с Учителя под № 37, 39, 40.

21.4. ЛИЛЯНА ТАБАКОВА*

И така, всички без изключение се обединяват срещу Мария Тодорова. Освен това, другия съучастник в тази Песнарка е Лиляна Табакова. Лиляна Табакова след големи мъчения и колебания, накрая решава да даде онова, което тя е записала, когато Учителят е работел с нея, и е дал тези песни. Тя е искала тези песни да бъдат сложени накрая, но да бъде написано, че те са дадени от Учителя на нея и на Кръстьо Христов.

Всеки се стреми да си вкара името някъде, за да се отпечати и да го има, да не би да артиса и да се изгуби впоследствие. Ето това е причината да се яви на бял свят „Изгревът“ и да вкара вътре **всички ангели небесни и всички Адови издания!**

Това е най-голямата заслуга на „Изгревът“. Аз също не знам как това се случи!

Навремето се страхувах, че вкарвам вътре в „Изгревът“ и бели и черни, и всякакви оцветени братя и сестри. Оплаквам се! Отвърщат ми: „Щом Учителят Дънов ги е допуснал на Изгрева, те си вървят с Него от началото на самото Сътворение на света. Не се плаши!“ – „Не се плаша, но то си е страшно! Ама ако се хванат гуша за гуша, ще ми разрушат „Изгревът!“ – „Не бой се, те са се хванали гуша за гуша още от самото начало на човешкия род и досега още ги има и си съществуват!“ Така се успокоих.

*Забележка: За Лиляна Табакова виж „Изгревът“, том IV, с. 595–600 и снимка № 31 в „Изгревът“, том XXII. Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 230–235, 475–476.

21.5. ЛИЛЯНА ТАБАКОВА – ДА, НО КРЪСТЬО ХРИСТОВ – НЕ!

И понеже тогава Лиляна Табакова не е казала на Кръстьо Христов, според която Учителят е променил името на Кръстьо – на Христо. И тя е смятала, че трябва под нейното име да стои и неговото име. И Мария и Борис отстраняват този надпис, и казват: „Лилана Табакова – да! Ама какво търси Кръстьо Христов под нейното име?“ И изхвърлят и нейното име, и името на Кръстьо. И това довежда до един много голям конфликт след време, след като излиза Песнарката.

И Лиляна Табакова се опълчва срещу Мария, и започват едни приказки, едни обвинения! А от друга страна, всички пък обвиняват Мария Тодорова, че е включила песните, дадени на Учителя чрез Лиляна Табакова, защото тя ги е дала в онази тоналност, които са подходящи за нейния глас. А никой по онова време на Изгрева и извън Изгрева не може да изпълнява тези песни, защото не са имали гласът на Лиляна Табакова, която е имала много широк регистър на гласа, и е можела да пее както си иска, и по какъвто начин си иска – дарба и школовка във Франция!

21.6. ПЕСНАРКАТА СЕ ОТПЕЧАТВА БЕЗ КОРЕКЦИЯ

Така, че от една страна Лиляна Табакова се настройва срещу Мария Тодорова, от друга страна цялото Братство срещу Мария! Започват да говорят големите музиканти, всеки е пренебрегнат, всеки има свое мнение. И понеже в това издание има някои грешки, които са допуснати поради това, че са писани нотите набързо, не са могли да направят корекция. И са използвали тези малки грешки, за да атакуват Мария. И което е също интересното, Мария Тодорова беше си отбелязала тези малки грешки в нейната Песнарка. И тази Песнарка стоеше на пианото години наред, десетилетия наред. И тя свиреше на тази Песнарка с направените корекции. И така аз я записах.

И когато дойде време аз да я взема, Борис я беше скрип и я предал на други – нарочно, за да не дойде при мене. Е, това не е ли предателство? Повече от предателство!

21.7. „БЪЛГАРСКА ИДИЛИЯ”

И там е била включена една песен „Българската идилия”, която Учителят навремето е дал на Петър Камбуров, който е бил добър цигулар и слухар, и е знаел много добре наизуст, и е знаел да я изпълнява. Но Мария тогава признаваше, че тази песен тя и Арnaudов не са я знаели така както трябва, понеже не са имали в оригинала самата песен. И така както са я дали, не е била точна. И казва: „Това ми е единствената грешка.” И в бъдеще тази песен, трябваше да се даде така както трябва.

През 1993 г., когато излезна I том, преди да излезе I том, аз намерих магнетофонен запис на Петър Камбуров на песента „Идилията”. И аз тогава го предадох на Йоана Стратева, понеже е цигуларка, да може да свали това изпълнение и да го прехвърли на музикален текст. Тя беше слушала записа и ми казва: „Ами казва той е гений!” Защото в този запис имаше изпълнения на цигулка, на различни хора, ръченици, народна музика и т.н. Казвам: „Да, гений, обаче, той не записва тази песен, а ти трябва да го направиш.” И тогава, понеже нейния рожден брат беше правил опити да я изкарва, после и други, и тя успя да събере, да подготви.

И накрая „Идилията” като музикален текст, така както я е изпълнявал Петър Камбуров, бе отпечатана накрая на книгата „Изгревът”. Виж „Изгревът”, том I. (2. изд. 2011), с. 222–223, 820–822.

Така, че аз успях да поправа една грешка на Мария. Там беше включен отзад на I том и песента „Мирът иде”, която е песен, дадена от Учителя. Впоследствие този текст с думи е даден от Стоянка Илиева. Но тя е сложила погрешно дадените срички и накрая Лиляна Табакова се намесва, понеже тя е вокалистка, музикант. И слага точно онези думи така, както трябва да бъдат под съответните ноти. Така, че това нещо е публикувано в „Изгревът”, I том, с. 818–819.

21.8. РЕАКЦИЯТА СРЕЩУ ПЕСНАРКАТА

И сега, Мария разказваше, че тогава реакцията е била много голяма. И тогава тя решава да извиква приятели всяка вечер по 10 души от Изгрева в техния дом, и да им покаже оригиналите, които съществуват на самите песни. А всички тогава на Изгрева са били що годе музикално ограмотени, защото са свирели на инструменти. И тя казва: „Аз исках да ги викна, да им покажа оригиналните записани текстове на листове хартия,

които казва Боян Боев пазеше в две папки. Искях да присъства и Боян Боев. Освен това при мен беше и оригиналната тетрадка – оня черния тефтер с черните корици.”

А по времето на Учителя, след като се запише една песен от музикантите, тя се предава на Учителя, Учителят я поглежда. И след това я предава на Боян Боев, и той я слага в папката.

Следващият етап – Учителят кара някой от музикантите да я изсвирят на пианото, или на цигулка. Той слуша. Ако трябва, нещо поправи. И след това се предава на някой от музикантите. А това е била Катя Грива. Това е била и Ирина Кисьова, а понякога и Мария Тодорова – да се препише в един голям тефтер. По този начин да се съхранят тези песни. И какво става по-нататък? Веднъж Учителят пита: „Къде е тетрадката – черния тефтер?” И те казват: „Ами ние я дадохме на еднa коя си сестра в града.” Учителят е бил толкова бесен, така е крещал и викал, и веднага е изпратил да отидат и приберат черната тетрадка. И накрая казал: „На никой няма да давате тази тетрадка, защото ще се загуби!” И тогава накарват, дават задача да се препише още веднъж.

21.9. ДВАТА ЧЕРНИ ТЕФТЕРА С НОТНИТЕ ЗАПИСИ

Така, че има 2 черни тефтера. И което е най-важното, когато Мария е искала да покани всички тези хора, за да покаже оригиналите, тогава се намесва Борис, и казва: „Всичко е решено! Песнарката е излезнала, и край!” И не е разрешил тя да вика хора у дома си.

Да, ама това, което е казал не е истинския Борис, а онзи мозайкаджията майстор Борис, който влиза в него, взима решение, отсича и спира Мария. А Мария много добре знае, че това не е истинския Борис, но не може нищо да направи! **Онa със седмици седи в неговото тяло!** Тя не може да излезне и да каже на всички: „Това не е Борис, той е обсебен от майстор Борис”, защото първо никой няма да ѝ повярва. Тогава братята на Борис Николов ще скочат, както и неговата сестра и ще я обвинят, че тя е ненормална, и че е луда, и че трябва да отиде в Психиатрията. И това я спира, и мълчи. Вие какво бихте направили на нейното място?

21.10. НАЙ-ГОЛЯМАТА БЕЛЯ И НАЙ-ГОЛЯМОТО ЗЛО

И какво става по-нататък? Когато аз дойдох при Мария и започнахме да се разправяме, и да ми разказва целата тая история по записването на песните на Учителя, тя казваше така: „За човека, за който жертвах всичко в този си живот, този човек Борис, той ми направи най-голямата беля и най-голямото зло, което целия Изгрев да беше се събрал заедно срещу мен, не би ми направил! Заради Борис не можах да свърша добре работата си така, както трябва, и така както Учителят ми бе наредил да я свърша.” А Учителят навремето извиква Мария, взел Песнарките на Кирил Икономов, хванал ги, подхвърлил ги на масата и казал: „Вземи, отиди и намери, и изправи грешките на Кирил!” Това е било нареждане на Учителя.

И тя казва: „Ако не беше ми казал Учителя, аз никога повече не бих се занимавала с тази работа!” След това минават времена, идват обиските, идва големия процес. Много от тези нотни текстове изчезват, няма ги. И изчезват двете тетрадки! – Изчезват двете тетрадки! А защо изчезват? Хайде отговорете си. Да ги няма!

21.11. ОРИГИНАЛИТЕ СЕ УКРИВАТ

И беше 1970 до 1975–1976 г., в разстояние на 5–6 години аз всяка седмица поставях въпроса да ми се предадат оригиналните записи, и да ми се предадат тетрадките – черните тефтери. Всека седмица аз поставях този въпрос пред Мария и Борис. Те ме гледаха като втрещени! И казвам: „Добре де, вие сте на 75 години, защо не ги давате на мен, който съм на 30 години?” А Мария казваше: „Абе ние казва сме ги сложили тука при наши близки тука към Симеоново, към Бистрица – насам, нататък.” – „Добре казвам, дайте ми адресите. Извикайте ги тези хора и ме посочете, че аз съм този, който трябва да ги приеме по-късно. И нека да стоят там.”

Обаче, те не го правят. А защо не го правят ли? Ами защото те знаеха, че ако дойдат нещата при мен, те трябва да си заминат. А те искаха да останат още години наред, за да дочакат онези времена, за които беше казал Учителят, че ще дойдат хубави, светли, добри времена за тях. Но те не знаеха, че това се отнася за една друга епоха и за други поколения, които трябваше да дойдат. Ще се очакват!

21.12. СВЕТЛИТЕ И ДОБРИ ВРЕМЕНА

Та тези светли добри времена не са и сега, когато аз през 2006 г. – 30 години след заминаването на Мария, пиша тези неща! Тези светли дни и добри времена още не са дошли. Аз не ги приемам. **Тази епоха в която живея, тя е много трудна епоха, и аз не я приемам като епоха на светли дни и на добри времена!** Дори и през 2014 г.

И така, тези две тетрадки не бяха дошли при мен. И те изчезнаха. И никой вече не знае къде се намират. По-късно Мария Тодорова си замина и аз казвам на Борис: „Абе дай тези тетрадки.” Той пита: „Какви тетрадки?” – „Абе тетрадките – черния тефтер от песните на Учителя. Къде ги затирихте? Нали ги бяхте скрили тука някъде по селата около София?” И той казва: „Не си спомням!” – „Ама как да не си спомняш, когато и Мария и ти говореше?” Не си спомняше майстор Борис. После, когато идваше Борис в тялото си и го виждах, че това е истинския Борис, и казвам: „Абе дай да ги прибереме тези неща.” – „Да, да, да, да!” И накрая нищо! Отговорите си защо не ги дадох. Чакам от вас отговор.

И сега те изчезнаха, стоят някъде по таваните, или са унищожени. Но главната цел беше да се унищожи, и **да няма никаква следа от музиката на Учителя!** Това е положението. Така, че на времето Борис махва с ръка и казва: „Всичко е вече решено! – Песнарката е излязла и край!” И край! – Пълен провал по всички линии!

21.13. АПОКРИФНОТО ИЗДАНИЕ НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че след доста време – някъде след 1980 г., Борис се опъна и реши да направи ново издание от песните на Учителя. Извади двете папки с онези ръкописни страници, които ги е пазел навремето Боян Боев. Предава ги там на Мара Славова, ходи при нея. Той пее песните, а тя ги записва. И аз питам Мара Славова: „Вие как записахте тази Песнарка? Работихте ли с оригинала, с черния тефтер?” Казва: „Не.” – „Ами с какво работихте?” – „Ами казва той донесе две папки с оригинални нотни текстове.” – „По тех ли работихте?” – „Не казва, брат Борис пееше, а аз записвах.” Ама казвам: „Чакай бе, нали има оригинален нотен текст?” – „Да казва, ама той много хубаво и много

правилно пее!" Ще проумеее ли?

Представяте ли си?! А тя е музикантка, музикален педагог. И вместо да иска от него: „Дай тука оригинала, черната тетрадка. Дай да видиме тези оригинали, останали от времето на Боян Боев. Дай да видиме тези нотни текстове и да работим по тях." Тя остава това, а слуша как Борис пее, и тя записва. И след това ме уверява, че Борис много правилно и точно е пее. Е, какво ще кажете? Нали провала е пълен? А защо се заблуждава Мария Славова? Ами то си има причина за това.

На времето **Петър Филипов** ми обясняваше и показваше хороскопа на Борис Николов, и казваше: „Той има тук една квадратура от еди кой си в еди кой си дом. И успяваше казва да ги замотае, и след това така да ги замотае, **че ги владееше отвътре, и си правеше с тях каквото иска!** И то главно жените!" Та тази квадратура му беше дадена в хороскопа, и той я използваше. А това нещо аз го видях и по-късно с онези жени, които дойдоха след заминаването на Мария Тодорова в неговия дом. За тях изобщо не искам да говоря, но може би трябва да кажа и нещо по този въпрос. Така, че онова, което Мария ми каза: „За човекът, който жертвах всичко в този живот и в този живот се посветих на Борис, той ми направи най-голямата беля и зло, което целия Изгрев, ако беше се събрал, не би могъл да ми направи!"

Ето, това нещо аз го заварих. И проблема с песните остана, защото изчезнаха двата тефтера! И което е най-важното – аз не съм музикант. Аз не съм музикант, аз не мога да свиря на някакъв инструмент, аз не мога да чета музикален текст, но това, което ви казвам е верно, защото тя изповядваше пред мене, и аз записвах всичко.

И сега сме 2006 г. – 30 години откакто си замина Мария Тодорова. **И няма следа, никаква следа от тези двата оригинални тефтера, в които са записани песните от Учителя! И няма никаква следа от двете папки, в които са се намирали оригиналните текстове на записаните песни на Учителя по времето на Школата!**

21.14. ЖИВИ ЛИ СА ДНЕС МУЗИКАНТИТЕ ОТ ИЗГРЕВА

Е, какво ще кажете сега? Какво ще кажете сега, кой е виновен? – Всички са виновни! Целта беше изпълнена от онези сили, които носеха, които движеха разрушението на Изгрева. И те си изпълниха целта, както трябва! Заслужават оценка „Отличен" 6. Ще признаем, че те си свършиха работата както трябва!

А тия, всички се провалиха! Пример: Ето, в „Изгревът", том XXII аз съм сложил портретите на всички музиканти от времето на Школата на Учителя. Нито един музикант не е пропуснат. Можете да ги видите. Това са живи хора, били са там, не са случайни. Всеки повече или по-малко е участвал в музикалния живот на Изгрева, и техните портрети са там. А в том XVI на Пеню Ганев, там съм извадил от неговите тетрадки мисли на Учителя за музиката. Това е такъв огромен материал! Но няма нито един музикант досега, който да е чел неговия том. Не искат, отхвърлят „Изгревът". А те нищо не знаят! И няма откъде да научат. Пълно невежество и тотално отклонение!

Те ще си платят. С какво? – **Ще си загубят времето, ще бъдат отклонени! И след 20–30–40 години ще видят, че техния живот е пропилян, поради това, че някой ги беше отклонил!**

И тогава ще се връщат, и ще си търсят хората и лицата, които са ги отклонили. Тогава ще си проверят онзи хубав цитат, който Учителят

непрекъснато е повтарял, цитат от времето на Христа: **„Всяко едно престъпление срещу Изгрева ще се прости, но няма да се прости хулите срещу Святия Дух от Словото на Учителя, от Словото на Великия Учител!”**

Така тези, които участваха в разрушението на Изгрева, в разрушението Словото на Учителя, в разрушението музиката на Учителя, в разрушението на Паневритмията на Учителя – за тях няма да има прошка! – Нито сега, нито в бъдеще, нито в идните векове! **За тях прошка няма, защото това е хула срещу Святия Дух**, Който беше в Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно! Амин!

22. ТУРИСТЪТ С РАНИЦАТА И БЕЛИТЕ КОНЕ НА РУСНАЦИТЕ

22.1. ЗАЩО СЕ ИЗГАРЯТ БРАТСКИТЕ ПАРИ И ДЕСЯТЪК

Събитията след 1957 г. и следващите събития, довеждат Братството до съдебен процес. И съдебния процес завършва. Борис Николов и Жечо Панайотов са осъдени и са в затвора. А на колко години са осъдени? Това ще си прочетете в „Изгревът”, том III, с. 220, 262–263 – как и защо са осъдени. Там е обвинителния акт и решението на Съда.

И което е най-интересното, че след заминаването на Учителя Дънов от този свят, ръководител на Братството става Тодор Стоименов, който е един от тримата първи ученици на Учителя. Понеже той е работил в некаква фирма и все пак знае, че има закони, които трябва да се спазват, и той е имал отношение към държавата като институция, и е знаел, че трябва да се спазват законите. И много често е повтарял, че трябва да се спазват законите на държавата. На това никой не обръщал внимание. А защо никой не обръща внимание? Ами защото така се развиват събитията, че той също не спазва законите на държавата и започва да гори братските пари, които оставя Учителя в печката на дедо Ради.

Така, че може би към десетина човека са знаели, че той е горял братските пари. Но по време на процеса са мълчали, защото той вече е бил умрял, починал и не са смеели да разкажат тези неща, защото законите тогава са били много строги към онези, които горят държавните пари. Щели да изпатят много хора още в затвора. И затова всички са мълчали, и не са смеели да кажат дума.

22.2. ЗАКОНИТЕ НА ДЪРЖАВАТА

И ето, Борис, който изобщо не се е съобразявал със законите на държавата, и обикновено винаги е казвал така: „Към законите на държавата мен ме няма, и изобщо не ме търсете!” И това е така, защото през целия си живот той работи мозайка, независим и далеч от обществото и от законите на държавата. Така, че разказваше ми **Никола Нанков**, когато идва Милицията и прави големия обиск на 7 декември 1957 г., то Борис Николов минава там покрай онези милиционери и покрай властите, и както е висок, вдига юмрук с дългите си ръце и казва: „Ние не се подчиняваме на вашите закони! Ние се управляваме от духовни закони!” Онези го гледали, гледали го и му се чудят, този щур човек ли е, или не познава с кого си има работа!

Накрая той бил осъден, за да научи законите, че законите на държавата важат. Дори и Учителят винаги е спазвал законите на държавата. И накрая на Своя земен живот, при последните Си часове на Земята, Учителят няколко пъти е повтарял: „Оформете нещата! Оформете нещата!“ Това означава да се оформят юридически всички средства, които Той остава, да се оформят всички нотариални актове, да се оформят по законите на страната.

Но онези, които идват и влизат в ръководството, те са анархисти по дух, те са анархисти по отношение на държавата. И те изобщо нямат никаква подготовка за една такава работа. Онзи, който е работел в съда, е бил Симеон Симеонов. И когато е правел забележки на Борис, Борис се обърнал към него, и му казал: „Ти отдавна си забравил какво значи правото, и затова не ми се бъркай!“ Дори го обидил. И от тогава Симеон Симеонов изобщо спира да се разправя с Борис Николов, и да дава някакви съвети. Така, че по време на процеса, всичко се стоварва срещу някой, който трябва да отговаря. А това е Борис Николов и Жечо Панайотов.

22.3. МАЙСТОР БОРИС

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че този, който е виновен, е виновен майстор Борис, който е в неговото тяло. **И този майстор Борис – него го съди държавата, и заради него е този процес.** Но тогава това нещо никой не го знае, освен Мария. Борис беше висок на ръст, беше, аз съм висок 1,72 – той беше една цяла глава над мене. Значи към 1,90. Той беше висок на ръст, с голями ръце, с голями пръсти. И така се движеше, и гледаше отвисоко. И всички, които бяха под него, смяташе ги, че са мравки – мравки от мравуняка. Тщеславен дух в тщеславно тяло!

Аз съм се чудил как е възможно този човек да се движи с такова безразличие към неща, които са много важни за всички, които са около него, и които са в едно общество, наречено Бяло Братство! Там кипеше, там вреше, там имаше проблеми, а него това изобщо не го засягаше, защото влизаше в своя си свят и все едно, че нищо не го засяга! А това беше момента и времето, когато истинския Борис напускаше тялото му и идваше оня другия – майстор Борис. И край! И с него изобщо не може да се разговаря. Той беше един горд дух! И което беше – невежа дух! Никой не можеше да проумее какво става!

22.4. ХИДРАТА ДА СЕ УНИЩОЖИ

И сега друго, което е също важното: когато започва процеса, Мария Тодорова отива при един свой първи братовчед, който е прокурор в онази власт от висш ранг. Отива при него и пита за Борис Николов, който се води по всички правила като неин съпруг, иска помощ за Братството. И той ѝ казва: „Слушай какво, разбери ме добре, ти не си дете! **Нареждането за процеса срещу вас, идва от най-високо място!**“ И след това казал: „**Има нареждане, тази хидра да се унищожи!**“

А Хидрата е едно животно, което живее по реките, по вировете и което се храни с дребна риба. И там, където има хидра, няма риба за риболов. Тя изяжда всичко. Така, че бяха оприличили обществото Бяло Братство, оставено от Учителя като една Хидра, която трябва да бъде унищожена, защото яде рибата и заблуждава българския народ. И това

Мария Тодорова беше запомнила. Това беше ми го повторила много пъти, за да го запиша и, за да го знам. **Така че този процес, беше политически процес.**

22.5. ПИСМА ОТ ЗАТВОРА

Това беше процес на сили, които искаха да унищожат всичко, което беше останало от Учителя. И това най-добре се вижда от писмата, които пише Борис Николов до Мария Тодорова, по време на своето пребиваване в затвора като затворник. А пък тази кореспонденция е много интересна! Как им е хрумнало – не знам, но Мария е носела всяка седмица суха храна на болния Борис. И тя е слагала храната в едни бурканчета. И буркана има капачка, и под капачката има една хартийка. И под хартийката тя има едно празно листче, върху което Борис пише стенограма. Виж „Изгревът“, том III, с. 247–248.

И тези листчета, може би 10 на 10 см., прегънати на 4, тя ги взима, занася ги на Боян Боев, разчитат неговата стенограма, и се радват и плачат, че той пише такива възвишени неща от затвора.

По-късно аз го накарах, след като научих и след като Борис и Мария ми показаха двете бурканчета и капачките, където са били укривани тези неща, аз го накарах да си разчете тези стенограми. Кое беше най-интересно, при мен бяха попаднали тези стенограми, аз му ги върнах и той седна, започва да ги разчита, да ги пише на една голяма тетрадка. И след това той ги преписа на пишеща машина. И тези неща, трябваше да ми се предадат. Обаче, те не ми се предадоха, макар че аз задвижих този въпрос. И той ги пръсна насам-нататък, да ги преписват на пишеща машина, че дори бяха ги извадили на ксерокс. Как беха ги извадили на ксерокс, откъде бяха намерили – Не знам! Нарочно го направи, за да няма нищо в мен и да завися от други хора!

Но което беше важно, те смятаха, че правят нещо много, много важно. Обаче като почнаха да четат неговите неща, писани от затвора, те просто не можеха да издържат, защото те, по-младото поколение не познаваше нищо. Те не знаеха историята на Братството след заминаването на Учителя от 1945 г. до 1958 г. – до процеса. Не знаеха и не познаваха другите процеси, които са се развивали след това. Не познаваха силите, които действаха и не познаваха личностите, които изпълняваха онези заповеди, които тези сили се провеждаха чрез тях.

А като се проследи онова, което е писал Борис до Мария, ще се разбере. И затова аз сега през 2006 г. задвижих този материал. Онова, което имах от тези изповеди на Борис, озаглавени „Окованият ангел“, аз ги дадох да се наберат на компютър, за да може да подготвиме онова, което беше останало от него. **Никой няма право да се докосва до този материал, освен мене!**

Освен това той имаше записи – на касетки беше диктувал. И някой от тях, аз бях предал на Марийка Марашлиева да ги изкара. Но накрая се предаде всичко на Полина от Видин, за да може да набере този материал. И този материал е набран, и чака да се публикува.

Така, че това нещо аз също съм го задвижил. И този материал, трябва да излезе. Аз съм използвал някои мисли от този материал и съм ги публикувал в „Изгревът“, том III. Но едва ли някой го е чел, защото той е един много труден материал, не за възприятие, труден материал за

22.6. ХРАНА ЗА ЗАТВОРНИКА В СОФИЯ

И така, Борис е в затвора, на Борис е направена операция, изрезан му е стомаха, правели са му кръвопреливания. Едвам е оживял, а той е бил много, много слаб! Много-много слаб, как е издържал – един Господ знае! И тогава, трябва да се храни. Но той първо не може да яде онази храна, второ той е вегетарианец и трето, той не може да яде всичко. Той дори, когато е бил преди операцията, е ял много малко – хапка по хапка. Така, че трябва да се правят опити, за да му се носи храна. И тогава Мария намират адвокат, подават молба до управителя на затвора в София, описват какво е положението, и искат само това да се занася храна, и да му се доставя храна. Как е станало не знам, но накрая е разрешено. Мария влиза в затвора, онази, която е секретарката, казва: „Има решение, веднъж в седмицата.“ И тя казала: „Ама не е ли малко, не може ли два пъти?“ И тя казала: „Не е малко! Не е малко! Мълчи, че да не го спрат, защото на никой досега не позволяват такова нещо!“ И Мария се свила, уплашила се да не би да спрат това нещо. Казала: „Благодаря!“

22.7. ХРАНА ЗА ЗАТВОРНИКА В ПАЗАРДЖИК ПРЕЗ 15 ДНИ

И след това всеки път, всяка седмица тя в затвора в София му носи храна. Идва време, когато него го прехвърлят от София в друг затвор в Пазарджик. И след което тя започва да му носи храна на всеки 15-ти ден от месеца – значи два пъти месечно. А за да се занесе храна на Борис на всеки 15-ти ден, това означава, че тази храна трябва първо да се купи, след това да се подготви. Една седмица Мария подготвя храната, която трябва да му се занесе. А ако е лятно време, тази храна се разваля. Зимно време, може. Тогава няма хладилници, в затвора няма хладилници. И на определеното време Мария с една голема раница, с туристически обувки пристига пред затвора. Извикват го от затвора и тя изважда раницата, и изважда храната, и му я предава. И обикновено затворниците като са виждали, че тя идва с раницата, и казват: „Туриста пак идва.“ И така те са я виждали облечена в туристически екип, с раница на гърба.

Но поради това, че Борис по онова време е бил организиран т.н. мозайкаджийски бригади от затворниците, които са работели по обекта, и по този начин те са си заплащали за храната, затова, че са в затвора. След това Комунистическата власт изкарва един закон според който онзи затворник, който работи, ако е осъден на 10 години, ще му се приспаднат 5 години, и ще го освободят на 5 години. Така, че този турист с раницата отива, приемат го и тя се среща с Борис. Предава му нещата. Той излиза, разговарят. За какво могат да разговарят? Тя разказва някои новини от Братството. Какво Братство? То вече го няма. Предава поздрави от този, от онзи. А Борис е затворник. Той мълчи, разговарят с нея, накрая я изпраща. И тя след 15 дена отново идва, натоварена с раница.

22.8. БРИГАДАТА НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Но което е най-интересното! За да се напълни тази раница, да се купят продукти, трябва пари. И тогава бригадата на Петър Филипов – мозайкаджий, около 10 човека, всеки месец отделят по 5 лева. Това не

са били малко пари тогава. И ѝ дават между 50–60 лева на всеки 15 дни, за да може да купи неща, и да ги занесе на Борис. Но нещо става, Петър Филипов се опитва да командва Мария, да я направлява, иска да замести Борис Николов като ръководител на Братството, понеже през това време Борис е в затвора. Значи някой, трябва да го замести като ръководител. И той е смятал, че е най-удачния в момента. И Мария вижда това нещо, чува това нещо, и вероятно му е направила забележка. И на следващия път, когато тя отива да иска пари, Петър Филипов казва: „Няма пари повече. Приятелите не искат да дават повече пари!“

И тя се връща, търси други хора. И спомням си, разправяше ми Димитър Грива, че тоя давал малко пари, она давал малко пари. И тя е продължила да пълни раницата, и да отива на всеки 14 дни, и да го вижда.

22.9. НИКИТА ХРУШЧОВ

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че Борис е в затвора. А годината е 1962 г. След като е преминал през различните затвори тук в България, накрая те ги докарват в София, за да работят по обекти в София. И това е есента на 1962 г. По това време, ръководител на Съветската империя е Никита Хрущов. И той идва с една правителствена делегация в България. Нашите го посрещат с най-голями тържества. И което е било най-интересното, че той дава нареждане до края на 1962 г. да бъдат освободени всички политически затворници, и от 1 януари 1963 г. да бъдат пуснати. А защо? Ами защото е било предстоящо една мирна акция на Съветската империя към Западните страни. И така, искал е да покаже, че тези политически затворници са освободени. А Борис е бил и е зачислен към политическите затворници, а не към криминалните затворници.

22.10. СЪНЯТ НА МАРИЯ ТОДОРОВА ЗА БЕЛИТЕ КОНЕ

И сега, кое е още по-интересното? Преди да дойде Хрущов с неговата делегация, Мария сънувала сън, сънува сън как идват бели коне, минават през Дунава. И над тях яхнали, идват руснаците, и казали на Мария: „Ние идваме, минаваме през Дунава на нашите бели коне, за да ви освободим от робството и да ви освободим от мрака!“ Тя го запомнила, записала го. И не може да си обясни какво ще стане по-нататък. Идва Хрущов, дава нареждането, но това нещо никой не го знае.

И Мария веднъж отива пред затвора както ходи всяка седмица, за да носи продукти на Борис. И така го разговаря на входа, и точно по това време излиза онзи, който е бил управител на Софийския затвор. А той знае Борис, че е майстор мозайкаджия, че ръководи бригади по строежи в София. И се обръща към него, и казва: „Спокойно Борис! Още малко Борис! Не бързай Борис!“ И си заминал. Това озадачило Борис много, и още повече Мария. И след една седмица виждат как всички там, които са в затвора като чиновници не напускат свободното си време, а цяла нощ с лампите светят и работят. А през това време те подготвят документите и списъка на онези, които трябва да бъдат освободени.

И така, на 1 януари 1963 г. Борис е освободен от затвора. Той отива в своя дом. Мария го посреща. След това той отива следобед да си вземе своето затворническо куфарче. И след като идва, с Мария отиват на планината, за да починат.

22.11. БЯГСТВОТО В ПЛАНИНАТА

Тогава Цанка научава, че Борис е освободен от затвора. Неговите двама братя научават. Отиват да търсят Борис, но Борис го няма! Той е изчезнал някъде по планините, заедно с Мария. Ако знаете как яростно Цанка Екимова обясняваше, и разказваше за това безобразие! Казва ми: „Представяш ли си, ние го чакаме да излезе от затвора, а тая го завлече по планините, за да не може да се срещне с нас!“ Така те разказвах, защото не знаех за съня на Мария за белите коне на руснаците!

А пък Мария ми разказа за белите коне на руснаците, които идвали да освободят българите от робството и от мрака!

Така разказах този случай.

Описал съм го в няколко реда, **но ако го разкажа, ще пощуреете и няма да можете да издържите!** Виждали ли сте пощурел човек?

23. ИСТИНАТА И ЛЪЖАТА В ЛОНОТО НА ПЛАНИНАТА

Днес е 20 май 2006 г., 9 ч. без 10 мин

23.1. БОРИС И МАРИЯ НА ПЛАНИНА

От 1 януари 1963 г. Борис Николов и Жечо Панайотов излизат от затвора. И което е най-интересното, Борис се връща у дома. Мария се радва. След това той отива след няколко часа, за да си прибере багажа, който е бил в едно сандъче на затворник, и си го донася. На следващия ден Мария взима Борис и тръгват, качват се на Витоша, отиват в някаква хижа, за да може Мария да бъде сама с Борис, понеже знае много добре, че през това време ще почнат да идват върволица от хора и да откраднат Борис от нея.

Обаче, неговата родена сестра Цанка Екимова и брат му Николай Дойнов и Стефан Дойнов научават, че Борис е освободен, отиват у тях, търсят го, а той го няма. Станка казва: „Излезнаха, отидоха и се качиха на планина.“ И те казват: „Каква планина бе? – На 2 и 3 януари, зимно време планина.“ И тя казва: „Няма ги!“ – „Ти лъжеш!“ – „Ето, елате, проверете.“ Проверяват, ходят, обикалят – няма никой.

Всички са бесни на Мария, че е откраднала техния брат. Откраднала е техния брат от Братството и си ги е присвоила! Та това е първата реакция на всички срещу Мария, след излизането на Борис от затвора. По-голяма крадла не са виждали! Да открадне жив човек! Да открадне рождения им брат! Какво безобразие! Всички са се възмущавали тогава.

23.2. ГОЛЯМАТА ВЪРВОЛИЦА

След като престояват десетина дена на планина, те се връщат и започва една голяма върволица! Всички ония, които са му били врагове по време на Процеса, идват по-късно да се извиняват, да казват, че са подведени, да искат прошка и т.н. и т.н.

Враговете винаги си остават врагове, дори и в Школата на Учителя. Това нещо аз съм го забелязал и съм се убедил в това. Врагът отначало, е враг до края. Макар, че той се прикрива! Винаги врагът се явява от самото

начало и на самия финал – накрая на всяко едно развитие, и на всяко едно действие!

Така, че мнозинството от Братството вече не желае Мария да бъде до Борис. Но няма как! И вече идва пролетта, и Борис сега, трябва да си изкарва прехраната по някакъв начин. И решава да направи отново бригада, и да взимат обекти, и да се движат от обект на обект, и да работят, и да припечелват пари. Да, ама той е много слаб, той е с изрезан стомах, той не може да се храни. Той е като вейка, движи се, и запита! Той не е за никаква работа. Това го виждат всички негови познати, приятели и онези с които той е работел в една и съща бригада. И тогава решават да го подпомогнат, и да направят бригада. Тази бригада се включва като мозайкаджийска бригада в Министерството на строежите на министър Пеко Таков. И започват да им дават обекти. Обаче, най-важното и най-страшното е, че Борис вкарва в тази бригада хора затворници, с които е бил в затвора. Някой от тях могат да работят, но имало е такива, които изобщо не могат да се движат, не могат да хванат лопата. И така, сложил 3–4 човека, някакви от Габрово, от рождения му град Габрово. Те изобщо не могат да работят, други им изкарват надниците, други им изкарват заплатите. И така, обаче, минават месеци, минават години и онези започват да реагират другите, другите реагират срещу Борис. И постепенно, постепенно някои го напускат. Така, че пълен провал по тази линия, по отношение на мозайкаджийската бригада.

23.3. ВЪЗРАЗНИ ОТВЪТРЕ И ОТВЪН

Когато аз дойдох през 1969 г. в техния дом, заварих, че те още се намираха психически, физически, умствено, още във времето на Школата на Учителя. А беше изминало цели 25 години. А това означава едно ново поколение – да се родиш, и след 25 години да станеш на 25 години – цяло поколение! А те още не бяха убедени, че са влезнали в друга епоха, с други условия, при друго развитие на нещата и с друго значение. Това нещо те изобщо не можеха да схванат!

Те искаха да си живеят живота такъв, какъвто е бил по времето на Учителя. Но бяха променени условията, тя нямаха възможности. И единствено, което оставаше – да се коментират всички онези неща по време на процеса, след процеса, по време на затвора на Борис, и още още много неща. Борис Николов излиза от затвора, но той е осъден от Народния съд и той няма право да бъде назначен като началник, като ръководител. Изобщо, това нещо му е забранено. Дори е лишен от правота да гласува. Така, че тези бригади, които Борис се опитва да основава, други са били тези, които са били официалните бригадири пред властта. И накрая какво става? Аз ги заварих, ама то плачевно състояние, ама то на нищо не прилича! И когато аз реших да задействам някой неща – нищо не ставаше! Ама те са вързани отвътре и отвън.

23.4. ЗАПИСЪТ НА МАГНЕТОФОН

И ето, аз съм при Мария и казвам: „Дай да запишем на магнетофон някой твои опитности, да се чуе твоя глас след време. Да не кажат, че тия работи аз съм си ги измислил.“ Накрая тя се съгласи, разказа един случай, аз го записах. И казва: „Пусни ми го.“ Аз го пускам, тя го слуша и казва: „Не, изтрий го – не съм доволна!“ – „Ама как да не си доволна? Хубаво е написан, и нека да остане твоя глас!“ – „Не, не може!“ И се разсърди,

и докато не го изтиря, не ми проговори. Ето такива работи! Да се чудиш и да се маеш ли? – Не, не, това нещо беше повече. Та така, че аз не можех да работя поради различни причини и различни обстоятелства. Те бяха вързани и отвътре, и отвън. Трябваше да бъдат развързани, но като ги развържеш, те стават свободни и всеки тръгваше да си върши своята работа. И забравят кой ги е отвързал, и защо са освободени.

23.5. НА ПОЧИВКА В МЕСТНОСТТА „СЕКИРИЦА”

През 1974 г. аз отидох да лагерувам в местността „Секирица” или „Зекирица”. Тя е една обширна поляна, обширно поле в Рила. И което беше най-интересното, аз си сложих палатката на едно закътано място. Имах две палатки, бях закарал с лека кола една голяма палатка – 3 на 3 метра, военна палатка. В нея бях сложил багажа, храната. Имах три вида примуси, с които можех да си готвя – на пропан бутан, на газ, че на спирт и т.н. Макар, че можех да си правя и да си паля огън, бях си направил огнище. Бях сложил два кола отстрани, един прът и един чайник, който можеше да вари. И бях си сложил един триножник, на който можех да слагам тенджерата. Имах една специално приготвена тенджерата, която можеше да се опушва от огъня и от дима.

Така, че аз цялата 1974 г. прекарах там към един месец. И след това се върнах в София, и беше много добре!

23.6. ОТНОВО НА ПОЧИВКА В „СЕКИРИЦА”

През 1975. полагах изпити по специалност – „Детски болести”. Аз бях много натоварен, много преуморен, психически напрегнат! И като взех специалността, аз ходех като замаян, и бях психически, физически и умствено изцеден. И отидох в болницата, казах: „Аз не съм работоспособен!” Те ме виждаха, че целия треперя, и ми дадоха един месец отпуска по болест. За пръв път взимах отпуска по болест, след това ми дадоха и годишната ми отпуска. И аз, трябваше да я прекарам 1975 г. на планина.

И така, аз от 1 юни бях в местността „Секирица”, бях опънал палатките. По това време вали дъжд, спира дъжд, пече слънце. Обаче, аз бях оборудван много добре, аз имам ботуши гумени. Обувах ги, имам винтяга, имам едно найлоново наметало като шлифер, който майка ми го беше ушила, с качулка. Така че аз можех да се разхождам и по време на дъжда, защото гумените ботуши бяха до колената ми. Отгоре имаш едно найлоново наметало, движех се. Изобщо не ме валеше дъжд! Така че аз се движех и по време на дъжда, който ръмеше, и по време на росата – сутрин, обед, вечер. И се разхождах. И така!

23.7. МАРИЯ И БОРИС НА „СЕКИРИЦА”

Между другото Мария и Борис знаеха, че аз от 1 юни съм на „Секирица”. И те решиха да дойдат. И минаха може би 15–20 дни, и на един обед виждам Борис се изправя на 10 метра пред мен, и казва: „Ние дойдохме.” Тръгнахме с него. След един километър видяхме един камион. Така на камиона отгоре е Мария Тодорова, а до нея една млада сестра, която се казваше Марчето Петрова. И камиона полека-полека тръгна след нас. Определи се мястото, свалихме багажа и започнахме да

опъваме палатките. И до вечерта беха опънати две палатки, от които една палатка беше за Мария и Борис, другата за Марчето Петрова. И опънахме и третата, в която вкарахме багажа. Така, че имаше четири палатки. И така! На следващия ден, трябваше да се направи огнище – дърва имаше наоколо, имаше гора. И така, започна ежедневието.

През това време аз бях на 200 метра от тях, по-нагоре и сутрин ставах, разхождах се, закусвах. Към обяд отивах при тях. Те бяха стотвили. Обядвахме заедно. След това се връщах, спех. Следобед пак отивах при тях, и така!

23.8. ПОСЕТИТЕЛИТЕ НА БОРИС НИКОЛОВ НА „СЕКИРИЦА”

И кое беше най-интересното? Мина известно време – една седмица, виждам аз, че при Борис вече идват и го посещават разни възрастни приятели. И казвам: „Ами тези хора откъде са, откъде идват?” Ами казва: „Приятели!” – „Добре де, те откъде знаят, че вие сте тука на „Секирица”? Нали се разбрахме, че на никого няма да казвате, че ще бъдем скрити от всички, за да прекараме добре! Първо да не ни безпокоят и второ да не дойдат тука, и да си сложат палатките, и да предизвикат Милицията и властта да дойде, и да ни свалят.” Те ме гледат. – „Ама нали така се разбрахме?” – „Ама ние казва не можеме без приятелите, без хората!” – „Ама защо вие не ми казахте това? Аз изобщо нямаше да идвам с вас на „Секирица!” А Борис казва: „Ами ти може да си отидеш, пък ние ще си останем.” Казвам: „Така ли?” Казва: „Така.” Казвам: „Добре, ще видим. Мога и да си отида!” И аз се разсърдих, и си тръгнах. Да не смятате, че си го измислям? **Вие нямате представа при какви хора бях попаднал!** Завързаха ме за тях. Още не знаех защо!

Значи те бяха съобщили на хора, те идваха, посещаваха ги, виждаха къде се намират. И започват да създават организация всеки да си подготви палатката, и да отиде да лети на „Секирица”. А 1973 г. Милицията и властта ги разгонваше отгоре от 7-те Рилски езера, и им беше забранила да летуват. А защо? Ами защото ги видяха, че са безотговорни и че нямаше човек, който да отговаря пред властите. Пълно безвластие – мозайкаджийска работа! И те забраниха, и ги свалиха дори и на сила. И Борис и Мария бяха свалили, и Петър Филипов, и другите. Така, че аз 1974 г. бях на „Секирица” сам-самичък и бях свободен човек.

И кое е най-интересното? – 1974 г. се опитвах някои палатки да се качат горе на Рила, но те беха свалени от Милицията. И сега, 1975 г. той беше разказал на другите. Те идваха, оглеждаха, обаче аз това нещо не го знаех. По едно време един, двама, трима дойдоха при мене горе. Аз ги черпех с кафе, говорехме това, онова. Абе аз виждам, че те нещо се оглеждат и казват: „Ама тука мястото ти е много хубаво!” Казвам: „Да, хубаво е! Аз съм си сложил палатката тука, да бъде далеч от Борис и да бъде закътано, и никой да не ме вижда.” И така, изминаха 20 дни.

23.9. АДРЕСНИТЕ КАРТИ

През това време, първо, първо минаха няколко човека от Самоков. Това бяха от Милицията. И направиха бележка на Борис Николов и на Мария Тодорова, че нямат право да си разпъват палатките, и нямат право да летуват така в планината. И Борис Николов и Мария Тодорова отговарят: „Ние имаме разрешение и сме се регистрирали с адресни карти.” – „Какви

адресни карти, тука няма Милиция?" И аз казвам: „Да, няма Милиция, обаче тука горския, който отговаря за целия район, който има оръжие, има пушка, има специална тетрадка, и ние сме се регистрирали." Тогава аз изваждам т.н. адресни карти, които аз си бях взел от София. И те виждат, че всички данни са написани, че има печата на Борé – на горския, има неговия подпис. И останаха учудени! И те си заминаха. Обаче, направиха забележка, че ние газиме тревата и няма да могат онези след това да изкосват. А пространството, което беше заето, беше 50 на 50 метра, а това поле беше най-малко 500 декара.

23.10. ДЖИПКАТА С МИЛИЦИЯТА

Те си заминаха и след една седмица идват 3–4 човека, но вече с джипка и явно, и се виждаха, че това са хора от Милицията. Питат: „Кой ви разреши да си слагате тука палатките?" Ами казвам: „Ние имаме разрешение, ние имаме адресна регистрация." И те се отдръпнаха, и казаха: „Каква адресна регистрация бе, тука на планината?" И аз им подавам паспортите, подавам адресната регистрация при Борé, подписа му, печата му. И те ме оглеждат: „Ама ти казва, каква професия имаш?" Казвам: „Аз съм лекар, работя в болница. И понеже знам, че трябва да се спазват всички правила и изисквания на държавата, и на Милицията, и на адресната регистрация. Затова аз съм се регистрирал там. Така, че аз съм регистриран." И казвам: „Дори, когато 1971 и 1972 г. бях горе на Салоните, аз също бях регистриран с адресна регистрация."

Единият от тях казва: „Абе ти ли си този доктор, който е бил на Салоните на палатката и е имал адресна регистрация долу в хижата с адресна карта?" Ами казвам: „Аз съм същия." И казвам: „Кое е най-важното? Аз съм си плащал всеки ден наем за палатка, че съм си опънал палатката горе на Салоните, което са намира на 30–40 км. от хижата." И те казват: „Не думай!" – „Да, казвам, плащах по 30 стотинки на ден – един месец, и на оня му дадох 10 лева. Само казвам, не му исках да ми даде разписка." Те клатеха с глава. „Сега казва какво става тук?" – „Ами казвам, ние стоиме тук един месец и си тръгваме." – „Добре, добре, ще видиме как ще се развият нещата. Ще докладваме на началниците, и те ще решат. И ние ще дойдем след една седмица." И Мария и Борис виждат това нещо, виждат, че аз съм прав. А отначало се опъваха с тези адресни карти да бъдат попълнени. И видяха, че аз съм прав. Онези си заминаха.

23.11. ДА ОТСЕЧЕШ БОР НА 100 ГОДИНИ, ВИСОК 30 МЕТРА!

И ние сега чакаме, и очакваме след една седмица да дойдат онези, и да ни изгонят. Но кое беше най-интересното? Най-интересното беше, че аз отивам при Мария и казвам: „Къде е Борис?" Ами казва: „Е-е-е там в гората, сече един бор." – „Абе как ще сече един бор? Нали е ученик на Бяло Братство! Как ще сече дърво в гората?" – „Не вика, там е казва при онзи бор и сега иска да го отреже с триона." Отивам аз и какво гледам: един трион, и Борис реже един бор. Ама толкова дебел, че аз с двете си ръце не мога да го обхвана! Значи аз обхващам бора може би 2/3 или 3/4. Значи не ми достига още две педи, за да го обхвана. Такъв дебел бор, висок 30–40 метра! И аз казвам: „Значи ти искаш да отрежеш този бор? Как е възможно бе? Нали тука ние сме дошли да летуваме. Как ще режеш ти този бор, не ти ли е жал за този хубав бор? Той тука най-малко 100 години е растел, а ти сега идваш да го отрежеш?" Той мълчи.

Отивам при Мария и казвам: „Мария, ама това не е Борис. Ама тука положението става много тревожно!”

И Мария казва: „Да казва, това не е Борис, но дойде един горски дух, влезна в него. И сега, докато не отреже този бор, няма да миряса!”

И аз отивам при него и говоря с Борис, обаче, Борис е тялото му, а в него оня горски дух, който трябва да реже – оня дървар, значи човек, който реже дървета. И казвам: „Добре де, ти този бор, трябва да го режеш най-малко 3 дена!” – „Е, казва – ще го отрежа.” И първи ден, втори ден, трети ден. Успя да го отреже, да го бутне. Как не го затисна този бор, не знам.

И след три дена аз отивам, гледам – бора вече е отрезан, и се е опънал. И казвам: „Сега какво ще го правиш?” И казва: „Сега ще го нарежа на парчета.” И той започва да реже с триона този бор, nekъде на 50–60 см. И аз се чудя за какво му е този бор да го реже на толкова малки парчета! Някои ги отреза на 50, някои ги отреза на 60–70 см., обаче дебел бор – дълъг най-малко 15 метра. И така, реже, реже – сутрин, обед, вечер. Прибере се, хапне, полегне 1–2 часа, става, отива с триона и продължава да реже. Изобщо с него не можеше да се говори, защото друг беше завзел тялото му. И пак отивам при него: „Добре де, сега какво правиш? Защо режеш този бор на парчета, за какво ти са?” Той само се усмихне и нищо! – Продължава да си реже бора и изобщо не ме познава, че аз съм този, който е дошъл при него. И мълчи, нищо не казва. И така – 10–15 дена, той не обелва никаква дума, и реже с трион бора на парчета.

23.12. ТРЯБВА НИ ПИАНО НА „СЕКИРИЦА”

А през това време аз съм в палатката, закузвам, и към 10 часа идва Мария. Аз правя кафе, изваждаме бисквити. Тя пие кафето, аз ѝ гледам на кафето. Говориме, най-малко 1 час. И през това време Борис реже с трион оня бор. И тя след това се връща. През това време Марчето Петрова е приготвила каквото трябва, и всичко се вари в една тенджерата на огнището. Така, че онези горски духове го обсебиха, и връщане назад няма!

И веднъж, Мария идва към 10 часа една сутрин. Сяда там на дъската, където аз съм направил нещо като пейка и ми казва: „Ако тука ми беше пианото, ако имах тука пиано, аз ще се справя с този дух, който го е обсебил! Ще свиря песните на Учителя, и те ще го изгонят.” – „Добре казвам, това е хубаво. Сега тука аз не мога да ти докарвам пианото от София на камион, да го караме, че да го сложиме тука. Къде ще го сложиме? Нали всички ще ни се смеят, и всички ще питат: „Защо е необходимо на Мария пиано на „Секирица”? И всички ще те сметнат, че си луда. А ти не си луда! Друг е луд, а ти го прикриваш! 50 години го прикриваш! Не кажеш на всички какво е положението. – Прикриваш го, пазиш го. А сега искаш пиано – няма пиано!”

23.13. НОВИТЕ ПОСЕТИТЕЛИ НА „СЕКИРИЦА”

И след това, един ден гледам аз, идва един камион. Отивам към камиона, и какво да видя! Там от камиона слизат Жечо Панайотов и неговият рожден брат Иван Жеков. „Какво правите?” Казва: „Как какво правиме?” Ами ето казва, а с тях и синът на Жечо Панайотов – Благовест Жеков.

И така, от камиона те започват да свалят багажа си – чували, щайги с храна, денкове. Сложиха, и след това започнаха да разпъват палатките. И аз казвам: „Добре де, вие нали знаете, че е забранено да се разпъват

палатки? Защо вие дойдохте тук? Не можахте ли да намерите друго място? Ето, планината е голяма, отидете там. Тука ще се съберете всички и ще дойде властта, и ще направи голяма беля, и ще ви свалят палатките." И той казва: „Така сме решили и тука ще си направим палатката."

Отивам аз при Борис Николов и му казвам: „Слушай бе Борис, Жечо Панайотов и брат му Иван дойдоха, и си опъват палатките. Нали се разбрахме, че тука няма да има никаква палатка, тука няма да има никакъв лагер, а само аз ти и Мария ще летуваме. Нали така се разбрахме в София? Ще стане голяма беля!" И той идва, и така, с една голема крачка, разкрачен, обаче, аз виждам, че друг е влезнал в него. И той идва, застава на 3–5 метра от тях, маха с ръка и казва: „Тук аз нареждам, да се направи лагер на Бялото Братство! И да се разпънат стотина палатки!"

Аз гледам, виждам, че това не е Борис, че това дори не е оня горския дървар, дето беше влезнал и дето режеше дърветата, и онзи бор. А гледам аз, че това е майстор Борис, който е влезнал и който винаги се явява, за да закопае Братството, и всички, които са в него! И виждам, **че това са други сили**, които се изявяват чрез него. Но нищо не можеше да се направи! Кому да го кажеш? И кой ще ти повярва? – Изключено!

23.14. ИСТИНАТА ЗА МАЙСТОР БОРИС СЕ УКРИВА НАД 50 ГОДИНИ

Отивам аз при Мария и разказвам всичко. След като този майстор Борис разреши да се направи лагер на Братството, той отново взе триона, и отиде да реже онзи бор.

Отивам при Мария и ѝ разказвам всичко. Тя се хваща за главата! Отново ѝ казвам: „Мария, това е груба грешка. Второ – това е фатална грешка! Трето – дай да се противопоставим на този дух, който го е обсебил и на Борис, защото ще се разруши всичко, каквото е останало. Ти знаеш, че това не е Борис, че това е груба грешка. Само ти знаеш и аз знам. Но никой това нещо не го знае, защото ти го криеш и го пазиш цели 50 години. Ето, сега сме на финала!"

Тя ме гледа и казва: „Зная, че ти си прав, но аз не мога да му се противопоставя, защото съм била с него 50 години и това ще бъде измяна както към мене, така и към самия него. Аз съм се жертвала 50 години за него, и ще се жертвам пак за него. Така, че аз не мога да направя измяна и да му изменя, и не мога да го предам."

Аз казвам: „Абе Мария, абе ти чуваш ли се какво говориш? Ама това не е истинския Борис, а оня, който провали цяло Братство! Какво искаш, да провали още и останалото, което е останало?" – Не, тя казва: „Аз не мога да го напусна! Аз вървя след него! И това е." – „Ама казвам, как е възможно това нещо бе? Каква е тази лъжа бе? Каква е тази измама бе? Това не е Бяло Братство бе! Това дори не е и Черно Братство! Това е престъпление! Ама казвам, абе трябва, ще дойде време някой трябва да отговаря." И тя казва: „Добре, ще отговарям!"

И аз бях вече много бесен, и много ядосан! – „Слушай Мария, ти можеш да му се противопоставиш, но се страхуваш да не го изложиш и да не кажеш цялата истина, и да я криеш до края на живота си. Но за тази лъжа, ще отговаряш! Ако ти не се противопоставиш тука, и вие откриете лагер тук, тогава ще има реакция на властта, ще направят обиски. И всичко ще се разруши! И след това някой, трябва да отговаря." И тя казва: „Аз съм съгласна да отговарям." – „Тогава казвам, приготвявай се, че ти след като слезнеш в София тази година, **ти си заминаваш от този**

свят! Небето ще те прибере. Това безобразие, небето повече няма да те търпи нито тебе, нито онзи! Един от двамата, ще ви задигне! Но най-вероятно ти, щом искаш да платиш с живота си за него, ти си заминаваш още есента! Това да го знаеш от мене!"

И тя казва: „Аз съм готова да платя за Борис с живота си!“ – „Хубаво, запомни го, после да не кажеш, че не е било вярно.“ – „Не, ще го запомня.“ Добре.

23.15. ИДВА КАМИОН С ПАЛАТКИ ЗА ЛАГЕР ПРИ МЕН

И аз казвам: „Слушай какво, днес е петък. Утре аз си тръгвам за София и повече с вас аз не искам да имам работа, и с онези, които идват тука с палатки.“ Значи, беше петък. На следващия ден, точно по обяд, към 1–2 часа, на моето място пристигат двамата студенти Петър Ганев и Божанка – съпрузи. А Петър Ганев е син на Пеню Ганев. И ми казват: „Тук на твоето място ще се опънат палатките на Елена Андреева.“

Казвам: „Какви палатки на Елена Андреева?“ – „Ами казва нейния камион след 1–2 часа пристига.“ – „Какъв камион бе, каква Елена Андреева, какви палатки?“ – „Да вика, тя казва тука ще си опъне палатката до теб.“

Питам аз: „Ами откъде знае, че аз тука летувам и откъде знае, че аз тука съм си разпънал палатките и откъде знае, че тук тя има място?“ А, казва: „Знае, знае. Онези, които са били при тебе, те ни казаха и ни организираха. И сега идват с палатките да бъдат при теб.“ Казах: „А-а-а, това така няма да стане как са го замислили!“

Отивам аз при Мария долу и разказвам какво е положението, че на моето място идва Елена Андреева с няколко палатки, и приятели.

И тя поглежда, и казва: „Това е много неблагоприятно съжителство на Елена Андреева отгоре, ти и след това тука ние отдолу. Най-неблагоприятното съжителство, което може да се очаква!“

Ами казвам: „Вие забъркахте тая каша. И ти имаш вина за тази каша! Но аз нямам вина в нея и аз не искам да имам нищо общо с тази каша, и аз ще си замина. До понеделник аз ще си замина.“

А пък Марчето Петрова слуша как аз се разправам с Мария, тя слуша всичко. Аз говоря пред нея. И тя ми казва: „Абе недей така да се заричаш, че до понеделник ще си заминеш.“ Казвам: „Да, ще си замина.“ И сега, аз се качих, мина половин час, ето ти – идва камиона, направи един завой. И започнаха да свалят багажа – на 10 метра от моите палатки.

23.16. ОПАКОВАНЕ НА ПАЛАТКИТЕ И БАГАЖА ЗА СОФИЯ

Гледам аз, отивам при онзи, при шофьора и казвам: „Слушай какво, ти можеш ли да ми свалиш багажа с двете палатки? Ще си платя.“ Питам го: „Колко струва за докарването на багажа?“ И той ми каза. – „Добре казвам, аз ще ти дам 1/3 обратно. Все едно, все пак ще спечелиш някой лев, не правиш празен курс до София.“ И той казва: „Добре.“ И аз за 2 часа си опаковах палатките. Цялата храна, която имах, я оставих на Петър Ганев и на Божанка. Те беха студенти. И аз казах: „Ето казвам и храната тука с тенджерата.“ Бех направил зеле. – „Ето ви храната, ето ви ориз, захар, всичко оставям на вас. Аз си тръгвам.“ И аз си тръгнах.

И до вечерта пристигнах в София. Свалях си палатките, те ги стовариха у дома. Майка ми вижда как съм изморен, как съм напрегнат и казва: „Слушай бе, ама ти отиваш да летуваш на Рила, а ти си измъчен! Ти отиваш на мъчение! Не ти е необходимо това нещо. Слушай какво, щом

искаш планина, дай да направиме някъде една вила. И там си отивай, там си летувай, там си почивай." Казвам: „Ще видя как ще се развият тия неща в бъдеще."

23.17. РАЗТУРЯНЕ НА ЛАГЕРА И ИЗГОНВАНЕ ОТ МИЛИЦИЯТА

И през време на летуването, там идваха и други приятели, бяха дошли веднъж Методи Константинов, Янка Полова, Димитър Грива и Мара Славова – съпругата му. Стояха 3–4 часа, аз правих снимки с фотоапарата. Аз имах и камера – 2 по 8 милиметра. Тогава тя беше руска камера и се снемаше на филм. Та имах заснети много, много снимки от този период, както и няколко филма. Така, че когато дойде време да се отпечата това нещо, ще поместиме и съответните снимки.

И мина есента, аз се прибирам. Идват онези, опъват лагер, обаче, идва Милицията и започва да разтуря палатките една след друга – скандали, разправий! И след това ги изгонват. Изгонват ги! Ама ги изгонват преди 19 август, за т.н. Събор. Всички палатки са разтурени и са изгонени от Милицията!

И есента започват големите обиски в София, и в провинцията. И онова, което не е обрано, е обрано и унищожено от Милицията. А годината?

Годината е 1975 г., когато всички очакваха нещо да се случи и онова, което беше казал Учителя, че: „Бялото Братство през 1975 г. ще предприеме една акция." И ние бяхме там 1975 г., края на юли и началото на август. Аз имах транзистор. И слушахме как в Хелзинки се събрали всички ръководители на Европа, и подписаха договор да се съхранят границите на следвоенна Европа. Та това беше акцията на Бялото Братство – да се съхрани мирът в Европа, докато навършат онези 45 години, които Учителят беше определил за съществуването на Съветската империя. Така, че накрая Милицията ги разгони, разтури ги. А есента започнаха големите обиски.

23.18. РЕШЕНИЕТО НА НЕБЕТО

Отивам аз при Мария и Борис, и там у тях в София е също минал един голем обиск. Те стоят, мълчат, навели глави и аз им казвам: „Аз нали ви казах, че ще предизвикате обиски и ще предизвикате властта с вашето поведение? Видяхте ли, че бях прав? А казвам, сега да разберете от мене – има решение от Небето, един от вас ще си замине!" И Борис става, бие с юмрук в гърдите, и казва: „Аз съм готов да се жертвам в името на Братството!"

Казвам: „Какво Братство бе? Няма такова Братство! Твоето Братство е там, е на двора! Погледни какви дънери си докарал." А онзи бор, който го беше насекал на парчета по 50–60 см., той беше го докарал, беше ги обърнал и беше ги направил като столчета. А най-дебелия дънер беше го сложил в средата, за да бъде като маса. Казвам му: „Твоето Братство е във твой двор, там при нарязания пън, който ти докара от Рила. Там е твоето Братство!" И аз казвам: „Ще си проверите нещата и ще видите кой ръководи твоето Братство! Довиждане!"

23.19. ДОЙДЕ ВРЕМЕ ДА СЕ ЗАПЛАЩА ЗА БЕЗОБРАЗИЯТА

След 20–30 дни аз отивам там, и какво да видя! Мария вече е отслабнала, Мария не е същата, тя вече не може да се храни, отказва храната, започва да слабее и започва да боледува, и почва да лежи на легло! Борис ме вижда и казва: „Какво става?“ Казвам: „Става точно това. Нали каза, че един, трябва да плати. Ето казвам, тя си заминава. Ще си плати за твоите безобразия!“ Той ме гледа така ококорен и не може да повярва, че това, което аз казвам е станало, и ще стане! Ама казва: „Не може ли да се помогне?“ Казвам: „Нищо не може да се помогне на този етап! Ето казвам: имаш лекари, имаш поликлиника, имаш болница – действай! Да си провериш нещата!“

И сега, по това време дойде нейния племенник, който се казва Мишо, син на нейния брат. Искане да помагат. Аз все пак като отивах, слагах по една банка – система да течат във вените. Поне така да се храни. Но аз знам, че тя щеше да си замине. И му казах да си вика лекари от поликлиниката, които идваха, преглеждаха, слагаха инжекции и т.н. Но тя продължава да слабее, отслабва! Тя е пътник!

23.20. ТРИТЕ СВЕЩЕНИКА ПЕЯТ НА ГРОБА НА МАРИЯ

И дойде едно време, когато Борис се подписва, че не желае повече манипулации, и тя си замина през лятото на 1976 г. Аз не знаех, че си е заминала. Когато отидох веднъж след 10–15 дена, тогава научих, че си е заминала. И което беше най-важното, най-важното, намират гроб не в Софийските гробища, а в Симеоново намират гроб. Погребват я под един бор. И на самото ѝ погребение Борис поканва някакъв свещеник, обаче той довежда още два свещеника.

И той казва: „Ако знаеш как се разпяха и трите свещеници на нейния гроб, на нейното погребение! Беше невероятна работа!“ Аз се усмихнах, понеже знаех, че тя имаше един особен навик, когато през годината местния свещеник минава с едно котле да ръси с босилек и да благославя някой домове, всички си затваряха домовете, но тя отваряше портата, приемаше този свещеник. Той ръсеше, четеше молитва. Тя вадеше пари, даваше му пари, гоцаваше го със сладкиши.

Така, че този свещеник знаеше, че тя има положително отношение към него, към неговата служба и към неговите молитви за нея. И аз казвам: „Добре де, какво търси този свещеник тука, че ще те ръси, че ще се моли? Ти не можеш ли да се молиш?“ Тя казва: „Виж какво, аз съм сама. Е, Бог е изпратил един свещеник. Па нека и той да се помоли за мене, че аз съм сама и едва им издържам!“ Казвам: „Хубаво! Аз свещеник не бих канил да дойде, да ми чете молитви и да ми ръси, и да си поднася своята десница, за да му целувам ръка. В никакъв случай!“ Така, че тези свещеници се появиха на погребението, пеели са и тримата свещеници. Борис им е заплатил, и така я погребяха. И Мария си замина.

23.21. И СЕГА СИ ВЪРВЯТ ОТКЛОНЕНИ!

Ето, сега е 2006 г. Често ми се явява на сън, често сънувам и Борис Николов. Те се движат двамата. Онова, което са вършили навремето, виждам ги, че това същото вършат и горе в Невидимия свят. Има един закон: „Кой каквото върже долу на Земята, той го развързва горе на Небето.“ И сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното, че те са

тотално отклонени както на времето преди 30 години, и така 30 години след заминаването си. И сега си вървят отклонени. Трагедия голяма!

Сънувам аз веднъж Мария Тодорова, и тя казва: „Ние в Невидимия свят всички се чудим как ти можеш още да издържаш, второ – да издържиш, и че още си жив!“ Казвам: „Не знам как издържам, и как съм още жив!“ Ето това е положението!

И което е най-интересното, аз трябваше да разкажа тия неща. Аз ги бях забравил, че съм ги написал. Добре, че съм ги записал!

Но понеже задвижихме този материал, дойде Полина, която набира този материал, и аз казвам: „Абе дай да потърся и нещо друго.“ И като отворих, видях, че аз имам материал. И като го погледнах този материал, аз изтръпнах! И видях, че този материал не може да се даде да се прочете, да се препише от Полина, защото тя нямаше да може да ми разчете почерка. Защото това беше писано преди 18 години! А сега е 2006 г. И започнах да го записвам на касетки. Една касетка е 1 час говор.

Ето това означава жертва от 50 години! Жертва кому и за какво? И какво накрая? И двамата жертваха мене, взеха ми времето, взеха ми силите, излъгаха ме, изиграха ме! И никаква работа не свършиха! Без мене днес са нищо! И утре ще са нищо!

Ако нещо е свършено, то е свършено благодарение на мен! Хайде, потърсете и вижте онези, които бяха около него и които го посещаваха, дали са свършили некаква работа за него? Нищо! Така са нещата. Да не смятате, че аз се изтъквам и възгордявам! Напротив, аз нося и техния кръст на безотговорността и престъплението им към Школата на Учителя Дънов!

24. КЪСМЕТЧЕТАТА ОТ БАНИЦАТА

24.1. ПОДГОТОВКАТА ЗА БЪДНИ ВЕЧЕР ОТ МАРИЯ

Обикновено за Бъдни вечер се приготвяла баница. Подготовката за този празник се започваше от по-рано – най-малко една седмица. Подготвяха се много неща, купуваха се много неща и най-важното, трябваше да се направят много лакомства, много сладкиши и курабии. И най-големия помощник тука, беше слугинята Станка. Тя бе прислужницата в този дом, тя беше работната ръка в този дом. Работеше без заплата, без почивен ден – от сутрин до вечер в кухнята и в градината, с мотика в ръка. В кухнята тя приготвяла продуктите, а това е една много трудоемка работа. А Мария идваше и слагаше всичко в тенджерите или в тавите, които Мария лично печеше, наблюдаваше, и всичко беше под неин контрол.

За Бъдни вечер се правеха сладкиши, курабии по разни рецепти. Правеха се и торти, и други лакомства. По онези години, ако не го направиш, няма откъде да го купиш. Единствено в София имаше сладкарници, които правеха много хубави торти, много хубави сладкиши и още онези неща, останали пред 30–40 години, които българите са подготвяли за сладкарниците – като баклави, като кадаиф и други неща. Но те бяха скъпи и не можеха да се вземат, и да се занесат у дома. Така че, ако не си направиш курабии и сладкиши, нямаше откъде да се вземат.

И те ги печеха, и ги слагаха в онази стая, в която аз почивах. И от време на време аз протяхах ръка, и си взимах по някой сладкиш оттук-оттам. А пък аз бях млад, тялото ми искаше храна и налиташе на храна. И когато Мария сипваше в чинията, тя доливаше с един черпак, аз исках

допълнително. И Мария много се радваше, че съм харесал сготвеното от нея! Слагаше ми пълен черпак и едно голямо парче от сладкишите. И след това добавяше: „Като бяхме навремето млади като теб и ние се хранехме така. Младият човек има нужда от храна, всякаква храна и обилна храна.“ Така, че знаете и сте чували, че на Бъдни вечер се прави баница с късметчета. На всеки се слага парче от баницата, и всеки очаква с нетърпение какво ще му се падне!

24.2. КЪСМЕТЧЕТАТА ОТ БАНИЦАТА

Аз разказах, че Мария слагаше паръ в баницата, после слагаше и разни късметчета. Това бяха написани на парче, листче различни формули от Учителя. После се свиваха на 4–8–16–32 пъти. Така, че представляваше накрая един на един сантиметър свито парче. После го обвиваше с найлон, плик от мляко, свързваше го с копринен конец и го слагаше в баницата. Всичко се правеше така, че да не влезне мазнина, и да не се разруши написаното. Интересно бе, че тези късметчета след като са сложени в баницата, след като се пече и изпече, и когато се нарежат парчетата, и всеки започне да яде, намира по някое от тези късметчета. Започва да го разопакова, отваря го и с ножица разрязва завързаното малко, един сантиметър, с копринен конец парче. После започва да го разопакова внимателно, разтваря си листчето и разчита това, което му се е паднало. А му се е паднало онова, което Мария е записала. Така, че почеркът на Мария беше запазен, листчето не беше унищожено, четеше се всичко. И ето, аз вече 20 години пазя такива листчета, извадени от баницата. И са пазени досега, които може всеки да прочете. Когато кажа 20 години, ами това, което съм го писал, аз съм ял баницата от 1970 година, а съм го писал това 1988 г.

И ето сега ще ви прочета някои от текстовете на тези листчета и онова, което ми се е паднало като късметче в баницата. Ама това са листчета от различни чествувания на Бъдни вечер – и тогава, когато се прави баница за Бъдни вечер, и когато се прави баница за Нова година.

Ето първия цитат: **„Ще ходиш в свещените стъпки на своя Учител.“** – Хубаво пожелание! Дали ходя или не ходя – не знам, но бих желал да ходя, и се старая.

Второ листче – **„Духовен и материален възход.“** Сега, духовен възход – не зная, опитвам се. Материален възход също нямам, но пък имам 22 тома отпечатани на „Изгревът“.

Трето листче: **„Ще влезеш в зората на Божествената епоха на Любовта.“** Е, това нещо не мога да осъществя! – Няма да мога да влезна в зората на Божествената епоха на Любовта. Аз съм много далече от Любовта! Спомням си навремето преди десетина години, когато организирах отпечатването на оригиналното Слово на Учителя, аз ръководех различните екипи. Имаше много проблеми, лъжи, предателства, измами и т.н. От тогава Любовта изчезна от мен!

И идва една, и казва: „Абе аз чух, че тука нещо се прави и тука нещо се прави. Искам да се включа.“ И казвам: „Виж какво, тука е място където се води борба на живот и на смърт от врагове!“ – „Ама казва, тука не е ли място на Любовта?“ Казвам: „Няма никаква Любов!“ – „Не, казва, аз търся място, където цари Любовта.“ Казвам: „Тука такова място няма. Тука не е мястото на Любовта, а тука е мястото на борбата! Каква Любов искаш?“ И тя казва: „Искам и физическа Любов, и чувствена Любов, и всякаква Любов – и духовна и Божествена!“ Казвам: „Тези три вида Любов – и физическа, и

чувствена, и духовна, и Божествена, ще намериш на друго място. При мен такова нещо няма!" И тя казва: „Колко жалко, колко жалко! Аз ви мислех за духовни хора, а вие сте по-лоши от обикновените хора от света!" Казвам: „Да, ние сме по-лоши, но ние печатиме пък Словото на Учителя." И така! Та този цитат аз в този живот няма да мога да го осъществя.

Следващият цитат: **„Животът си напълно ще посветиш на Божието дело."** Е, това нещо полека-полека го изпълнявам.

Следващият цитат: **„Ще обикнеш Бога над всичко, а ближния като себе си."** – Да, първото може да стане, ама ближния като себе си, много трудно става, защото всички, които се бяха добрали до мене и станаха близки, и след това ме предадоха! – Предадоха ме, продадоха ме, окрадоха ме и накрая ме продадоха! Така, че това нещо за ближния няма да мога да го осъществя през този си живот. А пък онази формула: **„Да обикнеш Бога, да обикнеш ближния като себе си и врага като себе си"** – изобщо няма да може да стане и за третото положение за врага.

И още един цитат: **„Ще разбереш, че колкото е свята думата Учител, толкова е свята и думата ученик."** Да, за Учителя е ясно и го приемам, приемам го, че е свята и думата ученик. Ама аз не намерих и не заварих ученици от Школата на Учителя! Да се уточним! Ученик означава връзка на онзи, който е на Земята, директна връзка със своя Учител, директна връзка с Неговото Слово, директна връзка с Неговата Школа. И живота си да посвети на тази Школа, и на Неговото дело. Аз това нещо не го намерих!

Макар, че имам още 10–15 листчета, останали от баницата на Мария, трябваше да ги включа и тях, но не знам защо не съм ги включил. Та това е въпроса с късметчетата.

Не съм ги осъществил, а баницата на Мария Тодорова беше много-много хубава! Тя правеше много хубави баници! Това беше много трудно! – Корите се точеха, след това яйца, сирене. Правеха се на руло, опъваха се в баницата, слагаше се в тепсията, в печката и се печеше. Трудна работа да се изпече една баница! А пък колко лесно се ядеше! А пък нейните баници и нейните сладкиши бяха много хубави по онези времена! Такова нещо не ми се е случвало да ям, и няма да се случи да ям в този си живот! Но остана спомена за тези баници. А това не е малко. Понякога и спомена ще може да те нахрани с баница. Стига да го имаш непокътнат.

25. КАК ЗАПИСАХ ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ НА ПИАНО ОТ МАРИЯ ТОДОРОВА

25.1. ЗА КАКВО СЛУЖЕХА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ПРИ МАРИЯ

Много пъти като отида, аз я заварвах да свири. После тя оставаше, ставаше и ме посрещаше. Свирише понякога по различни поводи. Она повод за когото говорехме, че чрез песните на Учителя прогонваше онзи мозайкаджийски дух от Борис, това беше верно. Това нещо е вярно, защото аз съм присъствал и съм видял ефекта на музиката на Учителя. Това беше единия начин, за да се справи с този дух. Вторият начин беше, когато имаше настроение – тя свирише. Третият начин, когато беше попаднала в мрачно настроение, или когато я атакуваха сили, тя също сядаше и свирише. Но свирише по принуда. Аз никога не съм я заварил да свири ей така – за разположение! Приблягваше до музиката на Учителя, когато имаше нужда да се справи с онези, които я атакуваха денем и нощем. Ще

кажете: „За това ли служи музиката на Учителя?“ – За това служи музиката на Учителя в нейния случай.

25.2. ПОДГОТОВКА ЗА ЗАПИСИ. РАЗИГРАВАНИЯТА СА БЕЗКРАЙНИ!

Сега, по начина, по който е издадена Песнарката на песните на Учителя, е разказано от нея. Аз съм го записал и съм го публикувал в I том и във II и III том.

Второ – всички разправий, проблеми по издаване на тази Песнарка, аз също съм описал.

Трето – аз, когато дойдох 1969 г., музикантите от времето на Школата на Учителя бяха остаряли. Някой можеха да свирят още на цигулка, някои не можеха. Други свиреха на пиано, но всички чакаха небето да им отвори условия, за да може да работят. Какви условия? Те се бяха разминали с това време и условията.

И така, дойде 1990 г., единствения жив музикант, който беше останал по онова време, беше Мария Златева. Ама тя беше възрастна и пръстите ѝ не беха онези пръсти, с които може да се свири на цигулка и да се опъва лък.

И така, аз съм 1969–1970 г. при Мария.

И казвам, Мария, след като ми разказва различни истории по песните на Учителя и различни истории за записването песните на Учителя, които аз записах, и неща, които съм публикувал, казвам: „Мария, дай да запишем на магнетофон твоето изпълнение.“ Това нещо тя отначало не можеше да го приеме: „Ами как така?“ – „Ами така! – Свириш, аз записвам.“ – „Ама аз не съм готова!“ – „Ще се подготвиш казвам. Ще си отбележиш 3–4–5 песни и една седмица ще свириш, и ще се подготвиш. Аз идвам и записвам.“ И това нещо, за да узрее в нея, трябваше да мине една година. Не 1–2–3 месеца, а цяла година! Непрекъснато аз повтарям: „Дай да запишем песните. Борис, помогни бе!“ Той казва: „Да, трябва да се запишат!“ Но той си имаше съвсем други грижи и друг вътрешен живот. Не само вътрешен, но и външен живот. **Той си беше мозайкаджия!** И накрая Мария склони да запишем.

И сега, как се развиваха нещата? Тя трябва да подготви 3–4–5 песни. Аз да дойда в строго определен ден в седмицата. Аз можех по това време да излезна в среда, или събота и неделя. След като свърши моя работен ден, аз трябва да хвана влака от Своге до София. След това в София, докато се придвижва до тех, има още един час. И аз идвам при тех направо – утрепан от работата, която аз работех като лекар, утрепан от пътя, изморен, изтощен! И казвам: „Хайде Мария да работим.“ И тя казва: „Ама аз казва не съм се подготвила.“ – „Добре де, нали се уточнихме, имаше 10 дена, една седмица. Не може ли за една седмица да изсвириш по 5–6 пъти една песен?“ – „Не казва, не можах.“ – „Защо бе?“ – „Ами казва, няхах вътрешно разположение.“ – „А кога ще имаш това вътрешно разположение? Бива ли такова нещо?“

Ами казвам: „Това е престъпление пред Учителя! Била си там, свирела си в Салона на орган, на пиано. Свирела си пред всека една беседа на Учителя. И сега не искаш да оставиш на следващите поколения как се е свирело! Ето, нали самата ти казваш, че дойдат музиканти, те говорят едно, ти им изсвириш друго. И те смятат, че ти не си права, а са прави ония, които изобщо не познават песните на Учителя. Нали ти се възмущаваш от тези неща? Ето, дай сега, ще запишем, и това ще

остане за следващите поколения.” Значи аз идвам от Своге и тя не беше се подготвила, защото нямала вътрешни условия и разположение в себе си! Е, какво ще кажете? Какво ще кажете сега? – Толкова труд, толкова време – и накрая нищо! Аз съм бесен и съм ядосан!

И стоя там 1–2 часа, говориме това-онова, и след това аз си тръгвам отново да пътувам до Своге през нощта. Жестока работа! Убийствена работа! – И накрая нищо! – Разигравания, разигравания от начало до край! От начало до края! – А края не се вижда! Това е първия случай.

25.3. ОСТРИ РЕВМАТИЧНИ ПРИСТЪПИ

Вторият случай: Отивам аз след една седмица. И какво се оказва се, че тя е болна. Как така болна? Ами ето така – почват да ѝ се подуваат ръцете, започват редовните пристъпи, които тя имаше от ревматизъм. Обикновено тези пристъпи започваха така: първо се подуваха глезените на краката – страшни болки! След 20–30 дена се прехвърляха на колената, след това на ръцете, подуваха се китките и тя не можеше да свири. След това тези неща се прехвърляха горе на рамената, подуваха се рамената, и жестока работа! И аз отивам на следващата седмица – нейните ръце подути, и гривните подути. Не само подути, а зачервени и тя не може да пипне нищо – вилица и лъжица не може да вземе, камо ли да свири на пианото. Изключено! И казвам: „Сега какво става? – Предната седмица нямаш вътрешни условия, сега имаш ли вътрешни условия? – Нямаш нито вътрешни условия, нито външни условия! – Удариха те.” И сега, аз съм лекар, сега започвам да ѝ давам лекарства, които аз знаех, които можех. Тя също предприемаше своите методи за лечение с компреси. Станка я налагаше, и т.н.

25.4. ПОДУТА ОТ ВСЯКЪДЕ, ЗА ДА НЕ СЕ ЗАПИСВА

След една-две седмици аз отивам – всичко е подуто! Тя не може да свири. След това, трябваше да мине цял месец, за да може този отток да спадне, да спаднат пръстите ѝ. И сега, трябва да почне да свири. Ами как ще свири, когато всичко я боли, и когато този пристъп от ръцете се е прехвърлил на рамената ѝ, и рамената са подути, зачервени горе – и болят! Как ще свири?! – Изключено!

Значи атаките срещу нея бяха невероятни! **Целта беше да не могат да се запишат песните на Учителя от нея!** Това беше целта! А това можеше да се направи една година по-рано, но тя се размотава. – Както тя, така и Борис. И казвам: „Борис, виждаш ли, атакуват я първо долу в краката, после в колената, после в ръцете, после в рамената. Разпъват я на кръст, да не може да си запише песните! А защо? Защото това, трябваше да стане преди една година.” Той седи, слуша, мига и накрая нищо! Какво може да каже? – Нищо! Значи така. Абсолютно нищо! И покой и тишина!

25.5. КАК ГОСТИТЕ ИДВАХА И ПРЕЧЕХА ЗА ЗАПИСИТЕ

Трето положение: Минават един-два месеца, този пристъп приключва. И сега тя, трябва да се подготви. И в момента, когато тя трябва да се подготви, да свири, едн какво си, едн какво си – и започват да идват различни гости! И аз казвам: „Добре де, защо не заключите външната порта? Ами постави Станка отвън и кажи: „Мария сега в момента свири.”

И тя излиза навън, идват некакви хора, и казват: „Идваме при Мария и при Борис.“ Тя казва: „Борис го няма, Мария е тука – свири и не може да ви приеме.“ И те казват: „Абе кое е по-важно сега, ние, че сме дошли тука при нея на гости, или нейната свирня? Това може да си го свири утре, и други ден! А ние идваме от толкова далече!“ И настояват да влезнат вътре. Станка отива, казва на Мария какво ония са казали, че за тях е по-важно да я видят, отколкото някаква си свирня, и че тя можела да си свири утре, колкото си иска! Ето ти другото положение! – Идваха гости и ѝ пречеа да свири.

25.6. ПЪЛЕН БЛОКАЖ! – НЕ МОЖЕ ДА СИ ДВИЖИ ПРЪСТИТЕ

Отивам аз на следващата седмица, какво да видя? – Гостите попречили! И сега казвам: „Добре де, защо не заключвате портата?“ Портата е заключена, Станка седи там, но ето какво е станало. Чули са звуците на пианото, и искат да я видят. И като я видят какво? – Приказки! Приказки за боб и за леща, т.е. за най-обикновени работи.

Следващото положение: Аз, трябва да дойда. Идвам аз, слагам магнетофона. Тя, трябва да почне да свири. Почва да свири, обаче, нищо не става – просто не може да свири с пръстите си. Защо? Тя е репетираща, подготвила се е, но точно в този момент става блокаж – не може да свири! Ама чакайте, тя е 70 годишна, тя не е на 35 години! Не може, и казва: „Не, не мога да свиря!“ – „Абе как така да не можеш да свириш бе? Не можеш ли да си движиш тези пръсти?“ – „Не, не мога.“

И така, Мария е пред пианото, иска да свири, обаче не може! – Пръстите не ѝ се движат, ръцете не ѝ се движат – блокирана! Все едно, че някой ѝ е отрезал ръцете! И казвам: „Добре де, я отиди се измий!“ Отива, измива се. Правиме молитва двамата. Пак нищо не става! И този ден не стана нищо. Защо? Ами, защото я атакуваха, по най-безобразен начин! И аз тогава видях, че трудно ще бъде тази работа! Значи за четвърти път аз отивам, в разстояние на 2–3 месеца, и накрая – нищо! Не можеме да запишем една песен.

25.7. СНОПЪТ ОТ ЧЕРНА СВЕТЛИНА

Следващият път отивам аз, вече се движеха пръстите и се движеха ръцете. Обаче, почва да свири и отведнъж спре. „Добре де, какво стана сега?“ – „Ами казва – спря.“ – „Ама как така ще спираш бе? Изкарай поне песента.“ – „Не мога.“ Приближавам се аз до нея на половин метър, защото бех сложил магнетофона зад нея, микрофона беше забит горе в гредата един пирон, и бях го увисил на един канал. И той висеше над пианото. Приближавам се аз до нея, на един метър от нея, и какво да видя! **Един сноп от черна светлина се беше устремил към нея, и тя цялата трепереше!** – Цялата трепереше! И в момента, аз както се доближих до нея, аз също започнах да треперя! Значи, атакуваха я онези тъмните сили, изпращаха цел сноп от енергия, за да не може да свири!

Вие ще кажете: „Ама нали свири песните на Учителя, нали там има светлина!“ Чакай бе, ама тя не се е добрала до пианото, тя още не е засвирила, не е влезнала в полето на песните на Учителя! Първо я атакуват и я бомбардират със снопове от черна светлина! И тя цялата трепери, дори аз се разтреперих отвътре и отвънка, и направо ме парализира! Парализира ума, чувствата и аз не можех да се движа! Стоя като закован в стаята. И казвам: „Мария, аз все те упреквах, но сега видях, че тука ще

бъде голяма борба на живот и на смърт, докато запишем тези песни!" И този ден видях, че пак нищо не може да се работи. Значи аз, трябваше да имам нова подготовка. И вече разбрах каква е работата.

25.8. РАЗПЕРЕНИТЕ РЪЦЕ НАД ГЛАВАТА Й

Следващата седмица, когато отивам, първо се моля. Тя сядна на пианото, аз заставам на половин метър от нея. **Аз разпервам ръце над нея като чадър, и я пазя от оня сноп – от черния сноп!** Пускам магнетофона, тя почва да свири. Аз виждам ония как бият със снаряди и с бомби отгоре. Обаче, аз съм застанал над нея, разперил съм ръце на половин метър над нея, застанал прав. И така я охранявам. И така записахме първата песен. След това казвам: „Хайде сега да я пуснеме, да я чуем.“ Тя сядна на своя стол, слуша и казва: „Ама аз още не мога да свикна така, както я е записало пианото.“ Казвам: „Ще свикнеш. Магнетофона е хубав, записа е добър. Е, сега харесва ли ти?“ – „Ама още не мога да свикна.“ – „Сега казвам, има ли някаква грешка тука при изпълнението?“ Тя слуша, слуша и казва: „Тука има една мъничка грешка. Може без нея.“ Казвам: „Слушай какво, ще повториме отново.“ И така, тя пак сядна на пианото, аз заставам зад нея, разпервам отново ръце, и започва битка! Тоест, аз съм заварил как американските бомбардировачи пускаха бомби над София, дори те разрушиха нашата къща, и нямаше къде да живееме. Тук се случи същото. Бомбардировки!

Така, че тези бомбардировачи идваха отгоре, пикираха, спускаха се надолу, пускаха своите бомби над самата Мария – да експлодира, да я няма и да не може да запише нищо! Но с моите две ръце, представлявах зенитна артилерия – аз я отбранявах. И така записа първите две песни, след 3–4 месеца опити.

Идва Борис Николов и тя казва: „Дай да му пуснеме песента, да видиме дали ще му хареса и дали ще я одобри.“ Казвам: „Добре, пускаме я.“ Той слуша, слуша и казва: „Добре.“ Слуша и втората песен, и казва: „Добре.“ Казвам: „Значи, след 3–4 месеца едвам, записахме две песни!“

25.9. ОТНОВО Е АТАКУВАНА ОТ СТАВНИЯ РЕВМАТИЗЪМ

И така, аз вече бях хванал начина, че тя трябва да бъде охранявана, не само от долу, но и от горе, за да може да свири. И така, полека-полека, тя започваше да свири. Идва момент, където тя прекъсваше. Ония пробиваха охраната отгоре, пускаха някоя бомба върху нея или някой снаряд, разрушаваше я отвътре и тя спираше и не можеше да свири. Тогава тя ставаше, почиваше малко, разхождаше се, отново сядаше, аз отново заставах зад нея с разперени ръце. И така полека-полека започнахме да записваме песен след песен. Да, значи имаше подготовка една година, 5–6 месеца не можеме да почнем. И след това тази неочаквана атака чрез самолетите и бомбите!

И сега, следващата седмица отивам, и казвам: „Сега вече хванахме цаката!“ Има един такъв израз „цаката“. Хванахме цаката и вече няма проблеми. Отивам аз следващата седмица, тя отново вече е атакувана със своя ревматизъм, отново краката са подути долу, след една седмица са подути и колената, след една седмица са подути ръцете, след една седмица са подути горе рамената – не може да се движи! И така, лежи, пъшка!

Това, трябва да мине 2–3 месеца. А сме записали само 4–5 песни. Представяте ли си?! И така, две години аз записвам песните. Мъка и неволя! И накрая ги записах, по два пъти ги изпълняваше, и си ги прибрах. Борис знаеше, че аз съм записал, аз съм си ги прибрал, аз съм си ги записал и т.н. Борис казва: „Сега казва ще ги пръснем!“ Казвам: „Какво ще пръснеш? Пръсни ги бе! Аз съм прибрал записа, аз съм го направил. А как аз съм го направил, аз си зная и с какво съм заплатил, също аз си зная!“ И не му дадох никакъв запис. Казвам му: „Ето ти Мария с подутите ръце и записвай.“

25.10. ПЕНТАГРАМАТА НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Мария почина, замина си. И мина един месец, и аз му казвам: „Тука има разни обещани от Мария, искам да ми предадеш тетрадката, искам да ми предадеш медальона, това, това, това, това.“

Той нищо не предава. И казва той: „Искам да ми дадеш песните на Мария.“ – „Защо ти са песните на Мария?“ – „Да ги слушам.“ – „Е добре де, не си ли ги слушал 50–60 години?“ – „Не, аз искам да ги слушам. Много ми е мъчно тука, аз съм сам!“ И той ме излъга! Аз ги прехвърлям на касетки, нося му ги касетките: „Ето ти касетките.“ И той след това се обръща, отваря една кутийка, отвътре изважда медальона на Мария, който е носила 50–60 години на врата си, т.е. не медальона, а Пентаграмата, и ми я дава. А между другото Мария имаше един медальон, златен медальон, в който медальон беше образа на Учителя, и няколко косъма от косата на Учителя. И тя си го държеше винаги, и аз казвам: „Къде е медальона на Мария?“ И той казва: „Аз го дадох на една сестра, която много заслужаваше.“ Казвам: „Коя е тази сестра бе? Няма такова нещо! Аз съм 10 години в този дом, аз не видях една сестра, която да заслужава, и от думите на Мария няма такава сестра!“ Той мълчи. Беше го дал на някого си. На кого? Аз предполагах на кого го е дал! – На своята предишна млада любовница. Там отиде медальона на Мария.

25.11. КАК МИ ОТКРАДНАХА КАСЕТКИТЕ СЪС ЗАПИСИТЕ НА МАРИЯ

И какво става по-нататък? Аз прибирам Пентаграмата на Мария, слагам си я в джоба. И минава един месец, и аз слушам, че Борис разпространява насам и нататък тия касетки! Дал ги на този да ги препишат, дал ги на онзи, дал ги на трети. Аз отивам при него и казвам: „Ти защо раздаваш и разпространяваш песните на Мария? Нали се разбрахме, че тези песни са за теб?“ А той казва: „Ама тези песни не са твои!“ Ама казвам: „Аз знам, че не са мои.“ – „Ама казва са на Мария.“ – „Абе каква Мария? Ако не бех аз, нямаше да има нищо!“ – **Не нищо, но абсолютно нищо!**

Така че той ме излъга, изигра, продаде ме, прехвърлиха ги с цел да се опорочат! Обаче небето също има грижа. Като видя тази измама и лъжа от Борис, какво стана? Те ги пуснаха да ги слушат. Сега, когато започнаха записите, пианото беше акордирано. Освен това Мария работеше с педала на пианото и този педал, когато тя свири, разлага тона. И тя нарочно работеше с педал, защото да наподобя пианото на хармониума, така както тя е свирила по времето на Учителя. И след това тя ги свиреше в онова темпо, което, когато е свирила на хармониума – значи бавно. А тия беха свикнали да свирят песните на Учителя в едно много по-бързо темпо.

И сега, когато онези слушат изпълнението на Мария, **изобщо не могат да издържат психически!** Защо? Ами защото не могат да издържат психически на онова състояние през което тя е минала, и което е запечатано в самия тон. Второ, те не могат да издържат на това, че тоновете са направени така с педала, че те наподобяват на хармониум. Трето, те като слушат, те не могат да издържат на вибрациите на Мария. Четвърто – те трябва да преминат през Мария, през нейното съзнание, през нейния етерен двойник, и тогава да се доберат до песните на Учителя. Шесто – ами темпото е бавно според тях, но според мен не беше бавно. Така, както ги свиреше, така ги записваше. И полека-полека отхвърлиха тези записи, отхвърлиха песните. И накрая казвам на Борис: „Видя ли бе, какво значи лъжа и измама? Даде им песните, за да се похвалиш, а ти не си ги направил! И накрая какво? Всички ги отхвърлиха!” Борис мълчи. Казвам: „Нали отхвърлиха песните на Учителя и на Мария, и записите на Мария? – Отхвърлиха. А кой е виновен? Ти си виновен!”

25.12. ИДЕЯТА ЗА НОВАТА ПЕСНАРКА

И ето, сега през 2005 г. аз задвижих този въпрос, и аз имам идеята от едната страна се взима музикалният текст на дадена песен, ще се публикува. А от другата страна този музикален запис, който тя е направила, ще бъде прехвърлен на нотен текст, и ще се публикува. Така, че от едната страна ще има записа на нотите на Песнарката, която тя е издала 1947 г., а от другата страна ще има нотния запис на изпълненията и хармонизацията на песните на Учителя.

И тогава аз ги дадох тези касетки на Ставри, разпечатах му Песнарката. И той в разстояние на няколко месеца работи, и ги направи, и ги извади на нотен текст.

Следващият етап ще бъде, когато ще трябва да задвижа този въпрос, но важното е, че ги извадихме на музикален текст, на нотен текст. Така че това беше една много трудна работа, и не всеки можеше да я свърши! Към 2014 г. това сме го направили!

25.13. ЗАКЛЮЧЕНИТЕ ПЕСНИ НА МАРИЯ С 9 КАТИНАРА

И сега, което е най-интересното – към 2005 г., значи 30 години след това, единия от музикантите, Благовест Жеков казва: „Абе тези записи на времето на Мария Тодорова, които ти си правил, абе много са бавни!” Ами казвам: „Така тя ги свиреше.” – „Да не би казва да има нещо грешка в магнетофона, да е повреден магнетофона и много бавно да е записвал?” Казвам: „Той, ако е записал и започва да влачи, ще се чува проточен тон. А тука тоновете са точно на мястото си” – „Ама много казва е бавно темпото.” – „Е, така се е свирело по онова време. А вие сега може да го направите и на валс!” Така че ето, 30 години след това ми се поставят такива въпроси.

И така, успях да запиша всички песни на Мария Тодорова по 2–3 пъти. Е, това е един любителски запис, аз не съм професионалист. После, моя магнетофон беше един обикновен ролков магнетофон, които се продаваха тогава. Плюс това, това не беше студио за записи със специална апаратура – с моите обикновени любителски умения. И така успях да запиша песните на Мария. И накрая какво стана? Извършиха предателство към моя труд, към труда на Мария, с цел да се унищожи всичко. И онези, на които Борис беше дал да се прехвърлят записите,

видяха и разбраха, че от записите на Мария няма нищо особено, и не представляват никаква стойност. Така те смятат, защото те не можаха да се доберат до песните на Мария! Трябваше да прескочат много, много бариери. А те не бяха готови и нямаха сили да направят това!

Така, че небето се погрижи, заключи песните, които аз съм записал с Мария с 9 катинара. И те сега в момента са заключени. Аз ги отключих, прехвърлих ги миналата година на нотен текст. И сега чакат своето време. Ето, нещо, което аз започвам да движа, пречеха ми всички. И накрая дойде Борис, за да провали окончателно нещата! Така са нещата.

25.14. ЩАЙГАТА С ПОРТОКАЛИ

Аз сега ще ви разкажа един, още по-страшен случай!

Ще ви разкажа случая за една щайга с портокали.

И сега, по ония години аз непрекъснато говоря на Борис, че той, трябва да ми предава полека-полека материалите, всички архивни материали, които има, които са на негово разположение, и които знае къде ги е сложил. Целта беше полека-полека той да ги прибере от възрастните приятели и да ми ги предаде на мене, за да мога да ги съхранявам, след време да работя с тях. И да придвижиме нещата за едно по-друго поколение.

Тоест, аз бех дошъл да осъществя приемствеността на техното поколение, и да бъде едно свързващо звено със следващите поколения. Аз тогава съм на 30 години, а те са на 75 години. Ама нали, трябва да дойде някой млад да поеме нещата! А те смятаха, че ще бъдат вечни, и че не им трябва младо поколение, на което да прехвърлят нещата.

И сега какво става? След големи разправий, след големи караници, накрая той задвижи един материал и казва: „Ела казва следващата седмица. Аз ще ти подготвя тука кутий със снимки, еди какво си, еди що си.” Казвам: „Добре.” Трябваше, да отида в събота. И аз пристигам nekъде към 2–3 часа следобед. Идвам и си нося раница. И обикновено аз влизам отзад, понеже понякога отпред в онази стая имаше други гости. Аз влизам отзад, от задната стаичка, където е кухнята и виждам Мария оклюмала глава, мълчалива, без никакво настроение, все едно, че е бита и пребита!

И казвам: „Здравей Мария, какво правите, що правите?” И тя мълчи. – „Мария, да не си болна?” – „Не съм болна.” – „Ама Мария, какво е станало тука, като, че ли бомба е гръмнала?” Казва: „По-лошо от бомба!” – „Е, какво бе Мария, какво стана?” Еми казва: „Ето, там ще видиш.” – „Какво да видя бе?” Отваря вратата и ми показва една щайга. А гледам щайгата – двойна-тройна щайга, пълна с портокали. Може би имаше 10–15 килограма портокали. И казвам: „Добре де, виждам портокали.” – „**Е казва, с тези портокали Борис те предаде, и те продаде!**” – „Ама как ще ме предаде бе, и как ще ме продаде?” – „Ето казва – така! Той беше приготвил различни кутий снимки и материали за теб. Идва един и му носи тази щайга портокали: „Брат Борис, това е портокал за теб, това е казва плод от Африка, плод съчетан от слънце, въздух и вода. Заповядай, това е за теб!” Той казва: „Благодаря!” И, обаче казва: „Добре де, ти носиш портокали, а аз какво да ти дам?” И отведнъж се обръща, вижда всички онези архивни материали, които са наредени на масата зад него за мене. И той казва: „Я си отвори раницата!” Оня си отваря раницата, тогава се ходеше с раници и всички неща, които беха предназначени и подготвени за мен, той ги вкарал в раницата на онзи. И казва: „Прибирай и си тръгвай!”

25.15. ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА МАЙСТОР БОРИС

Оня го гледа, нито е искал тези кутии, нито пък знае какво има – нищо! Прибира си, и си тръгва. И Мария като вижда тази работа, вдига такъв скандал, обаче предателството е направено. Портокалите седят там и аз съм продаден за една щайга с портокали, към 10 килограма! Питам Мария: „Абе този човек откъде е, какъв е?“ И тя казва: „Абе този човек живее някъде към Добруджа, нататък. И този човек е вегетарианец, ама не само вегетарианец, но той се храни само с плодове. Само с плодове се храни, дори и със зеленчуци не се храни, само плодоядец. И той купува само плодове, и с плодове се храни.“ – „Така ли?“ – „Така.“ – „Как се казва?“ – „Не знам.“

Влизам аз вътре-при Борис. Борис мълчи. Гледа така в страни, не ме поглежда. Поглеждам го аз, гледам – в Борис е майстор Борис. И аз го питам: „Абе майстор Борис, чуваш ли ме? Я ме погледни!“ Не иска да ме погледне. – „Погледни ме! Значи аз тежа и струвам една щайга с портокали? Абе Борисе, колко години аз съм тука? Колко пъти ти спасявам живота? Та ти живееш на мой жизнен кредит! И ти ме измами, и ме излъга! Една година аз искам тези материали, ти ги приготи и ги подари на онзи за една щайга портокали! Ти ме предаде и продаде за една щайга портокали! Аз толкова ли тежа бе, толкова ли струвам бе? Предател с предател!“ Казах му, че е предател с предател и си тръгнах. Казвам: „Мария, това е нещо повече от предателство! Това е казвам не само предателство към мене, това е предателство към Школата на Учителя и към Учителя. Той по този начин унищожи онова, което се съхраняваше като архив. И то отиде там при тези хора, които нито имат представа, нито имат понятие. И накрая ще го унищожат, или пък в друг случай ще го употребяват за съвсем други случаи и нужди!“

25.16. КОЛКО СТРУВАШЕ ТОВА ПРЕДАТЕЛСТВО

И така, минаха много години. Аз винаги питах: „Абе този човек как се казва, познавате ли този човек?“ – „Не!“ Минаха години, минаха още години и така всичко се затри, и загуби. Ето, ако ме питате колко тежа и колко струвам, ще ви кажа: „В очите на майстор Борис, аз тежах една щайга с портокали около 10 килограма, и струвах една щайга портокали.“ А тогава портокалите се продаваха по 1 лев и 20 стотинки – толкова, колкото бяха 4 бели хляба. 4 бели хляба струваха толкова, колкото струваше 1 килограм портокали. Но тези портокали тогава се внасяха само около Нова година – края на декември и началото на януари. И за тези портокали хората се редяха на опашка. И тогава се продаваха и банани. Бананите също бяха по 1 лев и 20 стотинки, и хората се редяха на опашка. И който имаше приятел, можеше да си купи повече банани, но пък трябваше да има пари.

Така, че този плодоядец вероятно имаше приятели някъде, понеже той непрекъснато е купувал плодове. **Донесе една щайга портокали и прибра в торбата си всичко, което се съхраняваше в разстояние на 30–40–50 години!** Е, какво ще кажете, това не е ли предателство? – Предателство към мен, предателство към Учителя, трето предателство към Школата на Учителя и предателство към историческата следа на Школата на Учителя! **Друга дума освен предателство няма!**

Това са четири предателства, извършени от майстор Борис.

26. ИЗПИТЪТ НА УЧЕНИКА И ОРЕЛЪТ ОТ НЕБЕСАТА

26.1. ЗАЩО ДОКАРАХА ПАЛАТКИТЕ НА МОЕТО МЯСТО

И така, през 1975 г. аз сплезнах от местността „Секирица“, където бях с две палатки, от онова място, където онзи камион докара багажа на Елена Андреева с нейните палатки, за да си опъне палатките точно до мен. Представяте ли си?! Аз се крия от всички, а те научиха, че сам там, и точно идват при мен! И питам аз: „Добре бе, малка ли е гората? Защо не отиде да си сложи палатката хе-е-е там, на 50–100 метра от мен, а точно на моята поляна, и то 10 метра от мен?“ И аз казах: „Не, отивам си.“ Говорих с шофьора, той се съгласи да ми свали багажа. Уточнихме се колко да му платя.

За 1–2 часа опаковах всичко в чувалите, защото аз се движех с чували. И храната оставих на Петър Ганев и на Божанка Ганева. Те беха студенти. Имаше много храна, за два месеца за двама човека. И така, аз сплезнах отгоре. Стоварих багажа тук и майка ми като видя, и казва: „Абе ти отиваш там да почиваш, а ти отиваш да се мъчиш!“ Казвам: „Дори е повече от мъчение!“ След това аз отидох при Галилей Величков и му разказах всичко какво аз съм преживял, в разстояние на няколко часа. Той седи, слуша, слуша и не може да повярва. И аз му казвам: „Отиди и разкажи на другите твои познати от вашето поколение тук на Изгрева, които са били, за да знаят как са нещата, защото следват обиски и големи акции от Милицията и от властите в София! Да знаеш това от мен!“

26.2. КАКВО СТАНА С ОТСЕЧЕНИЯ БОР

И аз след като му разказах, той отиде и разказва също на няколко човека, и за онзи горски дух, който беше влезнал в Борис, и който беше насекъл този голем бор. И всички чакаха да проверят лично, дали този бор ще дойде в двора на Борис. Тоя бор дойде и беха го сложили така, и най-дебелото парче отрезано, бяха го обърнали, и трябваше да служи за маса. Това е!

И аз си отидох в Своге, там работя, и казвам: „Дано не ме надушат властите, и дано тоя път се измъкна! И друг път с тези хора, аз няма да се качвам на планина!“ Това го реших окончателно. А по-рано бях решил, че с тези хора няма да се качвам никога вече, докато съм жив на 7-те Рилски езера, след като ме изгониха! А тука, на „Секирица“ бех решил, че повече с Мария и Борис аз не се качвам никъде на планина.

И аз съм в Своге, идвам в София, и научавам, че са станали много обиски от Милицията от властите на много места, и са взели много литература, много материали и т.н. и т.н. Значи, те правеха в годината по 4–5 обиски на строго определени лица. Но тука, след връщането от Рила направиха масови обиски в София и в провинцията. И сега всички се убедиха, че това, което аз съм казал е верно, и че е станало. И сега аз отивам при Борис и при Мария, и какво виждам? Виждам в двора 4–5 отрязани парчета от големия бор, в средата още по-дебел. Значи маса и 4–5 стола, отрезани от дървото, от отрезания бор, за да може някой да седне и да си разговаря за това или за онова.

26.3. БЕЗУМИЕТО

И кое беше най-интересното? Аз преди да отида там, минах през Галилей. И той ми разказа за тези обиски. И което беше най-интересното, всички вече упрекваха Борис, а не властите за това, което се е случило горе на „Секирица“, и това, което се случва след това в София. А онези, които беха подведени да си сложат палатките, също бяха подложени на обиски. Така, че онова, което им казах, стана точно така. Това не беше грешка, а това беше безумие! Безумие, защото тези беседи непрекъснато намаляваха, намаляваха, и нямаше човек в София и в България, който да има пълно течение от всички беседи, които са издавани от Учителя. Беше изключено! Изключено! Всеки имаше по 1–2–3–4–5 до 10 книжки, и толкова. Но пълно течение, никой нямаше! Това се дължеше на много големите обиски, които се извършваха в разстояние на 45 години.

И така, аз отивам при Мария и при Борис, и ги заварвам помръкнали. Седяха омърлушени! Тогава разбрах, че в тях е имало също обиск и са взели много беседи, много неща, и много архивни материали. И тогава аз питам: „Вярно ли е, че това, което разказват, че вие сте претърпели обиск и че са дошли властите, и всичко са прибрали?“ Те мълчат. – „Абе Мария, имаше ли у вас обиск или нямаше?“ И тя казва: „Имаше.“ – „Е, какво прибраха?“ – „Каквото намериха, това прибраха.“ – „Борис, имаше ли при вас обиск?“ Той мълчи. И аз питам: „Е, сега убедихте ли се, че аз бях прав? Мария казва: „Да, убедихме се!“ – „А ти Борис, убеди ли се?“ – „Не се убедихме!“ – „Не си убеден, защото там на „Секирица“ те нямаше в тялото си, а в твоето тяло беше влезнал един горски дух, един дървар, който сечеше и режеше в разстояние на един месец един голем бор! А този бор, се намира тука в твой двор. Знаеш ли ти това, или не знаеш?“ Борис замълча сконфузено. – „Хайде отговори! Я ми отговори откъде дойде този бор тука, насечен на парчета в твой двор?“ Та те си го беха докарали с камион от там. – „А сега е времето да се отговаря за това, което вие направихте горе!“

26.4. ЕДИН ОТ ДВАМАТА ЩЕ СИ ЗАМИНЕ ОТ ТОЗИ СВЯТ

Борис се изправя и се удари в гърдите с юмрук: „Брат Борис винаги е готов на борба!“

Аз му казвам: „Вижте какво, има решение на небето за това, което вие направихте на „Секирица“ – един от вас ще си замине тази година, и да се подготвя!“ Ония стоят и ме гледат като втрещени! Представяте ли си?! Аз съм на 30 години и нещо, и казвам: „Един от вас ще си замине, т.е. умира до края на годината, заради това, което вие направихте!“

Мария става сериозна, тя ме познава. А Борис става, и пак се бие с юмрук в гърдите: „Ние винаги сме готови да дадем живота си за делото на Учителя.“

Аз продължавам: „Какво дело на Учителя бе? Какво има делото на Учителя с този бор, нарязан в твой двор? Какво има делото на Учителя заради този бор, който ти нарязва горе, направи и докара обиските в София? Аз да знаеш нямам нищо общо с тази работа, която ти правиш и не искам да имам! Това да го знаеш.“

А той казва: „Ще ти върнем парите, които 3 години ни даваш!“

Отговарям: „Аз парите съм ги дал за Бога и за делото на Учителя. А ти през тези 3 години с моята половин заплата храниш два паса и една котка, и за това ще си отговаряш! А тези пари, които ти сега искаш да

ми дадеш, те не са твои. Откъде ги имаш? Това са братски пари, това е десятък на приятелите, които са ти дали за Бога и за Делото на Учителя, и да направиш нещо. А ти сега искаш да ми ги дадеш. Не, няма да стане. Аз не ти искам парите. **Но ти ще си отговаряш за това, че аз 3 години съм давал половин заплата и съм гладувал, за да храниш два песа!** Така да знаеш!"

И разбрахме се, че един трябва да се приготвя да си заминава тази година. Те стоят и ме гледат втрещени! И казва: „Ама какъв си ти човек бе? Ама чакай, Братството е Братство на Любовта." Казвам: „Каква Любов бе? Вие предизвикахте обиските и унищожихте всичко онова, което е останало 45 години. Каква Любов? Вие сте виновни за тези обиски!" И аз си тръгнах. Разговора приключи.

И след една седмица отивам пак при тях, и Мария ме поглежда, и казва: „Да ти кажа, ти правилно си реши задачата с онези пари, които си давал 3 години. И се радвам, че така ти реши този въпрос!" Отговарям: „Аз го реших, но вие не го решихте." Но тя казва: „Да, това го знам, но ще си изкарам пътя, по който съм вървяла до сега." Казвам: „Изкарвай го както искаш, и както можеш!"

26.5. МАРИЯ Е ВЕЧЕ БОЛНА

След 10 дена отново отивам, и какво виждам? Мария от 10 дни е престанала да се храни. Всичко, което поеме през устата си повръща, не може да се храни и повръща. За един месец отслабва 15–20 кг., и вече прилича на вейка. А това се случи един месец след завръщането от „Секирица", и може би 20 дена след като аз казах, че един трябва да се приготвя да си заминава от този свят.

Така, че до края на годината тя що годе се държеше, но след това легна на легло. Започна нейното боледуване, а това беше подготовка за нейното заминаване. През това време съзнанието ѝ бе будно и тя дори в тези моменти разказваше и някоя друга своя опитност, онова, което ѝ преминаваше през съзнанието, и което аз записвах. Тя вече беше преместена в задната стаичка, за да не я виждат гостите, защото като идваха при Борис, казваха, че Мария не е добре и че лежи в другата стая на леглото. И при нея не се допускаше никой. През това време аз все пак се намесих като лекар, и всеки път, когато отивам слагам, налагам както се казва на лекарски език по една банка със „серум глюкозе" с глюкоза в нейните вени, за да се малко възстанови, защото тя повръщаше, не можеше да поема храна. След това накарах да извикат и лекар от поликлиниката, защото да бъде регистрирана, че е болна и че е жена на 78 години.

26.6. СОЦИАЛНА ПЕНСИЯ ЗА МАРИЯ ТОДОРОВА

И сега, най-интересното! Най-интересното е, че през пролетта, през месец май–юни на 1975 г. бяхме решили да подадеме документи, за да извадим пенсия на Мария Тодорова. Тя нямаше пенсия, беше домакиня и цял живот посреща и изпраща гостите на т.н. последователи на Учителя и последователи на Делото, и на братята и на сестрите. Така, че в разстояние на 1–2 месеца, трябваше да се подготвят документите, които бяха необходими, за да се подадат, за да получи тя социална пенсия. Тогава социалната пенсия беше от порядъка на 40–50 лв., т.е. половин моя заплата. Но все пак това не е малко, беше необходимо с тех човек да си купува по един хляб на ден и по една кофичка кисело млеко.

Така, че беше направено рентген на белия дроб, на сърце, на стомаха, бяха направени кръвни изследвания, беше ходила в поликлиниката. И всичко беше в границата на нормата, и тези документи ги предадоха за пенсия. А тя беше на 77 години, и според мнението на лекарите от прегледа, и след заключението на лекарите, **всички смятаха, че макар, че е на 77 години, тя ще живее до дълбока старост.** Моето мнение беше същото, но това беше през месец май и юни. И тогава бяха дадени нейните документи, и те бяха там заведени, и казаха: „Сега идва лятото, започват летните отпуски. Това ще бъде задвижено есента – месец септември.”

26.7. ЖЕРТВАТА, НО В ИМЕТО НА КАКВО

И след събитията на „Секирица” 1975 г., тя според мен се жертва в името на своята любов към Борис, към един човек крайно противоречив. Към това, което тя направи, няма нищо лошо да се жертваш в името на нещо и в името на некого. Всека една жертва е достойна за уважение, особено нейното. Аз също уважавам нейната жертва и се възхищавам! Тя реши задачата си като жена, която е обичала предано един мъж. Аз не съм виждал и не съм срещал такова нещо досега през живота си! Не съм виждал такава жена, с такава любов и жертва към даден мъж, когото е обичала!

Но тя не си разреши задачата като ученик на Школата на Учителя, защото нейната жертва към един човек заради любовта си, **тя прикри много неща, закри много неща. И пазеше авторитета на Борис Николов, и не позволяваше да се види неговата двойствена природа.** А това нещо го знаеше само тя, и само аз. А това го усещаша на гърба си цялото Братство и се чудеха защо Борис веднъж каже така, след една седмица каже иначе, и всичко объркваше!

Така, че на тази възраст тя реши да се жертва докрай. И заради техното поведение и безразсъдство там на „Секирица”, те ядосаха и раздразниха много властите. И властите отиват и проверяват паспортите на всички, и питат ги: „Кой ви разреши, и имате ли разрешение тука да летувате? Къде е вашата адресна регистрация?” И отиват при Борис и Мария, и Борис подава адресната регистрация, която аз бях направил преди един месец и половина. И онзи, който преглежда адресната регистрация, казва: „Абе имаше един тука още, който имаше адресна регистрация.” А Борис казва: „А-а-а, той си замина преди един месец.”

И така аз минах „между капките”, както се казва, без да бъда изцапан, и Милицията не дойде при мене. Аз бях чист, моето име беше регистрирано там, имаше ме в онзи тефтер и тетрадка на Борето – записан, къде живея, номера на паспорта, и т.н. и т.н. И ето, онова, което се съхраняваше до 1975 г., Милицията мина, взе, обискира и прибра всичко!

26.8. АКЦИЯТА НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПРЕЗ 1975 ГОДИНА

И тогава аз задавам въпроса: „Е-е-е, какво стана с онова предсказание на Учителя, че през 1975 г. Бялото Братство ще предприеме акция? Видяхте ли как я предприе? – В **Хелзинки** се събраха всички ръководители в Европа, подписаха договор и **признаха границите на Европа неделими.** И така запазиха Съветската империя. А пък тук в България властта предприе също акция 1975 г. и обра всички беседи. Е, онази акция беше на Бялото Братство, значи и тази акция на Милицията

за обираването на беседите, е акция на Бялото Братство.”

Онези мълчат, не им изнася, не могат да проумеят какво става. А нещата бяха много ясни! Невидимият свят вече реши да вземе решение, и да отреже това безразсъдство! И какво стана по-нататък? По-нататък Мария вече започна да гасне, аз вече престанах да слагам банки. Дори, когато слагах банки, бяха я посетили няколко човека – нейния племенник и още няколко човека. И всички виждаха, че аз се грижа за нея, че банките течат, че аз съм там до нея и т.н. Т.е. виждаха, че аз се грижа за нея, знаеха, че съм лекар. И накрая казах на Борис: „Банките бяха до тук. А от тук нататък ще отидеш и ще си обадиш на вашия участъков лекар, за да дойде да я види, да я регистрира. И от тук нататък те имат думата, аз бях до тук!” И след това този участъков лекар, била е жена, идва 1–2 пъти, видяла е, направили са изследвания на място. И започнали да ѝ бият инжекции. Но дошло до един момент, когато Борис Николов казал: „Повече недейте да слагате.” Лекарката му подала една тетрадка, той се подписал, че отказва инжекции. И тя си я прибира, и повече вече не я посещават.

И така, и сега искам да кажа едно изказване на Учителя за самата Мария. По ония години, по времето на Учителя, Учителят бе ѝ казал: „Ако ти си издържиш изпита като ученик, ще доживееш до дълбока старост!” Според мен тя тук не си издържа изпита и като ученик, и като последовател на Учителя. А единствено си издържа изпита като една жена, която обича един човек. И толкова! Тя не можа да си довърши работата с музиката на Учителя, с песните на Учителя. Не можа!

26.9. КЪДЕ СА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Те не ми предадоха нито един лист от песните на Учителя, нито пък онези 2 тефтера на които бяха записани оригиналите на Учителя. Не предадоха! Питам ги: „Къде са?” Преди това казваха: „Те са сложени там и там, там и там.” – „Дайте бе, донесете ги, дайте ми ги на мен.” Обаче, не ги дадоха, и те изчезнаха! Там къде ги бяха сложили, те никога не дойдоха при мен. А това е 1975 г., а сега е 2006 г.

Това са 30 години, които минаха от тогава! И тези листове, и тези тетрадки нейни, и тези 2 тефтера с оригиналните песни на Учителя, те изобщо не излезнаха досега! Ако бяха излезнали, щеха да отидат в някои от тези музиканти и те щеха да ги отпечатат, щеха да бият тупани, фанфари да се чуват! Но нищо няма! **Няма ги тупаните!**

А защо няма? Първо никой не знае как са нещата, освен мен. Младите музиканти тогава бяха студенти по музика в Консерваторията и те изобщо не посещаваха Мария, когато беше жива. Пък и да дойде някой, Мария каже нещо, онзи я поглежда, защото е предварително настроен срещу Мария. Мария изсвири нещо и той гледа пръстите ѝ, дали правилно свири, а не гледа и не слуша онова, което тя казва. А това са пръсти на 75 годишен човек, пръсти, които са подути, гривните стави на китките са подути. И разбира се тя не може да свири като една 25–30 годишна жена, така, както е свирила на времето и, когато е била здрава и можеща.

Така, че Учителят ѝ е бил казал: „Ако ти си издържиш изпита като ученик, ще доживееш до дълбоката старост!” **Тя не си издържа изпита! Те не си издържаха изпита и спрямо мен. Те се провалиха!**

26.10. С КРИЛАТА НА ОРЕЛА

Така, че през пролетта на 1976 г. аз няколко пъти ходех там, нейните жизнени сили намаляваха, дойде време – тя си замина. И тя ми разказваше една интересна опитност, и един интересен разговор с Учителя. Учителят веднъж я попитал: „Каква молба искаш да ти изпълня?“ А тя каза: „Учителю, когато си замина, да ме посрещнеш“, бил нейния отговор. Учителят кимнал одобрително.

И какво става по-нататък? По-нататък, Борис ми разказва следното: „Последните мигове на нейния земен живот, Борис я бил прехванал в прегръдката си, и казва: „Изведнъж някаква огромна птица, птица като орел се спусна с огромна сила върху мен и върху нея, грабна я и я отнесе! И в моите ръце остана една черупка.“

Така, че Мария беше отнесена с крилата на орела! Спуска се над леглото ѝ и над Борис, и моментално се вдигнал, и заминал. Това е било усещането и гледката на Борис Николов. Така, че Борис останал в прегръдката си с тялото на Мария в ръце, което вече е било само една физическа черупка, една мидена черупка, изхвърлена на брега на морето.

И така, Мария отлетяла с крилата на орела. Така, че нейната молба била изпълнена от Учителя. А това не беше малко за нея. След това Борис я погребва, и така. Аз, когато отидох при тях, и когато разбрах, беше минало една седмица от нейното погребение. И след това започна голямата, голямата трагедия на Борис!

27. ТРИТЕ НЕИЗПЪЛНЕНИ ЖЕЛАНИЯ

27.1. ЦЕНАТА ЗА ЕДИН ЗЛАТЕН ПЕНТАГРАМ. ПЪРВАТА МОЛБА

Оставаха броени дни до края на земния живот на Мария Тодорова. Тя това разбираше много добре. Имаше моменти, когато ме поглеждаше и посочваше с пръст, и казваше на Борис: „Искам той да ме лекува.“ Посочваше ме с пръст. Аз я гледах, тя знаеше, че вече си заминава от този свят. И тогава аз реших един много важен въпрос: вместо да я изпращат в болница, там тя щеше да си замине след 1–2 дена, остана тук. И наредих да отидат да я запишат в поликлиниката, участъковата лекарка дойде, прегледа я, подписа да ѝ се направят изследвания. Дойдоха, взеха ѝ кръв. Видяха, че има анемия, хемоглобина беше нисък. И започнаха да ѝ бият инжекции с желязо – венозно. Биха каквото биха, и след това Борис спря тези инжекции.

Така, че тя вече беше регистрирана към поликлиниката. Така, че вече знаеха, че тук има един възрастен болен човек, който се чака всеки ден да умре. И това бе положението! **И Мария си заминаваше, а нейната работа беше оставена недовършена! И някой, трябваше да я довърши. А този, който трябваше да я довърши, това бях аз! Освен мен, друг нямаше! Освен мен, никой друг не разбираше и не познаваше нещата!**

И тогава аз реших да действам, и започнах разговор с нея в един от онези моменти, когато тя бе с просветено съзнание, и беше в тялото си. И тогава тя имаше една направена Пентаграма на монограм, която беше държала на шията си през целия си живот. По онова време на Изгрева идва един златар, прави матрица, и започва да прави тези Пентаграми.

Ако вие забележите, и ако с лупа разчетете надписа, ще видите, че той е направил една-две правописни грешки при изписването на думите. Но както да е, след това започва да взима по една жълтица, за да може да изкара 1–2–3 Пентаграми. Обаче той започва да прави смески, слага и други неща, и онова, което излиза като Пентаграма, не е чисто злато. А това означава чисто мошеничество. А той горкия не знае изобщо какво представлява Пентаграмата! И тогава окултните закони, които се изявяват чрез Пентаграмата така го ударят, че той си заминава – загина. И трябва да плати с живота си за това свое нарушение. Всички разбират и знаят на какво се дължи всичко това. След това друг идва да продължи неговата работа. И той вече знае неговото прегрешение, и щял да спазва нещата така както трябва. И отново събират златни монети, за да изваждат тези Пентаграми.

Така, че аз тези Пентаграми ги заварих на вратовете на възрастните сестри. А между другото, тогава бяха правили Пентаграми така, че да бъдат с игла, че мъжете да си ги закачват на реверите, а отзад, зад ревера на самото да могат да се закопчават, така, че да не се измъкнат. И това нещо аз го заварих, но мъжете бяха по-небрежни. И тези Пентаграми по реверите те ги загубиха, бяха им ги откраднали. Но Пентаграмите, окачени на златни синджирчета по вратовете на жените – бяха останали. И аз знаех за тази Пентаграма. А между другото аз знаех, че тя има вече две тетрадки от Класът на Добродетелите. Значи тя е участница в Класът на Добродетелите, и знае много добре какво значи Пентаграма.

А за всички тези неща за Класът на Добродетелите, за Пенгармата, това нещо съм го дал и описал в един от томовете на „Изгревът“. И всеки може да седне, да прочете и да проучи този материал – цел том от „Изгревът“. [Виж „Изгревът“, том XII]

И така, аз ѝ казах: „Мария, искам от теб да ми предадеш твоя Пентаграм, който виси на врата. Защо? – На мен ми е необходимо, когато след време аз, трябва да пиша твоите неща, аз ще го слагам на врата си, ти ще бъдеш в Невидимия свят. И така, аз ще се свързвам чрез тебе, ти ще идваш и ще ми съдействаш, за да оформя твоите неща.“ Тя кимна глава и разбра. След малко затвори очи, и я нямаше в тялото около 5 минути. След това отвори очи, повика ме с поглед. Аз се наведох към нея и тя каза: „Този въпрос се разреши в твоя полза!“

И сега, кое беше най-интересното? След като си замина след два месеца, и когато Борис настояваше да предам направен презапис на изпълненията на Мария Тодорова на пиано, аз му ги дадох. И в знак на благодарност, той ми предаде този Пентаграм – като голямо благоволение! А това нещо аз не бях си го заслужил, то ми беше обещано от Мария. А пък вие вече знаете при какви обстоятелства и с какво съм заплатил, за да имаме направени тези записи на Мария Тодорова! – Цели 2–3 години борба и битка на живот и смърт!

27.2. ЗЛАТНИЯТ ПЕНТАГРАМ В ДЕЙСТВИЕ

Така, че много по-късно, Мария си замина 1976 г., аз някъде към 1987 г. през лятото бях в Своге. Моята майка беше при мен. Тя седеше долу, ходеше по градината на двора. А аз седях горе на тавана и преглеждах всички записки, слагах си този Пентаграм на врата, и обработвах тези записки. Така че тогава за 3 месеца аз написах може би към 600 страници от това, което се намираще в записките. И по-късно аз тези записки ги четях на Величка Халембакова – тази, която пишеше на компютър. И тя,

когато записвахме тези опитностите на Мария Тодорова, беше есента и беше зимата. И си спомням, тя идваше, газеше този сняг. При мен беше топло. Включвах печка, а между другото парното работеше много добре. Така, че тя пишеше по 5–6 часа, а аз диктувах от тези листове, които аз бях направил 1987 г.

Така че, когато аз работех, тази Пентаграма беше на врата ми, върху ризата. **И тя идваше, беше до мен и може да се каже, че заедно работехме върху нейните записки.** Тя беше до мен, седеше до мен. Аз преглеждах нейните записки, пишех ги на един лист, преписвах ги, редактирах ги. И така, тя съдействаше! Така, че авторът си е Мария. Това са нейни спомени, нейни записки. А пък аз бях този, който ги подреди и който ги направи. Така, че **тя присъстваше чрез своята Пентаграма,** която ми бе предадена тогава. Така, че това желание се изпълни. Но аз, трябваше да го заплатя, като предам магнетофонните записи на нейното изпълнение на песните на Учителя, които беха разхвърляни, предадени насам-нататък, и ми създадоха много голями проблеми. И сега, 30 години след това, аз не мога да се оправя, и не мога да придвижа нещата по-нататък.

27.3. ВТОРАТА МОЛБА – ДА ПОЛУЧА МЕДАЛЪОНА

Втората молба бе, да ми се предаде един медальон, който висеше върху врата ѝ. А този медальон какво представляваше? Вътре имаше един малък портрет на Учителя и имаше 10–15 косми от косата на Учителя. Обикновено Учителят Се е решел с гребен и на гребена остават косми. И всеки, който е бил, прибира гребена, и прибира и космите. А онези, които са били до Учителя, това е Паша, това е Савка, това е Мария, това е Елена. Така, че **в нейния медальон имаше и косми на Учителя.** Освен това, на мен ми трябваше този медальон, именно, заради тези косми от косата на Учителя, защото това беше най-важното доказателство, че това са косми от косата на Учителя.

Между другото, аз също имах един такъв малък кичур и знаех, че това е от Учителя. Но все пак ми трябваше и медальона на Мария. Сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че аз знаех, че има един кичур, отрязан от косата на Учителя, и се намираше в един цилиндър, който беше запечатан, и Борис го държеше. Аз исках да ми се предаде този цилиндър и тази коса на Учителя, за да може да я съхраня за следващите поколения. Тя ми беше обещана, но тя не дойде при мене. А защо не дойде при мене? Ами, защото медальона Борис го предаде на една друга жена. И питам го: „На кого предаде ти медальона?“ Ами казва: „Аз го предадох на една сестра, към която Мария имаше много голямо сестринско отношение.“ Казвам му: „Това е гола лъжа! Мария нямаше сестри, с които тя да споделя. Това е лъжа от теб.“ Направо му го казах. И аз разбрах след това, че той беше предал медальона на Милка Кралева. Беше предал и космите на Милка Кралева – на баща ѝ. И те накрая изчезнаха!

Така, че знаех, че Мария нямаше приятелки. Това всичко го знам. Аз го знаех от нея. Така, че той ги предаде на жена, която искаше да я привлече към себе си, дори искаше да се ожени за нея. Представяте ли си?! Той е на 75 години, искаше да се ожени за 25 годишна жена! Как ви се струва тази работа? Това е онзи случай за който говори **Стоянка Илиева** в своите спомени, и когато Учителят казал: „Когато едно старо бунище се запали, гори и спиране нема!“ Е, това е същия случай! Отнасяше се за Борис Николов. [Виж „Изгревът“, том VIII, с. 64–65.]

И така, тя затвори очи, след като аз изказах своята молба. И след няколко минути тя отваря очи, връща се в тялото и казва: „И този въпрос се разреши в твоя полза.“ Но не стана така. Накрая Борис го реши в неговата полза. Предаде нещата на други хора, и те изчезнаха! Така, че те ми попречиха така както трябва и така, както можеха. А защо ми попречиха? Ами, защото бяха врагове! Той беше враг и на най-близкия си човек, който се бе жертвал за него.

27.4. ТРЕТАТА МОЛБА – ДА МИ СЕ ПРЕДАДАТ ВСИЧКИ НЕЙНИ ТЕТРАДКИ, ТЕФТЕРЧЕТА, БЕЛЕЖКИ

Третата молба беше да ми се предадат всички нейни тетрадки, тефтерчета, бележки, които тя бе правила. И тя също затвори очи, пренесе се отвъд, върна се в тялото си, и казва: „И този въпрос се реши в твоя полза!“

И след като тя си замина, аз отидох при него, и казах: „Дай да прибера нещата в един чувал.“ И аз почнах да ги прибирам в чекмеджетата, оттук, оттам. И ги прибрах, и ги сложих в един чувал. И трябваше да си ги прибера при себе си, защото това бяха неща, записки, тефтерчета на Мария, които само аз можех да ги ползвам. И той Борис казва: „Нека да останат до 40-ия ден.“ Отивам на 41-и ден, казвам: „Идвам да прибера чувала.“ И той казва: „Какъв чувал?“ – „Тука бях оставил чувал с бележките, с тефтерчетата на Мария.“ И той казва: „Няма го!“ – „Как така да го няма?“ – „Ами няма го!“ И край! Той ме излъга, и го беше предал на други! На кого го беше предал, не беше казал.

Така, че чувала изчезна с всички неща, които аз бех сложил, останали от Мария Тодорова! Изчезнаха! А защо изчезнаха? Изчезнаха затова, да не дойдат при мене, да не мога да свърша работата на Мария Тодорова. Е, какво ще кажете за това?

Пример: аз й бех казал: „Виж какво Мария, като ти мине така нещо през ума като опитност, взимаш едно тефтерче и започваш да пишеш. Пишеш две-три думи, за да знаеш за какво става въпрос, та в последствие, когато аз дойда, ти отваряш тефтерчето, виждаш точките, които си записала и ми разказваш. И тя каза: „Това е много хубаво. Ще го направя.“ И когато прибрах аз нейните неща, намирам едно такова тефтерче. Тя беше си записала 16–17 точки, като беха обозначени някой опитности по една-две думи. Ама това го знам само аз. Е добре, това тефтерче като е попаднало при някой, какво би могъл да направи? Абсолютно нищо! Дори и тези бележки да ги чете, е какво? – Абсолютно нищо! И така, те изчезнаха. Изчезнаха, защото беше направено да изчезнат, за да няма никаква следа от Мария.

И сега е 2006 г., а тя си замина 1976 г. – 30 години от тогава. И този чувал не се върна при мене. И той няма да се върне при мене, защото го откраднаха, за да не може да дойде при мене. И аз чаках, чаках, чаках! Тя си замина 1976 г. И аз след 11 години седнах, и едно лято работех по нейните материали.

И сега, кое е най-интересното? Майка ми е в Своге. Тя седи долу, разхожда се по градината, готви. Стане един часа и половина, аз слезна от там, от моята стая, работна стая. Обядваме, аз легам да спя и след това продължавам да работя. И майка ми пита от време на време: „Как, вървят ли нещата?“ Казвам: „Вървят нещата, трудно е, но трябва да ги направя. Ако не ги направя сега – край, изчезват безвъзвратно!“

И така, аз сега чета това, което е написано през 1987 г. – 18 години назад от днешна дата. И ако не бех ги написал тези неща, нямаше как да ви ги прочета, и как да разкажа още някои допълнителни неща.

27.5. ТРИТЕ ЖЕЛАНИЯ, ОБЕЩАНИ ОТ МАРИЯ, НО НЕИЗПЪЛНЕНИ ОТ БОРИС

Така седи този въпрос – въпросът с трите желания. **И трите желания не бяха изпълнени от Борис Николов!**

Като първото желание, той ми предаде, предаде ми медальона, но ми го предаде при едно условие – че аз ще му предам песните на Мария. **А той направи такава поразия с песните**, които аз предадох, че още 30 години след това, аз още не мога да се справя с онези поразии, които той нанесе! Така, че трите мои желания, не бяха изпълнени! А не бяха изпълнени, по вина на Борис Николов.

И сега, ако не бех аз, Мария Тодорова нямаше да я има в историята, нямаше да я има в I том, нямаше да я има в V том. Борис Николов също нямаше да го има нито в I том, нито във II том, нито в III-ия том. Но сега ги има. **Ясна ли ви е картинката?**

А знаете ли, аз съм правел много снимки! – Имах фотоапарат, имах и фотокамера, имах и камера – руска камера. И съм правел много филми. Така, че животът, който те провеждаха на Рила, е заснет с камера и с фотоапарат. Няма от мен измислени неща.

Животът, който беше на „Секирица“ – 1975 г., е заснет с фотоапарат и с камера. Животът, който беше в така наречения „Малък дом“ има много снимки, които съм направил с Мария и Борис. И Мария винаги казваше: „Абе интересно, когато аз съм най-болна, аз съм най-зле, тогава Вергилий има един подтик да ме снима!“ Ами казвам: „Имам подтик да те снимам, случайно да не се размина с тебе.“

[Виж „Изгревът“, том XXII, снимки № 35, 36, 37, 38, където е Мария на Изгревът пред бараката си и пред „Малкият дом“.]

И на някой от тези снимки ще видите колко е възрастна, как е изнемоощена, как е с понижено самочувствие! Но имаше Дух, и чрез този Дух тя поддържаше своето тяло. И дойде време, за да се жертва. Жертвата, в името на любовта си към Борис Николов. Аз бях свидетел, как тя се жертва.

Но след жертвата дойде и развързката през 1975 г. на „Секирица“.

28. СНАХАТА МАРИЯ И ЗЪЛВАТА ЦАНКА ЕКИМОВА

28.1. ВРЪЗКАТА МЕЖДУ МАРИЯ И БОРИС

От опитностите, които сте прочели досега в „Изгревът“, том I, том V на Мария Тодорова и опитностите на Цанка Екимова в „Изгревът“, том VI, сте разбрали, че още от самото начало връзката между Мария Тодорова и Борис Николов е създадена от Учителя.

Това лично Мария ми го е разказвала най-подробно, с всичките му криволици на човешкия път през време на Школата от 22 години, и след това още толкова. И отгоре плюс 10 години.

Борис също беше ми разказвал, че по времето на Школата, когато са били младежи, той и Георги Радев са правели чести излети до Витоша. Тогава Учителят Се обърнал към Борис и му казал да поканят и Мария

Тодорова. И често ми казваше: „Учителят ми каза: „Поверявам ти Мария! И да се грижиш за нея.” Така, че Учителят повери Мария на мен.”

А пък Учителят насочва Мария към Борис. А как е станало това, то това е описано много добре в „Изгревът”, том V. А как се е грижел Борис, това е негова работа. Грижата беше и се заключава в това той да печели пари, да внася пари в домакинството, а тя да бъде домакиня. Така, както през целия си живот беше домакиня, и трябваше да се справя с много задължения – задължения като домакиня и задължения, за които аз разказах много пъти, че тя трябваше да го съхранява, и да го опази. Защото ми казваше: „Ако не бех аз, той още в 1948 г., а това означава три години след заминаването на Учителя, щеше да се провали. Щеха да го провалят жените около него.” Защото отведнъж тогава към десетина жени се насочват към него, подкокоросвани от неговата рождена сестра Цанка. А как става това ли? Ще ви разкажа.”

28.2. ДА СЕ ПРЕМАХНЕ ВРЪЗКАТА МЕЖДУ МАРИЯ И БОРИС

И когато започва техната дружба, техната връзка, цялото Братство на Изгрева се противопоставя на тази връзка! Дори отиват при Учителя и **настояват да се разтрогне и да се премахне тази връзка, и Мария да се затири в дън земя!**

Така, че затрудненията на Мария започват още от самото начало.

А родителите на Мария също са били против тази връзка и против този евентуален брак. Защо? Те, родителите на Мария също са отхвърляли Борис. Защо? Ами, защото те са образовани, а пък той – мозайкаджия! И са смятали през цялото време, че дъщеря им е жертва на тези мозайкаджии, и на тези дъновисти от Изгрева. Дори майката на Мария ходи при владичките и се оплаква! След това ходи при журналистите и описва как нейната дъщеря е подмамена от Дънов, как е напуснала Университета, как е напуснала Музикалната Академия, как е напуснала всичко, и ходи горе на Изгрева да слуша Дънов. Това го има и що дойде време, когато това аз ще го публикувам, за да се знае, че и родителите на Мария Тодорова са били против това, тя да ходи при Учителя Дънов, да бъде горе на Изгрева, и за връзката ѝ с Борис Николов, че това нещо след време ще бъде отпечатано. Аз съм подготвил този материал. Това се отнася за родителите на Мария Тодорова. Направо ще полудеете като го четете!

28.3. ЗАЩО ВСИЧКИ ОТХВЪРЛЯТ МАРИЯ

А какво е положението с родителите на Борис Николов? Те още повече я отхвърлят! Те не я желаят. Защо? Защото виждат, че тя застава до Борис и че тя ще го направлява, и че те изобщо не могат да се доберат до Борис, и да го командват. Ето това е фактически причината.

И това е причината за голямата борба между родът на Борис Николов срещу Мария.

А от друга страна, представителите на родът на Борис са много – освен родители, той има рождена сестра Цанка, която още от самото начало отхвърля Мария като съпруга, защото според нея тя обсебва нейния рожден брат, и никой не можело да припари при него.

Започва една голяма борба и битка между Цанка и Мария! И това продължава през времето на цялата Школа на Учителя. А защо става това?

Ами Цанка иска да премахне Мария, и на нейно място да застане дори и друга жена. Но Цанка иска да я премахне, защото тя смята, ако Мария се махне, то местото до Борис ще се заеме от нея – от рождената сестра. И тя може да командва, и направлява Борис. А пък Борис през това време е в Братския съвет, а след това става председател на Братския съвет. Значи голям пост, голяма служба и Цанка трябва да бъде до него! Така са нещата. Но нищо не се случва. **Друг е Онзи, Който движи нещата.**

28.4. ДА СЕ ИЗГОНИ МАРИЯ ОТ БАРАКАТА НА ИЗГРЕВА

Цанка се старае да премахне Мария като едно зло явление в Братството, обаче не сполучва! Отначало иска да изгони Мария от бараката на Изгрева. А това е една барака, която Борис е построил и в последствие едната стая се дава на Боян Боев да живее. И остава една друга стая, която остава стая за Мария, за да може, когато трябва да се явява сутрин в 5 часа, да дойде следобед, да преспи там вечерта, и сутринта да бъде на линия в Салона. Защото разстоянието от вилата на Мария до Изгрева е 5 километра. Как тя ще става през нощта в 4 часа, за да бъде в 5 часа на Изгрева? Това е изключено! Обаче, Цанка иска да се настани в бараката и да обсеби стаята на Мария. А Мария се противопоставя! Мария скача и започва да се брани. Цанка се оплаква на Учителя, като казва, че Мария я гони от стаята, в която тя се е нанесла без да пита Мария, защото смята, че тя е рождена сестра на Борис Николов, и че тази барака е построена от Борис Николов. [За тази дървена къща и барака, виж в „Изгревът“, том XIX, снимки № 12, 13, 14, 15.]

Така, че тя има право на стаята, а не някаква си Мария! Обаче Учителят отсича и казва: „За гостите от провинцията има братски стаи, специално приготвени за такива като теб. И там ще отидеш.“ Така, че тя си подвила опашката веднага и недоволна, изважда багажа от стаята, която е заела, и отива в братските бараки. И обвинява, че Мария я е изгонила като мръсно коте. А фактически това е решение на Учителя, но тя крие и не казва решението на Учителя. А защо? Защото не ѝ изнася!

28.5. РАЗГОНЕНАТА КУЧКА И ПЕСЪТ

След това има пак следващ инцидент, пак разправия между Цанка и Мария Тодорова. И тогава другите сестри отиват, и разказват случая на Учителя.

А Учителят казва следното пред всички: „Цанка иска да командва Борис! Цанка си има мъж, оженена за него. Него да командва в Габрово! А пък Мария няма да изведе Борис на крив път тука в София!“

Това Той го казва Учителят, пред няколко сестри. Те отиват, намират Мария, казват какво е казал Учителят, казват и на Цанка. Обаче Цанка хич не иска да знае, защото не ѝ отървява. Защото е много голям командир, с чин генерал.

И тогава Цанка решава вече да продължи борбата с други средства. Цанка иска да подмами брат си с някоя любовница. Най-подходяща като любовница е **Люба Славянска**, която е била доста лекомислена, била е хубава. И може спокойно да бъде любовница на Борис Николов. [За Люба Славянска, заснета на снимка, виж в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), снимка №11] И по този начин да се отстрани Мария. И тя непрекъснато, в разстояние на няколко месеца води, когато е на Изгрева, води Люба Славянска със

себе си. Непрекъснато търси Борис, непрекъснато присъства и Люба Славянска, подхвърля разни други неща на Борис, просто да закачи Люба Славянска, и да я направи любовница на Борис. Обаче такива случаи, такива неща не могат да се скрият, особено на Изгрева. Това се вижда от няколко човека, отиват и предават на Мария какво става. Та три различни сестри, по различно време, в три последователни дни отиват при Мария и разказват как онази кучка на Славчо Печеников се е разгонила. И тази кучка обикаля около Борис, и чака Борис да ѝ скочи. Вие виждали ли сте пес как скача на разгонена кучка? – Аз съм виждал.

И така, Мария скача, както тя може да скача! И отива веднага при Славчо Печеников, и му казва: „Слушай какво Славчо, **да си прибереш кучката**, която се е разгонила, и която се навърта около моя пес, защото ще играе тоягата върху кучката, и върху стопанина на тази кучка!” Славянски мига, вдига очи и пита: „Каква кучка, и коя кучка?” – „Моят пес се казва Борис, а твоята жена и кучка се казва Люба. И тя се върти непрекъснато около Борис, около моя пес, и така. Затова си прибери кучката!” И си тръгнала. Славянски бил поразен от думите и сравненията на Мария. Но след това идва онази Люба. Без да подозират, виждат как Люба се увърта около Борис, усмихнато, облизва се. Обаче тя като се прибира в къщи, Славянски взима една тояга, и започва да я налага от яко по-яко! Така, че разгонената кучка яде страшен бой от мъжа си, налагана вече с тояга! И онази лежи няколко дена в къщи – не може да тръгне! И така, този случай на Цанка не успял.

Сега, другият брат на Борис се казва Николай.

28.6. ДВЕТЕ ЧУДОВИЩА СЕ СЪБИРАТ

Другият брат на Борис – Николай, също е бил срещу Мария.

Идвал е много пъти, насъскван от сестра си Цанка. Влизал е в двора, правел е скандали на Мария. И Мария му казвала: „Абе ти защо не отидеш при жена си? Ти защо не отидеш при жена си? Ти не виждаш ли, че тука е друг дом? И тука този дом си има своя стопанка.” И той ѝ казал: „Ако не е Борис да те издържа и да те храни, ти не си никаква стопанка! Ти ще умреш от глад още третия ден!”

Другият брат на Борис се казва Стефан, или Тената. Също е бил солидарен с всички, но понеже той е по друг начин устроен, бил е мек, затворен. И не е създавал главоболия на Мария, но бил е солидарен с всички. Това е едната страна на медала. А другата страна на медала, е разказа на Цанка.

А разказа на Цанка и патилата на Цанка с Мария, те са описани, и са публикувани в „Изгревът”, том VI, с. 242–339.

Та тя ми разказваше много неща, които са се случвали между нея и Мария, и което беше важното, че всички бяха верни. Разказваше ми как Мария я е гонела като куче, като мръсно коте, как не е позволявала на Борис да се среща с родителите му. Дори не е разрешавала да се среща с братята си, дори с нея. Няколко пъти като я срещала, ѝ казвала: „Махни се от пътя ми чудовище!” Така, че Мария я е наричала чудовище. Така тя е била в нейните очи. А в очите на Цанка, тя също е била чудовище. Така, че когато се събират две чудовища, става страшно нещо! И Цанка това го разказваше с много голямо огорчение, и това беше истина.

28.7. ТЕТРАДКАТА НА ЦАНКА С ОПИТНОСТИТЕ

Аз я накарах да разказва, и да си напише своите опитности. Тя започна да пише схематично. Написа ги в една тетрадка, тетрадката ми я даде. Аз я прехвърлих и я заснех на негатив, на документален филм. Тетрадката беше в мене. По едно време се разсърди и казва: „Да ми върнеш тетрадката!“ А на тетрадката беше написала: „За д-р Вергилий“. И дойде време, аз ѝ върнах тетрадката, тази тетрадка изчезна. И когато дойде време аз да подготвям нейните опитности и спомени, тази тетрадка кой знае къде изчезна и къде я затириха, къде я скриха от мен. Обаче те не знаеха, че аз имам негатив. Аз извадих негатива и този негатив го прехвърлих на фотохартия. И от там четех онова, което тя беше написала. Тя беше го написала в един телеграфен стил – по десетина, 15, 20 реда.

Но понеже аз имам нейните записки, и подредих материала така, както трябва. И нейния материал е много хубаво подреден, и е писан чрез Дух и Сила! Това може да си го проверите чрез „Изгревът“, том VI, с. 296.

28.8. СЪНЯТ НА ЦАНКА СЕ СБЪДВА

И след време аз отивах при нея, тя ме разпитваше за Борис и за Мария. И аз ѝ разказах за двойствената роля на този Борис, дето е ту Борис, ту майстор Борис. Цанка не може да повярва. „Абе казвам Цанке, нали идва при тебе? Ами наблюдавай го дали това е твой брат или е някой друг! – Погледни му лицето, погледни му погледа. Ами разговаряй с него.“ И тогава аз предадох думите на Мария, които бяха следните: „Когато аз си замина от този свят, всички ще разберат какво представлява Борис. И тогава ще дойдат да ми палят свещи за моята жертва, и за работата, която съм вършила около него.“

Обаче Цанка не беше съгласна с тези думи на Мария. Дойде време, Мария си замина и след 10 дена аз посещавам Цанка, и казвам: „Ето твой враг си замина. Няма го! Хайде да видиме сега кой е бил твой враг.“

И тя ми разказа следното: „Преди 30 години казва, аз сънувам сън как Мария умира, как си заминава и как аз отивам, виждам я, поглеждам я и си тръгвам.“ И тя казва: „Съня ми се сбъдна.“ И точно това направих. Като разбрах, че е умряла, аз отидох, влезнах, отворих вратата, видях, че е умряла, и си тръгнах. Значи казва сънят ми се сбъдна.“ Аз предварително бях я предупредил да не ходи в дома на Борис, защото да си няма ядове с Мария. И ако нещо иска от Борис, да го вика тука, да разговаря с него и да говори с него.

28.9. КОЙ Е ИСТИНСКИЯ БОРИС

Така и става. Цанка извиква Борис, Борис идва при нея, седи на стола, седи 1–2–3 минути, мълчи и нищо не говори. Цанка го пита за това, за онова. Той мълчи! И след малко си тръгва, без да каже „Довиждане!“ Пита ме Цанка: „Абе на какво се дължи това нещо?“ Абе казвам: „Как на какво се дължи? Абе ти не виждаш ли, че това не е твой брат Борис, а е вътре майстор Борис? Какво има да ти говори?“ Тя казва: „А-а-а ми!“ – „Ами хайде, викни го следващия път, виж го, огледай го и разбери.“

Следващият път, след една седмица Борис също отива при нея, пак сядат на това, седи и мълчи. Тя го пита това, пита го онова. И той си вдига погледа, и когато вижда Цанка, какво вижда? – Ами вижда, че това не е Борис в неговото тяло. И тогава тя се ударила в главата, и казва:

„Слушай какво, отивай си откъдето си дошъл, и повече да не ми идваш тука!“ И Борис става, и си тръгва. Тръгва си, и си отива в дома. И след това започват големите бели от Борис. Сега, той иска да прави нещо. И започва да събира пари от тук, от там за някаква братска работа. И всички му дават пари, и той започва да пръска парите на този, на онзи и купува разни глупости.

28.10. ПАРИТЕ НА СТЕФАНКА ПЕТРОВА

Пример: Имаше една сестра **Стефанка Петрова**. Тя беше чехкиня, чиста чехкиня. И в разстояние на 20–30 години тя беше работила в София. Беше спестявала по някой и друг лев, и събрала една сума, достатъчно голяма – към 4000 лв. И отива, и ги занася на Борис. А 4000 лв., струваше една гарсонiera. А един двустаен апартамент – две стаи и кухня и хол, както е моя апартамент, в който живея, струваше 7000 лв. Значи тя му занася парите за една гарсонiera, или за половин апартамент. Той ги прибира и след една седмица при Борис Николов отиват някакви българи, които работели във Франция, и които му занасят една голяма френска Библия, купена от някаква антикварна книжарница. Показват му: „Ето виждаш ли какви букви, как е изписано, френска Библия, и т.н. Тя ще бъде необходима за Братството.“ И Борис гледа, гледа, гледа, обаче, това е майстор Борис. И пита: „Добре де, колко струва?“ И оня казва: „4 000 лв.“ Борис протяга, става, отваря шкафа, изважда тия 4 000 лв., и му ги дава. Те са били двама. Ония стоят ококорени! И той казва: „Готово! Платих ви библията, и всичко хубаво!“ И те си тръгват.

И след това започват да разказват насам-натат, да се смеят, и да **се подиграват със загубените дъновисти**, как са им пробутали една френска библия за 4 000 лв.! И това вече стига до ушите на всички хора. Стига до ушите на Цанка, стига до ушите на Николай, дойдоха до моите уши. И аз казвам: „Това изобщо не ме учудва! Давайте му пари. Научете си урока!“

28.11. ЦАНКА СИ УЧИ УРОКА ЧРЕЗ БРАТ СИ БОРИС

И тогава Цанка вика брат си Николай, вика и други възрастни приятели, и пред всички казва следното: „Борис вече не е с ума си! Не му давайте вече нищо, не му давайте пари, защото той ги затрива!“ И това всички чуват от нейните уста. Потвърждава го и Николай.

След време, Цанка дойде време да си заmine. А преди това си замина нейния брат Стефан – Тената. Аз винаги го помня, че беше един скиор, един турист. И съм го виждал на 65–70 години, той караше ски, и то кара ски и се движи със ски по Витоша. Обаче идва един момент, когато отива при Цанка и ѝ казва: „Виж какво, аз след един час си заминавам!“ Ляга и след един час си заминава, и след 2–3 дена му е погребението. Това ми го е разказвала лично Цанка.

И сега, след като си замина, той Тената имаше едностаен апартамент там, където живееше, и където пребиваваше Цанка, когато идваше от Габрово. И след това дойде време Борис, Николай и Цанка да разделят апартамента. И тогава се уточняват, че ще се плати на Борис 10 000 лв. И какво става? Тогава онези съседите по етаж предават 10 000 лв. на Борис. А пък те правят така, че ужким ще гледат Цанка, като тя им преписва апартамента. Борис прибира парите, и след няколко месеца ги разпилява.

Така, че идва време, Цанка си заминава от този свят. Апартаментата отива при онези другите. И когато аз исках да прибера някои неща, които са останали от Тената и от Цанка от този апартамент, онези изобщо нищо не ми предадоха. Казах: „Кой си ти? Кой си? Кой те познава?“ Казвам: „Чакайте бе! Аз съм участвал в разрешаването на този апартамент да ви се препише, с цел гледане.“ И те ми казаха: „Няма такова нещо!“ – „Да, казвам – няма такова нещо за вас, но има такова нещо за мене.“

28.12. ИМОТЪТ НА ТЕНАТА (СТЕФАН ДОЙНОВ)

И по-нататък какво стана? Тената имаше имот, имаше една градина с вишни.

И аз му казвам: „Абе Тена, защо не препишете това нещо на Ина – дъщерята на Николай Дойнов?“

И той казва: „В никакъв случай!“ – „Защо?“ – „Ами казва на времето моя брат Николай беше в затвора. И аз, трябваше да платя гаранция за него, за да може накрая да бъде изваден от затвора. А той имаше пари, и аз знам, че имаше пари. И тези пари бяха негови, и бяха в книжката на неговата жена, която има две дъщери от него. Отивам при нея и казвам: „Дора, имаш 300 000 лева в книжката. Извади едно 100 000 лева, дай, за да можеме да освободиме Николай от затвора.“ И тя казва: „Няма да ти дам нито един лев!“ – „Така, че тя не даде нищо, за да освободи Николай, т.е. мъжа си от затвора. И тогава аз се разтичах, взех от този, взех от онзи. И накрая Николай бе освободен, и аз месеци наред, трябваше да връщам този заем от онези хора, от които аз го бях взел.“

28.13. КЪЩАТА НА ЦАНКА В ГАБРОВО

Така, че той беше против това да преписва имота си на Ина Дойнова. Но Цанка Екимова имаше къща в Габрово.

И аз казвам: „Препиши казвам къщата на Ина Дойнова.“

И тя казва: „Ама тя няма отношение към нас.“ Питам: „Абе, вие имате ли отношение към нея?“

Дойде време, Цанка беше си дала къщата под наем на разни други хора. И на онези хора, на които я бяха дали, взимат нейната спалня, и я изхвърлят навън – нейната съпружеска спалня! И там живееха хора без наем – така, дадени стаите от Цанка. И Цанка толкова много се ядосала, разбесняла се!

Отива при Ина и казва: „Пригответи се да ти препиша къщата!“ Къщата се преписва на Ина. Ина Дойнова, нейната племенничка след това я продава.

И което най-важното беше, не даде нито един лев, за да публикувам спомените на нейната леля. Какво стана с тези пари от тази къща, аз не зная и до ден днешен!

Виж „Изгревът“, том XV, снимки № 77–95.

28.14. МЛАДИ ЖЕНИ ТЪРСЯТ СОФИЙСКО ЖИТЕЛСТВО И АПАРТАМЕНТИ

И продължаваме по-нататък. Борис събираше пари и ги пилееше. И накрая аз отивам при него. Мария си беше заминала. И казвам: „Борисе, дай да продължиме работата.“ Казва: „Да, ще продължиме.“ А по това време около него се завъртяха млади жени – 20–25 годишни жени. А по онова време в София ти не можеш да живееш, ако не си софийски жител, регистриран софийски жител. А за да си софийски жител, трябва да си роден в София, или пък да се ожениш за някой софиянец. И бяха дошли млади жени от провинцията, и търсеха за някого да се оженят, за да получат жителство, и след това да му приберат парите и апартамента! И така, беха дошли 5–6 жени, и се насочиха към Борис, към Жечо Панайотов, към Петър Филипов и към някой други възрастни приятели, които имаха апартаменти.

И беше много смешно, и много трагично как ги заобиколиха млади жени, и искаха да се оженят за тях, да им прехвърлят апартаментите, да им вземат парите и т.н. и т.н. Смешни и трагични неща! Та аз по това време, това е 1978 г. Аз съм роден 1938 г. Аз бях на 40 години. И като виждах тези млади жени, ами те беха млади и за мен – те беха 20–25 годишни – два пъти по-млади от мен! А Борис беше на 75–78 години. Представяте ли си?! И се задвижиха млади жени около него. И той ме пита: „Абе Вергил, много млади жени идват при мен!“ Ами казвам: „Тези жени, които трябваше да дойдат 1948 г., както Мария казваше – да те провалят, сега дойдоха 1978 г., да те ликвидират окончателно!“ Той ме гледа и казва: „Ама това откъде знаеш?“ Казвам: „Това знам от сестра Мария.“

28.15. МАЛКАТА МАРИЯ СЕ ЯВЯВА ПРИ БОРИС

И какво става? Става така, че около него се завъртя една малка Мария. Той я прие в къщи си. Почнаха да излизат заедно. Аз имам среща с него в строго определено време. Отивам там, питам Станка: „Къде е Борис?“ – „Ами, казва, излезнаха с малката Мария.“ А аз имам среща, определена от него, аз идвам от Своге. Аз пътувам с влак, с рейс. Накрая – няма го! А той си излезнал с малката Мария! И един път Мария, втори път Мария.

Веднъж аз отивам излизам и виждам как той се разхожда с малката Мария прегърнати, така по пътя. А той на 78 години, а онази на 25 години! Него всички го познават, както от квартала, така и в София.

И аз като се заглеждам, виждам, че това не е малката Мария, а това е голямата Мария, истинската Мария Тодорова, която е влезнала в нея! И на следващия път аз отивам при него, и казвам: „Виж какво, тука положението е много сложно и много трагично! Аз имам да довършвам работа с теб. А тази малка Мария, която е дошла, в нея е влезнала голямата Мария – Мария Тодорова!“ Той ме гледа и казва: „Откъде знаеш?“ Ами казвам: „Аз го виждам и знам!“

И тогава той сподели следното: „Абе казва, аз веднъж седя така на пейката, изведнъж идва тази малката Мария, минава зад мене, така зад мене, затваря ми очите. И се навежда до ухото ми, и казва: „Братче, не ме ли познаваш, ами аз съм твоята истинска Мария, която е влезнала в нея!“ Отварям казва очи и виждам, че това е наистина истинската Мария.“

28.16. ОБСЕБВАНЕТО НА МАЛКАТА МАРИЯ

Така, че онази истинската Мария влезна в тялото на тази малката, обсеби я, и започна да се движи с Борис. Сега, това беше престъпление! Това беше престъпление към самия Борис, защото счеха да го ликвидират поначало. Това беше престъпление и към тази малка Мария, защото тя щеше да се компрометира. И тогава започнаха различни любовни сцени, на които бяха свидетели много хора. Ами тогава имаше възрастни сестри – 70–75 годишни. Отиват да посетят Борис, той го няма. Чукат, чукат, поглеждаат през прозореца, а той лежи с малката Мария – се целуват и се прегръщат. Ония са две сестри, като видяли, не могат да повярват! Едната гледа, че другата гледа и става голям скандал! Почват да разказват. Това се донася и до Борис, и той вече си слагаше пердетата на стаята, за да не го гледат какво прави с малката Мария. Така са нещата.

Сега, има една друга случка, която беше много важна. Той вече се движеше с нея по пътищата, целуваше я, прегръщаше я. Целуваха се като любовници, както сега, ако видите някой път млада двойка, застанала на улицата и се целува. А той на 75 години, и се целува с 25 годишна жена!

И сега, веднъж пътуват в трамвая, той седнал, а тя седнала в скута му. Представете ли си?! – 75 годишен мъж, 25 годишна жена сядат в скута му, и се прегръщат, и се целуват! Ама това сега не е допустимо! А тогава, по времето на социализма, това беше изключено да се види! Това беше грозно, кошунство! Това беше неморално и всички други видове епитети, които може да ви се случат да ги кажете, и да ви дойдат в ума.

И тогава, по някаква си случайност, а случайни неща няма, в този трамвай пътува и **Павлина Даскалова** от Велико Търново. И тя вижда Борис седнал, онази малката Мария, и се целуват, прегръщат. И хората около тях нарочно се отстраняват 1–2 метра, защото толкова е грозно, противно! Дори някой ги гледат, други се обръщат в гръб! А Павлина гледа ококорена, и не може да повярва на очите си!

На следващия ден отива тя, и разказва това нещо на всички. И те всички казват: „А-а-а това не е верно!“ – „Как да не е верно?“ И тя отива на следващия ден при Борис и малката Мария, и казва: „Слушайте какво, вие ако искате да се целувате, да се прегръщате – правете го тук. Защо го правите в трамвая? Аз вчера ви видях как се прегръщате и целувате пред целия трамвай, и всички казват: „Ето ги, вижте какво правят дъновистите!“ И Борис става, ядосан, обръща се към нея, и казва: „Вън! Вън от моя дом, от моята градина, и никога повече да не съм те видял да дойдеш!“

Павлина Даскалова напусна, после го разказваше. И казвам: „Напиши го бе! Напиши го, за да се знае. Утре ще кажат, че това е лъжа.“ А това не беше лъжа, това беше истина! **Но не го записа!**

28.17. ИЗНАСИЛВАНЕТО И ПРЕВЗЕТОТО ТЯЛО

И какво става? Един ден аз отивам, питам Станка: „Къде е Борис?“ Ами казва: „Борис беше излезнал.“ Ами казвам: „Тука друг има ли?“ Казва: „Малката Мария, тя почива.“ Ами казвам: „Добре, нека да почива, аз ще чакам Борис.“

Аз съм седнал вън, и по едно време Борис минава, идва през вратника, минава покрай мен. Той изобщо не ме забелязва! Аз ставам, тръгвам, обаче, той влиза вътре, отваря вратата и казва: „Мария!“ И малката Мария излиза. И той казва: „Х-а-а-а, къде си моя малка Мария?“ Тя отива при него, той я прегръща. И като я прегръща, вкарва онази

голямата Мария в тази малката Мария! И така я държи прегърнат, може би една минута, и я пуска. Обаче онази Мария влиза вече в тая малка Мария. Онази Мария голямата влиза в друго тяло. И тая малка Мария, която той току що беше прегърнал, и освободил от прегръдката си започва да скача и да рипа на един крак, че на другия крак, вдига едната ръка, другата! Аз казвам: „Леле, тая ще загине! Тая сега ще я обсеби, и ще я разруши!“ И така, скача-рипа 5 минути, и след това отиде и се запиля нанякъде. А Борис си влезна в стаята – ни лук ял, ни лук мирисал!

28.18. АРХИВЪТ НА САВКА НА БИВАКА

Ето, това нещо аз присъствах и го видях, и след това дойдоха другите провали – един след друг, един след друг, един след друг! И като видях това нещо, аз казвам: „Е-е-е, дойде време вече да се разделим!“

А преди това беше станал големия гаф с архива на Савка на Бивака. Той се укриваше в една от морените на Бивака. И Борис беше отишъл, беше ми го показал. И след това онези отидоха по нареждането на Петър Филипов. Боянчо беше го свалил.

И аз отивам веднъж при Борис, той излезнал с малката Мария. Отивам втори път, отивам трети път – 5–6 пъти. И аз нося винаги раница. Накрая се ядосах, качих се горе на въпросното място, разхвърлих камъните, и какво да видя? – Няма нищо, само счупени буркани! Значи някой беше прибрал всичко!

А аз исках в присъствието на Борис, да каже: „Ето, вземи ги тия неща – предавам ги на теб.“ И след това взех два счупени капака на бурканите. И му ги нося, и му ги оставям, и казвам: „Ти си крадец, лъжец и мошеник! Разиграваш ме години наред! Ето ти бурканите, и архива го няма!“ И аз си заминах. И добре, че не го заварих, щях да го пребия там!

Отивам си в Своге, след една седмица получавам писмо от Борис и пише вътре, до болницата: „Грешка, грешка, грешка!“ И отивам аз, и след това той разбира, **че този архив е свален от Боянчо и от Петър Филипов**. Станаха големи скандали и техните отношения се скъсаха, и никога не се възстановиха повече. Така, че причината беше тази малка Мария.

28.19. НЕПЕЧАТАНИТЕ БЕСЕДИ СЕ ИЗВАЖДАТ НА НЕГАТИВ

И сега ще ви кажа нещо още по-интересно. Нещо по-интересно! По онези години – някъде към 1975 и 1976 г., аз казвам на Борис: „Предай ми едно копие от непечатаните беседи да бъде в мен. Предай ми, за да направиме така, че аз да ги преснема на негатив – да се съхранят.“

Той ми предаде една годишнина, аз заснех на негатив. След това занесох един прожекторен апарат, сложих негатива на прожекторния апарат. Опънахме един чаршаф на стената, и той видя как всичко е записано. И каза: „Добре. Пиши казва и ми предай негативите.“ И аз казвам: „Защо ти са на теб негативи? Нали това аз правя? При мен ще остане оригинала и негативите!“ И той казва: „А-а-а, не – при мен!“ – „Кому ще ги дадеш?“ – „На когото, трябва!“ – „Значи казвам, аз ще го работя, а това ще отиде при онзи, на когото ти ги дадеш. Няма да стане!“ И аз не се съгласих.

28.20. ПОДГОТВЯНЕ НА СТАРИЯ РЪКОПИС

Той си прибра нещата, и след това реши да прави нещо друго. Сега забележете какво ще прави! Аз казва, трябва да подновиме този стар ръкопис, защото избледнява. И той нарежда, и решава да организира човек, който да организира преписването на тези оригинални беседи в 4 екземпляра. Но за да се направи това, трябва да се плаща на тези хора. И то много пари!

И тогава той нарежда, и те започват да му носят пари в името на това, че тези беседи, трябва да се опреснят. „Опреснят“ – такъв беше изразът! Да се препишат дословно, за да останат за следващите поколения. Събират пари, събират пари, събират пари и той ги предава на нашия приятел **Нестор Илиев**. И той носи 19,500 лв. на **Лалка Кръстева**, и ги занасят. А тогава 19,500 лв., представляваше цената на два тристайни апартамента в София. Нашият апартамент струваше 7,000 лв. – две стаи и кухня, а тогава един тристаен апартамент струваше 10,000 лв. Значи занесоха й пари за два тристайни апартамента!

И тя, Борис започна да ѝ дава оригиналите, и тя ги предаваше на няколко човека, които ги преписваха, и плащаха скъпо и прескъпо. И накрая казвам: „Борисе, тука тази работа не ми харесва! Дай да провериме как той преписва, какво не преписва. Да провериме как работят.“ И Борис носи един оригинал, показва го, и какво да видя?!

Отгоре Лалка е започнала да зачертава различни изречения, различни думи, да коригира всичко онова, което стенографките са дешифрирали! Тя променя Словото на Учителя. И казвам: „Борис, как е възможно такова нещо бе? Ама как е възможно да се плащат тия пари, а вие да променяте Словото на Учителя?“

И какво става по-нататък? Борис не спира тая работа, а тази работа се продължава. По некаква случайност тя му връща по едно копие от преписаните беседи, и той ми дава и едно копие от онези, които тя е коригирала. И аз имах няколко годишнини, за да се види как тя е работила. Това нещо аз съм го преснел и съм го показал в „Изгревът“. [Виж „Изгревът“, том III, ксерокс-копия от 2 страници най-накрая.]

И сега, какво става по-нататък? Ами става следното: тя прави 4 копия. Едното копие дава на Борис, едното копие остава при нея и другите две копия предава на онези, които са дали най-много пари.

28.21. ПАВЛИНА ДАСКАЛОВА ОТ ТЪРНОВО

Павлина Даскалова, понеже е дала 2–3 хиляди лева, но понеже я мързи да отиде при Лалка да ѝ предаде на ръка, тя ѝ предава на Георги Петков от Габрово, т.н. Жиката. Той отива и ѝ занася.

Минава време, Павлина Даскалова научава, че онази Лалка предава вече годишнини на този и на онзи. И тя отива при Лалка, и казва: „Така и така, така и така. Аз съм дала 3,000 лв.“

Лалка отваря тетрадката и пита: „На коя дата?“ И тя казва на коя дата. Търсят датата и там се вижда, че тези 3,000 лв. са предадени от Георги Петков от Габрово. И тя казва: „Ето, Георги Петков от Габрово ми е дал 3,000 лв., и аз му давам на него едно копие от тези преписи, защото той е дал много пари.“ И Павлина казва: „Ама това са мои пари! Аз съм му ги дала да ги донесе.“

И тя казва: „Да, ама тука пише неговото име, той си ги е записал на свое име.“ Павлина е бесна, побесняла! Отива в Габрово, среща се с

него и казва: „Ти защо не си записал моето име, а си си записал твоето име онези пари, които аз ти дадох да ги предадеш на Лалка?“ А той казва: „Ами то е все едно дали на мое име, дали на твоето име.“ И тогава тя му казва: „Дай ми тогава казва онези копия, които ти е предала Лалка.“ А той казал: „А-а-а, не може!“ Те седат при него. Та Павлина от бесна, по-бесна, разбира, че е изиграна, и това тя ми го разказва.

И аз казвам: „Абе вземи, че го опиши.“ Но не го описа.

28.22. ПРОМЕНЯТ СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Какво става по-нататък? Ами идва 1990 г., след това се отварят условията за печат и Жиката, понеже има – **Георги Петков**, понеже има при него такива годишници от **Лалка**, той не знае, че те са редактирани. Той няма представа, няма от къде да знае. И след това предава едно копие на малката Мария – онази, която наследи къщата на Борис Николов.

А как беше открадната тази къща, е описано много добре в „Изгревът“, том V, с. 199–202. – Много добре в „Изгревът“, том 6 и **Георги Петков** предава на **Мария Кисьова**. Тя започва да редактира, понеже смята, че тя е, която може да редактира – има познанията.

И след това предават на **Милка Кралева** от Бургас. И **Милка Кралева** отпечатва.

И какво се оказва? Веднъж **Лалка Кръстева** е редактирала и променила Словото на Учителя, втория път **Мария Кисьова** редактира и променя Словото на Учителя. Накрая го дават на **Милка Кралева** от Бургас. И тя издава два пъти променено Слово на Учителя. **На сцената се явява невежеството!**

28.23. УВОЛНЕНИЕ ДИСЦИПЛИНАРНО

И какво става по-нататък? Тя всяка година, два пъти в годината тука в зала Универсиада има специални панаири за книгата.

Тя си купува един щанд, тя основава издателство „Сила и живот“. Поднася какво е издала, и т.н. и т.н. Обаче, за да дойде в София, тя трябва да бъде свободна. А тя свири като цигуларка в Бургаския симфоничен оркестър, където тя получава заплата. И тогава тя си взима един болничен лист, че ужким е болна. Тогава при социализма тия неща ставаха много лесно. И идва в София. Обаче, от Бургас я виждат, че е в София, че е на щанд, продава книги. Отиват, съобщават на ръководството, проверяват, убеждават се, че това е верно. И след това онази т.н. **Милка Кралева** я уволняват дисциплинарно!

И сега, забележете накрая нещо много важно.

Значи събирани са пари в името на Делото на Учителя, в името на Словото на Учителя. Дава се на **Борис**, **Борис** ги предава на **Нестор Илиев**, **Нестор Илиев** ги предава на **Лалка**.

А **Лалка** с тези пари променя Словото на Учителя, и издава 4 копия. Тези копия вече вървят по веригата. След това **Мария Кисьова** променя, и **Милка Кралева** издава. И всички си служат с лъжи. **И накрая лъжата се хваща, и Милка Кралева е уволнена дисциплинарно** за това, че си служи с лъжа, за това, че е издала Слово на Учителя погрешно и т.н. и т.н.

Та това всичко, беше направено от майстор **Борис**! Има много неща още за разказване, и когато си спомня за някои неща, ще ги доразкажа допълнително. Така, че беше много трудно!

И накрая – днес е 20 май 2006 г. И този материал, аз тука вече работя една седмица с него.

И този материал ще бъде прикачен към този материал, който Полина от Видин в момента прехвърля на компютър от „Окованият ангел“ – онази кореспонденция между Борис Николов и Мария по време на затвора, и другите неща. Така, че този материал ще се прикачи на края.

Освен това, аз накарах Светозар Няголов, и той направи хороскопа на Мария Тодорова и на Борис Николов. Така, че накрая ще бъдат прикачени и хороскопа на Мария Тодорова и на Борис Николов.

28.24. ЛЪЖАТА Е ВИНАГИ ЛЪЖА

Тези неща, трябва да се знаят. Лъжата е винаги лъжа! И да се види през какви етапи аз съм минал.

Някой ще каже: „Ама това не е важно!“ – Важно е! Защото това ще ви се случи и на вас – следващите поколения. И ако няма днес оригиналното Слово на Учителя, това се дължи на Борис. Вината е в него! Ако ги няма песните на Учителя – това се дължи на него! Ако ги няма тези оригиналните тетрадки – това се дължи на него! Ако ги няма оригиналите на Паневритмията – това се дължи на него! Той всичко разпиля!

Всичко разпиля! А това, което ми беше дадено, аз съм съхранявал 40 години и аз го издадох. А какво съм издал и как съм издал, това се намира в „Изгревът“, том XVI накрая. Има каталог, описано е. И съм публикувал всички протоколи с онези, с които съм работил. И там ще се види голямото предателство на всички към мен, и към програмата на „Изгревът“. Но накрая успях да издам 59 томчета оригинално Слово на Учителя. А това не е малко, защото всички ми пречеах и воюваха срещу мен! На този етап така.

Сега е 18 часа и 45 минути. Ако се сетя нещо допълнително, ще прибавя към тази касетка. Между другото, имам още тетрадки с нейни материали, и в последствие ще проверя какво може да се вкара още към този материал.

28.25. КОЙ БЕ ТОЗИ, КОЙТО ОТКЛОНЯВАШЕ МАРИЯ

Когато работих с Мария Тодорова, бях поставял много пъти въпроса за песните на Учителя. Тя ми разказваше много неща. Аз ги записах и после ги включих в нейните спомени. И те излезнаха, и се отлечатиха в „Изгревът“, том V.

Освен това много неща за песните на Учителя и за Паневритмията има публикувани в „Изгревът“, том I към материалите на Мария Тодорова.

И накрая беше много трудно да я убедя, че трябва да запишем нейните изпълнения. Защо беше много трудно да я убедя? Защото те смятах, че ще живеят вечно! А аз започнах да я карам да репетира, и да свиква с тази идея още през 1972 г. А тя почина и си замина от този свят 1976 г.

Но всеки път, когато я карах да почне да работи, все се намираше нещо и някой изникваше отнекъде, и я отклоняваше! Те имаха съвсем друг свой живот. **Техният живот беше подчинен на посрещане и на изпращане на гости,** и на слушане на това кой какво казал, що казал, и че еди къде си се явил един пророк или ясновидец, и казал, че комунистите тази година си заминават. А това е 1972, 1973, 1974 г.

Дойде 1975 г. и се разбра, че онова, което Учителят е казал, че Бялото Братство ще предприеме акция през 1975 г. – се оказа вярно.

И края на юли-август се събраха в Хелзинки всички европейски ръководители, и подписаха договор, че се признават следвоенните граници за нерушими. Тоест, Съветската империя оставаше да съществува, и никой не можеше да я пипне. Това е 1975 г., а Унгарските събития от 1956 г., след това чешките събития през 1968 г.! И какво се оказа? Че са нерушими границите. И тогава всички разбраха, че техните ясновидски предвиждания са нула! Не че са грешни, но подвеждат! И заблуждават!

28.26. КАК СЕ ЗАПИСАХА НА МАГНЕТОФОН ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

И накрая, след големи настоявания Мария Тодорова реши, и почнахме да работим върху това, че тя трябва да свикне с мисълта, че трябва да изсвири песните, а аз да ги запиша. Беше много трудно!

Трябваше месеци наред да се подготви психически.

Следващият етап – тя трябваше да се подготви и да почва да свири, и да изпълнява. Но се оказа, че тя е вече възрастна и точно, когато почва да работи, тя се разболява. Или пък отведнъж се включи, тя имаше ревматизъм, отведнъж се включи острия ревматизъм. Един месец се подуют китките на ръцете, следващият – таман отзвучат оттока и червенината спадне и болката, отведнъж се прехвърля на раменните стави горе – рамената се подуют. Таман мине, почват глезените, след това колената. И така, през месец тези болки хвърчеха през цялото й тяло, и тя не можеше да работи! Болките бяха много силни, направо плачеше! А за изпълнение, беше изключено!

И тогава аз се намесих с лекарства, с билки. И аз започнах да ѝ масажирям ръцете. Масажирям пръст след пръст, масажирям китки, масажирям едни кво си. И тя получаваше облекчение, оттока полека-полека намаля. И тя започна да релетира. След това направихме първия опит, записахме втори опит, направихме трети опит направихме четвърти.

Борис Николов седна, двамата слушат. Борис го одобри и им хареса. Сега, по-нататък вече, аз трябваше да идвам в определени дни, и тя да си подготви репертоара по 5–6 парчета. Обаче, когато дойда, този репертоар не беше готов, защото или идваха гости, или някой се явяваше да пречи, или се получаваше някакъв скандал там в къщи от Борис. И се пречеше по всички линии! Отначало до края на света!

29 юни 2006 г.

28.27. КОИ БЯХА ВРАГОВЕТЕ

Таман се умиряваха нещата, тя почва да свири. И когато аз отивам да записвам, или някой имаше на гости да пречи. И като идваха гости, Борис, трябваше да ги приеме в стаята, където е пианото. Значи аз не мога да записвам!

Тя е готова за свирене, здрава е, обаче, идваха гости и не може да ги изгониме. А аз пред тях не смеех да записвам, защото те щеха да ме наклеветят и Милицията да дойде да ми направи обиск. И да ме изселят, да ме уволнят там, където работех, защото санкциите на Милицията бяха жестоки по ония времена.

Значи представете си? – Тя е готова с репертоара, аз съм готов, всичко е готово, подготвена, няма болки, няма нищо – и отведнъж идват

гости. А не може да не ги приемат! Требва да затворят портите, обаче, те са свикнали на гости. И плюс това, като дойдат гостите, те знаят, че Борис и Мария са вътре. Значи имат други гости пред тях, които са предпочитани пред тях. А някои идват от провинцията. Те си идват на приказки!

И аз ги приемах, че това са врагове. И те бяха врагове! Щото те не свършиха никаква работа, а биваха изпращани от Невидимия свят, за да ми пречат.

Това беше едното положение.

Второто положение – затваряхме портата и вратите, заключвахме, почваме да свириме. Почваме да свириме, обаче тя няма вътрешно разположение, ръцете ѝ са здрави, пръстите вървят, обаче, тя няма вътрешно разположение. Не може да направи връзка с песните на Учителя, и не става нищо! Прави един, два, три опита и нищо! Значи пак се проваля.

След това идва следващия момент – получава болки в краката, в колената, обаче, горе ръцете са спокойни. И тя трябва да свири при невероятно силни болки в колената и краката. А там трябва да се натиска педала на пианото!

28.28. С КАКВО НАПРАВИХ ЧАДЪР НАД ГЛАВАТА НА МАРИЯ

И много песни така сме ги записали. Първо аз масажирам нейните пръсти и гривните стави, по половин час на ръка. Един час масажирам. Тя се отпусне и след това сяда, почва да свири. Аз заставам зад нея прав, тя е седнала на стола. **Аз разпервам ръце на горе, и правя чадър!** Вие виждали ли сте чадър, как чадъра ни пази от дъжда? Е, същата работа! Аз я охранявах отзад, а мен ме обстрелваха с шрапнели! **Значи чувствах как по ръцете, по гърба, значи биеха не със стрели, с куршуми, за да се махна, за да може да попречат на Мария!**

И така сме записали всички песни – с ръце вдигнати зад нея. Иначе нямаше да има нищо! И сега, кое е най-важното? Най-важното е, че ние ги записахме, тя съобщаваше песните – по две изпълнения на песен. Това беше много трудно, ние записахме. И когато аз предадох записите на Борис Николов той да ги слуша, той ги прехвърли на този, на онзи, и те откраднаха ми първо труда. Второ – опорочиха нещата. Обаче там където има лъжа, кражба и измама – няма Дух! Ето това ме спаси от провал.

28.29. БАВНОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ПЕСНИТЕ

И те в момента като пускаха записите на Мария Тодорова, те се смутиха, защото тя много бавно, поради техното впечатление, тя изпълнява много бавно песните на Учителя. И прехвърлиха вината, че ако записа не е направен както трябва, и че бил развален магнетофона, и той там при възпроизвеждането върви на бавни обороти, и т.н. и т.н.

И аз тогава им казах: „Вижте какво, когато се прехвърля един запис, наистина онзи, който възпроизвежда, ако не е добър магнетофона, може да забави. Той като забави ролката да се движи, той предава провлачен тон. А тука няма провлачен тон!

След това, като се запише на касетка и тя като се пусне, веднага се познава дали касетката „влачи“, дали касетофона е повреден – веднага се познава.

А тука в случая няма такова нещо! Тука в случая има бавно изпълнение на песните. Защо?

Ами първо, така са се изпълнявали по времето на Учителя.

Второ – тя е в Салона, тя свири на хармониум. И като свири на хармониум – всички пеят. А пеят с нея 15–20 минути преди лекции, и 15–20 минути след като свърши Учителят беседа. Всички пеят и Учителят пее. И освен това, обикновено до хармониума има цигулар. Това е или Галилей Величков, или Симеон Симеонов – цигулар, които свирят цигулка. Цигулка и хармониум е най-добрата комбинация, която може да стане. Най-добрата комбинация! Значи – цигулка и хармониум. Изпълнява песните и Мария свири. А в момента тя някой път свири на хармониума, някой път свири на пианото, но в същото темпо.

И сега, кое е най-важното? Ами тя е 1974 г., да кажа аз съм записал – ами тя е на 76 години. Тя сяда, и което е най-важното, акордирахме пианото преди записите. И тя работи с педала. И педала, защото искаше да възпроизведе същата обстановка, както е свирела с хармониума. И като натисне педала, и този тон става по-широк, нали, с по-голям обем. Така, че тя си свиреше, тя употребяваше педалите.

28.30. НЯМА ГИ МУЗИКАНТИТЕ

И си спомням, когато ги дадох на **Ина Дойнова** да ги чуе, защото аз ѝ дадох на нея електрически орган, и тя правеше опити, направи много сполучливи опити за хармонизация на песните. Тя беше ги прослужала и казва: „Абе тя казва с педали ли работеше?“ „Да казвам, с педали работеше.“ Е казва, затова казва така тоновете ги чуваме, защото тя казва е работела с педали.“ Значи какво означава това?

Това означава, че Ина Дойнова разбира от тия неща!

Второ – веднага разбира защо е такъв записа, и защо са такива тоновете, защото тя е работила с педала. Т.е. тя искаше да направи запис така както е свирено по времето на Школата на Учителя.

А днешните музиканти в момента, които бяха, когато аз съм работел – те бяха студенти. Имаше 20–30 студенти. Нито един от тези студенти – музиканти, които следваха в Консерваторията, **не дойдоха при нас да работят с нея!** – Нито да работят с нея както певците инструменталистите, така и певиците и певците. Никой не дойде, **защото ги настройваха.**

А аз, който не съм музикант, който не може да чете музикален текст, отидох и свърших тази работа. И сега тези музиканти, които 1970 г. бяха студенти нали, след 30 години – 55–60 годишни, в момента те ми казват: „Абе много бавно темпото!“ – „Нема викам такова нещо!“ Ама казва: „По-бърже.“ – „Вие нямате представа, защото вие не сте приемствено поколение на поколението на музикантите.“ Защо не са приемствено? Ами защото не са! Те се оказаха, че са врагове!

28.31. ЗАЩО МУЗИКАНТИТЕ НЕ МОГАТ ДА СЛУШАТ ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Пример: Записите на цигулка аз съм ги записал на **Галилей Величков**. Той седеше на стола и пред него той беше разтворил Песнарката на Мария Тодорова. И записахме всички песни, както той ги изпълнява на неговата цигулка. Значи това нещо съм го направил аз, но не го е направил някой от тези 20–30 музиканти, които сега са 50–60 годишни, и ми говорят разни работи!

Следващия етап – аз съм записал песните на Мария Тодорова, а не ги е записал този и онзи. И аз ги охранявам! А те се опитаха да ги окраднат,

обаче, нищо не стана, защото веднага се извлече Духът от песните и те не могат да схванат нищо. Казват: „Бавно темпо!“ Няма такова нещо! – Точно така се е свирело.

Но друго, което е най-важното, понеже си послужиха с лъжа, кражба и измама, те не могат да издържат да слушат песните на Мария Тодорова, изпълнявани на нейното пиано, защото **вибрациите са много силни!** Тя ги прекара през нейния етерен двойник. И там е записан, и е закодиран, и вграден нейния двойник! И в момента, когато те чуят песента, изпълнявана от нея, **тя веднага идва!** И те не могат да я издържат, психически не могат да издържат! Не могат да издържат как чуват!

Второ – не могат да издържат на нейния етерен двойник!

Трето – не могат да издържат на песните на Учителя, защото идва от времето на Школата, когато така са се изпълнявали.

Четвърто – тези музиканти в момента, са закачени за враговете на Школата на Учителя. Ами те ходят и свирят на различни окултни общества, и на всички предатели на Школата на Учителя. И те наливат вода в чужда воденица. Е, как той ще ми слуша песните на Мария Тодорова? Изключено!

28.32. РАБОТАТА МИ С МАРИЯ ЗЛАТЕВА

И в момента друго, което искам да кажа. Ето, аз съм работел с **Мария Златева**. Отидох при нея, това беше към 1970 г. И аз сложих магнетофона, и тя започна да прави коментар на песните. И казва така, пред нея бяха Песнарките на **Кирил Икономов** – сините Песнарки, и на Мария Тодорова. И тя казва така: „Ето казва как е песента.“ И тя свири песента по Мария Тодорова. И казва: „Тука Мария Тодорова е права, а тук Кирил Икономов не е прав.“ И изсвирва пасажа на Кирил Икономов, където той си го е променил. Значи тя даваше коментар, и го имаме сравнение. И това нещо аз съм го записал.

И след време това нещо ще се отпечати. – От едната страна песента, нотния текст на Мария Тодорова. А до нея нали, ще има коментара на Мария Златева основа на едната Песнарка, и на другата. И това е моя концепция, и това в бъдеще ще се направи с онзи екип, с който аз в момента работя музиканти.

Така, че аз съм записал цигулката на Галилей Величков, записал съм на Мария Тодорова и на Мария Златева. Това е един много голям материал, безценен, с който с онези музиканти, с които аз работя в момента, те ще довършат тая работа, и ще го направиме.

Пример: ами аз всички песни, които са на Мария Тодорова, аз ги дадох на Ставри – синът на Ефросина, който е музикант и диригент. И той ги прехвърли на нотен текст. Тоест, от едната страна ще имаме Песнарката на Учителя, а от другата страна имаме нейните хармонизации. И те ще се отпечата от едната страна с оригиналния текст, на другата, на пианото как е. И това ще бъде едно много хубаво издание, за да се види как са дадени нещата. Значи, ще ги извадим на нотен текст.

28.33. ПРОГРАМАТА С ПЕСНИТЕ

Но това е програма, която аз я движа! Тази програма не я движи **някой друг!** Тази програма не я движат музикантите от времето на Школата на Учителя, защото те не свършиха нищо! Ако не бех аз, те нямаше да оставят нищо. Те пречеха! Тази работа не я свършиха онези музиканти, които 1970 г. бяха студенти, а сега до 2006 г. са минали 36 години. И те са сега, навремето бяха на 20 години, сега са на 56–60 години. Тази работа те не я свършиха, и не могат да я свършат. И да искат, не могат!

А те в момента наливат вода в чужда воденица песните на Учителя. Първо, сега ги променят – правят различни хармонизации, променят всичко. Е, Духът го няма в песните на Учителя! Техното изпълнение е вън от Духът на песните на Учителя. Това нещо аз съм го видял, но на този етап не може да се направи нищо. Така, че аз съм записал оригиналите.

И сега, друго нещо, което искам да ви кажа. Аз при нейното изпълнение разбрах какво значи силата на песните на Учителя. А как разбрах? Когато тя чрез песните си, при изпълнение на пианото, **гонеше и прогонваше оня мозайкаджийски дух**, който влизаше в Борис. Плюс това, когато имаха много големи напрежения, тя свиреше песните на Учителя, и просто идваше един космически вятър, който издухваше всички неща. В това нещо аз съм се убеждавал.

28.34. ЕТЕРНИЯТ ДВОЙНИК СЪЗДАВА МУЗИКАНТА

Освен това аз съм слушал нейното изпълнение, виждал съм нейния етерен двойник. Виждал съм как тази песен слиза отгоре, от онзи източник, от който е създадена. После, аз виждам тази песен как минава през Учителя, как влиза през пръстите на Мария Тодорова и се извлича, и се изтъква в звук.

Вие виждали ли сте как се тъче платно? Аз съм виждал старите българки как тъчеха на стан. Как тъчеха на стан не черги, а платно, сукно. Така, че през нейните пръсти се изтъкаваше песента в сукно и платно. И от това сукно и платно, човек трябваше да си ушие бели дрехи. На времето българите, нямаше готова конфекция. Ако не си изтъчеш на стана сукно и платно, няма как да си ушиеш риза и няма как да си ушиеш дреха, и няма как да си ушиеш панталони. И няма как младите моми да си направят носий, пъстри български носий. И те не могат да отидат на хорото. Ако не могат да отидат на хорото, нямат как да се покажат на момците и няма кой да ги вземе за булки, и няма да може да се оженят!

Така, че на този етап, на който сме в момента – 2006 г., аз не съм свършил малка работа.

И сега, тогава, когато тя свиреше, аз виждах какво представляват песните на Учителя. Чрез нейното изпълнение, аз влезнах в песните на Учителя, макар, че не съм музикант. И в момента, когато аз чуя днеска да свири някакъв музикант, дали на цигулка, на пиано, дали той хармонира, аз веднага разбирам Духа на песните – има ли го в този музикант Духа на песните на Учителя, или го няма. Абсолютно строго и категорично!

28.35. КОЙ СВЪРШИ РАБОТАТА НА ВСИЧКИ МУЗИКАНТИ

Обаче аз в момента, понеже работя с музикантите, музиканти в момента няма – те ми правят бойкот! Този бойкот се заключава в това – искат да докажат една теза, че аз съществувам благодарение на музикантите, понеже аз правя концерт – рецитали. И те смятат, че ако те не са, аз няма да направя концерт – рециталите. А това е точно обратното – заради мене те съществуват! Те бяха подготвени за програмата на „Изгревът“.

Освен това, аз съм свършил работата на всички музиканти, които са били по времето на Школата. Всички техни спомени са публикувани в „Изгревът“. И тия всички – техните снимки също са публикувани.

Пример: в „Изгревът“, том XXII са публикувани всички снимки на музикантите. Не съм пропуснал никой. Ама това съм го направил аз, ами не и те, които на времето бяха 20 годишни. Отведнъж бяха приети към 20–30 студенти в Консерваторията в София. И никой никаква работа не свърши! Защо? Ами защото бяха закачени за друга верига, а това е веригата, където бяха закачени враговете на Школата на Учителя и враговете на Словото на Учителя, и враговете на музиката на Учителя, и враговете на Паневритмията на Учителя. Затова! И те се завързаха за тази верига, и си вървят до ден днешен. И до ден утрешен!

28.36. КАК СЕ ИЗСЛУШВАХА ПЕСНИТЕ НА МАРИЯ

И сега, накрая, което беше най-интересното! Когато аз слушах песните на Мария, аз се извисявах в разни състояния и в т.н. неземни висоти, небесни ширини и т.н.

И веднъж, това беше ето аз съм си записал в тефтера – 1 януари 1974 година. Мария свирише на пиано. Аз взех молив и записах следното, т.е. някъде от висините ми издиктуваха този текст, който аз съм записал, слушайки как Мария Тодорова изпълнява някаква песен от Учителя. Без тази песен, аз това нещо нямаше да мога да го запиша. И ето какво записах:

„Бях едно цвете, смачкано от нечий крак. Погледнах и видях другите, които с укор ме погледнаха, и казаха: „Това е Божий знак! Това е Божият крак, това е Божието възмездие! Изстрадах и в учест носех съдбата си. Веднъж вятърът ме отвя като семе, и пося ме в чуждоземна градина. Пораснах отново, възрастих и в последствие като възрастнах и като цъфнах, изнесоха ме на показ. И всички, които хвърлиха взор към мене – разцъфналото цвете, предричаха, и казаха: „Каква хубост! Това е Божий дар!“ Тогава аз се усмихнах и казах: „Колко е трудно да се разпознае благоуханието на скръбта, и онова от радостта от човеците на Земята!“

Това е, което аз записах. Да! А Учителят казва, че благоуханието на цветята, това е скръбта, която излиза от цветята. Значи скръбта на цветята, която те излъчват е благоухание за човеците. А от тука има и едно друго изказване на Учителя, че скръбта на човеците, които не могат да я издържат, също те отделят тази скръб от себе си, понеже тя е отрова за тях. И те се задушават от нея. Но скръбта, която те издават чрез страданието си на Земята, представлява благоухание за ангелите и за небесните същества, и за Невидимия свят.

Така, че всяко едно страдание на човека, е благоухание за Небето! Това е окултния закон.

Тука ви разказах как са действали песните на Учителя, изпълнявани от Мария върху мен.

28.37. СЪНОВИДЕНИЯ, СЪНИЩА

От 1969 г. до 1975 г. накрая, моите контакти с Мария Тодорова бяха доста чести – на 10 дена веднъж, на всяка седмица – веднъж, както и с Борис Николов.

По ония години аз имах много интересни сънища, съновидения, които като се събуждах, аз си ги записвах. Разбира се, има и такива, които човек не помни, защото от Невидимия свят му ги изтриват от паметта. И Учителят казва: „В случая казва те ви потапят в една специална среда, за да не помните и да не знаете точно какво сте правили в Невидимия свят. А някой път ти оставят някои сънища, за да ти напомнят, че има човек и друг свят – свят на сънищата. Ама този свят е напълно реален, но този свят има други измерения. Човек отива в този свят не с физическото си тяло, а с етерния си двойник. И там пребивава. И там се обучава.”

Така, че Учителят е говорил много неща за сънищата, и това всеки може да си го прочете – да го намери, да си го подреди и да го разбере. Така, че аз по онези години имах много сънища. И ето, аз съм си записал в тефтера от **25 март 1973 година**, 5 часа сутринта:

1). Срецам Учителя. Той идва с други приятели. После аз и Мария Тодорова сядаме до Него и разговаряме за различни неща, по различни теми. Преди това Учителят с Борис Николов е дошъл и Учителят ми се оплака от Борис Николов, че Го е карал да марширува, и Му е говорил за Шестата раса неща, които не са верни. Аз се учудвам, как така Борис ще кара Учителят да марширува с него!

Това означава, че онова, което прави Борис на физическото поле не е редно, не е правилно и няма нищо общо с Школата на Учителя.

2). След това на сън виждам моето семейство – баща ми, майка ми, брат ми Стефан – идват при Него. Покланят се, но те не Го приемат вътрешно. Особено баща ми, не Го приема, не Го възприема! Учителят им отделя много голямо внимание и много време разговаря с тях. Но те не Го приемат вътрешно.

А аз седя отстрани, наблюдавам и си казвам: „Тази работа ще бъде много трудна за мен и за рода ми!” И то в последствие така се оказва. Те започнаха да вокуват срещу мене! И накрая се стигна до там, че брат ми и сестра ми nekъде след 2000-та година ме обвиниха, че съм луд! И аз казах, че повече с тях не желая да имам работа, и няма да имам работа, и няма да се срещам докато съм жив! За да проверят кой е луд и кой не е луд! И сега към 2014 г. го провериха!

3). Продължавам съня си. Значи Учителят им е отделил много голямо внимание и разговаря с тях, но те не Го приемат вътрешно. Идват и други ученици от Школата на Учителя, и Му Се покланят. По това време аз говоря с Него. Но това е на сън. Мария Тодорова стои отстрани и наблюдава, и ме слуша какво разговарям с Учителя. А Борис Николов отиде, и се запиля някъде.

Преди това, което е най-интересното, Учителят играеше Паневритмия с приятелите. Кръгът се движи на Паневритмията. И Учителят Се приближи до някоя двойка, вземе двойката, отдели я от кръга. Започва да играе Паневритмия с нея и полета-полета я съпровожда всяка една двойка до края на един кръг, огрян от светлина. Значи кръгът на Паневритмията се движи, след това Учителят взема двойката, играе с тях. И отгоре се вижда, как една светлина отгоре от небето огрява една друга Паневритмия. И Учителят ги придружава. И като стигнат до края на кръга, Учителят ги пуска, и те изчезват в тъмнината. И повече те не се

виждат. Тогава Учителят Се връща отново в осветяващия се кръг от една светлина, идваща отгоре и хваща другата двойка. И по този начин Той изкарва двойка след двойка.

И което е най-интересното, че тези двойки, играещи Паневритмия, като излезнат от кръга на светлината, плескат с ръце и викат и говорят, че са се дематериализирали, понеже **не виждат Учителя и не виждат светлината!** Те смятат, че са в друго поле – в друг свят. А фактически Учителят Се смее на това, защото Той ги изважда от света на светлината и ги препраща в света на тъмнината! Защо? Ами, защото те натам отиват. **А светлината на Учителят Се намира в Неговото Слово.**

4). Така, че онези, които четат оригиналното Слово на Учителя, се намират в светящия кръг на онази светлина, която идва отгоре чрез оригиналното Слово. А другото Слово, което е променено от времето на Учителя – от 1945 г. насам до 1951 г. – това е онзи свят на тъмнината и онзи кръг на тъмнината, където Учителят ги изважда от кръга на светлината, и ги пуска да си вървят в света на тъмнината. Това е, което аз виждам.

5). След това се приближавам до Учителя и задавам няколко въпроса. Първият въпрос, за беседите. Казвам, че са изменени и посочвам няколко издания. Питам Го: „Какво да правим?“ Той Се усмихна и каза, като че ли това не е толкова важно. Аз не съм съгласен с това. Упорито Го питам – Словото е променено! Как може така аз да бъда безразличен към това?!

Учителят поклаща глава и го приема, че това е наистина неприятно, но е факт. И мълчи, не казва нищо, но го приема като факт, защото е станало.

6). Второ – казвам на Учителя, че на 24 март 1973 г., на обяд, в дома на Борис Николов съм сравнявал „Високият идеал“ – 2 екземпляра – печатния, който е отпечатан, и този, който е на пишеща машина. И че там има разлика между оригинала, който е на пишеща машина, и онова, което е отпечатано под печат. Има голяма разлика! Учителят слушаше внимателно, аз Му казвам, че има много големи различия, и Му посочвам различията. Питам Го какво да правя. После Се усмихва великодушно, толерантно и казва: „Е, има ги!“ Аз пак говоря за тези различия и казвам: „Да, има ги, но какво да правим с тях?“ Аз пак говоря за тези различия, за начина по който се е работело и за целта, която се е преследвала – да се измени Словото Му. И Му казвам, че не съм съгласен с това, и с тази линия на поведение! И Го питам какво да правя. Учителят мълчи строго.

7). После разбрах, че Учителят не одобрява тази работа! Също така, по същия начин е мълчал и при Паша, когато тя Му е чела редактираните от Него беседи. А понеже Учителят е недоволен – Той мълчи! А тя е мислела, че това е знак на одобрение от Учителя. Но понеже няма кой да работи – работи. Той мълчи. – Няма работещи!

И бях пак решил да питам: „Какво да направя накрая?“ Но ето, че дойдоха приятелите при Него, и ни прекъснаха разговора. И аз се събудих. През цялото време Мария Тодорова стоеше отляво до Него, и слушаше внимателно целия ни разговор. А Борис беше отишъл някъде по работа.

8). И по-нататък, това е трето. В разговора ми с Учителя, ми се оплака, че моя баща Го е занимавал толкова време с глупости! – Карал Го е да марширува. Учителят е вървял доста време с него. Като ми каза това, аз си казвам: „Да, баща ми изобщо не вярваше в Учителя, не вярваше и в това Учение. И всички ги приемаше за дъновисти.“ Обаче, мина много-много време, баща ми се промени към Учителя.

И накрая казваше така: „За Дънов да, но за дъновисти – не!“ И което е най-важното, аз това нещо днеска в 2006 г. го приемам това изказване на баща ми, и го поддържам: „За Дънов – да, но за дъновисти – не.“

И сега е 2014 г. Приемам го, че е същото.

9). Е, ще ме питате: „Тогава защо издавам „Изгревът“? Ами аз „Изгревът“ го издавам, **за да се очертае и да се покаже Пътят Господен.** Тоест, това са живите павета, които представляват опитностите на приятелите с Учителя, и представлява така нареченото Цариградско шосе, което тръгва от София до Цариград, което на времето беше павирано с павета. А това са живите павета от опитностите на приятели, и представлява Пътят Господен. За това го правя! Правя го за Школата на Учителя. И както казваше баща ми: „За Дънов – Да, но за дъновисти – Не!“

10). По-нататък – четвърто, Учителят не беше доволен от Борис, че се занася насам, нататък, и не се съобразява с действителността. И че неговите постановки за Шестата раса не са верни. И Учителят го е слушал да Му говори дълго време, като през това време са се разхождали. Учителят го е изслушал. Значи Учителят не беше доволен, че Борис не се съобразява с действителността. А това е нещо много важно. Учителят винаги Се и съобразявал.

11). Пето – пак се връщам на онзи кръг на танцуващите двойки. Тогава Учителят ги поемаше, завеждаше ги до края на кръга. **И те – от светлината влизаха в тъмнината!** И всички плясваха с ръце, смятат, че са вече в друго измерение. А Учителят Се смееше! Те пак бяха на Земята, пак се движеха на Земята, но вече бяха в обсега и в света на тъмнината.

Какво означава това? Човек пак се движи в своето ежедневие, но няма вече светлина в ума му, а има тъмнина. И в тази тъмнина може да прави само едно нещо – да си изплаща своята родова, и своята лична карма. Той не може да работи по духовни въпроси, защото е в обсега и в света на тъмнината. А за да работиш по духовни въпроси, трябва да преминеш в другия кръг – кръгът на светлината. Тази светлина се дава от Словото на Учителя.

12). Така, и сега исках пак да питам Учителя за въпроса: „Какво да правя с този въпрос – отпечатано променено Слово и оригинали, които аз пазах?“ Той мълчеше и Той каза така: „Като му дойде времето, този въпрос ще се разреши.“

И наистина, дойде това време – смени се този строй, и се смениха условията. И се получиха, и дадох условия за свободен печат. И аз в разстояние на 4–5 години издадох 59 томчета оригинално Слово на Учителя, което съхранявах 30 години от ежемесечните обиски на Милицията. А как съм го издал, и каталогът се намира в края на „Изгревът“, том XVI.

Така, че по ония години имах невероятни сънища и невероятни срещи с Мария Тодорова и с Борис Николов! Те предизвикаха много-много време за тълкуване и проверка.

13). Сега за накрая, за финала ще ви разкажа нещо, което съм го сънувал на времето. Това е на **6 срещу 7 декември 1972 г.**, петък, 4 часа сутринта. Този сън се оказа верен от 1972 г., а днес е 2006 г., и днеска е 28 май.

Отначало виждам на сън съм, че Учителят работи нещо. Работи, работи, после сяда и почива. Той ме вижда, че съм свободен, и ме повика. Аз отивам при Него и виждам, че беше разрушена от други хора една къща, една хижа на планината – разрушена! Разхвърляни дъски насам-нататък, само стои нейната основна конструкция. И разхвърляни греди,

дъски и т.н. И тогава, аз се опитах да вдигна сам гредата и да я оправя, и да поправа основната конструкция, и да направя една барака за подслон. Тоест, като отидат на планината, да има къде да се подслонят от дъжд, от вятър, от сняг, от студ.

И аз почвам да работя, обаче, виждам, че е трудно, че съм само аз! Тогава аз се отказах и си тръгнах. После Учителят даде една идея, да се направи една **дървена къща, под форма на два входа**. Така, че тази предишната къща и с разрушените греди и дъски, ние се отказахме от нея. Аз също се отказах, че аз не можех да я направя сам. И тогава Учителят даде една идея, да се построи една дървена къща, така, че тя да има два различни входа. Аз се чудех защо! После започнахме да работим с Учителя. Отначало аз не исках, а се дърпах. Но си казвах: „Абе все пак това е Учителят! Ще го послушам!“ Съгласих се и започнахме заедно да градим дървената къща – хижа. Така, че тази хижа имаше две стаи, като отстрани имаше един вход, от другата страна друг вход. Та кой където искаше, от този вход влизаше, и в тази стая седеше. Но къщата беше обща – с две стаи, като тези две стаи беха отделени една от друга със стена. Но покрива беше общ и **хижата беше обща**.

Така, че ония, които идваха от ляво, отиват към хижата и си влизат така от ляво. Онези, които идват от дясно, отиват към хижата, влизат в дясно. Така, че едните седят в лявата стая, другите седят в дясната. **Но нямат никакво общение** между едната и другата стая.

14). И събудих се, записах съня. Скицирах и самата хижа с двата различни входа. И казвам: „Е-е-е-е-е, това пък какво значи?“ И отивам при Мария Тодорова, и споделям съня си, и казвам: „Какво това значи?“

Ами казва: „Как какво значи? Ами казва, това, което се случи след заминаването на Учителя! Разруши се вика онази къща! Ти искаш сега, идваш нещо да вдигнеш греди, да оправиш – то е разрушено! Значи тази форма е разрушена, тя не може да се поправи. А Учителят показва друга форма в бъдеще – за едно друго поколение. Т.е. онези, които са от ляво – да си влизат в лявата стая, онези, които са от дясно, в дясната стая – при един общ покрив.“

15). И казвам: „Добре де, тогава няма да има Братство – Единство?“ И тя казва: „Да, няма да има Братство – Единство, но ще се подслоняват под един и същи покрив.“

И какво стана накрая? Накрая стана така, че този сън се сбъдна! И към 2006 г. той важи. Едните си отиват в лявата стая, другите си отиват в дясната стая. Трябва да бъдат под общ покрив.

Това е същото към днес – 2014 г.!

А цялата къща, която аз съм я построил с Учителя, това е поредицата „Изгревът“ от I до XXII том. Така, че тази поредица от 22 тома, това представлява къщата, която аз съм построил с Учителят.

Към 2015 година те са 30 тома. Ясно ли ви е?

16). Та онези, които са от едната лока, ще си влизат в своята стая в ляво. Ония, които са от дясната лока – ще си влизат в дясната. – Но ще бъдат под един и същи покрив.

А този покрив е поредицата „Изгревът“. Така, че в „Изгревът“ са и едната лока и другата – и Бялата лока и Черната лока.

И още 1922 г. Учителят говори, че в Школата Му 75% са от Черната Школа и 25% от Бялата лока. Това е съотношението, което трябва да съществува, за да може тази Школа да се движи. Вие ще кажете: „Как така?“ Ами ще си прочетете първа школна лекция на Общия Окултен клас

от 6 октомври 1922 година „Положителни и отрицателни сили в природата”. И тогава ще разберете как са нещата.

17). Така, че в момента тази поредица от „Изгревът” представлява това, което аз съм направил с Учителя. **И присъства и едната и другата** **ложа** с техните спомени, с техните живи павета, които представляват Пътят Господен: София – Цариград. А Цариград – една символика. Това е градът на Славата, градът на Царя. И затова се пита онзи в Псалмите на Давида: „Кой е този град на Славата? Кой е тоя Цар на Славата?” – Това е Господ на Силите! Това е Царят на Славата!

Така, че това, което беше записано на 6 срещу 7 декември 1972 година, преди над 38 години, това нещо днеска го виждаме в поредицата на „Изгревът”.

18). Сега, друго, което искам да кажа, аз съм си записал много неща от 2000-та година насам. Борис много пъти се явява на сън, иска ми кредит. Аз казвам: „Повече кредит няма да ти давам! Ти си направи опита. Ти ми изразходва кредита, пропиля го, и повече кредит за тебе няма!”

Така, че имах много срещи с тях на сън – в Невидимия свят. И ги виждам как те си работят по същия начин – Мария Тодорова с Борис Николов.

19). И което е най-интересното! – **Кой какъвто си е бил на времето на Земята, той си е същия и в Невидимия свят!** И не случайно се потвърждава онзи окултен закон: Каквото вържеш на Земята, това ще развържеш на Небето. И каквото вържеш на Небето, това ще развържеш на Земята! Това е първия закон.

И втория закон, който казва Учителят: „**Каквато Светлина имаш долу на Земята, с тази Светлина продължаваш горе.**” И Той казва така: „Имате едно електрическо фенерче. А около вас – тъмна нощ. Вие вървите с това електрическо фенерче и то осветява само това, което може да освети. И вие вървите, и виждате само, което то осветява. Друго казва вие нищо не виждате. Наоколо е тъма! Зависи от вашето електрическо фенерче докъде ще издържи, и дали пръска светлина.”

Това представлява Светлината в съзнанието на човека. Каквато Светлина имаш в ума си и в съзнанието си на Земята в човешкото си тяло, същата Светлина ще имаш в съзнанието си, когато напуснеш човешкото си тяло и си заминеш от Земята в Невидимия свят.

А защо? Защото съзнанието не умира! То съществува и за Земята, и за Невидимия свят. Съществува за вечни времена!

Амин!

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ СЛОВА

1. Този материал беше подготвен през 1988 г., когато бях на 50 години. Минаха 18 години и през 2006 г. аз реших да го приготвя за печат. И точно на 14 май 2006 г. аз започнах да го записвам на касетки. Записани бяха 14 касетки по 90 минути едната. Бяха предадени на Полина да ги изслуша и прехвърли на машинописен текст чрез компютъра. И от тогава този материал чака времето си, за да се отвори време за печат.

2. Полина направи корекция и разпечатка, която ми изпрати. Аз го прочетох отново внимателно и сложих някои допълнения. И най-важното бе, че аз сложих подзаглавия, за да се разбере за какво става дума. Аз също отначало не можех да се ориентирам в материала, но сега с подзаглавията всичко се разбира.

3. Отбелязани са датите и часовете, когато съм диктувал материалите – **от 14 май 2006 г. до 29 юни 2006 г.**

Когато започвах да диктувам за запис, аз почти не си спомнях какво съм говорил преди това и докъде бях стигнал. Затова може да ви се струва, че има повторение на лица и събития. Искам да ви уверя, че няма никакво повторение! Това са точки от една окръжност и всяка точка е на различно място и време от центъра, но съставляват самата окръжност. Всеки разказ има различна гледна точка и защитава съвсем друга цел.

4. В „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011) са представени опитностите на Мария Тодорова. Включени са 24 снимки – от № 17–40, и материал от с. 125–394.

През 1996 г. излезна „Изгревът“, том V с нейните спомени. Тогава смятах да включа и този материал, който изнасям сега, но се спрях, че щяха да ме обвинят, че съм враг. Но сега, след като излезнаха 30 тома на „Изгревът“ и съм направил 57 концерт-рецитала, и съм публикувал 59 томчета оригинално Слово на Учителя, и съм раздал на 100 човека 25 концерт-рецитала на CD, то вече не могат да кажат, че съм враг!

Врагът им е друг! Той е посочен.

5. Материалът, който е диктуван, е на говорим български език. Аз така говоря, така мисля и така се изразявам. И всеки разбира за какво говоря, но на никой не му изнася да ме слуша, да чете и препрочита „Изгревът“! Аз съм си свършил моята работа. Остава те да си свършаш своята работа и да четат „Изгревът“.

Знам, че ще дойде времето, когато ще го четат, но това е за едно друго поколение, което трябва да дойде. Аз за него работя! Това го знам от много отдавна!

6. Това, което изнасям е запис на гласа ми на „прима-виста“ както казват музикантите, без предварителна подготовка. Това е дело на Онзи, Който ме е ръководил. А ако на някой не му изнася, да не го чете! Те точно това правят и го отхвърлят!

Нека да го отхвърлят! Това не е за тях! А за другите!

7. Има публикувани снимки с Мария Тодорова и Борис Николов в „Изгревът“, том XXII, както и в други томове. Накрая ще ги обединим всички и ще ги издадем всички. А защо ли? Доказваме, че такъв човек е съществувал. И го е имало на Изгрева.

8. Това, което сега изнасям, заедно и с другите материали и истории за песните на Учителя Дънов, ще бъдат публикувани в отделен том за Мария Тодорова. Той е вече подготвен и чака времето да се отпечати.

И тогава ще видите какво означава Школа на Бялото Братство и на Черното Братство под един покрив. Нали така Учителят накрая разреши въпроса. И едните и другите ще бъдат **под един покрив**, защото вървят заедно откакто свят светува чрез човешкия род на Земята.

9. Предупреждавам ви, че всичко, което съм изнесъл е Истина! И ако се опълчите срещу написаното от мен, ще имате работа с онези хвъркати архангели, които охраняват Школата с меч и с копие!

И прошка от тях няма! Затова изнесохме тяхната история на последният концерт-рецитал през 2014 г. Проучете я. Вижте я. Тя ви очаква.

Амин!

10. Днес е сряда, 28 януари 2015 г., 19.10 ч. Подреждам материалите за „Изгревът“, том 31, който предстои да бъде предаден за печат.

11. На 22 януари 2015 г. предадохме за печат том 30. А това бяха спомените на Сава Калименов.

12. За да се свърши една Божествена работа трябва един човек от Небето да се съедини с човек от земята. Това го дочаках да се случи.

Амин!

II.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ЗА ПЕСНИТЕ НА

УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ,

БРАТСКИТЕ ПЕСНИ

И

МУЗИКАНТИТЕ НА

ИЗГРЕВА

Магнетофонен запис,
13 декември 2006 г.–18 февруари 2007 г.

1. ДВАТА ЧЕРНИ ТЕФТЕРА

1.1. КАК БЕ НАПРАВЕН ЗАПИСА НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Днес е 13.XII.2006 г. Часът е 19 ч. и 15 минути. Днес ще разкажа как съм работил с Мария Тодорова и как бе осъществен запис на нейното изпълнение на песните на Учителя през 1972 г. Днес е 2006 г., а този запис бе направен 1972 г. – значи преди 34 години. Вие смятате ли, че е много лесно човек да върне паметта си с 34 години назад? Може, ако неговата памет представлява магнетофонна лента на която са записани случки, събития, разговори и още много други неща. И те така са записани, че са оставени в паметта. И сега, трябва на този запис в паметта да се намери магнетофонната лента на която е записан, на която са записани всички тия събития преди 34 години, да се сложи на магнетофон, да се завърти и да се възпроизведе.

Аз това нещо го направих по един друг начин. Днес цял ден от сутринта до сега, аз бях пуснал записа на Мария Тодорова преди 34 години на магнетофонната лента на моя стар магнетофон „Грундинг“. Освен че изслушах записа, в същото време аз успях да го презапиша чрез един тука уред на касетки за всеки случай. Освен това, през цялото това време аз успях да препиша онези бележки, които съм си взимал по време на записа във връзка със заглавията на песните, кога са правени и данните от брояча, онзи брояч, който отмерва колко метра са изразходвани за записването на една песен. Така че това нещо го направих в три папки, за да може да служи за три човека. И през цялото време, когато аз слушах, аз се върнах 34 години назад, и преживяванията ми във връзка с онези епоха бяха много неприятни за мене, защото се свързах с онези времена, когато аз осъществявах този запис. Аз този запис не го осъществих така лесно, аз съм се борил за него. Не само съм се борил, но воювах за него на живот и смърт. И накрая успях!

А сега ще ви разкажа подробно всички събития по ония времена. Първо, аз започнах да посещавам Мария Тодорова и Борис Николов през 1969 г. Отначало моите посещения бяха във връзка с някои проблеми в т.н. „братски среди“, защото аз контактувах с Галилей Величков, който ми разказваше много събития и случки от ония години както по времето на Школата на Учителя, така и след заминаването на Учителя след 1945 година, както и всички събития по разрушението на т.н. Братство, и на Изгрева в София непосредствено след процеса, който е извършен и осъществен от държавата, от държавните власти срещу няколко лица – Борис Николов и Жечо Панайотов. И на подсъдимата скамейка бяха поставени всички последователи на Учителя след Неговото заминаване. Така че що годе, аз бях запознат. Допълнително аз успях да си допълня някои сведения от други лица, които бяха съвременници на Школата на Учителя, които познавах и които ги посещавах във връзка с онази работа, която аз движех. А това бе да запиша спомените на последователите на Учителя по времето на Школата.

Второ, тези аз, които заварих, аз не заварих първите ученици от Школата на Учителя, защото те бяха си заминали до 1922–1923 г. Аз заварих онези, които са били по времето на Школата от 1922 г. до 1944 г. Те са били в Школата. Тогава са били 20 годишни, когато е откриване на

Школата. Когато е закриване, са били 45–50 години. И като сложиш още 25–30 години след 9 септември 1944 г., към 1969–1970 година, те бяха 60–65–70 годишни, 75–80. Значи под 60 години, това бяха лица, които не са били в Школата на Учителя. Значи, за да бъде в Школата на Учителя, да кажем че е на 20 години, той завършва на 44 години – 42–44 години, това е 1945 година. А като сложиш още 25–30 години, значи лицето трябва да бъде най-малко на 65 години. Галилей Величков, когато аз работех с него, той беше в порядъка на 65 години. Мария Тодорова през 1970 г. беше на 72 години, а Борис Николов на 70 години. И тези, които можеха да дадат някакви данни, сведения, те бяха възрастни. Някои бяха починали и бяха си заминали. Други бяха починали след драматични развръзки и борби в братските среди, както и онези борби след т.н. процес срещу Братството. Тогава също много хора си почиват, след драматични развръзки във връзка с този процес.

Така че тези, които бяха останали живи, бяха около десетина човека, които можеха да дадат нещо. И аз работех с тях при пълна нелегалност. Аз също още се чудя как успех да се измъкна в ония драматични времена, когато всеки месец се правеше обиск, обиск по домовете и се изземваше литературата на Учителя, изземваха се всички ръкописи направени на пишеща машина, на ръка! Лицата се водеха в Милицията, разпитваха се и ги караха да подпишат клетвени декларации, че ако още веднъж се занимават с такива неща, ще бъдат изселени от София. Мнозина от тези възрастните, бяха вече пенсионери. Онези, които работеха като мен, те се криеха и се лажеха, защото можеха да бъдат не само изселени, но и уволнени. Така че обстановката беше много страшна!

Освен това тези, които бяха останали живи, те воюваха помежду си и се гонеха едни други. Те бяха останали живи след развръзката на този съдебен процес срещу Братството и срещу последователите на Учителя Дънов. Изгревът беше разрушен, разграден. Особено след 1970 г. беше пометен и там вече започнаха да се строят Посолствата на чуждите Легации. Така че аз, когато отидох при Борис и Мария, Изгрева беше започнал да се разрушава. Вече се знаеше, че връщане назад няма и че всичко е разрушено, за да няма никаква следа и помен от Изгрева, от Школата на Учителя Дънов. Беше унищожена цялата литература и претопена, т. е. не трябваше да има никаква следа.

Особено беше характерно за **Никола Нанков**, той събираше различни беседи, различни документи от историята на Братството. Таман ги събере, наклеветят го и докладват, че ги е събрал, отиват при него и ги обераат. Т.е. те го чакаха и всяка година му правеха по един-два обиска. Те го чакат да си събере нещата, отидат и приберат нещата, и си заминат. И тези неща къде отиваха? Ами те ги, или трябва някъде да са ги укривали, или да са ги унищожили. Може и да са съхранени някъде досега или да се съхраняват на разни тайни скривалища, но според мен те са унищожени. А може и след време да изпъзат. Но изминаха вече 17 години, и аз съм този, който се занимава с историята на Школата. Досега никой от тези среди, които правеха обиските и изземваха тази литература не са ме извикали, и не са ми предали нито един лист. Това означава, че или не е дошло времето да предадат тези материали, ако са съхранени, или пък те ги пазят още, или пък другагата вероятност – да са унищожени или претопени, или изгорени. Има различни начини да се унищожат.

Така че, когато аз отидох при Борис и Мария, нещата вече за мене бяха от ясни по-ясни.

И така, нещата за мен бяха от ясни по-ясни. Но те не бяха ясни на Мария и на Борис. Те едвам се движеха, но смятаха, че ще живеят вечно и смятаха, че Невидимия свят ще им даде кредит, за да си завършат работата. И което е най-важното, смятаха, че небето ще им даде условия да продължат работата си. Каква работа? Работата на тяхното поколение беше до 1944 г. След заминаването на Учителя от 1944 до 1970 г., когато аз бях, те се провалиха по всички линии. Те издадоха променено Слово на Учителя. Мария Тодорова успя да издаде една Песнарка. И след това се започнаха борбите, които аз съм малко описал в I и II том на „Изгревът“, и в някои други томовете от „Изгревът“. Но ще дойде време, когато ще се спрем по-подробно на този въпрос.

И ето, аз съм вече при Мария и Борис, вече имам свой план. Онзи, Който ме ръководи от Невидимия свят ме е изпратил, за да ги задействам, за да можем да работим. Какво да работим? Ами да запиша спомените на Мария Тодорова по времето на Школата, така също и спомените на Борис Николов и онова, което той си спомня от времето на Школата. Но това беше мой план и това беше концепция на Оня, Който ме ръководеше. Аз свалих този план и тая концепция пред Борис и Мария. И може би цяла година, аз от 1969, 1970 година, 1971 година аз се разправям с тях непрекъснато. Аз ходех всека седмица при тях, стоях по 2–3 часа и разглеждаме въпроси, такива въпроси на които сега в момента аз не разглеждам с никого от сегашното поколение, защото тези хора сега в момента на моята възраст, те не знаят нищо. Предишните поколения измряха, младите също не знаят. Те трябва да почнат да четат „Изгревът“. Но онези, които бяха на 70 години и на 72 години като Мария и Борис, те помнеха, знаеха. И аз трябваше да употребявам неимоверни сили, за да мога да ги задействам. И когато се връщах от тяхното посещение, аз бях изцеден като лимон, аз нямаш сила да се движа. Защото цялата сила, която минаваше през мен и която ми давах, аз я давах на тях, за да мога да ги задействам. След като аз си отида, тая сила, която аз съм я дал, те се движат няколко дена и вместо да почнат да работят онова за което сме се уточнили – Мария Тодорова по спомените, Борис Николов по спомените, когато отида следващата седмица, те не са работили нищо! А какво са работили? Борис отиваше да работи, занимаваше се с мозайките, Мария Тодорова посрещаше и изпращаше посетители, занимаваше се с домакинството. При нея имаше една слугиня Станка, която ѝ помагаше. Без нея тя нямаше да може да свърши нищо. И накрая – нищо! Значи до 1972 година нищо не беше записано от мен като спомени, защото аз не можех да се справя с тях. И тогава реших да започвам да записвам спомените на Мария, и да почвам да ги записвам на лист хартия. А това бяха обикновено моите рецепти на които записвах, на тефтерчета. И винаги слагах нещо в торбата, както тя се изразяваше: „Ти пак сложи нещо в торбата.“ И така, седмици, месеци, години напред. Това е за спомените на Мария Тодорова, във връзка с Школата. Това се отнасяше и за Борис, който накрая седна, и полека-полека започна да ги записва спомените си на стенограма, след което той ги четеше на един магнетофон и аз ги записвах. Така съм работел с тях.

А сега, да се върна на най-важния въпрос. Мога да кажа, че в разстояние на две години, когато ги посещавах, аз изобщо не бях чувал Мария Тодорова да свири на пианото. Защо? Ами тя свиреше тогава, когато имаше настроение, когато не беше уморена, когато нямаше проблеми със здравето си. А това беше много рядко. Може би на две седмици да седне

и да посвири нещо – едно-две парчета, една-две-три песни на пианото. И понякога, когато дойдат гости от провинцията, когато ѝ се помолят да изсвири нещо, тя сядаше на пианото, изсвирваше една-две песни и толкова. Но нещо системно по програма? – Не. И тогава аз започнах да я убеждавам, че е необходимо да се запише нейното изпълнение на песните на Учителя. По това време и през това време тя непрекъснато разказваше разни случки и събития, които аз ги записвах, и които влезнаха в нейните спомени в „Изгревът“, както том I, така и том V. Но за да я накараш да започне да приеме тази идея, беше много трудно.

Първо трябваше да я убедя, че е необходимо да се запишат. Защо? За да останат за следващите поколения. И аз казвах така: „Слушай какво, ти в момента си възрастна. Ти може и да не дадеш най-доброто изпълнение, но все пак хората ще имат възможност да чуят какво е темпото, как се свири, какво, що и как. Все пак да имат някаква представа. А сега, че ние не може да дадем най-доброто изпълнение – ти не си на 35 години, а си на 72 г.“ И тя се съгласи. Направихме един-два опита. Аз донесох магнетофон, забих един пирон – над пианото имаше една гредка. Аз забих един пирон, окачих една връв и на самата връв праметнах микрофона. Той беше един чешки „Тесла“, на същия на който в момента аз правя записа и направихме опит. Тя чу едно-две изпълнения. След това Борис Николов дойде. Той също го чу. Не го харесаха. Ами казвам: „Трябва репетиция.“ След една-две седмици тя започна да работи – репетира. Направихме запис и беше задоволително добър. Тя го хареса и тогава решиха, че тя трябва да почне да работи.

И сега, кое беше най-интересното? Най-интересното беше, че в момента аз когато работех с тях, винаги имаше противодействия – както от Невидимия свят, така и противодействия от разни посетители. Пример, от сутринта до вечерта при тях се нижеха на върволица идваха посетители – техни познати, близки. Те смятаха, беха свикнали от онова време да си правят посещение всеки ден по един път. И понеже на Изгрева са били бараки, които са били на 20–30 метра барака от барака, те тогава са влизали от барака в барака – приказват с този, онзи. И така им минава времето. Сега вече бяха разпръснати, Изгрева беше разрушен, беха разпръснати. И държавата им беше осигурила апартаменти – гарсонieri. Това беше пак, ролята изигра Учителя, че чрез държавата никой не остана без покрив. Всички бяха настанени в апартаменти – едностайни, двустайни, гарсонieri. Така че те не могат да обвиняват комунистическата власт, че ги е изхвърлила на улицата. Такова нещо няма. И сега, тези хора идваха от сутринта до вечерта при Борис и Мария. Аз когато отида там, отведнъж почват да идват и аз бягах, и се криех в една друга стая отзад, за да не ме видят, че идвам. И аз сега какво правех там? По някой път дойде Мария да каже нещо, дойде Борис да каже нещо. Аз записвах, обаче те ми губеха времето. Аз прехвърлих магнетофона там, значи магнетофона, който беше в онази стая отзад, аз можех да записвам при положение, че те разказват нещо. Но какво да разказват когато през цялото време идват посетители, които им говорят за, за какво говорят? – Приказки. И питам Мария: „Абе Мария, вие за какво разговаряте?“ И тя казва: „Разговаряме за боб и за леща.“ Значи обикновени работи. Обаче, те ми губеха времето. А те бяха изпращани от онези сили, които противодействаха, първо да ми губят времето, второ да не ми позволят да имам контакт с Борис и Мария. Трето – да ги изразходват психически, да им вземат силите, та ако имат свободно време те да нямат сили да работят. И точно така ставаше.

И когато дойде време да записвам песните на Мария, тя трябваше да подготви 3—4—5 песни, и в определено време аз да дойда да ги запиша. Добре, аз идвам, слагам магнетофона, обаче по това време започват да идват хора, да чукат по прозорците, еди какво си. Не може да се направи никакъв запис. Следващият етап, накарахме Станка — домашната прислужничка да отиде и да заключи външната врата. Но те идват, тропат, тупат там недоволни, виждат че има хора тука вътре. Други пък, похитрите заобикалят отзад, почват да тропат на онази врата на кухнята: „Ама къде е Борис?“ Той казва: „Абе имаме работа.“ Еди какво си. — „Ама ние искаме Мария.“ Абе пречат непрекъснато! Т.е. аз нямам свободен ден, където аз да бъда оставен на спокойствие да направя записа. Значи това е противодействието отвън — чрез хора, чрез събития.

Исега, което бешенай-важното, идванай-голямото противодействие. Мария Тодорова почна да боледува. Какво да боледува? Ами в момента, когато тя се приготви да репетира, да подготви песните на Учителя, това означава, че тя трябва да си ги припомни, да ги свири, да види как ще бъде, изобщо това е една творческа работа — трудна работа, защото тя не беше свирила доста време. Значи трябва подготовка, която да е от няколко месеца. И точно в този момент тя започна да боледува. Как да боледува? Ами яви се т.н. ревматизъм, не артрит, не полиартрит, а ревматизъм. Аз съм лекар. И започнаха кризите по отношение на ревматизма, и започнаха да ѝ се подува ставите. Първото — двете гривнени стави на двете ръце, подува се ставите, подува се ръцете. Невероятни болки! Тя не може да свири, тя не може да хване лъжица, тя не може да хване вилица — тя не може да се храни. А онова, което се хранеше, взимаше в една чиния и супите, които ги правеше, ги правеха пасирани супи. Тя така пиеше от чинията супата, защото тя не може да хване с пръстите си никаква вилица, никаква лъжица. И всичко което ядеше, така го ядеше — тя го пиеше. Значи едно такова подуване на гривнените стави продължава към един месец. В такъв случай по ония години се знаеше какво да се пие като лекарства. Това беше аспирин и някой други препарати, които аз ѝ давах. Тя пиеше, възприемаше тези неща, пиеше и билки. И след един месец този отток по ръцете полека-полека започва да спада, започват да мърдат. Следващият месец тя пак се възстановява и на третия месец тя вече може да свири. Обаче, точно почне да свири и тези болки, този пристъп се прехвърля върху лакетните стави. Лакетните стави отведнъж се зачервяват и се подува. Как се подува? Все едно, получава се подутина с големината на яйце. Ама съвсем сериозно ви казвам. Аз съм лекар и за пръв път виждам тези неща. Знаех ги като теория, но такова нещо за пръв път виждах. Това е пак, минават два-три месеца, тя пак не може да свири, защото лактите я болят. След това започва и се прехвърля върху раменната става — на рамената. И се получават две бучки колкото юмруци. Ама то нещо невероятна работа — зачервени, боли я, плаче, реве! Как ще може да свири? А аз знам, че това нещо го правят нарочно, за да тя да не може да свири. И така половин година се бориме, но не половин година, цяла година се бориме. Тя не може да почне. Ние направихме опитите, опитите бяха сполучливи.

Но ние не можем да почнем да правим записите от тези атаки срещу нейното здраве! Значи първия етап, атаките бяха от т.н. „последователи на Учителя“, които идваха и ми пречеа с техните посещения. Втората атака беше, че им губеха времето и им взимаха силата и енергията. Третото нещо — аз, което давах като сила и енергия, и ги заредя, те ги изразходват за съвсем други неща. Борис отиваше да работи на мозайка, тя се занимаваше с други.

И накрая какво? – Нищо! Пълен провал по всички линии! Аз направо беснеех. Аз не можех да се примиря. А Онзи, Който ръководеше отгоре, той също беснееше! Водеше се борба на живот и на смърт. И аз казвам: „Чакайте бе, вие какво правите бе?“ Тя казва: „Аз съм болна.“ – „Да, разбирам, че си болна. Ще оздравееш, ще почнем работа. Обаче вие в момента, когато оздравеете, почнете да се занимавате с други работи.“ – „Ама казва, това е важно.“ – „Кое е важно бе? Нищо не е важно!“ – „Как да не е важно?“ – „Ами не е важно.“

И накрая какво стана? На следващата година вече, беше 1972 година, значи 1971 година боледува, 1972 година що годе се възстанови. И полека-полека тя почна да репетира, и започнахме да направиме първите опити.

1.2. АТАКИТЕ ПРЕЗ ДЕНЯ И ПРЕЗ НОЩТА

И аз тука виждам в моя лист на който съм описал песните, виждам, че съм започнал да правя записите на 16 април 1972 г. И на този 16 април аз съм записал само две песни – „Фир Фюр Фен благославяй“, и песента „Аум“. Отбелязал съм песните, отбелязал съм номератора от колко до колко метра е записано. Значи на 16 април 1972 г. аз съм записал две песни. След това съм записал на 23 април – шест песни. След това идва на 3 май, на 10 май. И фактически аз записвам тука, почти всяка една седмица. И тези песни са отбелязани.

И така, аз записвам всяка седмица почти по няколко песни. И като направя сега справка, значи съм започнал на 16 април, тези неща съм извадил по дати, и кои песни са записани. И приключвам на 17 юни. Значи април, май, юни аз съм работил и фактически аз съм записал $\frac{3}{4}$ от песните. Да.

А сега ще ви разкажа как се записваха песните. Вие да не смятате, че този запис се е осъществил много лесно? – Слагаш магнетофона, слагаш микрофона и Мария Тодорова свири, а ти записваш. Няма такова нещо! Наистина магнетофона е сложен на една поставка, на една масичка, преметнат е микрофона през една връв. А отгоре аз съм забил един пирон над пианото. А това пиано се намира там, където спи Мария Тодорова. Тя е една мъничка стаичка – три на три метра, едно пиано там, няколко шкафа, едно малко легло за Мария Тодорова. Обстановката от скромна по-скромна, или може да се каже от мизерна по-мизерна. Такива бяха времената тогава. И в момента тя, трябва да започне да свири. Обаче, един час преди това започват да я болят ръцете. А ръцете се зачервяват, те се подуват. А преди един час не е имало нищо, тя е репетирала. И точно, когато трябва да дойде времето аз да се явя и да почна записа, болките се явяват, ръцете се подуват, кожата се зачервява, и тя не може да свири. А аз пътувам не от София, а от Своге. Аз трябва да имам свободен ден да дойда, да се подготвя. Магнетофона там е оставен, ние го укриваме на едно специално място да не би да дойдат от Милицията да направят обиск и да го приберат. А един магнетофон по ония години беше много скъп. Аз съм спестявал три години, за да го купя. И като спестиш пари, те не се продаваха свободно по магазините, а бяха по разни складове, продаваха се скришно – на познати, на приятели. Такива бяха времената тогава. И аз трябва да почна да свиря, а тя е атакувана. И в такъв случай аз започвам да й разтривам ръцете не с минути, а с часове, за да се отпуснат малко

ръцете, червенината полека-полека да се махне, оттока да изчезне, за да може тя да се облекчи, защото тя е атакувана. При това положение тя не може да свири. И моето отиване, и подготовка за запис е осуетено. Това беше единия начин.

Вторият начин, втората атака беше следната, а това нещо се явяваше много често. Значи аз съм готов за запис, подуват ѝ се ръцете, не може да свири. Говоря за пръстите и за глезените, не говоря горе. А когато получаваше пристъпи в лактите и в рамената, беше изключено. А между другото тя получаваше и ѝ се подуваха колената, и глезените долу на краката. Ама то беше страшна работа! Направо искаха да я ликвидират, искаха да я вържат, да я приковат на кръста с пирони навсякъде, за да не може да свири. Беше жестока борба! Ако аз не бях, тя изобщо нямаше да може да се справи, да излезне от това положение, защото беше сама. Борис нищо, той не се интересуваше от тези неща – и да искаше, той не може да помогне нищо. Така беше устроен. Той дори и за себе си не се интересуваше за своето здраве.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че следващия път да кажем след 2–3 седмици ръцете са свободни, тя е репетирила или пък не е могла да репетира, защото не е била добре, не е имала настроение или пък са дошли гости, които са ѝ отнели времето и силата. И аз отивам, ръцете са свободни, обаче тя не е подготвила песните. Пак нищо! Аз беснея, ядосвам се и казвам: „Абе ти не виждаш ли, че това става нарочно и че това е един план първо да не ти позволят да го направиме това нещо, и пречат.“ И тя казва: „Абе да, разбирам, че ми пречат, ама не мога да се справя!“ – „Ама казвам ти не можеш да се справиш, защото не слушаш. Махни ги тези тука тези, които идват непрекъснато.“ И тя казва: „Не можеме да ги махнем. Те идват. Не може да ги спреме.“ И значи, когато е що годе разположен има някакъв свободен прозорец, и е що годе добре, тогава пък не си е подготвила песните, понеже не е имала настроение, не е била добре или пък са идвали разни посетители.

Третият случай: вече всичко е добре, подготвени са песните, ръцете са свободни. Сядаме да записваме, обаче тя не може да записва. Почва да свири на пианото и прекъсва. Свири, свири и спре, прекъсва – бърка. И не може. И тя казва: „Абе аз вчера го свирех, ама сега не мога да го свиря.“ И аз тогава разбрах каква е работата. Заставах зад нея, заставах както тя седи на стола, аз съм на 30–40–50 см. от нея. Заставах прав, вдигах си двете ръце нагоре, нали и правех нещо като чадър над нея, за да може да я съхраня. А през това време, вие знаете ли какво значи чадър да го разтворите и да пада дъжд, и след това град върху него? Вие пътували ли сте и вие дали сте се движили с чадър, когато дъждът премине на град, и града бие по чадъра, и прави дупки на чадъра? Не сте имали такава опитност, обаче аз съм имал. Имам един-два чадъра, които са продупчени от парчетата град, големи като лешник и малко повече.

И аз така съм си разперил ръцете над нея, и правя нещо като чадър. А ония отгоре ни бият, не с град, не с парченца град колкото лешник или колкото орех, направо с парчета от камъни! То беше атаки, то беше жестока работа, обаче аз всичко поемах върху себе си и така я охранявах, и така се правеха записите! Значи всички записи, които съм направил тук на тези записи, които са обозначени по дати, те са правени винаги по един и същ начин. Аз съм заставах зад нея, разтварял съм си ръцете, моля се, охранявам я и ония ме бият! Атаки по всички линии! И накрая няколко пъти ми прилошаваше, си спомням. И след това като свършиме записа

аз седна, не че съм изцеден психически, не че съм съкрушен физически, ама аз нямах сила да стана бе, аз нямах сила да се движа! И така седях, и някой път полегна така, седях на един креват отзад 1–2 часа, за да мога малко да се възстановя. Пия някакъв чай и полека-полека стана, стана, стана и тръгна и се прибирам.

Отивам до влака, качвам се на влака, отивам в Своге и се прибирах в късните часове, когато са последните влакове. И сутринта бях на работа. Обаче, аз като се върна, ама аз нямам сила да заспя. Човек когато е уморен, той не може да спи. Защо не може да спи? Ами той няма сила бе, той не може да се извлече от тялото си бе. Той е прикован в тялото си и е вързан за тялото си. И ти не можеш да заспиш. За да заспиш и да излезеш от тялото си, ти трябва да имаш сила. Като нямаш сила, ти си вързан за тялото си. Така бях и аз.

Жестоката работа и много-много трудни времена! И по този начин бяха записвани всички песни – чрез охрана от мен. И аз платих много жестоко за тези записи. Аз се изразходвах психически, физически, умствено. И аз като си спомням сега, и си възстановявам паметта, аз съм почнал през месец април, и съм приключил на 17 юни 1972 г.

След това, това беше 1972 година, когато бяха разрешили летуването на Рила. Те бяха забранени до 1970 г. от властите да се летува на Рила от т.н. „последователи на Учителя“. После разрешиха и Мария и Борис бяха организирали своя лагер горе на Салоните. Те отиваха с няколко коне, натоварени с багажи, разпъваха палатките и там престояваха няколко месеца. През това време те не почиваха, те непрекъснато от 10 часа до вечерта горе посрещаха гости. Те бяха хора, които след Паневритмия в 10 ч. сутринта, те тръгваха на екскурзия по езерата, преминаваха горе по Хребета, отиваха към Салоните, престояваха при тях 1–2–3 часа. И полека, полека се смъкваха към хижата или към лагера. И това всеки ден. А между другото, те като отиват там горе, те не отиват на посещение, те отиват и разнасят всичко, което се говори, борбите които се разиграват в лагера между различните групировки. И това всичко, горе се занася на Борис и на Мария. Мария едвам издържа, за да възприеме всички тези неща. А тя се е качила горката, и казваше: „Абе аз съм дошла тука малко да се възстановя, да поема енергия от природата, да се напълня с енергия, за да мога да си продължа работата. А то какво? Аз оставам като парцал от сутринта до вечерта.“ И тя се връщаше в София много по-изтощена и изморена от Рила отколкото, ако беше останала в София.

Та това бяха т.н. лагери горно. Живота беше горе невероятно труден, невероятно драматичен. И ако го разказвам някога, едва ли някой би повярвал как е възможно такова нещо. Да, възможно е и аз присъствах на тези борби между последователите на Учителя Дънов, които бяха воювали помежду си от 1945 година до процеса. След процеса продължаваха да воюват, обвиняваха този или онзи за процеса. И накрая те се провалиха по всички линии! Добре че аз се явих, че ги спасих от исторически провал.

И сега аз тука наблюдавам тази 1972 година, те се върнаха септември. Аз пак продължих да работя с Мария Тодорова, за да може да приключиме записа. И както наблюдавам тука на 1 октомври 1972 г., аз съм записал 6 песни. След това съм записал следващата седмица още 4–5 песни. И така, аз месец октомври 1972 г., аз съм приключил със записите на песните на Мария Тодорова. Да, приключих ги и не мога да повярвам, че Невидимия свят отвори няколко месеца през които

Мария Тодорова беше добре. Нейните ръце можеха да свирят, като пак казвам, предварително пред всеки един запис аз независимо какво беше положението, аз й разтривах пръстите на ръцете някъде към половин час. След това разтривах нейните глезенни стави, тука ръцете до лактите, за да може да се отпусне, защото пръстите й бяха втвърдени и ръцете втвърдени. И тя се отпусна.

Това всичко, което беше там и я атакувах, минаваше и през мене, и аз целия треперех, и целия бях втвърден. Абе всичко това, което минаваше през нея, минаваше през мене! И аз трябваше по два начина да го изхвърля. Как да го изхвърля? Да го изхвърля чрез тялото си, чрез мисълта си, чрез молитва. Има различни начини. Да, ама ти си задръстен! – Не можеш да ги изхвърлиш. И да искаш, не можеш! Направо си, абе сложена ти е някаква тапа в тебе и край!

И така, дни наред. Аз след всеки запис нито мога да слушам, нито мога да възприемам. И като съм в болницата, като ми говорят нещо, аз избобщо, те питат: „Абе какво става с тебе? Ние ти говориме, ти чуваш ли ни, не ни ли чуваш? Разбираш ли ни? Какво става с тебе?“ – „Абе казвам не съм добре нещо. Нещо ми стана и не съм добре. Чувам ви, разбирам ви, обаче така, нещо съм занесен и съм замаян.“ И това, което им обяснявах: „Абе казвам нещо съм замаян, нещо ми стана, занесен съм, замаян съм.“ И тогава една от сестрите казва: „Абе, ние ни прави впечатление, че ти си замаян няколко дена. После се оправяш, събота и неделя ходиш в София, и като се върнеш пак си замаян, и си занесен, и си затапен като с тапа.“ Значи бяха забелязали, че има промяна в мене и, че аз се връщам много зле. Много зле се връщах физически, психически, умствено. А това се дължеше на това, че възприемах от Мария всички нейни състояния. Вкарвах ги в себе си, за да може да се освободи и да свърши някаква работа.

Така че този запис, който е направен, той е направен благодарение на това, че Онзи Който ръководеше програмата на „Изгревът“ успя да се справи с много неща, даде една свободна година през 1972 г., когато аз успях да запиша нейните песни. Октомври свършихме и ноември, декември тя се разболя. Отново се явиха същите заболявания, ревматични пристъпи, подуване на ръце, подуване на лактите, подуване на раменните стави, подуване на колената долу. Обаче, това подуване не ставаше едновременно, а ставаше на етапи. Един месец подуване на ръцете, таман отmine, следващия месец се подуват лактите. След това на рамото, явяваха се колкото юмрук подутини. След това на колената – зачервяване, подуване, жестока работа! След това на глезените на краката. Ами тя не можеше да се движи. А как я лекувахме? Ами лекувахме я с лекарства, налагахме я с разни компреси от народната медицина. И полека-полека тя успя да се възстанови. И това беше 1972 година – успяхме да запишем. 1973 година я атакувах. 1974, 1975 година ходихме на Езерата, ходихме на Секирица. И тя вече не можеше да запише нищо. А имяхме план чрез който тя трябваше, дори бях правил един опит, обаче тя каза: „Изтрий го!“ Т.е. тя трябваше да изсвири една песен и след това да даде коментар как трябва да се изпълнява, да даде някои спомени как е дадена песента, някои други неща за дадена песен. А тя имаше тези неща, тя можеше да говори най-малко по 5–10 минути за всяка песен.

Този мой план не можа да се осъществи и жалко! Ако го имяхме това нещо, нямаше да имаме проблем с изпълненията на песните на Учителя. А сега има проблем. Между другото аз заварих и онези музиканти по времето

на Школата, които отхвърляха нейната Песнарка. И те я отхвърляха, благодарение на разразилите се борби между Кирил Икономов и Мария Тодорова в ония времена, и години, когато е имало комисия за приемане песните на Учителя, за подготвяне песните на Учителя. Имало е комисия, обаче тази комисия се разваля. След това тази Песнарка излиза на Мария Тодорова. И което е най-интересното – след излизането на тази Песнарка, те почти я отхвърлят другите музиканти, макар че в последствие почват да свирят по нея. И докато беше жива, непрекъснато имаше коментари. А коментарите продължиха и след нейното заминаване. И накрая аз публикувах нейните спомени, и всички тези неща, които в момента се разиграваха по отношение на нейната Песнарка, и всички ония неща, които бяха отбелязани в нейните спомени в „Изгревът“ том V. До тука така.

1.3. РАЗВРЪЗКАТА ПРЕЗ 1975 ГОДИНА НА „СЕКИРИЦА“

И 1975 година бяхме на Секирица. И вече аз знаех, че те направиха една груба грешка там на Секирица. И аз им казах: „Да знаете, за тази груба грешка вие ще предизвикате акция на властите, на Милицията и на държавата, ще направят обиск и ще вземат много литература. И вие ще бъдете виновни. И един от вас догодина ще си замине.“ Ама това им го казвам съвсем сериозно, пред свидетел. Те ме гледат като вторачени, казват: „Да.“ Борис се тупа по гърдите и казва: „Ние винаги сме готови да отговаряме пред Господа.“ И казвам: „Ще отговаряте пред Господа, защото казвам вие ще предизвикате с вашето поведение реакция на държавата.“ А там те направиха лагер, а нямаше право да правят лагери. Никой не беше им разрешил. И което беше най-важното – два пъти минаваха от Милицията да ги предупредят всички палатки да се махнат. И есента като се прибраха започнаха обиските, големите обиски, големите неща и т.н. Това е 1975 година.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че през месец март, април същата година на Мария Тодорова бяха подготвени документи за социална пенсия, понеже тя не е работела. Имаше такъв един закон да се дадат социални пенсии, но да се подадат документите, трябваше да има рентгенова снимка, да има елементарни медицински изследвания. И те бяха направени, и всички нейни изследвания бяха добри. Ама това е април и май. И трябваше да се подадат документите, и беха решили да се подадат документите след като се върнеме от Рила. Като се върнахме от Рила, Мария вече отведнъж се разболя. Не можеше да приема храна, гледаше ме. И аз вече знаех, че тя вече край, тя си заминава. И това беше октомври, ноември, декември, януари. Тя почна да се топи като свещ. И накрая тя си замина през 1976 г.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е – тя си замина. Аз не съм бил на нейното погребение, бях в Своге. Аз не обичам погребения. Аз което трябваше, съм го свършил. И накрая Борис Николов казва: „Абе дай казва тези записи, които ти прави.“ Казвам: „Не мога да ти ги дам. Защо ти са на тебе?“ – „Ама да ги слушам.“ – „Нали си я слушал Мария Тодорова цял живот. Защо? За да ги дадеш казвам на този и онзи, за да ми попречиш на работата? – А-а-а, не, няма да ги давам.“ И какво става? Аз му давам записи, извадих от магнетофонната лента и го прехвърлих на касетки. Давам му ги и казвам: „Къде ти е касетофона?“ – „А-а-а, аз ще си намеря касетофон.“ И какво разбирам, само след една-две седмици аз чувам, че някъде слушат записите на Мария. И аз отивам при него, и казвам: „Чакай бе, къде са касетките? Аз тези записи не съм ги направил

за тези. Аз съм ги направил за една моя работа. Защо им ги даваш?" Той стои и ме гледа, и казва: „Ама това са записи на Мария, не са твои." Ама казвам: „Чакай бе, дай да се уточниме. Това са записи на Мария, но аз ако не бях, нямаше да станат тия записи. Тия записи не си ги направил ти. Тия записи не са ги направили ония на които ти си ги дал. А тия на които си ги дал, това са врагове бе! Това са врагове на Мария и на теб, обаче ти още не разбираш това." И тръгнаха да се разнасят тия записи насам-нататък.

Обаче, какво стана? Стана така, че тези записи, те изобщо не ги харесаха. А защо не ги харесаха? Ами защото тези записи са правени при много голямо противодействие и съпротивление. И което е най-важното, в тези записи е записан етерния двойник на Мария. Този етерен двойник на Мария, той там показва и е записано, и там са влиянията на всички ония борби, които тя беше преминала през Школата. Там бяха всички нейни болестни състояния, през които тя бе преминала. Там беше и последната година, когато 1971 година тя беше цяла година скована от ревматизма на легло. Там беше всичко. И ония като слушаха тези записи, всички тези състояния от музиката, преминаваха през тях, и те не можеха да издържат записите. Ама психически не можеха! И те се чудеха защо не могат да ги издържат. Ама то е страшна работа да се слушат нейните записи! Ама те са страшни и сега да се слушат!

И сега, най-интересното, те не ги харесаха, понеже казаха: „Ами казва тя ги свири много бавно." А те между другото в разстояние на много години, те бяха изменили темпата на тези песни и ги свиреха много по-бърже. Сега друго нещо, което е интересното – обвиняваха магнетофона. Ами магнетофона това е записвал, което, той се е въртял, записвал е това, което тя свиреше. Сега, има нещо друго, аз си спомням след 1990 година бях дал тези касетки на Ина Дойнова да ги чуе, понеже аз бях ѝ предоставил един електронен орган с който да работи и понеже тя се подготвяше да свири песните на Учителя, аз ѝ дадох да види все пак Мария Тодорова как е свирела. И тя ми казва: „Абе тя казва как свиреше – с педал?" – „Да, натискаше педал. И като натискаше педала, тона основния тон става по-широк, по-гръмък. И той се разлагаше." И сега най-интересното, че Мария Тодорова така е свирела на пиано по времето на Школата на Учителя. Сега, по времето на Школата на Учителя има и хармониум. Има един много голям хармониум, има голям хармониум на който тя свири. В повечето случаи те свиреха на хармониум, някой път и на пиано. Така че това, което тя свиреше, тя го беше подготвила, начина на песните на тяхното изпълнение и темпото беше го приготвила така както са го свирели в Салона на Учителя, както са го свирели на хармониума и на пианото. Значи темпата бяха дадени.

Сега е 2006 г. Ами аз сега като пузнах днес – цял ден слушам нейния запис. Абе виждам, че този запис нещо бавно върви. И сега се чудя дали не се касае от това, че ремъците на магнетофона са се разхлабили и се върти по-бавно, но доколкото си спомням така бяха нещата, такова беше темпото с което е записана. Та съм дал задача на Вихър Пенков да прегледа дали ремъците на магнетофона са разхлабени и пречат, и той дава бавния запис, бавното възпроизвеждане, или си е така. Според мен, такъв си беше записа. И сега, кое беше най-интересното? Че този запис за тях беше бавен и те го отхвърлиха. И понеже го отхвърлиха, започнаха да говорят: „Абе нейния запис много бавно, това, това. Вероятно магнетофона е развален. Този запис нищо не струва!" Да, той нищо не струва за тях, обаче ако се реши някой да изслуша целия запис, ами той не може да издържи психически. Аз си спомням сега онова младото поколение днеска, като го

слушаха, те не можеха да издържат. Не можеха да издържат на него. И сега, опитаха се и да ми попречат. Ама това е годината 1977, 1978 година. И накрая го разпиляха насам-нататък този, аз се бях много уплашил да не ми се провали по-нататък работата. Но те видяха, че този запис не им върши работа и го изоставиха. Така че чрез Борис Николов отново се яви, за да ми попречи на работата. А той искаше така да се хвали със записа на Мария Тодорова. Да, хвали се, но го остави в къщи. Викай ги и го пускай. А той го даде на този и на онзи. Били музиканти. Какви музиканти бе? И накрая ми казва: „Абе тоя запис не е твой – на Мария.“ Абе казвам: „Каква Мария бе? Ами аз ако не бях, тука 3–4 години аз водя борба и битка, за да може да оздравее да го запишем, а ти ми казваш, че е на Мария! Каква Мария? Аз ако не бях, нямаше да има нищо. Нито теб ще те има, нито нея нито някой друг!“

1.4. ПРОВАЛЪТ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Ама наистина е така. Ако не бях аз, Мария Тодорова нямаше да я има, нито пък щеше да има и теб.“ Той казва: „Аз съм тука.“ – „Ти си тука, обаче след някоя друга година като си заминеш за Невидимия свят, ти нищо не си оставил на това поколение. Ако нещо си оставил на това поколение, то става чрез мене и благодарение на моя труд, и на моята настойчивост, и на моята борба, която аз трябва да спечеля. Но това зависи от мен. Каквото можа ти даде, обаче това всичко се осъществи благодарение на мен, а не на теб или на някой друг или на този или на онзи.“ И това бяха много драматични разговори.

Вие да не смятате, че аз това ей така го разказвам, за да се хваля? Няма такова нещо! Водеше се жестока битка и жестока борба! Така че Мария Тодорова си замина. Пълен провал по всички линии! И накрая преди да си заmine, месеци преди това ми казва така: „Виж какво, аз бях в Школата на Учителя. Бях дала обещание, бях поела обещание, обаче аз не можах да го изпълня. И имах задачи, които не можах да ги изпълня. Това се дължеше на това, че аз, не че не можех да се справя, обаче аз бях тука с Борис. Тези борби, които водехме, те ме отклониха и моята грижа беше да се съхрани Борис. И фактически аз се жертвах за Борис, и аз не можах да направя нищо. И сега аз ще си замина от този свят, и аз не оставям никаква следа от Школата на Учителя. И за това, което аз съм била нищо не съм направила, освен една Песнарка. И те ми провалиха работата по времето на Песнарката, и причината беше Борис Николов.“ Този случай аз съм го описал в „Изгревът“ том I и том V. И сега, тя продължава: „Ако ти не се справиш и не свършиш работата за която си поел, и онова, което си работил с мене, то аз съм загубена, и няма да има никаква следа във вечността от мен! Все едно че аз не съм съществувала. И аз вече никога няма да се родя на Земята. Мен ще ме изпратят някъде в пространството на заточение, защото не съм си свършила работата. От тебе зависи дали аз ще бъда, или няма да бъда. От тебе зависи дали ще бъда съхранена в бъдещето и дали ще ме има.“ Аз я слушам и казвам: „Слушай какво, аз водя битка, аз водя борба. Ако аз спечеля борбата и теб ще те има, но ако аз загубя борбата – няма да те има. Затова като отидете в Невидимия свят, застанете зад мен и съдействайте, за да свърша аз тази работа.“

И така, имах много големи проблеми и неприятности след заминаването на Мария Тодорова по отношение на този запис. Защото той го предаде на онези с цел да ми попречат, с цел да го разпространят този запис насам-нататък и да го използват за нещо друго. Ама аз толкова

бях вбесен, толкова бях ужасен, толкова бях ограбен! Ама чакайте какво бе, аз нали ви разказвах как съм записвал този запис? Ами аз, ако не бях зад нея с разперени ръце, ако не бях се вградил, аз се вграждах в нея бе, аз давах сили от себе си, които влизаха в Мария, за да може да има сила, за да ѝ се движат пръстите бе! Моя етерен двойник влизах в нея. Това беше едно цяло. И този запис, аз съм вграден вътре. Той е не само неин запис, той е и мой запис. Тя беше крушката, която трябваше да свети, аз бях електрическият ток, който го давах. Така мога да дам. И впоследствие, когато аз няколко пъти съм слушал този запис – ами аз нямам сила да го слушам! Аз, когато започвам да го слушам, първо като го слушам аз се пренасям по ония години, когато е правен запис. В момента изпъква Мария Тодорова пред мен, изпъква пианото, изпъква цялата обстановка.

И друго, което е най-важното – всички ония борби, които минаваха тогава през Мария Тодорова, всички ония дисхармонични състояния с които ние трябваше да се справим, за да може тя да работи и да свири, всички ония нейни психически състояния, които са втъкани в нейния двойник, и от там са вградени в записа, ами това всичко минаваше и през мен. И аз като слушам сега записа, направо ми прилошава. Ето днес 13.12.2006 г. аз слушах този запис от сутринта до следобед, правех презапис. Аз друга работа не можех да слушам. Ами аз дори не можех да се вслушвам в отделните песни. Аз само слушах мелодията и бях непрекъснато в едно състояние, където бях разпънат на кръст, защото моя етерен двойник беше също вътре вкаран. Така че аз все едно че се виждах на екран на стената и не само виждах и чувах тия песни как се възпроизвеждаха чрез магнетофонната лента, но чувах и виждах ония времена през които аз се борех да осъществя този запис.

Но накрая тоя запис стана. И сега какво? И тоя запис седи. Те го отхвърлиха онези и хубаво че го отхвърлиха, защото можеха да го използват, и да ми ократат записа, и да почнат да работят с него. Но това не стана, благодарение на това, че Невидимия свят взе мерки, пък и Мария Тодорова се намеси отгоре. И онова, което направи Борис Николов, и тази беля, която той ми направи, след няколко години това всичко замря. И дори сега 2006 г. някой ми казва: „Ами този запис на Мария Тодорова?“ Казвам: „Какъв запис бе? Това е мой запис бе, не е на Мария Тодорова! Аз съм го правил!“ – „Ама как така?“ – „Ами аз съм го правел.“ – „Ами то не пише!“ – „Е как ще пише? Не пише, защото казвам е дадена касетката, на касетката нищо не пише и касетките са откраднати. Това е мой запис.“ И казват: „Ама той е много бавен.“ Ами казвам: „Бавен, така е свирела, така е записала.“

1.5. СЪДБАТА НА МАГНЕТОФОННИЯ ЗАПИС НА МАРИЯ ТОДОРОВА

Така че пак през 2006 г. от време на време чувам някой да говори за този запис, но всичко заглъхва, понеже те нямат концепция. Ами каква концепция ще имат, когато този запис не е техен, а е мой запис. А този запис е мой, защото аз съм го осъществил по план и концепция на Оня, Който ме ръководи. А Онзи, Който ме ръководи е Онзи, Който ръководи „Изгревът“. А досега са изкарани 23 тома. И аз преди няколко дни приключих материалите с „Изгревът“ том XXIV. Това някой да го е правил? Не, не е правил.

И сега, продължаваме по-нататък. Каква следва по-нататък? Преди няколко месеца аз реших да задвижа този въпрос с този магнетофонен

запис. И какво направих? Предадох няколко касетки от този магнетофонен запис, който е правен през 1972 г. на Ставри Ангелов, който е син на Ефросина Ангелова – на моите помощници и сътрудници. Той е музикант, завършил Консерваторията. Освен това той е диригент. Преди две седмици защити Докторат. Аз присъствах на тази негова защита. И така, че той е подготвен музикант. И аз какво направих? Аз извадих на ксерокопие Песнарката на Мария Тодорова първо и му я връчих. И казвам: „Ето ти Песнарката.“ Второ, връчих записите на Мария Тодорова – записи, които аз съм прехвърлил от магнетофонните ленти на касетки. И казвам: „Ето ти касетките. Слагаш ги на касетофон. Имаш оригиналния текст на дадена песен и имаш нейното изпълнение. Искам, като наблюдаваш и сравняваш с оригиналния текст на нейната Песнарка, като слушаш този запис, аз искам това, което слушаш да го извадиш на нотен текст. И този нотен текст след време казвам ние ще го публикуваме заедно с онзи оригинален текст от нейната Песнарка.“ И той момчето работи няколко месеца, и накрая чувам, казва: „Аз съм го извадил.“ Казвам: „Извади ли го на нотен текст?“ – „Извадих го.“ И казвам: „Дайте да го видя.“ И не ми го предадох, нещо стана, че не ми го предадох. И мина така може би една година, и ето тука сега преди 2–3 месеца Онзи, Който ръководи „Изгревът“ отведнъж се яви и казва: „Този въпрос, трябва не да се разреши, а този въпрос, трябва да се приключи с този запис.“ И тогава аз извиках Ставри Ангелов у дома, обясних му каква е концепцията – концепция, която е започнала преди 34 години. И му обясних следното:

Че първо: имаме от Мария Тодорова нейната Песнарка от 1947 г.

Имам магнетофонния запис на нейните песни от 1972 г. – това е второ.

Трето: той е извадил нотния текст от пианото.

Четвърто: сега ще трябва да ми извади, да подготви нотния текст и да ми го предаде. И да го извади на компакт диск. Така че аз искам не само нотен текст, но искам и компакт диск.

И следващия етап – аз ще предам оригиналния запис, който е съхранен вече 34 години в мене, който ще бъде прехвърлен в компютър. И от там обработен, и ще се прехвърли на компакт диск, за да може да остане за следващите поколения.

Обаче, аз имам и друг план. А плана е следния: след време, ако е в мое време и ако съм жив дотогава, това нещо ще се отпечати. Как ще се отпечати? Да кажем, този запис започва с „Фир-Фюр-Фен Тао би аумен“. Т.е. първо се намира страницата на Мария Тодорова от нейната Песнарка, където тя е записана тази песен. А аз съм си обозначал страницата. Значи отваря се с. 57 от нейната Песнарка на Мария Тодорова от 1947 г. Там се вижда песента „Фир-Фюр-Фен Благославяй“. Изважда се на скенер, това е първата страница. А следващата страница, до нея ще бъде нотния текст, който е изваден от нейния запис на пианото, което аз съм направил през 1972 г. И така ще се отпечати.

Значи, едната страница имаме оригинала от нейната Песнарка от 1947 г., а от другата страна е нотния текст на магнетофонния запис, който аз съм направил 1972 г. И така ще вървят песен след песен, както са записани.

И по този начин ние ще имаме възможност да отпечатиме както онова, което тя е издала в нейните Песнарки, и така както тя е изпълнявала тези песни, така както са записани на пиано.

И накрая, към тази отпечатана книга ще бъде приложен и компакт диска на който е записан целия този запис. И чрез компакт диска, целта е да се съхрани, и целта е онзи, който иска да слуша, който иска да изучава, ще има от едната страна оригиналния текст на дадена песен, в случая на „Фир-Фюр-Фен“. От другата страна нотния текст, който е записан от Ставри Ангелов. И трето – има записа на компакт диск на самото лично изпълнение на Мария Тодорова. Ето това е моята концепция.

И накрая ще бъдат включени моите бележки, които аз сега диктувам, за да се знае как е работено, и кой е този, който е движел целия този процес. Така че до края на декември 2006 г., това нещо трябва да се приключи. И в момента, след малко ще разговарям със Ставри, сега е вече 9 часа без 15 минути /20 ч.45 мин/. Ще разговарям със Ставри, за да го подсетя, че това нещо до края на декември, трябва да се осъществи. Т.е. той да подготви нотния текст, да се разпечати в три екземпляра, за да го има на три места – при мен, при него и при Вихър и Ефросина. И след това този текст да бъде изваден на компакт диск, за да се съхрани. И следващия етап – той заедно с Вихър да осъществят прехвърлянето на оригиналния запис, който аз ще им дам чрез компютъра на компакт диск. И по този начин, тази работа е свършена. А кога ще дойде време за печат, това е друга работа.

И друго искам да кажа, че в момента днес докато слушах записите, аз извадих на чисти листове хартия имената на всички песни, които съм записал по дати, и съм отбелязал метричните стойности на дължината на лентата. И така съм ги подготвил в 4–5 листа, за да бъдат прегледни, и съм ги сложил в три папки. Така че аз вече съм се подготвил и този запис, който аз сега правя ще бъде изпратен на Полина в гр. Видин, и тя ще го прехвърли на компютъра, ще го въведе на компютъра. В последствие ще бъде изваден на текст. Аз ще го прегледам. Ако трябва да се добави, ще се добави. И по този начин този материал, който аз диктувам, и тези бележки ще бъдат прикачени към трите папки, за да се знае как е работено.

1.6. ЗАЩО „ЧЕРНИЯТ ТЕФТЕР“ ИЗЧЕЗНА

Сега, друг един въпрос – въпроса е следния, че в онези години, когато аз работех с нея, непрекъснато аз я подсещах, исках и настоявах от Борис Николов и Мария Тодорова да ми предадат оригиналната тетрадка, оригиналния т.н. „черен тефтер“ на който са записвани песните на Учителя. Тази тетрадка ужим, те ми казваха, че тя е съхранена, тя се нещо съхранява при техни познати, близки там в Симеоново, в Бистрица и т.н. и т.н. И от 1970 година до 1974, 1975 година аз непрекъснато настоявах тази тетрадка да ми се даде, обаче тя не ми се даде, укриваха я от мене. И накрая какво стана? Стана така, че Мария Тодорова почина, погребана я. Борис Николов беше много травмиран 2–3 години след нейното заминаване. Казвам: „Къде е?“ – „Да, знам е, знам е.“ – „Дай я бе!“ И не я дадох. И тя се изгуби, и се покри. А защо се направи това нещо? Ами това се направи, защото онзи, който ги командваше и, който ги владееше отвътре и отвънка, той имаше една цел – всичко да се затрие, и да няма никаква следа. Пример: когато са работели при Учителя и когато Учителят даде някоя песен, тогава се явява някой музикант, този или онзи, и той с Учителя записва песента. Това е първия етап. Вторият етап – записаната песен на петолияния се предава на Учителя да я види. Учителя я вижда,

одобрява и казва: „Предай я на брат Боев.“ Следващият етап – този нотен лист с току що записаната песен се предава на Боян Боев. Боян Боев ги слага в папка. Идва момент, когато папката става вече голяма. Взима се втора папка, слагат се във втора папка. И така, тези песни се съхраняват в папката. И Учителят му е забранил тези папки да ги дава на този и онзи. Обаче отиват, чуват някои от музикантите, а на Изгрева всички са музиканти без изключение, няма човек, който да не свири на някакъв инструмент – дали е китара, дали е пиано, дали е мандолина или кларнет или цигулка. Няма човек, който да не свири! И всеки иска да изучава новата песен. А новата песен те знаят, че е при Боян Боев в папката. И те искат някой път, той им дава пред него да си препишат. Обаче някой път те я взимат, носят я вкъщи, я я върнат, я не я върнат. И много има такива песни, които не са върнати, и не са били в папката.

Следващият етап – Учителят като вижда какво става, тогава нарежда тези папки заедно с листовите да се предадат на един човек, който да ги записва в един голям черен тефтер. И те почват да се записват. Понеже това е една много трудоемка и трудна работа, и в това нещо са участвали няколко човека – Мария Тодорова, Ирина Кисьова, Катя Грива и някои други от музикантите. Което е най-важното – никой не се е подписал, кой е направил записа, както е редно. Второто нещо – не са записвали датата, не са записвали кой дава музиката, кой дава текста. Ето така, напълно безотговорна работа! Защо безотговорна? Ами те не са школовани музиканти. Там е цялата работа.

И след това Учителят веднъж си спомням, ми разказваше Мария Тодорова, някой, мисля че Ирина Кисьова – дошъл един от града, иска черния тефтер и тя му го дава. И когато научава Учителят, така е изкрещял, така е извикал: „Веднага да се донесе тефтера!“ Ирина Кисьова отива в града, иска тефтера, обаче оня не го дава. Казва: „Какво си се разбързала, аз още не съм ги преписал.“ Тя се връща горе на Изгрева, Учителят я изгонва: „Няма да се прибираш на Изгрева, докато не донесеш тефтера!“ И тя отива при него, прави скандали, разправии. Посред нощ тя донася тефтера. И този случай вече се знае от целия Изгрев, знаят реакциите на Учителя, и не дават на никой повече този тефтер.

И като вижда Учителя, че се явяват онези, които искат да унищожат, и да задигнат оригиналния тефтер, тогава нарежда да се препише още веднъж. Та този тефтер е преписан в още един тефтер.

И кое е най-интересното? – Че ония сили, които искаха да откраднат тефтерите, да разрушат всичко, да няма следа, накрая те успяха и осъществиха своя план. И в момента, 2006 г. тези два тефтера ги няма. Никой не им знае следите – няма ги.

По-нататък, двете папки с тези листове също ги няма – няма ги! И аз казвам на Мария Тодорова: „Дайте папките с листовите.“ И тя гледа, вдига, казва: „Ами не знаеме къде са.“ – „Абе как да не знаете бе, вие за какво живеете, какво правите вие? Цял ден посрещате и изпращате гости. Дайте папките бе, дайте ги листовите!“ – „Ама казва правиха обиски.“ – „Абе тия обиски, къде са папките с листовите? Взети ли са от Милицията или не са взети?“ – „Не са взети.“ – „Къде е черния тефтер? Взет ли е от Милицията?“ – „Не е взет.“ – „Дайте го.“ Не ми го дадоха. Ако беха ми предали тия неща, нямаше да има проблеми с песните. Щяхме да изкараме една втора в момента, втора нова подобрена Песнарка, въз основа на тези оригинали. Но тези оригинали ги няма. Спомням си, че Борис Николов правеше един опит някъде към 1985–1986 година, беше

решил да направи ново издание, като ползва тия две папки с тия листове, които отведнъж се явиха отнякъде. И след това пак изчезнаха. И направиха опит да издадат едно издание. На мен нищо не дадоха. Накрая така се случи, че все пак попадна един екземпляр. И дори си спомням как Лиляна Табакова се възмущаваше, и казваше така: „Абе най-интересното, че в този сборник са сложили мои 2–3 песни, които са мои лични песни, а са ги отбелязали, че са песни на Учителя. Те не са песни на Учителя, а са мои песни. Защо не дойдоха да ме питат?“ Ами защо не са отишли да я питат? Ами защото всичко, което правят, правят не да възстановят оригинала, а го правят нарочно – да разрушат всичко. И този опит, който беше направен, беше отхвърлен от ония останали живи музиканти. Той доведе до много разпръскване и караници, и накрая така остана.

Сега тука след събитията, след 1990 г. и идването на една нова епоха, правеха опити да издадат 1–2 Песнарки. Но какви Песнарки могат да издадат, когато ги няма оригиналите? А кои са оригиналите? Оригиналите са двата тефтера и двете папки с нотните листове. А ги няма – нито двете папки с нотните листове, нито двата тефтера. Защо ги няма? Ами, защото ги унищожиха. А кои ги унищожиха? Ами ония, които бяха музиканти по времето на Учителя. Чрез тях стана това. Така трябва да се знаят нещата.

Защо говоря това? Защото говоря, че това което аз съм съхранил в момента и съм записал, е що годе някакъв оригинал. Как така оригинал? Ето как: имаме Песнарката на Мария Тодорова. И сега, кое е най-важното? Най-важното е, че на Песнарката на Мария Тодорова, тя си бе отбелязала на няколко места, където имаше т.н. печатни грешки. И тя казваше така: „Ние в момента, когато печатахме тази Песнарка, аз не можах да направя корекции. Защо? Ами тя се казва печаташе във Военната печатница. А Военната печатница е печатница, където се печатат военните карти на БНА. Там е от секретно по-секретно, там пиле не може да прехвъркне! И казва там каквото влезне, не може да излезне.

И този, който организира печата, това е Борис Рогов.“ А в XXIII том накрая, е описана историята на Борис Рогов и има го на снимки. Освен това има неговия материал и всеки може да се запознае. И дори съвременните музиканти не знаят, че Песнарката е отпечатана, благодарение на него. Ако не е бил той, нямаше да има Песнарка до този момент.

Така че на нейната Песнарка, на Мария Тодорова, тя си беше отбелязала с молив онези грешки, които не са поправени, защото не е имала възможност да ги коригира. И тя, когато свиреше, ги свиреше така както тя ги бе коригирала. И сега кое е най-интересното? Най-интересното е, че когато тя свиреше, когато правехме записа, тя свиреше като пред нея беше сложена Песнарката. И това нейното изпълнение е точно оригинала, и не само оригинала на песните на Учителя, но е оригинала на онова, което тя допълнително е включила като корекция.

И сега, което е най-интересното? В момента имаме от едната страна дадена песен, както се казва „Фир-Фюр-Фен“. Имаме го отпечатан, имаме и изпълнението. И по изпълнението вече ще се види къде е имало грешка, и къде не е имало грешка. И по този начин ще се коригират нещата. Така че моя запис в момента представлява нещо много голям оригинал.

1.7. КОЙ ОТКРАДНА ПЕСНАРКАТА НА МАРИЯ ТОДОРОВА

И така, онова, което аз съм осъществил и реализирал тогава, е нещо много голямо! Защо? Ами защото от едната страна имаме нотния текст на дадена песен, която е публикувана в Песнарката на Мария Тодорова от 1947 г. От друга страна, имаме нейното изпълнение на същата песен. Трето – имаме извадена на нотен текст същата песен. Четвърто, ние имаме възможност да направим справка от публикуваната песен от публикувания нотен текст на песента през 1947 г. с нейното изпълнение от 1972 г., и да видиме къде е разликата, къде е корекцията на онова, което тя не е успяла да коригира, и онова, което тя е коригирала в нейната Песнарка. По този начин ние ще възстановим този оригинал. Друг начин няма.

И сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното, аз исках да прибера Песнарката на Мария Тодорова. И Мария Тодорова си замина. Песнарката на Мария Тодорова стоеше на пианото. И аз казвам на Борис: „Абе дай ми тая Песнарка бе!“ – „А-а-а не, тя ми трябва тука като идват някои да ми свирят.“ Е, наистина, отиват някои, свирят. Обаче дойде един момент, където Песнарката отивам веднъж – Песнарката я няма на пианото! – „Къде е Песнарката бе?“ Той мълчи. – „Абе нали Песнарката беше тука, нали щеше да ми я дадеш? Къде отиде тази Песнарка?“ Мълчи! И той казва: „Не знам.“ И сега имаше две положения: или някой беше я откраднал, второто положение – беше я дал на някой. Третото положение, което най-често се явяваше и ставаше – влизаше някой в него, и той правеше някой неща, които в последствие не знаеше на кому ги е дал. Т.е. оня мозайкаджийски дух, който влизаше в него и който провали не само него но и цялото Братство беше тоя, който направо раздаваше нещата. И това се правеше нарочно, за да не дойдат при мене. Аз тогава направих една грешка. Абе няколко пъти ми минава през ума така да взема една Песнарка, която аз имах няколко бройки. Да занеса там, да сложа на пианото и да взема тази Песнарка, която е на Мария, и да я прибера. И на никой нямаше да му направи впечатление, дори и на Борис Николов. А днеска, а утре, а днеска, а утре и тази мисъл няколко пъти ми минава през ума – някой ми подсказваше, обаче аз не знам защо не го направих. И когато отидох веднъж, и когато видях, че пианото е голо, и че на него няма разгърнатата Песнарка на Мария Тодорова, направо ми прилоша, причерня ми пред очите!

И аз както стоях така, седнах на един стол, и наблюдавам 5 минути празното пиано. И тогава видях, че Мария Тодорова е ограбена – кражба! Ограбен е и моя труд – втора кражба. И трето – това беше удар върху онова, което аз движех. Защото, ако имах аз Песнарката в момента на Мария Тодорова с нейните корекции, аз можех спокойно да издам нова Песнарка, защото тя си беше направила корекциите на онези грешки, които тя ги беше забелязала и които ги имаше. Така че откраднаха Песнарката нарочно, за да не може да се издаде нова Песнарка от мен. И това го осъществиха, благодарение на оня мозайкаджийски дух, който влезна в Борис Николов, и който разруши всичко. Ето така са нещата.

И ако днес към 2006 г. аз имам Песнарката на Мария от 1947 година, аз имам Песнарката на Мария с нейните корекции – второ. Трето, ако както аз имам магнетофонния запис, четвърто, както аз имам изваден нотния текст на този магнетофонен запис от 1972 година – аз тогава спокойно можех да издам ново издание на оригинала на песните на

Учителя, които са издадени чрез Мария Тодорова. Обаче, ми попречиха! Защо ми попречиха? Ами попречиха, да не може да се издаде. Попречиха, за да няма никаква следа. Попречиха, за да може всичко да се разруши. И което е най-важното – те успяват! И още, което е най-важното? – Те винаги ме преварват. А защо успяват? Ами, защото онези преди мене са врагове. Какви врагове? Ами те са врагове на програмата на „Изгревът“. Ама вие казвате „братя и сестри“. Какви „братя и сестри“ бе? Аз съм се жертвал, отивам при Мария Тодорова, аз съм жертвал години наред да запиша, и вместо да ми даде Песнарката на Мария Тодорова, той не ми я дава на мен, а я дава на друг. На кои „братя и сестри“ бе? Аз съм братът и сестрата, защото аз съм свършил тая работа. А ония са крадците. Ония са лъжците, крадците, мошениците и ония, които разрушават! А оня ги приема като братя и сестри, а оня, който е в него нарочно го прави, да разруши всичко!

Ето с какви проблеми съм срещал, занимавал. И в момента, в края на 2006 г., трябва да спася това, което може да се спаси. Е, на този етап можем да спасим, че онова, което е записано на магнетофонния запис и онова, което е извадено на нотен текст от Ставри Ангелов отговаря на направените корекции на Мария Тодорова в нейната Песнарка, и представлява един оригинал. И като издадеме ново издание, и когато се реализира тази концепция, тогава може всеки да се ориентира, и да има възможност да се добере до оригиналите на Учителя чрез това издание.

И което е най-интересното, аз съм подготвил три папки. В трите папки съм направил описание на песните по дати. Това е второ. И трето – съм направил концепция, която съм извадил на ксерокопие, и съм прикачил към всяка една папка. Така че като дойде нотния текст, ще бъде прикачен към папката, ще бъде прикачен и компактдиска на който е записан нотния текст. И накрая ще дойде прикачен и компактдиска със записа на песните на Мария Тодорова, извадени от моята оригинална магнетофонна лента на компютър.

Ето това е моята концепция на този етап. Така че на този етап, в момента е 13.12.2006 г., часът е 21 и 15 минути. Ще продължим утре, за да може да довършиме тази касетка и дано си припомним още някои неща, които аз мога да разкажа.

1.8. АРХИВЪТ ОТ 4-ТЕ ЧУВАЛА ИЗЧЕЗВАТ

Днес е **14.12.2006 г.**, ден четвъртък, часът – 11 часа. Вчера, след като приключих записа, обадих се на Ставри Ангелов – онзи, който беше прехвърлил магнетофонния запис на нотен текст. И той е син на Ефросина, и аз с него работя. Обадих му се, обясних до кой етап съм стигнал във връзка с реализацията на концепцията. Обясних му всичко и трябва до края на годината да приключиме с този въпрос по онзи план, който аз съм отбелязал в папката като концепция. И той сподели нещо много интересно, и казва: „Прави ми впечатление като слушам записа, че нещо й има на пръстите – някакво противодействие има. Има нещо на пръстите на ръката при свиренето на песните.“ И аз му казвам: „Ами да, има.“ Казвам: „Чакай! Тя в момента има непрекъснато пристъпи от остър ревматизъм. И нейните пръсти са подути. Нейните длани са подути. Гривнените стави, тука китките също са подути. Те са зачервени. Ами те са схванати, тя не може да свири, и дори когато е извън пристъпа, нали пак са подути пръстите, гривнените стави и т.н. И аз преди всяко отиване, аз най-малко половин час разтривам нейните пръсти – пръст по пръст, длан по длан, гривнена

става по гривнена става, една след друга, китките, лактите. Разтърквам я, тя отначало се мръщи, плаче – болят я. Постепенно, постепенно всичко се отпуска, за да може тя да седне да свири на пианото. И аз винаги казвам: „Може би казвам, ако беше на 30 години щеше да изсвириш много по-добре, отколкото сега на 72 г. Но поне ще остане нещо, за да се види какъв е духът на песните.“ А това може много добре да се разбере, защото това се запечатва, етерния двойник се запечатва. И всеки, който е музикант по дух, той веднага схваща нещата. А техническата част на изпълнението отива на заден план.

Е, това беше най-важното, което трябваше да упомена. Затова като се слуша самия запис, вижда се от всеки пианист, че там има нещо на нейните ръце и не става изпълнението така както трябва да бъде. Там е причината. Но това, което е записано не е малко!

Сега, искам да разкажа нещо много важно. След като си замина Мария Тодорова, една седмица ли, две седмици ли след това, аз отивам при Борис Николов и казвам: „Абе дай да прегледам нейните неща и да ги подреда.“ Той се съгласи и аз започнах да преглеждам онова, което тя имаше като архив, като неща. Първото нещо отделих – имаше много ноти, издания от класическия репертоар. Понеже тя е пианистка – целия класически репертоар на пиано, за оркестри и т.н., тя го имаше. И това са издания преди 1944 г. Такива издания са библиографска рядкост. И аз ги отделих, и ги сложих в един чувал.

Следващото нещо, открих много хубави руски романи, които са отпечатвани в България преди революцията в Русия. След революцията в Русия, в България има около 1 милион руски емигранти. Те донасят тези руски романи. Между тях има много добри пианисти, певици, певци и т.н. И българите също са ги харесвали, и българските музиканти също са ги харесвали. И Мария Тодорова беше ги съхранила. Освен това, нейната лична приятелка се казва Таня и тя е рускиня. А нейния баща е бил един голям руски болшевик, който след победата на Октомврийската революция, той си заминава в Русия. Той е почитан, уважаван, има голям държавен пост и т.н. и т.н. Така че тя ги има тези руски романи по най-различни канали. Аз ги бях поставил там в един чувал, бяха доста – може би към 50–60. И ги сложих там, за да се съхранят. Аз мислех да ги прибера, защото аз имам отношение към тези руски романи.

Следващият чувал, това бяха разни нейни тефтерчета, архивни материали, които трябваше да работим по нейните опитности. Това е трети чувал. И четвърти чувал, аз намерих различни нотни листове от различни песни на Учителя по различни времена. И понеже аз нямах време да се вглеждам в тях, аз ги взимах, опаковах ги, слагах ги в едни найлонови пликове. Опаковах ги, отгоре написвах, че това е архив на Мария Тодорова и завързвах с канап. И така направих може би към десетина папки, и ги сложих в един чувал. И събрах и още други неща, които от тук от там намерих, и ги вкарах в тези четири чувала. И тези четири чувала, аз трябваше да мина след една седмица да ги прибера. Когато идвам да ги прибера с кола, чувалите ги няма! Питам Борис: „Къде са чувалите?“ Той мълчи. Казвам: „Нали имаше четири чувала, нали аз ги подготвих, нали аз ги опаковах? Аз идвам да ги прибера, да ги взема, защото те са чували, определени за мен, защото аз съм работил с Мария Тодорова, а не този или онзи.“ Той мълчи. – „Къде са чувалите?“ Пак мълчи – не казва. Защо? Не че е гузен, но онзи, който е влязъл в него и който е дал чувалите, той беше враг на Братството. Той разруши цяло Братство и беше враг, и мой и на цялата програма, която аз движех.

И сега – онзи е влязъл в него, дал ги е. И сега онзи е напуснал тялото му, дошъл е друг в него. И сега, онзи другия не знае какво предния е свършил като е ползвал едно и също тяло. Е, там беше цялата трагедия! Аз вече подразбрах къде може да бъдат, обаче, изчезнаха. И представяте ли си? Можете ли да си представите? Сега – 34 години след това, изчезна всичко. И сега – никаква следа! Аз бях бесен. Имах усещането, че този човек не трябва да живее вече на Земята! Тоя, трябва да бъде ликвидиран и да бъде премахнат, защото той пречи! Той не само пречи, той унищожава всичко!

1.9. КАК ДА СЪХРАНИМ, КОГАТО НЯМА НИЩО

И какво стана? Минаха години, тя някъде 1976 година си замина Мария Тодорова, минаха години, може би десетина години и т.н., тия чували изчезнаха, не можах да се видят. Дойде време, аз се ожених за Милка Кралева. И като дойде като булка в Своге, аз там вече имах построена вила, аз там работех. И тя донесе 4–5 папки от онези, които от нотните листове, онези папки, които аз ги бях опаковал. Поглеждам аз материалите и казвам: „Виждаш ли казвам тука тази опаковка? – Тази опаковка е моя. Виждаш ли какво пише тука? – Това е мой почерк. Това аз съм го прибирал, и съм го опаковал, и бях го сложил в едни чували. И чувалите изчезнаха. Къде са другите чували?” И тя вдига рамена – не знае. Аз ги прибрах тези неща. Така че чрез Борис се опитаха тия неща да бъдат откраднати от мене. Той след това ги предаде на Кралю Кравев, по съвсем други причини. И сега накрая те дойдоха, аз ги прибрах, и после Милка Кралева на третия месец от брака ни, тя беше вече бременна втори-трети месец, тя ме напусна и избяга заради Борис Николов. Ние се скарахме заради него и тя напусна, изчезна и брака се разруши, и така.

Така че тези материали 3–4 папки, плюс това аз имах и разни други неща събрани. Те стояха много време – до 2006 г. Накрая аз ги извадих, прегледах ги и понеже вече има създадена група, която аз съм създал – музиканти. И в тази група е и Благовест Жеков, който е музикант, и е представител на онези, които са били на Изгрева, и той беше главен консултант. Предадох тези материали, той ги преглеждаше с Ефросина. И се правеха коментари. Отделиха се и сега, накрая ще бъде направен един коментар за някой по-важни песни, като се направи на видеофилм. По този начин аз извадих тези материали, за да се видят и оттам открихме много неща. Дори в последния XXIII том, там където е отбелязано за Паневритмията, ние включихме един оригинал от първата песен на Паневритмията. Обаче, аз пропуснах и трябваше да включа на ксерокс и останалите страници. И сега в момента, когато на концертите предлагаме книгата „Изгревът“, аз съм извадил на ксерокопие онези страници на която да се види точно кои ноти са излишни, и къде е грешката от това издание от 1942 г.

Така че в момента този архив, който аз го пазах, е предаден и той се работи с него. И в бъдеще от там ще излязат много неща. Пример: там има материали от които ние ще извадиме и ще направиме нова Песнарка на братските песни, защото там има списъка на ония песни, които са подготвяни за издаване още през 1921, 1922 година. Но в следствие не са включени поради това, че вероятно на някой му се е видяло, че обема на книжката става много голям и не са включени. Но в момента ние ги

имаме тези песни, нотни листове, както и самия списък. И в едно бъдещо издание, ще бъдат включени. Така че в този архив намерихме много неща, но много неща липсват.

И сега, кое е най-важното? Най-важното е това, че черния тефтер го няма. Второ – най-важното е това, че двете папки с оригиналните нотни текстове, които Учителят е одобрявал на Неговите песни също ги няма. Те изчезнаха. Вина за тая работа носи Борис Николов. Така седят нещата на този етап.

И така, след 34 години виждаме, че записът е съхранен. Имаме концепцията. Има хора, които могат да реализират тази концепция и полета-полека ще я реализираме. В момента като преглеждах нещата, видях че имаме и един друг запис, където Мария Тодорова се опитва да свири и да пее. И като го слушах, все пак той е един материал – правен е опит. Но може да се види впоследствие от хората, които работят върху песните на Учителя какво значи една песен на Учителя, изсвирена на пиано и как звучи една песен, която се пее от Мария Тодорова, която не е певица. Но все пак се чува гласа ѝ, и се вижда онази мелодична линия, която съпровожда звуците, които излизат от пианото и от нейните пръсти. Това е един много важен документ и ще послужи на бъдните специалисти. Аз също тази ролка ще я предам на Вихър Пенков да я извади на отделен компактдиск, понеже тя е нещо съвсем различно от онова, което в момента аз съм запазил като оригинал на песните на Учителя, изпълнени от Мария Тодорова.

1.10. ВСИЧКО СЕ УКРИВА ОТ МЕН

Сега, друго нещо, ще отговоря на един друг въпрос, който ми бяха задавали: „Има ли още нотни записи при мене?“ Има нотен запис на **Галилей Величков**. Аз съм правил запис на неговото изпълнение, на неговата цигулка как изпълнява песните на Учителя. Този документ аз го имам. Сега, от Галилей Величков, аз трябваше да получа негов музикален архив, т.е. на ноти, на песни нали с които той е работел и т.н. И което беше най-интересното, аз не получих нищо. Как така? Ами ето така. Той имаше цигулка с която работеше. Той я даде на един музикант от Казанлък. Она го прелъга, че той е музикант, че той ще свири песните на Учителя. Този му предаде всичко – и цигулката и този музикален архив. И което е най-интересното, този човек, този цигулар вече 17 години, той не се е мернал никъде – нито е идвал при мене, нито е идвал в София да изнесе някакъв концерт, да свири с тази цигулка, която му бе подарена от Галилей Величков – да свири песните на Учителя, да направи един концерт, да публикува нещо от неговия музикален архив, който той получи на времето. Няма такова нещо! Защо няма? Ами защото те са врагове. Те нямат нищо общо. Те идват, за да крадат, за да обсебват, за да могат тези неща да не дойдат при мене и да ме преварят. Така Галилей Величков, аз работя с него, аз го накарах да си напише спомените. Накрая беше работил някой неща и вместо да ги даде първо на мен, той ги дава първо на други хора. А накрая изобщо беше мен ме забравил. Представяте ли си?! А ако погледнете в „Изгревът“, том I и в том IV, неговите спомени аз съм ги записал, аз съм ги издал. Той съществува в историята, благодарение на мене! Но цигулката не я даде на мен, с която той работеше. Музикалният архив не го даде, предаде го на друг. Онези материали, които той беше почнал да пише не ги предава на мене, а ги предава на друг. И мен ме забравя, мен не трябва

да ме има. А аз съм го спасил. Ето това представляват! Те бяха врагове на програмата на „Изгревът“ отначало докрай.

Сега, от другите музиканти, аз работех и с **Митко Сотиров**, който е бил съпруг на Мария Златева. Той е бил много добър певец. Той също е имал музикален архив. Обаче, дошъл е някой от новите музиканти, представил се е пред него, че е оперен артист, че не знам какво си, че не знам що си. И той му дава целия музикален архив. И този архив изчезва, и онзи певец, който в момента ги получава, и какво прави с този архив? – Аз не знам. Но кое е най-важното? Най-важното, предварително те обикалят и прибират всичко, за да не дойдат при мен нещата. Защо? Ами за да ми попречат.

1.11. РАБОТАТА МИ С МАРИЯ ЗЛАТЕВА

Сега, друг човек, който имаше един архив, това беше Мария Златева, която аз успях да работя с нея през 1972–1973–1974 г. [За Мария Златева виж Изгревът, томч 1. 2. изд. 2011, с. 395–465]. Аз веднъж отидох при нея и нещо се заговорихме за песните на Учителя, и тя казва: „Слушай какво, нещата не са така.“ И тя в момента какво направи? Извади цигулката си, защото тя е цигуларка и ми изсвири един пасаж на една песен, и я изсвири както я е публикувала Мария Тодорова в нейната Песнарка от 1947 г. И след това я изсвири от Песнарката. Те са едни две сини Песнарки, които Кирил Икономов е публикувал още по времето на Учителя. И заради които Песнарки става много големия проблем, защото Учителят тогава лично извиква Мария Тодорова, подхвърля двете Песнарки на Кирил Икономов на нея на масата и казва: „Отиди и намери грешките на Кирил Икономов.“ И тя тръгва, почва да работи, и започват от тогава големите конфликти, разправии, които са и до днес. Така че тя започна да ми изсвирва дадена песен така както е публикувала Мария Тодорова. И след това я изсвирва така както я е публикувал Кирил Икономов. И тя казваше така, правеше коментар: „Ето виждаш ли казва, тука е правилно на Мария Тодорова, а е грешката в Кирил Икономов.“ След това изсвирва друга песен и казва: „Виж какво, тука е казва пък грешка на Мария Тодорова, а е прав Кирил Икономов.“ И тя правеше коментар. И след това аз отидох с един магнетофон, работехме няколко месеца, и записахме, и направихме коментар на всички песни. Така че и това нещо аз съм го свършил, и след време това нещо ще бъде извадено на нотен текст.

А в момента каква е концепцията? Ами имаме Песнарката на Мария Тодорова – 1947 година. Имаме двете Песнарки на Кирил Икономов от времето на Учителя. Те са със сини корици. Трето – имаме коментара на Мария Златева, която прави коментар и на едното издание, и на другото, и казва: „Този тука греша, този пък не греша.“ Или пък обратното. И накрая има нейния коментар, който е записан. И което е най-важното – тя изсвирва на цигулката онова, което е записала Мария Тодорова! След това изсвирва онова, което пък е отпечатал Кирил Икономов. Така че всяка песен тя изсвирваше и от едното и от другото издание дадена песен. И след това правеше своя коментар, и казваше: „Така трябва да се свири.“ И го изсвирваше. Така че този материал го имаме. Той е много важен. И в бъдеще, ето ви концепцията. Ще бъде изваден.

2. АПОКРИФНОТО ИЗДАНИЕ НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ 1980 ГОДИНА

2.1. ПЕСНИТЕ НА ДУХОВНИТЕ ГРУПИ

Днес е 21.12.2006 г., часът е 10 часа и 40 минути. Този материал, който ще разкажа съм го озаглавил със заглавие „Едно апокрифно издание на песните на Учителя Петър Дънов“.

А сега малко история. В началото на века се явяват т.н. първи духовни групи и то от жени, които са се събирали обикновено събота или неделя вечер, правели са молитви, и са пеели песни. Какви молитви? Това са молитви, които са взети от онези издания на църквата, които по онези години е отпечатала. Вземали са и някои псалми от Давида. А какви песни са пяли? Пяли са църковно-славянски песнопения, които са се пяли по църквите. Обикновено четат молитви, пеят песни и това продължава цяла нощ. За едни такива молитви в началото на века говори Мария Младенова в „Изгревът“ том VII. В самото начало на този том са отбелязани нейните спомени. Обикновено те са посещавали и църквите, и са били едни от най-активните слушатели, защото едновременно не само слушат, но и пеят песните, и участват в хорове на тамошните църкви по онези времена. Това е първия етап.

Вторият етап е, когато Учителят Дънов започва да посещава след 1900 г. различни градове, където Той изнася Своите сказки по Френология до 1910–1911 г. Тогава някои от тези групи посещават тези Негови духовни събрания. Повикват Го и Го викат на посещения в къщите си. Той отива, разговаря с тях. И тогавашните срещи с Него се осъществяват в няколко положения:

Първо: Те Го разпитват за някой духовни неща. Той отговаря.

Второ: Те го питат за някой неща от техните житейски проблеми.

И трето: Той ги лекува, и им подпомага. И което е най-интересното, в този етап Той им препоръчва да четат Евангелието. И то определени стихове, и теми по Евангелието. Следващият етап, третият етап – Учителят Дънов започва да им изпраща наряди. Тези наряди се изпращат на някой от онези с които Той контактува и има кореспонденция, а те от своя страна ги препращат с писма на другите, които те познават.

И идва момента, когато вече започва да се откриват т.н. събори на Синархическата верига. Тези събори имат Протоколи. И тези Протоколи са публикувани в „Изгревът“, том XII. Там са публикувани и нарядите на тези събори, които са давани от Учителят Дънов.

Следващият етап, Той започва в тези наряди освен да посочва кои стихове от Евангелието да четат и да разглеждат, да изучават и да мислят върху тях, също им дава някои песни, които трябва да бъдат изпявани от тях. Какви са тия песни? Тези песни са от старите черковнославянски песнопения, които са се пеели по това време. И това са издания, които се правят от Църквата. Което е най-интересното, в съборите, когато се почват от 1907 г. до 1922 г., те са пяли тези черковнославянски песнопения. И което е още по-интересно, тези песнопения са отбелязани в Протоколите на тези събори.

И така, това е следващия етап, когато те вече пеят **църковно-славянски песнопения**. Тези песнопения аз успях да ги извадя и да

напиша една статия, която е публикувана в „Изгревът“ том XXII, с. 782–797. Тя се казва „Какви песни са се пяли по съборите на Синархическата верига на Всемирното Бяло Братство 1907–1915 г., 1920–1922 г.“ И тази статия е отпечатана, и я дадох, разпечатах я на ксерокс, и я дадох на някой от музикантите. Но според мен те не могат да четат такова нещо, което е написано от мен. И второ – те не могат да се примирят, че някой от страни изнася такива материали, които те първо, не знаят. Второ, не познават, и да искат, няма откъде да ги знаят. И трето, те нямат концепция за тези неща. И четвърто, те нямат нищо общо с Школата на Учителя Дънов. Казвам: днешните музиканти.

Сега, по-нататък в следващия етап Учителят Дънов започва да подава и да включва някой евангелски песни. Кой са тези евангелски песни? Те са 4–5 песни. И което е най-интересното, аз в някои от писмата на Учителя до Неговите последователи съм намирал, където Той отбелязва: „Научете песни номер еди коя си, номер еди коя си, номер еди коя си.“ И което беше най-интересното, че тези цифри бяха двуцифрени, трицифрени цифри. И когато аз ги четях, първо не ми направи впечатление тези цифри. Второ, не ми направи впечатление, че Той отбелязва тези песни. И трето, аз нищо не знаех какво означават тези цифри.

По-късно разбрах, че това са евангелски песни и че тези цифри оказват точно тази Песнарка, която е издадена през 1923 г., наречена „Духовни песни“ от Евангелската методистка църква. И което е най-интересното – тя е ново издание на онези песни, които са се пяли до тогава. Те са имали няколко издания, чието заглавие е било: „Свещени песни“. Това са издания на Евангелската методистка църква в България. Така че Учителят Дънов в тези години започва да им препоръчва да пеят някои евангелски песни. Той ги е познавал, понеже е бил в Америка, работел е там, слушал е тези песни и Той ги е свирел на цигулка. И когато Той ги е посещавал, тези песни, Той е пътувал с цигулката Си, и Той ги е изсвирвал със Своята цигулка. И така те са ги научавали от Него, защото в онези години те няма от кого да ги научат. Тогава пиано в София са имали няколко човека и то богати хора, които имат големи къщи, които имат големи салони, и които трябва да привикват онези музиканти чужденци, за да им изнасят, и да им свирят на пиано. По-късно започва епохата когато българите, обикновено българките започват да изучават пиано. Но за да се изучи един човек на пиано, са необходими 10–15–20 г.

И така, постепенно, постепенно музикалният живот в България се възражда. И най-интересното, че тези инструменти – пиано се намират в богатите къщи. Спомням си, че Мария Тодорова в своите спомени описва, че нейния баща и нейната майка са купили пиано. Но в онези години те са имали голяма къща. И което е най-важното – бащата е бил на държавна служба, голяма служба. И още по-интересното те са били заможни, и са имали пари не само да купуват, но да издържат доста деца, които са имали, за да се изучат и т.н. Така че в онези години няма кой да им преподава тези евангелски песни, освен на цигулка или пък те са се предавали от човек на човек. Някой, който е пеел е обучавал и другите, и така са се обучавали един от друг.

2.2. БРАТСКИТЕ ПЕСНИ НА ВОЕННИТЕ КАПЕЛМАЙСТОРИ

Следващият етап вече започва от т.н. „Песни на последователите на Учителя“ и са включени в отдела „Братски песни“.

Една от първите братски песни е „Страдна душо“, която е по текст на Михалаки Георгиев. И така постепенно, постепенно идват тези песни, увеличават се, и в 1921, 1922 година се издават две книжки: „Братски песни на Бялото Братство – 1921, 1922 година“. И това е цяло чудо на чудесата, че по ония години, когато България е след Втората Световна война, когато България е разрушена, капитулирала, когато е обложена с контрибуции, концесии, и когато е ограбена отвсякъде, окастрена с територия, където има избити 100 000 български войници, които след себе си водят 100 000 вдовици, и към 400–500–600 хиляди сирачета! А пък между другото, онова, което трябва България да изнесе в чужбина като компенсация от договорите, това са животни, това са въглища, дървен материал. Всички вагони и локомотиви са изнесени, и са предадени на сърби и на гърци като концесии от т.н. договори след войната, и главно Версайския договор.

И в онези години вече след отварянето на Школата, Учителят започва да дава Своите песни. И обикновено Той ги дава, и ги предава най-вече в Общия Окултен клас. И постепенно, постепенно тези песни започват да се дават, и онези музиканти, които са около Него, трябва да ги запишат. Ето тука е вече най-големия проблем, понеже тези, които са били около Учителя, не са били школувани музиканти много, макар че някой от тях са посещавали българското училище за музиканти. След това някой от тях вече започват да посещават не само Музикалното училище в София, но и Музикалната Консерватория в София. И постепенно, постепенно излизат някой музиканти, но те не са имали уменията и дарбата да записват както трябва.

Едни от първите музиканти, които подпомагат на Учителя, това са т.н. капелмайстори. Това са чужденци, които в момента са извикани от българската държава и обикновено те се насочват като капелмайстори. Те обучават и създават т.н. военни музика – духови оркестри към различните гарнизони, там където са имали големи военни съединения – София, Пловдив, Сливен, Бургас. И всяка дивизия, всяка армия е имала духов оркестър. А този духов оркестър, за да се подготви, са необходими 5–6 години. И тези духови оркестри са се ръководели от чужденци – капелмайстори. Някой от тях освен заниманията с духовите оркестри, те свирят на някой инструменти и дават частни уроци. И така, някои от тези първи чехи, постепенно имат своите ученици след 10–15–20 години. И по-късно, след 1922 година вече идват от второто поколение българи капелмайстори, които вече са обучени от първите си учители чехословаци. И вече те са вече разпределение по българските гарнизони. И някой от тях, тези капелмайстори идват при Учителя, и Му съдействат. А имената на тези капелмайстори, което е най-интересното никой не ги е отбелязал, макар че са ги знаели. Но не са ги отбелязали поради много, много причини, като са смятали, че не е трябвало да се показва и да се оказва имената на тези чрез които са дадени тези песни или са записани, за да не се подчертава личния елемент. Да, ама на Песнарката на Мария Тодорова има написано имената на онези, които са съдействали. В онези другите също има имената на които са съдействали. Така че тази теория отпада.

2.3. ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ В ЧЕРНИЯ ТЕФТЕР

Сега, което е най-интересното, аз се коригирам – в Песнарката на Мария Тодорова не е отбелязано абсолютно нищо кой е участвал, кой е дал тази песен. Аз направих грешка. Но в книгата „Учителят“ и книгата „Седемте Рилски езера“ са указани техните имена. И сега, отиваме по-нататък. Обикновено, когато се дава някаква песен от Учителя, Той ги е давал при различни положения – някой път на лекция, някой път в частни домове, някой път на самата поляна или в Салона. Има най-различни начини да бъдат дадени тези песни и те се дават точно в строго определено време, когато онова същество, което носи песента идва, и я дава. И сега Учителят я научава, и след което Той я изсвирва, и трябва да има някой от музикантите които да я запишат. Те я записват, след това я показват на Учителя. Учителят я поглежда, одобрява я и казва: „Сложете я към папката.“ Тогава отначало има една папка, в която се слагат тези листове. В последствие има втора папка. И тези две папки постепенно се пълнят. Но идва един момент, когато тези листове започват да се раздават насам-нататък. Учителят научава, скарва се на тези, които държат тези две папки и нарежда да се препишат тези листове в един тефтер – голям тефтер. Намира се един голям тефтер, една голяма тетрадка, която била с черни корици. И от там идва нейното име „Черният тефтер“. И на този тефтер са преписвани тези нотни листове от тези две папки. И обикновено, които са записвали, това са Мария Тодорова, това е Катя Грива, това е Ирина Кисьова, това е Кирил Икономов. И някой от другите музиканти са записвали, затова трябва да има различни почерци в тази Песнарка.

Един път така се оказва, че дошъл някакъв музикант от града, поискал тетрадката и тази, която държала тетрадката – Катя Грива дала тетрадката на онзи музикант в града. Учителят като научава вика Катя, вдига страшен скандал, скарва се и я изпраща да вземе тетрадката. Отива в града Катя Грива, обаче онзи, който е взел тетрадката да я преписва не иска да я даде. Защо? Защото още му трябва. И тя му казва: „Ама тази тетрадка е на Учителя, тя не е твоя.“ Той казва: „Какво като е Негова, аз сега съм я взел. На мен ми трябва.“ И Катя плаче, кара се, разправя се. И накрая с големи разправии и скандали тя взима тетрадката, и я носи на Учителя. Учителят бил много недоволен от цялата тази работа, и нарежда да се препише в още един тефтер. И той се преписва този тефтер.

И което е най-важното, този тефтер е съществувал, и тези два тефтера са съществували. И когато започва работата по издаването на нова Песнарка след 1947 година, създава се една комисия. И тази комисия, трябва да работи с оригиналите. Но поради това, че Кирил Икономов е издал песните на Учителя по времето на Учителя, и той е бил един от тези, които е бил против издаването на нова Песнарка, и особено, понеже се движи от Мария Тодорова, те са били в много обтегнати отношения по много причини. И което е било най-интересното Учителят извиква Мария Тодорова, подхвърля ѝ двете книжки, издания „Песни на Учителя“ от Кирил Икономов, те са със синя подвързия и казал: „Отиди и намери грешките на Кирил Икономов.“ И това е било нареждане от Учителя към Мария Тодорова, това е била и задача, която тя трябва да прави. И тя започва да работи. И което е най-интересното, тя работи с оригиналните два тефтера, и с двете папки с онези листове. Но това нещо аз съм го разказал и тя го е разказала. Аз съм го записал и то е издадено в I том, и II и III том, IV том и V том. Всичко там е написано.

Идва един момент, когато започват големите скандали. И за доказателство Мария Тодорова изважда тези оригинални листове, за да ги покаже, че тя не греши. След това тя изважда тези два големи тефтера, показва ги. Но реакцията била много голяма и борбите са били много големи. И когато излиза вече, и се отпечатва Песнарката на Мария, реакцията е била невероятна. И тогава Мария Тодорова е имала желанието, тя много пъти ми е разказвала, имала е желанието, понеже двата оригинални тефтера са били при нея, както и двете папки с оригиналните листове, тя искала да извикват по 10 души всяка вечер, и за да им показва изданието. На всеки да подарява по една книга от Песнарката и да им показва оригиналите, за да се убедят, че в момента това, което е отпечатано отговаря на оригиналите в двата тефтера, и на оригиналите от нотните листове от двете папки. Но Борис Николов се противопоставя и казва: „Няма нужда, това е публикувано!“ А това фактически е бил оня майстор Борис, който е влезнал в него и който е разрушил всичко. И Мария Тодорова казва: „Той ми направи най-голямата беля!“ И започват противопоставянията, разпериите.

Аз, когато дойдох на Изгрева и пристигнах на Изгрева, онези, които са били по онези години, нали, много от тях бяха починали, измряли, друга част бяха вече от порядъка на 65–70 години. Така че аз ги намерих, когато бяха преминали големите бури, големите събития от 1958, 1959 година, големите процеси срещу последователите на Учителя и Братството на Учителя, когато беше вече всичко разрушено. Аз заварих тези хора вече, не че бяха се примирили, но те бяха в момента с вързани ръце и с вързани крака, и нищо не можеха да направят. И тогава аз се задвижих, и исках да ми се предадат тези два тефтера, и тези две папки с листовите.

И сега, всичко онова, което разказвах дотук, трябваше да го разкажа, за да знаете каква е самата история още от самота начало. И тези два тефтера съществуваша. И това е годината – 1970 г. Аз в момента работя с Мария Тодорова и с Борис Николов. Аз искам да ми се предадат двата тефтера. Те не казват, че ги няма, но ми казваха, че били дадени на някой познати, които ги пазели и те се намирили около Бистрица, в Симеоново. Казвам: „Добре де, дайте ги, тези тефтери ми ги предайте на мен. Аз работя с вас. Аз съм друго поколение.“ Обаче, те не ги даваха. Защо не ги даваха ли? Ами защо не ги даваха? Те смятаха първо, че ще живеят вечно, второ – те не искаха да ги дадат, защото в момента като ги дадат вече, те отиват в други ръце. И те смятаха, че могат да довършат работата. Нищо не можеха да довършат, защото те бяха изпепелени. Те бяха унищожени след тези големи борби и те нямаша никаква концепция. Тяхната представа за братски живот беше нещо погрешна според мене. Тяхната представа за Братството за мене също беше погрешна. Изобщо всичко, което те правеха, нямаше нищо общо с Школата на Учителя. Това беше мое виждане. Аз бях сам, те бяха стотици. Това е положението, което аз заварих. И накрая не ми дадох нищо.

И така стана, че през 1976 г. Мария Тодорова почина. Минаха се някоя и друга година, аз също исках, настоявах да ми се предадат тези два черни тефтера с оригиналните песни на Учителя, както и двете папки. Тогава продължаваха обиските. Всеки месец в София имаше някой обиск от Милицията. И при този обиск се взимаха всички беседи на Учителя, и други материали на пишеща машина, и други материали, и се унищожаваша.

2.4. КАК СЕ СЪЗДАДЕ АПОКРИФНОТО ИЗДАНИЕ НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

И което е най-интересното – на онзи, на който му се правеше обиск, той подписваше декларация повече да не се занимава с тези неща, защото първо ще бъде изселен. А това означава да напусне жилището в което е в София, да бъде изселен в провинцията в някое село и интерниран, и да бъде без работа. Това означаваше край с него. И хората се плашеха, и то не без основание. Така че в онези години в София имаше всеки месец обиск. Аз непрекъснато казвах: „Дай да приберем тези неща, предай ги на мене, защото няма време. Ето – сестра Мария си заминаваше.“ И аз непрекъснато му говорех, и исках тези неща. И това му даде повод на Борис Николов да коригира тази негова грешка, и да направи ново издание на песните на Учителя. И когато той сподели с мене, че ще прави нова Песнарка, и аз му казвам: „Добре де, ти ще правиш нова Песнарка, но ти трябва да имаш оригиналите. Къде са двата тефтера – оригиналните тефтери?“ Ами казва: „Да, аз ще ги извадя, аз ще ги донеса.“

И което е най-интересното – той не ги извади, не ги донесе. Защо? Ами той не знаеше вече къде са. Той не извади тези оригинални тефтери. Аз ги исках. И след това, когато научих, че те работят, и аз казвам: „Добре де, вие с какво работите? Извади ли, измъкна ли, донесе ли ги тези два черни тефтера, които вече десетилетия ги укриваш насам и нататък, извади ли ги?“ Той казва: „Не.“ И мълчи. Казвам: „Добре де, ами двете папки с нотните листове къде са?“ – „Запазени са.“ И в момента той започва да работи. Аз отначало се много ядосах, и аз му казах: „Остави това нещо да го движа аз.“ – „Ама ти не си музикант, аз трябва да го направя. Аз в момента имам музиканти.“ Казвам му: „Тези музиканти нищо не могат да направят.“ – „Защо не могат да направят?“ – „Ами защото казвам, според мен тези музиканти са врагове на Школата на Учителя. И това са врагове на песните на Учителя. Целта им е да променят всичко!“ Той седи и ме гледа: „Ама как така?“ – „Ами казвам така. Ще ти бъде доказано след време, че това е така.“

И в момента той работи с музикантите. След време дойде, издадоха това издание и го извадиха на ксерокс копия, и го подвързаха. Изкараха може би към 10–15–20 екземпляра, дадоха на този, дадоха на всеки, който е участвал. Дадоха на музикантите, но на мене не дадоха. Казвам: „Абе дай, дай едно копие за мен, едно копие ми трябва.“

Не, не ми дадоха. Защо? Аз за тях бях никой. Да, аз за тях бях никой, но за мен те бяха врагове. Там е цялата работа. Аз за тях бях никой, но за мен те бяха врагове на песните на Учителя.

И какво става по-нататък? Това ново издание, изобщо не пишеше кои са го издали, как са го издали, защото това е едно апокрифно издание, нелегално.

Не е отбелязано кои са участвали в създаването на това издание. А те това не можеха да направят и не можеха да отбележат авторите, понеже тогава се правеха всеки месец обиски срещу последователи на Учителя. Така че те не можеха да си напишат имената. То бе раздаден на музиканти и онези, които бяха живите музиканти като Галилей Величков, като Филип Стоицев, като Мария Златева, и някой други от онези, които са били по времето на Школата. Изобщо отхвърлиха това издание по много причини, макар че те го имаха, разгледаха го, но го отхвърлиха по много причини. Една от причините, че то повтаря много неща. Второ – има много грешки. Трето – не са съгласни с начина по който е направено. И това, което аз

слушах от тези познати музиканти, разбрах, че те отхвърлят това издание. И понеже научих от Борис Николов, че този, който е съдействал най-много е Мария Славова, а тя е музикант от времето на Школата на Учителя. Тя е съпруга на Димитър Грива и нейните снимки ги има в „Изгревът“, там където са отбелязани снимките с музикантите. Тя я има и в XXII том с д-р Жеков. Така че Мара Славова е била на Изгрева и я има на снимки, заедно заснета с другите музиканти на Школата. Така че този човек е съществувал като музикант, израснал е на Изгрева. Тя беше музикална педагожка. Така че тя беше запозната с песните на Учителя, имаше уменията и дарбата, беше професионалист и можеше да работи върху тези музикални текстове. След като научих, че тя е участвала, аз отидох при нея. Аз тогава бях в добри отношения с нея, защото аз често посещавах Димитър Грива, т.е. нейния съпруг. И имаше най-различни разговори. Той ме посрещаше, тя ме посрещаше и бях в много добри отношения с тях. И аз отивам, и я разпитвам как е направена тази Песнарка. И тя ми разказва: първо Борис Николов е идвал, изпълвал е песните на Учителя, и тя ги е записвала на ръка. Аз слушам и не мога да повярвам! Питам: „Как така? Ама казвам, той идва и ви изпълва песните, и вие ги записвате на ръка?“ – „Да, записвах ги.“ – И казвам: „Тези записвани от вас песни, вие ги вече публикувате?“ Казва: „Да.“ Ама казвам: „Той не е музикант, той не е певец.“ – „Да казва, това е така, но той много чисто и правилно пееше песните на Учителя.“ Аз стоях като втрещен и питам: „Добре де, вие не сте ли работили с онези два оригинала – черните тефтери, където са записани оригиналните песни на Учителя?“ Тя казва: „Не.“ – „А да сте работили с някои други материали?“ – „Да казва, той донесе две папки в които имаше ноти. И аз съм преглеждала някои от тях. Работили сме и с тези листове, но главно от онова, което той изпълваше“. И пак я питах: „Ама как е възможно, аз не мога да разбера? Той не е певец, той не е музикант, а той ви изпълва песните, вие ги записвате и след това ги подготвяте за печат?“ Тя казва: „Да, така е.“ И аз това не можех да го повярвам.

Отивам при Галилей Величков, който е музикант и му казвам какво съм чул. Той се хвана за главата. Отивам при Мария Златева и ѝ казвам: абе така и така, така и така, така и така. И тя се хваща за главата. Ами казвам: „Отидете и питайте.“ Сега, те направиха опит там при Мария Славова и Мария Славова като разбра, че след като ми е разказала на мен тези неща, и като разбра, че това вече се раздухва, отведнъж престана да казва, и да разказва как е работел Борис Николов с нея. И че той е изпълвал песните, а пък тя ги е записвала от него. И това нещо започва да се укрива.

Сега, по-нататък. В тази Песнарка са взели участие и някакви млади музиканти от рода на Петър Ганев, и някой други, които по ония години бяха над 30 години, бяха завършили Консерватория, бяха музиканти професионалисти, и можеха да работят с музикални текстове. Някой от тях познаваха песните на Учителя и те също са съдействали. Лично ми е разказвал Петър Ганев, че той също е работел и е съдействал на тази Песнарка.

Сега, следващия етап, ами следващия етап тази Песнарка се раздаде, говори се за нея. Минаха години, смениха се поколенията и тази Песнарка вече никой не знаеше кой я е издал, какво представлява. Между другото имаше включени в нея и някои допълнителни братски песни, някои други песни. И сега, ще ви кажа за тези допълнителни песни. През 1990 г. аз работих от порядъка на 6 месеца с Лиляна Табакова. И тя разказваше

следното, че в тази Песнарка, която Борис Николов е издал е имало песни, които са отбелязани като песни на Учителя: нови песни. А тя казва: „Ами те не са песни на Учителя, те са ги взели от мене. Но казва те не са песни на Учителя, но това са мои лични песни, мое лично творчество, а те са ги отбелязали като песни на Учителя.” Казва: „Това не е вярно, а те трябваше да дойдат да ме питат.” А те не са отишли да я питат по много причини, защото с Лиляна Табакова много трудно се работеше. Плюс това тя беше така устроена, не можеше да понесе невежеството на онези т.н. музиканти, защото тя беше певица от голям порядък и веднага разбираше, че тия нищо не разбират, и нищо не знаят. И тя много се дразнеше. И тя непрекъснато ми обясняваше къде им са грешките, какво, що и как. А това нещо те не можеха да го издържат и да го понесат. Така че това са причините, поради които те не са ходели да я питат.

2.5. НОВИ ОПИТИ ЗА РАБОТА С АПОКРИФНОТО ИЗДАНИЕ

И сега, следващия етап. Следващия етап е минаха години, Мария Златева ми предаде нейното копие, когато аз работех с нея и аз го съхраних. И аз го знаех, че това е копие издадено след 1980 г. Жалко че не записах точно коя година и кои месеци бяха, защото аз се занимавах тогава със съвсем други неща.

И минаха много, много, много години, и сега през 2006 година, в момента има изработена една работна група, която аз съм я създал по програмата на „Изгревът”, и която в момента група работи върху онези песни на Учителя, които лично Филип Стоицев е правел хармонизация. И вече за трета година се работи върху тези песни. Така че един от тези, които е консултант към тази група е Благовест Жеков. И той от време на време е донесъл една синя книжка, и от време на време преглежда някакви музикални текстове, и прави справка по тях. А между другото онова, което те имат като официални документи, това са Песнарката на Мария Тодорова и това са онези музикални текстове, които е писал лично Филип Стоицев. Така че Благовест Жеков преглежда от време на време това синьо издание. И това прави впечатление на Вихър Пенков, и на Ефросина Ангелова Пенкова. Тя сподели с мен, че има такова издание. И аз казвам: „Абе дайте го да го видя аз това издание.” И то ми бе донесено преди 3–4 дена, някъде към 17–18 декември. И аз, когато го погледнах в присъствието на Вихър Пенков извадих онова, което аз имам, и което аз го пазя някъде вече 20 години. Извадих го и когато го прегледах, ами то се оказа, че това е едно и също издание. Погледнах някои страници, погледнах на същите страници – отговарят на онова издание, което ми е донесено и същите песни. Казвам: „Това е същото издание, нелегалното и апокрифно издание на Борис Николов. Ами казвам то е същото.” Значи те работят с апокрифното издание на Борис Николов.

И което е най-интересното, историята на това издание никой не го знае, включително и Благовест Жеков – няма откъде да го знае. И аз тогава се чудя какво да направя! И аз тогава реших да го извадя на ксерокс, защото това издание, което беше донесено при мен беше извадено на много по-хубава хартия, и мисля че беше направено на много хубава хартия, и беше извадено фототипно, много качествено. И аз реших да го извадя на ксерокс. И в разстояние на три дни – 18 декември, 19, 20 и 21 декември, аз 3–4 дена го извадих на ксерокс. След това седнах и почнах

да проверявам лист по лист по онова издание, което беше ми донесено, което го е дал Благовест Жеков, и онова, което аз имам. Отбелязвах страниците, номерата на страниците, понеже бяха избледнели, на някои места ги нямаше. Проверях страницата по страница, текст по текст. И по този начин аз подготвих един екземпляр, за да го предам, и да го сложат в папка с джобове на Ефросина Ангелова, за да го има като документ. И второ да го има, за да могат в последствие да работят с него, когато дойде времето Благовест Жеков да си вземе изданието.

Но което беше най-интересното, когато започнах да го прехвърлям на ксерокс, тези страници, които бяха много лошо закрепени, те се разпаднаха на отделни листове, а и преди това някои листове бяха разпаднали. И сега цялото издание, трябва да се подвърже, да се залепи отново, защото е вече разпиляно. Най-интересното е, че на изданието на Ефросина аз съм отбелязал, че това е издание на Борис Николов. И което е най-интересното, аз съм го проверил страница по страница. То отговаря едното копие на другото копие.

Следващото, което е интересно – в това издание са приложени текстове, печатни текстове. И тези печатни текстове са извадени на ксерокс копие от Песнарката на Мария Тодорова. И което е най-интересното, аз съм тука отбелязал в моето копие, че това са материалите от 1 страница до 21 страница е извадено ксерокопие от Песнарката на Мария Тодорова от 1947 година. Това са отпечатани неща в Песнарката на Мария Тодорова от 1 до 21 страница 1947 г. След това идват песните на Учителя.

И което е най-интересното, след тези т.н. братски песни, са включени няколко песни: „Слава Божия“, 91 Псалом“, „Ангелово пяхи“. Но изобщо не са отбелязани кои са авторите на тези песни. И аз тука съм ги отбелязал в моето копие със звездички. Сега, в онова копие на Благовест Жеков, аз тези песни ги прикачих накрая.

Сега, по-нататък. След като са извадени на ксерокопие онези песни, които са представени, накрая са включени някои песни от Учителя и те са отбелязани от 181 страница. Това са песните: „Аз мога да дишам“, „Свобода и потребност за душата“, „Слушам“, „Молитва“, „Мелодия“, „Вяра светла“, „Когато Любовта царува“, „Гласът на живия Господ“, „Новото възкресение“ – тази песен е с две имена. И тези песни, те са приложени отзад на моето копие. Те са приложени и в копието на Благовест Жеков. Така че са включени и някои нови песни на Учителя.

Сега, най-интересното е, че накрая от с.185 е включен коментар на братските песни и този коментар е взет също от Песнарката на Мария от 1947 г. Така че „Мисли от Учителя върху музиката“ от 181 страница до 204 страница, това са извадки от ксерокопията на Песнарката на Мария Тодорова. И по този начин те приключват това издание. Целта да се включи този материал е да докаже няколко неща: първо че това е продължение на изданието от 1947 г. Второ да докажат, че това е ново издание на Песнарката от 1947 г. Трето да докажат, че има връзка между едното и другото издание. Четвърто – да покажат, че онова, което е писано от 1 до 21 страница в Песнарката на Мария Тодорова и онова, което е поместено в Песнарката на Мария Тодорова от с. 181 до с. 204 е включено в това ново издание. И това доказва, че има приемственост между едното и другото.

Сега, по-нататък. Необходимо е музикантите да си проверят. Какво да проверят? Музикантите, трябва да проверят дали това издание, което

го е направил Борис Николов отговаря на онова издание от 1947 година. Тука трябва да си припомним, че той е пял песните, а Мария Славова ги е записвала и така са дадени. Дали едното, което е пеел Борис Николов отговаря на онова, което е записвала Мария Славова? И трето – дали онова, което е записвала Мария Славова отговаря на онова, което е публикувано в 1947 година? Това аз не зная. Това ще го проверят музикантите. Кои музиканти? Днешните музиканти това нещо не могат да го проверят. Защо не могат да го проверят? Първо, те не знаят, че има апокрифно издание. Второ, те не знаят историята на това издание. Трето, не знаят онова, което аз съм ви разказвал как е направено това издание. И четвърто, те не знаят съдбата на това издание. И пето, те не знаят как ония живи музиканти приеха това издание.

Сега, другото, което е също интересно, че тази книжка в момента не е позната абсолютно на никого и на никого не трябва в този момент. Но ето Благовест Жеков е донесъл и от време на време преглежда от нея да сверява някои неща. Но той не знае изобщо как тази книга е създадена. Защо? Ами по онова време той беше в Пловдив, там работеше. Той няма представа от тези етапи през които е минала тази книга и борбите, които бяха я съпровождали, и реакцията на онези живи музиканти по отношение на тази Песнарка.

И накрая какво става? Накрая, след 20 години – 2006 г. отново става въпрос за нея. И още по-интересното – аз изобщо не желаех да се занимавам с този въпрос. Но тя ми беше донесена от Ефросина Ангелова Пенкова. И тя казва: „Абе провери казва тази Песнарка.“ И аз казвам: „Дай бе, дайте да я проверя. Аз имам също едно такова копие.“ И аз вече като чух, аз веднага разбрах, че това е същото копие, което е апокрифно и което аз също го имам. И беше най-интересното, когато го сравних, и като видях, че е едно и също казвам: „Е-е-е-е – една голяма лъжа, създадена, идва време да се разкрие и да бъде опровергана, и да бъде изобличена!“

Така че аз в разстояние на три дни, два дена прехвърлям на ксерокопие тази Песнарка. Още два дена я проверявам страница по страница с моето копие, проверявам и тези отпечатаните ксерокопия по изданието от 1947 г. на Мария Тодорова. Така че съм проверил всичко и четири дена аз работех с него. Така че аз вече съм го подготвил, пригодено е и ще се предаде на Ефросина и на Вихър. Те ще го сложат в джобове, в една специална папка. И което е най-интересното, с него те в бъдеще ще могат да работят, и ще знаят за какво се отнася.

Така че аз, който не съм музикант, трябваше да се занимавам и с това издание и накрая да го подготвя. Сега остава онова копие, което се разлисти и се разпадна на отделни листове да занеса да се залепи от онези, които подвързват книги, за да бъде възстановено в неговата цялост.

2.6. ЗАЩО НЕ МОЖЕ ДА ОТКРИЕМ ДВАТА ТЕФТЕРА

Сега, в момента ние не можем да открием двата тефтера – оригинални тефтера. Защо не може да ги открием? Защото те бяха укрити, пък може би да са иззети през обиските и да са унищожени. Независимо от това, тези два оригинални тефтера към 2006 г. – няма ги! Главната вина носи както Мария Тодорова, така и Борис Николов, защото и двамата, когато аз исках да ми се предадат нещата, казваха: „Ами те са еди къде си – има време. Ние ще ги извадим и т.н.“ А това беше времето през 1972 г., когато Мария Тодорова е на 74 години, а Борис Николов е около 70 години.

Така че аз съм ги искал да ги прибера тогава, когато аз работех с тях и когато те бяха на финала на своите умствени и духовни възможности. Онова, което съм свършил с Мария Тодорова, то е отпечатано в „Изгревът“ том I и том V. Онова, което съм работел с Борис Николов е отпечатано в „Изгревът“ том I, том II е отпечатано и том III. А това не е малко, дори е много. Но за песните на Учителя, това за мен е едно предателство към песните на Учителя.

В момента се правят различни издания на песните на Учителя, и то се правят издания от музиканти, които никога, ама първо те не знаят, че има такива два оригинални черни тефтера. Те няма откъде да знаят, освен да прочетат в „Изгревът“. Второ – те не признават „Изгревът“, те го отхвърлят. Трето – в „Изгревът“ има историята на много песни на Учителя и на братски песни. Ами те не ги знаят. Четвърто – музикантите не познават историята на песните на Учителя, а ги свирят. Няма откъде да я знаят, трябва да я прочетат от „Изгревът“, а те не го четат.

Ами музикантите не знаеха и историята на Паневритмията! Историята на Паневритмията беше публикувана от мен в I, II и III том, в V том. И което е най-важното – през 2006 г. аз направих три концерта с историята на Паневритмията – как е дадена горе на Рила, как е дадена на Изгрева. Така че аз издадох три концерта с тази Паневритмия през 2006 г. Така че това, което те чува, слушаха тези, които бяха дошли и тези, които участваха, те за пръв път чуваха тези неща. Ами те не познават историята на Паневритмията. Е, тогава ти как ще свириш историята на Паневритмията? Те не познават историята на песните на Учителя, а някой от тях правят хармонизация на песните на Учителя. Каква хармонизация ти ще направиш от някаква песен на Учителя, когато ти не познаваш нейната история? Така са нещата.

И накрая, какво мога да кажа? Мога да кажа, че на този етап е пълен провал по всички линии! Това, което успях да направя в разстояние на тези 3–4 дни, това го направих по молба на Ефросина и на Вихър Пенкови. И аз не бих се занимавал с тези неща, но първо ме помолиха, и второ ме накараха, и трето ме убедиха, че това няма кой да го свърши. И наистина – няма кой да го свърши. И след като работих четири дни, аз смятах да седна и да напиша няколко бележки. Но като разбрах, че това е една много голяма тема за разказване, реших да го разкажа, да го запиша на касетка и след това да го предам на Полина от Видин, за да може да го извади.

И сега, което е най-интересното, аз в момента й бях предал един материал как съм работил с Мария Тодорова и как съм записал нейните песни. Това беше от порядъка на две касетки. Сега й давам друг материал от една касетка, в която описвам историята на т.н. „Апокрифно издание на песните на Учителя от Борис Николов“. Защо? Първо – да се знаят как са нещата. Второ – това апокрифно издание съществува. Трето – никой не знае какво то представлява, каква е неговата история, каква е целта на издаването. И когато им попадне, те ще се чудят какво да правят. И което е най-интересното, там има приложени някои нови т.н. „братски песни“ на които не са упоменати кои са авторите. Отзад са сложени някои песни на Учителя, при което певицата Лиляна Цветана Табакова разказваше, че там има песни и от нейни песни, които са нейно лично творчество, а са прикачени, и са отнесени към творчеството на Учителя. Тя се възмущаваше, най-искрено се възмущаваше пред мен. И това нещо е записано в онова време, когато аз работех с нея и правех запис на нейните спомени.

На този етап, това е. Искам да спомена едно друго доказателство. На пианото на Мария Тодорова винаги стоеше нейната Песнарка, като тя свиреше обикновено, когато идваха посетители и когато това ѝ беше необходимо. На самата Песнарка тя си беше отбелязала онези поправки и грешки, които бяха допуснати в изданието от 1947 г. Аз това нещо го знаех и когато тя си замина 1976 г., аз исках да прибера тази тетрадка. Но Борис Николов не я даде и казва: „Тя ми е необходима, тя ще седи тука като дойде някой музикант да ми свири на нея песните на Учителя.“ Минаха така месеци и веднъж отивам – Песнарката я няма! Пианото стои празно, няма Песнарката. – „Къде е Борис Песнарката?“ Той мълчи – не казва нищо. Той я беше дал на някой на когото той не помнеше. И така, аз се разминах с тази Песнарка.

Искам да споделя, че много пъти ми е минало през ума да сложа друга Песнарка там, а да прибера Песнарката на Мария Тодорова. Но това аз не го направих. Подсещаха ме от Невидимия свят. Аз направих грешка и грешката другите не я направиха – прибраха тетрадката с цел да я обсебят, и да няма никаква следа от оригиналните песни на Учителя. Това е целта. Те бяха по-силни, по-предвидливи и по-хищни. И те си свършиха много добре работата, защото бяха изпратени да разрушат, и да няма следа от оригиналните песни на Учителя.

3. ПЕСНИТЕ НА ВСЕМИРНОТО БРАТСТВО

3.1. ЕТАПИ НА СЪЗДАВАНЕ НА ПЕСНИТЕ

Днес е 01.01.2007 г., часът е 18,10 часа. Сега ще разкажа за създаването на песните на Всемирното Братство. В разстояние вече на десет дена, аз работя по т.н. архив на братските песни. И което е най-интересно, аз успях да ги подготвя за едно ново издание.

А сега ще разкажа една много интересна история. Още от самото начало, при съборите на Синархическата верига на Бялото Братство от 1907 г. до 1922 г., са се пяли песни. Тези песни са били още от самото начало църковнославянски песнопения. А защо **църковнославянски песнопения**? По този въпрос аз съм публикувал в „Изгревът“ том XXII един отдел, със заглавие „Какви песни са се пяли по съборите на Синархическата верига 1907–1922 г. на Всемирното Велико Бяло Братство“. В първата част има въведение как се създават и изпълняват песните от съборите на Синархическата верига, и втора част – песните от Съборите на Синархическата верига, и кога се изпълняват. Трябва да се прочете и да се проучи този материал. Значи, това е първия етап.

Вторият етап е, когато започват да се изпълняват т.н. **евангелски песни**. В „Изгревът“ том XXIV, който е предназначен за връзката на евангелистите методисти в България и Учителят Петър Дънов, и историята на евангелското методистко движение в България, техните представители, и връзката им с Учителя Дънов. Този том XXIV е предназначен за тях. А какво представлява, вие ще си го проучите, когато излезе този том. Така че още на втория етап започват да се изпълняват евангелски песни. Тези евангелски песни са се посочвали от Учителя Петър Дънов, понеже Той бил запознат с всички евангелски песни. Той е преминал още във Варна през протестантите или евангелисти-методисти. След това отива в Свищов, минава през тях. След това отива в Щатите. Така че Той в разстояние на десетина години, Той свири и пее тези песни. И когато се връща в

България, Той знае и познава тези песни, и посочва някои песни, които да се проучат и да се пеят.

В онези години евангелистите-методисти са издавали песни, които са отпечатвани. Например, ние имаме от 1900 г. един сборник песни и той е издаден в гр. Самоков. По-късно те ги издават допълнително като свещени песни и чак през 1921, 1922, 1923 година се събира една комисия, и определят песните, и се издава в един сборник „Духовни песни“. И сега Учителят, когато се е срещал с тях, и по-късно в някои писма Той е посочвал някои песни, обаче, Той ги е посочвал по номера. Така че ние имаме и няколко номера на такива песни, които са посочени от Учителя. И в този том „Изгревът“, том XXIV ще бъдат публикувани 3–4 песни, посочени от Учителя, които са се пели.

Между другото, освен тези 3–4 песни е имало и други песни, които са се пели по времето от 1907 до 1922 г., както и от 1922 г. по времето на цялата Школа. Аз заварих онези, които пееха както църковните славянски песнопения, така и евангелските песни. Обаче, първото поколение, които са били с Учителя от 1907 до 1922 г., те постепенно си заминават от този свят. Идва другото поколение – поколението на Школата, което приема някои песни. Мнозина от тях учат музика, учат нотен текст, учат се да свирят на цигулка, на пиано. И що годе на Изгрева са били всички повечето или по-малко музикално грамотни, и са могли да четат музикален текст и да свирят по тези ноти, които са съществували. Това е този втори етап на евангелските песни.

Третият етап е песните, т.н. **братски песни**. Някои, които са били с дар – музикално грамотни, постепенно са започнали да дават някои песни. Между другото, започва едно дейно участие между Учителя и Негови последователи, като на много песни Учителят дава мелодията, а пък т.н. Негови последователи дават текста на някои песни. И по този начин се събират доста песни, и непосредствено след войната – 1921–1922 година, събира се една комисия. И те подготвят, и издават „Песни на Всемирното Братство – 1921 г.“

3.2. БРАТСКИТЕ ПЕСНИ В ИЗДАНИЕ ОТ 1921–1922 ГОДИНА

Сега, кое е най-интересното? Най-интересното, че тази книжка, това издание е съставено от две части: първата част е издадена 1921 г., а другата част е издадена в 1922 г. По-късно тези отделни книжки се събират в едно, подвързват се. И което е най-интересното – вече те се подвързват, отпред има корица, на корицата е направена една много хубава художествена картина. И на втората част има друга картина. Така че са изографисани и отдолу пише името на Шламбора. А Шламбора, той е същия, чието име намираме под оригиналната Пентаграма. Така че той е според моите проучвания бил е белогвардеец, така ми го е казвала Елена Андреева. Но важното е, че тази Песнарка излиза 1921–1922 г.

Сега, трябва да обърнеме внимание, че България се намира – 1918 г. е погрома на България, 1919, 1920, 1921 година, това са изключително големи разрушения в България. След това има т.н. Ньойски договор, където България е отцепена от много територия и разграбена – пълен погром по всички линии. И което е най-интересното, в онези години се намират хора, които подготвят тези песни, и които ги издават. Това е за мен едно цяло чудо на чудесата!

Сега, което е най-интересното, аз притежавам една-две бройки от тези издания, но лошото е, кое е лошото? Ами те не са обозначили

всички автори на песните, както на текста на стиховете, така и кой е дал мелодията. Има много песни, които не са дадени. Защо не са дадени, аз не мога да разбера. Сега, има песни, които са на Учителя, обаче не е написано Петър Дънов. Има песни, които никой нищо не знае за тях – нито за автор, нито за самия текст. И понеже аз имам, притежавам една такава книжка, където някои от предишните поколения си е записвал с молив някои данни, и по-късно аз успях да сравня това, което те са написали с едни оригинални списъци, които намерих. И тези оригинални списъци, които намерих, те са списъци на онези хора, които са подготвили това издание.

И най-интересното е, че без този архив, който представляваше оригинални списъци никой не можеше, и нямаше да може да се ориентира за онези години. А защо?

Ами това поколение, което е подготвяло тези песни и ги е издало 1921–1922 г., това поколение си заминава, напуска физическия свят до 1944–1945 г. По-късно, когато се издава Песнарката на Мария Тодорова, включват тези братски песни, някои ги махат. Отзад публикуват един коментар на братските песни, където направо за мен е безобразен. Защо безобразен? Ами те не пишат никакви данни – това е едно.

Второ, Мария Тодорова тогава 1947 г. е на 50 години, Борис Николов също. Ами те са знаели кои са авторите на тези песни и текстовете, и са могли да ги обозначат с имена. Тогава е имало едно такова мнение, че поради наличните големи борби между музикантите и за да не изпъква, и да не се подчертава личния елемент, че този е автор на дадена песен или че е автор на самия текст. Тогава те са предприели една друга форма и са написали: песен от Учителя, текст от ученик или от ученичка – и нищо повече. А това е една груба грешка! Могли са да напишат имената и да дадат малко повече данни. Отзад има отдел – коментар на братските песни. И сега в момента – 1945 г., 1946 и 1947 година, онези, които са били от времето на Школата са знаели как са нещата, но това не е отпечатано.

Идва време, когато това поколение напуска, напуска – няма го, изчезва. И в момента са останали една-две книжки, отпечатани от 1921 година и 1922 година, и Песнарката на Мария Тодорова. И това е.

И кое е най-важното? Най-важното е, че в моя архив аз открих някои неща и открих т.н. оригинални списъци. И какво се оказва? Оказаха се много интересни неща и в тези оригинални списъци аз успях да намеря, че в онези години те са обозначени като „Музикални бисери на Всемирното Братство“. Ето – пише: „Стара София 1921 г.“ И което е най-интересното, тука са обозначени наименования на песните, и тука има графа № при Учителя (значи тези песни са под влияние на Учителя) и № при Райнов. Сега интересното е, че тука се споменава за Райнов. Кой е този Райнов – никой нищо не знае.

И което е по-нататък важно, тука има няколко списъци, и по тези списъци, които са написани 1921–1922 г. можем да се ориентираме за песните, които са били подготвени, за да се издадат. И по тях научаваме много неща, и че един от тези, които е подготвял това, той ги е подготвил, и ги е определил 1921 г., когато е бил в гр. Лом. Кой е този човек, който е бил в гр. Лом, ние не знаем на този етап. И сега кое е най-интересното? От тези списъци, които са подредени и от онзи списък, който представлява съдържанието на Песнарката от 1921 – 1922 г. може да се направят много сравнения. И от тези сравнения се оказва, че има може би към десет песни, които не са включени. Не са включени, те са били подготвени, има

ги в списъка, има ги като оригинали, но не са включени. И аз в момента ги включих в едно бъдещо издание. Сега, това е по отношение на оригиналните списъци. Без тях нямаше да можем да се ориентираме.

3.3. НОВО ИЗДАНИЕ НА БРАТСКИТЕ ПЕСНИ

Сега, по-нататък, което е също много интересно. Аз имах оригинали, които са почти на всички песни, които са издадени и които са издадени 1921–1922 година. Какво представляват тези оригинални текстове? Първо, което е най-важното – аз реших да подготвя едно ново издание. Първо – изкарах на ксерокопие по две копия от всяка една песен от тази Песнарка от 1921–1922 година. След това ги подредих в съответни папки. На всяка папка написах името на песента, сложих им номера. И така подготвих 34 папки, на които съм написал заглавията на съответните песни. И след това аз работих по тези оригинални текстове. А какво представляват тези оригинални текстове, това е като доказателство има от 1921–1922 г. подписите на няколко човека – на Ковачев, на някои други хора. И като доказателство, че този материал, оригинален материал е подготвен точно тогава.

И което е най-интересното, ние в момента не знаем кои са лицата и хората, които са подготвили този материал. По онези години онези, които са музикално грамотни, които са музиканти, това са т.н. капелмайстори. А капелмайстори, това са музиканти, които в момента държавата ги създава и те представляват диригентите на военните оркестри на различните гарнизони в страната. Това е София, Сливен, Бургас, Варна и т.н. И по-късно тези капелмайстори по една или друга причина се запознават с музикалното творчество на Учителя – идват, съдействат. Като Матей Калудов го виждаме в някои снимки, той създава оркестъра на Паневритмията. Има го на снимки, и някои други хора. Така че в момента имаме представители на тези капелмайстори. Един от тях е Атанас Д. Ковачев. Тука има и други – Иван Георгиев Попов.

Но никой не може да ни даде никакви данни за тези хора. Защо? Ами тези, които трябваше да го направят това нещо, не го направиха. А защо не го направиха ли? Ами защото не искаха да ги има онези, които бяха свършили една много голяма работа.

Обикновено в България е така, и в Школата на Учителя е така – онези, които вършат някаква работа, те я свършват, колкото могат, я свършват. Но онези, които са около тях искат тези хора да ги няма, т.е. онова, което са свършили, да не се знае, че те са го свършили, техните имена да ги няма и да изчезнат. Като доказателство е този – коментар на братските песни, които са в Песнарката на Мария Тодорова. А в този сборник Песнарка от 1921–1922 година, ние нямаме абсолютно никакви данни. Дори на някои Песнарки не е закачено и съдържанието при самото подвързване. Такива работи има и такива работи се срещат.

Сега, по-късно тази Песнарка се издава в 1941 г. – едно издание с по-голям формат, но песните там са разбъркани. Това е издание, това което чета пише, че е издание на „Литопечат“ – „Гурко“ 22 – София. А това е печатницата на Славянски – онзи, който се опитваше да печели от своето издателство, когато е отпечатвал освен някои песни на Учителя и беседите на Учителя. И по време на войната пада бомба, унищожава цялата Печатница, изгаря всички складове. И е бил наказан за нарушение на окултните закони. Така че това издание на Братски песни аз го имам в момента. По-късно, 1945–1946 година те издават в отделна книжка

текстовете както на братските песни, така и на песните на Учителя, за да могат когато се съберат и пеят, да имат текстовете на самите песни.

3.4. ВЪЗБРАНА НА КОНЦЕРТ ОТ БРАТСКИЯ СЪВЕТ

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че аз, който не съм музикант, трябваше да подготвя това издание. Това издание беше подготвено в разстояние на десет дни, но срещнах много голяма съпротива от различни места. И много пъти се колебаех дали да продължа или да го спра, защото това ме изразходва психически, отне ми много голяма физическа, умствена и психическа енергия, и аз едвам издържах! Но успях да се справя и което е най-интересното, аз успях да се справя, и да ги вкарам в папки. Така че в една папка има ксерокопието на онова издание от 1921 г. на съответната песен и след това има ксерокопии на онези оригинали, които аз притежавам, така както са съхранени досега.

И в бъдеще онази работна група от музиканти, които трябва да подготвят второто издание в програмата на „Изгревът“, тогава ще видят всяка една песен, сложена във всяка една папка. Всяка една папка е надписана отгоре, отпред е оригинално ксерокопие на Песнарката от 1921, 1922 година. И след това следват копия на ксерокс от оригиналните текстове. Какво представляват тези оригинални текстове? Ами те са написани с хубав шрифт, писал ги е един и същ човек. Второ, ние не знаем кой ги е написал, но почерка е един и същ от самото начало до края. И в момента има отзад цигулка за пиано, има за тенор, има за сопран разработки. И има и други разработки. Така че една песен, която е включена в съответната папка има всички вътре разработки.

Освен това аз успях да открия две оригинални тетрадки – едната по-малък формат, другата, по-голям формат. И от тези тетрадки, оригинални тетрадки, аз извадих на ксерокопия всички песни. И така, извадих от голямата тетрадка на ксерокопия всички песни. И тези ксерокопия от двете тетрадки, аз ги включих към съответните папки и песни, които аз бях подготвил. Така че в една папка представлява самата песен и всичко, което има събрано, и което се съхранява като оригинал. Така че в бъдеще тази работна група, дано е по мое време, ще отвори дадена папка и ще види няколку неща:

Първо – ще види ксерокопието на дадена песен от изданието 1921–1922 година.

Второ – ще види разпечатка на ксерокопии тези оригинали, които аз имам.

Трето – ще видят ксерокопията от малката тетрадка. Аз там съм отбелязал отдолу, че е малка тетрадка.

Четвърто – ще видят ксерокопията от голямата тетрадка и още някои други неща, които съм включил вътре. Така че по този начин имат възможността да се ориентират.

И аз смятам, че в едно бъдещо издание, всички неща, които аз съм подготвил към дадена папка, те трябва да бъдат издадени. Да, ама някой ще каже, че това е нещо, което е доста обемно. Сега в момента, 2006 г., когато аз го правих и когато аз го правих в разстояние на десет дена – за мен също беше обемно, но то е съхранено от 1945 г. до 1990 г. и от 1990 г. – 17 години досега.

Така че това трябва да се издаде, защото в бъдеще това нещо ще се разпилее и ще изчезне, и няма да има никаква следа. А сега, че има някаква следа, аз лично се учудих и тази следа трябваше да се възстанови.

Тя трябваше да се установи като концепция. Но да се даде една концепция, тази концепция не се създава от един човешки ум, а трябваше да дойде Онзи, Който ръководи програмата на „Изгревът“.

И сега, кое е най-интересното? – Не само да дойде Онзи, Който ръководи програмата на „Изгревът“, но трябваше да дойде и Онзи, Който ръководи и Който движи музикалния живот по програмата на „Изгревът“. А този музикален живот включва няколко неща. Какво включва ли? Ами ще ви кажа: от 1990 г. до 1998 г. чрез мен, аз съм организирал, аз съм финансирал 90% от концертите от 1990 до 1998 г. А те бяха на брой 20. Какво представляваха тези концерти? Ами те бяха съчетание по теми от Словото на Учителя и песни, които се изпълняваха от музиканти. По този начин тази концепция се осъществи в разстояние на 20 концерта, и бяха качени към 10–15 души музиканти на сцената.

И което е още по-интересно, те не смееха да се качат на сцената. Аз ги качих на сцената. Дори първия Братски съвет забрани един концерт, който аз организирах. А това беше концерта в Камерна зала България, по случай годишнината на Георги Куртев. Представяте ли си?! Забраниха на музикантите да се явят на този концерт! Това трябва да се знае. А тези, които бяха музиканти – бяха Йоана Стратева и Ина Дойнова. Ина Дойнова свиреше на йоника, на хармониум, който аз съм купил с мои пари и цената на тази йоника, на този електрически хармониум струваше моята заплата в разстояние на 12 месеца. Значи в разстояние на една година аз спестявах пари, а майка ми с нейната малка пенсия се изхранвахме. Как се изхранвахме? Ами живеехме от бедно по-бедно. Обаче, взехме този хармониум и го качихме на сцената. А тези забраняват! Представяте ли си?! – Забраняват.

На Йоана също дадох инструмент – да свирят и онези забраниха. И аз питам Йоана: „Йоана, чакай бе, ти нали чакаш толкова време да се променят условията? Ето, промениха се условията, ето аз ти давам възможност да се качиш на подиум. Какво имат те общо с песните на Учителя и с Учителя? Те са врагове.“ На Ина казвам: „Ина, имаш хармониум. Избирайте – или се качвате и вървите след мене, или вие сте загубени, вие изчезвате.“ И те бяха много ядосани. Обаче, Йоана успя да превъзмогне всички забрани, а пък Ина Дойнова казва: „Аз много, много плаках.“ Казвам: „Какво ще плачеш бе? Те са врагове!“

Така че първите концерти, които аз организирах, бяха съпроводени с много големи противодействия от страна както на музикантите, така и на онези, които смятаха, че са определени да ръководят т.н. братски живот в условията на друга една епоха. А те не бяха определени от Невидимия свят, те сами си се бяха определили. Доказателства?

Ами доказателствата са това, че аз от 1990 г. до 1998 г., за 8 години аз успях да организирам и да финансирам 95 % от тези концерти. Обикновено една моя лекарска заплата отиваше да заплатя за салона, за покани и някои други неща. Салоните тогава бяха скъпи и сега са скъпи. И беше много трудно да се намерят салони, защото тогава беше излезнало едно нареждане да не се дават салони на всеки. А последователите на Учителя, гражданите ги наричаха дъновисти, а дъновистите ги смятаха, че са секта. За секта са ги смятали и по времето на Учителя, по времето на Школата. Това е причина църквата и нейните атаки срещу Учителя. От 1945 г. до 1990 г. комунистическата власт пое тази позиция и ги определи като секта, и се отнасяше към тях като към секта. А от 1990 г. досега, също ги смятат като секта. Така ги възприема гражданството. Защо ги

възприема така? Ами защото си има причина за тази работа. И в момента на този етап, аз не искам да се спра на тази причина.

Така че аз съм организирал 20 концерта. И което е най-интересното, тези концерти имат сценарии. Ами аз определях текстовете, какво да се чете. Тези сценарии бяха по теми. Например, аз направих два концерта за мисията на Славянството по различно време. Аз започнах с концерт-рецитал „Призванието към българския народ“, който едновременно освен, че направихме първия концерт, тогава излезна със стария ръкопис от оригинала, който аз съхранявах и който го дадох, за да се отпечата. И на самия концерт се продаваше книжката, и се направи самия концерт. Тази зала няколко човека я платихме и това беше много трудно. И на всеки един концерт аз имам сценарий, имам поканите, имам датите, имам списъците. И всичко това е сложено в две папки, и пише: „Концерт-рецитали от 1990 г. до 1998 г.“

Защо разказвам тези неща? Ами защото това е много важно! И последния концерт, който беше 1998 г., повторихме „Призванието към българския народ“. През цялото време почти, водеща беше Виолета Гиндева – народна артистка, която четеше текстовете на микрофон. И отначало много от т.н. „последователи на Учителя“, не искаха да се чете на микрофон. Представяте ли си? Защо? Ами защото противодействат. А в една зала повече от 4–5 реда назад, не се чува нищо. А тези зали, които ние взимаме, обикновено имаше към 200 души най-малко, 200–220 до 300 човека посетители. Ако не беше микрофона, ами ония отзад няма да чуят нищо! Значи – първо трябваше да се преборим с това.

Второто нещо – самите музиканти искаха да се маха микрофона, за да не се слушат, да не се чуват. Те имаха представата, че те не трябва да свирят и да пеят на микрофон, защото се губели като музиканти, губела се духовната сила на песните. А целия свят свири на микрофон, всички записи стават на микрофон, по телевизия и навсякъде става на микрофон, а тия не искат да свирят на микрофон! Знаете ли колко проблеми аз съм имал с тях, докато накрая ги убедя и докато си наложа да пеят на микрофон, и да свирят на микрофон?! А това какво означава? Ами това означава, че онзи, който ги ръководи вътре е враг на концепцията и на програмата на „Изгревът“ за т.н. Концерт-рецитали, които аз ръководех по програмата на „Изгревът“.

И 1998 г. беше последния Концерт-рецитал. И аз казвам на Виолета Гиндева: „Виолета, това е последния концерт, който ние правим.“ И тя казва: „Вергилий, ти правиш голяма грешка. Защо правиш голяма грешка? Ами тази публика на която аз чета тука осем години, отначало тя беше дива публика, необузdana. Те не искаха да слушат, те ми противодействаха с мисълта. И таман сега последните три-четири концерта те се научиха да слушат и да ме слушат, и аз вече нямам противодействие при самото четене, а ти ги пускаш, и ги разпускаш. Какво означава? Ами това означава, че няма празно пространство и друг ще поеме тази публика. Правиш грешка.“ И аз казвам: „Аз имам друга програма, ами нека да я поемат.“ И тя казва по-нататък: „Знаеш ли какво? Аз съм артистка и в Народния театър имах към 40–50 премиери с главна роля. И на всяка една премиера присъстваше целия Министерски съвет, и цялото Правителство. И да се подготви една такава премиера, в разстояние на 5–6 месеца бяхме под върховно напрежение. А за самата премиера, да не говориме! Но друго искам да ти кажа. – Онази енергия, онова, което аз изживявах там на онези премиери в моята творческа кариера, в сравнение с онова, което аз тука изпитвам на вашата сцена, е в съотношение 1 към 100. При вас има 100

пъти по-голямо напрежение на тези Концерт-рецитали, които аз водя! Тука е жестока работа! Тука казва ври, кипи, гърми и трещи отгоре и отдолу! Докато в Народния театър беше много по-леко, макар че ми се струваше, че е много тежко. Това е, което аз мога да преценя в момента.”

И това беше вярно. И от 1998 г. аз вече имах друга програма, и тези Концерт-рецитали аз ги възстанових 2001 г. И до края на 2006 г. имаме 31 концерта – Концерт-рецитали, но вече по спомени на ученици от „Изгревът”, и песни на Учителя в изпълнение на различни музиканти. Към края на 2014 г. са 57 концерта.

Това защо го разказвам? Това го разказвам, за да ви покажа, че не може един случаен човек да се занимава с организацията и подготовката на тези Концерт-рецитали! Един случаен човек не може да съхранява тези оригинали, които аз съхранявах! И третото, което е най-важното – един случаен човек не може да подготви тези материали за едно ново издание по много причини! Първата причина – той ги няма тези оригинали. Втората причина – той няма представа от нещата, той не е живял в тази епоха. Третата причина – ами той нищо не знае, и няма откъде да знае. Четвъртата причина – ами, трябва да дойде и да даде някой концепцията. Какво значи концепция? Ами не план, а обща концепция. За какво се прави това нещо? Ами това нещо се прави в момента, за да се подготви ново издание.

И което е най-интересното! Аз в момента мислих съвсем друго, аз мислих само така да ги подреда тези неща, защото аз ги бях прибрал тези оригинали и бях ги предал на Ефросина и на Вихър Пенкови, понеже там се събират музикантите. Има образувана музикална група по моя програма на „Изгревът”. И те работеха, аз бях решил, и бях им дал тези оригинали, за да работят.

3.5. КОНЦЕПЦИЯТА ЗА НОВО ИЗДАНИЕ НА „БРАТСКИ ПЕСНИ”

Обаче, какво се оказа? Оказа се, че това всичко, трябва да мине през мен, да се прегледа, да се даде концепцията и да се сложат в папки. Така че трябва да има някой, който да даде концепцията. Тази концепция не може да се даде от обикновен човек на Земята! Тя трябва да се даде от Онзи, Който движи програмата на „Изгревът”. Това е първо. А Онзи, Който движи музикалния живот на Концерт-рециталите, които стават чрез мен е друг. Това е друго същество. И трето – трябва да дойдат и тия двамата. Единият да го включи в програмата на „Изгревът”, а другия, Оня музикалния дух да даде концепцията и да почва да помага. И те дойдоха. Единият дойде и другия дойде. И аз едвам издържах и не само, че едвам издържах, ами много пъти ми се искаше да захвърля всичко, и да се откажа. Защо? Ами не може да се издържи под такова голямо напрежение! И най-важното е, че аз нямаше да мога да се справя без ръководството на Онзи, Който стоеше над мене през цялото време – представителя на музикалния дух и ръководител. И Той ме насочваше, той ми обясняваше. Как така обясняваше? Ами така. Вие нали сте говорили по телефона с някого? Набирате телефона, онзи се обажда, вие говорите и се провежда този разговор. Така че Онзи, Който ръководеше от Невидимия свят, знаеше моя телефонен номер и ми говореше. Значи аз трябва да имам номер в мозъка си, трябва да имам телефонна слушалка. Трето, трябва някой да ми се обади. Четвърто – аз трябва да слушам. И пето – да изпълнявам. Ето това беше начина по който аз съм работил.

И което е най-важното, пред мен излиза даден оригинал. Аз се чудя какво е, що е, как е и т.н. Ами аз ако нямам концепция и не ми се

даде тази концепция, аз нищо не мога да направя. И никой нищо не може да направи.

Ето например, аз в момента държа т.н. оригинални списъци. Ето сега на един оригинален списък пише: „Музикални бисери на Всемирното Братство“, Стара София 1921 г.” И в този списък са отбелязани поставения ръкопис са отбелязани всички песни, които са издадени в този сборник – Песнарка от 1921–1922 година. И което е най-важното, тука има някой много важни неща, чрез които човек може да се ориентира. Ето, пише отгоре: № при Учителя. Значи едно копие има при Учителя. Друго – № при Райнов. Кой е този Райнов, ние не можеме да разберем. Ето сега – накрая на списъка има включени и други песни, които не са публикувани. И понеже аз видях, че тука ги има в списъка, и ги открих, и бяха включени допълнително.

Ето, пише следното: „1921 г. на 22 май и 11 юни (събота), 2 часа след пладне установени заглавията на Песнопойките. Първо – на голямата „Музикални бисери на Всемирното Братство“, Стара София, 1921 г.” Обаче, кой е този който ги е установил, изобщо не се знае. Значи тогава е установен и е отбелязан списъка.

Ето например, имаме друг един списък „Песните на новото човечество”. Това е списъка, обаче отдолу пише: „гр. Лом, 18-ти 1-ви 3-ти 1921 г., четвъртък”, когато са установени тези песни. Кой е този човек в гр. Лом, никой нищо не знае на този етап.

Но от списъците се получи много големи данни, и въз основа на тези списъци аз успях да доразвия плана си за ново издание на песните. И в такъв случай се оказа, че в този архив имаше още десетина песни, които не бяха включени, но те съществуваха в този списък, съществуваха като оригинални текстове, и аз ги включих. И те са от 35-та до 44-та песен. Така че те ще бъдат включени в едно ново издание. Всяка една песен се намира в отделна папка, обозначени са. Така че те са повечето от капелмайстор Атанас Ковачев. Така че те са обозначени. И по този начин, концепцията почти се затвори.

И сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното е, че когато аз почнах да работя по тези песни, аз първо извадих на ксерокопие коментара на братските песни така, както са отбелязани в Песнарката на Мария Тодорова. Разполагахме с много малко данни, но все пак малко, малко, но са данни. След това аз работих върху всяка една папка и аз съм си записвал по 4–5 реда неща, които са вече мой коментар. Сега, неща, които са мой коментар и тези неща впоследствие ще бъдат отпечатани.

Сега, още нещо, което искам да кажа. Има песни, които имат история. Ами тази история не се знае от съвременните последователи на Учителя. Историята на някои песни, аз съм публикувал в „Изгревът”.

И сега, което е най-интересното, тези т.н. последователи на Учителя, те не четат „Изгревът”, те воюват срещу Учителя. Те вървят по провинцията и говорят, че това са мои измислици, и т.н.

И което е най-интересното, и самите музиканти не четат „Изгревът”. И те не знаят историята на песните. Е, представете си сега, как един музикант може да свири дадена песен на Учителя, когато той не знае историята на тази песен – това първо. Второ – как един певец ще пее дадена песен от Учителя, когато той не знае историята на песента? Е, как става това нещо? Но и свирят, а и едновременно и пеят. Е, какво се получава? Едно голямо нищо!

И сега, представете си? Идва и третия етап, когато решават да правят хармонизации на песните на Учителя за квартет, за пиано, за

еди какво си, еди какво си. Ами как питам една от тези, които беше се подготвила като аранжирал някой песни и казвам: „Добре де, ти знаеш ли историята на тези песни?“ Тя вдига рамене. Ами казвам: „Добре, как ще правиш този аранжирал, когато ти не познаваш историята на песента? Ами ти не можеш да влезеш в духа на песента.“ И тя ми казва: „Ами правя ги така, както ми дойде.“ Е, така не става. Правят ги, но там в тях го няма духа, който е донесъл тези песни и няма го духът на песните на Учителя. Ето това е цялата работа и цялата трагедия. И затова описвам тези неща.

Сега, по-нататък. Аз в момента, понеже знаех, бях работел върху тези песни, тука имах един списък. И аз на онези песни, които знам историята на тези песни, и които са публикувани в „Изгревът“, аз успях да извадя на ксерокопие историята на тези песни от „Изгревът“, и ги включих към съответните песни. Пример: „Сърдечният зов“. Ами „Сърдечният зов“, те изобщо не знаят нищо за тази песен. Аз извадих на ксерокопие там, където е публикувано тази песен, включих я към съответната папка. Намерихме нещо, което го нямаше никъде за самия автор Атанас Д. Ковачев и за онзи, който е дал текста на тази песен. И това нещо аз съм го включил в самата папка. Така че в някой папки съм включил на ксерокопие онова, което аз съм извадил от „Изгревът“ и онова, което е публикувано в „Изгревът“ като история на тези песни. По този въпрос така.

Сега, обаче имаше папки, които останаха празни в такъв смисъл, че аз нямаше как да включа история на тези песни. Защо? Ами никой не знаеше нищо за тези песни. Тези песни са дадени 1921, 1922 година. И никой не може да каже нищо за тези песни. И тогава Онзи, Който ръководи подготовката на това издание ми каза така: „Вземи казва и провери от Съборите – 1919, 1920, 1921, 1922 година, някои провери и провери едновременно и текстовете. И може на някои места да намериш нещо, което е отпечатано като Слово на Учителя, което да пасва, и да се отнася към този текст, който е представен.“ И аз така направих, направих опит. И на 4–5 песни извадих от тези съборни беседи Слово на Учителя, които пасваха, които можеха да се отнесат към тези текстове от песните. И аз ги включих.

Е, има още 7–8, десетина песни на които аз не съм включил и които по-късно вероятно ще включа, защото на този етап това е много трудна работа. И аз искам днеска да приключа на 1 януари, защото вече аз не мога да издържам, и казано по човешки „ми омръзна“ този материал! Не че ми омръзна, искам друго да кажа – аз вече не мога да издържам физически, психически на това цялото напрежение в разстояние на десет дена. Защото тия стоят на главата ми и аз не мога да се освободя от тях, докато не свърша тази работа. Така че по този начин аз съм подготвил като концепция и, именно това към тези песни да се включат някои текстове от Словото на Учителя, които Той е държал по ония години, когато е правена тази Песнарка.

И сега, забележете! Това е правено 1921, 1922 година. Ами никой не знае за тези хора, които са участвали. И което е най-важното, никой нищо не знае за тези песни. А те са се пiali.

3.6. КОИ СА „БРАТСКИ ПЕСНИ“

И сега идва един друг въпрос, за т.н. братски песни. За мен братски песни са онези, които са установени по този списък от 34 песни, които са издадени 1921 г., които се преиздават 1947 г., като една-две песни се махат по различни съображения. Например „Великото славословие“ и „При източника“. Тия две песни се изключват.

И в момента след заминаването на Учителя, след като се издават тези песни, вече се явяват други хора, които създават свои песни. Те са автори на свои песни и искат да ги причислят към т.н. братски песни. Един от тези автори е **Марин Камбуров**. Той има към 300–400 песни. Това е негово лично творчество. И аз имам своето категорично становище – това е негово лично творчество. Това творчество, трябва да се издаде. И което е най-важното, аз направих на времето един Концерт-рецитал, където се изпълняваше от една певица, и се изпълняваха песните на Марин Камбуров. И което е най-интересното, аз извихах дъщерите на Марин Камбуров, обаче те не останаха много доволни от изпълнението на певицата, и не бяха доволни, защото те не ги изпълняваха. Аз ги помолих: „Ако искате, качете се и пейте.“

Но, което беше най-интересното – аз това нещо го направих. Така че той има доста песни и смятам, че част от тези песни те са ги записали. Това е негово лично творчество. Но това не са братски песни.

Сега между другото по времето на Учителя, по времето на Школата там в Пловдив и в Преслав, където той е, където са живели – почти всички пеят неговите песни. Те не пеят песните на Учителя, а пеят неговите песни. Защо неговите песни? Ами защото им харесват, те са мелодични. Така че те вече имат друга Школа. Ама те пеят други песни, те не пеят песните на Учителя, те пеят песните на Марин Камбуров. Така че това е единият въпрос. Вторият въпрос – от 1945 г. до 1990 г. се явяват и други автори, които създават свое лично творчество и казват: „Ама това са братски песни.“ И сега, което е най-важното, в последните издания се опитаха да пуснат някоя песен на Мария Тодорова, на този, онзи.

И което е още по-важно, се опитват на концертите да ги пуснат. Ама казвам: „Чакайте, това не са братски песни.“ – „Ама как така?“ – „Ами добре де, вие знаете ли, виждали ли сте тази Песнарка от 1921 и 1922 година, която е издадена?“ И което е най-интересното, самите музиканти не знаят, че има такава Песнарка. Първо те не знаят, второ – не са я виждали. И трето – те нищо не знаят за нея. Четвърто – те евентуално могат да се ориентират по братския коментар от Песнарката на Мария Тодорова от 1947 година и там от онези братски песни, които са включени. И нищо повече.

Така че въпросът с братските песни стои така: онова, което е публикувано от 34 песни и онова, което аз съм подготвил още десетина песни, които са в оригиналния списък от 1921, 1922 година, и които музикални текстове като оригинали аз притежавам. Но те тогава не са били включени по различни съображения. Вероятно ги е затруднил обема. Аз в момента ги включавам в това издание, което аз съм подготвил. Сега, това издание аз съм го подготвил, аз съм подготвил и коментара към всяка една песен. Така че без този коментар, който аз съм подготвил към всяка една песен, не може да се пристъпи към издаването на тази Песнарка – новото издание на песните на Всемирното Братство. Това е фактически ще бъде трето издание, защото второто издание е от 1941 година.

Така че без моя коментар, който аз съм направил тука в разстояние на 14 страници, не може да се пристъпи към работата и оформянето на едно ново издание. Изключено! Единственото, което аз трябва да направя е да включа някои текстове от Словото на Учителя, които да се прикачат към някои от песните. И това ще бъде Слово на Учителя от различни беседи по онези години, където даден текст от дадена песен ще може да се разясни по-добре от това, което Учителят говори по даден проблем.

Така че аз вече направих първия опит. Той е сполучлив, но не ми достигна време и не ми достигнаха сили да приключа. Но това ще бъде направено при едно друго време, когато ми се отпусне отново време и когато ми се отпуснат и сили. Така че аз в момента мога да смятам, че т.н. „Песни на Всемирното Братство“ вече ще имат ново издание. И то трето издание, и то издание по оригинали. И което е най-интересното, тези музикантите, новите музикантите ще имат възможност да преценят познанията на онези от 1921, 1922 година, където освен че са записвали песента, но има там хармонизации, има и за сопран, за тенор, за бас, има за цигулка, има за пиано. Така че онези хора, които са работели, са били музикално подготвени. А какво представляват техните хармонизации, това вече ще преценят онези музиканти, които ще работят при оформянето на новото издание. Но аз смятам, че всичко онова, което е съхранено досега, трябва да бъде включено в това ново издание.

И сега, което е най-интересното? Най-интересното е, че Вихър и Ефросина донесоха някои други автори, и други папки на материали. Аз ги прегледах, опаковах ги и от там открих към десетина оригинални текстове, които аз успях да ги прибавя към оригиналите. Също ги извадих на ксерокопие и ги прикачих към съответните папки.

И сега друго, което е най-важното – аз всички оригинали съм ги сложил в папки, сложил съм ги в найлонови пликове, в едни големи твърди папки, и съм ги завързал. Така че няма възможност да се загубят, и няма възможност да изчезнат.

И другото, което трябва да се направи е да се предаде на работната група, която да подготви изданието.

4. ПАШИТНИ И ОРАТНИ КОНЕ

20 януари 2007 година

4.1. ПАШИТНИ И ОРАТНИ КОНЕ

Днес е 20.01.2007 г., ден събота. Часът е 10 ч. и 5 минути сутрин. Днес ще разкажа за песните на Учителя Дънов.

А сега ще има едно въведение от мен, за да можете да разберете защо съм аз този, който ще разказва за песните на Учителя Дънов.

Първо – аз не съм музикант.

И второ – ще се запитате: „Как така човек, който не е музикант ще може да говори за песните на Учителя Дънов?“ – Ето така – може.

Трето – аз бях поставен да свърша една работа и това нещо започна от 1969 г., и продължи до днес – 2007 г. А това са много, много години – към 36–37 години аз движа и се занимавам с този голям, голям въпрос за песните на Учителя Дънов.

Трябва да спомена, че аз бях този, който работи с всички музиканти от времето на Школата на Учителя, които бяха живи до 1969 г. Освен че работих с тях, аз записах техните спомени от времето на Учителя и всичко

онова, което те знаеха, което си спомнях, и което разказаха за песните на Учителя Дънов. И всичко онова, което те разказаха, това беше записано от мен, впоследствие беше обработено, и аз го издадох и отпечатах в съответните томовете на „Изгревът“, където са дадени спомените на съвременниците на Учителя Дънов и спомените на всички музиканти.

Освен, че там са спомените на всички музиканти, там са и техните снимки. Така че няма разказани неща и измислени неща от мен. Това нещо отначало враговете на „Изгревът“ говореха, пък и досега говорят, че аз съм ги измислял тези неща, и всичко е измислено от мен. Но с онези, с които аз съм работел, има протоколи. Аз съм давал листове и те са се подписвали под тях, че те ми предават спомените. Има магнетофонни записи, има заснети снимки от мене и много негативи, както има и филми на камера – два по осем милиметра по онези години, които съм заснел с тези музиканти. Така че, аз съм работел 36–37 години с този проблем и всичко е подредено.

И ето, дойде време – 2007 г., за да опиша нещата до този етап. А защо? Защото задвижих една много голяма работа, която се развиваше по план в разстояние на 37 години. А как се развиваше, това ще разкажа по-късно, когато му дойде времето.

А сега ще има едно кратко въведение.

Защо аз бях сложен да работя с музикантите на Учителя, и защо аз бях сложен да се занимавам с този голям проблем с „Изгревът“?

Аз бях свободен човек, дотолкова свободен доколкото бяха свободни всички хора по онова време, в което аз живеях. А аз живях по времето на комунистическата диктатура, която беше започнала от 1945 г. и продължи до 1990 г. – цели 45 години.

А този раздел за моето въведение, аз искам да го обознача със заглавие „Пашитни коне и оратни коне“.

Какво значи пашитни коне и какво означават оратни коне? Ще ви разкажа. По времето, когато бях малък – 8–10–12 години аз живеях при моя дядо Цветко. Той беше бащата на моята майка, които живеяха в с. Комарево, Белослатинско. По онова време всички българи по селата живеяха в един обикновен селски живот. Те се изхранваха с обработка на земята. А, за да се обработва земята, трябва да имаш коне. Всяко семейство имаше коне, които се използваша за впряг – да орат с тях, да се движат с каруцата и за някои други неща. Така че, ако нямаш коне, ти нямаш с какво да изореш земята. А по ония години те там използваша плуг, защото земята беше плодородна и имаше възможност да се оре с плуг. А моя другия дядо Кръстьо, който живееше в с. Блатешница, Радомирско, там не използваша плуг, защото земята беше камениста и като ореха, винаги изваждаха разни камъни. Затова там ореха с рало с палешник. Така че палешника го сменяваха, те го носеха при ковача, нагриваше се на огън в пещта, ставаше червено. Той го изчукваше с чука, остреше го и после го връщаше. И така дедо ми отново го слагаха на ралото, на палешника. И така ореха с него.

Значи, за да ореш, трябваше да имаш коне, плуг, кола и т.н. Обикновено тези коне бяха кобили, които всяка година се жребеха. Жребеха се и ожребваха малки кончета, които първите месеци вървят с кобилата, след това се завързваха с едно въженце – до кобилата вървяха. Като стане на една година го пускаха свободен, от една до две години вървеше завързан с въже зад колата, защото търчеха напред-назад и правеха бели. И като дойде време към една година и половина, те ги даваха на паша. Всяко село имаше пастири, които пасяха конете. Те ги

поемаха пролетта и цяло лято стояха в специални ограждения. И там от сутрин до вечер те пасеха, там преспиваха. Имаше пазачи на конете и всеки кон беше отбелязан с дамба, с нажежено желязо, и се поставяше някакъв номер тук отпред на коня, където е хълбока.

И така всеки стопанин си знаеше коня, и конете не можеха да се подменят или да се загубят. Моят дядо Цвятко имаше един номер и неговите коне – два-три коня, които имаше, те имаха един и същ номер. И всяка една кобила износваше една година, след което се жребеше, и се появяваше на бял свят ново жребче. Така че моя дядо Цветко имаше два-три коня, които бяха на полето на паша. И тези коне се казваха пашитни коне – от паша. Значи те само пасат и не се използват за нищо. И когато навършат три години, те тогава се взимаха, и имаше специални хора, които ги обучаваха, за да ги впрягат в каруцата. Обикновено тогава се слагаше единия кон, стария кон, който е свикнал да тегли каруцата, а до него се поставяше новия кон, който не знаеше как се тегли и който предварително беше обучаван и обзядван и т.н. След това те ги обзядваха, за да могат върху тях да се качват. Но първо преминаваха през каруцата. Така че тези пашитни коне, за да се вкарат във впряг беше доста трудно и мъчително.

И сега, когато дойде време за жътва, и когато дойде време за вършитба, тогава се жънеше със сърп. Жените от сутрин от три часа до пет часа сутринта, те излизаха на полето и жънеха. Онова, което жънеха се казваше ръкойки, поставяха ги. След тях вървяха мъжете и ги връзваха на снопи. Поставяха ги един върху друг, казваше се това кръстци – от кръст. Поставяха ги на кръст и така престояваха до края на сезона, когато се жънеше. Имаше една заповед на селото, при което не можеха да се взимат снопите, докато не завършат всички с жътвата, за да не би някой да краде чужди снопи. И тогава в един определен ден за три дни те прекарваха снопите. Всеки си ги слагаше в двора и след това започваха да вършеят. С какво се вършееше? Ами вършееше се с коне. Как се вършееше? Ами на самото гумно, а гумно се нарича онова място в двора – широко, по средата се поставя едно дърво, наречено стожер. Гумното се изчиства, отъпква се – това е една много трудна работа. Изчиства се с мотика, след това се слага слама, полива се с вода. И след това с каруца се върви, и се движи цяла нощ, за да може да се отъпче самото място – да бъде твърдо. И след това го изчистват, измитат го и гумното е готово за вършитба. Това се казва харман. Докарват се снопите, слагат се снопите, връзва се едно въже, връзват се конете. И се подкарват конете и те се движат между снопите, които са развързани, между житните класове, газят ги и така се вършееше. Газят ги докато се пречупят отделните стръкове, докато се пречупят класовете. Това е една много трудна мъчителна работа. Идваше момент, когато се слагаха т.н. леси, а леси това е нещо голямо и направено от пръчки. С тях служеха като заграждения на добитъка, слагаха леси, ние се качвахме децата и тази леси се завързваше с едно въже за предната част на каруцата. И така се движехме около гумното. Това беше едно много голямо удоволствие за децата, а по този начин ние помагахме, за да се стъркат по-добре класовете. Та това беше една трудна и мъчителна работа. Говоря за онези коне, които бяха свикнали да се движат в каруца – във впряг.

Но сега идва думата за другото. В момента дядо ми отива и с няколко човека, трябва да приберат нашите пашитни коне. Те са три-четири коня, които седят две-три години там на паша. Обаче те са диви коне, подивели коне. Те не позволяват да се приближи човек до тях. Като се приближи

до тях те скачат, ритат, цвелят, вдигат опашка, вдигат гриви и препускат, и не може да се хванат. Тогава четири човека със специални въжета ги обграждат и полека, полека го хващат. Така че цял ден те хващаха три-четири коня. Хванати конете, вързани и след това закачват ги за колата, и ги докарват. Те се дърпат, обаче един отзад върви, качил се е на кон и с един камшик ги бие като почват да се дърпат, да скачат. Той ги бие – ама жестоко биене с камшика! Те скачат, рипат, обаче те са вързани добре, опитват се да обърнат колата за която са прикачени, но като се види, че те много вече буйстват тогава друг отиваше, още един отиваше с кон и почваха големите боеве с камшици, с пръчки и с тояги. Така ги докарваха в къщи. След това ги връзваха, даваха им вода да пият, даваха им да ядат, обаче те не искаха и да ядат. Те правеха конски номера и фасони. След това ги слагаха на въжето и ги подкарваха. Обаче те не искат, те скачат, рипат – не искат да се подчиняват. И тогава идваха на ред камшиците – бой с камшици, бой с тояги. Така че ония скачат, рипат, обаче бой по вратовете, бой по гърба, бой с удари по задниците. И така ги смазваха от бой. И полека, полека – вече смазани те започват вече да се движат. И минават няколко дни докато свикнат, и накрая вече са уморени. А през това време докато трае борбата, докато се противопоставят, виждах как от техните гърбове, от кожата на коня излизаше пяна и кръв. И тази пяна и кръв се смесваше. Конете бяха ожесточени, а дядо ми, стопаните бяха още по-ожесточени. И накрая аз казвам: „Дедо, ама тия коне тука ние ги пребихме.“ И дедо ми казва така: „Слушай какво, който се кон хване, той вършее.“ Значи това се отнася за пашитните коне.

По-късно минаха 20–30–40 години и много пъти срещах българите как употребяваха този израз: „Който се кон хване, той вършее.“ А другите коне са оратни коне, понеже с тях се орат нивите, а тези коне се наричаха пашитни коне, понеже пасяха свободно на паша на полето. А това поле, тези земи бяха общински пасища. Всяко село имаше общински пасища за добитъка. А другите коне, които имахме – две кобили, те служеха да се оре, да движат каруцата. И когато дойдеше време да се оре пролетта, дедо ми два месеца преди да се оре, той започваше да ги захранва със зоб. А зоб е онова, което се слага в една конска торба и обикновено това беше овес. Конете се хранят, те се зобят. Значи това се казва зоб, което е в торбата – овеса и се нарича зобене. Те се зобят с овес. И така се приготвят два-три месеца конете, за да могат да уякнат, защото тогава през зимата те ядат само сено и слама. И затова като дойде време за оран, те вече са заякнали – имат сила. И обикновено вечерно време дедо ми слагаше на главите им торбите, зад ушите по специален начин завързани – да не паднат, и слагаше по една по две шепи овес. И те през цялата нощ зобеха. И сутринта тези торби бяха празни. Така че имаше една поговорка „За пашитни коне няма зоб. А зоб има само за оратни коне.“ А оратни коне са онези, които орат. Та тази поговорка аз също съм я чувал много – „За пашитни коне зоб няма, само зоб има за оратни коне.“ Онези, които орат и които ще орат, за да се посее житото в земята.

Защо разказвам това? Разказвам това, защото аз бях пашитен кон оставен на полето. И там се движех години наред. И дойде време, за да ме хванат. А аз не знаех, че стопанина беше сложил дамга на челото ми и много лесно ме намериха, и много трудно ме хванаха. Обаче ме хванаха, вързаха ме, завързаха ме за кола, докараха ме на гумното, завързаха ме за въже и сам трябва да вършея хармана. А харман се нарича онова, което е сложено като снопи жито на самото гумно. И аз

бях сложен да вършея – сам. Аз скачах, рипах, цвилех, вдигах опашка, обаче върху мен се изсипаха камшици и изсипаха се тояги. И от снагата ми излизаше не само пара и дим от ноздрите ми, но излизаше кръв и пеня и смрад. И аз не можех да се примиря, че бях вързан кон и сложен да вършея. А защо не бях примирен и досега не мога да се примиря? Защото аз бях поставен да вършея на чужд харман, на чуждо гумно. И аз вършеех това, което не беше мое, не беше мой харман, не беше на моят стопанин. Така че аз съм вързан кон и вършея гумно, вършея на гумното и на чуждия харман вече 37 години. Разбрахте ли?

И сега да се превключа на нашия разказ, така както ме бяха вързали, и аз трябваше да почна да работя, и да работя върху „Изгревът“. И аз работех 37 години, и зад мене има в момента, до този етап 23 тома „Изгревът“ издадени от печат. И сега в момента е подготвен XXIV том – той е готов и е предаден за последния етап, когато трябва да се подготви за печат.

До края на 2013 година – 28 тома!

Така че аз съм пашитен кон, вързан и както се казва: „Който кон се хване, той вършее.“

Но мен не ме хванаха много лесно, не – трудно ме хванаха, защото мен ме хванаха когато бях на 28–29 години. До тогава бях пашитен кон. Вързаха ме и от вътре и от вън. И вече 37 години вършея на чуждо гумно. И кое е най-интересното?

Най-интересното е, че ме поставиха да вършея на друго гумно. Пример: дедо ми имаше коне, но примоли се някой и му каже: „Абе дай ми твоите коне и заедно с моите коне, за да си овършея гумното.“ И дедо ми ги даде, те отидат там, вършеят два-три дена. И като се върнат, те отслабнали, пребити, защото онзи нито им е давал вода, нито ги е хранел – просто ги е използвал. Казва се кираджийски кон. Какво значи кирая? Ами ето това е кирая – даде те на чужд човек да те използва да му работиш без пари, казва се кирая от кирая – значи кираджийски кон.

И така аз бях предаден и сменен, и бях станал на кираджийски кон, да вършея на чуждо гумно. И ме поставиха да вършея на гумното на музикантите. Да, ама аз не съм музикант, аз не мога да чета музикален текст, аз не мога да свиря на някакъв инструмент. А защо? Ами защото така се случиха нещата.

Когато бях малък, исках баща ми да ми купи акордеон, много обичах тогава да слушам. Баща ми казва: „Не, няма да ти купя, защото ако ти купя ще станеш музикант и ще тръгнеш по кръчмите да свириш и да пееш.“ И той беше прав. Аз много плаках, много се сърдех и той не ми даде. И аз затова не станах музикант. Иначе щях да тръгна по кръчмите и щях да стана кръчмарски музикант. И провала щеше да бъде още по-пълнен за мен.

И така, **дойде време аз да вършея гумното на музикантите.** Има онази притча на Христа, където казва: „Жътвата е готова, но няма ги жътварите.“ По времето на Учителя е същото нещо – жътвата, всичко е изорано, посято – няма ги жътварите. Абе няма ги жътварите! Ами после, трябва някой да ожъне. Ами след това, трябва някой да овършее, ами след това, трябва някой да го събере и да го занесе на воденица. Ами вие знаете ли какво значи да вършееш, да събереш житото на куп? И тогава нямаше веялки – машини за отвяване на плевата, а се чака някъде 1–2 часа през нощта, когато така тръгне полъх, ветрец и с една дървена попата се хвърляше нагоре на два метра, и вятъра отвяваше плевата.

И така цяла нощ, за да се отвее хармана. Ами когато завали дъжд? – Хвърляха се черги върху това, за да не се намокри житото и да не се намокри плявата. То жестока работа! Който не е минал през вършитбата, той нищо не знае. И обикновено хармана продължаваше 10–15 дена. Това беше най-трудната работа при която аз съм присъствал. Жестока работа! Като дете и като юноша. Не искам да ми се повтаря.

Така че дойде време – пашитния кон го хванаха. И той върша, и вършее до сега този харман на музикантите. И когато ме докараха вързан, и ме вързаха за стожера – какво да видя? Ами на гумното няма нищо. На гумното няма никакъв сноп. Защо? Ами те ме докараха и ме вързаха за стожера, на гумното, а гумното празно – няма нищо. Защо? Ами няма кой да ожъне житата, които бяха посадени от времето на Учителя – изорани, посадени. И което е най-важно – заедно с житните класове бяха избуяли и бурените. И тогава, трябваше някой да жъне. И ме изпратиха мен, мен ме изпратиха да жъна – сам. И вървя аз, и жъна. И вървя от автор на автор – в пълна нелегалност работя с този музикант – аз му жъна нивата. След това отивам и ожънвам нивата на другия музикант, на третия, на четвъртия, на петия. Ами те са 10–15 музиканти. Ами техните ниви бяха неожънати. И те така щеше да дойде бурята, да завее вятъра и дъжда – и това всичко щеше да се скапе, и да падне на земята.

Та аз бях този, който беше жътвара. Сам – сам жъна от сутрин до вечер – години наред! И след като ожъна, аз докарвам, правя снопите, докарвам снопите и слагам в двора. И тези материали аз ги трупам с годините, и ги поставям във всеки кашон, и пиша: този музикант, онзи музикант. И на всеки кашон има написано името на музиканта. И така, тези кашони бяха живи снопи. И стоят до онова време, когато аз ще ги сложа на гумното.

Идва време и аз започнах постепенно, постепенно да правя гумното. Първо започвам с Мария Тодорова в I том. После вършея снопите на Мария Тодорова. След това в I том вършея снопите на Галилей Величков. След това вършея снопите на Борис Николов. След това на Мария Златева и на другите музиканти или пък на онези, които също разказваха различни истории за песните на Учителя. Така че аз трябваше да ожъна, да ги докарам и да овършея. И след това като ги овършах, аз ги прибрах в хамбара. И бяха сложени в чували – всеки музикант си имаше чувал с овършаната пшеница. И дойде време аз да ги дам на печат. Занесох житото на воденица. Беше много трудно да се смели житото, след това брашното беше омесено.

И така излязоха всички томове до № 28. Опекох ги сам. До сега са 28 самуна хляб – към 2014 година.

4.2. ЗАЩО ИЗЧЕЗНА ПЕСНАРКАТА НА МАРИЯ ТОДОРОВА

И в тези томове от „Изгревът“, е описан живота на съвременниците на Учителя, и е описан живота на всички музиканти, техните спомени и всичко онова, което те са разказали за песните на Учителя, за музикалния живот по време на Школата и след Школата.

Но това беше разказано на мен и аз го записах. Вероятно са го разказвали и на други, но никой не го е записал, защото аз съм жътвара. Нали говоря за това, че мен ме вързаха отпред и отзад, закараха ме, и висях на празно гумно няколко години. И тогава реших да отида да стана жътвар, да ожъна, да вържа снопите, да ги докарам на моето гумно, и да почна да вършея.

И така вършах, вършах в разстояние на 36 години, и дойдох на **28 тома към 2014 година**. Така че историята на песните на Учителя, тяхната история е описана в „Изгревът“. На друго място няма да ги намерите, защото никой не е бил жътва, никой не е жънал на нивите. В момента няма никаква следа от този живот на тези музиканти. А имената на музикантите са в „Изгревът“, и там са техните снимки. Това беше моят увод и отговор защо аз, който не съм музикант се занимавам с песните на Учителя, и с музикалния живот. Ето затова – защото бях пашитен кон, вързаха ме да вършея на чуждо гумно. И колко хармана направих? Много са!

И освен това – **от 1990 г. до 1998 г.** мен ме вързаха на друго гумно, да вършея друг харман. А какъв беше този харман?

Ами този харман беше следния: аз организирах т.н. концерт-рецитали по Слово на Учителя Дънов, при което аз подготвях сценария. Това бяха извадки от Словото на Учителя на различни теми. Имаше човек поставен, който четеше. И след всеки пасаж следваше песен на Учителя, изпълвана и изпълнявана от музикантите.

И така от 1990 г. до 1998 г., аз съм организирах **20 концерт-рецитали**. Това не е малко. При което 90% аз съм ги финансирал, като всеки един концерт струваше толкова, колкото беше моята лекарска заплата за един месец. А колко труд, колко енергия докато се направи сценария, докато се занимаваш с музикантите, което беше много трудно! Така че аз съм този, който беше поставен да вършея на това гумно и в разстояние на осем години направих 20 концерта. При което аз тръгнах с „Призванието към българския народ“ и в разстояние на тези 20 концерта аз направих два концерт-рецитала с „Призванието към българския народ“, и два концерта за „Мисията на славянството“, и още много, много други теми. Така че аз вършах това гумно. Други нямаше.

След това, мен ме хванаха и ме сложиха да вършея трето гумно. Трябваше **да организирам издаването на непечатаните беседи на Учителя**. Аз бях този, който ги охраняваше и ги пазеше в разстояние на 40 години, когато комунистическата власт всеки месец правеше обиски, и при тези обиски прибираше някои изоставени още томчета на Учителя Дънов, и направо ги унищожаваше. Как ги унищожаваше? Ами горяха ги или ги изпращаха във фабриката за претопяване, книжната фабрика, която се намиреше на гара Искър. И така аз съм работел в пълна нелегалност, и съм съхранявал тези неща. И след това аз задвижих този въпрос, създадох цяла организация.

И което беше най-интересното – аз за няколко години – **3 години**, успях да издам оригиналите от Словото на Учителя – **59 томчета**. А как съм я създал тази организация, как съм я изпълнил и през какви етапи съм преминал, през какви противодействия и борби с враговете на „Изгревът“ – това може да прочетете в том XVI отзад, където е описан каталог на книгите, и са описани всички истории през които аз съм минал. С това, трябва да се запознаете, за да видите как се жъне на нива, която е готова за жънене – нещо, което е ожънато като снопи и се пази 40 години, и как след това се вършее. Та това беше следващия харман, който аз направих.

След това продължих да работя върху „Изгревът“. Този харман си върви непрекъснато. Това гумно аз вършея всяка година. Всяка година аз вършея и изкарвам по два тома.

И дойде **2001 г.**, когато отново възобнових, отново започнах с **концерт-рециталите**, но вече при друг харман, и на друго гумно. И тогава аз подготвях сценарий, в които се включваха спомени на последователи на Учителя от времето на Школата на Учителя по различни автори. И аз

подготвих обикновено по 10–12 спомена. Първата част – 5–6 спомена, втората част 5–6 спомена, при което между всеки спомен се изпълняваха песни от Учителя.

И така, **от 2001 г. до сега – до ноември включително 2006 г.**, аз съм направил **31 Концерт-рецитала** – 31! Това нещо никой не би могъл да го направи! И това представляват вършитби – 31 вършитби, на едно и също гумно. И обикновено всяка година правех почти по два-три концерта през пролетта, и два-три концерта през есента – 31 концерта! **(Към края на 2013 г. са направени 54 концерт-рецитала, прерз 2014 г. бяха направени още 3 – или всичко 57 концерта).**

Това никой не може да го направи, защото той няма нищо общо с песните на Учителя, няма нищо общо с музикантите. Защо? Ами защото аз свърших работата на музикантите, аз ожънах техните ниви, аз вързах снопите, аз им докарах снопите и аз им овърсах снопите на моето гумно.

Аз бях коня, който вършееше 37 години (37 години е до края на 2006 година. Днес е 2014 година и са изминали общо 44 години! Имам 57 концерта), и аз бях този, който ги издаде в „Изгревът“. И те благодарение на моята гърбина, която понесе стотици удари от камшици и тояги, и още стоят на гърба ми белезите от това насилие – аз успях да ги спася от исторически провал. Те се бяха провалили и аз ако не бях, нямаше да има никаква следа. (37 години, е от тях нямаше да има следа, а пък да не говорим за историята на песните на Учителя. Никой не можеше да даде песните на Учителя нито тогава, нито сега нито утре)

Защо? Ами те не бяха работели с музикантите, аз бях работел и аз бях свършил тяхната работа. И сега кое е най-интересното? Ами аз я свърших, и тези музиканти съществуват благодарение на мен исторически. И техният живот на Земята не е преминал така. Те оставиха нещо благодарение на мене. Ако не бях аз – край! – С тях беше свършено, и те бяха загубени във вековете.

Ще ви дам пример: когато работех спомените на Мария Тодорова и когато тя ми разказваше за големите си патила, които са описани в „Изгревът“ том I и том V – историята на патилата, и историята как Борис Николов е попречил за песните на Учителя. И тя казваше така:

„Слушай какво, аз в момента /а това беше 1972 година, Мария Тодорова е на 74 години/, и казва: „Виж какво, аз през 1945 година това, което бях обещала на Учителя, аз не можах да го изпълня, защото ми попречи Борис Николов, и ми попречиха другите. Все пак издадохме една Песнарка. В тази Песнарка казва има грешки, защото ние не можахме да направим корекцията, понеже тя се отпечатваше във военна печатница. И там нищо не можеше да се изнесе, и да се направи корекция. И аз тези корекции си ги отбелязвам в моята Песнарка.“ И тя когато изпълняваше и седеше на стола, на пианото стоеше нейната Песнарка с нейните корекции.

Обаче така стана, когато тя си замина един два месеца аз исках да прибера тази Песнарка, Борис Николов не ми я даде. Аз тогава направих грешка. Няколко пъти през ума ми преминаваше мисълта да донеса друга – нова Песнарка, да я сложа там, а да взема тази. И Борис Николов нямаше да забележи, никой нямаше да забележи това нещо. Но тази мисъл няколко пъти премина през ума ми в различно време. Аз не го направих. И един ден отивам, там и тази Песнарка я няма! Той беше я дал на някой друг. И когато го питам: „На кого я даде?“ – Той мълчи. Защо мълчи? Ами онзи майстор Борис, който провали цялото Братство и Мария и всички, и мен се опитваше да провали и провали се казваше „майстор Борис“.

Та той беше предал Песнарката на Мария и от нея няма помен. Защо разказвам това нещо? И тя казва: „Слушай какво, аз не можах да изпълня заръката на Учителя. И в момента аз ти разказвам тия неща, и ако ти не ги напишеш и не ги отпечаташ, аз оставам загубена във вечността, защото бях изпратена в Школата на Учителя, и не си свърших работата. И от тебе казва зависи дали мен ще ме има във вечността, или няма да ме има. И аз съм загубена! Аз никога друг път няма да бъда допусната в Школата на Учителя нито горе нито долу. Внимавай, защото аз полагам живота си в твоите ръце!“ Тя е тогава на 74 години през 1972 г., а аз съм на 34 години – разлика 40 години. Е, какво ще кажете? Нищо не може да кажете! А защо ли?

И така аз трябваше да ожъна нейните ниви, аз трябваше да ги сложа на снопи, аз трябваше да ги докарам в моя дом, и да ги оставя там под моя сайван. И те стояха доста години, докато дойде онова време, когато аз седнах и започнах да вършея приготвените снопи. Овърших отначало нейния харман и влезнах нейните спомени в „Изгревът“ том I, а след няколко години аз овърших останалите снопи и излезе „Изгревът“ том V.

Вие чели ли сте том V? Том V не трябва един път да го прочетете – най-малко пет пъти, защото е № 5. И тогава ще видите какво значи вътрешна Школа, и какво означава външна Школа. И тогава ще разберете какво означават думите на Учителя, които са написани специално за Мария Тодорова, и които стоят отначалото, където Учителят казва, че Той е убеден, че тя ще остане вярна до края. И добавя, че много рядко се случва да останат хора верни до края. Тя остана вярна до края, но тя не можа да си свърши работата. Аз ожънах нейната нива, бях сам жътвар, пречеах ми всички. Аз вързах снопите, аз ги докарах в моя дом и те стояха доста години – от 1972 г. като снопи до 1992 г. Това са колко години? – 20 години. След което аз овърших първия харман, и влезнах спомените на Мария Тодорова в I том. След няколко години овърших и другия харман. Излезе „Изгревът“, том V.

Та вие не сте чели „Изгревът“, том V! Значи нищо не знаете!

Та така седи въпроса с музикантите. Без мен те бяха загубени. Те бяха провалени по всички линии. И ето – дойде време, когато аз не съм музикант, трябва да разкажа как съм жънал сам на чуждите ниви, как съм вързал снопите, как съм ги докарал в къщи, как съм ги съхранявал, как съм вършал харман по харман, и накрая да ги издам в „Изгревът“. Това е една много трудна работа, много трудна за разказване и много трудна за изпълнение. И сега, когато аз правя тези концерт-рецитали от 2001 г. до 2006 г. – това са 31 концерт-рецитали, аз първо подготвям сценария в разстояние на една седмица. (До края на 2013 г. са направени 54 концерта, от които 30 са издадени на CD и на 100 човека са раздадени пълния комплект безплатно от мен. А до края на 2014 г. са 57).

И в момента, когато аз почвам да го подготвям, идват онези, които ръководят от Невидимия свят тези концерт-рецитали. И докато подготвям сценария то ври, кипи небето над мене, и небето в мене. И имам усещането, че отново съм вързан и вършея друго гумно. И всеки концерт-рецитал е едно гумно и един харман. Една седмица подготвям сценария, след това уточняваме се кои песни да бъдат съобразно с всяка една случка от сценария с музикантите, което е много труден въпрос. След това се правят поканите. След това ги отпечатваме поканите. След това аз пиша писма, обикновено към сто писма до провинцията и сто в София, които писма аз лично пиша, лично залепвам марките, лично залепвам пликите, лично

нося писмата до пощата, което е много трудна работа, но не смея да ги дам на друг и ги изпращам сам. И след това почва подготовката на концерт-рецитала, на самата сцена. Същият ден, трябва да бъде оборудвана сцената с наша радиопредажба. Има винаги изложба от снимки на Учителя от времето на Школата на Учителя. Това е една много трудна работа като организация.

И кое е най-интересното? Най-интересното е, че една седмица преди концерта в момента над мен, в мен, около мен започват да кръжат всички музиканти от Школата на Учителя, и кръжат и онези, чиито спомени ние четем. То е нещо невероятно преживяване, невероятно събитие! И само онези, които са мои лични помощници, и които ми помагат при организацията, те усещат какво напрежение, какво нещо се изтърпява.

Аз в момента винаги се чувствам смазан! Абе как няма да бъда смазан? Аз съм вързан и отвърте и отвънка за въже, поставено да вършея на чужд харман, и въжето завързано за стожера – ту се навива, и аз минавам от края на хармана до самото въже. След това обръщат въжето, аз почвам от другата страна да развивам въжето. И така – от сутрин до вечер!

И когато дойде време за концерта, всички ония, които са музикантите от Невидимия свят, те идват. Те идват на концертите. Как идват на концертите? Ами те в момента, когато аз закарам багажа, то самия салон е празен. Отведнъж те идват отгоре и салона почва да трепти от бели точки. И всички онези, които влизат като слушатели, влизат в една друга променена духовна атмосфера, и променена аура на това нещо. И постепенно, постепенно тяхното съзнание се променя. И белите точки влизат в тях.

Започва концерта, онези, които са отгоре от Невидимия свят, всички онези, които идват на концерта – музиканти и други, те създават тази атмосфера и те създават онзи контакт на душите между видимата и невидимата Школа на Учителя. Така че това нещо друг не може да го направи. И да направи опит – нищо не става.

Сега, някой път някой крадат моите идеи като се опитват да четат Слово на Учителя, и изпълняват песни на Учителя. Но там нищо не става, защото те нямат връзка нито с песните на Учителя, нито имат връзка със Словото на Учителя, нито пък са свършили някаква работа на музикантите, за да дойдат онези отгоре и да влезнат в тях и да създадат веригата, веригата между онези, които са в невидимия свят музиканти и тези, които са тук. Е, тази връзка те я нямат. Освен това аз имам връзката с тези музиканти, аз имам телефоните на тези музиканти, които са в невидимия свят. И аз се обаждам няколко дни, и казвам: „Имаме концерт.“ Аз се обаждам и по телефоните на онези, които са живи в София – десетина-петнадесет човека и ги предупреждавам, че ще имаме концерт. И така – те идват, идват. Плюс това вече се знае за концерта от поканите, от телефоните, от писмата, които са изпратени. И който иска, идва. Който не иска, седи си у дома празен!

И така те са, които създават обстановката – тези, които са в невидимия свят. Аз се обаждам по техните телефони, аз им знам номерата. Защо им знам номерата? Ами аз съм свършил тяхната работа бе! Ами те са си оставили номерата и аз в момента, когато трябва да се обадя по телефона на някой музикант, аз се съсредоточавам към него в разстояние на една минута и той като образ се явява пред мене. И аз казвам: така, така, така и така. Искам това, това, това, това. И той слуша. А дали ще изпълни или няма да изпълни – това е вече съвсем друга работа. Но нареждането

ми е предадено по телефона. Така съм работел с всеки един музикант. И те сега стоят зад мене. Без мен, нямаше да ги има в „Изгревът“!

И на този етап за когото говоря, беше етап, в който включваше няколко неща: **първия етап** е – жътвата е готова – жътварите ги няма. **Вторият етап** – жътвата е готова – жътварите са малко. Тези два етапа са по времето на Учителя. След заминаването на Учителя идва **третия етап** – жътвата е готова, няма кой да ожъне житото – никой няма. И от 1945 година до 1969–1970 година, направете сметка, това са 25 години – никой не вършее, никой не жъне. Класовете падат, много хора умират, заминават си. И все пак останаха десетина-петнадесет човека от времето на Школата на Учителя, които бяха музиканти и техните ниви бяха запазени, не беше ги очукал нито града, нито вятъра, нито дъжда. Аз отидох, ожънах, направих ги на ръкойки, вързах ги на кръстци и ги докарах в къщи.

Така този етап от 1945 година до 1990 година, аз го приключих. И имаме историята на техния живот, и за онова, което те са писали за музиката в „Изгревът“. Без „Изгревът“ вие не можете да направите нито крачка.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че тези музиканти, които в момента са музиканти – те не можаха да осъществят приемствеността на музикантите от времето на Школата на Учителя и себе си. Тогава тези музиканти по времето на Школата на Учителя, когато Учителят си заминават, те са около 45–50 години. Минават още 25 години, те стават на 65–70 г.

Тези младите музиканти, които идват, те вече са завършили музикални училища. Те вече следват и завършват Консерватория, обаче голяма част от тях са деца на последователи на Учителя Дънов, и които ужким знаят песните на Учителя, но те нищо не свършиха – никаква работа, защото те не искаха да жънат на чужда нива. Там е цялата работа. Те искаха да жънат на собствената си нива, а тяхната нива беше празна и пуста, защото никой не беше изорал тяхната нива, никой не беше посял семето от Словото на Учителя и от песните на Учителя на тяхната нива, и на тази нива не беше пораснал нито един стрък от жито, а бяха пораснали само бурени и бодили и магарешки тръни. Това е! И в момента те не искат да жънат чужда нива, а си искаха собствената. А в собствената си нива те не можеха да ожънат нищо, защото не бяха посели от Словото на Учителя и не беше поникнало нищо, макар че знаеха да свирят песните на Учителя. И какво като знаеха? Нищо не направиха. Така че това поколение не можа да осъществи връзката.

Ще ви дам и най-хубавия пример: когато се прави първия запис на Паневритмията по аранжировка на Филип Стоицев, това е 1972 г., месец март, в тази група от 28 човека, участват десетина-дванадесет човека, които са музиканти-инструменталисти, които са студенти в Музикалната консерватория. И всички тези студенти тогава, сега са вече някъде към 60 годишни и са музиканти, но те не свършиха тази работа, която аз свърших, защото те не искаха да жънат, да бъдат жътвари, обикновени жътвари, да ги пече слънцето, да ги пече жегата, да стават сутрин, да жънат без да има кой да им донесе вода и няма кой да ги нахрани. Това те не искаха да правят, но аз се явих и го направих.

Така че тези музиканти са посочени в онзи том, в който са описани спомените на д-р Филип Стоицев. И там има една страница, където аз съм отбелязал всички онези, които са присъствали на този запис. И там

ще видите всички имена на музиканти, които бяха тогава студенти в Консерваторията, и след 30 години какво направиха? Чакаха да поникнат техните ниви, за да си ожънат и сами да си вършеят. Е, те си направиха своя опит, а аз пък си направих другия опит, защото Онзи, Който беше ме хванал като пашитен кон, Той беше ме вързал да вършея на гумното, и от време на време ми даваше зоб. Разбрахте ли? Зоб!

Така тази епоха приключи на този етап. И сега дойде време да се занимавам с песните на Учителя. И първия етап, който аз трябваше да направя, трябваше да подготвя едно второ издание от т.н. **братски песни**. Аз това нещо съм го описал и съм го разказал в специална касетка, и това вече е извадено от Полина, която изважда тези неща, този мой разказ. И той е в отделен материал. Така че аз подготвих ново издание на братските песни, като всяка една песен е сложена в отделна папка. Във всяка една папка отпред е написано коя е песента, вътре е включена на ксерокс-копие първата страница от нотния запис на дадена песен в този сборник „Песни на Бялото Братство – 1921–1922 г“.

И така, сложил съм на ксерокс-копие всяка една песен, а зад нея са включени оригинали извадени на ксерокс-копие за всяка една песен. И това са приготвени, и съм включил мои коментарий, оригинални списъци, и е включено всичко.

Така че бяха включени допълнително десетина песни, които не са били включени, и чиито оригинали аз съхранявах. И така беше подготвен този том, беше всичко вързано, и беше предадено на Ефросина и на Вихър Пенков, понеже аз съм организирай тази група на музикантите и я движа, за да може те като музиканти да подготвят ново издание.

Така че този първи въпрос аз съм го задвижил.

Вторият въпрос, който в момента задвижвам е „Песните на Учителя Дънов“. И аз работя по него. А ще дойде време да разкажа какво точно работя по него.

4.3. КАК СЕ ЗАПИСВАХА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

И така, след този дълъг увод, който беше разказан от мен, идва момента и времето, когато аз започвам да разказвам последователно за историята на песните на Учителя Дънов.

1). Първи етап с думи: Първият етап включва онези времена **преди 1900 г.** и по-точно непосредствено след Освободителната Руско-турска война (1877-1878 г), когато България се освобождава от турското владичество.

По онези години се създават т.н. духовни групи от възрастни жени и от по-млада възраст, които са посещавали до онзи момент онези построени църкви, където се е извършвала църковна служба от свещениците. След тези църковни служби те се събират по домовете, и започват т.н. молитвени събрания. В разстояние на няколко часа те изпълняват молитви – онези молитви, които са в т.н. молитвени сборници на църквата. Поят песни и това са църковнославянски песнопения. И това продължава 5–6 часа, дори цяла нощ. И обикновено се събират по два пъти в седмицата, някой път и един път, но тогава те си слагат бели кърпи на главите, за да бъдат бели сестри. Защо са слагали бели кърпи? Слагали са като знак на чистота. Това е първия етап. За този етап споменават онези възрастни сестри, които аз съм заварил и които като млади момичета са посещавали тези

събрания. Пример – това беше Мария Младенова, която разказваше как са се събирали тези групи в гр. Сливен.

2). Следващият етап се заключава след идването на Учителя Дънов от Америка, когато той пристига. Той няколко години е постоял без никаква дейност. Но след като слиза Духът през 1897 г. върху Него и той става Учител на Бялото Братство, тогава той започва да обикаля България по градове. Изнася сказки по френология и той измерва черепите на българите на онези желязци, като носи със Себе си едни специални формуляри, на които отбелязва всеки един размер. А тези размери са от порядъка на 15 размера, отбелязани със сантиметри. И след това тези френологични карти накрая Учителят дава своето заключение, и им ги връчва.

Това той го прави в разстояние на 11 години и дори аз сега като работих, намерих едно изказване на Учителя по този въпрос как е измерил стотици български глави. И по този начин той разбира с какъв материал ще работи. **Но той още не говори Словото, защото не е дошла 1912 г.** Чак когато идва 1912 г. и, когато Христовия Дух влиза в Него, тогава Той започва да дава Словото на Бога. Докато не влезне Христовия Дух, Той не може да говори за Словото, защото Святият Дух е Този, Който носи Словото. Това нещо е отбелязано в „Изгревът“ том XIV и другите томовете по този въпрос.

Така че Учителят Дънов като обикаля провинцията, той заварва тези групи – **духовни групи**, които Го поканват. Той прави контакт с тях. И което е най-интересното, той им препоръчва да четат Евангелието. Те се учудват, че той им дава задача да четат Евангелието. И понеже неговия контакт с дадени хора, тези които го поканват след неговите събрания, които той провежда (френологически събрания) на различни теми по различните градове, някой от тях го поканват по домовете. Той прави френологични изследвания, помага на някой, лекува някой, дава съвети, пророкува, дава напътствия.

И постепенно виждат, че този Петър Дънов не е нещо необикновено, а той е нещо повече от необикновено!

Той е един пътуващ пророк, пътуващ лечител и човек, който се разпорежда със съдби на хората, ръкополага съдби на хората. Така че, той дава стихове и препоръчва стихове, които по-късно стихове от Евангелието, Той ги пише на лист хартия и дава първите наряди. И така тези групи започват да четат Евангелието по стихове. След това те продължават да пеят и да се събират, да пеят църковнославянските песнопения, да се молят, но четат и тези стихове от Евангелието, които са препоръчани от Учителя Дънов. По този въпрос аз съм писал на много места в „Изгревът“.

И кое е най-интересното? Най-интересното е, че в момента официалната църква смята, че присъствието на Петър Дънов е свързано с **евангелизма**, защото те знаят, че Той е бил в Свищов в този Колеж на евангелистите-методисти. Той е бил на обучение по тази линия на методистите-евангелисти седем години в Щатите. Посещава техните колежи, връща се и за тях той е протестантин, който единственото му остава да върви, да проповядва Евангелието, и да върви по тази линия. И те отначало смятат, че Той е един от тези проповедници. И когато той започва да организира групите, първите атаки на църквата срещу него, и срещу неговите групи е това, те ги обвиняват, че са станали евангелисти.

А евангелистите като движение, то вече е организирано и каква е историята на това движение, аз съм го описал и съм направил специален том, а това е „Изгревът“ том XXIV. Това е втория етап, където се пеят песни на църквата, четат се от техните молитвени сборници молитви и трето вече се проучава Евангелието по програма на Учителя в т.н. наряди.

3). Третият етап вече е другия етап, когато се откриват съборите – **съборите от Спиритическата верига**. И тези събори започват, и те са описани в Протоколи, и те са публикувани в „Изгревът“ том XI и том XII тези наряди за съборите, и са публикувани самите Протоколи от съборите. И там виждаме в самите Протоколи, че на тези събори са се **изпълнявали църковнославянски песнопения**. И това е третия етап, в който те изпълняват църковнославянски песнопения.

Ето защо аз в „Изгревът“ том XXII подготвих един материал за историята на тези църковни песнопения, и защо са изпълнявани. Там е описана цялата история. И в другия раздел аз съм описал всяка една песен кога се е изпълнявала, в кои години. Така че този материал е подготвен и всеки трябва да прочете този материал, и да се запознае. А по-късно, аз вече имам програма по него, тези песни в момента, аз съм подготвил в една папка към 18 песни по оригинала.

Следващият етап, Ставри Ангелов ще проучи в различните библиотеки да намери останалите песни, които са отбелязани в тази моя публикация, да се извадят на копие и да се подготвят. След което ще се предадат на нашата певица Спаска Панайотова, която пее в църковнославянски хор да се подготви репертоар.

Следващият етап – аз ще подготвя сценарий, който ще бъде изваден от тези събори. И накрая ще дойде време да **изпълним концерт-рецитал** по песните, които са изпявани по съборите на Синархическата верига по оригинала, по сценарий от мен.

И най-накрая ще има и **фотоизложба**, която ще подготвя. И ще бъде сложен Антиминс, ще бъде сложен Неръкотворния образ на Христа, ще бъдат сложени портретите на Константин Дъновски в неговите църковнославянски одежди като свещеник. И така ще бъде подготвена една фотоизложба, специално пригодена за тази тема.

И накрая ще публикуваме тези песни, и още по-накрая – ще ги издадем на компактдиск. Значи това нещо аз съм го задвижил. Но това съм го задвижил аз, а не някой друг. Вече съм публикувал в XXII том, в момента съм задвижил целия сценарий и нещата живот и здраве тази година есента ще бъдат реализирани.

4). А следващия етап – четвърти етап е етапа на **евангелските песни**. Тогава при събиранията, които са в провинцията и в София Учителят включва доста евангелски песни. А той много добре ги познава, защото се е движел по линията на Евангелската методистка мисия в София и в Америка. И той познава много добре тези евангелски песни, защото той ги е изпълнявал и на цигулка. И тогава той препоръчва четири-пет песни. Те се научават и се изпълняват.

Аз заварих поколението, което по времето на Школата на Учителя са изучавали и знаеха освен църковнославянските песнопения, така и евангелските песни. Така че в този том – XXIV аз ще публикувам четири евангелски песни, които Учителят е препоръчвал.

Обикновено в писмата си до своите последователи, той някой път цитира и дава номерата на някой от тези евангелски песни. А защо номера? Ами защото от 1923 г. излиза един сборник със заглавие „Духовни песни“. Това е издание на Евангелската методистка мисия в България и там са публикувани всички евангелски песни, а те са стотици на брой. И Той е избрал подходящи песни, и Той ги дава по номера, защото всички песни в този сборник са отбелязани по номера. И така, те намират номера, разучават го и започват да ги изпълняват. Те са три-четири песни, които аз в том XXIV ще ги извадя на ксерокс.

И което е най-важното, там е и най-голямото откритие – песента **„На Учителя покорен аз ще служа до края“**. Тази песен, която е най-популярна, тя е много мелодична, много красива и по времето на Школата на Учителя се е пяла от всички както от 1945 година до 1990 година, така и от 1990 година до 2007 година. Но никой не знае, че тази песен е евангелска песен. Тя е от американски автор. И когато тази песен е публикувана в песнарката „Духовни песни“ от 1923 г. И което е най-интересното, **думите** на тази песен са публикувани. Те са на **Елена Казанлъклиева**. И там е отбелязано, че е от непознат автор. Но в момента аз ще публикувам както онази песен, която като песен със заглавие „На Учителя“ е публикувана в песнарката от 1921–1922 година като песни на Бялото Братство. На същата страница до нея, ще публикувам и този нотен текст на сборника на евангелистите. И да се направи сравнение, че това е една и съща песен. Така че онова, което пеят днес последователите на Учителя, те **не знаят, че това е евангелска песен**, а са думите на Елена Казанлъклиева. Това нещо е описано много добре и това нещо е описано и показано. Аз ще го включа в том XXIV, аз съм го включил и в онзи материал, който съм подготвил за братските песни.

Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 435–436; с. 439–442.

5). Следващият етап, това е вече пети етап – братските песни, които се пеят по съборите. Сега, тука е важно да споменем няколко етапа. Първо тези т.н. братски песни, аз съм описал цяла история на братските песни, но те има няколко етапа, които трябва да споменем.

Първо това са песни, които са давани по мелодия на Учителя Дънов и текст на Учителя.

Второ – това са песни, които са давани мелодията от Учителя, а текста от ученик.

Трето – това са песни по идея на Учителя като музикален текст и текст от ученик.

И четвърто – това са песни на ученици и текстове от ученици.

По-късно Учителят Дънов е подготвил издаването на този сборник на братски песни от 1921, 1922 година, с подходящи илюстрации на корицата и на първата страница.

И най-интересното е, че там не са отбелязани авторите. Ама не са отбелязани! А онези, които са подготвили тези песни, това са онези музиканти, които са капелмайстори. Това са обучени хора, но защо не са отбелязали имената на тези хора? На някой места са отбелязани само дадени букви, и нищо повече.

Така че в момента в това издание, което аз съм подготвил, съм **отбелязал онези имена**, които по една и друга причина аз **успях да открия**. Така че в това издание, което ще бъде за братските песни, са включени и някой други песни, които тогава не са публикувани.

И най-интересното е, че за историята на тези братски песни никой не може нищо да разкаже.

Тези, които бяха от Школата на Учителя първото поколение, които са работили по тези песни, те нищо не дадоха като исторически данни.

Следващото поколение от времето на Школата – също нищо.

Трето, когато идват да правят тези Песнарки на Учителя – от песнарките на Мария Тодорова от 1947 г., отбелязали са по един-два реда, не са отбелязали нищо по няколко причини. Смятали са, че това не е толкова важно и второто – нямат никакви данни. Това са причините.

6). Сега, в момента идва следващия етап. Следващият етап, това са песните на Учителя, които са включени някои в сборника на братските песни.

Те са обозначени от мен в приготвеното от мен второ издание.

Второ – с отварянето на Школата, той, Учителят започва да дава повечето от своите песни и то в Общия окултен клас.

Трето – днес ние знаем за тях, за тези песни по онова, което е публикувано в различните лекции, главно на Общия окултен клас, както и някои в Младежкия окултен клас. И то са публикувани много малко данни – това, което Учителят споменава. И което е най-интересното – стенографките, които са стенографирали този материал, те не са били музиканти, и те обикновено отбелязват: „Учителят свири песента или Учителят повтаря” и т.н. и т.н. Това всеки може да си го прочете. И са записали онова, което дава Учителят като един кратък коментар. И това нещо е разхвърляно по различни токове.

И най-накрая, при издаването на Песнарката на Мария Тодорова отзад има коментар на песните. И там са отбелязани с няколко реда това, което са знаели – коя песен кога е дадена и къде се намира – в Общ окултен клас. И те са обикновено в Общ окултен клас първа година, най-вече са втора година, трета година и т.н. И по този начин човек може да се добере до тези исторически данни при положение, че той реши да ги извади. А за да ги извади – това е един много труден етап, за който ще говорим по-късно.

7). Следващият етап – седми – Как са записвани песните на Учителя?

Песните на Учителя са записвани първо от онези музиканти, които са били военни капелмайстори. Второ – първото поколение музиканти, които идват в България са обикновено чешки музиканти. А чешките музиканти са били музиканти, защото са от времето на Австро-Унгарската империя, и там в тази империя в онази епоха се държи много на музиката – на класическата музика. И там в онези среди, в техните гимназии се изучава много музика. И тези, които идват в България да работят като учители по музика, те са вече подготвени музиканти. Обикновено тези, които идват, са повечето мъже и те биват насочени от държавата да обучават **военните оркестри** по духовна музика в съответните гарнизони. Така че това са първите музиканти – военни капелмайстори. И от 1900 г. до 1920 г. тези военни капелмайстори, в разстояние на 20 години, те подготвят всички военни духови оркестри във всички гарнизони. Няма как, България преминава през Балканската война, преминава през Междусъюзническата война, минава през Първата Световна война, обаче всеки полк има духовна музика. А един полк е от порядъка на 2 000 души. Всяка една дивизия, тази

духова музика е по полковете. Така че там има по 10–15 души музиканти, които сутрин свирят военните маршове по време на развод, по време на атака, след атака. Те си имат специален порядък за изпълнение на тези военни маршове.

8). Следващият етап е, че тези първи капелмайстори подготвят своите ученици и когато идва **1922 г.** те постепенно, постепенно **започват да работят с Учителя.** И това са хората, които подготвят или записват песните на Учителя, и това са хората, които са подготвили братските песни – сборника от 1921–1922 г. Първо е била първа част, е публикувана 1921 г., втора част – 1922 г. Впоследствие ги събират и ги подвързват в една книжка.

Така че следваща точка е, че някой път тези музиканти идват при Учителя, Той им дава задачи да напишат някой песни по негов текст или по негова идея. По-късно те донасят песните. И имената на тези капелмайстори са Атанас Ковачев, Калудов и др. Но което е най-интересното? Те не са отбелязани в т.н. „Песнарка – Братски песни“. Но те са хората, които вече работят с Учителя Дънов тогава, когато той започва да дава песните на Школата от 1922 г. до 1944 г. По онези години няма готови музиканти на Изгрева.

Ще ви кажа нещо друго: онези музиканти, които идват в Школата на Учителя, ама те още не са обучени като музиканти. Ще ви дам пример с Мария Тодорова. Ами тя идва във времето на Школата на Учителя 18–19–20 годишна. Ами тя още не е завършила Музикалната консерватория. Тя е посещавала различни частни учители. След това я приемат, после прекъсва и т.н. И в момента между 1900 до 1922 г., ама ние имаме войни – имаме Балканска война две години, две години Междусъюзническа война, четири години Първа световна война. Така че онези от 1912 г. до 1920 г., той няма къде да се обучава – всичко е затворено и всичко е на фронта.

Така че, за да може да се обучи един музикант първо, трябва да има подходяща среда, второ, трябва да има къща, да има родители, които да го издържат, родители, които да плащат частни уроци на тези чешки музиканти. След това, трябва да имат пари да си купят пиано. Това пиано трябва да бъде поставено в голяма стая – в хола, на партера, както са били онези къщи по ония години. И трябва да бъде изградена къща. Така че израстването на един музикант е много трудна работа. А за да се оформи като музикант, той трябва да има пиано. А пианото струва скъпо. И от 1900 г. до 1922 г. в София има 20–30 пиана. И това са купени от заможни хора, и техните дъщери трябва да бъдат научени да свирят по някоя и друга пиеса от популярни автори, валсове на Йохан Щраус и т.н.

Така че създаването на тези музиканти до 1922 г., е много трудно. А от 1922 година нататък, Учителят им дава задача. Каква задача? – Всеки, който е в Школата му, да се научи да свири на даден инструмент. И по-късно, когато те идват на Изгрева, във всяка една барака всеки един човек започва да изучава даден инструмент, и най-вече – цигулка. Така че по времето на Школата на Учителя, се подготвят няколко музиканта. Това е Ирина Кисьова, а тя е дъщеря на чешкия капелмайстор Спол Хенри Спосек. Той е капелмайстор, неговата дъщеря Ирина, която е пианистка, тя се омъжва впоследствие за Иван Кисьов, и затова се казва Ирина Кисьова. Така че някой се записват да изучават музика в Консерваторията. Това са Мария Тодорова, Мария Златева.

4.4. КАК ИЗЧЕЗНАХА ДВАТА ЧЕРНИ ТЕФТЕРА С ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Това нещо е описано в спомените на Мария Златева в „Изгревът“, том I, с. 355–381. Това е целия неин материал, разбит по теми – с. 355–358, 360–389. Там има данни как тези музиканти се обучават и минават през музикалните училища, минават през Консерваторията. И там Мария Златева по мое указание даде доста интересни данни за музикантите на Изгрева – по пет, шест реда, и за различните етапи през които те са минали. Това беше описано много вкратце. Аз исках тя да го опише повече, но така се развиха нещата. Те смятаха, че това, което аз правя не било важно. Това не било важно, онова не било важно и когато дойде време те си заминаха, и не оставиха нищо. Та онова, което не бе важно за тях, за мен беше важно. Аз го събрах и накрая го издадох, и сега може някой да го прочете – този, който се интересува от тези неща.

9). В следващия етап, девети е периода от Школата на Учителя, при който музикантите живеят и изобщо този техни музикален живот не беше описан от последователите на Учителя. Ама нищо не беше описано! Те само разказваха на онези, които отиваха при тях, тези, които останаха живи през 1970 г., които аз посещавах и аз ги разпитвах. И те се учудваха защо аз ги разпитвам, когато аз не съм музикант. А обикновено като ходят музикантите, те почват да им свирят разни песни, те почват да се разпяват, да говорят това, онова. И те минават в съвсем друга гама, в съвсем друго поле, и се развличат и се хранят от това, че те изпълняват песните на Учителя, свързват се с онази епоха и онова време, когато са се давали тези песни. И чрез песните се свързват с Невидимия свят, и се хранят.

Да – те пееха песните, за да могат да се хранят от онзи извор откъдето бяха излезли тези песни на Учителя, както и братските песни. Така че аз, когато отивах при тях и питах за историята на братските песни, песните на Учителя, те се учудваха защо аз питам. И не ми разказваха. Но когато започнах да записвам техните опитности, тогава стигнахме и до там, където те в някои случаи бяха изявени музиканти или някой, които бяха участвали в създаването на някои от песните на Учителя. Така че никой нищо не беше описал, и нищо не беше разказал. Аз започнах отначало.

И така, аз успях чрез онази работа, която свърших днес да има нещо разказано, и нещо отпечатано и нещо запазено. А това, което аз съм успял да събера, го събрах от разказите на Мария Тодорова, на Борис Николов, Галилей Величков, Елена Андреева и още други музиканти, Филип Стоицев и някой други музиканти, които бяха от времето на Школата на Учителя, или пък от някой други последователи на Учителя.

И кое е най-интересното? Най-интересното е, че те не записаха нищо. А онова, което е останало, то е публикувано в „Изгревът“ и благодарение на моя милост. Защо казвам на моя милост? Ами защото аз бях вързан с въже отвънка и отвътре. Аз овършах тяхната нива. Първо ожънах, докарах снопите, овършах тяхното гумно и моето гумно, техния харман и го сложих в чували. Напълних го с пшеница и на всеки чувал бях написал: „Жито от хармана на Мария Тодорова“, „на Галилей Величков“ и т.н.

Но това се дължи на това, че аз се явих и като жътвар и човек, който вършееше, човек, който беше събрал житото, съхраняваше го, закарах го на воденица. Там то бе смляно на воденицата. След това се опече хляб и този хляб го предадох. Като във всеки един том от „Изгревът“, аз съм

издавал в първите – „Изгревът“ том I са 3 000 тома. Това са 3 000 хляба. Том II и III – също по 3 000 хляба, IV том – 3 000, V том – 2 000 бройки – вече ги намалих, защото никой не ги купува. Така че това са интересни неща да се знаят, че никой от тези музиканти по времето на Школата не седна и не написа нищо. Ако нещо е оставено, то е оставено благодарение на мен и на моята програма, която аз движех.

10). Следващият етап – десети – Как се записваха самите песни на Учителя

Това нещо аз го знам от разказите на музикантите и разказите на онези, които са дали своите спомени, и са отпечатани в „Изгревът“.

Първо, Учителят песните ги дава по време на клас – на Общия окултен клас или Младежкия окултен клас. Той обикновено идва с цигулката в клас, говори за песента, изсвирва я и те я учат да я пеят. И в разстояние на десетина-петнадесет минути те я научават да я пеят. По някой път тази песен след това се записва като ноти на черната дъска. И има запазени снимки – 4–5 снимки на различни песни, които са записани на черната дъска, за да може всеки, който е в клас след това да остане на края, да си извади нотната тетрадка. А всеки един е имал нотна тетрадка, понеже са били музиканти. Това е било основното задължение. Всеки е сядал и в разстояние на 10–15 минути той си записва в нотната тетрадка цялата песен. След това си я отнася в къщи и се учи да я пее. Първата точка – Учителят ги дава в клас. След това някой песни той ги дава на поляната. Как на поляната? Или почва да свири с цигулката, или почва да пее.

11). Следващият етап – единадесети – Изучаване на песните и съхранение.

Той е работел цяла нощ и сутрин на лекция – дали на Общ окултен клас, Младежки или Утринни слова или на беседа. Той слиза с цигулката в клас, и дава песента. Тази песен се записва от стенографите, но няма кой да я запише от музикантите. Заучават я следващия път.

Следващия етап – те я **изучават хорово**. И след няколко дена музикантите отиват при Учителя. Той им я изсвирва по няколко пъти, и тези музиканти я записват на нотен лист, след което я преписват няколко пъти. Накрая предават този нотен лист на Учителя. Той я преглежда и я одобрява. Или ако има да прави забележка, Той прави забележка и самия музикант коригира.

След като Учителят вземе нотния текст, Той го взима и го връчва да се предаде на **Боян Боев за съхранение**. Боян Боев има една папка в която пише „Песни на Учителя“. И в тази папка голяма той слага нотните песни, които му се предават. Обаче, той не ги описва в отделна тетрадка. Така: дадат се песни от Учителя, той бам – слага ги в папката. В последствие тези папки стават две, защото нотните листове се увеличават, песните се увеличават и стават две.

Обаче, идва един момент, започва още от самото начало, когато Учителят дава песните, а този момент се заключава в следното: че някой не е присъствал или не му се е записвала песента. Идва Галилей и казва: „Брат Боев, моля ти се дай тази песен да си я препиша, и след като я препиша аз ще се върна.“ Брат Боев я дава. Те сядат, записват я, които са на Изгрева. След половин час му я връщат, някой си ги носят в къщи в града. И брат Боев няма тетрадка в която да вписва на кого е дал дадена песен. И някой път тези песни не се връщат, те остават в онези.

И в момента този, който надава вой за тези песни, които не се връщат в папката, това е Мария Тодорова. Тя отива и иска дадена песен да провери щото я свири на пианото, обаче Учителят казва: „Абе не е така песента. Аз я дадох по друг начин.“ И тя казва: „Ама така съм я записала.“ И Той казва: „Дай да видиме как си я записала.“ Как е записана? И тя отива, а тя е преписана песента от оня оригинален нотен лист, който е даден да се съхранява в папката при Боян Боев. Отива при Боян Боев, търсят тази песен – няма! – „Абе Боян Боев, къде е песента? Нали аз лично съм я донесла?“ – „Да, няма я.“ И по едно време казва: „А-а-а-а, ама аз съм я дал на еди кой си. А той живее в града, а не я е върнал.“ – „Кога си я дал?“ – „Преди един месец.“ След това търси друга песен: „А-а-а-а, ами аз съм я дал на еди кой си – пак в града.“ И тя отива и съобщава на Учителя: „Учителю, песните ги няма. Боян Боев ги раздава на този и на онзи.“ Учителят извиква Боян Боев и му се скарва да не дава на никой песните.

След това нарежда на **Ирина Кисьова** и на **Катя Грива** да се организират, и **да се препишат всички песни в една подвързана тетрадка**. И понеже тази тетрадка е била с черни корици, и те се записват. Много хора са взели участие във вписването на тези нотни листове: че и Мария Тодорова, Катя Грива, Ирина Кисьова, и някой други от музикантите. И там се вижда почерка на всеки един от музикантите. А всеки музикант има своя почерк – ръкописен почерк и има почерк при изписване дори, и на самите ноти. И може да се познае много добре кой музикант коя песен е записал в този черен тефтер. И така те го записват.

И минава време, ето например искам друго да кажа, един интересен случай, когато тези нотни листове, които са дадени на съхранение в Боян Боев, и са включени и са сложени в тези две големи папки, някой от тези песни изчезват. Пример, когато Мария Тодорова отпечатва в 1947 г. нейната Песнарка и когато излизат песните, тогава Олга Славчева вижда, че нейната песен „Буболечката“ не е така написана както тя я е написала. Мария Тодорова била я изменяла. Също Пеню Ганев има някаква песен и има възражение, че не е написана така както трябва. Отива при Мария Тодорова и те разказват за своите забележки. И Мария Тодорова казва: „Добре, ще провериме сега как е по оригинала на песните.“ Отваря двете папки, търсят съответните папки – песните ги няма. И Мария казва: „Няма ги песните. Аз не съм ги откраднала. Те бяха дадени лично от мен на Боян Боев, а песните ги няма.“ Значи Боян Боев ги е дал на този, дал ги е на онзи и те след това не са върнати. Така че това е една интересна, трагична случка как дадени песни изобщо някой си ги присвоява и не се връщат в тези два тефтера.

Следващият случай: пак идва един спор за дадена песен с Ирина Кисьова. И Мария Тодорова казва: „Слушайте какво, абе няма я тази песен в папката. Някой я е взел и не я е сложил в папката.“ И те вдигат рамене. И което е най-важното, няма никакъв опис бе! – Няма опис на песните в една тетрадка или на даден лист, за да може да се провери кои песни са в първа папка и песни във втора папка! – Така – дават песента, Боян Боев ги слага, завързва ги там, хвърля ги и край! Защото, занимават се с духовни въпроси и накрая търчат да ловят дивото, и накрая изпускат питомното.

Така че има много такива случки и събития, свързани с изчезването на дадени оригинални листове. И затова Учителят след като научава и след като Мария Тодорова му съобщава, Той се ядосва, и нарежда да се препишат в един тефтер, който бил наречен „Черният тефтер“.

А сега ще разкажа една много интересна случка за „Черният тефтер“. Този „Черен тефтер“ също изчезва от Изгрева. Как изчезва? – Ето как: сега Ирина Кисьова в момента преписва някой от песните, които ѝ са дадени като отделни музикални листове, които трябва да ги впише в този „Черен тефтер“, в тази музикална тетрадка. Тя ги записва и те стоят там. Идва някакъв от града, нали, който ужким бил някакъв музикант. Тя сядна на пианото, тя му изсвирва, този я хвали. Почват приказки и той пожелава този „Черен тефтер“, за да си препише някой неща. И тя отначало се опъва, обаче той бил любезен, внимателен. А пък по ония години всеки един музикант търси начин да се прояви както на Изгрева, така и извън Изгрева. Сега на Изгрева Ирина Кисьова е дъщеря на капелмайстор Хенри Спouseк. Ирина Кисьова е завършила Музикално училище, обаче, повече не продължава, защото след това се омъжва, има деца, идва на Изгрева. Мъжа ѝ работи, печели, тя си отглежда децата. И така, тя е на Изгрева, посещава беседи, занимава се малко повече с музика. И така преминава нейния живот на Изгрева, и на Изгрева тя е един от музикантите. Е, търсят я. Тя показва как се свири, защото тя е от онези, които има пиано на Изгрева. Друго пиано на Изгрева няма. На Изгрева в момента има пиано в Салона, което е пиано на Учителя, второ пиано на Изгрева няма. Това е само пианото на Ирина Кисьова, това е пиано, което е купил нейния баща Хенри Спouseк, който е капелмайстор. А около нея са само бараки на изгревяни, където тук-там има някой инструмент цигулка. Ами те нямат пари да си купят цигулки, нямат пари да си подменят покривите на бараките, които текат, та ще имат пари за пиано! Няма такова нещо!

След това онзи, който купува пиано, това е Борис Николов купува пиано. Но онова пиано отива там, където живее Мария Тодорова и Борис Николов – на ул. „Симеоновско шосе“ № 14. И това пиано е в дома на Мария Тодорова. Та друго пиано на Изгрева няма, само пианото на Ирина Кисьова.

Така че тя е в момента музикант, обаче иска да се прояви, да се изяви, но повече от това, което е, тя не може. И когато идват някой от града музиканти, които се пишат на музиканти, говорят, и онзи я подлъгва. И тя макар, че знае че на никой не трябва да дава „Черният тефтер“, тя го дава. Онзи взима, обещава на следващия ден да го донесе, обаче минават няколко дни – той не го носи, не го връща. Ирина Кисьова си има друга работа, минава първа седмица, минава втора седмица. И по едно време Мария Тодорова, трябва нещо да предаде, някаква нова песен. И отива при нея и казва: „Ето Учителят даде тази песен, дай тефтера. Той нареди аз да я напиша лично.“ Тя казва: „Ами остави я, аз ще я запиша.“ – „Не вика, Учителят каза аз да я напиша, защото аз работех с нея.“ Казва: „Дай „Черният тефтер“!“ И тя се изненадва, изчервява се. И Мария казва: „Абе дай „Черният тефтер“!“ И тя казва: „Абе той казва не е при мен.“ – „Абе как да не е при теб? Нали Учителят нареди на никой да не се дава.“ И тя казва: „Ами да, така е, обаче, дойде един брат, заслужил брат – музикант от града. Тука се моли, моли, аз му го дадох и той още не ми го е върнал.“ – „Колко седмици?“ – „Две седмици.“

Отива Мария Тодорова при Учителят, и съобщава цялата случка. Учителят е бесен, слуша – бесен! Ама защо бесен? Ами защото единствения тефтер, където са Неговите песни вече са изчезнали, няма ги на Изгрева, и са заминали в града. Изобщо могат да се загубят, могат да се укрият, могат да се унищожат! А по това време срещу Учителят е голяма кампанията от църквата, от българското общество, от българските власти – полиция, милиция, жандармерия, войска, изобщо от всички са срещу Учителя. И

всеки използва дадена възможност да говори срещу него, да воюва срещу него, да вреди на Школата.

Виновни са фактически неговите последователи. Защо? Ами с техния живот последователите на Учителя Дънов, те правят карикатура на неговото Учение. И властите и обществото реагират не срещу него, а срещу неговите последователи. А животът на последователите изобщо не е за описване! Но аз съм го описал в „Изгревът“, за да се знае и да се помни. Нищо не е измислено от мен.

И според мен, първите врагове на Учителят Дънов са неговите последователи. Това е положението. То е доказано чрез тези спомени, които аз съм описал. Ще ги прочете ли?

И какво става? – Учителят е бесен, крещи и вика. И вие ще кажете: „Ама как така Учителят крещи и вика? – Нали Той е Учител на Любовта?“ Абе какъв Учител на Любовта бе? Неговият труд в разстояние на десетки години изчезва, поради това, че някоя решила и го е дала на някой си музикант от града. Какво като е музикант от града? И Той изкрещява и казва: „Отиди и кажи на Ирина да отиде и да донесе тефтера, и няма да се връща на Изгрева докато не донесе тефтера.“ Тя отива в града, търси го, намира го. Онзи я посреща и казва: „Защо си дошла?“ Ами казва: „Изпраща ме Учителя, за да взема тефтера.“ – „Ти казва защо не го донесе, нали на следващия ден?“ – „Ама аз още не съм го преписал, остави го тука. Какво ще бъде, та аз утре, друг ден ще препиша и ще го донеса.“ Значи той го държи две седмици, не е преписал нищо. Това направо втрещява Ирина Кисьова, тя се обърква. Той казва: „Не, не може – еди какво си, еди що си.“ И той след половин час казва: „Не, отивай си – край!“ Обаче, той я изгонва и задържа тефтера. И Ирина Кисьова изобщо стои пред вратата му и не тръгва. Стои 1–2–3 часа. Мръква се. Ама тя е отишла сутринта, тя стои 7–8–9 часа седи пред вратата, но той я изгонва, а не дава тефтера. Мръква се, тя се моли на Учителя, за да помогне. Накрая она не издържа там, излиза, хвърля тефтера и казва: „Взимай го тефтера и ми се махай от главата! Тука да не ми стоиш!“ А тя седи пред вратата отвънка на къщата, и прави впечатление на всички, че тука някаква жена вече часове наред седи пред неговата къща. И той се уплашва какво ще кажат комшиите за тази жена, че седи пред неговата къща.

И така, нощно време под мишница Ирина Кисьова се връща на Изгрева, и донася тефтера. И го носи на Учителя. Учителят го взима, много е ядосан, но нищо не казва. И прибира тефтера. На следващия ден Той извиква Мария Тодорова и нарежда този тефтер да се препише в още един тефтер. И тогава се дава **задача на Катя Грива**, за да препише втория екземпляр. И Катя Грива сядва, и започва да преписва тези песни. Да, ама една песен не се записва за пет минути. Тя е работа за десет минути, обаче те когато започват да преписват, идват хора отвънка, почват приказки – това, онова. И тя една песен вместо да я запише за пет-десет минути, да я препише, тя я преписва с часове. И полека-полека за една-две седмици Катя Грива успява да препише „Черният тефтер“.

И така идва още един тефтер – два тефтера. И двата тефтера се носят на Учителя, и Той ги държи вече при Себе си. А листовите, вече Той ги прибира папките и вече когато един музикален текст е готов, Той вече не го дава на Боян Боев. Той папките ги държи при себе си, и като стане един, Той предава листа, слага го в папката и казва на даден музикант – или на Мария Тодорова, или на Катя Грива или на Ирина Кисьова да го препишат. Те го преписват и след това му го връщат заедно с оригиналния

лист. Така се върви и така се съхраняват както двете папки с песните на Учителя, така и двата „Черни тефтера“. И което е най-интересното, пак не се прави опис на песните на Учителя в тези две папки, като са смятали, че те са записани в тези два тефтера.

И какво става по-нататък? Ще ви опиша по-нататък. През 1945 г. започва подготовката на издаването на Песнарката на Мария Тодорова. И тогава се работи с двата оригинални тефтера, и се работи с двете папки и с оригиналните листове.

След това започват много големи спорове. Има създадена работна група музиканти, които трябва по Протокол да одобряват всяка една песен. Те се събират, започват да одобряват, стават спорове, големите скандали. Те са описани в „Изгревът“. И идва момент, когато тази група се разтурва.

И тогава Асен Арнаудов и Мария Тодорова довършват работата, и това се издава в Песнарката през 1947 г. Значи те работят с двата черни тефтера и с двете папки. Това е **1947 година**.

След това тези папки се държат при Борис и при Мария. По-късно те се укриват тези папки. Идва големия обиск 1957 г. – на 6–7 декември, където комунистическата власт прибира над 600 000 томчета отпечатано Слово на Учителя и го претопява във фабриката гара „Искър“. Унищожават, събират беседите от неговите последователи както в София, така и в провинцията, и се унищожава всичко. Между другото те прибират и много нотни текстове. Пример: Песнарката на Мария Тодорова е издадена в 3 000 бройки. Те предават някъде към стотина бройки – 200 предават на Изгрева безплатно, също и на онези, които са в това. София. В София са раздадени някъде към 500 бройки, и към 200–300 бройки са раздадени в провинцията. В София повечето са музиканти, всеки иска да има Песнарката. В провинцията също.

И след този обиск се прибират от държавата към 2 000 бройки песнарки. Те биват унищожени. Представяте ли си?! – Издадени, отпечатани 3 000 бройки, а унищожени 2 000 бройки. Така че онези, които искат да няма следа от песните на Учителя, провеждат своя план и унищожават това нещо. Успяват. Нали за това са сложени там, да бъдат унищожители.

Сега, къде е „Черният тефтер“? „Черният тефтер“ вече никой не знае къде е „Черният тефтер“, къде е първия, къде е втория и къде са двете папки. Тишина и безмълвие! Днес е 2014 година. Тишината и безмълвието продължава!

Впоследствие Мария Тодорова и Борис Николов го предават на някого да го съхранява. И когато аз отидох да работя с тях 1970 г., а бяха преминали 25 години от 45-та година, аз казвам: „Дайте ми тези два черни тефтера и ми дайте двете папки.“ Те се поглеждат, вдигат рамене и Мария казва: „Абе ние сме ги дали на наши познати, верни приятели, които се намират някой в Дървеница, други в Симеоново, трети в Бистрица. И те ги пазят сега.“ Ами казвам: „Добре де, викнете ги с писмо, нека донесат тези папки и тези два тефтера и ги предайте на мен.“ – „Ама защо на теб?“ – „Ами защото казвам аз съм на 30 години, а вие сте на 72 години. След 10 години вас няма да ви има.“ И те почват да се оглеждат. – „А аз ще продължа. Ами казвам: „Абе те ще ги откраднат бе, те няма да дойдат при мен! И после ще изчезнат тия два тефтера.“

И най-малко 15–20 пъти съм повторил това нещо и особено, когато работех и записвах песните на Мария Тодорова. Не ги дадох! Абе не го задвижиха тоя въпрос. Все едно, че някой беше влязъл в тях и не ги даваше. Те смятаха, че ще живеят вечно и че те са тия, които ще задвижат

и ще реализират този проблем. А те не бяха тези. А кои бяха тези, които бяха изпратени за тази работи?

Ще си го проверите по делата му. Той е един човек.

Аз също не го познавам. А защо ли? Той дойде, даде си разпорежданията и изчезва. Няма го!

След време идва да проверява до къде сме стигнали. А ние не сме стигнали до никъде. Та може ли от нищо да направите нещо? Не може.

Остава само да чакаме. В този момент точно това правим. Чакаме и чакаме да се яви някой, и да ни връчи двата черни тефтера.

Да се яви, но засега не се явява никой!

И продължаваме да чакаме. А до кога?

4.5. КОЙ ИЗДАДЕ АПОКРИФНОТО ИЗДАНИЕ НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

И така, тези, които бяха изпратени да свършат тази работа ги нямаше. Нямаше ги и те не свършиха тази работа. Или бяха изпратени и бяха се загубили по пътя, или просто не пожелаха да изпълнят волята на Учителя. И така, тези тефтери не ми бяха предадени. Ама може би в разстояние на десет години, когато аз работех с тях, нямаше ден, когато аз не поставях този въпрос. Те само ме оглеждат учудено, и все едно, че аз не съм го казал. Абе казвам: „Дайте ги тези тефтери бе. Защо ги криете, защо ги укривате? Те ще се загубят.“ И по едно време Мария казва: „Слушай казва, хайде повече да не говорим по този въпрос.“ И край – не ги дадох!

Мария Тодорова си замина и след това изчезна и нейната Песнарка. Оня майстор Борис я даде на някой. Аз направих грешка, че не я прибрах. А не я прибрах, защото той ме уверяваше, че ще ми я даде, че тя била много скъпа за него. Аз трябваше да сложа една нова Песнарка на това място, където стоеше Песнарката на Мария Тодорова на пианото. Но това не го направих. Допуснах грешка и тази Песнарка изчезна. Ако беше останала тази Песнарка, на нея имаше корекциите и сега можехме спокойно да направим второ издание с корекциите на Мария Тодорова.

А сега в момента нямаме нито нейната Песнарка, където е отбелязала своите корекции, нямаме и двата оригинални тефтера и двете папки с нотните текстове. Нямаше нищо. Остана тъмнина и тишина!

И сега, кое е най-интересното? Значи, тези два тефтера изчезнаха и двете папки с листовите. И накрая какво става? Ами **1976 г.** Мария Тодорова умира, заминава си от този свят. Четири години след това Борис Николов задвижва въпроса с издаване на ново издание, което той го организира и което издание излиза, и се задвижва. Аз научавам, че той работи върху второ издание, защото той работи с някой млади музиканти. Те се похвалват и идват тези неща до мене. И аз отивам при него, и казвам: „Абе Борис Николов, научавам, че ти издаваш ново издание.“ Казва: „Да, издавам.“ – „Добре де, как го издаваш?“ – Ами казва: „Издавам го така.“ Ами казвам: „Извади ли двата черни тефтера и двете папки? Намерихте ли ги?“ И той ме пита: „Какви тефтери, какви папки?“ Представяте ли си?! И аз се оглеждам и се вглеждам в него, и аз виждам, че това не е Борис Николов. Защо? Ами това е оня майстор Борис, който е влезнал в него и който не знае нищо за двата черни тефтера и за двете папки. И той ме пита: „Какви два тефтера и какви папки?“ Представяте ли си?! А аз в разстояние на десет години водя борба, най-малко по сто пъти съм поставял въпроса пред Борис Николов и Мария Тодорова да ми се предадат тези тефтери.

И тези тефтери ги няма И в 1980 г., четири години след смъртта на Мария Тодорова, той започва издаването на ново издание на песните на Учителя. Как го издава, аз съм написал в специална касетка и аз съм го отбелязал „Апокрифното издание на Борис Николов“. И той прави едно издание, което аз съм описал всичко. Тука преди два месеца работех върху него, разглеждах го и в момента историята е описана в това издание. И което е най-интересното, той работи без тези два черни тефтера, и без двете оригинални папки с оригиналните нотни листове. Защо работи? Първо, защото майстор Борис задвижва тази работа. Второ, той не знаеше, че има два черни тефтера, защото оня – друг е в него. Трето, аз като повдигнах въпроса, той ме гледа учудено. Четвърто Майстор Борис вече се обучава, много пъти аз съм повтарял на него десет пъти едно и също, за да го запомни. И той в момента отива при **Мара Славова**, и работят върху песните. Той ги пее, тя ги записва. Представяте ли си?! А той не е музикант. А оная е музикантка, която е израснала на Изгрева и знае много добре, че има два черни тефтера, и че има две папки, и че има оригинали. И тя много добре го знае, защото когато това е ставало, тя е от порядъка на 18–20 години. По-късно тя е оженена за Димитър Грива – музикант. Така че тия неща тя ги знае. Обаче, тя е под властта на майстор Борис и каквото казва той, тя го изпълнява.

И накрая какво? Правят едно апокрифно издание, което няма никаква стойност. И всички живи музиканти – три-четири, които бяха тогава, го отхвърлиха. Но той има една изключителна историческа стойност за кое? За да се покаже, че това не е работа на Борис Николов. А това е майстор Борис. Този майстор Борис е същия, който направи най-голямата бяла на Мария Тодорова. А каква бяла? Ами когато издават Песнарката на Мария Тодорова и когато онези, които са били нейните противници издигат вой, че това не са песни на Учителя, тогава тя иска да ги извика по групи по десет души групи, и в разстояние на един месец – тридесет дни, ще минат триста човека. И като на всеки десет души тя ще им покаже оригиналните два тефтера, и оригиналните песни да ги сравнят, че това е по оригинала. Това тя решава, обаче майстор Борис се намесва, маха ръка и казва: „Песнарката е издадена и никакви такива работи!“ И той ѝ погречва. Ако бяха минали тези триста човека и видели оригиналите от черните тефтери, и ония другите две папки, щяха да млъкнат.* Не само да млъкнат, но да занемаят завинаги.

(Виж „Изгревът“, том 1. 1993, с. 190–194; том 1. 2. изд. 2011, с. 220–224).

И, което е най-интересно! Онези музиканти, които са вписвали тези песни в двата черни тефтери, те също се явяват врагове на Мария Тодорова. Защо? Ами защото Мария я е издала Песнарката, а те не са я издали. Там е целия въпрос – въпрос на завист, на озлобление, че друг е свършил тая работа, а те не са свършили нищо. И се явяват врагове.

Така че майстор Борис прави една фатална грешка, а това не е грешка, защото майстор Борис се движи от онзи, който проваля цяло Братство. Това му е задачата. Втората задача, 1980 г. прави това „Апокрифно издание“, без двата черни тефтера и без това нещо. И когато аз го питам: „Какво стана с тефтерите? Ето – издал си издание, не си работил по оригиналите. Дай ми тефтерите.“ А това е 1980 г., той още е в съзнание. Т.е. от десет срещи при Борис Николов, аз два-три пъти срещам истинския Борис Николов. С него нямам принципи различия, уточняваме

се по всичко. Следващият път като отида, Борис Николов го няма в тялото му, а в тялото е майстор Борис. И почвам да го обучавам, и да му разказвам това, което сме решили с майстор Борис. И почвам да му повтарям: първо, второ, трето, четвърто. Накрая си спомням, беше с мене една от музикантите и казва: „Ами ти казва защо му повтаряш едно и също нещо два пъти?“ Ама казвам: „Чакай бе, това не е Борис Николов.“ – „Как така?“ – „Ами я го погледни бе, погледни му очите, погледни му гласът, нали си музикант. Ами това е майстор Борис бе, който провали всичко.“ И което беше най-интересното: предния ден беше Борис Николов, следващия път не беше Борис Николов. Обаче ѝ казвам: „Ти запомни ли аз какво говорех с него?“ – „Да, помня.“ – „Помниш ли, че аз засегнах едн кой си въпрос?“ – „Помня.“ – „Хайде сега ще направиме опит, аз ще повдигна този въпрос и ще видиш, че той нищо не знае и нищо не си спомня.“ Аз го повдигнах и той казва: „Не, не си спомням и не сме разговаряли за това.“ Поглеждам към нея и казвам: „Убеди ли се?“ И онази не казва: „Убедих се.“ Тя гледа и не може да повярва на очите си, тя изобщо това нещо, не е запознато за нейното съзнание, и тя не може да го проумее. Това е нещо много далеч от нея. Представяте ли си?! Казвам: „Убеди ли се бе? Ето ти доказателство.“ Има ги доказателствата и пак не вярва. Така че този провали всичко и последния финал беше, че тези два черни тефтера изчезнаха. **Няма ги и досега, към 2014 г.**

Доказателството, че Борис вече не знаеше къде са тези два черни тефтера и тези две папки. Ако ги знаеше, той 1980 г., четири години след смъртта на Мария Тодорова, той щеше да ги извади. Така че какво излезна? Излезна че се сбъднаха всички ония планове на ония сили, които искаха да няма следа от песните на Учителя, да се променят песните на Учителя и да изчезнат всички доказателства, че тези песни са Негови, че ги е имало и че ги е дал. Ето това се изпълни точ в точ. Този израз е много хубав. Значи от точка до точка. Така че днес тези два черни тефтера ги няма, няма ги и оригиналите. А причината е в Борис Николов и в Мария Тодорова. И в двамата!

Ще отговарят и пред Бялото Братство и пред Черното Братство, защото те съставят Изгрева.

А Изгрева бе мястото за срещата на човешките души с Великия Учител на Вселената и с Бога.

4.6. МУЗИКАНТИТЕ НА ИЗГРЕВА

Сега, тези музиканти на Изгрева, те са към десетина музиканти. За музикантите на Изгрева може да се съди по техните спомени. Това са спомените на **Галилей Величков**, които са публикувани в „Изгревът“ том I и IV. Това са спомените на **Мария Тодорова**, които са описани в том I и V. Това са спомените на **Борис Николов** в том I, II и III; спомените на **Мария Златева** в том I (виж „Изгревът“, том 1. 2. изд. 2011. снимките на музикантите от № 1 до № 144.); спомените на **Елена Андреева** в том IX; спомените на **Нестор Илиев** в том I и IV; спомените на **Филип Стоицев**, които са в том VIII. И спомените на някои други съвременници на Учителя, където говорят за музиката на Учителя.

И което е най-интересното, ние тука трябва да споменем, че онзи, който дава много интересни данни за песните на Учителя, това е **Пеню Ганев**. Пеню Ганев, благодарение на това, че той ми предаде нещата, аз съм издал том XVI – изцяло посветен на Пеню Ганев. И има една глава с Песните на Учителя от с. 113 до с. 152, като са включени и приложения

на нотни текстове от с. 153 до с. 196. Следващата глава е „Учителят за музиката“, това са извадки от Словото на Учителя от тетрадките на Пеню Ганев и на Елена Хаджигригорова от с. 666 до с. 674, които включват някъде към 375 цитата изказвания за Песните на Учителя. А от с. 741 до с. 750 са приложения. А „Учителят за Паневритмията“ – от с. 752 до с. 758. Така че в том XVI има доста данни за музиката на Учителя и различните етапи в които са дадени тези песни. А Пеню Ганев е един от съвременниците на Школата на Учителя Дънов. И беше неподкупен.

Сега, по-нататък: в различните томове на „Изгревът“, съм приложил и различни снимки. Така че снимките на музикантите на Изгрева ги има и аз съм ги отпечатал. Чрез снимките, които съм отпечатал, аз доказвам, че тези хора ги е имало. И се вижда, че музикалният живот на Изгрева се поддържа от самите музиканти, и че имената на тези музиканти са живи, че спомените на тези музиканти са описани в „Изгревът“. И че тези спомени не са измислени от мен, защото зад тях стоят дадени личности, и техните ликове, техните образи като снимки са отпечатани в „Изгревът“. Така снимките на Мария Тодорова са отпечатани в том V, а в том VIII са отпечатани много снимки на музикантите от Изгрева. (В „Изгревът“, том 1. 2. изд. 2011, към главата на Мария Златева има 2 материала от нея.)

Така че като се почне от снимка № 10 до № 59, почти са всички снимки на музиканти от Изгрева. Като отзад на VIII том има бележки към снимките. И там са отбелязани имената на онези, които са в групови снимки. Така че в този том съм публикувал доста от музикантите на Изгрева.

(Виж снимките на музикантите в „Изгревът“, том том 1. 2. изд. 2011. от № 1 до края.)

Сега, искам да спомена, че тези томове на „Изгревът“ до том X включително, те са издавани в печатницата на Велико Търново. И аз тогава изпращах материала, и тогава изпращах и снимките. Но тези, които работеха със снимките не ги обработваха както трябва. Второ, аз нямах възможност да ги проверя. Трето, нямах възможност да направя своите възражения. Четвърто, аз не можех да ги видя как са ги изкарали и как са ги отпечатали. Така че аз изпращах снимките, изпращах материала и накрая чаках камиона с отпечатаната книга. И каквото бяха отпечатали като снимки, като материал – това беше. Аз нямах изобщо възможност да проверявам снимките в различните етапи на отпечатването, както и да проверявам онзи материал, който аз го бях дал, подготвен материал за самия том.

Така че тези снимки от I том до снимките на X том, не са направени така както трябва. След това започнах да ги отпечатвам в София, но първите томове – XI, XII и XIII, аз предавах снимките, други ги работеха. И макар, че е в София, също нищо не направиха. И чак вече XIV том, вече нещата ги поех в собствени ръце, снимките се правеха вече от Вихър Пенков. Ние минахме в различни етапи и постепенно, постепенно той се обучи. И в момента от XIV том до XXIV том – това са десет тома, при които във всеки един следващ том снимките стават по-добри и по-добри, защото изкуството на Вихър Пенков се увеличава от том на том.

(Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1004–1005 за несполучливите снимки.)

Сега, следващия том в който има снимки от последователи на Учителя Дънов – музиканти, това е том XVI, където е тома на Пеню Ганев. Това са почти негови снимки и снимки на други. И така, например от снимка № 44 до № 58 снимка, това са снимки, които са музиканти на Рила. Отзад е

отбелязано в бележките кой музикант кой е. Също в том XXII е отбелязано доста снимки от музикантите. И може да се каже, че в този том XXII са отбелязани, и са дадени снимките почти на всички музиканти, които са били в Школата на Учителя. И няма музикант, който да е пропуснат. Така от снимка № 22 до 42 снимка са дадени едни музиканти, след това от 60 снимка до 74 снимка са дадени други музиканти.

Така че почти всички музиканти са включени в тези томове. Така че имаме спомените на музикантите, имаме и техните снимки. Така че доказателствата ги имаме, и едното и второто.

И накрая, това нещо е реализирано. Но това съм го реализирал аз. Аз съм го ожънал, аз съм го правил на кръстци, аз съм го докарал като снопи в моя дом и в моя двор. Аз съм чакал години след това – 20–30 години, за да почна да вършея гумно след гумно, харман по харман.

И излязоха последователно „Изгревът“ от том I до XXVIII том. Така че това не е направено от някой друг, а от мен и от човека, онзи, който беше пашитен кон – го вързаха и го докараха да вършее на чуждо гумно чужд харман. И то години, години наред! Това е по отношение на снимките на музикантите.

И сега, искам да ви разкажа един много важен случай, важен случай с една снимка, която е във XXII том. Тя е под № 53 и отдолу е отбелязано под снимката името на човека, който е заснет. А този човек, е отбелязано, че това е Вуйчото. А неговото име е **Васил Карагеоргиев**. И пише: „С бъчвата за вода – 26 май 1940 г.“ На тази снимка виждаме един възрастен човек – 65–70 годишен старец с едно сако и един панталон, който се е облегал на една бъчва, която е поставена на колесник с две колела, които са изковани на Изгрева, с дръжки, които са направени на Изгрева. Така че тази бъчва може да се тегли с тези две дръжки и да се вози на тези две колелета, които са доста първобитни, но вършат работа. И отгоре на бъчвата, която има един, два-три-четири обръча, има маркуч, който е сложен на бъчвата. А защо е сложен този маркуч? Ами след като се напълни тази бъчва с вода, след това той я докарва на Изгрева. И с този маркуч той всмуква от маркуча, и той така изпразва бъчвата, защото отдолу бъчвата няма кран. И той я източва чрез този маркуч в онези съдове, които те му дават, това са кофите. И например с тази бъчва, тя е от порядъка на 200 литра, над 100 литра е, и той успява да напълни 15–20 кофи вода, които кофи вода са необходими за обеди и за кухнята.

И сега, ще разкажа този случай най-подробно. И това се отнася за един събор на Учителя на Изгрева, и се отнася също за Денят на Учителя, който е ден на Учителя – ден Петровден на 12 юли. Всяка година на 12 юли този празник като деня на Учителя – рождения ден на Учителя, се празнува на Изгрева или пък на Рипа. Ако е на Изгрева, най-малко два месеца преди това се събират музикантите и започват да определят групи кой какво да пее, кой какво да изпълни, кой какво и как да се подготви, за да може когато дойде деня на Учителя да се изпълни една музикална програма. А тази музикална програма става в Салона. А в Салона какво има? Има една сцена, има Салон със столове, празни столове и има едно пиано, и един хармониум. Пианото винаги стои заключено, защото всеки влиза и дрънка. И Учителят го заключва, и ключът на пианото седи при Учителят в неговия джоб. Ще кажете: „Как така? Той е Учител на Любовта, а пък заключва пианото?“ Ами ето как, всеки, който идва от града смята, че е музикант – отива и дрънка на пианото. И разваля пианото, разваля клавишите. А това означава, че ако минат 10–15 души, които дрънкат на

пианото, това означава, че трябва да се вика човек, който да акордира пианото. Значи пианото вече е развалено, не може да се работи, трябва да се плаща на акордьор. И така идват и пианисти на Изгрева, а онзи пианист, който има единствено пиано, това е Ирина Кисьова. Другите нямат пиано. Ирина Кисьова има една дъщеря, която е цигуларка, другата ѝ дъщеря е пианистка. Другите нямат пиана. Защо нямат? Ами защото са бедни и не могат да си купят пиано. И като си купят пиано, те няма къде да го сложат. Те живеят в една стая, която е три на три метра. Там има креват, има това. Къде ще сложи пиано? – Няма къде да сложи пиано. И там в тези бараки не е имало къде да се сложи пиано, а само в бараката на Ирина Кисьова, защото това не е барака, а това е къща. А тези две къщи аз съм ги публикувал, тази нейната къща с верандата, както е голяма, те са четири стаи. Аз съм го публикувал в том XXII, където Ирина Кисьова е заснета заедно с едната си дъщеря. Ирина Кисьова е заснета как свири на пианото в нейния дом вътре и е заснета как стои с двете си дъщери отвънка пред самата нейна къща – дървена къща, дървена барака. Но това е голяма барака и там може да се вмести едно пиано. Така на снимка № 71А и 71Б се вижда нейната стая и как е разположено пианото. Стаята е широка и може да се разположи пиано. Също на снимка № 72 се вижда верандата. Мисля че има и снимки, може би са публикувани, може би не са, където се вижда цялата къща. Тази къща е доста солидно направена. Така че в нейната къща може да се сложи пиано.

И продължаваме нататък. И в момента музикантите се събират на групи, и се определя кой какво да прави и да свири. Обаче, Учителят заключва пианото и тогава самите музиканти се разпределят кой кога да ползва пианото, кой кога да ползва сцената за репетиции, защото има пианисти, които трябва да свирят. Мария Тодорова си свири въкъщи на пианото. Има хармониум, който иска да свири. Той е един голям хармониум, който също се заключва. Искат да свирят. След това идват музикантите, които са цигулари. Идват музиканти, които правят квартет, правят оркестър. Това са онези музиканти, 10–15 човека, които изпълняват Паневритмията. Но за концертна програма нещата са по друг начин построени. На Паневритмия всеки, който може и всеки, който не може да свири – свири. Там заедно е групата. Но да се яви на концерт, това означава да се съберат четирима-пет човека, които са много добри изпълнители. А това означава, че те трябва да си подготвят програма, трябва репетиции. А тези репетиции освен в Салона, на друго място не може да има. Така че Салона трябва да бъде освободен както за пианистите, така и за отделните инструменталисти, които ще изпълнят солово, и за онези, които ще изпълнят в квартет или в квинтет някаква програма. След това идват т.н. певци, певци, които трябва да изпълняват. За да изпълняват, те трябва да бъдат акомпанирани от пианото. А тези певци, те репетират в къщи, обаче трябва да репетират и на пианото. Значи и за тях, трябва да има часове. Освен това има не една, не две, а те са десетина певци, които се съревновават една с друга и които са противници, и които воюват. И всяка иска запазено време, място, пианото да бъде свободно. И тя си е подготвила онзи човек, който ще прави акомпанимента на пианото, а тя ще пее. Значи, представете си още десетина певци!

След това идва т.н. братски хор. Братският хор, той е съставен от повече от 20–30 човека певци и други, които са на Изгрева. А на Изгрева по онова време всички са певци и певци, всички пеят, особено жените. Те от сутрин до вечер, когато се събират в Салона, когато започва беседа или

лекция на Учителя, първо има разпяване от половин час. Мария Тодорова свири на пианото, придружена от цигулка, изпълнявана от Галилей Величков или **Симеон Симеонов**. Това продължава 15 минути. След това идва Учителят. Той също подава няколко песни, които се изпълняват, също придружени от пиано и цигулка. След това правят се молитви, Той започва Своята беседа или лекция. След като я завърши, пак започват с молитва, пак с песни – пет-шест песни и така завършват. Така че това цялото мнозинство, което е на Изгрева, непрекъснато, четири-пет пъти в седмицата те пеят песни. След това като се съберат с Учителя на поляната, на друго място, на сбирки, също пеят.

4.7. КОЙ Е НАЙ-ДОБРИЯТ ПЕВЕЦ НА ИЗГРЕВА

Така че на Изгрева всички са музиканти. Три-четири човека свирят на пиано, другите свирят на цигулка, на китара и всички пеят. И от това мнозинство пеещи хора, се създава братски хор. Този братски хор в различните години наброява 30–40 човека, повечето жени, но има и някои мъже, които изпълняват басовите партии. Като диригент отначало е бил **Кирил Икономов**, който е включвал и някои свои разработки за хор. След това друг, който е водел хора, това е Ирина Кисьова. След това **Димитър Грива** води хора, след заминаването на Учителя. Така че тогава има създаден хор, има и диригент. А да се прави спявка на хора, това означава най-малко два часа да се обучават там. Те трябва да пеят в Салона, на друго място няма къде да се съберат. Така че подготовката на един концерт за деня на Учителя, за рождения ден на Учителя е много трудно и обикновено обхваща два месеца.

Като отначало има много спорове и накрая Учителят решава въпроса, като се прави един график. И всеки, който идва и ползва пианото, отива при Учителя. Той предава ключа и след свършването на репетицията ключа бива връщан на Учителя, и така той си го слага в джоба. Така той лази и съхранява този ключ, който след репетицията винаги е оставено пианото заключено. Така, че подготовката трае два месеца.

Друго нещо, което е най-важното. Тези хора, които се събират обикновено в неделя, когато има от 10 часа т.н. беседа за гражданството, както за изгревяни така и за гости от града. Тогава се събират от порядъка на 50–60–100 човека, дори и повече, на 200 човека. И след свършването на беседата се прави братски обед. А да се направи братски обед това означава да се сложат столове навънка, а това е лятно време, навънка под лешниците, на големите маси, на дървените пейки от едната и от другата страна, и се побираят някъде към 100 човека. И на всеки човек се слага чиния, и на всеки човек в чинията се слага по един черпак или два черпака приготвена храна, гозба. Обикновено донасят се казаните и те трябва да бъдат изпразнени казаните. И те се изпразват. Сега, освен онова, което се готви, има и десерт.

И сега идваме до най-важния въпрос: Кой подготвя тези обеди? Първо винаги има работна група от сестри, жени, които трябва да подготвят обед. Първо трябва един чувал картофи да се обелят, лука да се обели, ориз да се изчисти. А това означава, че няколко часа е подготвителната работа. След това готвенето в казана, което също е трудно. Между другото през цялото това време, трябва да има най-малко пет-шест човека, които да са черноработници. И най-важното е, трябва някой да ги зарежда с вода, защото картофите трябва да се плакнат, ориза трябва да се плакне,

трябва много, много вода и много, много кофи с вода. И тогава по това време трябва да се докара водата.

И по онова време е сковано т.н. буре – каца с вода, сложено на колесник, и трябва да се закара. И този човек, който кара обикновено тази бъчва празна до там където има вода е **Васил Карагеоргиев, или Вуйчото**. Така го наричат – Вуйчото. Той е на снимка 53-та в „Изгревът“ том XXII. Той взима празната бъчва и полека, полека я закарва на Разсадника. Разсадника се намира на 200–300 метра от Изгрева. Там е една поляна Разсадника. Защо се казва Разсадника? Ами там обикновено горските имат много, може би към 20 дка., която е обработваема площ. И там садят различни неща – плодове, зеленчуци, развъждат разсад за гората, различни дръвчета. Но там има и чешма, има чешма с която те напояват. И нашите отиват, и с маркуча слагат на чешмата, и в разстояние на половин час той пълни бъчвата. Обаче, той е надолно, когато слизаш с празната бъчва е надолу. Обаче, след това той трябва да избута тая бъчва и той, вече има наклон нагоре или пък трябва да я изтегли. И Вуйчото на всеки десет метра тегли или бута бъчвата, почива, тегли, бута. И така в разстояние на половин час, до един час той преминава 300–400 метра, стига горе до Изгрева, и полека, полека я избутва и я докарва до кухнята. И тогава онези са приготвили празните кофи, и той полека, полека изпразва бъчвата в кофите. Така той най-малко прави по три курса на ден, за да донесе вода за кухнята. През цялото време той върви и когато почива, и като почине, той си пее песни. Кои песни? Ами песните на Учителя. Ама как си ги пее? Ами така, пее си, върви и си пее или пък спре, почине и почва да пее. Всички на Изгрева са пеели песните, и той може да пее. Всички на Изгрева се пишат, че са певци и музиканти, той не се пише, че е певец. Той се пише, че е един обикновен човек, един човек, който кара водата, един от онези черноработници, при което никой не им обръща внимание. Но без него не могат да подготвят онова, което се прави като кухня, не могат да измият нищо, не могат да сготвят нищо без неговата вода.

Така че, когато се наредят на братския обед, никой не знае, че водата е донесена три пъти от него, и че благодарение на него има братски обед. Да не говориме за оня труд на онези, които са дежурни по кухня и които подготвят целия обяд. А на обяда винаги има и първо, и второ. Първото е основното ястие, някаква чорба, а второто е десерт. Какъв десерт? Или сутляш от ориз, или нещо сварена пшеница със захар или пък някакъв компот – най-различни, при най-различни положения и през различни времена, и при различни възможности десерта е бил различен. И в момента всяка неделя те се събират, правят братски обед. През това време музикантите, които се подготвят по график, репетираха два месеца и идва момента, когато е вече 12 юли – рождения ден на Учителя.

Тука искам да спомена, че аз в том I, том IV е отбелязано за рождената дата на Учителя. Учителят – тука има едно неразбиране и едно непознаване на нещата, аз съм го описал. Учителят е роден 1864 г. на 29 юни по Юлианския календар. Но впоследствие, когато се трансформират нещата и се подготвя реформата в България, т.е. обикновено до 1900 г. се прибавят 12 дена. Значи до 1900 г., Той е роден на 11 юли. Обаче след това вече не се прибавят тези дни, но се прибавят вече 13 дни. Там е описано защо и вече официално не е 11 юли, а е 12 юли. Плюс това Петровден е вече празник – ден Петър и Павел е празник, който е на 12 юли. Така че рождения ден на Учителя вече съвпада както и по календара, така както е изчислен вече по новия календар – Григорианския, така и с църковния календар.

И ето вече пристъпваме към финала на нашия разказ. Денят е Петровден – денят на Учителя. Той е обикновено в неделя, някой път е в неделя, някой път е и някой друг ден. И в момента в 5 часа има беседа на Учителя. След беседата на Учителя те излизат, правят упражнения, играят Паневритмия. След това закусват. От 10 ч. Учителят държи т.н. Неделна беседа. След Неделната беседа, тя продължава един час и нещо, и след това излизат навънка. И след това идва обед и те обяждат. Обяжда се и след обедите вече има т.н. празничен концерт. И този празничен концерт е някой път непосредствено след обед, някой път е вечерта, в зависимост от състоянието на нещата и от нареждането на Учителя. Идва вече концерта, салона е пълен, музикантите един след друг си изпълняват своите изпълнения. Всички ръкопляскаат, възторжени са и т.н. И накрая идва и хора. Свършва концерта и Учителят благодари. И по едно време Учителят задава следния въпрос: „Е, рекох, кажете ми кой е най-добрият музикант според вас на Изгрева?“ – Мълчат. Минава така известно време, получава се един шепот така и вълнение в самия салон. А самия салон е от порядъка на 200–300 човека. След това Учителят пак запитва: „Е казва, рекох кажете сега според вас кой е най-добрият певец и музикант на Изгрева?“ Вече казва и певец, не само музикант, но и певец. – Мълчат. Пак пита: „Е кажете ми казва кой най-добре и пее, и изпълнява моите песни на Изгрева?“ Всички мълчат. Защо? Ами там всички са музиканти, минали са към 20–30 души музиканти, минал е братски хор от 30–40 човека. Най-малко 100 човека имат претенциите, че са музиканти като изпълнители, като инструменталисти и като певци. И всеки иска да бъде посочен от Учителя, че той е най-добрият музикант. И всички тръпнат от изненада, от вълнение, че Учителят ще посочи тяхното име. И след кратка пауза, след третото запитване Учителят казва така: „Най-добрият човек, най-добрият певец, онзи, който най-добре изпълнява моите песни с чувство, с мисъл е Вуйчото.“ Стоят втрещени!

И Той казва: „**Най-добрият изпълнител на моите песни със сърце и с ум е Вуйчото.**“ И го посочва. А Вуйчото, той си седи там в ъгъла някъде забит най-накрая, на него никой не му обръща внимание. Защо не му обръща внимание? Ами той е невзрачен – един малък човек, отхвърлен от всички, който служи за работа на всички. И най-накрая нямат какво да му дадат друга работа да върши, дали са му да влачи, да мъкне, да носи, да докарва една празна бъчва, да я пълни, да я докарва с вода, да я разлива в празните кофи, там и тенджери. Отново да пълни той обикновения човек – за нищо друго не може да потрѣбва и за нищо друго не служи на Изгрева, освен да мъкне и да влачи вода. Защото за друго място той не може да служи, не е подготвен и той не може да върши нищо друго, освен да носи вода. Така смятат всички. И сега на самия концерт той е забит, и заврян там в ъгъла, никой не му обръща внимание, отхвърлен от всички, забравен от всички – невзрачен човек и никой не му обръща внимание. И в момента Учителят повтаря три пъти, че най-добре пее песните Вуйчото. И посочва с пръст и с ръка. И всички се обръщат, а той навел глава, най-там накрая в ъгъла забит. Представяте ли си?! – Онези 30 души музиканти как в разстояние на два месеца репетираат да се покажат пред всички както от Изгрева, така и онези гости от града, че те са нещо, искат да покажат пред Учителя какво могат, и накрая Учителят обявява пред всички, че най-добрият певец е онзи – Вуйчото, който не е музикант, но който непрекъснато върви по Изгрева и от време на време си тананика и пее песните на Учителя, когато трябва да почине. Ето това е финала. Невероятна работа! Всички

са втрещени, изумени, мълчат. Все едно, че е минала буря и ги е отвяла, отвяла онази слама и онази плява, която е била в техните глави и мозъци, че са най-добрите музиканти на Изгрева. И този човек седи там, забит от времето, от случая, изхвърлен от всички.

И така, минава известно време, както той е с бъчвата, минава един фотограф и го заснема. И тази снимка фактически я пази **Лидия Аладжем**, понеже са били приятели с него. По-късно тя я предава на **Магдалина Стефанова Григорова**, чиито спомени аз съм публикувал в том XIII от с. 549 до 565. Това са нейните спомени и тя ми предаде тези няколко негови снимки на Васил Карагеоргиев – Вуйчото. И една от тези снимки с бъчвата аз реших, че трябва да се публикува тук, и че трябва тази история да се разкаже.

И аз в момента я разказах, но това излезе 2005 г. – XXII том, и аз я извиках да покажа снимката с бъчвата лично Магдалина да ми гостува у мен на гости, защото винаги, когато излезе един том, аз я извиквам, пиеме кафе, ядеме сладкиши, разказваме си разни неща за Школата на Учителя и по времето на Учителя. И тя е много добър слушател и много добър разказвач, и с нея приказката ми върви много добре, защото ние разговаряме за Школата на Учителя – за времената от Школата на Учителя. И обикновено тя винаги идва след всеки един том. И което е най-важното, като дойде тука, тя си събува обувките, и си изважда едни търлъци, които си ги носи в къщи. И това винаги ми напомня на моята баба, която като ходехме някъде на гости, тя беше с галоши или някакви други обувки, а там кал, на село е кал. И като пристигне, тя си събуваше обувките, и си изваждаше търлъците. А това са търлъци, които са плетени на кука. Слага си чорапите в търлъците и така влиза на чисто с нейните търлъци. Така че Магдалина винаги влиза с търлъци.

И когато ѝ показах този том, и показах снимката, тя заплака. И като почнах да описвам тази бъчва: „Виждаш ли го бе, този човек отхвърления от всички, които смятат, че е способен само да носи бъчва с вода, виждаш ли му маркучето, което седи там горе?“ – Заснет с маркучето, заснет с бъчвата, заснет с колесника – той е човек, който им носи вода. А там в дъното има една палатка, там в дясно двама души си разказват и си говорят за голе-е-е-емите братски неща и велики въпроси, които вълнуват техните умове. А този човек какво го вълнува? Вълнува го да донесе водата. Тя е необходима за братската кухня, та като се съберат ония 200–300 човека на обед, да има с какво да бъдат нахранени, защото Учителят е казал, че братския обед, че колективния обед обединява и съединява хората. Защо съединява хората? Защото хората са с различни умове, с различни сърца и всеки в даден момент мисли за едно, чувства друго. И така като се съберат 200–300 човека, те не могат да се обединят. Те могат да се обединят само с едно – с молитва, обаче не винаги става с молитвата. С песен, но не винаги става с песен. Със Слово на Учителя, но не винаги става със Слово на Учителя, защото като слушат Учителя – един си мисли за едно, друг си мисли за второ, трети си мисли за трето. И Учителят в Неговите беседи и лекции винаги първо отговаря на 20–30 въпроса, които са в умовете на Неговите слушатели, и тогава някой път пропуска основната тема на самата негова тема, която е обявена в самото начало. Защото им отговаря на въпросите. Ами Той не може да продължи, ако не им отговори. Така че той в момента, Учителят, отговаря на всички и казва така:

„Вие казва като седнете на обед, това е единственото място където може да се обедините.

Вие не може да се обедините с вашата мисъл, защото мислите различно.

Вие не може да се обедините с вашето чувство, защото чувствате различно.

Вие не може да се обедините с вашите дела, защото вършите различни неща.

Но като седнете на обед, тогава всички вие обядвате и с лъжицата си слагате храната в устата.”

Т.е. всички 200–300 човека вършат едно и също действие. И в именно това физическо действие, да се нахранят – тази храна да влиза в стомаха им, това е едно и също действие на физическото поле, то е **обединителното начало**. Значи общите обеди имат и това практическо значение.

Така че водата на Вуйчото е сготвила храната, и чрез тази храна поднесена е онзи магически метод на Учителя за обединение на Братството. А този, който пее най-добре на Изгрева, това е Вуйчото – неговия глас, неговата интонация, по начина по който възприема песните и начина по който ги пее. Значи пее ги с ум, със сърце, с мисъл, с чувство и с воля. Защо с воля? Ами той кара бъчвата надолу празна, качва я нагоре. И на всеки десет метра той почива. Ами я погледнете бъчвата! Тя е 200 кг. И да я изтеглиш, и да я избутиш така в един наклон по 15 градуса нагоре? На десет метра той почива и като отпочине, след това изпее една песен. И почва така, на всеки десет метра той пее песен. И на тази бъчва от 200 кг. той изпява най-малко 20 песни, т.е. на всяка кофа, която е разлял от бъчвата има изпята една песен. И всички тия песни са влезнали като вода чрез която е измит и подготвен обеда, и вода с която е направена чорбата. И ония всички ядат от вода приготвена от Вуйчото, вода на която са изпели най-малко 15–20 песни. И това е обединителното начало.

Така че с песните на Вуйчото, с водата на Вуйчото става братски обед и става един метод за обединение на тези 200–300 човека в една общност.

Та Братството и Единството е много трудно нещо и на Земята много трудно се постига.

Така че тези снимки, които беше запазила Лидия Аладжем, която е била негова приятелка, бяха предадени на Магдалина Григорова. Тя ми ги донесе и ги отпечатах. И когато седяхме и разглеждахме, и тя плачеше и аз плачех и казвам: „Виждаш ли го това маркуче бе? Той седи горе на тази бъчва, облегал. Човекът поглежда и се усмихва състрадателно. А онези музиканти 200–300 души напълнили Салона, всички очакват Учителят да им посочи тяхното име. А той така заврян, захвърлен, закътан, отхвърлен от всички седи в ъгъла, навел глава. Защо навел глава? Ами на него никой не му обръща внимание.” И Учителят казва: „Ето го казва Вуйчото изпълнява най-добре от всички на Изгрева Моите песни.”

Ето това е финала. И за финала аз съм го включил в „Изгревът” **том XXII със снимка № 53**. А този случай, че той е най-добрия музикант го има в спомените на Лидия Аладжем, където описва също, че Учителят е казал с няколко реда, че най-добрия музикант, певец на неговите песни е Вуйчото. Но аз разказах цялата история.

4.8. СЧУПЕНАТА СЪЛБА

А как е издадена Песнарката на Мария Тодорова, може да се запознаете в „Изгревът“ том XXIII, в материала на Борис Рогев и в моите забележки от с. 943 до с. 948. А там са включени и неговите портрети на Борис Рогев, който е имал важна и най-голяма заслуга за отпечатването на Песнарката на Мария Тодорова. Виж „Изгревът“, том XXIII, с. 944, точки 6, 7, 8.

А сега искам да разкажа нещо друго, много интересно. По онези години България е след Втората Световна война. България е разрушена – икономическа криза, няма хляб, няма продукти. Всичко отива на фронта – първо за германците, след това на фронта за руснаците. В момента книгопечатането в България е спряно почти, защото всичко е разрушено от англо-американските бомбардировки. И няма нищо! Но тук-там в някои складове е останала някаква хартия. И понеже **Неделчо Попов** като оценител на Държавната печатница винаги е знаел къде каква хартия има, и тогава на него му разказват, че някъде има запазена хромова хартия. И той отива, преглежда я, идва и съобщава на Борис Николов, и разказва, че тази хартия е добре да се купи, да се съхрани, да се запази, за да може с нея да се отпечатат Песните на Учителя. Така и правят – отиват, закупуват я и я докарват в каруци нощно време, като на каруците отгоре мятат по една черга, за да не се вижда какво се кара, защото това е хартия. Тя е на топове увита и тя е останала от печатането на различна хартия и хартия, която е изостанала. На тях не им трябва, но искат да я продадат, да вземат някой лев.

Хартията се докарва на Изгрева и къде да се сложи? Слага се в бараката на **Анка Динова** и на **Сийка Динова**. Анка Динова е майката, Сийка Динова е дъщерята. Качват я на тавана на бараката, и едвам я слагат горе. И накрая преди да тръгват, Борис Николов взима стълбата и я скрива, а на нейно място на стълбата слагат една строшена паянтова стълба опряна. И така. Минава известно време, обаче докладват, има кой да докладва, кой да наклевети, че на Изгрева има докарана хартия и е укрита. Къде е укрита, как е укрита? Идва Милицията и почват да проверяват барака по барака, таван по таван и никъде няма хартия. Накрая стигат до бараката на Сийка Динова. През това време Сийка Динова е уплашена, цялата трепери отвътре и отвънка, и непрекъснато се моли. Онзи, който – двама-трима души, които идват да проверяват, виждат тази паянтова стълба опряна там, единият се опитва да се качи – качва се на първото, на второто, на третото. И тези пречки, които са сложени на стълбата се счупват, и оня пада на земята. (Виж „Изгревът“, том 1. 1993, с. 191, 382–383; том 1. 2. изд. 2011, с. 221–222, 466–467.) И казва: „Абе тази стълба тука, ще се изпотрепеме!“ Хваща я, захвърля я и вика: „Щом се чупи, значи горе на тавана няма нищо.“ И така, че хрумва на Борис Николов да сложи една паянтова стълба, а хубавата стълба той я премества и я укрива, така се съхранява тази хартия.

След това Сийка Динова отива и съобщава на Борис Николов цялата история за счупената стълба, и как онези не са могли да открият хартията. Защото ако бяха я открили, щяха да я натоварят на каруци и да си я закарат да си отпечатат разни други работи. И какви работи? Ами комунистическа литература. Тогава те на следващата вечер я прехвърлят с каруци вечерно време на друго място. И с тази хартия се отпечатва Песнарката през 1947 г.

Това е историята. Историята продължава. Някой наклеветва, че заради счупената стълба не е открита хартията. На следващият ден полицаят носи здрава стълба, подпира я на бараката, покатерва се и вижда, че на тавана е имало нещо и е останал един смачкан лист. Взима го и го разглежда. След това докладва, че там е имало хартия, но е преместена. И тогава наказват полицаят, че не е открил укритата хартия. Това е историята за счупената стълба и запазената хартия.

Песнарката се отпечатва през 1947 г. в 3 000 бройки. Но по времето на обиска на Изгрева на 6.XII.1957 г. се намират към 2 000 бройки, които се прибират в чували, качват се на камионите и заминава за претопяване в книжната фабрика при гара Искър.

И все пак се докопаха до хартията, на която бяха отпечатани песните на Учителя Дънов. И ги претопиха на книжна каша, за да си направят хартия за своите книги за комунизма, който трябваше да победи в целия свят.

И ние това време го дочакахме. И видяхме как през 1989 г. комунизма победи в целия свят. Без изключение!

А днес е 2014 година и всички съжаляват за онова време. Затова им разказах за счупената стълба, за да им се припомнят някои неща, които уж са ги забравили. Та днес живеят на „ужким“, т.е. на спомени. А трябва да им се припомнят какви бяха времената и хората в тях. И точно това правим – припомниме.

22 януари 2007 година

4.9. ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ И ПЕСНАРКИТЕ НА КИРИЛ ИКОНОМОВ

Днес е 22.01.2007 г., ден понеделник. Часът е вече 7 часа и 14 минути.

Днес ще продължа да разказвам за онези събития за които днес никой не може да каже нищо, защото просто ги няма хората и няма никаква историческа следа.

Аз, който не съм музикант, трябва да разкажа, защото аз съм човека, който работи с всички музиканти, и чиито спомени за Школата на Учителя са публикувани в „Изгревът“. И те вече имат историческа следа. Така че аз съм слушал внимателно и онова, което те са разказвали е било запечатано в моята памет. И аз сега, след 30 години възстановявам нещата. Те са много точни и ги разказвам, за да се знаят. Защото без онова, което аз ще разкажа, следващите поколения музиканти няма да могат да работят с музиката на Учителя, защото няма да могат да направят връзка между историческите събития и с музиката на Учителя.

Защо казвам това? Ами много просто. **Първо** – Учителят много пъти споменава, че музиката, която той дава, се намира и съществува, и обитава в Невидимия свят, и по-точно в един музикален свят, който е горе-горе-горе в тези възвишени сфери. И тази музика там съществува, и тя се движи по специални орбити. И това е продукт на онези ангелски същества, чиито съзнания излъчват музика. И в тези селения на музиката техният говор по между си е не ангелски говор, а една необикновена музика. Тази музика, трябва да слезе надолу. И когато решат да я свалят, те намират човек, който да бъде пощальон, който да занесе музиката, и да я сваля от горните светове – долу. Така че има едно същество, което трябва да донесе музиката, да я сваля от онези селения и онези висши орбити, и да

я свали по-надолу, за да може онези музикални съзнания, чиито вътрешни антени са насочени нагоре, да могат да възприемат самата мелодия.

Съществото идва, дава мелодията. Те я чуват и трябва да я запишат. Това е **втория етап**.

Третият етап, те трябва да я облекат в нотен текст и да я изсвирят, което е най-трудното. И знаем, че Учителят, когато долови някаква мелодия, той цяла нощ и часове и дни на ред той работи върху тази мелодия, защото той я чува, Той я вижда, но тя трябва да бъде облечена и да бъде свалена, за да може след това тя да бъде записана и да се предаде на нотен текст.

И тука е големия проблем, и това не се знае и не се познава дори и от днешните музиканти.

Първо – имаме музика горе в Невидимия свят.

Второ – има едно същество, което трябва да свали музиката до онези места където музикалните съзнания на музикантите обитават, за да могат да я засекат. След това те да я възприемат. Това е втория етап.

И третия етап, трябва да я свалят.

И четвъртия етап, да я запишат.

Това нещо Учителят го е правел и е било много трудно. И дори има много случаи, където се прекъсне някоя песен, и Той казва: „Съществото, което даде песента си замина и трябва след това да дойде след известно време.“

Така е дадена тази песен „**Иде, Иде, сам той иде**“. Тази песен е описана в спомените на Галилей, че е дадена от Учителя на два пъти.

(Виж в „Изгревът“, том 1. 1993, с. 13–14 от Галилей за тази песен. Още в „Изгревът“, том 1. 2. изд., 2011, с. 14–15.)

Така че това е най-важния проблем – тези етапи. Кръжи горе песента в Невидимия свят. Второ – трябва да дойде съществото, което да я свали надолу. Трето – да има музикални съзнания, които да хванат песента. Четвърто – да я задържат в съзнанието си и да я свалят по-надолу, като я облекат в мелодия и я напишат на нотен текст.

Учителят от 1922 година, започвайки Школата дава доста много песни и тези песни почват да се записват. Онези, които записват песните, това трябва да бъдат музикантите. Обаче тогава школувани музиканти освен онези капелмайстори, които създават първите братски песни, и които оформят песните на Всемирното братство, т.н. „Братски песни“, издание – 1921, 1922 година, други музиканти няма по онова време. Те са четири-пет човека, чиито имена ние дори не знаем. По-късно от 1922 до 1944 г. на Изгрева идват и приходят т.н. капелмайстори.

Един от тези капелмайстори е **Хенрих Споуста**. Той е баща на Ирина Кисьова. Тя се казва Ирина и се нарича по името на нейния мъж Иван Кисьов, за който е омъжена. Другият е **Матей Калудов**. Има и други, чиито имена ние не знаем. И някой път в момента поглеждаме някой снимки на Изгрева, и виждаме как Матей Калудов с диригентска пръчка, той дирижира на 15–20 души музиканти. Това е оркестъра, който свири **Паневритмия**. (Виж „Изгревът“, том 1. 2. изд. 2011, снимка № 9 и с. 806; снимка № 129 и с. 814; том 8, снимка № 40 и с. 734.)

Така че това е един негов опит, да се даде един подходящ оркестър. А тези музиканти, те са сбор от музиканти, които са на Изгрева и които са обучени да бъдат музиканти на Изгрева. Е, има и някой приходящи от града музиканти, които са от братските среди или пък които в последствие се обучават и се научават да свирят Паневритмия. Има и външни лица

поякога. И така, идва момент, когато това трябва да бъде записано. И Учителят нарежда на трима души да основат една комисия, и тази комисия /работна група/ да работи, и да подготви за печат тези песни. А тези песни ги има. Къде ги има? В двата черни тефтера. Има ги и в двете папки с оригиналните нотни текстове, които е пазел Боян Боев. И тази група трябва да работи с оригиналите.

Но тази работна група не може да работи, поради различни причини.

Първо – Асен Арнаудов не е много дисциплиниран.

Второ – Матей Калудов я дойде, я не дойде на Изгрева.

Трето – Кирил Икономов, понеже е много волеви човек, много амбициозен, и той е македонец плюс това. И той полека, полека ги отстранява онези двамата. И той подготвя изданието, и той го отпечатва. И така се подготвя изданието.

И първата грешка на това издание е, че той отхвърля комисията. Ако беше останала тази комисия, нямаше нито Матей Калудов, нито Асен да позволят да не се работи с оригинала.

Второто нещо – Кирил Икономов започва да пише песните така, както **са се пеели** тогава от онези, които са били около Учителя. Но една песен дадена преди десет години, тя с времето се видоизменя, и дори самият Учител е казвал много пъти: **„Аз не мога да си позная песните.“**

Така че онова, което са пяли онези е нещо съвсем различно от оригиналите, които са дадени и са се намирали в тези два тефтера, и в тези две папки с оригинални нотни листове. Това ми го е разказвала много пъти Мария Тодорова. И от там става големия проблем.

И тогава Учителят извиква Мария Тодорова, и на неговата маса са стояли тези две книжки, тези книжки, които са издадени като „Песни от Учителя“. Те са две книжки, за които след малко ще говорим. Той ги подхвърля на масата пред нея и казва: „Иди и намери грешките на Кирил.“ И тя се стъписва, взима двете книжки, и след това приема това нещо като задача от Учителя. И след това, когато започва да преглежда песните с онези оригинали, които тя пази и съхранява, тя се направо стъписва, и се чуди какво да прави. Пита пак Учителя, Той казва: „Аз ти дадох задача и я разрешавай.“

По-късно поради различните събития, че тогава са военни години, чак след заминаването на Учителя тя решава да задвижи този въпрос. И тогава това се решава от т.н. **Просветен братски съвет**, създава се една комисия от музиканти, в която влиза Асен Арнаудов, влизат Кирил Икономов, Мария Тодорова, Ирина Кисьова и още няколко човека, и започват да приемат песен по песен. (Виж „Изгревът“, том 1. 1993, с. 177–194; том 1. 2. изд. 2011, с. 205–224.)

И сега, което е най-интересното? Те работят върху материалите на Кирил Икономов. И което е още по-интересно! – Всички застават зад Кирил Икономов. Защо? Ами защото те не могат да търпят, и не могат да понасят Мария Тодорова. Там е цялата работа.

Второто нещо – Мария им поднася, изважда тефтерите. Те знаят за тефтерите. Онези, които са вписвали тези песни, това е Катя Грива, Ирина Кисьова и някой други музиканти. Знаят много добре, че това са оригинални тефтери, и че те лично са записвали оригиналните песни в тях. И когато Мария Тодорова разгръща страницата на някоя песен, на която току що работят, и я приемат, те виждат, че онова, което е написал Кирил Икономов е различно от онова, което е в оригинала и в самите

тетрадки. И започват големите спорове, и тя непрекъснато казва: „Абе вие на кого се подчинявате – на Кирил Икономов /на човека, личността/ или на Учителя и волята на Учителя?“ И тя непрекъснато задава този въпрос, и ония мигат, премигват.

И което е най-важното? Всички са срещу Мария Тодорова. Те са направили една верига – пет-шест човека, но в момента тя им показва оригиналите и те не могат да кажат, че това не са оригинали на Учителя. И след големи спорове, ама така, ама иначе, накрая вече отменят песен след песен след големи спорове, след големи караници. И накрая Кирил Икономов казва на Мария: „Ама ти все се опитваш да се налагаш. Хайде казва отстъпи поне сега веднъж.“ И тя казва: „Абе как ще отстъпя? Ние тука говорим за оригинали, за какво отстъпване?“ И става големия конфликт. И се идва до разтуряне на комисията.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че тази комисия има протоколи. И тези протоколи са в една тетрадка, и там всеки се подписва с нотните текстове – какво са приели и какво не са приели. И след това, след като се разтурва тази комисия, изчезват всички протоколи, и никой не ги е видял след това. Изчезват и всички нотни текстове. Защо? За да няма никаква следа, за да могат да оставят Мария Тодорова да се провали. И тя в момента започва да работи. Накрая Асен Арnaudов вижда и знае, че това са оригинали на Учителя, защото той лично е записвал някои песни. И той си вижда почерка на някои от оригиналните нотни текстове в тези две папки. И той идва и почва да помага на Мария Тодорова, и така те приключват с издаването на песните.

А включването на песните на **Лиляна Табакова**, това е един съвсем друг въпрос, за който ние в момента няма да говорим. Ще говорим друг път, защото това не е за разправяне, нито за слушане. Не е разтакаване и разиграване. А е позор!

И кое е най-интересното? Най-интересното – се издава Песнарката. В тази Песнарка има грешки, защото те не могат да направят корекцията. А за да се отпечата тогава една Песнарка на нотен текст, това е една много трудна технология, по много труден начин. Има специални тогава хора, които са записвали песните. С това са си изкарвали прехраната. Те трябва да ги напишат. Второ, трябва да се проверят. И при преписа на нотите винаги става някаква грешка. И тази грешка в момента не може да се открие. И след като се отпечата, трябва да се види корекцията – да се направи корекция, да се видят нотните текстове. Но това е отпечатвано в една военна печатница, където е бил Картографския военен институт, където са се отпечатвали военните карти на Българската войска. И там директор е **Борис Рогов**. И никой не е могъл друг да командва, той е наредил да се отпечата. Там никой не може да изкара едно листче, защото е военна печатница. И така както са я дали, така се отпечатва. И там има някои грешки, които Мария Тодорова беше си отбелязала в нейната Песнарка. И тази Песнарка беше един документ, но тя изчезна. Аз вече разказах за нея.

И сега, кое е най-интересното? Излиза Песнарката и всички правят фронт срещу Мария Тодорова, за което вече разказахме. Но при самото приемане на песните от т.н. братска комисия музиканти, всички без изключение се обединяват срещу Мария. Прави се един **македонски фронт** (За Македонския фронт на Изгрева, виж „Изгревът“, том 271, с. 849–854.), защото всички, които са там са македонци, които участват – всички са македонци. И те правят фронт срещу нея.

И накрая Мария издържа, но това ѝ коства много нещо. Излиза Песнарката и след това Борис Николов я проваля, защото тя има идеята в разстояние на 30 дена да извиква всяка вечер по 10 човека, и да им показва Песнарката, и да им показва песните. И да им показва двата черни тефтера, за да видят, че онова, което тя е издала отговаря на оригиналите, а не отговаря на приказките на всички, които са срещу нея. Но Борис Николов я спира, той я проваля като казва, че Песнарката е излязла и няма какво повече с нея да се занимава. Та това е решение на майстор Борис!

И сега, какво става по-нататък? По-нататък става, че борбите, които са били по времето на Учителя продължават след Учителя. Аз ги заварих всички музиканти от времето на Школата на Учителя, които бяха живи как още пазеха в съзнанието си всички онези времена и борбите, които са изнесли. И всички без изключение бяха срещу Мария Тодорова. А защо? Защото не можеха да я понасят! Там е цялата работа. А защо не можеха да я понасят? Ами те не можеха да се примирят, че в нея са били оригиналите и, че тя има оригинали с които може да им докаже, че те не са прави. След това всички говорят: „Ама тя не беше добра музикантка. Тя не беше еди какво си, еди какво си.“

Възможно е да не е била голяма музикантка, но това, което е могла и което е разбирала, и което е организираща нещата, това е напълно достатъчно. Пример: аз не съм музикант, но ето аз ви разказвам за историята на музикантите по онова време, а музикантите, които са издържали тези борби мълчат и траят – няма ги. Ако има нещо записано, то е записано в „Изгревът“. И което е най-интересното, аз съм извадил, и ще има накрая библиографска справка в която е описано по автори и по страници, и по заглавия всичко онова, което е описано в „Изгревът“, и което разказва и говори за големите борби между музикантите във връзка с песните на Учителя. Това нещо ще го дам накрая. А дали вие ще издържите да го прочетете, това е друга работа. Борбите на музикантите по между си разрушиха Изгрева.

(Виж „Изгревът“, том 27, с. 848–854.)

А сега, продължаваме по-нататък. С кое да продължим? Сега ще говорим за **Кирил Икономов**. Аз го заварих Кирил Икономов, обаче аз го заварих, когато беше вече болен и когато от 15 години е бил на легло. А защо е бил на легло? Това нещо е разказано много добре от Мария Тодорова и от Пеню Ганев. Това се дължи на това, че по ония години той в Мърчаево решава да промени една песен на Учителя. И тогава по онези години всеки решава да прави различни хармонизации на различни песни на Учителя, за да си покажат своето творческо умение.

И това се отнася за песента „**Вехеди**“, която се е опитвал той да разработи. И реакцията на Учителя е била много голяма. Това най-добре го разказва Пеню Ганев в том 16, на с. 143–146. Той там го разказва. И разказва също и на с. 145. Така че всичко, което трябва за този случай е разказано и описано. И след това тази драматична развръзка на Кирил Икономов стои като дамоклиев меч над всички музиканти. И тогава единствения, който е останал, за да разкаже за тоя случай е Мария Тодорова. Разказва го Мария Златева, разказват го и другите музиканти и аз съм го написал, и съм го записал. И тука след този материал ще бъде дадена библиографска справка – Кирил Икономов в „Изгревът“ по автори и по страници, за да се види къде, какво, що, как е описано. А то е описано много добре, и повече от това нищо не може да се желае.

Сега, продължаваме по-нататък. По онези години аз го заварих, той лежеше на легло, не можеше да се движи – така 15 години. През тези 15 години той лежи, получава една малка пенсия. Има две дъщери и една съпруга, които трябва да се грижат за него – немотия, гладория до шия! И сега, когато аз отидох да го видя те бяха в една стая с две легла – войнишки рамки, войнишки пружини, едни сложени одеала – от елементарно, по-елементарно, дори мизерно. И така живееха. И аз го посетих с Милка Кралева тогава, и видях финала на онези разкази, които те бяха ми разказвали.

И по-нататък, след години аз се опитах да се срещна с неговата дъщеря Богдана, която е била цигуларка. И се уточнихме тя да напише един очерк за баща си. И тя написа някъде към 15–20 листа, но аз тогава взех, че разказах тази история за тази песен. И казах: „Това нарушение срещу песента на Учителя го е приковало на легло 15 години.“ Тя вероятно знаеше тази история, но не й стана приятно и се съдърпахме, се скарахме, и тя не си даде материала, и приключихме. А тя беше направила нейното изложение – един очерк. И тя разказваше лично как като е преглеждала материала, видяла е много ноти, много разработки, негови разработки. Имало е кореспонденция, писма от него до неговата съпруга в която той описва различни важни неща за срещи с Учителя – какво е казал за някоя песен. Това са материали много важни и, трябваше да се публикуват. Но ето, нищо не стана. Аз се разминах с тях.

Аз сега ще направя един опит да видя другата дъщеря, защото едната е починала. Другата дъщеря на Кирил Икономов дали ще реши да даде някой неща? Ако реши, ако не даде, това всичко изчезва, изчезва в Небитието. И по този начин се слага кръст на всичко. Това няма никой на този етап да седне, да търси, да го проучава, защото те не познават тези събития. И да искат да направят нещо, нищо не могат да направят. Защо? Ами защото никой не седи над тях, никой не седи в тях. И трето, никой не ги ръководи нито отдолу, нито отгоре. И така този опит, който аз направих се оказа несполучлив, и аз престанах да се занимавам с тях. Не можах да ги изтърпя да ме разиграват.

Сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че когато реших да се занимавам с Кирил Икономов, аз днес е 22 януари 2007 г., на 21 януари, вчера беше много хубав ден. Аз отидох в Своге, беше много хубаво, слънчево време. Но след като залезе слънцето, аз се качих да си прегледам някой неща. И в съзнанието ми от една седмица кръжеше мисълта, че там има събран и подготвен материал на Кирил Икономов. Аз изобщо не можех да си спомня за това нещо. Когато се качих и, когато отворих стъклото на самата библиотека, видях един материал, който беше опакован и пишеше: „Кирил Икономов в неговата музика – статии по музиката в „Житно зърно“. И когато погледнах онова, което аз съм опаковал, ами аз съм го направил преди 30 години! Сега например е 2007 г., аз това съм го направил преди 30 години – 1975–1976–1977 година. Тогава е опаковано и като отворих пакета, какво видях? Ами първо видях един опис. И на този опис бяха обозначени някъде към 8–9 различни списания на „Житно зърно“, където имаше статии на Кирил Икономов. И като го видях това, аз целия се разтреперих отвътре и отвънка! Просто не можах да повярвам, че това нещо аз съм го направил. Аз ли съм или някой друг? Едва ли!

И мина известно време, аз не мога да проумея какво става. И чак по-късно аз разбрах, че това нещо е подготвено от мен без аз да

осъзнавам. Обаче, много точно е знаел Онзи, Който ръководи цялата тази програма на „Изгревът“, че ще дойде време да послужи. И аз вчера го прибрах, донесох го. И днес на 22 януари 2007 г., аз разпечатах всички статии на Кирил Икономов, които той е публикувал в „Житно зърно“. Те са 8–9 статии. Направих опис, извадих ги на ксерокс-копие и ги сложих в една папка. И тази папка в момента е подготвена, и отгоре съм написал: „Кирил Икономов в списание „Житно зърно“. Тази папка ще чака времето си.

Така че, ако направя опит да отида при другата му дъщеря, ще ѝ покажа, че аз имам намерение да напиша нещо за него. И ще я помоля да даде снимки, и да даде материали. Ако даде, ако не иска, на този етап толкова. Тогава изпратете някой друг да свърши тази работа. Но такъв човек няма. Е, може да си нарисувате такъв човек, за ваше успокоение!

Сега, по-нататък. В тези отпечатани статии се вижда, че Кирил Икономов още 1924 г., още от самото начало, чак през време на цялата Школа той работи върху музиката. И работи върху различни проблеми, и съответно пише статии, които са публикувани в „Житно зърно“. Така че той не е случаен човек. По онова време той е учител по музика в училищните гимназии в София. Той пише учебници по пеене за учениците. Пише и някой собствени песни – детски песни, песни за началното училище, песните за детските школи по цигулка. Така че той има творчество и то творчество, това не е случайно. Това показва, че той не е случаен човек, а човек, който е школуван. А за да бъде учител по музика в Софийска гимназия, той трябва да е завършил Музикална Консерватория.

Така че той е от онези малцината, които е обучаван и който е музикант. Но накрая се оказва, че той е **македонец, а всички македонци са много амбициозни**. И всички македонци, които са в Школата на Учителя **извършиха най-голямото предателство по отношение на Школата на Учителя**. Както по отношение на музиката се обединиха всички македонци, направиха фронт срещу Мария Тодорова, така всички македонци по-късно се обединиха и направиха фронт срещу Борис Николов. И които предизвикаха големите борби, процеса срещу Братството 1957–1958–1959 г., и разрушаването на Изгрева, разрушаването на Салона.

(Виж „Изгревът“, том 27, с. 848–849.)

Разрушиха всичко! Браво на тях! Успяха! Но ще проверят в бъдещите столетия как действува Бичът Господен и какво означава карма с Бялото Братство в България от времето 1944–1989 г. Те вече са дамгосани, имат „дамга“ по челата си.

Проверете и след това ми се обадете, дали това нещо се изпълнява. Ще се изпълни! Няма как да не се изпълни. Имаме дълъг опит от столетия назад във времето. В кое време? Във времето „Онó“, от паметивека.

4.10. КОМЕНТАРИТЕ ЗА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ В ДВЕТЕ ПЕСНАРКИ

И след големия обиск на 6 декември 1957 г., от складовете на Изгрева са прибрани 163000 книги. Това е описано в „Изгревът“, том 1. 1993 г. в спомените на Елена Андреева, с. 598. И това е един Протокол, само три месеца преди да стане големия провал. Това е една инвентаризация от самото Братство.

И което е най-интересното тука, книгите в музикалния склад са на бройка 7,123 книжки. А тези книжки какво представляват в музикалния склад? Ами това са Песнарките – песните на Учителя. И това са към 2 000 бройки от Песнарката на Мария Тодорова, и още толкова бройки от

Песнарката на Кирил Икономов, братски песни и други, други неща. И всичко това е иззето и унищожено, и няма никаква следа. А като добавим, че обиските на последователите на Учителя – към 30–40 човека, по-активните в София е направено също и са взимани книгите с чували. А в провинцията всички ръководители на Братството и някои по-активни членове също са им правени обиски, и с чували са взети книги и всичко е унищожено.

Така че ние нямаме много Песнарки, оставени след големите обиски от 1957 година. И онова, което е запазено е съвсем случайно запазено. И онова, което беше ми предадено като бройки, екземпляри, това беше предадено от онези музиканти с които аз съм работел.

Отдавна тях ги няма на Земята. Останаха Песнарките им.

И така, стигаме до Песнарката на **Кирил Икономов**. Първата Песнарка е издадена през 1938 г., годината когато аз съм роден. Представяте ли си?! И сега, тя е с една много интересна обложка, с едно петолиние, което обикаля Земяното кълбо. Написано е: „Песни от Учителя“ с червени букви. Долу е дадено едно петолиние, което идва от Космоса и обикаля Земяното кълбо. И там отпред е сложена котвата, и сложени са три ноти: **до–ми–сол**.

И сега? Може ли някой да разчете какво означава това? – Никой не може да разчете. А тайната на това разчитане е дадено и предадено от Теофана Савова. И то се намира в „Изгревът“ том 4, с. 589 и с. 590. Това е до–мажорната гама на песента „Бог е Любов“. И което беше най-интересното, аз когато посещавах **Теофана Савова**, и като отваряше вратата, на един голям картон, може би половин на половин метра беше написано отгоре „Бог е Любов“, едно петолиние и **до–ми–сол**. И тя винаги ме посрещаше с песента „Бог е Любов“. И тя ми я пееше. И аз не изтърпях, и казвам: „Добре де, пееш коя песен?“ И казва: „Ами „Бог е Любов“. И я питам: „Ами какво значи това?“ – „Ами това е точно това, което ти пея.“ И тя тогава ми обясни. И което е най-интересното, след време видях и разбрах, че този **до–ми–сол** е до–мажорната гама, и отговаря на онази емблема, която е дадена с триъгълник, с котвата до–ми–сол. И която емблема впоследствие я промениха, и аз бях този, който вдигна големия скандал и големия въпрос след 1990 г. И това нещо е описано в „Изгревът“.

Така че тази Песнарка на Кирил Икономов е със синя корица. И от там носи името си „Синята Песнарка“. Едва ли някой сега знае за тези Песнарки, дори и самите музиканти – я имат, я нямат. Те изобщо не знаят историята на тази Песнарка. Сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че вътре има предговор и този предговор е направен от анонимен музикант. И това е направено от някой от музикантите.

Вторият отдел е „Учителят за музиката“. Това е извадено от беседите на Учителя. И това е точно Слово на Учителя. От кои беседи е извадено, никой никога не знае. Също не се знае кой е подготвил този материал. След което следват самите песни, които са записани и отпечатани на сравнително хубава хартия за онези години.

Сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че отзад има **коментар**, разяснение върху песните на Учителя. И там те са отбелязани песните. И в много малко, в няколко реда са описани някои неща. Но най-интересното е, че те описват дадена песен къде е дадена и кога е дадена. И по този начин човек може да направи справка. И аз тука в разстояние на доста време, тука в разстояние на 15 дена успях да извадя тези неща, да ги подреда, да ги извадя на ксерокс, и да ги сложа в отделни папки. Така че

това е, което е ценното, че все пак се дават някакви данни. Но тези данни са много малко.

И което е най-интересното, през 1944 г. Кирил Икономов прави част II от Песнарката. Но вече е направена и публикувана на по-лоша хартия, защото това е времето, когато е войната. Аз се чудя как са успели да отпечата това нещо! Сега, отпред има един предговор, и този предговор е на с. 3. И там отзад има едно главно буква Г. И човек се чуди кой е. Обаче, аз като го видях си казах: „Това е Георг Нордман.“ А това е псевдонима на Георги Томалевски. **Георги Томалевски** има няколко псевдонима – Стрелец, Сагитариус – /което значи от латински Стрелец/, Георг Нордман. И се е подписвал с буквата Г. Доказателство? Ами ето, ако вие отворите в „Изгревът“ том XVIII, на с. 251 ще видите той се е подписал Георг Нордман. Отпред е голямото Г, на латиница G. или на френски G. И това е едно от доказателството, че той е този, който е написал този предговор.

Вие ще кажете: „Ами защо той го е написал?“ Ами защото те са приятели и той е македонец. А пък Георги Томалевски е запознат с музиката на Учителя, защото 10 години е бил на Изгрева, знаел е песните, пеел е много добре. Освен това неговата съпруга също е музикантка. Тя е създателя на детските музикални школи в България. Така че това е предговора на Георги Томалевски. След това следва същата статия „Учителят за музиката“ и че музиката е една дълбока сфера от Битието. Това се повтаря същото. И накрая са дадени песните, които отзад има съдържание. Но най-интересното е, че няма коментар за тези песни. Това е Песнарка от 1944 г. Корицата е същата.

Така че в момента това са двете Песнарки, които са се движели и които са използвали почти всички, които са били на Изгрева и в провинцията. А трябва да споменем, че почти всички са свирели на някакъв инструмент и са били музикално грамотни. Така че всеки е могъл не само да прочете този нотен текст, но и да го изсвири и да го изпее. Това е най-важното. Най-важното е, че те са виждали, че няма никаква разлика между това, което е публикувано и това, което пеят, защото именно Кирил Икономов е записал нотния текст на онова, което пеят, а не се е ползвал от оригиналите. Така че всички са одобрявали неговите две издания.

И когато излиза Песнарката на Мария Тодорова, която работи по оригиналите, всички правят сравнение и виждат, че Мария Тодорова е променила песните. И всички казват, че Мария Тодорова е променила песните. А фактически тя е работила по оригиналите. И когато иска да покаже оригиналите с двете папки и нотните листове вътре на самите песни и да покаже двата тефтера, Борис не се съгласява. И той я провали! Това е най-големия провал. И това е напълно, не е случайно, напълно замислено от оня мозайкаджийски дух, който провали не само Мария, но провали и цяло Братство. Така седят нещата на този етап. Къде са доказателствата ли? От самите факти пред вас.

И сега по-нататък. Какво да разкажем? Ами Мария Тодорова издава нейната Песнарка. Отзад също има коментар на песните. И този коментар на песните повтаря този коментар, който е в Песнарката на Кирил Икономов от 1938 г. Повтаря, обаче идва време, когато се дават допълнителни данни. Така че оня, който е правел коментара на песните в Песнарката на Кирил Икономов, е същия човек, който прави коментара и в Песнарката на Мария Тодорова. Кой е този, ние не знаем и неговото име не е упоменато. Но той е музикант, който е познавал и единия и другия. Също, което е също интересно, в Песнарката на Мария Тодорова се

публикуват и се повтарят същите онези текстове, които са публикувани за музиката на Учителя в самите издания на Кирил Икономов, защото те са подготвени също от музикант. И този музикант е бил добре приет както от Кирил Икономов, така и от Мария Тодорова. Кой е този музикант, ние днеска не знаем нищо.

И така, идваме до онзи момент, когато възмездие идва върху Кирил Икономов. Той е прикован на легло. Всички знаят за какво и защо. И аз ги заварих онези, които разказваха. А това беше Галилей Величков, това беше Мария Тодорова, това беше Мария Златева, това беше Борис Николов, Елена Андреева, Пеню Ганев. И аз това нещо съм го публикувал в „Изгревът“, I том, в IX том и в XVI том. И аз тука накрая, ще бъде приложено една библиографска справка със заглавие „Кирил Икономов в „Изгревът““. Така че ще бъде отбелязано къде, какво, що е публикувано, за да се знаят как са нещата.

Например случаят на Пеню Ганев с тази песен „Вехади“, то е публикувано в том XVI на с. 90 и 91, както и на с. 145. Така че тези неща са записани, публикувани са и са точни, и са верни. А пък аз успях да ги проверя, защото аз заварих всички музиканти.

И сега, кое е най-интересното? Аз заварих всички онези, които критикуваха Мария Тодорова и защитаваха Кирил Икономов. Това беше много интересно. И сега, което е най-интересното? Защо защитаваха Кирил Икономов? Защото не харесваха Мария Тодорова. А мнозина от тях, когато аз питах: „Абе вие знаете ли за тези два черни тефтера?“ – „Знаеме.“ – „Абе виждали ли сте ги?“ – „Виждали сме ги.“ – „А вие разгръщали ли сте ги, правили ли сте справка, чели ли сте?“ – „Не.“ – „Защо?“ – „Ами те не ни ги даваха, а ги пазеха.“ Друг въпрос: „Вие виждали ли сте тези две папки с ръкописни текстове, които са записвани, които са одобрявани от Учителя и които са давани да ги държи брат Боян Боев?“ – „Ами виждали сме ги.“ – „Добре де, преписвали ли сте ги?“ – „Не сме ги преписвали.“ – „Е, добре тогава, тя когато казва, че тя работи с двата оригинални тефтера и с двете папки, вие отидохте ли при нея да кажете: „Абе тука ти си публикувала това и това, това и това, обаче, по Кирил Икономов е по друг начин. Докажи че ти си права.“ И тя щеше да извади двата тефтера и оригиналите и да ви ги покаже.

Това съм задавал въпроси и на Мария Златева, и на другите музиканти, и на Галилей Величков. Те мълчат. Защо? Абе защото не им изнася бе! Абе те **поддържат оня македонца, който е обединил всички и който ги е обсебил**. Оня много психически здрав е бил на времето, волеви, обаче идва време когато трябва да плаща както е казал Учителя затова, че е променил „Вехади“. Защо го е променил? Ами защото всички са смятали, че всеки може да бърка в песните на Учителя, да ги разработва, да ги оправя.

И сега, което е най-интересното? По времето на Учителя, Кирил Икономов той е деен музикант, той им прави разработки на песните на Учителя. Такива разработки той ги има и те се пазеха от дъщерите му. Второ, той ръководи братски хор години наред. Трето, за този братски хор той трябва да разработва песни. И тези песни той трябва да ги направи за първи глас, втори глас, трети глас. Така че той прави аранжмент на песните на Учителя за хор. Четвърто, той прави аранжмент за цигулка и за квартет на песни на Учителя. И сега кое е най-интересното?

Най-интересното е, че от Мария Златева аз получих и от други няколко места някои разработки на Кирил Икономов. И аз съм ги сложил

в една папка, и съм казал: „Никой няма да пипа тази папка, за да не изгори. Тази папка е запечатана.“ Но това е доказателство в моя архив, че съществува папка с музикални текстове, които са от Кирил Икономов. И тези музикални текстове говорят за това, че той е работел върху музиката на Учителя, че той има разработки за които говорих и имаме черно на бяло това, което е в мене. Но никой няма да пипа този материал и няма да свири, и да работи върху него, защото той е нарушил закона и може някой да изгори.

И кое е най-интересното? Най-интересното, че сина на Пеню Ганев, понеже знаеше много добре тази история от баща си, той изобщо не смееше да се докосне, да се добере или пък да изсвири, или пък да изпълнят някоя песен аранжирана от Кирил Икономов. Той се страхуваше и бягаше от това нещо. И дори, когато той ръководеше братски хор след 1990 г., той също не смееше да сложи негова разработка. Казваше:

„Не, в никакъв случай! Баща ми ме е предупредил и плюс това ние заварихме как той беше парализиран 15 години на легло!“

Тука искам да съобща нещо много интересно. Беше около 1971–1972 г. Аз съм при Борис Николов, и по едно време идват дъщерите на Кирил Икономов – двете дъщери. И аз се скрих, те стояха така 15 минути – половин час. След това си тръгнаха. И аз питам Мария Тодорова: „Абе защо тези дойдоха сега тук? Те нали бяха вашите противници, нали воюваха срещу вас, защо идват?“ И тя казва така: „Ами брат Борис нареди и им дадоха към сто и няколко лева.“ Това беше толкова, колкото една моя заплата, за да може да купят лекарства на Кирил Икономов. И понеже те са получили тази сума, и след това са дошли да благодарят на Борис Николов. А тези пари не са на Борис Николов, но понеже на Борис Николов понякога му даваха на ръка десетък от различни хора, и той поради това, че някой му беше казал, че те са много зле. И като един дипломатически ход, беше им дал пари, за да му купят лекарства. Така че аз присъствах когато те дойдоха да благодарят на Борис Николов за това, че той е отпуснал не негови пари – братски пари, за да му купят лекарства, за да му се облекчи състоянието.

И сега, което е най-интересното? Най-интересното е, че аз питаш онези музиканти, които работят: „Добре де, има две Песнарки – две сини Песнарки и Песнарката на Мария Тодорова. Сега, коя е най-важната? Коя е точната? Коя ще отхвърлиме и коя няма да отхвърлиме?“ Питам Галилей Величков. Той ги вдига и казва: „Абе на мен ми повече харесват на Кирил Икономов, обаче, не смея да казвам това нещо, а свиря на Мария Тодорова, за да не стане конфликт и да не стане разправия.“ И когато аз записвах на магнетофон неговите изпълнения на песните, той извади Песнарката на Мария Тодорова, и по нейната Песнарка свири тези песни, макар че не беше съгласен за някой от тях, по начина по който бяха дадени. Така че когато го питах: „Абе ти виждал ли си оригиналните тефтери?“ – „Не съм ги виждал.“ – „Знаеш ли за тях?“ – „Не знаех.“ – „Ами защо не си отишъл при Мария и при Борис, за да ги видиш, за да направиш справка?“ Той мълчи. Защо мълчи? Ами защото по онова време той е в тесния кръг със **Савка Керемедчиева**, близък на Савка Керемедчиева. А Савка Керемедчиева и Мария Тодорова са врагове, те вокуват непрекъснато. И онзи, който е от антуража на Савка е врага на Мария Тодорова, и обратното. Така са нещата в онзи етап.

А къде е Мировата Любов? Тя е тук и е навсякъде около нас. Но не е влязла още в нас. Ние днес само говорим за нея какво е казал Учителя Дънов. Засега това не е малко! Ще се чака друга епоха.

А къде е Космическата Обич? Тя трябва да бъде у нас. Но още я няма. Как така да я няма? Ето така. Докато Мировата Любов не влезе в нас, не може да се създаде Космическата Обич.

Виж „Изгревът“, том 1. 2. изд. 2011., с. 751.

4.11. МАРИЯ ЗЛАТЕВА И ДВЕТЕ ПЕСНАРКИ – НА КИРИЛ ИКОНОМОВ И МАРИЯ ТОДОРОВА

И сега, още по-интересното, че идва време, когато аз работех с **Мария Златева** и ходех при нея, записвахме нейните спомени, уточнявахме се как да се дадат, как да не се дадат. Тя беше направила опити и беше записала някои неща. Аз бях взел нейните записи и след това аз направих магнетофонни записи, и подготвих спомените по моите записи и по моя редакция. И имаше моменти, когато тя казваше: „Ама това не е същото.“ – „Абе казвам, как не е същото? Това си ми разказвала, това съм го записал, това съм го извадил на текст, с моя малка редакционна намеса.“ И тя се съгласи, подписа накрая, одобри го и т.н.

Виж „Изгревът“, том 1. 2. изд. 2011, с. 435–444.

Обаче, аз разполагам и с още един неин материал, който в последствие ще бъде публикуван. И той не е малко този материал. Аз го публикувах в „Изгревът“, том 1. 2. изд. 2011, с. 445–465. А какви хубави снимки сложихме от № 41 до 64! Чудо и приказ! Разгледайте ги.

Сега другото, което беше, става въпрос за песните.

И тя свиреше, и казва: „Абе виж какво, ето сега например една песен, ето сега ще ти я изсвирия.“ Изважда синята Песнарка на Кирил Икономов и започва да свири дадена песен. – „Ето, виждаш ли тази песен, ами тази песен сега в момента тук Кирил Икономов греши.“ Първо тя изсвирва песента така както е отпечатана в синята Песнарка. След това казва: „Това не е вярно.“ И след това изсвирва така както е точно според нея, а тя е музикантка, тя е завършила Консерватория, тя е непрекъснато в Школата на Учителя и там на Изгрева. След това изважда Песнарката на Мария Тодорова и казва: „Виждаш ли какво – тази същата песен ето как е дадена при Мария.“ И тя изсвирва на цигулка от Песнарката на Мария Тодорова.

И казвам: „Слушай какво, дай да направиме така, аз следващия път ще дойда с магнетофона, и почваме да разглеждаме всички песни една подир друга. Съгласна ли си?“ – „Съгласна.“ И аз отивам на следващия път, нося магнетофона, слагам микрофона, и тя започва подред на номерата, свири онова, което е публикувал Кирил Икономов, и казва: „Тука Кирил Икономов греши.“ Първо изсвирва онова, което той е публикувал като нотен текст, изсвирва на цигулката. След това казва: „Тука греши, еди къде си греши. А точно така трябва да бъде.“ И тя изсвирва така както трябва да бъде. Това е второто. Третото – след това изсвирва същата песен така както е публикувана в Песнарката на Мария Тодорова. И казва: „Тука Мария Тодорова е права.“ И така на три-четири песни, казва: „Тука Кирил Икономов не е прав, тука не е прав, тука не е прав, а Мария Тодорова е права.“ Обаче идва един момент, когато казва: „Ето, тука Мария Тодорова греши – Мария Тодорова не е права, а Кирил Икономов е прав.“ Защо? И тя изсвирва онова, което е публикувано като нотен текст от Кирил Икономов, аз го записвам на магнетофона. Тя казва: „Ето това е правилното.“ Изсвирва го така както е правилно. Трето, тя изсвирва песента на Мария Тодорова така както е публикувано. И след това дава указания и разработка къде е събркала Мария Тодорова.

И така песен до песен, песен до песен, и в разстояние на няколко седмици аз работих и фактически това е записано на магнетофонна лента.

Така че аз в момента имам разбор на Песнарката на Кирил Икономов и разбор на Песнарката на Мария Тодорова, за сравнение и разработка от Мария Златева. Това е един безценен материал, който в последствие ще го дам на музикантите да го видят.

И моята идея е следната: каква е моята идея? Ами ще бъдат дадени песните от Учителя, разбор от изданието на Кирил Икономов и от изданието на Мария Тодорова. И тогава, сега тука отваряме Песнарката на Кирил Икономов, и той започва с „Фир-Фюр-Фен – Благославяй“. Ще бъде отпечатана тази страница, ще бъде отпечатана или пък ще бъде набрана. Това ще видим в последствие. След това се дава коментара от Мария Златева, като се извади на нотен текст. И след това ще бъде прикачена и същата песен от изданието на Мария Тодорова. Така че ще има в момента три нотни записи – на Кирил Икономов, обясненията и разработката на Мария Златева на нотен текст, и това, което е публикувала Мария Тодорова. И там ще бъде отбелязано кой къде е грешил, кой какво е правил и т.н и т.н. И това ще бъде впоследствие подготвено от музикантите, като им предам аз моя запис.

И това ще бъде едно издание. Да, ама това издание ще бъде по програмата на „Изгревът“. Това издание е мое издание. Трето – това издание е на Онзи, Който ръководи програмата на „Изгревът“ от Невидимия свят. Четвърто – това е програма, която се изпълнява от мене. Пето – това нещо, което аз съм го свършил 1974 и 1975 година и преди това, ама това съм го направил аз, а не го е направил някой друг.

По-нататък – нито един от музикантите по ония години, когато имаше десетина-петнайсет души музиканти, които бяха завършили по онова време Консерватория в София и бяха музиканти не отиде да свърши тази работа, а аз, който не съм музикант я свърших. Защо я свърших? Ами защото ме ръководи Онзи, Който още в онези години беше ме накарал да събера всички публикации на Кирил Икономов в „Житно зърно“, да ги опаковам, да ги надпиша. И те стояха цели 30 години, докато на 21.01.2007 г. аз ги взех и ги донесох в София.

Значи, представяте ли си бе?! – 30 години те стоят и чакат, а преди 30 години Някой беше ме накарал да ги опаковам и да ги подготвя за този момент. Така че аз съм този, който е задвижил тази работа. Това е една много хубава идея и това ще се даде възможност на следващите музиканти, за да видят как са нещата, и това ще бъде едно много важно, ценно ръководство.

И казвам пак: това нещо е направено чрез програмата, която аз ръководя и е направено от човек, който не е музикант. Но практическата работа, важната работа ще бъде направена от музикантите, след като им дам концепцията за която разказах и след като им дам оригиналите. Кои оригинали? – Ами Песнарките на Кирил Икономов и Песнарката на Мария Тодорова. И по-нататък ще им предам и магнетофонния запис. Но на този етап, 2007 г. това нещо още не се дава, защото не е дошло времето.*

И накрая, къде е главния проблем? Ами ще ви го кажа: Кирил Икономов прави една своя публикация със заглавие „Несъизмерима музика“, публикувана в списание „Житно зърно“, година 11-та, книжка първа, 1937 г. с.16 и 18. Всеки, който прочете тази статия ще разбере защо той публикува песните на Учителя така както са ги пяли по ония години

онези, които са били на Изгрева и които с годините са променили самите песни. Това ще си го проверите лично като прочетете тази статия.

След това трябва да прочетете статията на Борис Николов в „Изгревът“ том I, с. 386–388 – „Теорията на музиката и Учителят“, където той съобщава оня момент и онази случка, където Кирил Икономов стои пред Учителя, и непрекъснато се е опитвал да му докаже, че музиката на Учителя трябва да се вкара в каноните на официалната музикална теория. И тогава той, Борис казал на Кирил: „Махай се от тук с този учебник! С него ще учиш учениците си в гимназията, а не Учителя.“ Там е целия проблем: искат да вкарат музиката на Учителя в един канон.

Доиде това време и ето сега през 2014 г. тези записи се прехвърлят, и се набират за печат. А това е 14 часа запис.

4.12. КИРИЛ ИКОНОМОВ В „ИЗГРЕВЪТ“

4.12.1. Мария Тодорова от „Изгревът“ том 1. 1993.

12.1.1. Съдба от Небето – с. 177–180

12.1.2. Заръката на Учителя за песните и изпълнение на Неговата воля – с. 180–183.

12.1.3. Не коригирай Божественото в песните на Учителя – с. 183–187.

12.1.4. Как се защитаваха оригиналите на песните на Учителя – с. 187–190.

12.1.5. Най-голямата беля от най-големия враг – човека, когото обичам от петдесет години – с. 190–194.

12.1.6. Новата комисия със старите си възпоминания – с. 225–228.

4.12.2. Мария Златева от „Изгревът“ том 1. 1993.

12.2.1. Паневритмията чрез Духа Божий се оживотворява в Сила и Живот – с. 352–353.

а) За метрономните стойности на Паневритмията – виж с. 352–353.

б) За метрономните стойности – виж „Изгревът“ том 4, с. 231.

12.2.2. Музикални опитности на учениците:

а) Кирил преглежда пред Учителя записани нотни текстове на песните – с. 363–364.

б) Промяна от Кирил на песента „Мога да любя“. Той поставя един „си бемол“ в песента за който Учителя казва, че ще отговаря. Казва го на Пеню Ганев в село Мърчаево. И след това той заплаща – прикован е на легло цели 15 години – с. 364–365.

в) Съпругеска двойка: Кирил Икономов и Таня Камбурова – виж „Изгревът“ том XXII, с. 379, снимки № 61, 62.

4.12.3. Борис Николов от „Изгревът“ том 1. 1993.

12.3.1. Песните на Мария Тодорова с песните на Учителя – с. 382–383.

а) Ревността на Кирил Икономов – с. 384–386.

б) Македонският фронт срещу Песнарката – с. 384–385.

в) Теорията на музиката и Учителя – с. 386–388.

4.12.4. Елена Андреева от „Изгревът“ том 1. 1993.

12.4.1. Как се записаха и издадоха песните на Учителя – с. 528–532.

а) Грозните истории между Мария Тодорова и Кирил Икономов – с. 528–530.

б) Скарване за подреждане на песните между Мария Тодорова и Кирил Икономов – с. 530.

4.12.5. Пеню Ганев от „Изгревът“ том 16. 2002.

12.5.1. Двете случки от Мърчаево – с. 90–91

а) Разработката на Кирил Икономов на песента „Вехади“

б) Учителят казва: „За този „фа диез“ той ще отговаря.“

в) Заплати със заболяване 15 години на легло

12.5.2. Съдбата на света започва от Дома Господен – с. 143–146. На с. 145–146 за разработката на песента „Вехади“ от Кирил Икономов и че заради нея ще отговаря.

23 януари 2007 година

4.13. ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ КАТО ИЗДАНИЕ ПО ПРОГРАМАТА „ИЗГРЕВЪТ“

Днес е **23.01.2007 г.**, ден вторник. Часът е 18 часа и 35 минути.

„Песните на Учителя, които ще бъдат издадени по програмата на „Изгревът“, която се ръководи от съставителя на „Изгревът“ Вергилий Кръстев“ – това е заглавието на този материал.

И сега ще се върнем малко назад. Песнарката на Мария Тодорова е издадена през 1947 г. Как е издадена, за нея сме говорили и за нея е описано в „Изгревът“. Между другото аз съм направил една библиографска справка по автори, и съм отбелязал заглавията и страниците в които е описано и е отпечатано и се говори за музиката на Учителя. Тази библиографска справка ще бъде дадена най-накрая, към този материал, който аз диктувам. Но в момента тази библиографска справка е доста трудна и трудоемка работа, и ще ми отнеме още време докато я приготвя. Тя ще бъде прикачена накрая към този материал, който аз в момента диктувам.

И така, Песнарката на Мария Тодорова **„Песните на Учителя“ е издадена 1947 г.** Но ако отвориме самата Песнарка, ще видите, че е написано само „Песни от Учителя“, долу София – няма дата, няма никаква дата. След това накрая, няма упътвания кои са съставители на тази Песнарка. А защо това не е отбелязано? Това не е отбелязано поради големите борби, които са съпътствали издаването на тази Песнарка – едно. И второ, самата комисия, която е работела за тази Песнарка се е саморазпуснала, и тя се разбива. И трето, работата бива довършена от Асен Арnaudов и Мария Тодорова. И четвърто, те не са посмели да си напишат имената, защото всички биха ги упрекнали, че те си слагат имената върху труд на Учителя. Но по този начин ние нямаме никакви данни кога е издадена тази Песнарка. Доказателствата за годината се намира в един документ, в **една фактура**, която я издава онази книговезница, която е подвързвала песните на Учителя.

Тези песни на Учителя ние разказахме, че са отпечатани под ръководството и с разрешението на **Борис Рогев** [за него виж „Изгревът“, т. 23, с. 944, точки 6, 7, 8; т. 1. 1993, с. 179; т. 1. 2. изд. 2011, с. 205–206], който

е директор на Военната печатница в София, където се печатат военните карти на Българската войска. И те там са отпечатани в нелегалност, закарана е хартията. След това те са отпечатани и след това са изкарани, и са докарани с каруци покрити с черги, за да не се види какво се носи, и то нощно време. След което се закарват във вилата на Борис Николов. И те я укриват. И след това събират свои съмишленици, дори Галилей Величков ми е разказвал, че той също е ходел, за да съгва колите. Защото тези отпечатани, са отпечатани и са дадени така както са отпечатани на самата печатна машина, и те трябва да се съгват. А има машини, които автоматически съгват, но тогава те се събират нощно време в къщата на Борис Николов и Мария Тодорова, където живеят на „Симеоновско шосе“ № 14. И така цели нощи, нощно време, но през деня те не са съгвали. А това не е малко съгване – това са 3 000 бройки.

След което те ги закарват, пак натоварват ги на каруци, защото тогава превоза е от каруци, теглени от коне, хвърлени са черги, одеала, за да не се види какво се кара и се карат на книговезница. Тогава има още книговезници, които отначало са били частни книговезници, след това стават кооперативни книговезници, т.е. под контрола на държавата и на комунистическото правителство. Още тогава времената са били бурни, не е имало още тогава контрол, печатът още е бил свободен. И чак през 1951 г. излиза закон чрез който се затварят всички частни печатници, спира се частното книгоиздаване и се взима дори печатницата на „Житно зърно“. Така че ние в момента нямаме други данни кога е изкарана тази Песнарка, освен онзи документ, от който се вижда кога са подвързани. А са подвързани 3 000 бройки. И представяте ли си, от тези 3 000 бройки, аз миналия път разказах колко хиляди бройки са имали в музикалния склад – ами това са към 2 000 бройки, може би и повече от песните на Учителя. После изданието на Кирил Икономов, после има издание на братските песни, на още други материали.

И всичко това бива иззето при обиска на 6 декември 1957 г. от комунистическата власт, и унищожено. Как унищожено? Ами прехвърлено в книжната фабрика гара „Искър“, и там е претопено. И от изкараната хартиена маса правят. Какво правят? Ами използват я за своите нужди. А по това време се печатат вече комунистическа литература и литература за комунистическа пропаганда. Така седят нещата с издаването на песните на Учителя, издание 1947 г.

По-нататък? По-нататък ще разкажа за това, че в момента оригиналите, чрез които е работела Мария Тодорова са двата черни тефтера и двете оригинални папки, в които е имало много оригинални листове, които нотни листове, нотни текстове, където са записвани песните на Учителя през времето на цялата Школа. И тези нотни песни са преглеждани както от Кирил Икономов, така и от Асен Арнаудов. Те са записвани от различни музиканти. След това те са предавани на Учителя Дънов. Той ги е одобрявал и ги е прехвърлял на Боян Боев в тези две оригинални големи папки. Но следващия етап, след като започват да крадат тези нотни листове, и след като Мария Тодорова съобщава на Учителя, Учителят нарежда да се опишат в един тефтер. След това този тефтер също изчезва, едвам се намира. Аз съм го описал как става това. И накрая Учителят нарежда да се напише още един тефтер. И когато Мария Тодорова работи за тази Песнарка, тя работи с двата оригинални черни тефтера плюс двете папки. Това е 1945–1946 година.

По-късно тези папки са сложени някъде, те изчезват. И когато аз работех с Мария Тодорова и Борис Николов, може би в разстояние на

пет-шест години аз всеки месец, по три-четири пъти всяка седмица говоря за тези папки да ми ги дадат. И те ме гледат така като ококорени. Абе вие знаете ли, аз казвам: „Абе дайте ги папките.“ И те стоят и ме гледат втренчено – все едно, че те изобщо нищо не чуват от това, което аз казвам, все едно, че това, което аз казвам те нищо не разбират и че нищо не им влиза в главата. Абе казвам: „Дайте ги бе!“ Те мълчат и се поглеждат. – „Ама защо ги криете бе, защо ги пазите? Ама вие сте над 70 години, утре може да си заминете – това всичко ще изчезне. Аз съм на 34 години – дайте ми го на мен. Нали аз съм дошъл.“ А представяте ли си? Аз през това време се боря, два пъти боледуваше Борис Николов и аз се борех с живота му. Ако не бях аз, той щеше да си заmine. Аз съм дал свой жизнен кредит той да живее бе! Той нямаше да живее, ако не бях аз. Обаче аз дадох жизнен кредит от себе си, за да може да свършине някаква работа. А накрая тоя ме излъга и започна да си прави същите неща, които той си ги правеше. Пълен провал за мене и пълен провал за работата, която аз трябваше да движа! Така седят нещата. Провал от всички страни! Доживях го! Преживях го!

И по-нататък, 1976 г. Мария Тодорова си заминава. Аз поисках да прибера нейната Песнарка, върху която тя си беше написала корекциите от Песнарката, обаче, той не ми я даваше. Казва: „На мен ми трябва тука да седи, за да идват музиканти да ми свирят.“ Няколко пъти ми минаваха през главата мисли аз да сменя Песнарките, обаче, а днеска, а утре – не го направих. Трябваше да сложа една нова Песнарка и да прибера Песнарката на Мария Тодорова. Той нямаше да забележи, пък и да беше забелязал – аз съм я прибрал, защото аз съм работел с нея. Той знае много добре. И накрая един ден отивам – Песнарката, която стоеше разтворена на пианото на Мария Тодорова я няма. Гледам – голо пиано! И казвам: „Борисе, защо пианото е голо?“ – „Как така е голо?“ Казвам: „Съблечено е, открадната е Песнарката на Мария Тодорова. На кого я даде?“ Той мълчи. – „Абе Борисе, на кого я даде?“ И майстор Борис, който е в него мълчи, защото той я е дал. Кой я е взел, къде отиде тази Песнарка – не се знае. И на никой не му трябва. Нито днес! Нито утре!

Успяха враговете, като станаха крадци и мошеници, за да затрият всичко!

А в момента, ако беше тази Песнарка в мен, ние щяхме да имаме косвени доказателства за това как Мария Тодорова си е коригирала някой песни от онези печатни грешки, които не са коригирани по време на самото отпечатване на книгата. А те не са могли да бъдат коригирани, защото от тази Печатница не е могло да се вземе лист и да се изнесе лист от нея. Защо? Ами тя е военна Печатница, тя е под контрол. Тя е с охрана, военна охрана. И никой не може да измъкне лист от там. Така че това е следващия етап. И така, като погледнем Песнарката на Мария Тодорова, все едно изглежда, че е апокрифно издание, защото няма годината, няма самите издатели. Но накрая аз си спомням, че намерих една Песнарка, дадох я на Мария Тодорова и тя ми я надписа. Надписа ми, сложи ми няколко реда написа и се подписа. Така че аз ще намеря тази Песнарка и ще извадя на ксерокс това, което тя ми е надписала. И ще бъде сложено като мото на онзи труд, който аз в момента съм започнал да правя. А какъв е този труд? Аз ще издам песните на Учителя чрез програмата на „Изгревът“.

И следващия етап, беше 1980 г. – 4 години след заминаването на Мария Тодорова, майстор Борис задвижи едно ново издание – **апокрифно издание** за което съм говорил подробно. И това апокрифно издание беше издадено.

Но което е най-интересното, той не работи с двата черни тефтера, не работи с двете папки в които се намираха оригиналните нотни текстове от песните на Учителя. Не работи с тях. Защо? Защото ги нямаше. И аз питам Борис: „Абе Борисе, с какво работихте?“ Той мълчи. – „Абе Борисе, ти работи ли с двата черни тефтера и с папките?“ Мълчи! Ами казвам: „Каква Песнарка вие издавате, когато вие не работите с оригиналите?“ Мълчи! Защо мълчи? Ами защото това е майстор Борис бе! Той е в него, той вътре е влезнал да разруши всичко. И това, което беше, и целта на издаването на тази Песнарка през 1980 г., беше да се продължи разкола, да се разруши всичко онова, което е създадено по отношение на песните на Учителя, и да се препратят музикантите в съвсем погрешна посока. Казаха ми как е правена. Аз отидох при Мария Славова и тя казва: „Борис Николов пееше, аз гледах, аз пишех.“ И така е направена Песнарката чрез пеенето на Борис Николов. И аз казвам: „Ама той не е музикант!“ Да казва тя: „Не е музикант, ама много точно пееше.“ Това е положението. Тя също беше обсебена от майстор Борис и направиха голямата бяла. И питам: „Работихте ли с двата черни тефтера?“ Тя пита: „Какви тефтери?“ Представяте ли си?! Тя е музикант, била е във времето на Школата на Учителя и в ония снимки, които аз съм заснел и съм публикувал в „Изгревът“ том VIII, тя също я има [виж „Изгревът“, т. 8, снимка № 12; „Изгревът“, т. 22, снимка № 26]. И на други места я има, и в ония години някъде 1938–1939 година тя е девойка – 19–20 годишна девойка. Живее на Изгрева, тя е музикантка, и не може да не знае, че трябва да има два тефтера и оригинални текстове. Ами тя ако не знае, какво означава това? Това означава, че нея изобщо не я интересува нищо. А е стояла там на Изгрева, за какво е стояла? Стояла е да си прави развлечения. Какви развлечения? Духовни развлечения. И в Школите има духовни развлечения. Така че този опит, който беше направен 1980 година доказва, че това е провал. Провал за тех. Провал и за мен, защото се разминах с оригиналите!

Накрая, когато работех с певицата **Лиляна Табакова** [виж „Изгревът“, т. 4, с. 595–600; т. 1, с. 199–204], тя самата ми се оплакваше и казва: „Ето в тази Песнарка, която са направили Борис и другите, ами те са сложили 4–5 мои песни, мое лично творчество и са ги обозначили като песни на Учителя. А това не са песни на Учителя, това са мои песни. Да беха дошли да ме питат.“ Обаче те не отиват да я питат при нея, защото абе тя е музикант бе, тя е школуван музикант. Тя е певец, тя познава песните на Учителя. Тя направо щеше да направи възражение и щеше да ги направи на нищо. В нейно присъствие те представляваха едно нищо! Не нула – нищо! Защото тя имаше познания, те нямаша никакви познания. Ако че някои се правеха от тях музиканти, в нейно присъствие те мълчеха, те не можеха да кажат нищо, защото тя веднага говореше и казваше: „Това не е така, защото е така и така и така.“ И им доказваше, че те не само че нищо не знаят, те са невежи бе! Това лично съм го виждал. Представяте ли си?

Е, така стояха нещата. Невежество от начало, та до края.

И защо аз разказвам тези встъпителни неща? За това, че по ония години аз бях само един свидетел, понеже аз не бях музикант, но аз работех върху спомените на тези музиканти. Те споделяха с мен, непрекъснато в онези години всички повтаряха едно и също като грамофонна плоча. И моето съзнание всичко това записваше. Дойде време – аз го публикувах в „Изгревът“. И сега съм направил библиографска справка, и всеки може да провери томовете, страниците където са включени материали за историята на песните на Учителя. И ще ги издава от всички томовете на „Изгревът“.

Сега продължаваме по-нататък. Така че в моето подсъзнание стоеше винаги една идея така включена, че рано или късно аз ще се занимавам с песните на Учителя, и че тези песни на Учителя аз трябва да ги издам. Тази идея стоеше много време, но аз изобщо не ѝ обръщах внимание, защото се занимавах с други неща. Но ето, дойде време да задействам тази програма, която аз вече движа от 1990 г. – програмата за концерт-рециталите, при което от 1990 г. до 1998 г. аз съм организирал по мои сценарии, по моя организация и с мое финансиране към 20 концерта на Учителя – по песни на Учителя Дънов, със сценарии от Словото на Учителя. Това са извадки, мисли на Учителя, включени в моя сценарий по различни теми. Това е първата част.

Втората част беше, аз възстанових тези концерт-рецитали от 2001 г. и до 2006 г. аз съм организирал 31 концерт-рецитали. Но този път по спомени от „Изгревът“, с музиката на Учителя, с изпълнение на различни музиканти. Това е, което аз движех.

Към 2013 година са 54 концерт-рецитала. Към 2014 година са 57 концерт-рецитали.

И другото, което аз движех, издавах „Изгревът“ в различни токове. И в различни токове имаше различни автори, различни музиканти, на които аз свърших работата. И в тези материали на музикантите, има споменати много неща за музиката на Учителя. А това ще бъде видно от библиографската справка, която аз прилагам.

Следващият етап е, че минаха години и си спомням, че Величка Няголова от Франция непрекъснато ми пише писма и казва: „Абе ти трябва да издадеш една Песнарка с песните на Учителя по оригинала, защото има много промени.“ Аз изобщо не обръщах внимание на това нещо. През 1990 г., тогава се издаде фототипно издание по оригинала на Мария Тодорова. Беше пуснато в продажба и беше разграбено, защото много хора търсеха това издание. Ами хората нямаха. Онези, които бяха музиканти имаха по едно копие. И това бяха 10–15 музиканти. Ами те измряха и техните Песнарки бяха разхвърляни, и предадени на този и на онзи. И накрая хората нямаха Песнарки. И тази идея беше много добра, и това нещо беше реализирано от не знам кого си, но беше успешно според мене и беше отпечатано.

И след като мина известно време, понеже в „Изгревът“ бяха публикувани много данни за историята за песните на Учителя, големите борби, вероятно някой от музикантите бяха прочели. И по-нататък беше издадено ново издание „Песни на Бялото Братство“ през 1999 г., съставител Благовест Жеков, а консултант Петър Ганев. И когато отидох аз при Петър Ганев, и той ми се оплаква: „Ами ето казва Благовест Жеков е издал „Песни на Бялото Братство“, и пише, че аз съм консултант. Аз изобщо не съм бил консултант, а защо ми е писал името?“ Казвам: „Не знам. Ами защо не протестираш? Вземи, напиши, знаеш да пишеш. Има вестници на общество Бяло Братство. Отиди и го напиши.“ Да, ама той не смее да го напише. Защо не смее да го напише? Ами защото те не смеят да излязат така с открити гърди напред, и да кажат: „Нещата са така и така.“ А винаги действат задкулисно и забиват нож в гърба на другите.

Ето, дойде време, през 2006 г. Петър Ганев издава „Песни на Учителя“ – негово издание, като вътре включва 4–5 човека музиканти и един от музикантите е Йоана Стратева. И тука някъде на 2–3 януари бяха дошли при мен с Мария Ташева по някои въпроси да разговаряме, и аз споменах за тази Песнарка. И тя казва: „Ами да казва, те са писали моето име, че аз съм консултант, обаче аз участвах много малко в една-две

песни, а са ми писали името, че съм консултант.” И тогава аз ѝ споменах за тази работа и казвам: „Ето бе, навремето Петър Ганев протестира, че Благовест Жеков му е вписал името в Песнарката, без да участва, а сега дойде време ти пък да протестираш, че не си участвала пълноценно изцяло в Песнарката на Петър Ганев като консултант.” Ето, да видите какво представляват. Това е положението на този етап.

Сега, продължаваме по-нататък. Тука, трябва да се дадат още някои исторически данни. Сега, онзи, който беше работил върху музиката на Учителя, това са няколко човека, но онези, които бяха правили публикация в тогавашното списание „Житно зърно”, е Кирил Икономов в „Житно зърно”. И той има някъде към 8 статии, които аз ги извадих на ксерокс и ги сложих в една папка, и написах: „Кирил Икономов в „Житно зърно”. Той говори на различни теми и мисля, че една-две публикации има във връзка с новата музика на Учителя, и нищо повече. Но нещо конкретно – не. Но важното е, че той участва активно в онези години и публикува в „Житно зърно” като музикант. Този въпрос аз съм го разгледал.

По-нататък, в „Житно зърно” има също статии за музиката, като в „Житно зърно”, година първа, брой 6, брой 7 и брой 8 от 1924 година, няколко статии са публикувани с автор Добран. Само това име. Но това е **Добран Гавралов**. Първата статия – „Музиката в природата”, втората статия – „Музикалната проява на човека” и третата – „Терапевтично влияние на музиката”. Сега, това са негови статии. Защо пише тези статии през 1924 г.? Ами много просто – през това време, първо 1921–1922 година излиза сборника „Песни на Бялото Братство” от 1921–1922 година. Това са братските песни за които съм говорил.

По-нататък – от 1922 година Учителят в Общ окултен клас започва да дава последователно песните, новите песни, които са Негови песни. И вече започва да се говори за нови песни. Те се изучават, започват да се пеят. По онези години онези, които идват в Школата, те са 20 годишни и те вече са принудени от Учителя да се обучават на някакъв музикален инструмент, а това е най-често цигулката. Само двама-трима души са пианисти, защото да бъдеш пианист, трябва да имаш пиано. А да го имаш това пиано, трябва някой да ти го купи с пари и да бъде сложено в специален салон в къща, която е построена. А по ония години такива хора няма. Единствено Мария Тодорова, която има пиано, защото имат къща – двуетажна къща, и имат хол за приемане на гости. Така че този Добран Гавралов пише тези статии, защото самата обстановка е такава. И сега той иска тука да покаже, че той също е някакъв автор, и някакъв фактор. Обаче, човек като погледне тези статии през 1924 г., като ги прегледа сега и след като аз ги прегледах в моето съзнание – това е нещо повече от нищо според мен.

По-нататък, друг, който пише вътре в „Житно зърно”, това са статии на **Боян Боев** и това е в неговата рубрика „Из нашия живот”. И тука те са пуснати – „Един разговор с Учителя за музиката”. Това е в книжка № 6, 11-та година [Житно зърно. Год. 11, бр. 6 (1937), с. 150–154]. След това има разговори с Учителя за музиката в няколко издания. Така че в няколко статии Боян Боев е публикувал разговори с музиката на Учителя. И това са материали, които той е записал като стенограф. И този материал аз съм го извадил, и разбира се трябва да направя една библиографска справка върху този материал в „Житно зърно” за музиката на Учителя, и да бъде впоследствие приложено.

Друг материал в „Житно зърно”, това е „Паневритмията в „Житно зърно” [Житно зърно. Год. 11, бр. 9–10 (1937), с. 238–245]. И това са

статии публикувани повечето от Боян Боев, и те са публикувани в различни години. И тези статии аз съм ги извадил, и съм ги сложил в една папка, на която пише „Паневритмия в „Житно зърно““.

4.14. ИСТОРИЧЕСКИ ПАРАЛЕЛИ И ПЪТЯТ НА ПРЕДАТЕЛИТЕ

4.14.1. ИСТОРИЯ И ФАКТИ

Това е, което е писано в „Житно зърно“ и аз съм ги поставил в две папки, и те са отбелязани „Паневритмията в „Житно зърно“, и другата папка „Музиката в списание „Житно зърно“. Кой други са писали за музиката на Учителя по времето на Школата? Ами това са уводните статии в изданието на Кирил Икономов от 1938 г., и тези статии са препечатани в изданието на Мария Тодорова от 1947 г. В последствие са писали различни статии във вестник „Братство“, но те са статии, които аз още не съм ги проверил и не съм ги извадил.

Сега, друго нещо, което е интересно, че след заминаването на Учителя, този, който започва да прави извадки от Словото на Учителя, това е **Цанка Екимова**. Тя в разстояние на 20–30 години единствено, което може да направи – пише, изважда. Тя работи върху Словото на Учителя, прави извадки в различни тетрадки. И в последствие тя ги преписва на пишеща машина по 4–5 екземпляра, и те са на различни теми. И след това ги раздава на свои познати. Така и при мен са идвали някои от тези нейни статии. В последствие аз полека-полека успях да ги прибера и в момента имам два кашона, в които са нейни папки. Те са подвързани от нейния мъж и той ги подвързваше с едно шило с една голяма игла, и с кълчищен конец или пък с друг конец. Така че те са подвързвани лично от съпруга на Цанка Екимова. Така че тя е единствената, която беше направила един материал „Извадки за музиката на Учителя“. И аз този материал го вече имам в два броя, беше ми попаднал от различни архиви. И аз го прегледах, и там накрая има 4–5–6 листа, където са отбелязани някои неща за отделните песни, които е давал Учителя.

Но най-интересното е, че тя, когато прави извадки от различните беседи за музиката на Учителя, тя никога не е писала коя е тази беседа и коя е тази страница, и откъде се взима този материал. Защо не е писала? Ами защото не е била обучена в тези неща. Тя просто така е смятала. В момента и аз, когато задавах няколко пъти въпроса: „Ами защо не слагаш коя беседа, коя еди какво си?“ И тя казва: „Ами не съм се сетила и сега вече е много късно.“ Защото в нейните тетрадки не са отбелязани тези неща. Така че аз ще ползвам някои неща, които са описани за някои от песните на Учителя. И разбира се тези нейни извадки аз, трябва да ги търся в съответните томчета на Учителя.

Друг, който е работел по тези години по-късно след заминаването на Учителя и това е няколко след 1980 г., това е **Милка Кралева** от гр. Бургас. Тя е правела извадки и е отбелязала своя материал „Музиката за Учителя“. И понеже тя е музикантка-цигулар, тя е изваждала материала, и го е подготвяла под различни заглавия така както тя е смятала. И този материал аз си спомням, че той беше подвързан, и дори в момента аз имам два различни подвързани материала. Той е един и същ материал, но в различни години подвързани. И този, който ги е подвързал, ги е подвързал с цел да се раздават на този и на онзи за обучение.

Но в онези години музикантите, които са завършили Консерватория, те са от разстояние на 10–15 години. От тях никой не е работел върху

музиката на Учителя, с изключение вероятно на Милка Кралева. Те попаднаха под въздействието на различни групи, и всички без изключение се провалиха. Как се провалиха? Ами след малко ще ви докажа как. Тези две издания, които аз имам и които са подвързани по различен начин, по-късно Милка Кралева издава една книжка „Сила и Живот“, и това е същия материал от тези две издания. И това е 1993 г. Сега, аз изобщо не бях обърнал внимание на тази книжка. Тя при мене седи, но аз изобщо не бях обърнал внимание. И сега – днес 23.01.2007 г., аз като прегледах тези две подвързани книжки, които аз получих от различни архиви, виждам, че тази книжка под заглавие „Сила и живот“ е същата от тези материали, които аз имам.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че аз като отворих книжката, на първата страница пише: „На баща ми с обич“ – Боги, 29.08.1993 г., Айтос. А 1993 г. тази Боги се казва Богдана Вергилиева Кръстева, и дъщеря на Вергилий Кръстев. И сега кое е най-интересното? Ами най-интересното е, че тука е написано на първа страница 1993 г., тя е вече някъде към 9 години. И защо е написана, и е публикувано това нещо? – Не знам, но такава книжка на мен изобщо не ми е изпращана. Тогава защо са го написали? Не е случайно.

Другото, което е интересно, че на втората страница е сложена една емблема, а тази емблема е една свещ в триъгълник и след това е заградена с някакъв кръг, което иска да покаже – това е светлината, която излиза. **А това е емблема на Черната лежа.** Защо емблема? Ами не се слага свещ в триъгълник. В триъгълника, това е емблема на Бялото Братство, което означава триизмерния свят на човека – мисли, чувства и действия. Това значи мисловен свят, чувствен свят и волеви свят на физическото поле. Така че това е емблема на Черната лежа, защото като те вкарат в този триъгълник, и излизане от там няма. Доказателството ще го видите след малко, че това, което казвам е вярно.

На следващата страница е написано: „На светлата памет на брат Борис – източник на Сила и Живот в моя духовен Път.“ – Ето го! Ето го, да видите човека, който движи всички неща. А това е онзи дух, който обсеби Милка Кралева, който я провали окончателно, и който провали цяло Братство. И за да не бъда голословен, да не казвате че това са някакви си лични наслоения, аз сега ще ви цитирам бавно, и вие след това ще си прочетете как стоят нещата с този духовен ръководител, който разруши цяло Братство и провали всичко.

Първо: И така, в „Изгревът“ том IX, издание 1999 г., с. 825–831, заглавие: „Двата триъгълника на Черната лежа в България“, I триъгълник – гр. Русе, гр. Шумен, гр. Варна. II триъгълник – гр. Варна, гр. Шумен, гр. Бургас. И след това ще си прочетете за първия триъгълник на с. 827, ще си прочетете за втория триъгълник на с. 829. А там как действа този триъгълник в гр. Бургас, ще си го прочетете на с. 830. Така че това ще ви бъде първия материал, който трябва да прочетете и да се запознаете как са нещата и кой движи всичко.

Второ: Вторият материал това е „Изгревът“, том XI, издание 1999 г., с. 792–803. Там има няколко статии каква е съдбата на кореспонденцията между Учителя Петър Дънов и Пеньо Киров, с. 793–794. Трябва да я прочитате много основно тази статия, защото това са доказателства. Те не са измислени от мене тези неща. Второ – „Черният магьосник и омагьосаната принцеса“ – с. 794–803.

Трето: След това преминаваме на трета глава – „Изгревът“ том XII от 1999 г., с. 875–877. Първо – „Падналият идол“, с. 875–876 и Второ –

„Сватосване на старите ергени” – с. 876–877. Този материал също трябва добре да го проучите.

Четвърто: – „Изгревът” том XV, 2002 г. Там има един отдел – „Духът на истината и Духът на заблудението”, и отпред има едно съдържание на много статии. В статия трета е обозначено заглавието „Защо цар Давид не можа да построи Дом Господен на Скинията на Йехова?” – с. 880–882. Този материал, трябва да го прочетете, за да разберете, че вие навлизате във води, където бурята се предизвиква от онези разрушителни сили, които искат да разрушат всичко. Четвърта глава – „Защо Минчо Сотиров не можа да построи Дом Господен, да построи Молитвен Дом за Братството в гр. Бургас?” – с. 882–884. Това нещо изобщо никой не го знаеше, аз съм го публикувал, но едва ли някой да го е чел.

Пето: И пети раздел – „Разпродажбата на архива, събиран 30 години за историята на Бялото Братство от Кральо Кралев и Милка Кралева” – с. 884–886. Този архив беше мой архив и те го взеха, ограбиха го. И накрая какво? – Окрадоха ме, разграбиха всичко и накрая го продадоха.

Това представлява онзи, на когото е поставила Милка Кралева посвещението: „На светлата памет на брат Борис – източник на Сила и Живот в моя духовен Път.”

И той я провали.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че тази книжка е публикувана, но тя е публикувана и започва с посвещение на тази, която по плът се води моя дъщеря. И след това следва голямото предателство спрямо мен, и спрямо програмата на „Изгревът”. Аз тези неща ги цитирах, а вие може да си ги прочетете и да ги проучите. По онова време Милка Кралева издава списание „Сила и Живот” – издание за духовно пробудените. Така е обозначено.

И сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното е, че тука на първа страница е даден Учителя с цигулката на Учителя. А тази цигулка на Учителя е т.н. цигулка „Гуарниери” за която аз съм описал, и която цигулка благодарение на мен тя беше придвижена, тя се пазеше от рождения брат на Петър Филипов. След това премина през Петър Филипов, и по мое давление Борис Николов я взе. И тя трябваше да дойде при мене, но той я даде на Милка Кралева, понеже тя беше музикантка.

След като се оженихме през 1983 г., Милка Кралева дойде в Своге, там където аз работех и живеех, и донесе този инструмент „Гуарниери”. Тя не свиреше на него, а я пазеше тази цигулка. И тази цигулка стоя доста време при мене, и накрая след като тя избяга, а тя избяга и ме напусна заради Борис Николов.

Представяте ли си?! Тя е на 28 години, а Борис Николов, това е тя ме напусна 1983 година заради него. А представяте ли си? – Тя е на 28 години, а она е 72-ра година. Тя му е любовница и той иска да се жени за нея. Ами вие как смятате, това нещо може ли да се търпи? И аз когато направих една остра забележка, те скочиха двамата – баща ѝ и майка ѝ, и те ме напуснаха. Аз това нещо ще го опиша най-подробно, как стоят тези неща. И тогава, тя беше бременна в трети месец, замина за Бургас, и после вече не се върна.

И той дойде баща ѝ по-късно, искаше цигулката. Аз се много колебаех дали да му я дам, но му я дадох, за да не смятат, че аз съм лъжец, крадец и мошеник.

И накрая какво стана? Ами накрая тя я предаде и целия този архив го предаде на един мошеник и търговец. И когато аз отивах там в Бургас, за да си прибера архива при този търговец, и казва: „Виж какво, аз знам

че този архив е твой.", но в присъствие на свидетел Апостол Апостолов – „Обаче аз съм търговец, аз искам пари, аз искам да го продам." Така говори пред мен и се смее, обаче в присъствие на свидетел.

И сега, кое е най-интересното?

Ами този търговец искаше за тази цигулка 40 000 долара, за да ми я даде. А дали е същата цигулка или е подменена – това вече никой не знае. Така че в това списание „Сила и Живот", бр. 1, март 1993 г., е сложена снимката на Учителя, който държи в ръката си гледам инструмента цигулка „Гуарниери", с която той е свирел 30–40 години. И тази снимка, която показва тази цигулка, тази цигулка от Милка Кралева беше продадена, и тази цигулка изчезна.

Така че ето какво представлява това списание. А от едната страна е снимката на Учителя, а от другата страна е онази емблема на Черната лежа – триъгълник със свещ и отзад преминава един кръг, като че ли са лъчи на Слънцето, минава през трите върха. Това е типична емблема на Черната лежа. А как се развиха нещата? Развиха се така, че те я продадоха тази цигулка и за нея ми искаха 40 000 долара.

Представяте ли си всичко това да ви се случи? Каква хубава случка!

4.14.2. ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ПЛАГИАТСТВОТО

Сега, какво представлява нейното списание „Сила и живот", пише новата музика, това всеки може да си провери. Аз по този материал няма да се спирам, но аз говоря за тази лъжа още от самото начало, а накрая на списанието има друга лъжа – също много голяма лъжа. И тази голяма лъжа е обозначена с материала „Легенда" от Георги Томалевски, а отдолу е написано: „Настоящата легенда е предоставена безвъзмездно" – дъщерята на автора Румяна Томалевски.

Та тука ще се спра за другата голяма лъжа, а другата голяма лъжа е сложена и е обозначена от мене, и е описана в „Изгревът" том VIII от 1998 г., с. 714–721. Това е статия на Никола Нанков, където той възразява върху онзи материал, който е подготвил Георги Томалевски и който е обозначен като „Учителят Беинса Дуно". Той има възразение върху материала.

И сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното е, че този материал една голяма част е предаден на Георги Томалевски от Никола Нанков, който го е събирал, но никъде не е отбелязано неговото име – онзи, който е дал материала. Също не са отбелязани и другите автори. И което е най-интересното, тази книжка излиза през 1997 г. „Учителят Беинса Дуно", с издание на Румяна Томалевска. И аз съм написал едно изложение „Духът на Истината и Духът на плагиатството" в том VIII, с. 724–729.

И там е обозначена голямата лъжа, и голямата измама как Георги Томалевски фактически открадва труда на мнозина автори. И той не отбелязва имената на тези автори, а си оставя неговото име. Дъщеря му пише неговото име и когато аз я предупредих, и казах: „Внимавай, той този материал го пише за шест месеца, благодарение на материала, който му беше даден." И тя казва: „Това не е вярно." Ами казвам: „Как да не е вярно, когато аз бях свидетел и съм говорел с всички онези, които са дали материала, и съм говорил лично с Георги Томалевски?"

Тя го издаде и потвърди една голяма кражба на Георги Томалевски, и неговото име седи. А това е кражба от програмата на „Изгревът". Забележете това! – Аз с всички тези автори съм работел и техните материали се намират в „Изгревът". Обаче там е обозначено всеки един

автор. Аз имам пълномощно от всички автори с подписите и с техните магнетофонни записи. И техните снимки.

Така че това е едно доказателство как започва това списание „Сила и Живот“ – новата музика, с портрета на Учителя и Неговата цигулка, с емблемата на Черната лъжа. И как тази цигулка я продадоха, и я разграбиха за 40 000 долара искаха от мен, за да я купя. И накрая приключва с една голяма лъжа с онзи, който извърши кражбата. И не само извърши кражбата, но си присвои авторството на много материали, които той не беше написал.

Това е плагиатство, а това е подсъдно – не само по духовните закони, по окултните закони, това е подсъдно и в законите, които са във всяка една държава. И това са закони на авторското право.

Така че онова, което е написано от Милка Кралева аз го описих, за да видите как са нещата. И какво представляват.

За да те вкарат в клопка и да паднеш в ямата, са усилия на много хора. Паднах и бях загубен.

Но Господ Бог протегна ръка и ме извади. И там на моето място вкараха тех, и излизане от там няма да има. Проверете нещата и събитията с тях, и си направете изводите. Ще проверите от една страна как Бялото Братство наказва, и от друга страна как Черното Братство се справя с непокорните.

4.14.3. КРАЖБИТЕ НА ЧУЖДОЗЕМЦИТЕ КЪМ МУЗИКАТА И МОЛИТВИТЕ, ДАДЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Сега, по-нататък, **по времето** на Учителя някои се опитват да си правят издание върху основата на някои издания, т.н. издание „Песни на Всемирното Братство“ – **1921–1922 г.**

След това се намира един издател и проповедник, на име Христо Стефанов. И **той отпечатва 1925 г. едно издание** „Песни на Всемирното Братство“, издател проповедник **Христо Стефанов**, печатница на Сам. А. Фаров – гр. Никопол.

Интересно е, че отпреди той слага една емблема, един кръст. Значи той няма нищо общо с Бялото Братство, но слага този кръст, за да провали всичко. И вътре той помества онези текстове, които са текстове, стихове на изданието „Песни на Всемирното Братство“ от 1921 и 1922 г. И той помества текстовете почти на всички песни, и това е някъде от порядъка на 31 страници. Това нещо успяхме да го издириме, благодарение на Ефросина Ангелова-Пенкова в Националната библиотека и го извадихме. Това е доказателство за кражбата и за плагиатството. И то в 1925 г. Целта е да разруши това издание.

Сега, друг който работи в това направление още по-усилено, това е **Александър Кръстников**. Аз за него съм написал цяло изложение и неговия материал в последствие ще излезне. Обаче Александър Кръстников, понеже ръководи различни групи, т.н. „кръстниковисти“ – по негово име. Той ги събира и това е една голяма история, която не искам в момента да се спирам. Защо е голяма историята? Защото това е една много голяма история, която започва от първите събори на Бялото Братство, където Александър Кръстников, той е също участник в съборите. След това се отделя от Учителя, започва да работи самостоятелно. Идва момент, когато той работи срещу Учителя, пише статии и т.н., които аз съм ги извадил, съм ги подбрал и ще дойде време, когато ще бъдат публикувани.

Така че Александър Кръстников започва да издава една поредица от книжки, наречени „Молитва и духовна песен (от окултно-мистично гледище)“. И сега аз притежавам второ издание от 1922 г. Вероятно първото издание е от 1921 г. Но аз не притежавам това, аз притежавам ксерокс-копията, които са от Националната библиотека, благодарение на Ефросина Ангелова-Пенкова. И тези ксерокс-копия, това е издание от 1922 г. Какво представляват? Ами първо това са молитви и в тези молитви има църковнославянски молитви. Обаче, има и **молитви на Бялото Братство**. Ами тука има три-четири молитви, които са под друго заглавие. След това тука има текстовете на песни, които са песни взети от „Песни на Всемирното Братство“, издание 1921, 1922 година. Освен това тука има текстове на песни от песните на Учителя. Така че той си прави едно издание.

Целта е, защо краде от Песнарката на Учителя и от песните и текстовете на Учителя? Ами по много проста причина – иска да се закачи отново за духовната, Спиритическата верига на Бялото Братство, за да може да се храни, да смуче енергия, за да си провежда своята дейност. А неговата дейност е насочена срещу Учителят Дънов.

След това, пред мене е третото издание от 1924 г. на Александър Кръстников. Пак е озаглавено: „Молитва и духовна песен“. Сега, също тука в него отначало има различни статии, след това следват молитви, като част от молитвите са откраднати молитви от Учителя.

Сега, кое е най-интересното? Ами най-интересното е, че мисля, че само на едно място има две молитви, които са публикувани и след това Учителят е забранил да се публикуват Негови молитви. Но той ги взима от разни приятели, които той е познавал – съмишленици, съвременници и последователи на Учителят Дънов. И той ги публикува. Обаче, той ги публикува под друго заглавие, и той никъде не отбелязва, че са молитви на Петър Дънов. А защо не ги отбелязва? Ами по две причини – за да покаже че той е авторът и второ – не смее да отбележи Петър Дънов, за да не би да го упрекнат впоследствие, че той е дъновист и след това да се види от другите пък, че той краде неща от там откъдето няма никакво позволение.

Следващото издание, което имаме, значи аз ви показах трето издание от 1924 г., след това вероятно има четвърто, пето издание, защото аз притежавам шесто издание от 1942 г. В това издание също има различни статии отначало, обаче тук има молитви, като са включени няколко молитви от Учителя Дънов. След това като не са обозначени, че са молитви от Учителя Дънов, но са сложени други заглавия. След това има текстове на песни, които са взети от „Песни на Всемирното Бяло Братство“ и „Песни на Учителят Дънов“, които са изпявани от Неговите последователи. А кой е дал текстовете? Ами някой е дал. И сега забележете! – **От 1922 г. до 1944 г. няма братско издание за тези текстове на песните на Учителя.**

СИЛА И ЖИВОТ – ИЗДАНИЕ ЗА ДУХОВНО ПРОБУДЕНИТЕ

„Аз употребявам окултна музика заради истината, за да може да дойде онази велика истина, която искам да вселя във вашия ум.”

Учителят

Март 1993 г.

Брой 1

НОВАТА МУЗИКА

(това е корицата)

(снимка, на която Учителят Дънов държи в ръката си цигулката „Гуарниери”)

„Това, което днес ви свирех, ще се разнесе из целия свят и ще засегне всички. Никой не може да се освободи от влиянието на тази музика. Това са тонове, на които не можете да се противопоставите. Те са като светлината и топлината, които ще разтопят снеговете и ледовете.”

Учителят

(това е задната страница на корицата)

(Емблемата на

Черната ложа) ИЗДАНИЕ ЗА СИЛА И ЖИВОТ
ДУХОВНО ПРОБУДЕНИТЕ

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЕСЕНТА НА ТВОРЕНИЕТО

Милка Кралева 2

НОВАТА МУЗИКА..... 4

НЕЙНАТА ФОРМА

Мелодий 5

Музикални упражнения 6

Песни 7

Цикли 8

НЕЙНОТО СЪДЪРЖАНИЕ

Песни за живота 9

Песни за слънцето 10

Песни за децата 11

Песни за природата 12

Песни за българите 13

Песни за посветените 15

Песни за молитва 17

НЕЙНИЯ СМИСЪЛ

Влиянието на музиката – Учителят 19

Два разговора с Учителя за музиката – Б. Боев ... 23

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП

Крали Кралев
Елисавета Баркова
Милка Кралева

Издание на
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
„СИЛА И ЖИВОТ“

Адрес
Бургас 8001, п.к. 609
Телефон 056/20965

Набор и оформление
Рекламна къща „АЯ“
Цена 20 лв.

(Това е първа страница)

ЛЕГЕНДА

Г. Томалевски

Това е било в незнайната нощ на предсъзданието, в далечните и необхватни за нас векове, когато Той е пожелал да сътвори живота и слънцето.

В един величав миг от дълбините на страхотната и тайнствена предвечност, сред ненарушимото мълчание и размисъл, Той роди първия тон. Това е бил първият знак за живота, първата видима искра в лоното на вечния огън, който е горял без да бъде видян и чул.

...Като се понесе този самотен и тържествен звук, за да разкуди живота, той се разлъчи и се разви в много багри и от всеки негов атом се родиха нови звукове – различните напеви на живота. Те политнаха из цялата вселена до безкрая...

Това беше един дълъг ден на творчество и в неговата светлина се създаде един закон на хармония, отражение от душата на Оногова из когото излезе, създаде се едно велико цяло, което взе участие после във всяко дихание на живите души, което доби име песен или музика.

От тоя Божествен ден стана всичко възможно. Животът тръгна по своя път към една поставена голяма, светла задача.

Творецът сам се зае и със светлината на своя лъчезарен замисъл, сътвори човешката душа – една хилядострунна арфа, от която дишаха мелодии, и в която можеше да се отеква върховният напев на Божествената музика.

Тая душа слезе и срещна пустата земя, която летеше унесена в своя вихрен бяг, спря се и се посели в нейната студена плът...

Изминаха хиляди милиони векове от този ден. Над навъсените древни храмове по земята лежеше отпечатъкът на едно минало. Тайнствени знаци и числа говореха за нещо, което хората не можеха да разберат. Всичко стоеше като загадка, като една заключена гатанка в недрата на мълчаливото минало, и още малко може би и тия знаци щяха да се изтрият, а животът щеше да стане още по-нежен, още по-загадъчен.

За човека нямаше да остане нищо, което да му спомня в някой неуловимо кратък миг за величието на неговата душа, ако не бе песента, що се засели да живее на земята, заедно с душата му.

Тая музика се носеше по повърхността на разбушваното море, живееше сред горите, където се отекваше сред глухия кънтеж на букаците. Тя се носеше на светли струи от волната чучулига към лазура на небето. Музиката се дочуваше в звъntenето на настъпващите пролетни дни, свистеше в шеметния напев на устрема, разливаше се тихо из майчинските уста като песен, която приспива младенец и ридаше по струните на млад свирец.

Кой разбираше тая музика? Кой познаваше нейния език? Само душата на човека – хилядострунна арфа, знаеше да отеква на нейното чисто върховно слово. Душата самотна съзерцаваше светлата си родина и шепнеше нещо, но имаше ли хора, които да знаят да се вслушват и разбират своята душа?

Музиката е приказка за една страна, в която има такава светлина, че всички наши земни дни черпят от нея своя блясък. Тя е приказка за страната в която ураганите отиват да си отпочиват и където най-тъмната умраза приема вид на една тиха усмивка. Страна на хармония, страна на вечна радост.

Музика, как може човек да отпразнува твоето тържество? Как да се опишат ония светове, в които отвещааш душата на своите крила? Нищо няма равно на тебе, на твоята вечно издигаща се мощ, като подемеш и да го окрилиш, та да може той да разкъса веригите на своето робство? Кой ще покаже колко дълбочина, колко тайнственост има в живота, ако не си ти? Кой ще увие мъртвилото и пустоша на безлюдната пустиня, ако не си ти да я оживиш с гласа на твоите птички...

Музиката е първото слово в предвечността. Тя е която събужда сърцето в пролетната нощ от сладката дрямка към деня на свещения труд. Музиката е, с която си приказват гениите и музите, с нея ще се разбират и хората в далечното време, когато познаят своята душа и когато се приучат да я слушат.

Ще дойде ден, когато музиката ще срещне и ще съедини всички в едно. Звездите, слънцето, планетите, хората, малките мравинки ще се познават по тая песен...

Тя се е родила в първия ден на предвечността, когато Той е пожелал да сътвори живота.

Настоящата „Легенда“ е предоставена безвъзмездно от дъщерята на автора **Румяна Томалевска**

(Отпечатано на корицата и то на вътрешната ѝ страна)

СИЛА ЖИВА НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА МУЗИКАТА

Учителят /Петър Дънов, 1864–1944/ е един от най-светлите явления в българския духовен живот. Неговите беседи и лекции, изнасяни в продължение на 40 години пред българската общественост, съдържат една оригинална житейска философия, въз основа на която човек би могъл да преусстрои живота си и духовно да го осмисли.

На баща ми с обич: Боги
29.8.93 г.
Айтос

(На кой баща?)

СИЛА ЖИВА е един опит да се извлече и систематизира новото знание за музиката, което Учителя Петър Дънов е изложил в своите беседи и лекции. Тук представения материал включва негови оригинални мисли организирани по теми. В този вид, словото на Учителя хвърля светлина върху много въпроси, свързани с философската същност на музиката, с проблеми на изпълнението ѝ, и ползата от съзнателната работа с нея.

На светлата памет на **Брат Борис**
източник на Сила и Живот
в моя духовен Път

СЪДЪРЖАНИЕ

МУЗИКАТА КАТО ИДЕЯ

Как да разбираме музиката

МУЗИКАТА КАТО ПРОЯВА В БОЖЕСТВЕНИЯ СВЯТ 9

РАЗНИ ПРЕВОДИ НА МУЗИКАТА

Съвременна музика 10

Класическа музика 11

Окултна музика 11

НЯКОИ ВЪПРОСИ ОТ МУЗИКАЛНАТА ТЕОРИЯ

Звук и шум 12

Цял тон и полутон 14

Качества на тона 15

Отношения между тоновете 16

Основен тон 18

Форма, съдържание и смисъл на седемте основни тона ... 19

Гами на живота 21

Мажор и минор 22

Съзвучие и дисонанс 24

Хармония и мелодия 27

Ритъм 29

Такт 30

Форте и пиано 31

Ключове 32

Нотна трайност 33

Диез и бемол 34

Паузи в музиката 34

Анданте и алегро 35

Динамика на музиката 35

Непреривност в музиката 36

ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА

Музиката и Живота 37

Музиката и Доброто 38

4.15. КОНЦЕПЦИЯТА ЗА НОВАТА ПЕСНАРКА НА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Днес е 24.01.2007 г., ден сряда, 10 часа и 14 минути. Днес ще разкажа за втората част, в която ще влезе концепцията за издаване на нова Песнарка с песните на Учителя Дънов по програмата на „Изгревът“.

Досега разказвахме исторически паралели, а днес ще спрем на самата концепция. Още на времето в „Изгревът“, том IX отпечатан през 1999 г., аз публикувах една статия, озаглавена „Как трябва да се изучава музиката на Учителя Дънов?“ от с. 857 до с. 859. Това е концепцията за новата Песнарка. И всеки, който иска да изучава музиката на Учителя, трябва не само да прочете тази статия, но да я научи наизуст, защото в тази статия е включена цялата концепция за изучаване и за проучаване, и за изпълнение музиката на Учителя Дънов. А какво представлява музиката на Учителя Дънов? Всеки може да разгърне I том от 1993 г. и да си прочете статията от с. 658–664 за Космогонията на музиката на Учителя Беинса Дуно.

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че тази статия е публикувана и нито един музикант от съвременните музиканти не са я чели. Защо? Защото те знаят, че аз не съм музикант. И какво може да пише един човек, който не е музикант за музиката на Учителя. Ето това е целия проблем: те нищо не знаят, второ – нищо не могат и трето – те работят непрекъснато досега срещу музиката на Учителя, като отпечатват нови Песнарки.

Второ, те правят различни аранжировки, разработки на песните на Учителя, които не са в духа на песните на Учителя.

Пример: един музикант се качва и изпълнява на моя рецитал песен от Учителя. Тази песен има история, а той не я познава, защото не е чел „Изгревът“. А защо не е чел „Изгревът“? Ами защото отхвърля „Изгревът“. Но аз фактически съм го пуснал на сцената, защото аз нямам музиканти, но иначе не трябва да го пускам, докато не научи историята на тази песен. А следващия етап, той трябва да се върне и да провери в Словото на Учителя кога тази песен е издадена, и да прегледа в разстояние на една седмица всичко онова, което е отпечатвано по онова време, когато е дадена песента в беседите, в лекциите на Общия окултен клас, на Младежкия клас, на Съборните беседи и на Утринните слова. Така че това е един процес на проучване песните на Учителя. Но това нещо те не го знаят и никога не им е хрумнало в ума, че по този начин трябва да се разглеждат нещата.

Така че, те не познават песните на Учителя. А пък как ще правят аранжировка, когато не познават историята на песните? Питам една: „Абе ти казвам правиш аранжimenti, ти не познаваш тази песен. Знаеш ли историята?“ – „Не.“ – „Ами тогава как правиш аранжировката?“ Ами казва: „Ами така, както ми дойде.“ Да, обаче това не става! Никой няма да те допусне в тази песен да я разучиш.

Така че в тази статия, трябва да се проучи много добре, тя е концепцията. И тази статия ще бъде публикувана накрая след тази касетка.

Сега, в Песнарката на Мария Тодорова отзад има коментар. Първата част е коментар на братските песни. За този коментар на братските песни аз съм го разработил по-подробно, и той е включен към онзи материал, чрез който аз съм подготвил издаването на второ издание на братските

песни, и те ще бъдат издадени в отделна Песнарка. А това нещо аз съм го разказал подробно и всеки може да си го прочете.

В Песнарката на Мария Тодорова има коментар за песните на Учителя, и този коментар на песните на Учителя аз вече споменах, че повтаря част от коментара на изданието на Кирил Икономов през 1938 г. Вероятно онзи човек, който е изваждал този материал, трябва да бъде музикант. И което е най-интересното, Кирил Икономов навремето го е приел. Значи този музикант е приет от Кирил Икономов, и има неговото доверие.

По-късно през 1947 г. Мария Тодорова включва същия коментар на тези песни, почти същия, аз съм го проверявал точка по точка и заглавие по заглавие, той е същия. И вероятно този, който е направил този коментар, се ползва с доверието и на Мария Тодорова. Така че тя приема този коментар и го включва, като между другото се включват и някои допълнителни неща и някой други изменения, но фактически това е коментар. И което е най-интересното, този коментар стои, той е много кратък, и едва ли някой музикант може да се ориентира по този кратък коментар.

И сега, което е най-интересното? Най-интересното е и най-ценното тук, че към много от песните е публикувана датата, когато е дадена тази песен, и къде е публикувано, в коя беседа, в коя лекция, в коя година на Общия окултен клас. И понеже голяма част от тези песни са дадени по времето на Общия окултен клас – I-ва, II-ра, III-та година, и те са отбелязани тука. Това е най-ценното.

И сега, аз това нещо съм го преглеждал много пъти, и още от преди много години знаех, съгласно тази концепция за изучаване музиката на Учителя, за която говорих, че съм я публикувал в том IX на „Изгревът“, с. 857–859. Трябваше да дойде времето, когато аз трябва да мина през този път. Аз се много колебаех да се занимавам с тази работа, но понеже са оказа накрая, че няма друг човек и аз, който не съм музикант, трябваше да свърша тази работа. А защо?

Ами защото аз познавам всички етапи. Второ – запознат съм с всички истории на музикантите. Трето – аз съм публикувал техните спомени. Четвърто – те имат историческа проекция, благодарение на мен. Пето – те са свързани с мен. И шесто – те дължат съдействие към мен заради онова, което аз съм направил за тях.

И те сега в момента някой съдействат, други ми пречат, но онова, което трябваше да се задвижи, бе задвижено. Как бе задвижено? Ами през есента на 2006 г. по някакво нареждане на моя духовен ръководител и на Онзи, Който движи програмата на „Изгревът“, аз направих първите стъпки към този много голям, важен проблем. Първата стъпка беше, че аз предадох тези магнетофонни записи, които аз бях направил при изпълнение музиката на Учителя Дънов от Мария Тодорова на пиано. Това са нейни изпълнения на песните. Аз ги дадох на Ставри Ангелов, за да ги извади на нотен текст. И той в разстояние на една година работи, и ги извади. Той ги извади някъде към 2005 г. и този въпрос така заглъхна.

В момента Този, Който ръководи тази програма, каза: „Първо казва ще бъде сложена, извадена на ксерокс или пък ще се набере отново дадена песен. Например в тази Песнарка се започва с първата песен „Фир-Фюр-Фен“, т.е. ще бъде публикуван нотния текст на „Фир-Фюр-Фен“ от Песнарката на Мария Тодорова. След това ще се включи онова, което е извадил на нотен текст Ставри Ангелов от изпълнението на Мария Тодорова. И това ще се прикачи към нея.“

Отначало това беше моята концепция, за да запазиме и да публикувам този материал. Това беше концепцията донякъде септември-октомври. По-късно се задейства другия план, а другия план беше следния: понеже в момента аз съм организирал и създам една работна група от музиканти, които работят върху хармонизациите на Филип Стоицев на песните на Учителя за състав, изпълняващ от първа, втора цигулка, виола и виолончело – от квартет. Така че тази група беше създадена от мен преди три години, тя работи полека-полека. И проблемите, които бяха свързани с тази група, те продължават, но дойде едно време, където трябва да се разглежда някоя песен, и този коментар, който е включен в Песнарката на Мария Тодорова се оказа, че е недостатъчен и много малък.

И тогава аз реших да задействам моята концепция, и те ме задействаха и аз започнах да изваждам обозначените дати и обозначените лекции на Общ окултен клас от този коментар, който е приложен към Песнарката на Мария Тодорова. И което беше най-интересното: аз това нещо съм го почнал през декември, но на 14.01.2007 г. се оформи окончателно. И така аз работех може би 20 дни, и постепенно преглеждах както коментара отзад, и по онази справка, която стои към него аз търсих съответните лекции и търсих онези изказвания на Учителя върху песните за които се споменава.

И най-интересното е, че в момента никой няма всички беседи на Общ окултен клас от ония времена – особено в първа година Общ окултен клас има първо издание и второ издание. Второто издание е напълно променено. И понеже в първото издание на времето са се издавали на отделни книжки, всяка лекция е на отделна книжка. Така че аз това първо издание притежавам, така и някои отделни книжки. Във втора година на Общ окултен клас, те са издавани отново на отделни книжки, така че всяка лекция е издадена на отделна книжка, а те са лекциите към 35–36 на годината. Значи вие, трябва да притежавате 36 книжки. Никой няма тези книжки. Защо? Ами защото ги няма, те бяха унищожени и те бяха разхвърляни насам-нататък. И от втората година аз успях да събера едно течение, което ползвах. Трета година на Общ окултен клас, положението е същото – издадени са на отделни книжки. И ако ги имаш, ще можеш да работиш върху тях, ако ги нямаш – нищо не можеш да направиш. Четвърта година – също.

Така че аз съм работел в разстояние на 20 дни и съм изваждал обозначените лекции една след друга, изваждал съм изказването на Учителя за тези песни. И съм ги изваждал на ксерокс. И съм ги вкарвал в отделни папки. Така че всяка песен е сложена в отделна папка.

Сега, следващия етап е също много интересен. Тогава се даде концепцията – някъде на 18.01.2007 г., след 17 часа ми я предадоха Онези, Които ме ръководят.

И тя стана така: първо – да кажем песента „Фир-Фюр-Фен“, тя е сложена в специална папка, на чиято корица е написано името на песента. Първо следва ксерокопие на самата песен „Фир-Фюр-Фен“ от Песнарката на Мария Тодорова. Второ – ще следва нотния текст, който е изваден и ще бъде изваден от Ставри Ангелов. Той ще се приложи по-късно. Трето – ще бъдат сложени извадките от всяка една лекция, в която се говори за тази песен. И по този начин цялата концепция се връзва.

Така че след време ще бъде публикуван този материал и към всяка лекция има оригинала на Мария Тодорова. Второ – има оригинала от изваждане на нейното изпълнение и хармонизация на песните на Учителя на пиано, което аз съм записал през 1972 г. И трето – ще следват

извадите, които аз съм извадил за всяка една песен поотделно от Словото на Учителя Дънов.

По-нататък, аз работих много трудно много голямо противодействие и с много голямо напрежение, и това го смятах за нещо, което не е за мен. И през цялото време аз не можех да се примиря с факта, че ме вързаха да се занимавам с музикантите, при положение че аз не съм музикант. Но накрая тази концепция, която ми беше дадена аз трябва да я реализирам, защото това е концепция по програмата на „Изгревът“. Тя е дадена от Онзи, Който ръководи тази програма.

И което е още по-важното: никой не може да осъществи тази концепция. Ето пример: в „Изгревът“, том IX, с. 857–859, аз съм я публикувал 1999 г. Минали са 8 години, никой не е прочел от музикантите, да се обади по телефона, да ме пита за нещо и т.н. Няма такова нещо! Те отхвърлят! Ами като отхвърлят и тях ще ги отхвърлят. И те в момента според мен са отхвърлени, а всичко, което те са направили досега е пълен провал – по всички линии. Дали не греша? Не греша, защото това, което свирят не е музиката на Учителя. А къде са доказателствата? Имам ги!

Сега, продължаваме по-нататък. Така че по този начин аз съм работил. И най-интересното, към вчерашна дата 23.01.2007 г. аз прегледах тези папки, и започнах да ги броя. И се оказаха **49** папки, което означава **49** песни. Аз не можех да повярвам, че това са толкова много папки и няколко пъти съм ги броил да не би да съм сбъркал. Но накрая се оказа, че те са наистина 49 папки. По-нататък – те в момента стоят, защото това е материал, който аз съм извадил от I до VIII том и някои други неща.

Впоследствие ще продължа по-нататък. Как ще продължа по-нататък? Ами ще започвам да изваждам и ще преглеждам Младежки окултен клас от I-ва до IX-та година. След това ще мина Съборните беседи. И полека, полека трябва да прегледам всичко. Най-интересното е, че когато прелиствах отделните томчета на Общ окултен клас, аз там намерих и други песни, за които не са споменати. Изобщо не са споменати! И аз тогава ги видях, извадих ги и ги прикачих към съответна папка – написано отгоре името на песента.

Така че може би към десетина песни аз открих, които не бяха включени в коментара на Песнарката на Мария Тодорова. А защо не бяха включени? Ами защото по онези години те са се занимавали със съвсем различни неща и не е имало човек, който да седне, и да провери и да ги извади всички тези неща. Нямамо е подготвени хора за тази работа. Не е имало музиканти.

И накрая, нещо много интересно. Когато преглеждах тези томчета, аз намерих изказвания на Учителя за музиката. Това са изказвания на Учителя за музиката, които не са свързани с онези песни, за които аз говоря. И тогава аз извадих всички изказвания на Учителя за музиката на ксерокс по два екземпляра, и ги надписах от кои томчета съм ги извадил. И по този начин ще има един друг отдел, който ще бъде написан „Учителят за музиката“ – на Беинса Дуно. Това ще бъде друг том от „Изгревът“.

Така че този материал е много голям. Защо е много голям? Ами защото в Общ окултен клас има четири-пет книжки, които са обозначени, че са лекции на Учителя и със заглавия говорят, че това е лекция, за която ще се говори само за музиката на Учителя. И това е така. И аз тези лекции съм ги извадил дословно, и те ще бъдат приложени също дословно. Днешните музиканти ще се побъркат!

Така че това е един много голям материал, за който ще се работи допълнително, и според мен, аз нямам представа, но вероятно материала

за музиката на Учителя в неговите беседи, в неговите лекции ще излезе много голям, с много страници. Защото всички опити досега, които са правени с извадки на „Мисли на Учителя за музиката“, те са правени от Цанка Екимова и някой други музиканти. И тези извадки фактически не представляват никаква стойност. Защо? Ами там не е отбелязано датата, томчето, лекцията на даден цитат. Няма нищо!

Единствен този, който беше написал в своите тетрадки, това беше **Пеню Ганев**. И тези извадки за музиката на Учителя аз съм ги извадил и съм ги публикувал в том XVI, с. 666–750, както на с. 751–759. Ето това е един пример на един човек музикант, който е работел върху музиката на Учителя, и който си е изваждал от различни лекции, които са му ги изпращали за музиката на Учителя. И поради една или друга случайност, аз бях този, който направих един отделен том за Пеню Ганев. И понеже аз притежавах неговия архив, работех с неговия архив, намерих съответната тетрадка, и публикувах тези неща. Така че тези неща са запазени, и това е един пример как трябва да се работи. На Пеню Ганев, трябва да му се признае това!

В следващия етап е, че трябва полека, полека да се прегледа цялото Слово и всички томчета, които са отпечатани. И да се търси страница по страница извадки на Учителя за Неговата музика, както и за някои отделни песни. А това е един много труден и мъчителен процес. Това означава, че трябва да имаш първо концепция, второ – трябва да имаш план. Трето – някой трябва да те ръководи отгоре. Четвърто – трябва да ти дадат време. Пето – да ти дадат условия. Шесто – да ти дадат възможности вътрешни. Седмо – да ти отворят съзнанието, за да можеш да работиш върху този материал. Иначе няма да стане.

Ето тука в коментара на Песнарката на Мария Тодорова, виждам тука на с. 196–197 отбелязано, че едн коя си песен е дадена на едн коя си дата. И нищо повече – датата! И сега аз, трябва да търся тази дата първо по КATALOGA на Елена Андреева, за да видя на тази дата каква е лекцията – Общ окултен клас или Младежки клас. Това е едно. Второ – аз трябва да се ориентирам и да търся тази лекция, защото тя не е отбелязана. Трето – аз, трябва да търся към съответната дата и да преглеждам дали има нещо там публикувано за тази песен, или дали има нещо публикувано за музиката на Учителя. А това е нещо много, много трудна работа! Освен това може изобщо да не е публикувано нищо за тази песен и още по-важно е, че може изобщо да не са публикувани никакви мисли за музиката на Учителя към тази дата. И такива случаи има. И то не малко!

Така че в такъв случай аз трябва да прегледам в разстояние на една седмица всичко онова, което тогава Учителят е говорил, а Той е говорил на много места. Първо – в сряда Общ окултен клас, петък – Младежки окултен клас, в неделя сутрин – Утринни слова, и в 10 часа неделя – Беседи. А когато са били на Рила по време на Съборите има т.н. Съборни беседи. Така че това е нещо много трудно и това означава, че трябва да ги имаш всички тези томчета на разположение и да седнеш да работиш. За една седмица да провериш всичко!

Но докато не ти се отвори съзнанието. Какво значи да ти се отвори съзнанието? Ами ето така, вие влизате вечерно време в една стая, която не е осветена и която е тъмна. Вие не можете да се движите или да работите без светлина. Тогава вие протягате ръка, щраквате ключа и светлината светва. Значи какво? – Имате лампа, имате и инсталация за електричеството. Прикачени сте към електрическата мрежа. И четвърто – щракате. Да, това е един пример, но така трябва да ти дойде и светлина в

съзнанието, за да можеш да работиш. Как да работиш? Ами ето – изваждаш този цитат и почваш да го търсиш. Обаче, ти трябва да го намериш, трябва да ти се отвори съзнанието, трябва да дойде светлина в съзнанието, за да можеш да намериш този материал, да го прочетеш. Или ако няма този материал, да търсиш нещо друго. Но само, ако имаш светлина в ума си.

Сега, искам да спомена нещо друго, че по ония години Словото на Учителят слиза в строго определено време и То се носи от Духа на Словото. Освен това песните на Учителя идват от друго място. Първо е Словото на Учителя и след това идва музиката на Учителя. И когато питам аз музикантите: „Кое предхожда – Словото или музиката?“ Те казват: „Музиката.“ А това не е вярно. Това означава невежество. Така че първо е Словото, и след това идва музиката на Учителя.

Ето защо музикантите, трябва не само да прочетат, но и да научат наизуст онова, което е публикувано в Космогонията в „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 658–664 – „Космогония на музиката“.

А във второто издание на „Изгревът“, том I от 2011 г., ще го намерите на с. 765–775.

4.16. ЕТАПИТЕ И ПЪТЯ НА МУЗИКАНТИТЕ

Сега ще ви разкажа за различните етапи, през които са преминавали музикантите на Учителя по времето на Учителя и след заминаването на Учителя.

Първият етап е, когато Учителят ги събира и те пеят **църковнославянски песнопения**.

Вторият етап е, когато Учителят ги включва към изпълнение на **евангелски песни**.

Третият етап е, когато Учителят включва т.н. **братски песни**.

Четвъртият етап е излизането на Песнарката „Песни на Всемирното Братство“ през 1921–1922 г., които представляват **братски песни**, включително и песни от Учителя.

Следващият етап – **петия етап** е, когато Учителят започва да дава **Своите песни**.

Шестият етап е по времето на Школата, когато те вече започват да пеят и да изпълняват песните на Учителя.

Как ги научават? Ами научават ги от самия Учител. Той слиза с цигулката в клас, изпълнява песента един, два, три, четири, пет, шест пъти и те пеят с Него. И вече от тях има много музикални хора, има и музиканти и научават бърже песента. Освен това по времето на Школата той дава една **задача: всеки един, който е на Изгрева и който е извън Изгрева – в града, трябва да се научи да свири на даден инструмент**. А това значи подготовка. Това са възрастни хора – над 22–23 години. Това не са деца на 5–6 години, за да се обучават на музика и на цигулка, и да минават и да вървят от учител на учител и от урок на урок, а това са възрастни хора, които трябва да работят, да си изкарват хляба и да посещават лекциите, беседите на Учителя и да участват в живота на Братството. И плюс това да имат време да изучават даден инструмент, обикновено цигулка.

Така че онези, които пеят песните на Учителя, те вече могат да ги научат с няколко изпълнения на Учителя. Освен това някои от тези песни след това, след като са извадени на нотен текст, по молба на някой от музикантите, те взимат този музикален текст и го записват на черната дъска – изписват нотния текст на черната дъска. Така че всеки, който

желае, може да седне и в своята нотна тетрадка да си запише песента. Всички са били длъжни да имат обикновени тетрадки, както и нотни тетрадки, в които да си вписват песните на Учителя. Аз заварих много от възрастните приятели, които имаха такива тетрадки и някои от тези тетрадки аз притежавам като архив. А също и притежавам няколко снимки заснети песните, написани с тебешир върху черната дъска. Така че имам и едното, имам и другото. Ще ви покажем тези снимки с нотите на черната дъска.

Следващият етап, **седми** – те вече изпълняват песните по време преди лекция, след лекция в присъствието на Учителя или когато се разпяват преди лекция или беседа. Следващият етап, те изпълняват песните на Учителя в Негово присъствие – в Салона, на поляната или на планината.

Идва още един етап (**осми**), когато някои от музикантите започват да правят свои разработки. Те са няколко души музиканти, един от тях е **Кирил Икономов** за който говорихме вече. Но има и други – другите музиканти са **Асен Арnaudов**, който помага много при записването песните на Учителя. По-късно той учи арфа и след заминаването на Учителя прави хармонизации. По-късно работи с Мария Тодорова и се включва при подготвянето на тази Песнарка, която излиза 1947 г. Той също има разработки, които ги е оставил в някакъв куфар, качил ги е на някакъв таван и не ги знаеше по негово време къде се намират. И така, тези разработки останаха в неговия куфар на някакъв таван, където никой не може да го открие. А неговия син вероятно и не знае за това нещо, че го има. Има и други музиканти, които са работили и някои от техните разработки аз притежавам като архив.

Друг, който работи това е **Филип Стоицев**. След заминаването на Учителя, той работи и прави разработки за квартет в разстояние на 40 години и нещо. Впоследствие той събира младите музиканти и те изпълняват неговите разработки. И те ги изпълняват до 1957–1958 г., когато е имало Салон на Изгрева, и когато Изгрева е съществувал като постройки и като Салон, и като някакъв братски живот на Изгрева. След това идва процеса, всичко се разрушава. И Филип Стоицев започва да работи нелегално, понеже това нещо вече се забранява, и се преследва от властите. И как е работел? – Ще се спрем друг път на тази тема. Виж „Изгревът“, том VIII, с. 661–690 с две монографии.

Така че от 1945 г. до 1990 г. са няколко човека, които се опитват да работят. Един от тези е и **Димитър Грива**, който прави разработка на Паневритмията и това нещо е много добре описано в неговите спомени, които аз съм отпечатал в „Изгревът“ том VIII, с. 206–213.

Така че през този период има някои музиканти, които се опитват да правят хармонизации. В този етап – от **1945 г. до 1958 г.**, музикалният живот се проявява и се изявява в **Салона на Изгрева**. Там има сцена, има публика, има музиканти, които при различни случаи правят концерти. Има празници, на които празници има изпълнения от стихове, стихотворения, песни на певици, инструментални изпълнения, на хор и т.н.

Това е до 1958 г.

След 1958 г. вече е забранено всичко. И тогава започват да се събират в отделни къщи, където идва някой от цигуларите, пее. Събират се 3–4 човека, пеят. Но комшиите слушат и слухтят, и след това ги клеветят на домоуправителя. Във всяка една кооперация има много партийни членове, има и хора, които са подставени да следят какво правят онези, които живеят в дадена сграда. И тогава идва милицията след доноси на

онези, които живеят в дадена кооперация, правят обиски, предупреждават ги и т.н. и т.н.

Така че в този период **изпълненията на песните Учителя след 1958 г. става само тук-там в някои домове.** И това става повечето в онези домове, където има частни къщи. И те се събират 4–5 човека, пеят песни, свирят музика. И като се съберат един-два пъти, някой от тях ги наклевети, понеже има доносници на Милицията, наклевети ги и на второто, третото събиране идват от Милицията, хващат ги, предупреждават ги друг път да не се събират, защото е забранено.

Така че такива събирания има най-много 2-3 до 4 събирания в някои от тези групи. Те се разтурват или във връзка с това, че се получават разногласия кой да ръководи, или пък се донася на Милицията, която идва и ги разпъжда и ги изпъжда. Ама не само ги изпъжда, но ги кара да подписват декларации, че друг път няма да се събират, защото след това означава изселване от София и препращане в някое далечно село, т.е. – да бъдат интернирани. Така че в онези времена след 1958 г. те се движеха и свиреха в отделни стаи, и тяхното изпълнение беше музикално изпълнение в стая. Такива бяха времената на гонения срещу Учението на Учителя.

4.17. ПЪРВИТЕ КОНЦЕРТИ СЛЕД 1990 ГОДИНА

Така че 1989–1990 г., когато дойдоха събитията, те не бяха готови, психически готови да излязат на сцена. Аз бях този, който ги извади на сцената.

Първият концерт, който те искаха да направят, искаха да направят един концерт и някоя се беше намесила, която нямаше никаква представа и понятие. И бяха решили да направят един концерт – благотворителен концерт за някакви си сираци, и т.н. и да събират пари. Виж „Изгревът“, том III, с. 376–377.

Аз се намесих най-категорично и им казах: „Ще направим концерт, щом искате благотворителен концерт, ще направим концерт за **доктор Миркович**, защото той е основателя на Червения кръст в България.“ Те това нещо не го знаеха. Аз написах една листовка, един обзор подробен какво представлява Доктор Миркович. Тя беше извадена на компютър, прехвърлена на ксерокс и беше раздавана – на този, на онзи.

Но никой не беше я прочел и едва ли можеше да я прочете, защото тогава времената бяха такива, че всички ходеха зашеметени, объркани от този **космически вятър** на промяната, който беше дошъл. А тази промяна беше точно определена от Учителя, че тя ще стане в 1989 г., както и стана. Ние бяхме свидетели на това. Така че това беше първия концерт на който аз извадих моя инструмент йоника – електрически орган, и на него свиреха Ина Дойнова, Петър Ганев и някои други. Така че музикантите се явиха за първи път на сцена на мой инструмент, който аз съм го купил като съм спестявал цяла година по една лекарска заплата, а моята майка ме хранеше с нейната пенсия. Така че този инструмент е купен и е отгладуван от мен, но е купен в името на някаква кауза и на някаква идея. И проработи! Този концерт бе през **месец април 1990 г.**

Следващият братски концерт, който трябваше да стане, това беше за годишнината на **Георги Куртев**. Това беше един концерт-рецитал, който аз исках да направя във връзка с годишнината и реших да го направя в Камерна зала „България“. Откупих заплата и трябваше Йоана Стратева да

свири на цигулка, а Ина Дойнова да свири на йониката, на този инструмент, който аз й бях предал тя да работи с него.

И тогава, за най-голяма изненада, Братският съвет по онова време, с ръководител Илиян Стратев забранява да се явят на този концерт. Представяте ли си?! И аз тогава питам музикантите: „Чакайте бе, вие нали чакате 30–40 години да се качите на сцена? – Ето дойде време. Сцената е готова, салона е готов. Аз съм направил плакати, направил съм покани – изпратени са. А сега тези забраняват. Ама кои са те бе? – Те не са никой!“ – „Ама те са Братски съвет.“ – „Абе какъв Братски съвет бе? – Това са врагове!“ И им казах: „Ако вие тръгнете след мене, ще може да се реализирате. Ако тръгнете с тях – вие сте провалени още от сега. И повече няма да се занимавам с вас.“ И надделя повечето онова, че те бяха музиканти, и искаха да се качат на сцена. Концертът бе на **15 юни 1991 г.**

И явиха се на концерта, концертът беше невероятно сполучлив, невероятно изпълнение, понеже те не бяха слушали изпълнение на цигулка и йоника, което е едно невероятно съчетание и невероятно изпълнение на двамата, които бяха отлични музиканти. А пък онази, която подготви и през време на отделните песни рецитираха все мисли на Учителя, и така бяха подбрани и в такъв дух бяха казани, че ние никога след това не можахме да се доближиме до онзи момент и до онази степен, чрез която се изявяваше присъствието на Духът на песните на Учителя на този концерт в Камерна зала „България“. Това никога досега не се повтори. (На 25.10.1991 г. концерт в гр. Айтос за Георги Куртев. Виж „Изгревът“, том X, с. 661–663.)

Така че след това започнаха моите концерт-рецитали, и така бяха качени на сцената. Така че те отначало не смееха да се качат на сцена и полека, полека те започнаха да се качват. Аз ги качих на моите концерт-рецитали, и така те щяха да се реализират. По-късно те попаднаха под други влияния и всеки почна да работи самостоятелно като смяташе, че това е най-добрата форма да се прояви. Йоана Стратева свиреше на цигулка, Ина Дойнова свиреше на йониката и изпълняваше отделно. Явяваха се на отделни концерти, понякога свиреха заедно.

Друг, който беше музикант, това беше **Петър Ганев**, който също свиреше на хармониум. В ония години той ръководеше братски хор с негови музикални разработки. И няма да забравя никога, отначало беше пуснал три разработки на един от музикантите на Школата на Учителя – **Христо Дързев**. И тези разработки бяха съхранявани дълги години от **Мичето Златева – Мария Златева**. Тя беше ги предала на неговия хор, който той дирижираше ги изпълниха. А те са 3–4 песни отначало.

И всички, които присъствахме стояхме като прехласнати и замаяни! След това те изпяха негови песни с негови разработки. Но такава беше голяма разликата, че всички се умърлушиха. И той видя, че има много голяма разлика между песните на Христо Дързев и неговите, и след това той никога не включи песните на Христо Дързев при изпълнението на онзи хор, който той дирижираше. Видя разликата и не смееше. Той беше прав за себе си. Но ние чухме и видяхме разработките на Христо Дързев.

Така че изявлението и изявата на различни музиканти след това, тръгнаха от моите концерт-рецитали. Те си вече намериха подходящи връзки, започнаха да излизат в чужбина, започнаха да се явяват на различни концерти в провинцията и в София. Но там го нямаше Духът на изпълнението на песните на Учителя! Това всички го виждаха и го разбираха.

Така че в следващия етап, когато аз организирах Концерт-рециталите **от 1990 г. до 1998 г. – на брой 20**, това бяха концерт-рецитали върху музика на Учителя и извадки от Словото на Учителя по различни теми. И музикантите бяха различни. Аз изобщо не им поставях никакви условия, те си подбираха песните и те си подбираха начина на изпълнението. Обикновено имаше и солово изпълнение на цигулка, на пиано, имаше и камерно изпълнение, имаше на квартет и различни комбинации. Имаше и певици и певци. Така че всеки, който искаше можеше да се качи на сцената, всеки беше поканван и аз не съм правил никаква забележка на музикантите. Защо не съм правил забележка? – По няколко причини. Първо – аз не съм музикант. Второ – аз исках да бъдат свободни. Трето – да се изявят така както искат и четвърто – смятах, че това са музиканти, които трябва да се уточнят как да изпълняват и какво да правят.

И което беше най-интересното! Аз подготвях винаги сценария, давах го на **народната артистка Виолета Гиндева**, която безвъзмездно и безплатно беше водещ на всички концерти. И което е най-интересното, че музикантите, когато се явяваха на подиума, те не бяха си определили кои песни да изпълняват. И там – 10–15 минути преди започване те се уточняваха кой кога да се яви, какво да се яви и т.н. Дори някой път имаше спорове. Имаше случаи, където през време на антракта те се чудеха какво да правят и се караха помежду си. Да, имаше такива случаи. Накрая се уточнихме, че трябва предварително да се определят онези музиканти и техния ред така както аз съм определил сценария. И нещата тръгнаха.

4.18. АНТРАКТИТЕ

Сега, нещо много интересно: отначало музикантите не желаеха да има две части, защото аз въведох първа част и втора част. А защо не искат? Защото казват: „Ами така е по света – един концерт е 45–50–60 минути. Ние искаме да си го изпълним и да си вървим.“

А защо това искаха? Първо – те искаха да ми се противопоставят на моята програма на „Изгревът“. А моята програма на „Изгревът“ включваше следните неща:

1. Сценарият, който аз правех – Словото на Учителя;
2. Песните на Учителя;

3. Трябва да има непременно антракт от половин час, при което хората да се видят, да се срещнат, да разговарят, защото по ония години нямаше место – 1990 г. след тези събития. Ами те не се познаваха бе! Само възрастните хора се познаваха и като се виждаха, те не можеха да се познаят, да се разпознаят, понеже не бяха се срещали 10–15 години. Аз съм виждал това нещо. И казват: „Абе ти ли си?“ – „Аз съм.“ – „Е-е-е, как сме остаряли и как сме се променили!“ Така че единственото място, за да се видят беше на тези концерти, а да разговарят помежду си, беше по време на антракта. И всички музиканти без изключение, се противопоставяха. Аз казвах: „Щом искате концерт – ще бъде така както аз искам!“

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното, че онзи, който беше ръководител на този салон, а аз този салон предварително ходех и го закупувах, определяше се датата, плащаше се една такса, която беше много скъпа по онези години, пък и сега е скъпа. И ми се определяше часът и денят. Обикновено тогава тези концерти ние ги правехме следобед – някъде 5–6 часа, когато всички бяха свободни. И кое е най-интересното? Този човек съдействаше. Той се казваше **Узунов**. Той ми съдействаше и веднъж каза, беше дошъл, и наблюдаваше концерта, и след това каза: „Абе

много интересно, абе вашите хора, те са жадни да разговарят помежду си бе! Ами тези хора не са се виждали с месеци и години! И да видиш как засмено, как ококорено разговарят един с други! Ами те вика не могат да се наговорят бе! Те не могат да се нарадват! Ами те не са се виждали. Тук е мястото да разговарят, да се виждат и да обменят мисли. Ама те казва не слушат толкова концерта, колкото чакат след това да разговарят с този и онзи. Остави ги да се наприказват и да се нарадват едни на други. Аз после ще затворя Салона, след като се наприказват. Ти си тръгвай за у дома."

И този човек беше прав. Представете ли си бе? – Чужд човек – вижда го, проумява го и ми го казва. А тези музиканти, които се смятат последователи на Учителя, те искаха да се махнат тези антракти и воюваха срещу програмата. И знаете ли? Ами може би през цялото време, в разстояние на 5–6 години непрекъснато ми мрънкаха: „Ама защо има антракти?“ Казвам: „Това е програма. Абе хората трябва да се видят, трябва да контактуват, трябва да разговарят. Къде на друго място ще се съберат?“ – „А-а-а, ама ние искаме да си изпълним песните и да си тръгнем веднага.“ Защо? Ами защото те не можеха да издържат на тези концерт-рецитали. А защо не можеха да издържат? Ами защото те не можеха да проумеят, че на тези концерт-рецитали присъстват онези, които са били по времето на Школата на Учителя и които са вече в Невидимия свят, присъстват всички музиканти от времето на Школата на Учителя и присъстват ония музикални същества, които идват. И присъстват всички ония, на които аз съм свършил работата, и които се намират в поредицата на „Изгревът“. И те създаваха тази атмосфера, която беше толкова наелектризирана, **че те едвам издържаха и дишаха като риба извадена на брега и само си отваря устата.** Те едвам издържаха! И това беше верно, но те не знаеха на кого се дължи причината.

И това единствено го откри Виолета Гиндева [Виолета Гиндева е народна артистка по времето на социализма. Тя беше водеща на всички концерт-рецитали от 1990-1998 г. Четеше Словото на Учителя и работи безвъзмездно! Благодаря!] накрая, когато през 1998 г. аз направих последния концерт-рецитал, и казвам: „Виолета, това е последния концерт-рецитал.“ И тя казва: „Вергилий, ти правиш огромна грешка, защото тези казва хора накрая се научиха да слушат и не ми противодействат вече с мисълта си.“ И казва: „Знаеш ли какво? – Аз имам 50-годишна кариера на сцената. Аз имам към 40–50 премиери и съм била артистка, която е изпълнявала главните роли. И винаги на всяка една премиера, в разстояние на 5–6 месеца е заредено с такова напрежение, и ние едвам издържаме. Но онова, което аз съм издържала на тези премиери в сравнение с вашите концерти не е нищо! Вашите концерти имат 10–15–20 до 100 пъти по-голямо напрежение отколкото моите казва изпълнения и премиери в Народния театър! На моите премиери в Народния театър присъстваше целия състав на централния комитет на БКП начело с Тодор Живков. Вие не можете да си представите какъв ад беше това присъствие за нас. Страх и ужас да не се провалим. И след това чакахме и треперехме от страх, докато чуем за реакциите им.“

Та това беше разликата. Тя я оценяваше. Но тези артисти, дошли отвън – оценяваха, но нашите музиканти това не го знаеха, но усещаха, че напрежението е много голямо, не могат да издържат и искаха всичко да мине за един час – да дойдат, да си заминат и т.н. Но аз се наложих, защото казвах: „Който иска ще се подчинява на това, което аз правя.“ И

понеже аз не се бърках върху техното изпълнение, върху онова, което те ще свирят и ще пеят, така че те това го приеха.

Така че това беше единия етап.

Следващият етап – минаха години, всички започнаха да си правят записи. Първо – записи, но тогава се правеха записи на касетки. След това дойде време да се правят записи на видео. След това дойде време да се правят записи на компактдискове. Те си правеха записите, и по този начин ги разнасяха насам-нататък.

По-нататък: те пътуваха в провинцията и изпълняваха своите песни на различни места по градовете, там, където има последователи. Правеха опити да изпълняват песни в салони, където да бъдат повикани и граждани. Но всички опити ставаха несполучливи, защото това бяха чужди хора, които не познават музиката на Учителя. И за тях музиката на Учителя не е нищо особено, и дори за самите музиканти. А пък те нямаха концепция.

Аз в момента в първата част – **от 1990 г. до 1998 г.**, аз излизах със сценарий върху Словото на Учителя по различни теми. А от 2001 г. до сега – 2014 г., са преминали **54** концерта. И това е сценарий върху спомени от времето на Школата на Учителя и Неговите последователи, като се чете дадена случка, и след това следва дадена песен. Обикновено първата част са 5–6 до 7 случки и песни, и втората част – 5–6–7 случки със 7 песни, и в изпълнение на музикантите. До края на **2013 г.** са направени 54 концерт-рецитала.

Около 30 концерт-рецитали качихме на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com>, както и други материали, отбелязани отзад на поканите като Бележки за концерт-рецитала.

Бяха издадени 25 концерт-рецитала на компактдискове по два от концерт и направени на 100 комплекта, и раздадени – напълно безплатно на онези, които възприемаха програмата на „Изгревът“!

Така че този опит е направен, и този опит е сполучлив. Кога е сполучлив? Ами, когато има присъствие от Невидимия свят и когато присъства Словото на Учителя, когато присъства Духът на песните на Учителя, и когато присъства Онзи, Който ръководи Програмата на „Изгревът“. Амин!

4.19. КАК ТРЯБВА ДА СЕ ИЗУЧАВА МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

– В: *Изгревът*. Т. 9. София: Житен клас, 1999, с. 857–859.
ISBN 954-90041-9

29 март 1999 година

1. Аз заварих всички музиканти от времето на Школата на Учителя Дънов. Единствено аз работих с тях и свърших тяхната работа и техните спомени се намират в „Изгревът“, том I–IX. Това направих аз, но не и другите!

2. Онези, които трябва да изучават музиката и песните на Учителя, ще трябва да знаят как са дадени тези песни. Трябва да знаят историята на всяка една песен. А те са дадени в „Изгревът“. Искам да заявя, че днешните музиканти изобщо не знаеха нищо за историята на песните. И моите любими въпроси към тях бяха: „Кога и как е създадена еднa песен? Чия е мелодията и чий е текста?“ – Мълчаха и вдигаха рамене. А защо ли? Отговорете си сами.

3. След това ще намерят датата отбелязана в коментара в Песнарката на Мария Тодорова, кога е дадена съответната песен. И след това ще търсят към съответната дата коя беседа и коя лекция Учителят Дънов е изнесъл. Ще я намерят и ще я разучават ред по ред. Защото Духът на Словото, което е Духът на Истината се е изливал в строго определена дата и изявата му е строго специфичен и неповторим. Онова, което Словото дава във всеки момент е нещо неповторимо и незабравимо. Духът се изявява в строго определено време, по строго определена програма, за да даде своето знание. И затова към тази дата и седмица ще се изучава Словото на Учителя. И когато се сравни с историята за създаване на песента от „Изгревът“, ще се види, че едното влиза в другото, едното обхваща другото, защото е един и същ процеса на изявата на Светият Дух чрез Словото на Учителя Дънов. Словото навлиза в музиката!

4. В Словото си Учителят е дал много голямо знание за окултната музика, както и за някои от песните Му. Това трябва да се намери, да се извади и да се знае наизуст от онзи, който иска да изучава музиката на Петър Дънов.

[Виж „Изгревът“, т. 16. 2002, с. 668–759].

5. Следващият етап е да се прочете „Космогонията“ в „Изгревът“ том I от 1993 г., с. 633–672. Трябва да се научи наизуст, а статията „Великият Учител Беинса Дуно и Космогонията на музиката му“ /с. 658–664/ трябва три пъти да се знае наизуст – през деня, през нощта и по време на сън. Без нея няма да минете!

[Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 765–772].

Не може един музикант, както са днешните музиканти да не знаят кое предхожда първо – Словото или Музиката? Не знаят. Не може един музикант да не знае откъде и чрез кого слиза Словото на Учителя Дънов и да не знае кой е Онзи, Който носи и сваля музиката на Учителя Дънов. И откъде се сваля, как се сваля и чрез кого? Тези въпроси зададени на днешните музиканти са без отговор. Не знаят и толкоз. А защо не знаят? Откъде дойде невежеството? То се изпраща от специално място и то не случайно, а целенасочено. За да ги няма.

6. За да се влезе в Духа на Словото, който ще ги заведе в Духа на времето и на Песните на Учителя е един труден процес. Днешните музиканти не пеят и не свирят песните на Учителя в Духа на песните Му, както поради онова, което изложих и поради отклонение от Школата на Учителя. Единствено изключение прави цигуларката Йоанна Стратева, но при условие да е отпочинала, да не е заангажирана със странични неща, за да влезе в Духа на песните. И тогава се вижда, усеща и слуша как Духът на Песните слиза върху нея и чрез нейния етерен двойник се извлича звук от струните, чиито вибрации те повдигат в един друг свят – в света на Музиката на Учителя. Бил съм свидетел на 2–3 такива изпълнения от нея, когато е имало музикално присъствие, слезнало от Небето върху нея и върху слушателите. Но това не винаги се случва в живота на музиканта и това са неговите най-свещени мигове. А за слушателите е цяло живо изявление на Духа на песните на Учителя – Откровение, което е неповторимо!

7. Музикантите от времето на Учителя Дънов завариха онази техника, чрез която можеше да се запише техните изпълнения. Но това не се направи нито от тях, нито от младите музиканти, които днес са на възраст от 55–65 години. Не се направи, а защо? – Отговорете си. Държа за вашия отговор. А трябва да се прослушат техните изпълнения, защото

те са свирили и пеели по времето на Школата. Някой да е направил това?
– Никой.

Единствено има един запазен запис от **1971 г.**, който е описан в „Изгревът“ том VIII, с. 669. Успях да запиша изпълнението на цигулка на **Галилей Величков**. А за пианиста **Мария Тодорова** също е записано нейно изпълнение. Но от мен, който не съм музикант, но не от други. Това е също важно да се знае. Не може да започне да свири или да пее един музикант, ако не познава, не е прочел нито е чул как са се изпълнявали песните на Учителя. Това е изключено! Особено като се знае, че някои от песните не са записани точно поради различни причини, които са описани в „Изгревът“. Питам: „Къде ви са записите на всички музиканти по времето на Учителя? А защо не ги направите? Къде бяхте? И къде спяхте? А сега накъде ще вървите?“

8. Трябва да се чете Словото на Учителя в неговия оригинал, за да влезе човек в Духа на Школата. След това, след като са проучили всичко, което е описано дотук в т. 1–7, трябва да търсят и да извикат онези същества, чрез които са дадени песните от Невидимия свят. Те трябва да дойдат, да застанат над музикантите, да се слеят с тях, да влезнат в тях, да се слеят с първоизточника на песента и тогава изпълнението ще бъде в Духа на песните на Учителя. Това е пътя, друг път няма и не може да има за музикантите по Дух.

9. Искам да се спра за музикалния архив на **Филип Стоицев**. Единствено той работи от 1945–1990 г. и неговите разработки са в Духа на песните на Учителя. Само неговите. Не само вчера, не само днес, но важи и за утре. Но той направи една груба грешка, като си даде нотните листове на различни музиканти и те сега са пръснати. Те трябва да се съберат и да се издадат. Ако ми се предадат, аз ще ги издам. Много пъти му говорих да ми предаде целия си архив, но той смяташе, че при музикантите ще имат бъдеще неговите разработки. Това е вярно, но не при днешните музиканти, нито при утрешните, а в следващите векове. Аз съм разпитвал всички музиканти от времето на Учителя и всички до един възторжено приемаха неговите разработки, защото в тях бе запазен Духа на песните на Учителя. Всички без изключение ги приемаха, като се вземе предвид, че на Изгрева всички свиреха на някакъв инструмент и бяха музикално щор-годе грамотни. А десетки бяха певците, които бяха школувани в музикално отношение. Пееха, но не им записаха гласовете! Къде бяхте и защо не ги записахте?

10. От излизането на Песнарката на Мария Тодорова досега, не може да излезе втора оригинална Песнарка. Този проблем е описан в „Изгревът“ подробно в спомените на Мария Тодорова в „Изгревът“ том I и том V. Единственото лице, което може да издаде тази Песнарка е моя милост. Но затова онези, които взеха оригиналната Песнарка на Мария Тодорова, на която тя си бе отбелязала и коригирала допуснатите грешки, трябва да ми се предаде. Трябва да ми се предадат двете папки с оригинални листове на песните, както и черния тефтер – записания оригинал на песните. А защо на мен? Защото аз съм този, който е свършил всичката работа на музикантите по времето на Учителя, аз съм този, който е записвал техните изпълнения, аз съм този, който събира музикалния архив от приятелите. И аз съм този, който е изпратен да свърши тази работа. Доказателство? – От 1990–1998 г. аз организирах и 90% финансирах 20 концерта по песни и музика на Учителя Дънов в музикалните салони на София посетени винаги от 300–400 човека. От 2001 г. до края на 2014 г. са 57 концерт-рецитала, които аз съм организирал и съм ги осъществил.

Затова предайте ми горепосочените материали да се довърши работата по песните на Учителя. Ако не ми се предадат, това поколение музиканти и последователи на Учителя Дънов ще се окажат Неговите най-големи врагове. Такъв е изводът. Аз търся последователите Му, но срещам само враговете Му.

11. А що се отнася за Паневритмията, случаят е вече подробно описан в „Изгревът“ том I–IX. Трябва да ми се предадат снимките на Паневритмията, които е направил Васко Искренов на двете сестри Мария Тодорова и Ярмила Менцлова. И тогава ще се издаде оригиналната Паневритмия, защото оригиналният текст е при мен. Ще се включат като документация снимки от Паневритмията по времето на Учителя, където ще се види как се играят някои упражнения. Затова аз чакам да ми се предадат. Ако това не се направи, имената на злосторниците са отбелязани в „Изгревът“ и всички ще си носят своите последствия като врагове на Учението на Учителя. Заклети и люти!

12. Опитите на днешните музиканти за разработка на песните от Учителя за хармонизации и т.н. с формите и музикалните средства, които са усвоили е несполучлив. А защо? Защото всичко това, което е описано от точки 1–11 те не познават и не знаят. Онова, което те изпълняват е подражание на онова за което всеки музикант е закачен и го проектира чрез звук или слово. Но от веригата, невидимата верига за която е прикачен и закачен. И то от неговата!

За да дойдат истинските по дух музиканти, трябва да проучат онова, което съм отбелязал в точките 1–12. Друг път те нямат. Рано или късно ще четат „Изгревът“ и онова, което чрез мен се е реализирало в Дух и Слово за съхранение и описание историята на Школата на Учителя Дънов. Амин!

А кога ще стане? Когато присъствува Онзи, Който ръководи Програмата на „Изгревът“. Амин!

5. ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

5.1. ДА СЕ ОПРЕДЕЛИШ ПО КОЙ ПЪТ ДА ВЪРВИШ

5.1.1. Да се издаде един том от „Изгревът“ специално за песните на Учителя Дънов, е една непосилна работа и дори невъзможна за човек, който живееше по времето, когато творчеството на Учителя бе забранено.

След 1990 г. се премахна възбраната върху творчеството на Учителя Дънов и се започна издаването на поредицата „Изгревът“ от 1993 г.

5.1.2. През 1993 г. излезна „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“ – том I. Беше подготвян около 3 години. Той беше предназначен за музиката на Учителя и за други актуални проблеми от последните 100 години, във връзка с дейността на Учителя Дънов.

5.1.3. Поколенията музиканти от времето на Школата на Учителя Дънов си заминаха от този свят от 1972 г. последователно един след друг. Не бе осъществена приемствеността на поколенията, поради жестоките борби между последователите на Учителя, които се явиха непосредствено след Неговото заминаване от този свят на 27 декември 1944 г. Тези борби са описани в „Изгревът“. Причината бе „Кой да ръководи бащина дружина“. Това е от време **Оно!**

5.1.4. Невидимият свят и Небето от името на Учителя изпрати един човек, който да свърши една работа за Школата Му, просъществувала от 1922–1944 г.

Трябваше да се спаси онова малко нещо, което е останало след опустошението, което цареше в България срещу Учението на Учителя Дънов. Тогава всичко се гореше, претопяваше в книжната фабрика на гара „Искър“, унищожаваше се с цел да няма следа от това Учение. Цялата държава бе впрегната да върши това.

5.1.5. Този човек, който бе изпратен да спаси каквото бе останало, бе моя милост. Тя се казваше Вергилий Кръстев.

Благодарение на този човек, беше запазено и съхранено всичко онова, което е публикувано в поредицата „Изгревът“ от том I до том XXVIII към 2013 г.

5.1.6. Днес се явиха хора, които крадат от материалите, отпечатани в „Изгревът“. От тях си правят книги, които публикуват. И то без мое разрешение, понеже аз притежавам авторските права.

И аз мога да ги дам под съд, но нямам време да ги съдя чрез съда в България. Затова съм ги дал на съд пред Онзи, Който управлява и ръководи „Изгревът“ от Невидимия свят. Името Му го знаете.

Виж „Изгревът“, том XXVI – „Пиратите“, с. 1010–1012.

5.1.7. Когато заявих, че това е нарушение на авторските ми права върху „Изгревът“, бе ми съобщено, че аз съм само съставителя, но имената на авторите са други и материалите са техни. И аз съм нямал право на авторски права. Представяте ли си какво безочие? Това само в България може да се случи и да вирее тук.

5.1.8. Ако не бях аз, то нямаше да има нищо за Учителя Дънов и Неговата Школа. Всичко щеше да бъде унищожено и изчезнало.

5.1.9. Всеки един автор в поредицата „Изгревът“ – от том I до том XXVIII, представлява един стълб.

На времето, когато прекарваха електричеството в България, то изкопаваха дупки, в които зариваха дървени стълбове и те съединяваха град с град. След това прокарваха жици, и така ги завързваха тези стълбове. И накрая пускаха електрическият ток, и светваха електрическите крушки по домовете на българите.

Аз заварих точно това. Ето защо са необходими стълбове, жици и електрически ток.

5.1.10. Ето защо всеки един автор от „Изгревът“ представлява един електрически стълб, а жиците, които свързват стълбовете са техните спомени и материали, които само аз съм публикувал. **Само аз, а не някой друг!**

И тогава накрая по тези жици се пуска Космическият ток на „Изгревът“, и чрез него се осветяват всички спомени, и те светят като електрически крушки. Само така може да се чете „Изгревът“. Иначе няма да стане.

5.1.11. Яви ли се някой човек да открадне някои стълб и отреже жиците на даден автор, то веригата се нарушава, и **Космическият ток спира да тече, и „Изгревът“ се заключава с 9 катинара**. А онзи, който е откраднал стълба и материалите на даден автор, и ги публикува. То с тях нищо не може да постигне, защото там не присъства и го няма Космическият ток на „Изгревът“.

5.1.12. Има един окултен закон, който гласи: „Там, където има лъжа, измама и кражба – няма Чистота.“ А Духът присъства и слиза само там, където има Чистота. Няма ли го Духът – няма сила и няма живот. И да

четеш нещо такова – то в него няма нищо. По такъв начин Небето се бори срещу пиратите и осквернителите. Трудът им е пустош и нищета.

5.1.13. Ето виждате ли, че е изпратен един човек да свърши една работа и веднага се изпращат други, които да му пречат, да го крадат, и да го унищожат. Ето това представляват днес българите, управлявани от тези сили. А това са Сили на разрушението.

5.1.14. Запитвате: „Откъде идват тези сили?“ – Там, където го има най-голямото Добро, веднага се явява до него най-голямото Зло. Те вървят заедно. Важното е за човека за кого от тези 2 начала е закачен и завързан. Кой където е завързан, става слуга и изпълнител на своя Господар. Кой където е закачен и завързан, се вижда от неговите дела. По делата вие ще ги познаете кой е техния Господар. Друг начин няма. Той е даден в Словото на Христа.

5.1.15. Разбрахте ли кой ръководи и движи пиратите срещу „Изгревът“? Това е най-важното – да разберете и да се определите по кой път да вървите! Амин!

5.1.16. Кой е създал програмата на „Изгревът“ и кой я ръководи? Това е описано. Тя се ръководи от Невидимия свят. А кой е този човек? Той не е човек. Това е Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно. За Него ще прочетете в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 730–782.

5.1.17. В „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 795–798, ще прочетете „Верую на Всемировия Учител“ и за Божествената троица, и Бог Емануил. И ще се определите по кой път да вървите.

5.1.18. Програмата на „Изгревът“ е колективен акт. Имената на всички сътрудници са отбелязани отзад на всеки един том от I до XXVIII. Никой не е пропуснат. Авторите също са посочени с техните материали, и са отбелязани.

5.1.19. Поредичата „Изгревът“ е колективен акт. Един дава идеята. Друг я улавя и сваля в мозъка на човека. Трети я организира за действие. Четвърти търси сътрудниците... Десетият я завършва и я реализира напълно. И накрая му дават правото да се подпише, че той е съставителя на „Изгревът“, и има авторските права.

Това, че аз се подписвам с името си Вергилий Кръстев, това право ми е дал Онзи, Който управлява Целия Всемир, Небето и Земята. Името Му е Беинса Дуно – Всемировия Учител на Вселената.

5.1.20. Доказателствата са дадени чрез отпечатването на поредичата „Изгревът“.

Така, че аз съм съставителя и авторът. И авторските права принадлежат на мен. А днес говорят, че аз съм съставителя, но не съм авторът. А авторите са онези, чиито имена са написани в „Изгревът“.

Браво на вас! А мен, огън да ме гори. Амин!

5.1.21. Ако мен ме нямаше, всичко щеше да изчезне. Щяха да изчезнат и онези, които днес крадат от „Изгревът“ да си правят собствени книги. Или онези, които крадат от интернет страницата: <http://www.izgrevat.com>, за да си правят собствени произведения. Представете ли си?

Имената им са известни. Те сами си ги оповестяват. Това са имената на предателите на „Изгревът“. Това трябва да се знае и помни. Те не са само предатели, но и най-големите лъжци, крадци и разбойници на света!

5.1.22. Има един много важен закон. А той се отнася за авторите, чиито имена и спомени са включени от мен в „Изгревът“. А този закон е следният, даден от Учителя Дънов: „Без един не може.“

„Без един не може“, защото няма да може да се склучи, да се върже цялата верига и да очертае онзи кръг, по който да протече Космическия ток на „Изгревът“. Ето защо е казано в закона: „Без един не може.“

5.1.23. И когато протече Космическия ток в „Изгревът“, ще светнат, ще се осветят всички автори, и всички събития и случки от тези 28 тома. А онзи, на когото центъра в мозъка му е отворен за „Изгревът“ и го има, само той ще може да чете „Изгревът“. Ако го нямаш, то „Изгревът“ за теб е заключен с 9 катинара.

5.1.24. Същото се отнася и за Словото на Учителя Дънов. И за него трябва да имаш друг орган в мозъка. Имаш ли го, то Словото Му ще се отвори за теб. Нямаш ли го – ще бъдеш в тъмнина.

Или си в светлината, или си в тъмнината на съзнанието си.

5.2. КАК БЕ ДАДЕНА ПЕСЕНТА „ФИР-ФЮР-ФЕН“ НА СЪБОРА В ГР. ВЕЛИКО ТЪРНОВО ПРЕЗ 1922 ГОДИНА

5.2.1. Учителят Дънов през лятото на 1922 г., месец юли, на 26 – вторник, са с приятели в Чам Кория, сегашно Боровец. Министър-председателя Александър Стамболийски, като научава, че г-н Дънов е в Чам Кория, то нарежда на подпоручик Бакърджиев да докара г-н Дънов за разговор с него.

За г-н Дънов е определен бял кон, а за Петко Епитропов – червена кобила. След разговора Стамболийски се разполага добре към г-н Дънов. Целият разговор е публикуван в „Изгревът“, том IV, с. 447–448.

5.2.2. Приятелите подават молба за събор на Бялото Братство за месец август, 1922 г. в Търново и получават разрешение. Организацията на един събор е много трудна работа, защото там пристигат около 600 човека. Как става това, ще прочетете в „Изгревът“, том V, с. 362–364.

5.2.3. Палатките са опънати в лозето, вилата е почистена, но се оказва, че има счупени керемиди и ако завали дъжд, покрива ще протече, и ще стане наводнение. Учителят нарежда на младежите да се качат и да подменят, и наредят керемидите. Това не е много лесно. Изведнъж се задават облаци и започва да пръска, а покрива е оголен от керемидите. Борис слиза и съобщава, че му трябват още 2 часа, за да подредят покрива. Учителят Се обръща гърбом, произнася някаква формула и вдига ръка. След минути облаци се разнасят и за **2 часа** успяват да заменят счупените керемиди.

Точно след 2 часа отново пристигат застрашителни облаци, и започва буря и пороен дъжд. Но вече всички са във вилата, покривът е препокрит и всички пият вряла вода, и пеят песни. Първото чудо се случи пред всички! Виж „Изгревът“, том VI, с. 195–196.

5.2.4. През това време целият град е облепен с плакати срещу дъновистите и приканват гражданите в читалище „Надежда“ за диспут с г-н Дънов. Съобщават това на Учителя и Той Се усмихва, и казва, че вместо те да разгласят за читалище „Надежда“, това го правят свещениците. А защо ли?

Ето защо това е второто чудо! Противникът да разгласява новина за теб.

5.2.5. На архиерейския събор от 20 юли 1922 г. излиза техно решение, с което съобщават, че Петър Дънов Се е отлъчил от църквата, публикувано в „Дневник“, бр. 6804. Виж „Изгревът“, том V, с. 361 за 1922 г.

Е може ли човек да се самоотлъчи? Разбира се, че не може. Това е едно от чудесата на църквата.

5.2.6. В 5 часа сутринта, събота – 19 август 1922 г. се провежда наряд, следват гимнастически упражнения. Учителят дава девизът на Бялото Братство, а той е: „Страх от вънка, любов от вътре. Тъмнина от вънка, а светлина от вътре. С любов и със светлина! Ние сме душите на любовта и на светлината.”

Този девиз е в основата на думите на песента „Фир-Фюр-Фен“, която ще се даде и гласи: „Без страх! Без тъмнина! В Любовта безгранична.” Виж „Беседи, обяснения и упътвания на събора в гр. Търново 1922 г.“, на с. 7.

5.2.7. Всички са готови за тръгване към града, към салона „Надежда“. Всички решават да тръгнат без закуска. Дали да бъдат всички с бели дрехи? Решението е дадено в „Белите дрехи“, „Изгревът“, том V, с. 364–365.

5.2.8. По това време в Търново поповете съобщават, че Дънов ще бъде убит. А разрешението за събора е от правителството. Затова се изпраща една дружина войници със затъкнати щитове на пушките, и те идват на лозето. И от там започват да охраняват цялата колона от 600 човека до читалище „Надежда“. Наредени са по 5 човека на ред, и колоната е към стотина метра. И никой не ги е нападнал. Така пристигат до читалище „Надежда“. Виж „Изгревът“, том XVI, с. 88–90. Войниците са ги охранявали.

5.2.9. На тръгване за читалище „Надежда“ Учителя дава песента „Фир-Фюр-Фен, Тао би аумен“, което означава: „Без страх! Без тъмнина! В Любовта безгранична.” Тези думи отговарят на девиза, който преди това е дал. Вървят и пеят тази песен. Пеят първата част от песента.

5.2.10. Обяснението на тази песен може да намерите в отпечатаната съборна беседа „Обяснения и упътвания“ от 1922 г. на с. 133–134.

5.2.11. Пристигат в читалище „Надежда“ заедно с войниците и Фелдфебела, който ги ръководи. На балкона има свещеници, дошли от околията. Първите два реда са свободни за владиките, които ще присъствуват и ще дойдат. Владиката идва, става и крещи, че иска диспут. Но в салона има войници и Фелдфебела пристъпва към него, и го удря с юмрук по калимйавката. Той сяда без калимйавка и те замлъкват временно.

5.2.12. През това време в салона се пеят братски песни: „Братство, единство“, „Излязъл е сеяч да сее“, „Ний сме славеичета горски“ и други. Общият хор заглушава гласовете на владиката и свещениците, които викат: „Искаме диспут!“ Напрежението е било много голямо, а гледката е била срамна за владиките и поповете.

5.2.13. „Диспутът, който не се състоя“ – Виж „Изгревът“, том V, с. 365–367. Учителят идва и казва: **„Моето Учение не е на теория и диспут, то е основано на строго научен опит.”** След няколко минути всички свещеници заспаха, клюмаха с глави и им паднаха калимавките. Накрая се събудиха и започнаха да викат: „Искаме диспут!“ А Учителя казва: „Какъв диспут, та вие през цялото време спяхте и нищо не сте чули!“ Всички се смеят. – „Искаме диспут в 2 часа след обед!“ – „Който иска диспут, сега да го направи, след обед в 2 часа няма да може.”

Това е първата победа! Заспаха и се пробудиха накрая, когато Учителят завърши.

5.2.14. Остават в салона хора, които да изчакат какво ще им се случи в 2 часа след обед. А през това време всички тръгват към лозето. Учителят веднага нарежда да се окопаят палатките, за да не влиза вода

вътре. Точно в 2 часа се излива пороен дъжд над целия град. Някои са в палатките, някои са във вилата.

Това е втората победа! И то от Небето.

5.2.15. По случай втората победа, Учителят дава втората част на песента „Фир-Фюр-Фен Тао би аумен“. Това е на 21 август 1922 г. Виж „Беседи и упътвания“, с. 133–134.

5.2.16. Трябва да се запознаете и с „Необявената война“ от „Изгревът“, том V, с. 367–369.

5.2.17. Лагерът се охранява от млади братя с бели тояги. Владиката идва, иска да влезе в лагера да се кара с Учителя, но охраната не го допуска. Така завършва тази случка. Няколко от музикантите са разказвали откъслечно за тази случка. Най-подробна е Мария Тодорова в „Изгревът“, том V, с. 355–376.

5.2.18. За песента „Фир-Фюр-Фен“ Учителят Дънов е говорил в Своите лекции. В тома, който ще издадем, ще намерите изказванията на Учителя за тази песен.

4.2.19. Разучаването на посочения материал ще ви отнеме цяла година. А защо? Задължително е да прочетете 3 пъти отпечатаната книжка от 1922 г. за събора в Търново. Чак тогава може да ви се отворят сетивата за разучаване и изпълнение на тази песен. Иначе е невъзможно. Не ви ли се отворят очите и ума за тази книга – невъзможно е да запеее тази песен и да се ползвате от нея, и да пиете от нейния извор.

5.2.20. Ето, дадох ви един пример как трябва да се изучава една песен на Учителя. Аз проведох два концерт-рецитала с историята как се заражда една песен. Единият концерт бе на 31.05.2008 г., другият концерт бе на 27.09.2008 г.

И на двата концерта в залата имаше публика от 300 човека. Но в тази публика нямаше нито един музикант! А те не знаят историята на тези песни. Няма откъде да ги знаят. Те се подписаха срещу „Изгревът“.

5.2.21. Учителят Дънов е показал как трябва да се изпълнява с движения. Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 66–67 или том I. (2. изд. 2011), с. 76–77. Това ни разказва Галилей Величков. А Мария Златева на с. 343 също ни говори за тези движения и тази песен.

5.3. МУЗИКАНТИ И МАТЕРИАЛИ ЗА МУЗИКАТА В ПОРЕДИЦАТА „ИЗГРЕВЪТ“

5.3.1. Галилей Величков (21.XI.1911–3.XII.1985)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 5–18, 21–68.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 5–18, 23–79.

Виж „Изгревът“, том IV, с. 127–137, 190–192, 205–211, 225–233.

Снимки на Галилей: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), №

1–16.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 65–66.

5.3.2. Мария Тодорова (21.II.1898–18.VII.1976)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 109–231.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 125–267.

Снимки на Мария Тодорова: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), № 17–40, 35–38.

5.3.3. Мария Златева (20.III.1905–4.II.1996)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 341–381.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 395–465.

Снимки на Мария Златева: В „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), №

41–64.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 60–62.

Виж „Изгревът“, том XXV, №103–110.

5.3.4. Борис Николов (18.XII.1900–22.XII.1992)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 382–414.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 466–500.

Виж „Изгревът“, том II, с. 244–265.

Снимки на Борис: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), № 65–88,

90–91.

Виж „Изгревът“, том XV, № 53–87.

Обърни внимание от том I. (2. изд. 2011), снимки № 85, 86, 87,
особено № 86, и виж бележка към снимките на с. 810 и 812.

5.3.5. Николай Дойнов (18.XII.1904–1999)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 492–507.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 582–598.

Виж „Изгревът“, том IV, с. 577–579.

Снимки на Николай: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), №

89–96.

Виж „Изгревът“, том XV, № 53–143.

5.3.6. Нестор Илиев (1915–1986)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 511–519.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 602–612.

Снимки на Нестор: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), №

97–104.

Виж „Изгревът“, том IV, № 12.

5.3.7. Елена Андреева (3.VIII.1899–2.III.1990, 23.45 ч.)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 520–555.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 613–649.

Виж „Изгревът“, том IX, с. 154–159.

Виж „Изгревът“, том IV, с. 608–613.

Снимки на Елена: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), № 105–

128.

Виж „Изгревът“, том IX, № 8–11, 15–43.

5.3.8. Вергилий Кръстев (21.III.1938–)

Снимки на Вергилий: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), № 39,

85–87.

Виж „Изгревът“, том XV, № 49–51, 142–143.

Виж „Изгревът“, том XIX, № 32–35, 40–43, 58–59.

Космогония и Слово на Всемировия Учител

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 658–664 – „Великият

Учител Беинса Дуно и Космогония на музиката Му”.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 765–772.

Песни на Учителят Дънов – приложения:

„Мирът иде“

„Идилията“

„Писмото“

Виж в „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 681–686.

Виж в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 817–824.

5.3.9. Драга Михайлова (27.XI.1910–?)

Виж „Изгревът“, том IV, с. 332–333.

Снимки на Драга: Виж „Изгревът“, том IV, № 11.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 58 а,б,в,г.

5.3.10. Илия Узунов (18.XI.1905–?)

Виж „Изгревът“, том IV, с. 301–305:

1. „Защо не се приложи Паневритмията в българските училища?“ – с. 301–302

2. „Мелодията пристигна“ – с. 303

3. Песента „Мирът иде!“ – с. 303–305

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 681–682

Музика: Учителя

Текст: Стоянка Илиева

по редакция на Лиляна Табакова

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 818–822.

5.3.11. Наталия Чакова (9.X.1902–10.X.1987)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 28–29, 38, 44–45, 54–55.

Снимки на Наталия: Виж „Изгревът“, том VI, № 33.

Виж „Изгревът“, том XXVI, № 21.

Виж „Изгревът“, том XXVIII, № 21–25, 42, 46, 47, 51.

5.3.12. Петър Камбуров (1.XII.1899–1969)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 184–185, 190, 211–212, 221.

Снимки на Петър: Виж „Изгревът“, том VI, № 38–39.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 39–42.

5.3.13. Цанка Екимова (25.IX.1902–1984)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 246, 258–264, 269–272.

Снимки на Цанка: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), № 90, 96.

Виж „Изгревът“, том XV, № 77–78, 80–81, 84–95.

Виж „Изгревът“, том VI, № 15.

5.3.14. Крум Въжаров (3.IV.1908–2.III.1991)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 351–354.

Виж „Изгревът“, том XIX, с. 969–971.

Снимки на Крум: Виж „Изгревът“, том VI, № 24, 34.

Виж „Изгревът“, том XIX, № 50–63.

5.3.15. Станка Иванова Тотева (2.XI.1920–?)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 377.

Не бяха ми връчили снимки от нея. Не пожелаха.

5.3.16. Симеон Арnaudов (11.IV.1904–1991)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 435–440, 450–453.

Снимки на Симеон: Виж в „Изгревът“, том VI, № 25

5.3.17. Райна Стефанова Георгиева (29.V.1909–?)

– съпруга на Симеон Арnaudов

Виж „Изгревът“, том VI, с. 463–465.

Снимка на Райна: Виж „Изгревът“, том VI, № 13

(Райна е в ляво в профил)

5.3.18. Маргарита Рангелова Стратева – Гита (16.VII.1910–?)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 580–581.

Снимка на Гита: Виж „Изгревът“, том VI, № 50 (със сестра й

Кина).

Снимка на Кина: виж „Изгревът“, том VI, № 14 – тя е в дясно.

5.3.19. Йорданка Димитрова Колева (10.I.1910–26.III.1993)

Виж „Изгревът“, том VI, с. 598.

Снимки на Йорданка: Виж в „Изгревът“, том VI, № 36.

5.3.20. Драган Петков (19.X.1910–21.VIII.1992)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 151–155.

Снимки на Драган: Виж в „Изгревът“, том XXII, № 76 – Драган е в дясно с шапката.

5.3.21. Боян Златарев (14.XI.1908–22.V.1986)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 163.

Снимки на Боян: Виж „Изгревът“, том VII, № 49;

Виж „Изгревът“, том XVIII, № 44; том XXII, № 76.

5.3.22. Гради Минчев (22.VI.1912–12.VIII.1992)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 223.

Снимки на Гради: Виж „Изгревът“, том VII, № 62.

5.3.23. Атанас Минчев (08.VIII.1914–29.V.1993)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 307–331.

Снимки на Атанас: Виж „Изгревът“, том VII, № 63.

5.3.24. Иван Антонов (19.VIII / 1.IX.1899–29.X.1964)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 393–395.

Виж „Изгревът“, том XIX, с. 974–980.

Снимки на Иван: Виж „Изгревът“, том XIX, № 64–79.

5.3.25. Стефка Няголова /по мъж/ (1.XI.1903–19.II.1995)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 452–453.

Снимки на Стефка: Виж „Изгревът“, том XXI, № 31–52.

Тя е Стефка Стойчева.

5.3.26. Йотка Младенова (22.V.1919–30.X.1995)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 484

5.3.27. Ангел Вълков (14.XI.1899–1985)

Виж „Изгревът“, том VII, с. 552.

Снимки на Ангел: Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), № 129–**5.3.28. Анина Бертоли (28.I.1912–2.VII.1989)**

Виж „Изгревът“, том VII, с. 660–661.

Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 912–913, 948, точка № 30–32.

Снимки на Анина: Виж „Изгревът“, том VII, № 40 (първи ред вляво), 46.**5.3.29. Мариета Бертоли (28.VIII.1916–?)**

Виж „Изгревът“, том VII, с. 673–682.

Снимки на Мариета: Виж „Изгревът“, том VII, № 34–37, 40, 45.**5.3.30. Стоянка Илиева (27.VII.1899–25.IX.1981)**

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 32–35.

Снимки на Стоянка: Виж „Изгревът“, том VIII, № 1–3, 45.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 50–51.

5.3.31. Димитър Грива (30.XI.1914– 24.II.1994)

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 206–217, 290–292.

Снимки на Димитър: Виж „Изгревът“, том VIII, № 10–14.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 63.

5.3.32. Катя (Екатерина) Грива (16.IX.1902–9.VII.1974)

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 319–320, 324–325, 334–342.

Снимки на Катя: Виж „Изгревът“, том VIII, № 15–21;

Виж „Изгревът“, том XXII, № 63.

5.3.33. Мария Арсова (14.VI.1925–)

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 350.

Снимка на Мария: Виж „Изгревът“, том VIII, № 40.**5.3.34. Димитрина Антонова (25.X.1898–30.X.1976)**

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 366–367, 383–384.

Виж „Изгревът“, том IV, с. 594.

Снимки на Димитрина: Виж „Изгревът“, том VIII, № 21, 50.

Виж „Изгревът“, том XIII, № 122–123.

5.3.35. Веска Величкова (16.XI.1914–?)

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 494–497.

Снимки на Веска: Виж „Изгревът“, том VIII, № 22, 51.**5.3.36. Виола Йорданова (Бауман по мъж) (29.03.1911–?)**

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 522, 529–532.

Къде ще бъде следващия Изгрев? (с. 522).

Снимки на Виола: Виж „Изгревът“, том VIII, № 52.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 73–74.

5.3.37. Величка Няголова (27.VI.1941–?)

Виж в „Изгревът“, том VII, с. 465–466.

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 534–535, 572.

Снимки на Величка: Виж „Изгревът“, том XXI, № 28–30.

5.3.38. Юрдан Симеонов (06.III.1895–04.VIII.1969)

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 601–604.

Снимки на Юрдан (Данко): Виж в „Изгревът“, том VIII, № 27.

5.3.39. Ружа Кисьова за майка си Ирина Кисьова и дедо си

Хенрих Споуста

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 608–612.

Снимки: Виж „Изгревът“, том VIII, № 12, 29, 30, 55–56.

Виж „Изгревът“, том XXII, № 71–72.

5.3.40. Тодор Маринчевски (6 / 19.II.1915–?)

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 616–622.

Снимки на Тодор: Виж „Изгревът“, том VIII, № 33–34, 58.

5.3.41. Филип Стоицев (25.VII.1907–2001)

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 643–645, 649–652, 655–656, 659–660.

Монография: „Музиката на Учителя и ние“ – с. 661–690.

Снимки на Филип: Виж „Изгревът“, том VIII, № 28, 37–39, 59.

5.3.42. Жечо Панайотов (13.IX.1893–15.III.1984)

Виж „Изгревът“, том XV, с. 50; с. 172–175.

Снимки на Жечо: Виж „Изгревът“, том XV, № 6–51.

5.3.43. Николай Дойнов (18.XII.1904–3.X.1999)

Виж „Изгревът“, том XV, с. 334–335.

За Паневритмията и Българския народ (с. 336–344).

Снимки на Николай: Виж „Изгревът“, том XV, снимки № 53–86.

5.3.44. Дора Карастоянова (7.III.1901–8.X.1991)

Виж „Изгревът“, том XV, с. 577–581.

За погребението на тялото на Петър Дънов (с. 581–583).

Снимки на Дора: Виж „Изгревът“, том XV, № 96–143.

5.3.45. „Бистрица и бъдната Паневритмия“: магнетофонен запис на Пеню Ганев от Вергилий Кръстев.

Виж „Изгревът“, том XV, с. 888–890.

5.3.46. „Паневритмията – хармония на Духът чрез мелодия, текст и движение“ от Николай Дойнов.

Виж „Изгревът“, том XV, с. 911–918.

Снимки за Паневритмията: Виж „Изгревът“, том XX, № 6–14, 47–53.

5.3.47. „Как да се запази чистотата на Паневритмията?“ от Величка Няголова

Виж „Изгревът“, том XV, с. 919–922.

5.3.48. „България гори, запалена от българи по плът, но чужденци и врагове по дух. България се разрушава”

Виж „Изгревът”, том XV, с. 922–927.

5.3.49. **Още за архива на Анина Бертоли при семейство Гобо**

Виж „Изгревът”, том XV, с. 928–930.

5.3.50. **Пеню Ганев (4.X.1897–16.V.1992)**

Виж „Изгревът”, том XVI, с. 71–72, 126–128;

„С песните на Учителя” – Виж „Изгревът”, том XVI, с. 113–152.

„Приложения към песните” – Виж „Изгревът”, том XVI, с. 153–196.

„Окултна музика” – Виж „Изгревът”, том XVI, с. 730–750.

„Учителят за Паневритмията” – Виж „Изгревът”, том XVI, с. 751–

758.

„Бистрица и бъдната Паневритмия” – Виж „Изгревът”, том XVI, с.

788.

Снимки, направени от Пеню Ганев: Виж „Изгревът”, том XVI, №

1–96.

5.3.51. **Песните на Величка Няголова**

Виж „Изгревът”, том XXI, с. 837–840, 970–973.

Снимки на Величка: Виж „Изгревът”, том XXI, № 65–69, 73–75.

5.3.52. **Песни от Елена Казанлъклиева**

Виж „Изгревът”, том XXI, с. 870–879.

Снимки за Елена: Виж „Изгревът”, том XXI, № 77–80.

5.3.53. **„Паневритмия от Беинса Дуно” от Светозар Няголов**

Виж „Изгревът”, том XXII, с. 354–396.

Виж снимки от Паневритмията: Виж „Изгревът”, том XXII, № 113–120.

5.3.54. **Песните от съборите на Синархическата верига и кога се изпълняват**

Виж „Изгревът”, том XXII, с. 791–797.

5.3.55. **Милка Периклиева (4.I.1908–22.XII.1976)**

„Деветте упражнения на Учителя като гимнастически упражнения за малките юнаци.” – Виж „Изгревът”, том XXIII, с. 758–775.

Снимки на Милка: Виж „Изгревът”, том XXIII, № 97–104.

5.3.56. **Николай Дойнов – „Паневритмията”**

Виж „Изгревът”, том XXIII, с. 775–790.

Забележка: Това е историята на Паневритмията. Съставителят на „Изгревът” лично накара Николай Дойнов, той отиде при Милка Периклиева, разпита я за всичко, записа го и ние го издадохме в този том.

5.3.57. **„Къде е Истинската Паневритмия?” от Вергилий Кръстев**

Виж „Изгревът”, том XXIII, с. 824–875.

5.3.58. „Исторически и политически личности, свързани с опитите за въвеждане на Паневритмията в българските училища (1939–1943 г.)“ от Вергилий Кръстев

Виж „Изгревът“, том XXIII, с. 878–891.

5.3.59. Весела Несторова (23.XII.1909–?)

За Музиката – Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 549, 592–594, 605–606, 623–625, 632–633, 643–644, 647–648, 650–657, 662, 668–673, 679–682, 696–697, 715–716;

Скица на „Изворът на Доброто“ – Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 721, 724, 737–740, 751–753.

Пълномощно за издаване на спомените ѝ – Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 780, 800–808, 812–813.

Авторски песни – Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 825–843 („Музикална библиотека Нова песен“).

Скица на „Изворът на Доброто“ – Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 855.

Снимки на Весела: Виж „Изгревът“, том XXIV, № 1–161.

5.3.60. „Дискусия за Паневритмията“ от Вергилий Кръстев

Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 880–898.

5.3.61. Димитър Сотиров (1905–1997)

Виж „Изгревът“, том XXV:

За 91 Псалом от 1912 г. и „Добрата молитва“ от 1914 г. – с. 541, 585–586.

За Песнарката на Мария Тодорова – с. 530.

За Калудов – с. 522.

„Кирил Икономов“ – с. 589.

„Димитър Сотиров като музикант“ – с. 588.

„Асен Арнаудов“ – с. 589 и 13 Псалом.

„За музикантите“ – с. 590–591.

„България и голата врана“ – с. 649.

„Българското племе“ – с. 707.

„България ще остане 300 000, но ще изпълни закона“ – с. 807.

„Българското племе е Юдино коляно“ – с. 807.

„Врх Мусала се равнява на духовния Синай“ – с. 807.

„От връх Мусала ще се чуе гласа на Господ Саваот“ – с. 807.

„Кои са слушателите при Учителя?“ – с. 506.

Това са онези, които разпънаха Христа и викаха: „Разпни го!“.

Снимките на Димитър: Виж в „Изгревът“, том XXV, № 101–114.

5.3.62. Олга Славчева (8.III.1895–1967)

Виж „Изгревът“, том XXVI:

Паневритмия от Асинета, т.е. от Олга Славчева. – с. 724–736 (сканиран документ).

Малката буболечка – с. 889–890, 894.

За Паневритмията от едно писмо – с. 912.

Малката буболечка не е съгласна – с. 946–947, в точките № 10–14.

Виж „Изгревът“, том XXV:

История на песента „Писмото“ и уставите. – с. 947–948, в точките № 19–26.

Снимките за Паневритмията. – с. 1007–1008.

5.3.63. Концерт-рециталите на „Изгревът“ и тяхното създаване, от Вергилий Кръстев

Виж „Изгревът“, том XXVI:

Сценарият, слушателите, фотоизложбите, певците. Как се създават и провеждат концертите? Как се създават и провеждат концертите? – с. 1018–1031.

Как се създаваха песните на Учителя?

I Концерт от 31 май 2008 г. – с. 1026–1031.

II Концерт от 27 септември 2008 г. – с. 1031–1032.

Компактдиските на концерт-рециталите от 2007–2009 г. – с.

1033.

Списък на концерт-рециталите от 2004 – 2007 г. – с. 1034–1035.

Списък на концерт-рециталите от 2007 – 2009 г. – с. 1036–1039.

Архивните записи на Филип Стоицев. – с. 1039–1042.

5.3.64. Буча Бехар (1903–1978)

Виж „Изгревът“, том XXVIII:

Музиката – с. 161–169.

Песните на Учителя – с. 191–200.

Движение и гимнастика – с. 200–206.

Паневритмия – с. 206–214.

Снимки на Буча: Виж „Изгревът“, том XXVIII, №1–61.

5.3.65. Лиляна Табакова (1/4.I.1906–1.IV.1995)

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993):

„Талисманът на оперната певица Лиляна Табакова“ от Мария Тодорова – с. 199–201.

„На Изгрева няма примадони – има ученици“ от Мария Тодорова – с. 201–204.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 230–231 и с. 231–233.

„Певицата Лиляна Табакова“ от Борис Николов. – том I. 1993, с. 391–392; том I. 2. изд. 2011, с. 475–476.

„Песни на Учителя, дадени чрез Лиляна – Цветана Табакова“ от Борис Николов. – Виж „Изгревът“, том II, с. 248–252.

Лиляна Табакова: магнетофонен запис от Вергилий Кръстев. – Виж „Изгревът“, том IV, с. 595–600.

Снимка на Лиляна: Виж „Изгревът“, том XXII, № 31.

Забележка:

1. Проучете добре посочените страници, за да се запознаете с проблема Лиляна Табакова.

2. Аз съм работил с нея 6 месеца и съм записал 40 часа магнетофонен запис. Този запис е прехвърлен от ролки на 40 касетки от 1 час. Бяха предадени на Марийка Марашлиева, и тя месеци наред ги прехвърля на машинописен текст. После бяха въведени на компютър и бе направена разпечатка на листове хартия, и бе направена корекция. Един час разговор се равнява на 15–20 страници машинописен текст.

Разбирате ли какво означава този труд? Да не мислите, че с нея бе лесно да се работи? Напротив – бе невъзможно! А около нея кръжеха хора, които нарочно ми пречеха.

3. Проучете много добре материала от „Изгревът“, том IV, с. 595–600, за да се въведете в проблема, който е описан през 1995 г. и отпечатан. А сега е 2014 г. Работил съм с нея от месец декември 1990 г. до края на месец март 1991 г. Накрая тя си поиска обратно материала и аз го върнах с протокол – с. 597–598. И то под въздействието на онези, които я заобикаляха като доброжелатели.

4. Онези, които попречиха нейния архив да дойде при мен, бяха Благвест Жеков и Петър Ганев – с. 600.

Накрая архива ѝ бе прибран в мазето на Петър Ганев към 6 месеца. И там стана някакво наводнение, и той бе намокрен. После го предадох в „Белата къща“ на Райна Каппакчиева, и там престоя към 15 години.

5. Имаше една невероятна случка! Лиляна Табакова бе решила да ми предаде нотната си тетрадка с оригиналните песни на Учителя да я преснемам на ксерокс копие. В замена на това, аз издадох своя паспорт – личен документ и го сложих на масата пред нея.

В това време в стаята влиза Благвест Жеков, вижда и чува всичко, и казва на Лиляна: „Няма да му го даваш. Аз ще го препиша.“ Тя имаше доверие в него – погледна го и не ми го връчи. След 1 месец го срещам пак там и го запитвам: „Преписа ли нотната тетрадка на Лиляна?“ – „Не съм.“ – „Защо ми попречи тогава да я преснемам?“ – „Нарочно! – Тя не трябва да идва при теб.“ – „Нали видя, че само аз съм работил с нея? Тя допусна само мен. Защо ми попречи?“ – „Нарочно!“

Това бе март 1991 г., а сега сме 2014 г. Разбирате ли какво означава това? А през 1995 г. организира акция срещу мен. Виж „Изгревът“, том IV, с. 615.

6. Оригиналната тетрадка остана при Петър Ганев и Божанка Кралева. Правех много постъпки при тях, занесох им пълномощното от Лиляна и записа на нейния глас. Видяха, чуха, но не ми дадох тетрадката. Не знаят къде са я сложили. И толкоз.

7. През това време аз издадох „Изгревът“, том XVI и XVII за баща му Пеню Ганев. Съдействувах му в концертите, които изнасяше. И накрая направих 3 концерт-рецитала за Пеню Ганев през 2011 г.:

- На 29 май 2011 г.
- На 24 септември 2011 г.
- На 26 ноември 2011 г.

И трите са качени на интернет страница: <http://www.izgrevat.com>

Предадох му към 30 снимки с формат А3 – (40–45 см.) от баща му за Учителя и Школата Му, направени от Пеню Ганев, за да ги показва на публиката при неговите концерти в провинцията. Но накрая нямаше никакъв резултат. Не ми предадох тетрадката.

7. Към 2014 г. всички материали за Лиляна Табакова са приготвени, вкарани са в компютъра, направена е корекция и ще бъдат към 2 тома от „Изгревът“.

Но те чакат вече към 20 години, понеже не ми се предава тетрадката с нейните записани от нея песни на Учителя. Без тях не мога да ги издам. Това е. Чакам намесата на Лиляна и на Небето. Ще се чака. А докога? Бог знае до кога.

8. В „Изгревът“, том II, с. 248–252 Борис Николов много точно дава своите доводи, че песните, които са представени и записани от Лиляна, са песни на Учителя. Проучете я добре.

9. В „Изгревът“, том I, с. 199–201 и с. 201–204 Мария Тодорова много добре е разказала всичко, което трябва да се знае. Отново казвам – проучете го добре. Сегашните и предишни музиканти не знаят това. Те отхвърлиха „Изгревът“ и се подписаха срещу него. Виж „Изгревът“, том IV, с. 614–642.

10. В „Изгревът“, том I, с. 391–392 Борис Николов също разказва с каква трудност са се сблъскали, когато е трябвало да работят с Лиляна Табакова.

11. Когато се публикуват двата тома от „Изгревът“ за Лиляна Табакова, ще бъдете изумени от предателството, което сега го имаме към нейните материали. Няма го човекът, който да предаде нейната тетрадка. А без нея не може да се издаде. И затова се чака от 1990 до 2014 година. Пресметнахте ли, че това прави цели 24 години? Ще се чака.

5.4. ЦВЕТАНА (ЛИЛИАНА) ТАБАКОВА НИ ОЧАКВА ЦЕЛИ 24 ГОДИНИ!

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА РАБОТАТА СИ С ЦВЕТАНА (ЛИЛИАНА) ТАБАКОВА. СПОМЕНИ И ДОКУМЕНТИ

5.4.1. След срещата ми с Лиляна Табакова в дома ѝ, придружен от Марийка Марашлиева, тя се съгласява за всеобща работа, като написахме съответен протокол.

5.4.2. На 7.I.1991 г. тя ми изпраща писмо, с което ме уведомява, че е съгласна за работа с мен.

5.4.3. След 6 месечна работа с Лиляна Табакова, тя още на 15.I.1991 г. уведомява, че ми предава своите разговори с Учителя, като обещава да ми предаде и нотните записи с песните на Учителя.

5.4.4. Под влияние на своето обкръжение, които ми се противопоставяха и пречеаха, тя ми пише едно писмо на пишеща машина, с което иска да ѝ се върнат материалите. По онова време тя не можеше да пише на пишеща машина. Това го бе написала една от онези, които я заобикаляха. Писмото бе от 1 юни 1991 г. Аз го прилагам.

5.4.5. Всички материали бяха върнати по опис на 14 юни 1991 г., където тя собственоръчно ги описваше. Направи се Протокол на 2 листа – голям формат и удостовери, че всичко съм върнал, и не дължа нищо. Разреши ми да ползвам магнетофонните записи. А те са 40 часа.

5.4.6. Написа на отделен лист декларация от 3.XII.1991 г., че разрешава да публикувам нейните магнетофонни записи. Знаете ли колко трудно се обработиха?

Ролките със записите се прехвърлят на касетки. И Марийка Марашлиева 6 месеца ги прехвърляше, и пишеше на пишеща машина. Това бе цяло мъчение!

5.4.7. Днес е 14.XII.2013 г. Колко години са изминали от тогава? Точно 22 години. Браво!

ДОКУМЕНТИ

1) Писмо с плик от Лиляна Табалова до Вергилий Кръстев – 7.01.1991

Получател: гр. София
ул. „Васил Друмев“ № 1
Вергилий Кръстев

Подател: гр. София
ж-к „Червена звезда“, бл. 56, ап. 92, ет. 14.
1172 – София

С. Б. Л. Н. И. и П. Ж.

Брат Вергилий,
Желая да участвам в братски музикален сборник и приемам
Вашето предложение.

Привети: с. Цветана (Лилиана)
7.1.1991 г.
София

2) Пълномощно – 15.01.1991

Аз, Цветана (Лилиана) Табакова предавам на доктор Вергилий Кръстев моите разговори, срещи с Учителя от 6.VI.1940 г. до 17.XII.1944 г., наброяващи 141 стр., за да ги предаде за печат, като той лично ще финансира напечатването. Ще предам и нотните записи в оригинал „Битието“, 12 песни, и останалите три песни от Учителя ги пазя до сега.
15.01.1991 г.,

София

Подпис: Цв. (Лилиана) Табакова.

Свидетел: Фаустина
Иванова /подпис/

3) Писмо от Лиляна Табалова до Вергилий Кръстев – 1.06.1991

1 юний, 1991 г.
София

Уважаемий брат Вергилий Кръстев,

На 20 декември 1990 г. ме посетихте със сестра Марийка Марашлиева и ми написахте едно Условие за съвместна Духовна работа с подписа и датата и адреса ви. В това условие Вие пишете, че ще съдействате и финансирате печатането на мои материали, написани на пишеща машина /при неблагоприятни условия, лентата не работи и др./ И когато се продадат книгите, ще си вземете каквото сте похарчили. Аз ви се доверих и ви предадох 12 от моите материали, също с двата ни подписа.

Вие сега отлагате това печатане да стане след неопределено време, а аз искам сега докато работя на Земята за Учителя да бъдат издадени. Затова моля Ви, върнете ми тези материали, защото поради повдигането на цените аз съм затруднена за издръжката си. Досега плащах 15 лв. наем на месец, а сега ми искат 120 лв. наем от м. март. Досега за три месеца – 360 лв. По-рано плащах за парно 10,12 лв., а сега ми искат

110 лв. По-рано плащах 5–6 лв. за електричество, а сега платих 26 лв. Учителят ме предупреди, че те ще ме освободят заради моите убеждения и те ми казаха да се откажа чрез Държавен вестник от убежденията си, защото оперната сцена ми сервира голяма слава с изпълването на всяка моя роля, а това не е прието за тях поради моите убеждения.

Ето списъка на материалите, които получихте от мене:

1. Среци с Учителя;
2. Учителя за Орфей;
3. Последната ми среща с Учителя;
4. Писмо на Брат Христо до Мориц Басан в Париж;
5. Учителят за пеенето;
6. Учителят за музиката;
7. Учителят за щастието;
8. Учителят за женитбата;
9. Учителят за живота;
10. Списък на материалите ми;
11. Учителят какво говори за Себе Си – първи и втори том;
12. Дните на седмицата.

Аз продадох пералня, прахосмукачка, за да платя една част от това, което ми искат и ще продам и други неща. В чужбина на ръце ме носеха!

Молявърнете ми материалите. Сега пак пиша други преживявания с Учителя във връзка с моята творческа работа на сцената.

Аз не изменям доверието си във Вашата честност и почитеност, защото безкористието е знак, че каквото прави човек, е направено с Любов, а не със сметка и интерес. Аз Ви благодаря за усилията, които Вий проявихте в нашата съвместна работа! „Господ и в Ангелите Си намира недостатък, колко повече в нас“, казва Учителя в Словото Си.

Привети!

Сестра

Цветана – Лилиана

Табакова.

4) Приемно-предавателен протокол – 14.06.1991

Днес, 14 юний 1991 г. аз, Цветана – Лилиана Табакова получих от Вергилий Кръстев обратно материалите, които бях му дала за печат, по мое искане, както следва:

1. Среци и разговори с Учителя;
2. Орфей;
3. Учителя за живота;
4. Учителя за Себе Си
5. Дати и събития през земното пребивание на Учителя;
6. Писмо на Бр. Хр. [Брат Христо] до Мориц Басан;
7. Въведение към писмата на Бр. Хр. [Брат Христо] до мене;
8. Последната ми среща с Учителя;
9. Учителя за пеенето;
10. Учителя за музиката;
11. Прибавка към Школата по пеене;
12. Прибавка към окултно-мистичната Школа по пеене;
13. Учителя за дните на седмицата;
14. Учителя за Изгрева като център на Новото Учение;
15. Списък на материалите;

16. Радио – интервю.

Колоратурен репертоар на Цветана-Лилиана Табакова.

Всички материали ми бяха представени в папки. Вергилий не ми дължи нищо.

Магнетофонните записи, които направи с мен за творческия ми път и срещите ми с Учителя остават за него, с които той ще работи както намира за добре.

С това нашия договор с него приключва, за издаване на нашите материали.

Подпис: Цветана-Лилиана Табакова

Съгласен с това: /Вергилий Кръстев/

5) Декларация – 3.12.1991

Аз, Цветана-Лилиана Табакова разрешавам да публикува мои спомени в Сборника на Изгрева на Светлото Бяло Братство от Вергилий Кръстев.

Да използва магнетофонните записи – и да редактира текста.

Подпис: Цв. Л. Табакова

03.XII.1991 г.

София

5.5. КРАЖБАТА НА АРХИВА НА АНИНА БЕРТОЛИ ОТ СЕМЕЙСТВО ГОБО ОТ ФРАНЦИЯ

5.5.1. Писмо на Величка Няголова за семейство Гобо и предателството им.

Виж „Изгревът”, том VIII, с. 572–596.

5.5.2. „По следите на архива на Анина Бертоли” от Вергилий Кръстев.

Виж „Изгревът”, том VIII, с. 743–755.

5.5.3. По следите на архива на Анина Бертоли, пазен в семейство Гобо.

Виж „Изгревът”, том XI, с. 814–820.

5.5.4. Защо вървим по следите на архива на Анина Бертоли? от Вергилий Кръстев.

Виж „Изгревът”, том XI, с. 820–825.

5.5.5. Великата измама на Великия изкусител. Кражбата на архива на Анина Бертоли чрез семейство Гобо и чрез други „велики българи”.

Виж „Изгревът”, том XII, с. 888–889.

5.5.6. „По следите на архива на Анина Бертоли” от Вергилий Кръстев.

Виж „Изгревът”, том XIII, с. 807–810.

5.5.7. „Принципите на Паневритмията и силите на Разрушението чрез Духът на Заблуждението.”

Виж „Изгревът”, том XIII, с. 810–812.

5.5.8. „Какво направи Духът на Зablуждението чрез силите на Разрушението с филма за Паневритмията, заснет от Георги Парлапанов през 1947 г.”

Виж „Изгревът”, том XIII, с. 812–815.

5.5.9. За видеофилма, изпратен от Франция

Виж „Изгревът”, том XIII, с. 814–815.

5.5.10. Как работи Духът на Истината и как действа Духът на Зablуждението чрез видеокасетата на архивния филм от 1947 г.

Виж „Изгревът”, том XIII, с. 818–825.

5.5.11. Онзи, който открадна архива от семейство Гобо от Франция издава променено Слово.

Виж „Изгревът”, том XVI, с. 852–853.

5.5.12. Как бе разрушена империята на СССР?

В „Изгревът”, том XXIII, с. 824–859 е предадено „Къде е истинската Паневритмия”. На с. 836–837 има изказване на Учителя Дънов – „За Паневритмията”. Подчертано е онова, което Учителя предупреждава. Ако се изпълняват погрешно с друга музика, се предизвикват отрицателните сили в природата и те разрушават всичко. И това се случи.

А този видеофилм бе пуснат в СССР с чужда музика. Предизвикаха отрицателните сили в природата и те разрушиха СССР за броеци месеци.

А дали това е вярно? Проучете си всички материали. И се определете кому да вярвате и кому да служите!

СОФИЯ — НАРОДНИЯТ ДВОРЕЦ НА КУЛТУРАТА

Солфия
ул. Васил Друмев
№ 1 Веригини
Кръстев, Звезда
Бл. 56. ап. 92. ет. 14

1172

София

С. Б. Л. Н. У. и
Н. И.

Брат Вергий

иселая да
изастван
във братски
музикален
сборник и
приеман
вдълго
предпоследния

приемти
с. Цветанка
(Лилиана)
1991
1 София

Аз, Цветана (Лилиана)
 Табакова предавам на
 доктор Вергиний Крстев
 всичките разговори, срещи със
 Учителя от 6.VI, 1940г. до 17.VI,
 1944г. наброяващи 141 стр. За
 да ги предаде за негов, като
 той лично ще оформи и
 напечатването. Ще предам
 и нотните записи във

оригинал Битието, 12 песни
 и отаканите три песни
 от Учителя и навън до септ
 6, I 1991г.

Содрич поглед: Цветана
 Табакова

свидетел: Фаетина
 Табакова

Днес, 14 юни 1991 г. аз,
Цветана - Лилиана Мбакова
получавам от Верилин Кръстев
обратно материалите, които
бях му дала за печат, по
мое искане, както следва:

- 1) Среци и разговори със Угм-
тея.
- 2) Орфей
- 3) Учителя в живота
- 4) Учителя за себе си
- 5) Ватни и сватни през
всичкото придвижване на
Учителя
- 6) Писмо на Бр. Ар. до Мария
Босан
- 7) Въведение към писмата на
Бр. Ар. до мене
- 8) Последната ми среща със
Учителя
- 9) Учителя в нежето.
- 10) Учителя в извикането
- 11) Прибавка към 11-тата пописка

- 12) Прибавка към ок. посетения
Никола по нежето.
- 13) Учителя в дните на
седмичната.
- 14) Угм. в. Изгрева като фел-
тер на новото учение.
- 15) Списък на материалите.
- 16) Радио-интервю.

Колоратурен репертоар на
Цветана - Лилиана Мбакова.
Всички материали ми бяха
за представени във нашия
Верилин не ми дават
нищо. Малкото фотокопии
записи които направих със мен
за творческия ми път и сре-
ците ми със Учителя остави
за него; аз които той ще раз-
ти както намира за добре.
Еже това, какъвто разговор със
него приключва, за отдаване на
моите материали.

подпис: Цветана - Лилиана Мбакова

Всичко е мое

Аз, Цветана-Лилиана
табакова разрешавам за
побикува мои естествени
във Сборника на Изгрева
на светлото. Брат Братство.
от Варшави Кръстев.
Да използва маркетто -
срещните записи - и за
редактира текста.
поздрав: изд. Табакова.
3. XII. 1991г.
София.

6. АРХИВЪТ НА ЦВЕТАНА (ЛИЛИАНА) ТАБАКОВА

6.1. ЕТАПИТЕ НА РАБОТАТА С ЛИЛИАНА ТАБАКОВА

Днес е 18.02.2007 г., ден неделя, 17 часа и 25 мин. Днес е Заговезни и ден за прошка, но в днешния ден няма на кого да се даде прошка. Защо? Защото това, което ще разкажа, то не подлежи на прошка. Прощка за него няма! И така, днес ще разкажа за архивът на Лилиана – Цветана Табакова. Заглавието ще бъде такава: „Кой разби и кой ограби архивът на Лилиана – Цветана Табакова?“

В моя разказ ще бъде засегнат този проблем по етапи.

1 етап – 1970 г.

Първият етап започва от 1970 г., когато аз работех с Мария Тодорова и записвах нейните спомени. Аз бях приет в дома на Мария Тодорова и на Борис Николов и там години наред работих с нея, записвах нейните спомени, които излязоха в „Изгревът“ том I и в „Изгревът“ том V. Том V е целия том от нейни спомени и опитности. Както и съм работел с Борис Николов, а неговите спомени са в „Изгревът“ том I и в „Изгревът“ том II и том III. Така че аз работейки с тях в разстояние на години, аз успях да запиша онова, което можех да запиша и което ми се позволи и накрая след дълги мъчения, и големи противодействия успях да издам техните спомени и опитности. И те излязоха, и вече имат историческа проекция, и те вече не могат да бъдат загубени, не могат да бъдат изтрети от паметта на следващите поколения, и те говорят много добре за историята на Школата на Учителя Дънов. И понеже те са присъствали по времето на цялата Школа от 1922 г. до 1944 г., техните опитности по времето на Школата представляват етапите през които минава Школата. А техните спомени, опитности от 1945 г. до 1975 г. на Мария Тодорова и след това на Борис Николов показват, и описват пътя на последователите на Учителя от 1945 г. до 1990 г.

И така, аз когато бях при Мария Тодорова и при Борис Николов, беше 1970 г. – аз съм бил на 32 години. И сега кое е най-важното? – Че в своите разкази Мария Тодорова стигна до там, че започна да разказва различни епизоди с работата си с оперната певица Лилиана Табакова. Тези неща бяха толкова цветущи, те бяха разказани с много голямо огорчение. Те бяха разказани по най-различен начин, но в целия разказ и цялата история звучеше първо – голямото огорчение, второ – голямото предателство, и накрая – тя беше смазана от големите борби, които са минали от 1945 г. след заминаването на Учителя. Тя беше направо смазана и аз се чудя как беше тя издържала до времето, когато аз дойдох при нея. Когато дойдох при нея беше 1969 г. – 1970 г. Тя беше на 72 годни – боледуваше. Аз съм ги разказал тези неща и те са записани по друг повод. Аз съм участвал в нейното лечение като лекар и в лечението на Борис Николов като лекар. И тя успя да се възстанови, и след като оздравя и се закрепил, успя да разкаже онези неща, които аз впоследствие публикувах.

И така тя разказваше първия етап как е работила с Лилиана – Цветана Табакова с песните на Учителя, които е трябвало тя да предаде, за да се отпечатат. Кое е най-интересното – Лилиана – Цветана Табакова тогава, работейки с Учителя както на Изгрева, така и в Мърчаево е успяла да запамети онези песни, които Учителят е свирел и пял, защото тя е една

оперна певица с изключителна памет, и е могла да запамети. По-късно тя изпява на един от своите шефове-диригенти. И след това, това всичко се записва, и излиза на нотен текст. И този нотен текст впоследствие след големи разпратки, увещания и т.н., тя ги предава на Мария Тодорова, след което се включват в Песнарката на Мария Тодорова.

Кое е най-интересното? Най-интересното е, че когато се предават тези материали, тя вписва отгоре, че това са песни дадени от Учителя на Лиляна Табакова и на Кръстю Христов с уважение към него. И това вбесява Мария Тодорова, понеже тогавашната концепция на тези последователи на Учителя е такава, че не трябва да се дава личния елемент. И дори в Песнарката на Мария Тодорова, там не е написано нито едно име кой е издал Песнарката, кой е участвал в тази Песнарка като музикант. Няма такова нещо! Там няма нищо! – Има само нотите на Учителя и пише: „Песни на Учителя“. И нищо повече! Това говори за онова тяхно мнение, че не трябва да се дава гласност на личния елемент и не трябва да се дават имената на онези, които са участвали. Дори в коментара на песните отзад, тези данни са много малки. И това е направо грехота, затова, че не са дадени повече данни, макар, че те са ги знаели. Не са ги дали, защото са смятали, че този личен елемент не трябва да изпъква и не трябва да влиза. А това е част от историята.

И така, Лиляна Табакова дава своите материали, и вписва своето име, и това име на Кръстю. Обаче, Мария Тодорова не е съгласна и те премахват тези заглавия, за което Лиляна – Цветана Табакова, и Кръстю са смъртно обидени. Те реагират много и заради което те се противопоставят на самата Песнарка по няколко причини. Първо по тази причина. Втората причина е, че не са могли да се направят съответните корекции поради простата причина, че тази Песнарка се издава във Военната печатница на Картографския институт, където нищо не е могло да излезе – лист хартия, защото това е военен обект. И те не са могли да направят корекции. Технологиите тогава е такава, че трябва да се извадят шпалтите, да се извади текста, да се провери и да се направи корекция, и впоследствие да се променят нещата, и да се направят поправките. И така че Лиляна Табакова не е могла да си види, и да направи съответните корекции на онези пропуски, които ги е имало. И тя впоследствие тези неща ги размахва на листове, дори и пред мен ми ги е показвала, че ето Мария Тодорова е направила грешка. И аз когато я питах: „Абе ти знаеш ли, че това е във Военната печатница, че там не може да се изнесе нищо?“ И тя казва: „Знам.“ – „Е тогава какво? Защо ги размахваш?“ – „Ами не са направили корекциите.“ – „Ами не са направили корекциите, защото не могат да извадят нищо от там. Затова не са излезнали корекциите.“ Така че това го размахваше тя дълго време и пред мене. Впоследствие вече тя разбира, че това вече работи срещу нея, защото всички знаят как са нещата и впоследствие тя така негласно застава зад Песнарката, макар че е противник. Противник за кое? – Противник за това, че не е вписано нейното име и името на Кръстю.

2 етап

По-нататък – тя не включва няколко песни, които са били дадени от Учителя и които й служат като талисман. Всички тези разкази са включени в първия етап, които разкази са описани и са публикувани в „Изгревът“, т. 1. 1993, с. 199–201 (също и в: „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 230–233) със заглавието на материала „Талисманът на оперната певица Лиляна Табакова“. Тука е разказано всичко.

Вторият материал, който е описан е със заглавие „На Изгрева няма примадони, има ученици“ (с. 201–204). Тук са описани накратко всички борби и етапи през които е минавала Мария Тодорова, във връзка с песните на Лиляна Табакова.

Друг, който по това време описва нещата, това е Борис Николов. И той описва в „Изгревът“ том 1. 1993, с. 391–392 (също и в: „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 475–476). Той описва някои неща, но те са кратки неща, за да се запознае читателят, че това, което е описано от Мария Тодорова е вярно и не подлежи на никакво съмнение. И тука той описва и защитава Лиляна Табакова, че това което тя е записала е вярно, защото тя е една професионална певица. И този материал е озаглавен „Певицата Лиляна Табакова“.

3 етап

Следващият етап, Борис Николов описва по-подробно и това е в „Изгревът“ том 2, с. 248–252. Този материал се казва „Песни на Учителя дадени чрез Лиляна – Цветана Табакова“. И тука е описано подробно, аз няма да повтарям нищо. И това, което е описано е вярно.

И което е най-интересното? – Най-интересното е, че всичко което е описано, то не се познава от музикантите, които трябваше да наследят Лиляна – Цветана Табакова, т.е. едно друго поколение музиканти. Когато тя беше музикант, те бяха 70 годишни. По това време имаше музиканти, които следваха в Консерваторията – последователи на Учителя. И те не направиха нищо, не направиха контакт с тези музиканти от времето на Учителя, не се създаде връзката за приемственост, и всичко се загуби.

По-нататък, примерът с Лиляна – Цветана Табакова е много показателен. Въртяха се много музиканти около нея, обаче, никой не можа да свърши никаква работа поради няколко причини. Те първо не можеха да издържат на онова, което представляваше тя. А тя представляваше една необикновена гледка! Тя беше една голяма личност, една силна индивидуалност, един дух, който беше влезнал в нея, който не търпеше никакви възражения. И тя искаше непременно да има антураж, обожатели около нея. Дори беше 90 годишна и нещо, и си търсеше от всички да я признават, че е нещо. Тя е била нещо, но българското общество не я признаваше, поради нейна причина. Последователите на Учителя знаеха за нея, обаче, те не я приемаха също по много причини. Така че в този етап, който аз съм дал и съм публикувал в „Изгревът“ том II, с. 248–252. Това беше разделът „Песни на Учителя дадени чрез Лиляна – Цветана Табакова“. Повече от това, което е дадено, не може да се даде. То е дадено от Борис Николов. Вече сме 2007 г. и вече изминаха много години, и никой не може да даде данни повече от това, което е публикувано от мен.

4 етап

Сега, по-нататък – следващия етап: аз знаех за Лиляна Табакова и говорих няколко пъти с Мария Тодорова да отида при нея, и да запиша нейното изпълнение. Мария Тодорова и Борис Николов ми разказваха, че тя е имала **много добра документация**, в която е описана и е предадена цялата нейна певческа кариера, и подредено много добре в папки, номерирано и т. н. И те казваха: „Тя има много добра документация.“ А такава документация по онова време никой нямаше. А по-късно, когато аз работех, също видях, че тя е имала много добра документация, но тази документация впоследствие се разби, разруши се и бе ограбена и разграбена.

Сега, беше годината 1970 г. – 71–72 г. Аз тогава правих първите опити да правя записи за спомените на Учителя. Един от първите, с които аз започнах да работя, това беше Жечо Панайотов. Аз говорих с него, той се съгласи и аз със своя магнетофон „Грундинг“ в определени дни от седмицата тайно, потайно отивах при него. Той имаше къща и там заставахме в кухнята, затваряхме се, и той започваше да разказва. Но преди да разказва, той ме бави доста време – 10–15 дена, понеже неговия глас нещо беше се простудил. Той имаше грип, кашляше и неговия глас се беше променил, и той чакаше да му си изчисти гласа, за да може да говори по-добре.

По това време Лиляна – Цветана Табакова живееше в неговия двор. Тя живееше в бараката на Кръстю Христов, който ѝ я беше преписал и тази барака беше два на три метра. Тя беше продълговата, там имаше легло, имаше цялата нейна документация, всичко събрано, включено – цяло мъчение! Жечо ѝ беше дал право да си прекара с една жица ток и тя там се осветяваше с ток. И тогава аз отидох при нея, говорих, представих се, и казах, че работя с Мария Тодорова и с Борис Николов, и казах: „Дай да запиша твоите спомени.“ – „Не казва, моите спомени са описани, те са дадени. Аз имам документация и когато трябва, ще се публикуват.“ – „Добре. Следващият въпрос: Дай да запиша твоите песни.“ Аз отивам с магнетофона, работя с Жечо Панайотов. Тя някой път дойде и ме види как аз записвам. Постои така 5–10 минути, слуша и след това си тръгне. Отивам при нея и казвам: „Дай да запиша твоя глас.“ И тя накрая ме пита: „За какво ти е?“ Ами казвам: „За да го съхраня.“ – „Какво ще правиш с него?“ – „Ами ще го сложа в една кутийка, ще чака 20–30–40 години и ще дойде време да го пуснем.“ И тя казва: „Аз не мога да бъда сложена в кутийка. Аз, Учителят ми е казвал, че аз трябва да давам концерти пред целия свят.“ И започва да развива нейни теми и т.н. и т.н. И аз видях, че това е нещо напълно нереално. И тя беше влезнала в едно поле, където няма нито начало нито край, а има само приказки. И няколко пъти я помолих, и ѝ казвам: „Дай, след това ще дойде време, когато ти ще си загубиш гласа, ще ти отпадне гласа и ще съжالياваш.“ И тя казва: „А-а-а-а не вика, моя глас ще бъде запазен до 90 години.“ А тя тогава е, аз когато съм отишъл при тях, това е 1970 г., а тя е родена 1906 г., значи на 64 години. Нейният глас тогава още беше запазен, макар че беше започнал да модулира и според моите познати и приятели с които аз работех. И тя казва, след като почина нейния там познат Кръстю Христов, какво стана с нея не се знае, обаче на нея ѝ се промени гласа и гласа ѝ почна да модулира – не беше същия глас, както е бил преди това. Но все пак на 64 години тя можеше да запише своето изпълнение, независимо от тези забележки за модулация на гласа ѝ и това нейно изпълнение можеше да остане, и да бъде съхранено. Но тя не пожела.

Следващият етап – аз приключих работа с Жечо Панайотов, отидох да заснемам снимки с моя фотоапарат. Заснех доста снимки на Жечо Панайотов и казвам: „Абе дай да заснемам и твои снимки пред бараката, с Жечо.“ И накрая тя мисля, че се съгласи, аз направих една-две снимки. И накрая, когато излязоха снимките, и дадох по едно копие на Жечо, и тя казва: „Абе ти какво си направил? Ти си го изкарал като банков директор!“ Ама той Жечо тогава беше още запазен, съхранен. Той си беше облякъл новия костюм, риза, връзка, изобщо беше направен така както трябва. И наистина бях го направил, и така бях заснел нещата, наистина приличаше

на банков директор. Тя така като го видя, малко ревнуваше. Ами казвам: „Аз можех да направя и на тебе снимки такива, обаче ти не пожела.“ И тя съжаляваше вече, че не беше се съгласила.

Аз изобщо повече не повторих моите предложения за записи, за това, защото аз я видях, че тя се опитваше да ме разиграва, а аз в онзи етап и онова време, аз няхах време да се занимавам с нея, защото аз знаех много неща от Мария Тодорова за нея и знаех на какво е способна – да разиграва до безкрайност. И аз я оставих така.

Значи това е някъде 1972 г. И аз си продължих по моя път. Моят път беше много труден. И дойде време, Мария Тодорова си замина, Борис Николов беше още жив, и дойде време аз да отида отново при Лиляна Табакова. Чувам аз от Марийка Марашлиева, която също я посещаваше, а аз работех с Марийка Марашлиева „Изгревът“ различните томове. Аз ходех при нея, диктувах материали, тя преписваше материали. И тя от време на време всяка седмица ходеше при Лиляна Табакова, носеше ѝ храна, наглеждаше я и т.н. и т.н. И тя разказваше някои неща, че тя още е жизнена, че тя може да разказва, еди какво си, еди какво си. И тогава аз реших да направя опит, и в края на декември 1990 г., а от 1989 г. – 10 ноември станаха събитията, и се промени този етап от 45 години за който Учителят говореше. И тогава политическата обстановка в България беше такава, че вреше и кипеше навсякъде, и всеки смяташе, че сега му е дошло времето да се прояви и изяви както политически така и, всеки един българин смяташе, че сега вече му е дошло времето да се изяви. Обаче, накрая нещата така се развиха, че всички се провалиха без изключение.

Тези последователи на Учителя също минаха през тези етапи, смятаха, че е дошло това време да се изявят, да се проявят, да бъдат ръководители, да обучават българския народ в Новото Учение. Какво ще поучават те? – Те не са се научили, не са се поучили – ще поучават другите! Това е изключено! И минаха много години, и се разбра, че така не става тази работа. Онова, което е минало 1945 година до 1990 година, е неслучайно. И неслучайно комунистите са спрели всички условия на т.н. последователи на Учителят Дънов, защото ако бяха ги оставили, те щяха да провалят абсолютно всичко. Така че комунистите се явиха като спасители на Учението, макар техните действия да бяха насочени към унищожаването Словото на Учителя и да няма историческа следа. А това се дължеше на това, че ония сили, които воюваха срещу Учителя влезнаха в тях, обсебиха ги и те започнаха да изпълняват волята на ония сили, които воюваха срещу Учителя още от самото начало на идването на Учителя в България.

5 етап

Така че в момента – декември 1990 г., аз отидох при Лиляна Табакова с Марийка Марашлиева. Обясних, уточних и предложих. Какво предложих? Предложих да работя с нея, да опишем и да запишем нейните спомени. И тя непрекъснато ми казва: „Абе какво ще ги описваш, какво ще ги разказвам? – Аз ги имам.“ Обаче аз това нещо не мога да превключая, аз това нещо не мога да го възприема какво тя иска да ми каже.

6.2. ПРЕДАВАНЕ НА НЕЙНИТЕ СПОМЕНИ НА 141 СТРАНИЦИ ЗА РАБОТА

Тя не може да ме възприеме мене, аз не мога да възприема нея.
И накрая какво се оказа?

Аз веднъж получавам едно писмо, ето то е от 07.01.1991 г., където
тя ми пише:

Само Божията Любов носи Истината и пълния живот!

Брат Вергилий, желая да участвам в братски музикален сборник и
приемам Вашето предложение.

Привети! Цветана – Лилиана.

07.01.1991 г., София”

Значи две седмици след моя разговор месец декември, тя накрая
решава. И след като получих това писмо, аз се уговорих с Марийка
Марашлиева, отидохме при нея и разговаряхме подробно. И тогава аз
отидох при нея, разказах моя план, и тогава тя започна да ми разказва,
че тя има разговори с Учителя, срещи с Учителя, материали с Учителя.
И аз поисках тя да ми ги предаде, за да мога аз да ги прегледам, и да се
запозная с тях. И тя ми ги предаде.

И след като ми ги предаде, тя написа едно пълномощно под №2 –
аз съм ги номерирал. И пише следното:

Аз, Цветана – Лилиана Табакова предавам на д-р Вергилий
Кръстев моите разговори, срещи с Учителя от 6.06.1940 г. до 17.12.1944
г., наброяващи 141 страница, за да ги предаде за печат. Като той лично
ще финансира напечатването. Ще предам и нотните записи в оригинал
„Битието”, 12 песни. И останалите 3 песни от Учителя ги пазя досега.

15.01.1991 г.,

София,

подпис – Цветана – Лилиана Табакова

А свидетел е Фаустина Иванова. Тя беше непрекъснато при нея,
тя е пианистка.

И кое е най-интересното? Тя ми предаде този материал и аз в
разстояние на месеци наред, аз работех върху него. Как работех? Ами аз го
чета и аз си отбелязвам по страници някои неща, записвам ги, отбелязвам
ги с номера, защото материала беше написан много телеграфически – сбит
материал. И от него се виждаше, понеже тя разказваше някои неща, аз
вече виждах, че тя тука, понеже е имала много голям материал в паметта
си, няма как да го напише подробно и тя го е написала много сбито,
телеграфически. И фактически тя го беше озаглавила на някакви глави,
но нищо не се разбираше. Това означаваше, че аз трябва да си отбележа
тези неща, които аз не разбирах, да я разпитвам и тя да обяснява.

И сега кое е най-интересното? Най-интересното е, че това нещо аз
впоследствие го изпълних и след това в разстояние на 8 месеца аз работех
с нея, и правих записи върху нейните спомени. И започнах да записвам
нейните спомени още от самото ѝ рождение, всичко, каквото си спомняше
като момиче, като млада, като обучение в София, във Франция, цялата
нейна кариера. И стигнахме до онзи момент, където започна да се прави
коментар на онзи материал от 141 страници, които бяха на разговорите
на Лилиана Табакова с Учителят Дънов. И аз изваждах този текст, аз го

бях отбелязвал с молив по номера, аз го бях отбелязал в една тетрадка и започвам да я разпитвам. И за да мога да ѝ възстановя паметта, аз четях някои пасаж.

6.3. ЗАПИСИТЕ ОТ 40 ЧАСА В 10 РОЛКИ ПО 4 ПИСТИ

Какво значи пасаж от нейните разговори с Учителя? Ами аз бях си отбелязал по номера даден момент от нейния разказ, което не беше ясно за самия мен. Защо не беше ясно? Защото тя беше го дала телеграфически и аз нищо не разбирах. Щом аз не разбирах, не можеше да разбере и някой друг, защото все пак аз бях въведен в нейния материал от самото прочитане. А искам да ви кажа, че до тогава никой смъртен човек, никой българин не беше се докоснал до нейните неща. Ами тука е отбелязано кога тя ми ги предава.

Тя ми ги предава на 15.01.1991 г. – никой не беше се докоснал до тези материали и аз бях първия човек, който ги четеше тези неща. И аз я запитвах за дадена случка, събитие или пък онова, което не ми беше ясно, тя включваше, имаше невероятна памет. Аз я заварих, когато беше на върха си на своята памет – тя беше още жизнена, макар че беше възрастна. Това е 1991 г. Тя е много възрастна вече, тя е на 85 години. И тя е възрастна, обаче беше жива, с дух, със сила и разказваше подробно. И тогава тя се превключваше, направо се включваше – невероятно за мен, обаче тя се включваше в тази епоха, в този разговор с Учителя, и започваше да дава своето обяснение. И тези обяснения някой път бяха много дълги – 5–10–15 минути, половин час, тя се връщаше назад, събития, хора. Отиваше напред и т.н. И това всичко се записваше. И кое е най-интересното? Най-интересното е, че този магнетофонен запис успя да бъде съхранен и той беше вече един документ.

И така, в разстояние на много месеци аз успях да запиша много неща, и този материал беше записан в 10 ролки на 4 писти – това са 40 часа запис. Вие представяте ли си какво значи 40 часа запис? Бяха записани над 10 ролки. И което е най-важното – аз тука имам обозначение на един списък – кога са записвани ролките. И аз ще го предам на Полина, за да ги включи тези дати след моя разговор в момента. Така че бяха отпечатани 40 часа, това не е малко. И всичко, което трябваше тя го разказа и го обясни.

6.4. СПИСЪЦИ ПО ТЕМИ

Следващият етап – тя ми предаде няколко списъка на онова, което тя беше работила по теми и материали, които тя беше приготвила. Ето сега представям тези **теми от Учителя** – на брой 21, които тя е работила и които теми тя ми ги е показвала, аз съм ги виждал, аз съм ги преглеждал нали пред нея. И което е най-важното, тези теми впоследствие – те изчезнаха. Някои бяха дошли при мене, аз ги върнах с опис и накрая тези 21 теми, те изобщо изчезнаха. Те бяха ограбени, ограбени, разбити, с цел да не дойде нищо при мене и да ѝ се разруши архива. И това беше направено.

Теми от Учителя:

1. Окултно-мистичната Школа по пеене;
2. Орфей;
3. Дневници – срещи с Учителя и разговори по музиката;
4. Писмо на брат Христю до Мориц Басан;
5. Последната ми среща с Учителя;

6. Защо астрологията не е приета като положителна наука?;
7. Астрология – кръста и неговите мистерии;
8. Цигулката и Страдиварий;
9. Щастието;
10. Живота;
11. Женитбата;
12. Дните на седмицата. Тонове на гамата;
13. Учителят за пеенето;
14. Предсказания от Учителя;
15. Какво говори Учителя за българите и България?;
16. Скъпоценните камъни и планетите и месеците и седемте
цветя;
17. Музиката от Учителя;
18. Кабалата, букви и числа от Учителя;
19. Какво говори Учителя за Новото Битие?;
20. Първи том: Какво говори Учителят за Себе Си?;
21. Втори том: Какво говори Учителя за Себе Си?

В следващия материал, аз съм го озаглавил **„За музиката на Учителя“**, тя тука беше си отбелязала в 12 точки неща, които тя беше работила по музиката на Учителя във връзка с нейната симфонична оратория „Новото Битие“ – „Сътворението на света“.

За музиката на Учителя:

1. Учителят свиреше и пееше симфоничната оратория Новото Битие – сътворението на света;
2. Окултно-мистична Школа по пеене;
3. Учителят свиреше и пееше 12 нови песни:
 - 3.1. „Отче наш избави ни от изкушение“;
 - 3.2. „Ти ще сполучиш в живота“;
 - 3.3. „Вену Бахар“;
 - 3.4. „Една вечна Истина, която е Бог на Любовта“;
 - 3.5. „Химн на Слънцето“;
 - 3.6. „Странник Съм“;
 - 3.7. „Обичам Те Господи“;
 - 3.8. „Моето Слънце днес ще изгрее“;
 - 3.9. „Молитвата“;
 - 3.10. „Песен на Ангелите“
 - 3.11. „Каж ми светлий Божи лъч“;
 - 3.12. „Божествена Любов ме озари“

Учителят непрестанно ми даваше упътвания и съвети как да пея и играя ролите си в Операта и живота. Той казваше: „Всяко движение изразява един музикален тон.“ Той ме режисираше в ролите ми.

И това, което тя беше подготвила, имаше и ноти – нотен текст, и тя беше описала и на ръка много неща във връзка с този нотен текст, тя беше дала своите обяснения. И което е най-интересното – този материал също не дойде при мене. Той беше ограбен, ограден с цел отново да не дойде при мен.

6.5. МАТЕРИАЛИТЕ СЕ ОТКРАДВАТ

Следващият материал, който тя беше приготвила, това беше един друг материал, който започваше с „Учителят за дишането“, „Учителят за славянството“ и т.н. Това бяха различни теми, които тя беше работила и което е най-важното – тука бяха отбелязани и страниците. И тука както виждам някои бяха отбелязани над 20 страници, написани от нея – 20–30 страници и т.н. Този материал също беше окраден, ограбен и не дойде при мене.

Работа по теми от Словото на Учителя

1. Учителят за дишането;
2. Учителят за Славянството;
3. Учителят за Пентаграмата;
4. Учителят за Школата;
5. Учителят за пътят на човешката душа
6. Учител и ученик;
7. Учителят за човекът извън Школата;
8. Учителят за човека пред прага на Школата;
9. Учителят за Школата и жената;
10. Учителят за посвещението на ученика;
11. Учителят за Битието;
12. Учителят за задачите на Школата;
13. Учителят за изпитите на ученика;
14. Учителят за богомилството;
15. Учителят за Новата епоха на Водолея;
16. Учителят казва защо избра България като духовно-мистичен център
17. Учителят за Изгрева като център на Новото учение;
18. Учителят за богомилството – предвестник на Новото учение;
19. Учителят за трите клона на богомилите;
20. Учителят за Славянството и богомилството;
21. Учителят за богомилското учение.

/Сестра Цветана – Лилиана Табакова – за Вергилий/

Ето сега, например този материал (Работа по теми от Словото на Учителя), тя пише и тя го написва този лист, и пише така отзад: „Сестра Лилиана – Цветана Табакова – за Вергилий“.

За Вергилий, обаче материала го няма при мен, а има само това, което тя е описала от 21 точки.

6.6. КОИ БЯХА РУШИТЕЛИТЕ

Ето, това представляват онези, които разрушиха всичко! А те бяха изпратени точно за това – за да разрушат.

В следващия етап, минаха няколко месеца след като аз работех с нея и част от материала, който тя беше ми предала, трябваше да бъде прикачен като документация към онези записи, които аз направих. Но онези, които бяха около нея я подкоросаха. Защо я подкоросаха? Ами защото искаха да пречат.

И сега, тука е интересно да разкажа за онези, които пречеаха. Първо пречеаха музикантите. Те разбраха, че аз работя с нея. Кой съм аз,

за да работи с нея? И което е най-интересното, всеки един от музикантите тогава между 1975 г. и 1990 г., в разстояние на 25 години, тези, които бяха студенти, вече бяха минали 25 години и бяха станали 50 годишни – никой не беше работил с нея, защото те **не можеха да я издържат психически**.

А тя не си даваше материалите, тя искаше около нея тия музиканти да се въртят, тя да ги обучава, тя да им преподава, тя да им бъде настойник и еди какво си, еди какво си. А тия музиканти на тия неща не бяха свикнали, те бяха израснали в среда напълно безотговорно и те не можеха да се подчиняват. Те не можеха да се подчиняват на своите професори и на онези норми, които съществуваха в Консерваторията, че ще се подчинят на Лилиана Табакова! Това беше изключено! По-късно тези музиканти завършиха, правиха опит да работят в различни държавни учреждения, а тогава по времето на социализма, комунистите бяха създали една стройна система за всички онези музиканти, които завършваха Консерваторията да могат да работят и да се обучават, и да продължат своето обучение. И във всеки окръжен град имаше Симфоничен оркестър. А вие знаете ли какво значи Симфоничен оркестър от 50–60 човека да получават заплата всеки месец? И те се обучаваха, изпълняваха свои неща, правеха концерти. Но пред кого ще направят концерт, когато в един окръжен град всички, които се интересуват от класическата музика, ами те са музиканти в самия оркестър? Да кажем те са 80–100 човека и още 100 човека има техни роднини, познати – 200 човека. Какво представляват 200 човека в един салон? – Нищо. И тогава комунистическата власт беше наредила, за да може разни работнически колективи, даваха им безплатно билети, за да присъстват на техните представления. Така че един Симфоничен оркестър в един окръжен град пролетта даваше 1–2 концерта, есента даваше 1–2 концерта, за да може да узаконят, че получават своите заплати и за да се отчетат, че получават заплати – ето имат някакво творчество и някакъв продукт.

Така бяха нещата по ония години. Така че тия музиканти, които отиваха, направиха опит, те не можеха да издържат. Всички се провалиха без изключение. Защо не можеха да издържат там? Защото те не се подчиняваха, а камо ли да се подчинят на Лилиана Табакова! Това беше изключено! И това беше причината, че те не можеха да работят с нея. Те отиваха един-два пъти, слушаха, напускаха я и около нея нямаше т.н. приемници от самите музиканти. Нямаше ги, те изчезнаха. И всеки, който идваше, стоеше по 1–2–3 пъти при нея, и изчезваше, и повече не желаше да се мярка. Така че аз, когато отидох и започнах да работя, аз трябваше да издържа. И аз издържах!

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че около Лилиана Табакова нямаше много музиканти, но имаше един антураж от нейни привърженици, имаше хора, които тя крепеше и движеше около себе си, които трябваше да се възхищават от нея. И кое беше най-интересното? Най-интересното е, че тя беше в самата си стая, където живееше, хола. Тя спеше в другата – в кухнята. В хола тя беше сложила портрети, плакати, които трябваше да докажат какво представлява тя като личност, като индивидуалност, като творческа личност, като певица, нейната кариера и т.н. И този хол представляваше цяла изложба, и тя обикновено почваше да разказва – това, това, това, това, това. Обаче, този разказ продължаваше 2–3 часа и не всеки можеше да издържи. И когато аз работех с нея тя също ми ги разказваше. Аз тогава носех фотоапарат и заснех така публикация

след публикация, която беше окачена на стената на картони, на разни стъкла сложени в рамки, и т.н. И аз успях що-годе да запечатам много неща. Между другото тя ги разказваше, а аз ги записвах, записвах нейния глас, така че що-годе онова, което беше закачено по стените на Лиляна Табакова, аз съм го запечатал на фотолента и е запечатано чрез нейния разказ.

И което е най-интересното – дойде време всичко онова, което тя разказваше и което беше около нея, и служеше като един музей, впоследствие той беше разбит, разбит от нейните последователи, от нейните хора, които се движеха около нея и разграбен и ограден.

6.7. ПИСМО ЗА ВРЪЩАНЕ НА МАТЕРИАЛИТЕ ПОЛУЧЕНИ ОТ НЕЯ ЗА РАБОТА

По-нататък, всичко това, което тя беше ми дала за работа във връзка с нейните неща, аз получавам на 01.06.1991 г., получавам едно писмо от нея, аз това писмо ще го приложа.

1 юний, 1991 г.
София

Уважаемий брат Вергилий Кръстев,

На 20 Декемврий 1990 г. ме посетихте със сестра Марийка Марашлиева и ми написахте едно условие за съвместна духовна работа с подписа и датата и адреса ви. В това условие вие пишете, че ще съдействате и финансирате печатането на мои материали, написани на пишеша машина /при неблагоприятни условия, лентата не работи и др./ И когато се продадат книгите ще си вземете каквото сте похарчили. Аз ви се доверих и ви предадох 12 от моите материали, също с двата ни подписа.

Вие сега отлагате това печатане да стане след неопределено време, а аз искам сега докато работя на Земята за Учителя да бъдат издадени. Затова моля ви, върнете ми тези материали, защото поради повдигането на цените аз съм затруднена за издръжката си. Досега плащах 15 лв. наем на месец, а сега ми искат 120 лв. наем от м. март. Досега за три месеца – 360 лв. По-рано плащах за парно 10,12 лв., а сега ми искат 110 лв. По-рано плащах 5–6 лв. за електричество, а сега платих 26 лв.

Учителят ме предупреди, че те ще ме освободят заради моите убеждения и те ми казаха да се откажа чрез Държавен вестник от убежденията си, защото оперната сцена ми сервира голяма слава с изпяването на всяка моя роля, а това не е прието за тях поради моите убеждения.

Ето списъка на материалите, които получихте от мене: 1. Среци с Учителя; 2. Учителя за Орфей; 3. Последната ми среща с Учителя; 4. Писмо на Брат Христо до Морис Васан в Париж; 5. Учителят за пеенето; 6. Учителят за музиката; 7. Учителят за щастието; 8. Учителят за женитбата; 9. Учителят за живота; 10. Списък на материалите ми; 11. Учителят какво говори за Себе Си – първи и втори том; 12. Дните на седмицата.

Аз продадох пералня, прахосмукачка, за да платя една част от това, което ми искат и ще продам и други неща. В чужбина на ръце ме носеха.

Моля върнете ми материалите ми. Сега пак пиша други преживявания с Учителя във връзка с моята творческа работа на сцената. Аз не изменям доверието си във вашата честност и почитеност, защото безкористието е знак, че каквото прави човек е направено с Любов, а не със сметка и интерес. Аз ви благодаря за усилията, които вий проявихте в нашата съвместна работа. „Господ и в Ангелите Си намира недостатък, колко повече в нас“, казва Учителя в Словото Си.

Привети: сестра Цветана – Лилиана Табакова.

6.8. ВРЪЩАНЕ НА МАТЕРИАЛИТЕ ОБРАТНО

И в това писмо тя описва какво ми е дала и си иска обратно тези нейни неща и тя тука описва защо си ги иска.

А това нещо беше написано на пишеща машина, тя не можеше да пише на пишеща машина – някой беше правил опит да пише на пишеща машина с много грешки, но беше ми изпратено – аз го получих. Това е на 01.06.1991 г., значи месеци наред след като аз съм приключил работа с нея. Аз съм приключил работа с нея някъде към месец март–април 1991 г. Значи два-три месеца след това, след като ми е предала материалите, идва писмо и тя си иска нещата. И аз тогава какво да правя? Аз съм ядосан, обаче казвам: „Не, аз трябва да си върна нещата, да бъде чист.“ И аз отивам с Марийка Марашлиева и на 14.06.1991 г. аз връщам всичко каквото тя ми е дала и тези материали, които трябваше да ми послужат и да бъдат приложени към нейните спомени. И тука, аз й предавам:

„Ето аз Лилиана – Цветана Табакова получих от Вергилий Кръстев обратно материалите, които бях му дала за печат по мое искане както следва. И тука е описано всичко и е описано, че магнетофонните записи остават аз да работя с тях и т.н. Беше направен протокол и този протокол аз го получих, тя ми се подписа, че е получила нещата и аз предадох нещата.

Приемо-предавателен протокол – 14.06.1991

Днес, 14 юний 1991 г. аз, Цветана – Лилиана Табакова получих от Вергилий Кръстев обратно материалите, които бях му дала за печат, по мое искане, както следва:

1. Срещи и разговори с Учителя;
2. Орфей;
3. Учителя за живота;
4. Учителя за Себе Си
5. Дати и събития през земното пребиваване на Учителя;
6. Писмо на брат Хр. До Мориц Басан;
7. Въведение към писмата на бр. Хр. До мене;
8. Последната ми среща с Учителя;
9. Учителя за пеенето;
10. Учителя за музиката;
11. Прибавка към Школата по пеене;
12. Прибавка към окултно-мистичната Школа по пеене;
13. Учителя за дните на седмицата;
14. Учителя за Изгрева като център на Новото Учение;
15. Списък на материалите;
16. Радио – интервю.

Колоратурен репертоар на Цветана – Лилиана Табакова.

Всички материали ми бяха представени в папки. Вергилий не ми дължи нищо. Магнетофонните записи, които направи с мен за творческия ми път и срещите ми с Учителя остават за него, с които той ще работи както намира за добре. С това нашия договор с него приключва за издаване на нашите материали.

Подпис:

Цветана – Лилиана Табакова
Съгласен с това: Вергирий Кръстев

6.9. ПОЛУЧАВАНЕ НА ПЪЛНОМОЩНО ЗА ПЕЧАТ

Значи това е юни. И след като предадох нещата, нещата щогоде се успокоиха. И по-нататък стана така, че тя също видя, че нищо не става, че се объркаха нещата, и през месец декември аз отидох при нея с Марийка Марашлиева. И тя ми даде пълномощно, и подписа съгласие да използвам магнетофонните записи, и да редактирам текста. Тя ми разреши да публикувам нейните спомени в „Изгревът“, заедно с онзи материал, който ми е дала и с магнетофонните записи. И това е датата 03.12.1991 г.

Пълномощно за печат – 3.12.1991

Аз, Цветана – Лилиана Табакова разрешавам да публикува мои спомени в Сборника на Изгрева на Светлото Бяло Братство от Вергилий Кръстев. Да използва магнетофонните записи и да редактира текста.

Подпис: Цв. Л. Табакова

3.XII.1991 г.

София

По-нататък как се развиха нещата? Ами нещата се развиха така, че около нея се движеха много хора. Онези, които се движеха около нея, успяха да я настроят срещу мене и тя си прибра нещата.

Следващият етап – тя вече търсеше други хора, които да ѝ отпечатаат. Аз съм го описал случая и в „Изгревът“ том IV, който излезе през 1995 г., значи преди 12 години има един очерк за Лилиана Табакова от с. 595 до с. 600.

Тука аз съм описал щогоде последователно всички етапи през които се мина и през тези етапи тя предаде материалите на други хора, които да отпечатаат.

Те ги отпечатаха. Един от тези музиканти беше Огнян Николов. Той и заедно с един друг от Варна, те отпечатаха нейната школа, след това отпечатаха и други неща и разбиха нейния материал.

Сега каква беше целта? Целта беше първо да ми се попречи на моята работа и на моята концепция. Попречиха ли? Да – попречиха.

Следващият етап беше да разрушат моя контакт с нея. Разрушиха ли го? – Разрушиха. Сполучиха ли? – Сполучиха.

Трето – следващото нещо, което те направиха, те трябваше да ограбят и да разбият целия архив на Лилиана Табакова.

И което е най-интересното: около нея имаше 5–6 души нейни познати, които се въртяха около нея и след като тя стана немошна, те започнаха да прибират част от нейните материали. А те бяха запознати за тези материали от много разговори на Лилиана Табакова с тях, защото тя обичаше да разказва това-онова, те слушаха. И накрая какво се оказа? – Че онези теми от материали, които аз тука публикувам, при мене не дойде нищо.

Всички тези материали изчезнаха и бяха ограбени. И не дойдоха изобщо при мене. Така че онези сполучиха на онзи етап да разрушат. Това бяха първите рушители на архива на Лиляна Табакова и той изчезна.

6.10. ЗАЩО НЕ МИ ПРЕДАДОХА ТЕТРАДКАТА С НЕЙНИТЕ ЗАПИСИ С ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Следващият етап, какво става? Следващият етап – аз искам да прибера нещата, обаче, Благовест Жеков, който тогава беше председател на Братския съвет, освен това той познаваше много добре Лиляна Табакова, Лиляна Табакова много добре го приемаше, а между другото той знаеше много добре, че Лиляна Табакова живее в техния двор, че имат много добър контакт Лиляна Табакова с Жечо Панайотов. И той няколко пъти беше ме заварвал как аз работя с нея, и правя записи. И той знае, че аз работя с нея.

И сега кое е най-интересното? Най-интересното беше, че Лиляна Табакова по едно време беше решила да ми даде, **имаше една тетрадка**, в която беше си записала всички песни от Учителя плюс онези там 4–5 песни, които тя не беше ги публикувала. И аз бях си оставил паспорта, за да ми ги даде, и аз на следващия ден да върна и да извадя на ксерокс. Обаче, той се явява и казва: „Не, няма да ги давам, аз ще ги препиша.” И тя не ми ги даде, и аз си прибрах паспорта.

Минава един месец и аз й казвам: „Преписа ли песните?” И той пита: „Кои песни? Представете ли си? Нищо не преписа и тая тетрадка изчезна. Ако той не беше попречил, аз щях да прехвърля на ксерокс и сега нямаше да имаме никакъв проблем с тези песни.

А в момента тези песни ги няма. И тетрадката я няма, така че той беше един от тези, които попречи.

Следващият етап, аз трябваше да получа целия неин архив, обаче, той се противопостави – не го даде.

Следващият етап, когато аз работех, аз занесох на Петър Ганев и му показах пълномощното на Лиляна и му показах пълномощното, пуснах му касетката с нейния запис. И казвам: „Ето аз работя с нея и искам този материал да дойде при мен. И той казва: „А-а-а, да, аз ще ти съдействам.” И по-нататък материалите, трябва да се приберат. И отива той с колата Петър Ганев, и той ги прибира у тях. И като ги прибира у тях, той знае, че аз съм работил с него. Вместо да ми се обади да дойда аз да прибера материала и архива, те ги държат месеци наред там в тяхното мазе. Шест-седем месеца ги държат или повече, става наводнение. И понеже става наводнение, водата отива към материалите, към кашоните. Тогава те извикват представители на Братството, онези които се занимават с библиотеката. Отива Величка Драганова и други, прибират материалите в кашона, и ги занасят в къщата на Райна Калпакчиева, която тя я завещава, и която става впоследствие т.н. „Бяла къща”. И тези неща те ги държат години наред.

И сега кое е най-интересното? Най-интересното е, че всеки, който минава през нейните материали си прибира по нещо. Пример: ами онези, които бяха от антуража на Лиляна Табакова, те прибраха всички тези материали по теми за които говорех. По-нататък Благовест Жеков, който е музикант също си прибира доста неща в папки. След това материала отива при Петър Ганев. Петър Ганев също си прибира много неща – един-два кашона си прибира. И онова, което онези поемат и занасят в „Бялата

къща", там да седи и да се съхранява, вече този материал е разбит. И по-късно, когато аз работех със спомените на Пеню Ганев, а това е бащата на Петър Ганев, когато се ровех там в мазето и търсех материали, той беше ме допуснал, тогава излезнаха един-два кашона с материали на Лиляна Табакова. И той ми каза: „Ами те са на Лиляна – вземи ги.“ И аз ги прибрах. Какво бяха? Там беше единия кашон бяха нотни записи, другия кашон бяха разни други материали. Какви бяха други материали? Ами различни материали, които в момента са при мен и с които аз сега ще работя. Аз с тези материали още не съм работел. Така че това бяха два примера с доказателство, че през всеки един етап материалите се разбиват и се взимат, крадат се. Целта е да се унищожи този неин архив и досега всичко сполучва.

6.11. РАБОТАТА МИ С МАГНЕТОФОННИТЕ ЗАПИСИ ОТ 40 ЧАСА

По-нататък – следващия етап, следващия етап, аз нищо не можех да направя и аз след това започнах да работя. Как започнах да работя? Ами аз бях решил да задвижа този материал за Лиляна Табакова. Първо аз имах 10 ролки по 4 часа записи – това са 40 часа записи. Тези ролки аз трябваше да ги прехвърля на касетки по един час касетка – значи 40 касетки. Вие знаете ли как се прехвърля от магнетофонен запис, от ролков магнетофон на касетофон 40 часа? Вие може ли да си представите това нещо? Не можете да си представите! Обаче, работих един месец и успях да ги прехвърля. След като ги прехвърля всяка една касетка, аз пускам едно-две изречения да видя какъв е записът. Някъде е сполучлив, някъде не е сполучлив, но между другото записите на Лиляна Табакова бяха много добре станали, защото аз записвах на хубав микрофон, на стойка и поднасях на 30 см. пред устата. Така че записите на ролките са задоволително добри.

Така че аз подготвих 40 касетки прехвърлен запис на касетки и ги предадох на Марийка Марашлиева, които тя работи близо една година. Вие как смятате? Как се прехвърлят 40 касетки запис на машинописен текст? Тя взима касетката, пише касетка първа – страна А. И пуска, и слуша едно-две изречения. Спира касетката и пише на пишещата машина. Пуска пак едно-две изречения, пак го записва, после връща дали е записала точно. И така – касетка по касетка – пише страница А. Обикновено една касетка беше от порядъка на 15 страници машинописен текст – 7–8 страници от едната страна А на касетката и 7–8 страници от страна В на касетката. Така че една касетка имаше от порядъка на 16–17–18 страници запис на пишеща машина. И този запис тя работи една година.

След като тя ми го предаде, аз го прегледах и се оказа, че на някои места тя не е успяла да разбере онова, което е казала Лиляна Табакова. А аз между другото някой път се обаждах и задавах своите въпроси или пък тя не е записала моя глас. И тогава аз какво направих? Ами аз работих също няколко месеца. Как работих? Ами аз пускам отново същия запис, който е на касетката – 40 часа и няколко месеца аз работех отново като следях този машинописен текст, който беше извадила Марийка Марашлиева с онова, което слушах от касетките – дали отговаря. И където имаше пропуск, аз с химикал пишех, записвах, допълвах и т.н. И след няколко месеца – след 3–4 месеца аз подготвих материала, и той беше готов. Този материал беше готов за въвеждане.

И по-късно, някъде към 1991 г., аз този материал го предадох на един сътрудник, който работи няколко месеца, за да го въведе. С този сътрудник имахме много големи проблеми, разпавии, неприятности и т.н. Той успя да го въведе, след това беше направена разпечатка от Вихър Пенков на материала. След това тя направи корекция и след това ние материала си го прибрахме на дискети, и на разпечатка.

Така че този материал ние в момента го имахме на няколко места. Първо го имахме като магнетофонни записи на самите ролки, които аз съм записал. Второ – имахме го на касетки, които аз съм прехвърлил: 40 часа – 40 касетки. Трето – имаше го на машинописен текст, който го беше прехвърлила Марийка Марашлиева. И четвърто – вече го имахме на компютърен набор към дискетите плюс разпечатката.

И това нещо стоеше години наред тук в няколко кашона, и чакаше своето време. И понеже не ми предаваха материалите, аз в момента бях спрял този материал, и той стоеше. Стоеше и чакаше своето време. И минаха години наред, значи Лиляна Табакова си заминава през 1995 година – на 01.04.1995 г. Минават няколко години, нейния материал е разбит. Аз знам, че е разбит, аз знам, че той не е предаден на мен – на мен нищо не ми се предава. И при мен остава това, което аз съм работел с нея. И така се случиха нещата, значи **тя си заминава на 01.04.1995 г.**, аз през това време правя различни опити да подредя нейния материал.

6.12. ВЪВЕЖДА МАТЕРИАЛА НА КОМПЮТЪР И ГОЛЯМОТО РАЗИГРАВАНЕ

Аз не можех да се примиря, че толкова много труд от мен, от Марийка Марашлиева, и от онези другите, които съдействаха да отиде напразно, и аз продължавах да се боря и да влагам сили и енергия, за да мога да включа нейния материал.

И след много умувания, и след много разговори, успяхме чрез Вихър Пенков да се свържем с една сътрудничка на име Деляна, която се съгласи да въведе този неин материал. И тогава, това беше на 02.01.2001 г. Аз направих едно изложение до нея, дадох ѝ упътвания, начертах ѝ план и концепция, и ние предадохме този материал, за да го въвежда. А този материал беше машинописния текст, който беше извадила Марийка Марашлиева от 40 часа магнетофонен запис.

Това беше невероятен материал и много голям материал! И тази Деляна, трябваше да го въведе. Обаче, когато започна да работи, тя беше медиумична, влезнаха в нея сили, същите сили, които бяха влезнали в Лиляна Табакова и започва едно голямо разиграване. Вихър Пенков ходеше, слагаше програми на компютъра, уточняваше се с нея. И тя започна и него да разиграва, и мене да разиграва, и ние се чудехме какво да правиме. По едно време решихме да си прибираме материала от нея, но накрая решихме и ѝ го оставихме, за да може да го довърши. Няколко пъти правя опити да си прибера материала, обаче тя се усети и казва: „Не, аз ще си го довърша.“ Така че тя работи може би две години по този материал и накрая ние го прибрахме. Тя го въведе, след това прави корекции. Тя имаше въпроси към мене, изобщо! Тя понеже влезна в този материал, видя каква енергия и какво нещо тече в този материал, който беше минал през мене и се наду като балон, и се опита вече да ме командва и мене, да командва и Вихър, да се разполага с материала. Ние накрая успяхме да си приберем материала и когато си прибрахме материала балона се спуска и вече нея я няма. Тя изчезна, изчезна от полето.

И така че ние прибрахме този материал, и беше свързано с много големи неприятности и разиграване. Ако знаете какво разиграване беше! Аз по едно време мислех да го описвам, да си го забележа на точки и казвам: „Абе какво ще го описвам бе? То не е за изтърпяване, камо ли за описване!“ Но беше невероятно разиграване – невероятно! След този период от две години – значи към 2001–2002 г. вече 2003 г., аз бях свободен с материала.

Следващият етап – аз този материал вече беше готов и казах: „Аз това, което имам е напълно достатъчно.“ Кое е достатъчно? Ами аз имах нейния материал, който аз го бях подготвил. Той беше изваден, беше набран, изваден на разпечатка. Всичко имахме на дискети, подготвен материала. И аз го предадох на Ефросина Ангелова-Пенкова, която трябваше да го работи. И тя почна да го работи, и ние това, което имаше, беше напълно достатъчно.

Освен това аз имах и снимков материал. Тя навремето ми предаде нейните снимки, които аз лично ги заснех, направих репродукция. Заснех ги, аз имах лаборатория, сам съм си ги заснемал, сам съм си ги проявявал. И негативите ги имам – „Лайка“ формат и 6 на 9. Така че тези снимки, които тя имаше, аз ги имам и съм ги запазил. Това успях да го съхраня, защото впоследствие тия снимки изчезнаха. А между другото тя много снимки не ми и предаде. Тя ги криеше, абе тя ревнуваше. Абе казвам: „Дай да ги заснемем и да ги съхраним.“ – Не, тя просто ревнуваше и смяташе, че аз ще я окрада. Аз не я окрадох, а дойдоха другите, които бяха нейни близки, те я окрадоха. Защо? Ами тия снимки в момента ги няма. И аз ги нямам, аз ги знам кои са, виждал съм ги, но никъде ги няма. Те изчезнаха. Защо изчезнаха? Ами те нали бяха изпратени точно за това – да крадат, да ограбят и да разрушат нейния архив. И те го разрушиха! Те си сполучиха за това, което те бяха изпратени, те си изпълниха задължението точно както трябва, така както изискваше техния Господар.

6.13. СПИРАНЕ НА РАБОТАТА ПО ЛИЛЯНА ТАБАКОВА

Така че към 2003 г. аз вече предадох материала на Ефросина, за да го обработва, за да може ние да го издадем. Обаче, материала не е пълен. Между другото аз имах и друг материал, който трябваше да обработвам и друг материал от нейната документация, която трябваше 3–4 месеца да обработвам и още 3–4 месеца да се въвежда. Значи това означаваше още половин-една година работа с допълнителен неин материал. И понеже аз вече движех другите томове от „Изгревът“, и този материал остана при Вихър Пенков и Ефросина години наред, ама години наред. Колко години наред? Ами 10 години. Защо? Ами ето сега над 10 години стоя този материал, ето този материал аз успях да си го прибера сега през месец януари 2007 г. Значи той стоя над 10 години при тях. Защо? Ами той стои блокиран, тя отначало работи няколко месеца и той беше спрял от мене, беше спрял от обстоятелствата. Не ми предаваха материала и аз спрях всичко, и казах: „Докато не ми се предаде материала – ще стои!“ Това, което аз съм направил е напълно достатъчно, едно следващо поколение да продължи.

Така че разиграваниците с Деляна преминаха. След това материалът стоя десетина години при Вихър Пенков и Ефросина. Стои и чака своето време.

6.14. ГОЛЯМОТО РАЗИГРАВАНЕ ПРОДЪЛЖАВА

Преминаха доста години и през 2002 г., значи 7 години след заминаването аз вече направих опит, срещнах Благовест Жеков и направих опит той да ми предаде някой неща от нейния архив. И той обеща, че ще ми дадат някои неща. И бяха ми определили дата, аз съм си я записал, и съм я записал на календара – това е 04.11.2002 г., ден понеделник в 11 часа до 13 часа, среща в „Бялата къща“, за да ми се предадат някои материали. И сега аз отивам там, и го чакам. И той носеше две папки с ноти, и т.н. И казвам: „Абе дай тия две папки ноти да ги прибера.“ И той ми показва еди какво си, еди какво си. И аз казвам: „Чакай бе, това е лъжа и измама и кражба, което вие правите!“ И той като хвъркна, като почна да говори, почна да ми крещи, казва: „Чакай бе, ти да не си Господ бе? Ти какво смяташ с нас да правиш?“

А те ограбили материалите, аз съм свършил работата на Лиляна Табакова, а те ми крещят и ми викат, и искат да ме разиграват. И аз си тръгнах, аз си тръгнах. Казвам: „Повече с теб не се разправям.“ И си тръгнах. И по едно време той вика: „Чакай, чакай, аз това го правя за Господа!“ – „Какво?“ – „Ела казва да отидеме горе.“ Отиваме горе. Там беше една от тези, които се занимаваше с библиотеката – Величка Драганова. И те ми извадиха два кашона. В тези два кашона какво имаше? Там имаше разни ръкописи, които бяха извадени на ксерокс. И това беше една документация от 1975 г. до 1990 г. И аз така я погледнах, погледнах, и извадих нещо, и казах: „А, това е нещо много интересно.“

Аз си избрах някои неща. Но това не касаеше точно архива на Лиляна Табакова, това бяха материали от живота на последователите на Учителя около 1970 година до 1990 година. Тогава има големи борби за ръководство и т.н. и т.н. И по това време идва едно младо момиче на име Мая, и тя почва да се бърка. И аз се обръщам към нея, и казвам: „Вижте какво, вие сте изпратена тука, за да ми пречите и ми пречите!“ Ама три пъти ѝ го повторих. И накрая аз, ставаше въпрос за някакъв материал на Възкресен, във връзка с неговите с неговите протести с Драга Михайлова, която по ония години от 1970 до 1990 година е ръководител на Братството, призната от Комитета по вероизповедания. И това беше един материал, който мен ме интересуваше. Аз казвам: „Това е важен материал и го приемам.“ Обаче онова момиче скочи и казва: „Не вика това са много важни работи, ние не ги даваме.“ Еди какво си, еди какво си, а тя беше изпратена. От друга страна Благовест Жеков иска да прави опис. Аз се ядосах и казвам: „Абе какъв опис бе? Това са неща, които са предавани на мене, а вие ще ми правите опис!“ Аз си тръгнах, казвам: „Повече с вас не се занимавам!“ И си тръгнах.

И какво става по-нататък? И аз си тръгнах. И по-късно това момиче, което беше изпратено, вече нейния житейски път придобива друг път. Тя се изпокарва с онези, които бяха я изпратили от ръководството, накрая подава молба за напускане. Изобщо – сега 2007 г. тя изчезва от хоризонта. Ще изчезне, защото тя беше изпратена да пречи. И това е 2002 г., и повече аз не се занимавах с този проблем. Защо? Защото нямаше смисъл.

6.15. ПОЛУЧАВАМ ЧАСТ ОТ АРХИВА НА ЛИЛЯНА БЕЗ ОПИС

И минаха години, и аз тука декември 2006 г., на 15.12.2006 г. така ми хрумна, и аз направих една библиографска справка, описвах Лиляна Табакова къде се намира в „Изгревът“ с нейните материали, след това извадих на ксерокс нейната декларация и пълномощното за печат от 01.01.1991 г. и декларациите, които тя ми е предоставила да ползвам от магнетофонните записи. Извадих една касетка на нейния глас пълномощното, което тя чете, заедно със свидетелката Фаустина и го предадох на Величка Драганова. И ѝ казах: „Ето този материал, ти присъства 2002 г. – преди пет години и знаеш как се развива нещата. Ето направи опит да ми се предаде този архив. Ако ми се предаде – предаде, ако не ми се предаде, този материал, който е при мене ще стои още десетина години. Аз няма изобщо да го пипна, а пък вие правете каквото искате!“

И какво става по-нататък? Тя го предава на ръководството, на Братския съвет. Това е декември 2006 г., те в момента имат свои занимания, еди какво си. Но минава известно време, през месец януари, и Величка Драганова се обажда, че в момента ръководството е решило да ми се предаде този архив. Но преди това аз ѝ казах, че аз архива няма да го приемам чрез опис, защото те искаха да ми правят опис, да ми го предадат чрез опис. И аз тогава ѝ казах: „Виж какво, тези хора нямат право на решение. Защо нямат право на решение? Ама аз имам пълномощното, завещаано от Лиляна Табакова. Какви описи бе? Ама те казвам нищо не знаят, нищо не разбират. Аз съм работел с нея, те не са работили. Те откраднаха и разграбиха, и разбиха архива. И казвам: аз няма да получа нищо от нея с опис.“ И това го казах на моите сътрудници Вихър и Ефросина. Те дори се учудиха, че аз отказвам да получавам архива срещу опис. И казах: „Няма да го получа.“

И какво стана? Някъде към 13.02.2007 г., обажда се Величка Драганова по телефона и казва така и така. И аз казвам: „Виж какво, аз няма да получа този материал с опис.“ И тя казва: „Абе не бе, ние казва сме го приготвили. Има разрешение от Братския съвет. Ние сме го подготвили в няколко кашони, никакви описи.“ Това беше на 13.02.2007 г. и се уточнихме на 16.02.2007 г., за да отидеме и да прибереме архива. И аз на 15-ти срещу 16-ти бях под такова голямо върховно напрежение! Аз изобщо не съм спал, защото аз очаквах ново разиграване – да отида там, да се яви някой нов човек провокатор, да ме разиграват. И аз бях готов на всичко, и бях решил, че при положение, че се яви нов провокатор да си тръгнем с Вихър обратно, и повече да не се занимаваме, защото аз ѝ казах че това, което имам е напълно достатъчно, за да издам материалите на Лиляна Табакова. И което е най-важното – Вихър дойде с колата, взе ме, отидохме. Беше 10 часа и 15 минути. Влезнахме. И там ни посрещнаха. Дойде и Величка Драганова и този материал беше опакован. И какво беше опакован? То имаше 4 кашона с ноти. Впоследствие аз направих една декларация с която декларирах, че получавам 4 кашона плюс три кашона нейни материали, неин архив. Тези 4 кашона бяха, като ги прибрах и ги докарах в къщи, като ги отворих, те бяха ноти класически репертоар от различни нейни опери с които тя е пляла, изобщо класически репертоар – немски, френски, италиански, от времето, когато тя е била певица. Това е значи до 1945, 1946 година. Имаше и някакъв руски малък репертоар по ония години, което се изпълнява в Народната опера. И този материал аз го прегледах, той изобщо мен не ме интересува, в смисъл, че аз не

съм музикант и аз не мога да ползвам. И тогава реших, и се обърнах към Вихър, и той ще го предаде на Ставри – онзи, който е завършил Музикална Академия, който е диригент и който ще приеме този архив, за да може да го ползва. Иначе той така ще стои. Така че този материал след няколко дена ще бъде качен на лека кола и ще бъде закаран на Ставри, за да го приеме. А Ставри е син на Ефросина Ангелова-Пенкова.

6.16. МАТЕРИАЛИТЕ НА КРЪСТЮ ХРИСТОВ

По този въпрос така. Следващият етап – аз прегледах онова, което аз съм получил. И на единия кашон пишеше: „Материали на Кръстю Христов.“ Отварям аз кашона и какво да погледна! Първо този материал на Кръстю Христов аз го познавам. Защо го познавам? Защото тя ми го показваше. Кога ми го показваше? Ами показваше ми го 1991 година, когато аз работех. А сега е 2007 г. Значи са минали 16 години! Обаче, аз го помня, аз имам памет. Не само памет в моето съзнание, обаче и зрителна памет и аз го познавам материала, и знам какво представлява, и аз са запаметени в мене и нейните разкази за този материал и уважението, което тя имаше към Кръстю. И аз знаех ролята на Кръстю в нейния живот – аз знаех, друг не знае, защото аз съм присъствал на това, което тя е разказвала, аз съм присъствал на всичко онова, което са разказали нейните съвременници за нея и за Кръстю, и аз съм онзи, който е слушал какво са разказвали Мария и Борис за Кръстю и ония други техни съвременници за Кръстю и за Михаил Иванов. Така че тия неща за мен бяха напълно ясни, но това е един материал, който също беше интересен – исторически интересен материал.

И този материал така както тя ми го е показвала, и както ми го е разказвала, този материал сега в момента, след като отворих кашона, който ми беше предаден, и на който пише: „Архив Кръстю“, нямаше ги тези материали, за които тя ми ги разказваше.

Пример: за всеки рожден ден на Лиляна Табакова този Кръстю пише едно официално писмо, той се облича официално, чука на нейната барака, целува ръка, поднася неговото писмо към нея. Тя го приема с голям ритуал, големи неща. И той облечен официално, покланя се пред нея нали, и т.н. и т.н. Все едно, че тя е на сцената на Скалата или на Метрополитен опера и е някаква голяма, и предава й писмото, четете го писмото. Тя мига, поглежда към небето. И то изобщо не е за разправяне. Тя ми ги е разказвала тези неща. И освен това той на празниците, т.н. братски празници, това е деня на Пролетта, деня на Учителя, Рождения ден на Учителя, след това по време на съборите, заминаването на Учителя и т.н. – те са 4–5 братски празници, той също пише писма, отива при нея, носи ги официално и т.н. и т.н.

И всички тези неща тя ги съхраняваше, и ги пазеше, беше ги описала и тези писма в момента ги няма. После имаше много други неща, които тя ми е разказвала, ми е показвала и сега аз това, което прегледах в кашона, което беше ми предадено на 16.02.2007 г., тия неща ги няма. И това, което беше оставено, то беше разбито. Това на никой не му трябваше. Първо те не познаваха и материала, не познаваше човека. И това, което е оставено, то е така разбито и дали мога аз от този материал нещо да подготвя като очерк за него аз на този етап не мога да кажа, но ще направя всички опити да го представя. Защо ще направя? Ами той е, който

в момента задейства нещата, за да получа този архив, защото той иска да го има в „Изгревът“ заедно с Лиляна Табакова. Защото на този етап аз съм подготвил материала на Лиляна Табакова и без този материал, който сега получих, аз можех да издам два тома. Така че материала на Кръстю е разбит. Освен това няма снимки. Ето например в „Изгревът“ том XXII, ами аз съм поместил три негови снимки с Учителя, поместил съм и една снимка на Лиляна Табакова. Но това аз съм го направил, не го е направил някой друг. И тия снимки са там, и те са много красиви снимки. Вижда се Кръстю в присъствието на други последователи на Учителя около Учителя. Той весел, засмян, вижда се много добре и т.н. Така че аз съм го поставил в „Изгревът“ том XXII и той го има.

Сега, друго нещо, което искам да кажа, много хора това не го знаят, той е бил куц. Как куц? Ами той е имал вродена локсация на един от крака и от което единия му крак е по-къс. Това е от рождение. Вие сте виждали хора с вродена локсация – клати се като паток, единия крак му е по-къс и той ходи на пръсти. Така че той е белязан още от онова време. Така че онова, което Учителят казва: „Тука на Изгрева дойдоха куците, сакатите, слепите.“ Това е вярно. Той е един от онези, който е бил куц. А има и куци жени, така че има и сакати жени. Така че всичко което е говорел навремето Христа, това което е говорел Учителя всичко се сбъдва и Неговите последователи са слепи, куци, сакати, и какви ли не още. Така че неговите снимки ги има в „Изгревът“ том XXII. Така че аз съм се отчел пред него и много от неговите снимки не дойдоха, защото бяха окрадени. Това е положението.

6.17. КАКВО ОСТАНА ОТ АРХИВА НА ЛИЛЯНА ТАБАКОВА

Сега, следващите два кашона, които ми бяха предоставени като пише: „Архив на Лиляна Табакова“, аз ги прегледах. И сега кое е най-интересното, понеже говориме за снимки? Снимковият материал го няма. Имаше към 50–60 снимки нейни с Учителя. – Няма ги. Те бяха ги разграбили. Кой ги бяха разграбили? Ами бяха ги разграбили този антураж, които се движеха около нея и тия снимки бяха разграбени още по времето преди тя да си замине, когато беше немощна, когато те се движеха около нея. Те знаеха за тия снимки и всеки си взе нещо, за да си има спомен от нея. Както окрадоха материалите, които тука ще ги видите както аз съм ги описал и както аз ги представям, откраднаха и снимките. И тия снимки при мене не дойдоха. Добре че аз успях да преснема някой неща, които тя ми даде като снимки, но тя не ми даде всички снимки. Тя ми даде половината снимки. Другите – пазеше ги, не ги даваше. Ако беше ми ги дала, щяхме да ги имаме като документ. А сега те са разпилени, разграбени са и сега на никой не му трябват тия снимки, обаче те си ги държат. И най-накрая – и да искат да ги сложат някъде, те няма къде да ги публикуват, те нямат материали. Е, могат да ги публикуват някъде, но нека да ги публикуват. Но в момента при мен ги няма и ми се пречи на работата.

Следващото нещо, тя в момента е имала много точна документация. Каква точна документация? Ами тя е оперна певица, когато участва в някаква опера, тогава има програма, има листовки, вписани са имената на които участват, пише името Лиляна Табакова, в коя роля тя се явява.

Имаше документация – първо програмата, след това имаше още един-два листа във връзка с операта. Трето, вече имаше вестници в които имаше рецензия за дадената опера в която участва Лиляна Табакова. И

имаше и лични рецензии за нейното изпълнение. Това беше направено така че, тя беше си ги подредила и за всяка една опера, в която тя е участвала имаше документация с програмата, с рецензията, със снимки от самата опера. Е това е най-интересното! Имаше снимки от самите опери, в които тя е участвала! И тези снимки тя ми ги е показвала. И сега в момента, когато аз преглеждах какво се оказа? Тия снимки от операта ги няма! Няма ги тези листовки за програмите, няма някои неща от рецензията – изобщо разбито! Разбито всичко! И сега кое е най-интересното? Така както тя си ги беше подредила по опери, по дати, всичко е разбито. И сега аз като прегледах така, попаднах на десетина картона, защото тя беше ги залепвала самите статии от вестниците ги беше залепвала на едни зелени картони. Там беше се опитвала да слага и някои снимки от самите опери, които някой беше ги отлепил. И така аз съм получил десетина картона, които още нищо не значат. Нищо не значат! Ужким доказателство за нейната певческа кариера, обаче нищо! И добре, че аз имам един кашон, който съм получил навремето от Петър Ганев, там има някой неща рецензии. Така че след това, което аз работя ще може от едното и другото да сглобя някои неща, за да дам за нейната певческа кариера.

Пример: имам една папка, на която пише: „Материали във връзка с нейните дипломи, похвали“ и т.н. – във Франция, в чужбина. Отворих папката – празна папка, няма нищо, а с нейния почерк е отбелязано заглавието: „Документи във връзка с нейното завършване във Франция“. Документи, а няма никакъв документ. Къде са документите? Изчезнали са. Няма ги. Защо ги няма? Ами не трябва да ги има. Там е целта!

Следващият материал – имаше и други материали, които бяха във връзка с нейната кариера, които тя ми ги е показвала, които тя ми е разказвала. Но тези материали изобщо ги няма.

По-нататък, това е по отношение на нейната певческа кариера, имаше и някой други неща, които бяха свързани с нейната кариера – нейните опити да остане по-нататък. Между другото искам да ви кажа, че в разстояние на шест месеца тя самата лично си признаваше и го има в записите, тя е получавала заплата без да работи. И непрекъснато я викат да си продължи работата. Обаче, тя е сърдита, прави разни фасони на голяма певица и т.н.

А между другото по това време лично Тодор Павлов, който е академик Тодор Павлов, който е идеологът на комунизма в България, и който е председател на БАН, и който има няколко поста, който има пост в ЦК на Партията, и тя е много близка с неговата жена, той също е близък с нея. И казва: „Лиляна, ела при нас и ще те назначим като технически Директор на операта.“ Обаче, искат от нея официално тя да се откаже от идеите си от Петър Дънов в Държавен вестник. Обаче, тя не желае да стори това и в момента тя се разминава. Но ако беше отишла да работи в Операта, по друг начин щеше да се развият нещата. Можеше да не стане Директор по техническата част, можеше да си остане пак и да си пее. Но тя в онези години, тя не можеше вече да работи. Защо не можеше да работи? Ами тя беше примадона, беше свикнала на уважение, а вече нещата при социализма бяха се променили – всички бяха равни и командвах онези зад които стояха партийните билети, партийните секретари и т.н. и т.н. и т.н. Така че в ония времена тя не можеше повече да работи. Но имаше документация, писма до Тодор Павлов, имаше писма как той отговаря и т.н. и т.н.

6.18. ЗАЩО НЕ МИ ПРЕДАДОХА АРХИВА НА ЛИЛЯНА ТАБАКОВА

Днес е 20 февруари 2007 г., ден вторник. Часът е 10 часа и 15 минути сутринта. И така, продължаваме разказа за архива на Лилиана Табакова. И което е най-интересното във взаимоотношенията между Лилиана Табакова и Тодор Павлов и съпругата му, когато ѝ предлагат да заеме пост технически Директор по репертоара на Операта тя отказва, макар че са ѝ дали условие да се откаже от идеите на Дънов. Това тя не може да го направи. Обаче, е имало и друга възможност – да приеме тази служба без да се отказва. Но така се случват нещата, че тя под въздействието на други хора се отказва. И те я държат там, водят я по вedomост на работа, и тя шест месеца получава заплата, без да е работила.

Накрая я уволняват и тя вече престава да получава заплата. И от тука вече започва нейния трагичен път, защото няма пари, няма с какво да се издържа. Тя частни уроци не може да предава, защото тя не е възможно да предава частни уроци като педагог, защото тя е примадона. И така цялата тази документация аз съм я виждал между Тодор Павлов и Лилиана Табакова, и сега, когато получих архива, и когато го прегледах тя я няма, няма я тази документация. Някой я е прибрал. А кой я е прибрал? Ами прибрали са я онези, които знаеха за тези събития, онези нейни приятелки от нейния антураж са ги прибрали още в самото начало.

По-нататък, аз смятам, че на следващия етап, където мина този архив през Петър Ганев и Божанка, аз смятам, че те не са прибрали този архив, нито пък го е прибрал Блавест Жеков, който също беше прибрал някой неща. Така че той беше разбит архива още от самото начало и още от самото начало беше ограбен. Всеки който отиде там си взе това, което му харесваше, което беше слушал от нея. Прибрано и край!

И сега кое е най-интересното? Че на никой това нещо не му трябва – първо. Второ – държи го като някакъв спомен. А тя си замина 1995 г., до 2007 г. това са 12 години. Всички знаят, че аз съм работил с нея, които присъстваха около нея като неин антураж знаеха, но никой не ми даде нищо. И няма да ми дадат по простата причина, защото те пречеа още от самото начало. Те се движеха около нея и пречеа на нашата работа. Защо пречеа? Ами защото те искаха да бъдат антураж около нея и не допускаха никой страничен човек. А аз бях изпратен да свърша тази работа. И те по всякакъв начин ми пречеа, като ѝ говореха срещу мене, и тя не можеше да издържи, и беше повлияна от тях. Защо от тях? Ами тя трябваше да ми предаде целия архив, обаче тя не ми го предаде. Защо не ми го предаде? След това тя искаше още да се движи между архива, да показва на този, на онзи.

Целият неин хол беше окачен с картини, бяха окачени по стената различни нейни публикации. Имаше картони, на които беше залепила снимки. И нейния хол представляваше един музей, една изложба по всички стени и сложени на различни столове, дори и на самото пиано отгоре бяха сложени изказвания на Учителя за еди какво си, за музиката, за нея и т.н. И аз когато влезнах да работя с нея, работех именно в тази стая. Едвам намерихме една маса, на която аз седнах и правих записите. Така че тя се движеше в стаята си, имаше два-три куфара с катинари и тези катинари бяха заключени. А ключовете на тези катинари се намираха закачени на един шнур с който тя се превързваше. И беше много интересно, самия шнур, който е около нейния кръст закачен, на нея имаше 4–5 катинара.

И тя непрекъснато, за да покаже някой материал взимаше, отключваше, заключваше, и т.н. и т.н. И отначало на мен ми беше много смешно, обаче, дойде време когато като видях какъв е материала изобщо престанах да се усмихвам. И аз разбирах, че тя се страхуваше някой да не ѝ окраде материала. Но дойде време този неин страх стана действителен. Те първо ѝ разбиха материала, второ го окрадоха, прибраха го и премина през различни етапи.

Сега, другото, което е най-интересното, най-интересното е, че имаше например много интересни материали, които аз ги познавах, които аз ги виждах и сега в момента, когато получих архива гледам ги, търся ги – изобщо ги няма. А защо ги няма? Ами защото те са взети. А защо са взети? Ами те са взети с цел да се разбие нейния архив и всичко, което тя е правила и това, което вие ще видите по списък, което тя ми е предавала, за да го видя, и което го има на списъка и материалите, които аз впоследствие ги върнах по нейното желание чрез Протокола, който аз прилагам, ще видите, че тези материали изобщо ги няма и те не дойдоха при мен. И всеки, който отиваше при нея се стремеше да вземе от нея нещо, да публикува, ама не с цел да свърши някаква работа, а с цел като публикация да се покаже, че той нещо прави и т.н. и т.н.

Сега, аз всичко това съм го описал в очерка за Лиляна Табакова в том IV и всеки може да си направи справка, и да види как са нещата. На този етап аз получих архива и фактически този архив е преминал през, след като си заминава Лиляна Табакова през 1995 г., една седмица след това нейния архив се качва на една кола и се кара в Петър Ганев и Божанка се занимава с него. И вместо да ме извикат и да ми предадат материала, те го държат там месеци наред. Защо не ми го дават? Ами защото те смятаха, че те като музиканти ще се справят с този материал, че ще работят и т.н. Обаче, събитията се развива, те изобщо не познаваха материала и не можеха нищо да направят, макар че са музиканти.

6.19. НАВОДНЕНИЕ НА КАШОНИТЕ С АРХИВА НА ЛИЛЯНА ТАБАКОВА

Следващият етап, те го държат, не ми съобщават. Става едно наводнение в мазето, в което са кашоните и от това наводнение много неща се унищожават. И тогава те извикват онези, които са представители на т.н. библиотека на Братския съвет. Идват, натоварват го и го прибират, и го слагат в къщата на Райна Калпакчиева, която впоследствие къща тя преписва на Братския съвет, на Братството. И те правят там нещо като библиотека. И там се държи. И сега, което е най-интересното, държи се дълги години. И което е най-интересното, аз сега като получих материала, виждам някои материали унищожени от водата. Например Библията, една нейна Библия от 1925 г., тя направо е била потопена във вода, след това извадена и сега мокра. Някои страници са запазени, обаче тя не може нито да се подвърже, нито да се възстанови. Аз съм я сложил сега така да съхне. Друго нещо, което е още по-интересно, тя има една тетрадка, на която тя с флумастер си е написала молитвите, заглавията и самите молитви на Учителя. И което е най-интересното, при наводнението водата е измила всичко, и само са останали заглавията. Това нещо е много показателно за онези сили, които действаха и които обсебиха много хора, за да им разрушат нещата. И сега представяте ли си? Библията, с която е работила е унищожена, молитвите, тетрадката, с която тя е работела,

защото там са молитвите на Учителя също е унищожена и са унищожени разни още много, много неща за които ние не знаем.

И в момента нейния архив е разбит и унищожен, и разграбен.

Сега, друго, което искам да кажа, че това което аз в момента получих за сега е напълно достатъчно, за да допълня някои неща и да ги прибавя към онзи материал, който аз съм приготвил, и който материал е готов. Този материал е готов, той е набран и остава последния етап – да се види от Ефросина, и да се подготви за печат. Нейният материал е около два тома от „Изгревът“. Този допълнителен материал, който аз получих в момента, аз ще го прегледам и онези неща, които са необходими ще ги прибавя. Защото аз получих един кашон, аз имам един кашон с нейна документация. Този кашон аз получих от Петър Ганев навремето, когато работих върху архива на Пеню Ганев – на бащата на Петър Ганев. Аз тогава като влизах в мазето и там имаше 2–3 кашона и той казва: „Вземи ги вика, това са на Лиляна Табакова.“ Така че той ми ги даде. Някой влезна в него и той ми ги даде, и аз ги прибрах. И тези кашони бяха при мен. Минаха години, по едно време Божанка пита: „Абе къде са тия кашони?“ – „Ами тези казвам кашони Петър ми ги даде. Те са при мен и те са за онова, което аз съм работел с Лиляна Табакова.“ Така че там тези кашони аз, които получих, единия кашон е с ноти на Лиляна Табакова, които ноти Петър Ганев като музикант и Божанка като музиканти бяха си заделили, но те не можеха да работят с това нещо. Защо? Ами над тези ноти и над този нотен материал в кашона стоеше Лиляна Табакова в Невидимия свят, и тя не разрешаваше никой да работи с него. Ще кажете: „Как е възможно?“ Ами възможно е и този, който не е работил с нея и с и с нейния материал той нищо не знае какво значи да ти стои Лиляна Табакова върху главата ти и да стои над тебе! И ако влезне в тебе, направо ще те разруши. Така че аз получих някои неща от Петър Ганев, които аз съм ги тука прибрал, прегледал съм ги и знаех, че те ще ми допълнят онези два тома за които те бяха приготвени за печат.

И друго, което искам да кажа, че никой не би могъл да работи с нейния музикален архив. Защо? Ами те не познават изобщо нещата и дори че са музиканти, те изобщо не познават нещата, не познават целия този процес на работа върху този материал. И за тях това не е нищо. Сега, аз говоря за нещо друго, че този материал – музикалния репертоар не може изобщо да се работи с него и да се прегледа, докато не излезнат тези два тома. Защото тя непрекъснато разказваше за всяка една нейна творческа разработка върху една от песните на Учителя. И разказваше, даваше идеята, плана, концепцията и т.н. Всичко това е описано, извадено на машинописен текст и е въведено чрез компютър, и е подготвено за печат. Така че това първо трябва да се прочете от онези музиканти, които в бъдеще ще работят върху нотния текст. Без тези обяснения от Лиляна Табакова никой не може да работи. Доказателство? Ами доказателството е това, че Петър Ганев като музикант, той не може да работи и той ми ги предаде.

По-нататък, следващия човек, който беше прибрал много неща, това беше Благовест Жеков. Той беше прибрал някой неща, които са му били така интересни: нотни листове, материали – ноти, папки. И тези папки той си ги беше прибрал, беше ми ги показвал. И през януари 2007 г. той ги предаде на Ефросина и на Вихър, и Вихър ми ги донесе. Защо той ги предаде обратно? Защото Ефросина и Вихър в тяхната къща винаги се събират всяка събота в месеца има една работна група, която работи върху музикалния архив на Филип Стоицев. За този музикален архив на Филип

Стоицев аз ще говоря допълнително. Това е една програма, програмата на „Изгревът“, която аз задвижих. По този въпрос ще се спра най-подробно. Така че една група музиканти работят върху този архив и благодарение на това, че той също участва като консултант, видя как се работи. Между другото аз му се обадох по телефона и казах, че никой не може да работи върху нотните текстове на Лиляна Табакова, докато не прочете онова, което тя е разказала за всяка една песен, тя е разказала подробно. Без това нещо никой не може да работи, защото няма представа. И поради това, че той работи в тази група, и поради настояването на Вихър и Ефросина, той предаде една голяма папка с нейни нотни текстове. Тези нотни текстове са в момента в хола, стоят и чакат аз да ги прегледам, защото някой нещо ще ми потрѣбват в близките дни. Така че за сега Лиляна Табакова успя да докара при мен всичко онова, което беше останало и на което никой няма кандидат да се занимава с него, защото никой не знае как са нещата. Но се явиха кандидати, които ѝ разбиха и присвоиха нейния материал. Това е положението на настоящия етап.

6.20. КАШОНА С РОЛКИТЕ СЪС ЗАПИСИТЕ НА ЛИЛЯНА

Ето днес е 20.02.2007 г. Аз прегледах отново някои неща. И което е най-интересното, всичко онова, което беше въведено на компютър, зад тези касетки има разпечатка. Тази разпечатка аз преди една седмица я поисках да ми се предаде в един кашон, за да дойдат нещата при мен, защото бях много ядосан от това голямо разиграване. Аз ги приех, Вихър качи всички дискети на компактдиск. И така ги имаме. И една седмица след това архива ми бе предаден, като предварително аз казах, че аз този архив няма да го получа, ако някой се опитва да прави описи по него. Те наистина са правили опити да правят описи, но това е невъзможно да направят опис, защото е много голям. Те нищо не разбират и са се отказали. И накрая ми предадох архива. Какво са задържали, аз не знам. Но правеше впечатление, че една голяма част от архива на Лиляна Табакова беше сложено в найлонови пликове. Това означава, че тези, които са подготвяли материали са преглеждали. И може да са прибрали някои неща, които да са им харесали. Аз виждам, че много неща от този архив ги няма. Но не мога да кажа кой е. Но най-вероятно са онези, които са били първите, може и последните. Никой нищо не знае на този етап. Но той дойде и сега седи в кашоните, и ще чака най-малко една-две години, докато се задвижи този въпрос. Дано съм жив и здрав, за да го задвижа, защото никой не може да го задвижи.

Ето сега – отворих кашона и какво виждам? Виждам тези 10 ролки. Всяка една ролка е запис на две листи и една ролка е, те са записвани на 4 листи фактически. И една ролка представлява запис от 4 часа. А те са 10 ролки, по 4 часа – 40 часа. Вие знаете ли какво значи 40 часа запис? Нищо не знаете.

И сега аз тука съм си написал на един лист:

Записите на Лиляна Табакова по ролки и по месеци

Първа ролка – записана на 11.01.1991 г.;

Втора ролка – на 15.01.1991 г.;

Трета ролка – на 16 и 17.01.1991 г.;

Четвърта ролка – на 18,19 и 20.01.1991 г.

Пета ролка – 21 и 22.01.1991 г.;
Шеста ролка – 25,26 и 30.01.1991 г.;
Седма ролка – 02 и 04.02.1991 г.;
Осма ролка – 04 и 06.02.1991 г.;
Девета ролка – на 06 и 11.02.1991 г.

А Десета ролка вероятно е февруари също 1991 г. Тука на листа не съм отбелязал, защото съм пропуснал.

6.21. КАК РАБОТИХ ПО ТОВА ВРЕМЕ В БЪРЗА ПОМОЩ

Това е положението. Значи те са записи, които са осъществени януари и февруари 1991 г. Сега, те бяха осъществени много трудно, защото аз работих в Бърза помощ. Какво означава да работя? Аз тогава работех така: дневна смяна, сутрин от 7 до 19 часа – 12 часа. На следващия ден съм свободен. И вечерта застъпвам на смяна 12 часа през нощта. И след това два дена свободен. Така че от четири дена аз имам три дена и аз отивах, и работех.

Сега, другото, което искам да кажа, аз в момента, когато се движех с линейката, особено нощните смени, аз просто усещах как тези, които бяха против тези записи, това беше Кръстю Христов, там бяха всички противници, които бяха около Лиляна Табакова и още други сили горе в Невидимия свят. Те просто ми препятстваха и ме преследваха, и аз имах усещането, и виждах как те ме слагаха на мишена. Искаха да ме ликвидират, да ме стрелят! Както се движи един самолет и с ракета го свалят. И понеже аз се движех нощно време с линейка, и благодарение на това, че се движех, линейката се движеше по цяла София, и така мишената беше линейката и тази линейка се движеше насам-нататък. И те стреляха непрекъснато по нея, за да ме ликвидират. Имаше много случай, когато се спуска гума, стане нещо повреда на колата, те са стари коли. И едвам оживявахме! Имаше може би към 5–6 случая, където направо си отървах живота. И на следващия ден, когато отивах след един такъв инцидент с колата, отивах при нея, аз я виждах Лиляна как беше направо смазана и смачкана. Значи атаката беше както срещу мене, така и срещу нея. Така че в момента нощните ми дежурства бяха ад!

Освен това аз съм Бърза помощ и отивам на спешни случаи. И при тия спешни случаи аз трябва да бъда концентриран, внимателен, защото това е въпрос на живот и на смърт. И при моя грешка след мене върви следовател, и прокурора. И много от тези сили ми противодействаха, и ми пречеха на моята работа. И аз непрекъснато бях под върховно напрежение, и непрекъснато се молах, за да може всеки случай да го обработя, и да не направя някой професионален пропуск. А през това време онези отгоре ме бомбардираха, защото работя с Лиляна Табакова. Това е било през нощните дежурства. През дневните дежурства беше същото положение. И след това аз съм психически изцеден, физически изцеден като лимон – ликвидирани, смачкани! Отивам при нея и започвам да работя, а тя също ме посреща и почва да ми разказва за онези, които идват, говорят срещу мен, и които пречат и възпрепятстват. Така че тези записи са правени при много голямо противодействие.

И сега в момента, днес 20.02.2007 г. към 11 ч. и 30 минути аз отворих кашона и виждам тези 10 ролки записи. Направо изтръпнах, защото те са правени 1991 г., а сега е 2007 г. Значи преди колко? – Преди

15 години. Вие знаете ли какво значи 15 години? Ами едно дете се ражда и на 15 години става госпожица. И сега в момента в България тези, които се явяват на конкурс „Мис България“ са 15–16 годишни. Това представлява. И през това време този материал чака, защото всички противодействат, за да се обработи.

Сега, друго нещо: този материал чака. Чака мен, а през това време той е отклонен. Дошли са много хора да пречат. Всеки граби, иска нещо да публикува, да докаже, че той съществува и т.н. А те не могат да съществуват, защото те не са работили с нея. Само аз съм работил и аз успях да издържа!

И което е най-важното, аз в никакъв случай и при никакви обстоятелства не бих се хванал с тази работа, но просто ме накараха. Защо ме накараха? Защото там имаше материали, имаше и нотни текстове и песни на Учителя, които не бяха публикувани преди това.

6.22. КЪДЕ ОСТАНА ТЕТРАДКАТА НА ЛИЛЯНА ТАБАКОВА С ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

И сега, кое е най-интересното? Най-интересното е, че Петър Ганев си прибира една тетрадка, а това е тетрадка с песните на „Битието“, в която тетрадка аз разказах, исках да я преснема на ксерокс. Но тогава се появи Благовест Жеков и попречи и каза: „Аз ще я препиша.“ Той нищо не преписа и ми се попречи да я извадя на ксерокс. И щяхме да я имаме. И в момента тази тетрадка Петър Ганев я прибира, той сам си призна, и също и Божанка, че тя е в тях. И значи от 1995 г. до сега – 12 години е при тях. Аз няколко пъти я исках и Божанка казва: „Абе аз казва не знам къде съм я сложила. Ти трябва да дойдеш да я потърсиш.“ И сега на този етап аз в момента чакам да дойде времето да отида да я потърся и да получа тяхното съгласие да я намеря.

Сега, другото, което е още по-интересно, че аз след като предадох тази молба до Братския съвет на 15.12.2006 г., като им предоставих пълномощното на Лилиана Табакова и нейния запис с гласа ѝ, след това горе в Невидимия свят се разви много силна буря и големи борби, ожесточени борби. Аз бях бесен и казах, че повече с тях няма да се занимавам, няма да получавам нейния материал чрез опис. Те искаха да ме ликвидират окончателно. И казах: „Правете каквото искате, аз нейния материал с опис не получавам! Дръжте си го още 15 години. След 15 години казвам мен няма да ме има и всичко ще провалите.“ А през това време аз бях решил да си издам нещата с онези материали, които аз имам. Но по-късно отгоре се развиха много събития в Невидимия свят, много големи борби. И накрая първото нещо, което беше, Благовест Жеков донесе една торба с материали, и след десетина дена онези предадоха архива за който ставаше въпрос. И този архив беше предаден на 16.02.2007 г. Беше направено чрез декларация от мен. И сега аз очаквам да ми предадат едно ксерокскопие на декларацията, за да я приложа по-късно.

Така че в момента се развиха много бурни събития и моето категорично мнение беше, че аз няма да си мръдна пръста, ако не ми се предаде архива. Те го предадоха, обаче, разрушен и разбит. Е, предадоха ми един кашон на който пишеше: „Кръстю Христов“ и в този кашон бяха сложени някои материали, които са били на Кръстю и които материали аз много добре познавах от Лилиана Табакова. Но тези материали бяха

разбити, разрушени, разграбени и бяха разхвърляни в насипно състояние. А Лиляна Табакова ги беше подготвила както трябва и бяха сложени по групи, по теми и т.н. Тя много държеше да се напише нещо за брат Кръстю и много пъти ми е казвала това нейно желание. И в момента Кръстю също желае, и благодарение на него този архив пристигна при мене, но той е разбит и разрушен. Какво мога да направя аз за Кръстю? – Ще се постарая да напиша някои неща. Този Кръстю впоследствие според Учителя си е разрешил въпроса и от Кръстю – човек, който носи кръст е станал на Христо, т.е. – е възкръснал и е станал на Христо. Дали е възкръснал, вече това друг ще прецени. Но това, което аз знам и което съм написал не е малко и по този начин в бъдеще вие ще познавате архива на Лиляна Табакова и включително и на Кръстю Христов.

А как ще се развиват събитията по-нататък никой не знае. Дано имам сили, средства, време и условия, за да завърша тази работа. Това нещо за мене е едно много голямо бреме. Преди това аз търсех този архив. Зор, зор докато го получа. А сега като го получих викам: „Оле-ле, Оле-ле! Много е трудно това нещо!“ И това седи отгоре върху мен като някаква плоча и един камък, който иска да ме смаже.

7. ЗА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ В „ИЗГРЕВЪТ”

7.1. Галилей Величков

„Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. 8-45, 75-79.

7.2. Мария Тодорова

„Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. с. 125-268.

7.3. Мария Златева

„Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. 398-436.

7.4. Борис Николов

„Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. 466-494, 495-496, 499.

7.5. Нестор Илиев

„Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. 602-612.

7.6. Елена Андреева

„Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. 613-649.

7.7. ПРОТОКОЛ от събрание за създаване на работна група по изучаване и проучаване на документация на Паневритмията

„Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. 726-729.

7.8. Илия Узунов

„Изгревът”, т. 4, с. 301-304.

7.9. Пеню Ганев

„Изгревът”, т. 16, с. 113-196, 666-750, 751-758.

7.10. Евангелските песни при Учителят Дънов

„Изгревът”, т. 24, с. 427-434.

7.11. Приложения – факсимилета на коментираните евангелски песни

„Изгревът”, т. 24, с. 434-455.

7.12. Весела Несторова

„Изгревът”, т. 24 с. 643, 647-648, 650-659, 668-673, 696-698, 739-740, 812-814, 825-843..

7.13. Справка за Паневритмията по томовете на „Изгревът”

„Изгревът”, т. 26, с. 1008.

7.14. Певиците на концерт-рециталите на „Изгревът”

„Изгревът”, т. 26, с. 1024.

**7.15. Как се създаваха песните на Учителя Дънов и братските
песни**

I концерт – 31 май 2008 г. – „Изгревът”, т. 26, с. 1025-1031

II концерт – 27 септември 2008 г. – „Изгревът”, т. 26, с. 1031

**7.16. Концерт-рециталите в Интернет и на компакт-дискове
„Изгревът”, т. 26, с. 1031-1042.**

III.

**БИЧЪТ БОЖИЙ
НАД
БЪЛГАРИТЕ**

**автор и съставител
ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ**

СЪБОРИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

1. СЪБОРЪТ ПРЕЗ 1922 ГОДИНА

1.1. За раздела „Духът на Истината и Духът на Заблудението“ за „Изгревът“, том XXVII, е публикуван материал за спирането на събора през 1926 г., спирането през 1927 г. и забрана на събора през 1928 г.

1.2. Сега ще разгледаме как се разреши събора през 1922 г. в гр. Велико Търново. Има известна предистория, която се знаеше от онези, които бяха живи през тези години.

Сега вече ги няма, и всичко се забрави. Носилите на противодействието са същите, и те съществуват, и затова всеки се пита защо се случват тези събития. Те не се случват, а просто се повтарят, защото силите са същите, но с времето те променят методите си за действия и затова някои смятат, че това е нещо съвсем ново. Напротив, това е старото, което отново се явява, но в нови одежди.

1.3. През 1922 г. една група с приятели с Учителя Дънов решават да отидат на екскурзия на Рила. От София до Самоков с автобус. После преминават пеша покрай двореца на Чам Кория, и полека-лека се запътват и отиват на летовището на Соколец. Войниците, които охраняват правителствената Резиденция, съобщават на Министър-председателя Александър Стамболийски. И той решава да се срещне с Петър Дънов. Изпраща поручик Бакърджиев с два коня за езда, отива до Соколец и предлага на Петър Дънов и Петко Епитропов да ползват конете до двореца в Чам Кория, за среща с Александър Стамболийски.

1.4. И така Петър Дънов яхва белия кон, и с Него на кафяв кон язди Петко Епитропов, водени от поручик Бакърджиев. Срещата се осъществява, провежда се разговор, който Петко Епитропов записва.

Този разговор е публикуван в „Изгревът“, том IV, с. 447–448.

1.5. Министър-председателя Александър Стамболийски е останал доволен от срещата си с Петър Дънов, и под това добро впечатление разрешава събора на Бялото Братство през месец август 1922 г., след поднесената молба. Организацията на един събор е много трудна работа. Тя се осъществява от много сътрудници. Най-дейно участие носи Петко Епитропов.

Виж „Изгревът“, том V, с. 362–364.

1.6. За Съборите във Велико Търново виж „Изгревът“, том V, с. 355–384. Описани са много случки и събития.

1.7. Някои от приятелите, които са присъствували, бяха подканени да разкажат за онези предишни години, и те бяха публикувани в „Изгревът“. Всеки разказваше онова, което си припомняше, и така успяхме да съберем и да възстановим тези събития. Да, успяхме!

1.8. Атаките срещу Учителя Дънов са особено безмилостни към Него, стигащи до жестокост. Това сме го описали, застъпено при различни автори. Отговорът на Учителя ще намерите в публикуваните събори от 1922 г. Това е един невероятен материал, който трябва да се изучава с години. Десетки години!

1.9. За подготовката на събора през 1922 г. виж в „Изгревът“, том II, с. 232–235 в разказите на Борис Николов.

1.10. Много приятели бяха накарани от мен да опишат тези събития от 1922 г. Това направи Стоянка Илиева.

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 7–9. Също и Пеню Ганев в „Изгревът“, том XVI, с. 88–90, „Изгревът“, том X – Георги Попов, с. 736–740.

И още много други. Така картината е дадена. Това е приложение към беседите на Учителя от събора през 1922 г.

2. БЕЛИТЕ ТОЯГИ НА ОРАНЖЕВАТА ГВАРДИЯ ПРЕЗ 1922 ГОДИНА И СЪДБАТА НА СВЕТА ОТ 1922 ГОДИНА ДО 1999 ГОДИНА

2.1. Съборът на Бялото Братство в гр. Велико Търново от 1922 г., е публикуван същата година в София с нов правопис, съгласно новата правописна реформа. А какви са последиците? Ще ги научите.

2.2. Това е стенограма на онова, което е говорил Учителя на събора. Това трябва да се изучава десетки години, за да проумее българския ум за онова, което има да дойде и ще му се стовари на главата. А защо? Защото хулата срещу Святия Дух, Който е в Учителя Дънов няма да се прости никому и никога. Това е закон, произнесен навремето от устата на Христа. Важи и за днес и за утре!

2.3. Последователите на Учителя Дънов, които са били на събора, успяхме да ги накараме да си дадат спомените, и те са в „Изгревът“.

2.4. Всички писания на платените журналисти, които пишеха статии срещу Учителя Дънов, сме ги събрали и ще издадем, за да се видят какви са били хулите и докъде са стигнали българите. До пълно отхвърляне на Петър Дънов.

2.5. Онези писачи, платени, които пишеха брошури срещу Дънов и ги раздаваха безплатно на българите, също сме ги събрали и ще ги покажем на следващите поколения българи. Защото както дедите им, така и бащите им, така и синовете им са воювали срещу Петър Дънов. Това е истината. Има го черно на бяло, публикувано е, издавано е, разпространявано.

2.6. Ето тази обществена реакция срещу Дънов кара Александър Стамболийски да промени мнението си за Него, и забранява събора през 1923 г.

Тогава Учителя Дънов казва: „Каквото трябваше да му кажа, аз му го казах в Чам Кория. Никакви убийства. А сега го оставям на неговата карма.“

И ние я проверихме.

2.7. Политическите събития от 1922 г. са добре описани и всеки може да се запознае с тях, защото много скоро ще му потрѣбват. Обединяват се 3 буржоазни партии на 6 юли 1922 г., и образуват т.н. „Конституционен блок“. Този блок решава да насрочи първия си събор на 17 септември 1922 г. във Велико Търново.

А защо там, когато няколко месеца преди това е бил събора на Бялото Братство? Да не смятате, че това е случайно? Няма случайни неща. И какво следва ли?

2.8. На 16 септември 1922 г. представителите на Конституционния блок, се натоварват на влака, и тръгват за гр. Търново. В същия влак пътуват представители на цвеклопроизводителите на Земеделския съюз. На всички гари се присъединяват нови привърженици на Земеделския съюз.

Саморазправата започва във влака. На гара Долни Дъбник водачите на блокарите са били свалени от влака, и бити с тояги от „Оранжевата гвардия“ на селяните. На 17 септември 1922 г. събрани на събора в гр. Търново блокари също са били бити, но били спасени от присъстващите земеделски министри. Това взривява всичко в България.

2.9. На 4–5 декември 1922 г. бандите на ВМРО превзеха гр. Кюстендил, и арестуваха граждани и ги наказаха. Така че тук вилнееха бандите на ВМРО, а в страната бандите на „Оранжевата гвардия“ на земеделците. Банди и банди!

2.10. Защо разказвам тези неща? Ето защо.

Учителят Дънов казва, **че всяка една година от времето на Школата на Бялото Братство от 1922–1944 г., ще се равнява на следващите 100 години от историята на България.** И не само това, но ще се равнява и на историята на света.

2.11. И така, столетието от 1900–1999 г. е вече наполовина преполовено.

Онова, което става през 1922 г. на събора на Бялото Братство в гр. Търново и събитията от там, се проектираха и пренесоха в събитията в света. И ние ги помним при разказите на дедите, на бащите ни. Проверихме, че това е така.

2.12. Светът премина през Втората Световна война (1939–1945 г.), после светът се раздели на две, и дойде комунистическата диктатура в България от 1944–1989 г. за цели 45 години.

Това, което каза и предсказа Учителя Дънов, всичко се сбъдна. И ние сме свидетели. Изучавайте историята на 1922 година.

3. СЪБОРЪТ ПРЕЗ 1923 ГОДИНА, КОЙТО БЕ ЗАБРАНЕН

3.1. Атаките срещу Учителя Дънов през 1922 г. са жестоки. Те са предвождани от църквата, от много противници – журналисти, политици.

Под тяхно влияние Александър Стамболийски се променя и вече заема строго открита позиция срещу Петър Дънов.

Събитията през пролетта на 1923 г. са много бурни, с драматични сблъсъци между опозицията и правителството на Александър Стамболийски.

За тях ще разкажем в отделно заглавие, защото това определя историята на България за цели 100 години – до 1999 година.

3.2. Петко Епитропов отива да получи разрешение за провеждане на събора. Той е пред секретарката на Александър Стамболийски. И за изненада, чува лично думите на Стамболийски, посочени към секретарката: „Тези дъновисти са шури хора. Не искам да се занимавам с тях, и ги отпрати да се махат от тук веднага! И отново дозволение за събор! Те са луди хора.“

3.3. Петко Епитропов отива при Учителя и разказва всичко чуто от него.

Учителят казва следното: „Каквото имах да казвам, аз му го казах в Чам Кория. А сега ще го оставим на неговата карма, за да си провери сам как са нещата.“

Учителят го оставя и всички очакват нещо да се случи, но какво точно, никой не знае. Чака се.

3.4. След Европейската война 1914–1918 г. България преминава през втора национална катастрофа. Избити са 100 000 мъже, оставени 100 000 вдовици с 400 000 сираци, с 25 милиарда лева репарации. Унищожен е добитъкът, няма коне, няма крави, няма овце. Съкратена е армията, уволнени са офицерите – нямат заплати и стават противници на Стамболийски.

3.5. Като резултат от тази разруха се явяват идеите на анархистите. Те са много активни и добре организирани. Стамболийски не разрешава техния събор в гр. Ямбол, и те го правят в местната казарма. Едновременно той нарежда на войската да ги нападне и да ги избият. Застрепани са 200 анархисти.

Когато съобщават на Учителя Дънов, Той казва: „Не се убиват идейни хора. С този акт Стамболийски сам си разписа смъртната присъда.“

И така се идва до **9 юни 1923 г.**, когато той е убит след направения преврат.

Това е добре описано за срещата на анархистите с Учителя в къщата в гр. Русе – виж „Изгревът“, том II, с. 237, също в „Изгревът“, том I, с. 432–436 – „Учителят, Стамболийски и анархистите“ /второ издание на „Изгревът“ от 2011 г., с. 519–522/, „Изгревът“, том IV, с. 446–447 – „Анархизмът и новото учение“.

3.6. Анархистите са имали своите представители на Изгрева при Учителя Дънов. А те не са малко.

Примери: Сава Калименов – неговите спомени са готови за печат, Методи Константинов, Влад Пашов, Димитър Звездински.

Техни случки и събития като анархисти и срещата им с Учителя Дънов са много добре описани. Това идейно течение беше оставило много дълбока следа в тяхното поведение. Примерите с тях са описани много добре в „Изгревът“. Има ги. Не са загубени. Те съществуват и сега, когато описвам това.

3.7. Най-интересни са някои сравнения, които Учителят ни разкри. А те са следните.

След преврата на **9 юни 1923 г.**, на власт идва Александър Цанков. Хиляди избити българи от българи. Правят се опити за въстания от земеделците, но са неуспешни. И през това време се подава молба от Бялото Братство за разрешение на събор на **9 септември 1923 г.**

3.8. Разрешението за събора е спряно, не се разрешава. И какво става ли?

Със спирането на събора тук в София, се идва до земетресението в Токио – Япония, където загиват 144 000 човека, и Токио е разрушено.

Учителят дава Своето обяснение – виж „Изгревът“, том I, с. 434, издание 1993 г.; „Изгревът“, том I – второ издание, 2011 г., с. 519–522.

3.9. Защо се иска разрешението на събора точно на 9 септември 1923 г.?

През онези години хората още са се движели по стария календар.

Пример: Те са чествували денят на пролетта на 9 март. Запазени са протоколи от тогава. Като се прибавят 13 дни, и става от 9 март на 22 март. Днес празнуват на 22 март.

3.10. Същото е за 9 септември 1923 г.

Като се прибавят 13 дни, става 22 септември 1923 г., когато започва Новата учебна година на Бялото Братство.

Учителят иска дата на 9 септември, но не я получава. И какво става ли? Като се прибавят 13 дни, се стига до 22 септември 1923 г., когато избухва въстание в България, водено от комунистите. То е потушено, и хиляди напускат страната, стотици са убити.

Българи убиват българи!

3.11. И сега какво става ли?

Школата е от 22 години – един слънчев цикъл. Като се прибави към 1923 г., се идва до 1944 г., и точно на 9 септември комунистите идват на власт в България за следващите 45 години – до 1989 г.

Отказаха събора на Учителя, и предизвикаха идването на комунистите на 9 септември 1944 г.

Учителят пусна руснаците и комунистите на власт в България. Тези случки и събития са добре описани.

Бичът Божий бе даден от Учителя в техните ръце. И ние бяхме свидетели на всичко онова, което се случи с предишните управници. Бяха избити. Концлагерите бяха напълнени с противниците на властта.

Ние преживяхме всичко това и го знаем много добре. И не сме го забравили.

3.12. И накрая, трябва да завършим с нещо невероятно.

Може би 30 години стояха надписи, написани по стените на къщите в София, следния надпис: „Помни 9 юни, пази 9 септември.”

Как ви се струва този надпис? Има ли връзка между тези 2 събития?

Ние ги знаем и ги описахме. Онези, които написаха това предупреждение също знаеха, че има такава връзка. И сега вие също ще я знаете.

3.13. А онзи, който извърши преврата на 9 юни 1923 г., беше професор Александър Цанков. Той избяга хиляди българи.

След 9 септември 1944 г., когато дойдоха комунистите на власт, Народния съд го осъди на смърт. Но не го обесиха, нито го убиха, защото той навреме беше избягал от България и забегнал в Латинска Америка. Осъдиха го на смърт задочно, но нямаше кой да му изпълни присъдата. Правят опити, но нищо не излиза. Остава жив до дълбока старост.

А защо бе запазен живота му? Ето отговора:

3.14. По времето на управлението на Александър Стамболийски се прави правописна реформа, и от българската азбука се изхвърля Небесния и Космически знак на Славянството – „е двойно” – „ят”, или **Ь**

А министър на просветата е Стоян Омарчевски. Но след като извършва преврата и тези, които изхвърлят Космическия знак, биват убити.

Но Александър Цанков със закон връща стария ръкопис, преди реформите, и възстановява Небесния знак.

Пример: Издадената книга за събора от 1922 г. е отпечатана по новия ръкопис – без „е двойно”. Цанков връща стария ръкопис. И този Космически знак го запазва от смъртната му присъда. И остава до дълбока старост да си умре от естествена смърт.

Видяхте ли какво означава Космическия знак на Славянството? Аз го видях, и сега го описвам.

3.15. Този очерк го написах нарочно, за да предупредя българите какво има да се случи.

Първо: Думите на Учителя Дънов:

„Всяка една година от годините на Школата /1922–1944 г./, се равнява на следващите 100 години от историята на България и човечеството“.

Второ: Онова, което става в България от 1990 г. до сега – 2013 г., говори, че тези събития повтарят онова, което се е случило през 1923 г. Ние сме в обсега днес на политическите борби.

Още не сме дошли до преврата от 9 юни 1923 г. И той ще дойде. Не може да не дойде. Ще си го проверите.

Трето: След 1990–2013 г. България е разрушена икономически, земеделие, промишленост, култура, образование. Над 2 000 000 /два милиона/ са напуснали страната, 26% с децата си, и няма да се върнат вече.

Четвърто: Ние изчезваме, защото Бичът Божий се стовари над българите, заради престъпленията, които извършиха срещу Бялото Братство и Учителя.

Амин!

Пето: На концерт-рецитала на 27 април 2013 г., посветен на Олга Славчева, в сценария бе дадено за възмездието за разтурения събор 1915 г., за събора през 1926 г. и неговата възбрана, както и събора през 1927 г. и възбрана на събора 1928 г.

На фотоизложбата бяха дадени снимки от 1926 г. и 1927 г.

Той е качен на интернет-страница: web site: <http://www.izgrevat.com>

Шесто: В раздела „Духът на Истината и Духът на Заблуджението“ за „Изгревът“, том XXVII е описано за възбраните на съборите през 1926 г., 1927 г. и 1928 г.

7 февруари 2012 г., вторник, София

4. БИЧЪТ БОЖИЙ СРЕЩУ БЪЛГАРИТЕ СЕ ЗАДЕЙСТВУВА

4.1. В „Изгревът“, том I – второ издание от 2011 г. в отдела „Духът на Истината и Духът на Заблуджението“ от с. 788–804 бе отговора на онези, които атакуваха „Изгревът“.

4.2. На с. 804 на последните 3 реда бе заявено, че Бичът Божий ще се стовари върху България, защото хулата срещу Всемировия Учител на Вселената – Беинса Дуно – няма да се прости никому и никога!

4.3. Този том бе отпечатан през месец юни 2011 г. в 1 000 броя. Предложих го на 2 книжарници, но те не го искаха. Връщам се у дома, и в хола си виждам наредени всички онези автори от I том и ме гледат враждебно. А един от тях ми говори: „Ние сме недоволни от теб. Навремето при комунистите ние бяхме свободни, бяхме сложени като портрети в албуми. А тези портрети ги вкара в „Изгревът“ и после ни сложи в мазето. И сега сме вкарани в твоето мазе и сме в затвор.“ – „И какво искате от мен?“ – питам аз. – „Искаме да ни пуснеш да пътуваме по България.“

На следващия ден намерих двама човека, с тях натоварихме от томовете на „Изгревът“ и ги закарахме в централната поща, и изпратих на 23 адреса по 1 пакет от 4 броя – по цяла България. Адресите ги имах, те четяха „Изгревът“.

И така 92 човека получиха безплатно, като подарък том I. Пуснах в София 17 пакета на познати, също безплатно. Общо 40 пакета x 4 броя = 160 книги.

Връщам се у дома и гледам, че никой няма, и питам: „Къде сте вие, когато бяхте недоволни от мен? – „Няма ни, ние пътуваме вече. Ехо, е-е-хо!“ Беше ме яд, че не можах да им видя лицата!

Изпратих ги пакетите, обадох се по телефона и съобщих за изпращането на том I от „Изгревът“. И никой не благодари и не каза дума за него.

В „Изгревът“, том I – второ издание, има 144 снимки на цяла страница.

Кой ще го направи това? Разбира се: Никой!

4.4. През това време аз работя, и намерих един лист на пишеща машина от преди 40 години, където се говореше за Учителя Дънов. Намерих томчето. Това бяха съборни беседи „Пътят на ученика“ от 1927 г. Извадих го на ксерокс. Някой ми говореше: „Извади го. Ще ти потрябва много скоро и на време.“ Изпълних всичко. И зачаках. Това време дойде и това ще бъде публикувано дословно накрая на това изложение.

4.5. На 5 февруари 2012 г. в София пристигна на държавно посещение държавният секретар на САЩ – г-жа Хилари Клинтън. Посрещнаха я и я изпратиха с почести.

На следващия ден, на 6 февруари 2012 г. сутринта се спуска язовирната стена на един язовир при село Бисер. Водите от язовира връхлетяха върху селото и го разрушиха. Наводнението от разлетите води потопиха Хасково, Кърджали и Смолян. Гледаме и наблюдаваме по телевизията.

Оказа се, че от 10 години всички знаят, че язовирната стена е напукана, и всички очакват, че тя ще се разруши някой ден. Чакат с години.

И това стана на следващия ден, когато г-жа Хилари Клинтън – държавният секретар на САЩ отпътува със самолета си от България. Има ли някаква връзка? – Има. Ще си я намерите. Ето как. С гласа на българския посланик, г-н Тахов в Съвета за сигурност бе гласувана резолюция, с която се разрешаваше да се бомбардира държавата Ирак, обявена, че е приютила терористи. Последваха бомбардировките, наблюдавахме по телевизията. Така тя бе разрушена, и досега разрушенията продължават.

Отпричиха се силите на разрушението.

4.6. Разрушаването на България започна след 1989 г., когато приключи един период от 45 години, този на социализма и комунизма. През това време комунистите управляваха България. Те отричат Бога, бяха атеисти. Това бяха същите онези по времето на Христа, когато **садукеите** отричаха Бога. Виж в „Изгревът“, том XXII, с. 757–760.

4.7. В момента, от 1990 г. за следващите 45 години – до 2035 г. ще управляват **фарисеите**.

Виж „Изгревът“, том XXII, с. 758–759.

Целта на разрушението е ясна. България, трябва да се разруши като държава. Този план действа в момента, и то сполучливо.

Този народ, трябва да се стопи и намали. И да изчезне. А защо?

Планът е такъв, че да няма кой да приеме Учението на Учителя Дънов. Това е много точно. Ето защо прилагаме думите на Учителя, които се отнасят за днешните дни.

4.8. Този народ и неговите управници още не могат да проумеят, че Учителят Дънов е изрекъл:

„България – пълен неутралитет!”

Но това не се спазва, защото не Го приемат като Учител.

Това нещо е написано, отпечатано в „Изгревът”, том II, с. 317. А въпросната снимка от това събитие виж в „Изгревът”, том I – второ издание на снимка № 46, и на с. 812 – обяснения за случая.

За неизпълнение волята на Учителя днес и утре, то Бичът Божий ще се стовари върху България заради неизпълнение на Божия Закон.

4.9. И затова онова, което виждаме, че се случва, не е нищо друго, освен Бичът Божий.

А защо това се случва, ще си прочетете онова, което прилагаме да го проучите.

Това са изказвания на Учителя за себе си и за българите.

4.10. Съборни беседи, 1927 г., „Пътят на ученика”, с. 243–247.

УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА СЕБЕ СИ

**ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ. беседа от Учителя,
държана на 21 август 1927 г., София–Изгрев.**

**– В: Дънов, Петър. Пътят на ученика. съборни беседи
от Учителя дадени на учениците от Всемирното Бяло
братство при срещата им в гр. София, на „Изгрева”,
през лятото 1927 г.**

София: Просветния к-т, [1927], с. 243–247.

„... Следователно, ще излезем смело пред света и ще кажем: ние сме длъжни най-първо да изпълним Божия закон, а след това ще изпълним и вашия закон. Ние трябва да бъдем верни на нашия закон. Искате ли да не изменяме на вашия закон, най-първо трябва да бъдем верни на нашия закон. Някой път вие се плашите от това, какво ще каже държавата. От коя държава се плашите? Вие се плашите от управниците. От кои управници се плашите? Чудни сте вие! Дойде един праведен човек в света, а някой замисля да излезе насреща му с револвер. Питам: вие гърмели ли сте срещу човек, когото Бог е пратил на света?* Можете ли да гърмите срещу светлината? Можете ли да направите дупка в океана? Докато аз съм във физическо тяло на земята, безопасен съм за съвременното общество, но лиша ли се от тялото си и остана със своите духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на земята. Докато един задушлив, един отровен газ е затворен в някое шише, той е безопасен, но като излезе от шишето, всички ще опитат неговата сила. Такава е философията на живота. Не може да се унищожи един праведен човек. Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази постылка. Японците преследваха посланика на Оомото – Онисабро Дегучи, когото Бог изпрати, но големи нещастия ги сполетяха. Цяла Япония се разтърси от страшни землетресения. Отгоре им казват: „Няма да вдигате шум против Божиите посланици.” **Всеки народ, който се е опитал да се противопостави на Божиите посланици, не е виждал добро.**

И сега българите мислят, че могат да се повдигнат против мен.

Това, което аз говоря, са Божи думи; това са Божии закони. Ако те се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на земята. Те казват: този човек е самозванец. Не, българите трябва да знаят, че **каквото е отношението им към мене, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях.** Ако те изменят отношенията си към мене, и външният свят ще измени отношенията си спрямо тях. Външният свят ги счита за нечестни хора, за разбойници. Ще кажете: как може това? Ще ви кажа. Всеки, който се обявява против Божиите пратеници, обявява се срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, тя има вечно настояще и вечно бъдеще. И казва Христос: „Всички, които се обявяват против Мене, т.е. против Любовта, те са крадци и разбойници.“ Българите мислят, че един човек може да създаде известно течение и да омотае хората. Това не може да бъде. Христос дойде, придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? – Не. **Христовото учение е Божествено.** Значи, Бог призовава хората. Щом е така, Христос, който привлече толкова хора, от Бога е дошъл. **Буда, Мохамед също тъй са дошли от Бога, Негови пратеници са те.**

Аз не трябва да се спирам върху това, какво мислят хората за мене; не трябва да обръщам внимание на умразата в света. Зная, че има готови хора, в този народ, готови сърца, които искат да служат на Бога. Аз зная, че между този народ има старозаветни, има новозаветни, има праведни хора, има и ученици – има от всичките категории хора. **Ако аз съм дошъл между този народ, дошъл съм за учениците – те ме интересуват.** За праведните хора, както и за новозаветните, и за старозаветните, има кой да се интересува. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да имате вяра, че Бог е на ваша страна. Когато дойде до изпълнение волята Божия, ние ще работим, няма да отстъпваме нито на косъм. Никога досега учениците не са отстъпвали от своя път. Те са били подлагани на мъчения, на горения, на страдания, но всякога са отивали с радост. Трябва да знаете, че всичко, което се повдига срещу Бога, срещу Любовта, се дължи на невежеството в света.

Казвам: учениците трябва да имат жива, положителна вяра, да живеят с Радостта, с Мира, със Светлината и с Любовта. Бъдещето е пред вас, ще го опитате. Хиляди хора преди вас са страдали и работили за Бога. И днес хиляди хора живеят, страдат и работят за Бога. И за в бъдеще хиляди хора ще живеят и ще работят за Бога. **Един ден ще видите връзката, която съществува между всички тия хора.** Тогава ще разберете, какъв е Божественият план, предвиден за Неговото дело. Ние се радваме, когато Божието дело успява в света. Старозаветните подготвят пътя за новозаветните; новозаветните подготвят пътя за праведните; праведните подготвят пътя за учениците, а учениците подготвят пътя за идване Царството Божие на земята.

Тази е задачата на всинца ни – да подготвим този път. Учениците са ангажирани с тази трудна задача. Те ще срещнат много препятствия, но всички препятствия ще се разтопят като снеговете и ледовете. Това няма да стане в един ден, нито в два дни, нито в десет дни, нито в година, нито в две години, нито в сто години, това е един вътрешен органически процес, за който се изисква дълго време. Обаче, това, за което ви говоря, за всеки едно поотделно, може да стане бързо и да пожъне плодовете му. Това, което за колективното изисква векове, за един човек отделно

може да стане в един кратък период, тъй както един авиатор за няколко минути може да се издигне със своя аероплан високо във въздуха и да слезе долу на земята. И вие може да направите същото. Ние можем да ви дадем билет още за първия аероплан, да отидете горе и като се върнете, ще кажете: видяхме новото, което се строи.

„Жена, която ражда, на скръб е, и като роди, забравя своята скръб.“

Аз желая всички вие да родите, и като родите да забравите своята скръб, и скръбта ви да се превърне на радост – да носите Божията Радост винаги с вас!

„Само Божията Любов носи пълния живот!“

В „Изгревът“ има описан такъв случай: Един отива при Учителя, изважда пистолет да Го застреля, но ръката му увисва във въздуха, и пистолета пада на земята. Виж „Пътят на ученика“, с. 343.

4.11. И накрая, към 25 март 2013 г. ще споделим, че към 2 милиона българи са напуснали страната си и са заминали за чужбина да търсят прехраната си.

Някои от тях са взели и децата си и към 26% от децата ги няма в България. Това означава, че тези хора няма да се завърнат. И ако си дойдат, те ще бъдат вече ненужни нито за себе си, нито за страната в която са се родили. А защо са се родили точно тук?

4.12. Да не се лъжете. Това не е случаен факт. Това е Бичът Божий, който се стовари срещу този народ. А защо ли? Те отхвърлиха Словото, дадено чрез Всемировия Учител Беинса Дуно, което е Слово на Бога.

Хулата срещу Всемировия Учител Беинса Дуно няма да се прости никому и никога!

4.13. Учителят споменава, че ако българите станат 300 000 човека, чак тогава ще бъдат принудени да изпълнят Божия закон. Ето защо този народ се стопява и изчезва. Целта е да няма кой да поеме Учението на Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно.

Успяват много добре разрушителите. Това, трябва да им се признае.

4.14. Събитията се редуват през 45 години. А защо е така? Това е описано много добре в „Изгревът“, том XXI и том XXII. Но трябва да се яви някой да го проучава. Но засега такъв човек няма.

4.15. Има един човек, който ги описва тези неща. Но докога ще го има – никой не знае. Само Бог знае. Този човек досега е описал онова, което сега трябва да се знае. И да се проучи и да се приложи от българите.

4.16. А има да се опишат още много неща, които българите трябва да узнаят и да изпълнят. А това ще научат от следващите токове от поредицата на „Изгревът“.

4.17. В никакъв начин няма да ви се размине. Виждам как след години, десетилетия, столетия ще препрочитате написаното от мен. Но това не го правя за българите, а го правя за онези, които ще дойдат като последователи на Школата на Учителя Дънов, и ще я защитават в Дух и Истина.

Амин!

Вергилий Кръстев: /подпис/

5. ВЪЗБРАНАТА НА СЪБОРИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

- 5.1. „Изгревът“, том I, с. 95–96, 96–97, 97–98, „Йове и Ра“, с. 357
- 5.2. „Изгревът“, том II, с. 166–167 – Съборът 1926 г.
- 5.3. „Изгревът“, том II, с. 229–231 – Варна, хотел Лондон
- 5.4. „Изгревът“, том II, с. 232–235 – Търновски събори, за комуните – с. 335–337
- 5.5. „Изгревът“, том III, с. 235–237. – С какъв труд се е занимавал г-н Дънов?
- 5.6. „Изгревът“, том IV, с. 298–299 – Петиция срещу Петър Дънов в Търново от Илия Узунов
- 5.7. „Изгревът“, том IV, с. 447–448 – Разговор между Александър Стамболийски и Учителя Дънов
- 5.8. Съборите във Велико Търново – „Изгревът“, том V – Мария Тодорова, с. 355–361.
- 5.9. Диспутът, който не се състоя (за събора 1922 г.) – „Изгревът“, том V – Мария Тодорова, с. 365–367.
- 5.10. Необявената война – „Изгревът“, том V – Мария Тодорова, с. 367–369.
- 5.11. Арестът на Учителя Дънов от Харлаков 1915 г. – „Изгревът“, том V – Мария Тодорова, с. 381.
- 5.12. Учителят и свещениците – „Изгревът“, том V – Мария Тодорова, с. 507–508.
- 5.13. Учителят и църквата – „Изгревът“, том V – Мария Тодорова, с. 508–512.
- 5.14. Учителят, общество и български съд – „Изгревът“, том V – Мария Тодорова, с. 522–524.
- 5.15. Течащият покрив и бурята за събора в Търново, 1922 г. – „Изгревът“, том VI, с. 195–196.
- 5.16. Кривият стълб за православието – „Изгревът“, том VI, с. 404–405 – (Симеон Дякона)
- 5.17. Видовден – 17 септември 1922 г. – „Изгревът“, том VI, с. 405–412
- 5.18. „Изгревът“, том VII, с. 596–597 – Посещение при г-н Дънов в хотел „Лондон“, гр. Варна
- 5.19. „Изгревът“, том IX – Елена Андреева – спиране на събора в Търново 1915 г. от генерал Радойков, с. 23–24.
- 5.20. Интерниран в хотел „Лондон“, гр. Варна – „Изгревът“, том IX – Елена Андреева, с. 229–234.
- 5.21. Блокада през 1928 г. – „Изгревът“, том X, с. 137, с. 167.
- 5.22. Съборите на Изгрева – „Изгревът“, том X, с. 201–204.
- 5.23. Съборът 1914 г. – „Изгревът“, том XI, с. 590.
- 5.24. Съборът 1915 г., Търново – Арестуването на Учителя и спиране на събора на 8 август 1915 г., събота – „Изгревът“, том XI, с. 617–618.
- 5.25. Кратки бележки за събора в 1915 г. и разтурянето му – „Изгревът“, том XIII, с. 30–31.
- 5.26. Съборът в Търново, 1922 г. от Пеню Ганев – „Изгревът“, том XVI, с. 30–32.
- 5.27. Как са се оженили дъщерите на Георги Тахчиев – „Изгревът“, том XVI, с. 75–76.

5.28. Диспутът не се състоя. Войници пазят съборяните – „Изгревът“, том XVI, с. 88–90.

5.29. Преследване на Учителя от властта – „Изгревът“, том XXII, с. 56–57.

6. ВЪЗМЕЗДИЕТО

6.1. За богаташа Русев са описани много случки, при които Учителят Дънов посещава това семейство, понеже е поканен на официален обед.

Там в сутерена живее Олга Славчева. Тя си заплаща наема с работа, и е шиела роклите на господарката Зорница Русева. Тогава, трябва да си купиш плат и да намериш шивачка, която да ти ушие роклите.

6.2. При бомбардировките над София през 1943 г. от англо-американските самолети, една от бомбите съвсем случайно пада върху къщата на Русев, и я разрушава. Вие да не смятате, че това е нещо съвсем случайно? В този дом Олга Славчева е живяла цели 8 години, и е била измъчвана като робиня.

6.3. Русев се разболял. Отишел при Учителя Дънов за помощ. Учителят му казал да си раздаде цялото богатство на бедните българи, и ще може да оздравее. Русев Го попитал: „Не може ли половината да раздам?“ – „Не може. Всичко ще раздадеш.“ Това е било решението на Учителя. Но решението на Русев е било друго. Не е могъл да се раздели с богатството. И бърже, бърже след тази среща си заминал от този свят.

6.4. Една от лъввите мерки на комунистите, когато дойдоха на власт на 9 септември 1944 г., беше да национализират банките. И така взеха парите на богатите. През 1947 г. направиха обмена на парите от голямата инфлация по време на навлизането на немската войска в България. На границата на река Дунав в Румъния, бе струпана 400 000 немска армия.

Учителят бе казал: „България – пълен неутралитет.“

Беше предадено на цар Борис III, но никой не Го послуша. Подписаха договор с Германия, и германските войски навлезоха в България. Всяка дивизия на немците си печатаха български пари, раздаваха ги на войниците и те развиха голяма търговия. Закупуваха яйца, чупеха черупките и ги вкарваха в големи дамаджани, запушваха ги и ги изпращаха чрез хладилни вагони за Германия. А там бе гладът. Изкупуваха тенекии с краве и овчо сирене, пити с кашкавал, мед с тенекии. Плащаха двойно на селяните, те се радваха и така дойде инфлацията и хората с чували носеха банкнотите.

6.5. Децата на Русев, след като разбраха защо е разрушена техната къща, и се убедиха, че това е Божие възмездие, то решиха да поправят грешките на родителите си.

Те разбраха, че Олга си е изплатила наема с работа, и шиенето на рокли и палта. И така те решават да върнат на Олга целият наем за къщата, където е живяла Олга в разстояние на 8 години. Събрали парите и ги върнали на Олга. Така са се разплатили.

6.6. Ще да кажете, че това е добро разрешение. Не, това е закона на Възмездието срещу нарушението на Божия закон. А кой е той? Нали имате 10 Божии заповеди? Защо не ги изпълнявате?

7. ШКОЛА ИЛИ АКАДЕМИЯ

7.1. Предоставяме ви списък от 1945 г., 1946 г., 1947 г. на лекторите и темите, които трябва да се изнесат на Изгрева. А пред кого?

7.2. След 1945 г. на Изгрева се създава Младежки Окултен клас, а неговите лектори са имената в този списък.

7.3. А каква е целта? Целта е ясна – да се увековечат лекторите. Но днес тези лица ги няма. А те биха изчезнали, ако не бяха вкарани в поредицата „Изгревът“.

7.4. За да се разучи какъв е проблема, трябва да отворите „Изгревът“, том III от с. 332–335, 335–339, 339–343, 343–345, 345–357 – „Школа или Академия“; „Тълкувателите на Словото“ – с. 357–359.

И накрая, като резултат на посочените страници и изложенията в тях, се стига до разрушаване на Изгрева. От с. 359–363, 363–367, 367–368, 369–370, 370–371.

7.5. По-добро доказателство от тези списъци от 1945 г., 1946 г., 1947 г. няма да намерите, както и цитираните страници. И тогава всеки ще се определи накъде ще върви и с кого да върви.

7.6. Към „Изгревът“, том XXVII в раздела отзад „Духът на Истината и Духът на Заблудението“ е поместен материал с различни заглавия.

Така в Съдържанието, под № 6 е поместен разказа „Плачът на Великия Учител“. Накрая е отбелязано, че след заминаването на Учителя, около 10 човека решават да създават Младежки клас на Изгрева. Събират около 30–40, и започват им четат лекции. Те стават преподаватели и лектори. Но Онзи, Който владее целия Всемир, натиска небесния бутон и Неговите служители влизат в главите на комунистите, и те забраняват всички младежки организации. Така се закрива на Изгрева новосъздалия се Младежки клас. Остава само младежката организация на комунистите – РМС /Ремс/.

Освен този състав от лектори, се оформя и друга група лектори, които са по-авторитетни. Те създават план за сказките, и са написани имената на лекторите и темата за сказките.

Това е от 29.IX.1945 г. до 1.VII.1946 г. /за цялата учебна година/. Това го публикуваме.

Следващата 1947 г. е направен подобен план за лекторите от 25.I.1947 г. до 28.VI.1947 г.

След това следва заповедта на комунистическата власт за закриване на младежките групи в България.

И кой спаси Учението на Учителя Дънов от новоизлюпилите се лектори? Искате доказателства? Проучете темите, които са приготвени. Целта им е да подменят Словото на Учителя Дънов, и да отклонят Школата на Учителя Дънов.

ПЛАН ЗА 29.IX.1945 г. – 1.VII.1946 г.

№	ДАТА	СКАЗЧИК	ТЕМА	ЗАБ.
1.	29.IX.45	Боян Боев	Човешкото естество	
2.	6.X.45	Боян Боев	Развитието на човека	
3.	13.X.45	Боян Боев	Развитието на човешките раси	
4.	20.X.45	Борис Николов	Проява на разумното начало в природата	
5.	27.X.45	Мария Борисова	Вечния идеал	
6.	3.XI.45	Борис Николов	Закон за съвършенството, основен закон на живота	
7.	10.XI.45	Боян Боев	Разумното отношение на човека към живата природа	
8.	17.XI.45	Боян Боев	Западна и източна култура	
9.	24.XI.45	Борислав Георгиев	Ролята на идеите в нашия живот	реферат
10.	1.XII.45	Боян Боев	Литературата и новото време	
11.	8.XII.45	Боян Боев	Материализъм и окултна наука	
12.	15.XII.45	Боян Боев	Закон за причини и последствия или карма	
13.	22.XII.45	Елена Карагьозова	Прераждане	реферат
14.	29.XII.45	Боян Боев	Молитва, размишление, концентрация и съзерцание	
15.	5.I.46	Боян Боев	Сънят, като обновителен процес	
16.	12.I.46	Боян Боев	Новите пътища на туризма	
17.	19.I.46	Боян Боев	Вегетарианството от окултно гледище	
18.	26.I.46	Боян Боев	Ново отношение към природата	
19.	2.II.46	Боян Боев	Живот, творчество и идеи на Лев Толстой	

20.	9.II.46	Борис Николов	Влиянието на Слънцето върху Земята	
21.	16.II.46	Борис Николов	Новият ден	
22.	23.II.46	Борис Николов	Материализъм и новата култура	
23.	2.III.46	Борис Николов	За свободата	
24.	9.III.46	Борис Николов	Човешкото естество, развитие и свобода	
25.	16.III.46	Боян Боев	Паневритмия	
26.	23.III.46	Тошко Симеонов	Лост	
27.	30.III.46	Боян Боев	За музиката	
28.	6.IV.46	Боян Боев	Дишане	
29.	13.IV.46	Боян Боев	Ритъм в природата	
30.	20.IV.46	Боян Боев	Пробуждане на човешката душа	
31.	27.IV.46	Боян Боев	Любовта	
32.	4.V.46	Боян Боев	Основни положения на окултната наука	
33.	11.V.46	Влад Пашов	Бялото Братство	
34.	18.V.46	Влад Пашов	Произход и развитие на човека според духовната наука	
35.	25.V.46	Влад Пашов	Произход и развитие на човека според духовната наука – Продължение	
36.	1.VI.46	Пампоров	Наука и възпитание"	
37.	8.VI.46	Тошко Симеонов	Животът на термитите"	
38.	15.VI.46	Паша Тодорова	Съвременна химия"	
39.	29.VI.46	Боян Боев	Човешките раси"	
40.	1.VII.46	Боян Боев	Тихия глас на Великото Разумно Начало"	Последна сказка със задачи през ваканцията

ПЛАН ЗА 25.I.1947 г. – 28.VI.1947 г.

№	ДАТА	СКАЗЧИК	ТЕМА	ЗАБ.
1.	25.I.47	Боян Боев	Изследванията на Жорж Лаковски	
2.	1.II.47	Боян Боев	Животът като единство	
3.	8.II.47	Боян Боев	Що е живот?	
4.	15.II.47	Георги Чернев	Закон на кармата	реферат
5.	22.II.47	Боян Боев	Подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание	
6.	1.III.47	Боян Боев	Живата наука и болестите	
7.	8.III.47	Боян Боев	Живата наука и болестите – продължение	
8.	15.III.47	Боян Боев	Мекота	
9.	22.III.47	Георги Чернев	Чистотата	реферат
10.	29.III.47	Боян Боев	Ново направление на труда	
11.	5.IV.47	Боян Боев	Космична пролет	
12.	10.IV.47	Боян Боев	Съответствия в природата	
13.	26.IV.47	Борис Николов	Основни закони на развитието на живота	
14.	3.V.47	Борис Николов	Историческото развитие на човешкото съзнание	
15.	10.V.47	Елена Карагъзова	Трагедията Фауст	резюме
16.	17.V.47	Тодорка Владим.	Престъпление и наказание – роман	резюме
17.	23.V.47	Борис Николов	Свещените моменти	
18.	7.VI.47	Борис Николов	Живите движения в природата	
19.	14.VI.47	Борис Николов	Високият идеал	Четене на беседата
20.	21.VI.47	Елена Карагъзова	Живи мощи – разказ от Тургенев	четене
21.	28.VI.47	Борис Николов	Живият хляб	

8. БЕЛЕЖКИ КЪМ МАТЕРИАЛИТЕ НА МИНЧО СОТИРОВ И СИНА МУ В „ИЗГРЕВЪТ“, ТОМ 25

8.1. В „Изгревът“, том XXV от с. 94 до с. 455, са публикувани материалите за Минчо Сотиров.

8.2. Спомените на Димитър Минчов Сотиров са от с. 491–612 – включващи за семейството му и коментар за излезналия от печат „Изгревът“, том I през 1993 година.

8.3. Поради големият обем на „Изгревът“, том XXV, не можахме да поместим настоящите бележки. А те са много важни за мен и за вас.

8.4. В писмо на Учителя до Минчо Сотиров от 14 януари 1913 г. (виж „Изгревът“, том XXV, с. 665), съобщава, че им изпраща като подарък **91 Псалом**, да го четат сутрин и вечер като една скъпоценност.

8.5. През 1914 г. се дава „Добрата молитва“ в гр. Търново в стаичката „Подницата“. Така се казваше стаичката. Тази стаичка бе „Светая Светих“. Навремето българите са пекли хляба си в подница, която представляваше голяма тепсия от изпечена глина. В нея се поставяше тестото, отгоре се поставяше връшник, над който се поставя жар от огнището. Така се пекло хляб на подница.

Виж „Изгревът“, том XI, с. 758 – Първото събрание в Новата епоха. От с. 759 до с. 766 е отбелязано за „Добрата молитва“.

8.6. Изказвания на Учителя за човешките страдания: „Страданията идват, за да шлифоват характера.“, „Сега ви калайдисват, за да влезете по-късно в употреба.“

8.7. Димитър Сотиров разказва: „През 1967 г. бях на операция на простатата. Прочистиха и извадиха много гной. Оперираният Д-р Михайлов ми каза: „Ако издържиш тази нощ, то ще прескочиш.“ Веднага се свързах с Учителя и Го видях като светлина на стената, и видях образа Му до кръста. Яви ми се. Заспах и след това оживях. Той ме спаси чрез ръцете на хирурга.“

8.8. Учителят каза: „Започвайте от 0 градуса и отивайте до 1 000 градуса, а не обратното – да почнете от 1 000 градуса, та да стигнете до 0 градуса.“

8.9. Седяхме на една пейка, и ето идва едно старче и се приближава до нас: „Ех, Петре, Петре не ме ли познаваш, бяхме съученици с теб?“ Учителят мълчи. – „Петре, Петре, аз остарях. Какво беше едно време, такъв си остана. Като млад все се отделяше и се молеше и все свиреше с цигулката. А сега не ме познаваш. Забравил си. И ти си остарял.“

А Учителят беше посочил гърдите Си и каза: „Петър Дънов умря на 19 години, а тук сега живее Духът на Истината.“

Хайде разтълкувайте го! Няма да можете, понеже не знаете кой е Духът на Истината.

8.10. Георги Куртев и Минчо Сотиров тръгват от Тополица за София. Разказват следното:

Качили се на каруца, но тя върви бавно. Разбират, че ще закъснеят за влака, и започват да се молят. Пристигат на гарата, взимат билети. А влакът стои на перона и не може да тръгне. Закъснали с 20 минути машинистите. Отговаряха, че нещо му е станало и не иска да тръгва. Тогава локомотивите бяха с пара и въглища. Щом влязоха във влака, той веднага тръгна. През това време ние се молихме. Така пристигнаха в София точно на време.

8.11. Имаше една полска писателка Крижиновска. Беше издала на руски език 5 книги. Учителят каза: „Интересно е да се прочетат.“ Говореше се за бъдещето на Слънчевата система.

8.12. Учителят казва: „Като дойде едно нещо, то помисли где е първо причината.“

8.13. По време на процеса срещу Братството 1958 г. във вестник „Работническо дело“, който бе орган на БКП, имаше уводна статия, в която пишеше, че когато Дънов е бил жив, са били изрядни. Но после се скарали кой да води бащинска дружина.

8.14. Тогава, когато ме виждаше, Учителят ме питаше: „Платени ли са данъците?“

Години на ред аз се грижих за тях.

8.15. Имах някакъв проблем. Отивам при Учителя и Му се оплаквам. Той ми казва: „Духовният ти ръководител е много силен. Не си сам, както ти си мислиш.“ – „Но Учителю, аз съм сам, няма кой да ми помогне.“ Учителят клати глава и Се усмихва.

8.16. Отново отивам при Учителя по друг проблем. Той ми дава съвет. Казвам му: „Учителю, аз Ви вярвам, но искам сам да опитам и да го реализирам. Искam сам да я опитам.“ Казва ми: „Всяка придобивка е кратка, но ако се приеме от духовния „Аз“ – тя става неизличима.“

8.17. Отивам и споделям с Учителя за затрудненията, които имам в работата си. Казва ми: „Нещата ще се оправят, и за няколко години ще постигнеш това, което хората не са постигали в този живот.“

Това много по-късно го проверих. Бях на върха на който никой не можеше да стъпи.

8.18. През месец октомври 1944 г. бях запас на остров Тасос във Флотата. Аз споделям с Неделчо Попов, че комунистите ме викат да влезна в Партията. А той отива и казва на Учителя: „Митко го викат да влезне в Партията – БКП.“ Обърна Се към мене и каза: „Ти ще влезеш в Партията и 10 години ще работиш да им покажеш как се работи за една идея. А след 10 години ще те освободят. Ще навакшаш онова, за което ред години не са могли другите. Ще отидеш на върха.“ Това всичко се случи.

8.19. Имаше една Магдалена, която непрекъснато създаваше бели на Учителя, когато идваше на Изгрева, и Му искаше пари. Веднъж Той се ядоса и каза: „Ще те направя на червей, за да се научиш да работиш.“

8.20. По времето на управлението на Александър Стамболийски през 1922–1923 г., Минчо Сотиров срещнал се е с него и той отказва да бъде с него. А Учителят му казва: „Това ти спаси живота.“ На 9 юни 1923 г. свалиха Стамболийски чрез преврат, и го убиха.

8.21. Аз съм виждал как Георги Куртев и баща ми Минчо Сотиров бяха възрастни старци, и когато се срещаха с Учителя, целите са се разтрепервали, и пот е излизала от тях. Те са усещали и виждали Духа, Който е бил в Дънов.

8.22. Предстоеше да ми направят операция от апандисит. Учителят ме извика горе на езерата през лятото, и говори с мене. Беше ми спаднал гласа. А аз бях и певец. Учителят каза да ми счукат черен пипер да го сдъвча и да пия топла вода. Оправих се.

8.23. На Изгрева слагат на пост пред вратата Му възрастни братя, да не допускат да ходят при Учителя, за да не Му губят времето. Учителят казал, че не трябва да Го ограничават, и всеки, който иска да дойде при Него.

8.24. Баща ми отива при Учителя и Го пита дали да ходи на война. Учителят му казва: „Какво е казал Христос преди 2 000 години? – Кесаревото Кесарю, Божието на Богу.“

Баща ми заплакал и отива на война. Послушал и изпълнил заповедта на Христа.

8.25. Неговият полк според заповедта, трябвало е да бъде закаран в плен. Тогава излиза пред полка, изгарят калъфката на знамето, и всички виждат това. А самото знаме с помощта на ординареца си го навива около кръста си и така го съхранява 1 година и 6 месеца. После го предава на българския представител. За това получава специален орден, и го носеше на самото си. По този начин нито едно българско знаме не е паднало в плен. Макар, че загубиха войната по вина на цар Фердинанд.

8.26. Учителят беше недоволен от учениците си и каза: „Много от вас преди 2 000 години викаха срещу Христа: „Разпни го!“, а сега сте дошли да ме слушате и утре също ще извикате срещу мене: „Разпни го!“

И това се случи и аз бях свидетел по време на процеса срещу Братството 1958 г. Мнозина от Изгрева говореха срещу Учителя, за да разпнат противниците си.

8.27. Сънувам, че получавам писмо от Учителя. На сутринта бързам да хвана трамвая. Падам и случайно не ме прегازی, и останах жив. Всички ме оглеждаха и се чудеха как не ми е срязал краката. Това се дължи на писмото, което получих на сън.

8.28. Един брат пита Учителя защо, когато е бил в Търново на събор бил с такова разширение, като че ли цялата Вселена е в него. А като се върнал у дома, всичко тръгнало по старому в сивота.

Учителят казал: „Това състояние не се дължи на теб, а на белите братя, които бяха дошли от безкрая на Вселената, за да присъствуват на събора. И те създадоха тази аура и обстановка. И те влезнаха във вас. След събора си отидоха откъдето бяха дошли.“

8.29. Беше неделя и правехме гимнастика на голямата поляна, на която играехме Паневритмия. Тогава германските войски влезнаха в България. Един бял гълъб пристигна отнякъде и започна да кръжи над поляната. Учителят го изгледа, после Се прибра в стаята Си, и там стоя 2 дни без да излиза. Тогава научихме, че немците са дошли в България.

А Учителят бе наредил България да пази неутралитет.

Но никой, както винаги никой не Го послуша от управниците.

8.30. Аз бях певец и пеех песните на Учителя понякога с Мария Златева. А певците знаят, че понякога гласът ми спада. Учителят препоръчваше за концерта да се печат сини сливи и да се ядат.

8.31. Учителят казва: „Когато човек пее, ако гласът му излиза от гърлото е оперно пеене, ако излиза от слънчевият възел, е духовно пеене.“ Гласът да бъде по-туширан, но в него да бъде.

8.32. За песента „Странникът“. Когато бяхме на екскурзия, Учителят каза как да се пеят окултните песни. Душата да участвува, а не ларинкса.

8.33. „Скитах се по гори и планини, един незнаен ме придружаваше“. Учителят загатна, че това се отнася лично за Него.

8.34. Винаги питах Учителят: „Може ли да правиме концерт всеки месец?“ Отговори: „Може, може.“ И винаги присъствуваше в салона на тези концерти на Изгрева, в които аз вземах участие и пеех.

8.35. Причината за интернирането на Учителя във Върна се знае много добре каква е. Учителят беше предупредил да не се влиза на

страната на Германия. А по-късно каза, че България трябва да излезне от войната. И така, по настояване и на владиката Стефан, Той бе интерниран и престоя в хотел „Лондон“.

8.36. На една от беседите Учителят изобличи Лулчев, който стоеше прав в салона и стърчеше над всички. След това избяга в провинцията и се скри за известно време. Той беше си направил група и им обясняваше какво Учителят е искал да им каже. Той лично ме викаше: „Ела в моята група.“ Казах му: „Аз си имам Учител.“

8.37. Когато Лулчев се върна от провинцията, падна на колене пред Учителя и каза: „Моля Ви, помогнете ми, аз сгреших.“ Това нещо аз лично го видях и чух. Повтарям: Видях го. Чух го!

После чух, че е искал от Учителя да го спаси. Но Той му казал така: „Има закони с които не мога да боравя.“

Чух лично от Любомир Лулчев да разказва, че цар Борис III му казал, че е получил писмо от баща си – цар Фердинанд и в което се пише, че съжалявал, че не е послушал Учителя. И сега съветва сина си Борис III да Го слуша.

Но и той не слуша, и го отровиха накрая самите германци. Цяла България знаеше това, но всички мълчаха.

8.38. Веднъж поканихме Учителя на гости у дома. Бяха направили баница. После прочетох в една беседа: „Бяхме поканени от една сестра на гости и ядохме хубава баница.“

8.39. В салона имаше пиано. И много от посетителите се опитваха да дрънкат на него. И трябваше често да се акордира.

Тогава Учителят нареди да се заключва с ключ и той седеше у Него. Когато трябваше да репетирам за концерт, отивах и Го помолвах да ми даде ключа от пианото. Даваше ми го и казваше: „На мен ще го върнете.“ И аз го връщах. Тогава на Изгрева аз нямаш пиано. Учителят не позволяваше на други да взимат ключа от пианото.

8.40. За песента „Киамет Зену“ има един „auf“ такт, и тогава се почва, а при Мария Тодорова в нейната Песнарка започваше направо.

8.41. Във вестник „Работническо дело“, орган на БКП, имаше уводна статия, където е било написано, че до Учителят, 1945 г. е било всичко изрядно към държавата, а след това се карали кой да води „бащина дружина“.

На делото 1958/1959 г. беше казано, че единствения, който е бил изряден, е Минчо Сотиров от Бургас.

8.42. По времето на Учителя редовно данъчната книжка на Братството бе у мен, и Учителя ме питаше: „Внесохме ли данъците?“ Тогава аз взимаш пари от Тодор Стоименов, който държеше парите и плащах. Аз работех като финансист в града.

И когато се дойде до Делото срещу Братството, аз предупредих Борис Николов. А той ми каза следното: „Мен не ме ловят земните закони.“ Аз му казах, че ние сме на Земята и трябва да се подчиняваме на законите. За нарушението на тези закони той бе осъден за 12 години, но пролежало само 4 години – от 1958 г. до края на 1962 г. Освободен бе на 1 януари 1963 г.

8.43. Софрони Ников бе теософ, историк и бе написал исторически книги за Европейската война. [Неговите книги са публикувани в „Изгревът“, том XXV]. Той имаше и преводна литература на английски език. След 9.IX.1944 г. комунистите дойдоха на власт, той недоволен от тях, пише едно писмо на английски, и го праща до Англия. Но хващат писмото, превеждат го и виждат, че той се бърка в политически въпроси. Вкараха го в затвора. И там умря.

Но прочетете писмата му в „Изгревът“, том XIII, с. 108–114.

8.44. По време на процеса Никола Антов бе противник, и предизвика процеса. Запитах баща си, защо са го назначили като финансов отчетник в Братството. Каза ми, че го е посочила властта. Такова е било условието, при което никой не спази. И не изпълни, защото не се подчиняваха на законите.

8.45. През месец април 1944 г. Учителят с Братството е в Симеоново. Учителят говори, но Катя Грива Го запитва: „Ще има ли още бомбардировки?“ Той отговаря така: „Предстои ви още едно бягане, но по пясък. Дано да не ви споходи!“

8.46. Лично Румен Аврамов ми каза как са се подслонявали на Изгрева и са се укривали комунистите от полицията. Те са отсядали в къщата на Васил Иванов – той бил художник, и е живеел в малка дървена къщичка. А ето кои са били там:

8.47. 1. Орлин Василев, 2. Петър Славянски, 3. Антон Югов, 4. Цола Драгойчева, 5. Добри Терпешов, 6. Игнат Котаров – там била неговата барака, 7. Д-р Пенка Маринова.

Всички, които се укриваха на Изгрева, останаха неоткрити и живи. А после това го забравиха.

8.48. Минчо Сотиров се грижи за един чифлик. Изпраща му се телеграма, че Учителят е починал на 28.XII.1944 г. в 13.30 минути от 9 думи. Подписът е Александрия.

Подадена в София

№ 39369

Дата: 28.XII.1944 г., ч. 13.30

Приета от Крб.

Дата: 28.XII.1944 г., ч. 16.30

ТЕЛЕГРАМА

Минчо Сотиров
гара – Нейчев
в Карнобатско

Учителя почина

Александрия

8.49. Как съм работил с Димитър Сотиров

8.49.1. Аз работих като детски лекар в Районна болница – гр. Своге. Като лекар по вътрешните болести бяха привлекли една лекарка пенсионерка. Тя беше с голямо самочувствие. Понякога дежурехме заедно, и аз обработвах всички случаи. Тя казваше: „Аз съм диагностик, но не съм терапевт.“ Искаше да каже, че не е запозната със съвременните медикаменти. Тя имаше вила в с. Томсън, и съм ходил на гости при нея.

8.49.2. Разбрах, че тя е дъщеря на Райна Грозданова от гр. Сливен и е първа братовчедка с Димитър Сотиров. Чрез нея стана запознанството ми с Димитър. Той е питал: „Да не е таен агент или от Милицията?“ Казала му, че съм лекар от Своге.

8.49.3. Тази д-р Тюлева по мъж, бе Лалка Грозданова, дъщеря на Райна Грозданова. Тя ме заведе до нейния брат Димитър, който ме заведе в мазето и от един сандък извадихме разпокъсани портрети на Учителя, които са публикувани навремето в сп. „Факел“. Вихър Пенков ги

обработи и така ги спасихме. После ги направихме на големи портрети и ги слагахме на сцената за концерт-рециталите.

8.49.4. От д-р Тюлева съм взел 3 писма от Учителя до майка й Райна, преснех ги и после ги върнах. Тя ми предаде албума на майка си със снимки, като от тях съм включил в „Изгревът“, том XXV.

8.49.5. Като се върнах от Либия 1986 г., занесох един порцеланов сервиз за кафе, на който много се зарадва. После се забравихме. Но днес е включена в „Изгревът“, том XXV.

8.49.6. С Димитър Сотиров съм работил честно и почтено. Всичко, което записах на магнетофон – ролков, бе прехвърлен на касетки и бяха предадени на Марийка Марашлиева, която ги извади на машинописен текст. И бяха включени в „Изгревът“, том XXV.

8.49.7. Сестрата на Димитър Сотиров, на име Мария влизаше в стаята и слушаше и от време на време допълваше. Тя била омъжена за голям комунист, защото видях специална червена карта за София за транспорт за безплатно движение. Даваше се само на активните борци срещу фашизма. Заснех ги на снимка. Тя приличаше на майка си – беше одрала кожата й.

8.49.8. Поисках едни снимки, които ги преснех, направих ги на негативи и му ги върнах. След време ги поисках да ги прибера за архив. Каза ми, че всичко, което е имало у него го е предал на Военния архив. Питам го: „Защо направи това? Нали мен ме изпратиха при теб!“

Те не можеха да разберат, че аз съм този, който реализира.

Вижте „Изгревът“, том XXV с всички военни текстове и снимки.

8.49.9. Имало е в един сандък събрани на тавана ордените на баща му. Но минали крадци и обрали всичко, включително и сабята му. Питам го, нали апартамента му е широк и голям, защо ги е качил на тавана? Мълчеше.

Били са 14 ордена!

8.49.10. Минчо Сотиров е занесъл към 30 тетрадки с 80–100 листа, на които е описал своите спомени. Оставил ги е в бараката на Боян Боев. Но при обиска на 6/7 декември 1957 г. те са взети и претопени в книжна фабрика при гара Искър. Унищожени са. Това е положението.

8.49.11. По времето на правителството на Сговора през 1926–1928 г., министър на войната е Иван Вълков. А той е бил съученик на Минчо Сотиров. Предал му едно копие от своя ръкопис „На война с войника“. Но Иван Вълков отказал да помести и издаде този материал. А тогава е имало и много снимки.

Днес през 2011 г. това го помествам, са запазените снимки от тогава. Другите са изчезнали. След това се среща с Кимон Георгиев и Дамян Велчев, но му казали, че туй нищо не може да мине сега. Но накрая му дойде времето и аз го издадох през 2011 г. И то чрез програмата на „Изгревът“.

8.49.12. Имало е Релационен дневник, описание на всички походи, дълга тетрадка със скици, които той е правил по походите по времето на Балканската война. Но това нещо също изчезва безследно. Синовете не можеха да разберат подвига на бащите си. Защото бяха кармични врагове на бащите си.

8.50. По време на бомбардировките над София, Учителят с приятелите е в с. Симеоново. Катя Грива Го запитва дали ще има още бомбардировки. А това е месец април 1944 г. Учителят казал: „Предстои Ви още едно бягане, но по пясък. Дано не ви споходи.“

А бягането по пясък е много трудна работа. И може да не стане за тази епоха. А за някоя друга епоха.

8.51. Имал е ръкопис на Райна Грозданова със спомените с Учителя. Но този ръкопис също изчезва. Дъщеря ѝ Лалка ми предаде само албума на майка си.

Изобщо, разсипия по всички линии!

8.52. На един от концерт-рециталите, които правех на ул. „Раковска“ 108, което е бившия салон на „Биат“, поканих и Димитър Сотиров. Той седеше накрая. Като ме видя, заплака: „Вергилий, аз никого не познавам!“ – „Аз също не познавам никого, нито им знам имената, нито им познавам лицата. Ние сме непознати за това поколение.“

Нашата работа бе за едно друго поколение след 100–200 години. Тогава Духът на „Изгревът“ ще ги ръководи, защото това е Пътят на Школата. А Словото на Учителя ще ги храни и оживява.

15 юли 2011 г.

Днес предадохме за печат на „Изгревът“, том XXV с 968 страници + 124 страници снимки за 1 000 броя.

Преведохме на банкова сметка сумата 7 789,20 лв.!

Амин!

Сканиран материал
Телеграма до Минчо Сотиров за кончината на Учителя

Бележки на раздавача:

№

Обр. 824

РАЗПИСКА

ЗА ВРЖЧЕНА ТЕЛЕГРАМА №

на 194 год

Получателъ:

Подпись:

№ 39369.

Група деца
на
сметка.

Обр. 805

Подадена въ

№ 39369 думи 9 дата 28.11.194 г. ч. 13.30

Служебни бележки:

Приета от

дата 28.11.194 г. ч. 16.30

Чинovníк
А. Б. Б.

ТЕЛЕГРАМА

Минчо Сотиров

Бари-Хейзел

Въ Харковск. ево.

Учителя почина

Александър

9. БЕЛЕЖКИ ЗА ТОДОР БОЖКОВ ОТ „ИЗГРЕВЪТ”, ТОМ 25

9.1. Бях привлечъл Марийка Марашлиева за сътрудник към програмата на „Изгревът”, и тя свърши много голяма работа.

За нея виж „Изгревът”, том VI, с. 670–700.

9.2. Тя присъствувала на една среща на възрастни приятели, и там чула как полковник Тодор Божков е разказвал своите спомени. Каза на му: „Брате, защо не си опишеш спомените?”

Аз наредих да отиде при него, да разговаря с него и да му каже, че ще му препише спомените на пишеща машина. Тогава нямаше хора, които да имат пишеща машина, и да знаят да пишат с тях.

9.3. Той подготвя спомените си, предава ги на Марийка Марашлиева, тя се измъчва докато разчете почерка му, написва ги в 4 екземпляра с индиго. Предава му 2 екземпляра и 2 задържа за нас. Връща му оригиналните преписи.

9.4. Уточнихме се да му иска подходящи снимки, но той разказваше, че му са скъпи за спомен, и че не ги дава. Та чак до днес.

9.5. В следващият етап той предава преписите, и те започват да се преписват и разпространяват, и така ми се нарушава програмата на „Изгревът”.

9.6. Идва време и той си заминава. Среща ме Драган Петков и ми казва: „Учителят Бе казал: „Изпращайте се един друг от този свят.” Беше тръгнал да изпраща Тодор Божков от този свят.

9.7. След като прочетох спомените му, видях и разбрах, че той знае много добре кой е Учителя Дънов и не се страхува да Го назове. А другите се криеха, а някои не Го и познаваха. В спомените му имаше Дух и Сила и от там излизаше вътрешната Школа на Учителя.

9.8. След събитията на 10.XI.1989 г., когато се смени политическия строй и се получи свободен печат, намери се един, който взима материала и го публикува под заглавие: „XX век – Божествен възход и човешко спасение”, Издание на „Нова светлина 22, ISBN:954-9692-01-9. Издание през 1998 г.

9.9. Когато научих това приех, че са ми откраднали идеята, и че това е нарушение на програмата ми.

Племенничката на Тодор Божков, на име Звезда многократно остро реагираше, че това е отпечатано. Тя смяташе, че тя има право на печат. Аз ѝ обяснявах, че това е задвижено в програмата на „Изгревът”, но тя не приемаше това. Идваше на някои от моите концерти и си взимаше по някой том на „Изгревът”, но тя не можеше да ги чете. А защо ли? Тя ги отричаше.

9.10. В разстояние на 15 години тя ми обещава, че ще ми даде снимките на Тодор Божков, но не ги даде. А защо? Смяташе, че ще може тя да ги издаде. А тя не познаваше един окултен закон, че този, който задвижва, той трябва и да реализира. Но това тя не го разбираше. И сега много хора не го разбират. И не го приемат. А доказателството се намира в това, че до 2011 г. съм издал от „Изгревът” – 25 тома.

9.11. На 5.X.2005 г. пуснах покана до нейния адрес – ул. „Янтра” № 1 за концерта на 22.X.2005 г.

А на 6.X.2005 г. към 20.30 часа Звезда ми се обади по телефона и ми съобщи следното. Сънувала лично Тодор Божков, и той настоял пред

нея да ми даде разрешение да публикувам материала му и да ми даде неговите снимки за приложение. Освен това се явил нейния ръководител и също наредил да ми се даде разрешение. И тогава тя ми съобщи по телефона, че ми дава разрешение за публикация спомените на Тодор Божков.

9.12. Искам да отбележа, че на 3.X.1990 г. се обединиха двете Германия – ГДР и ГФР в една държава.

А през 2005 г. ми дават разрешение за печат. Бяха изминали 15 години, през които години чаках.

А сега е 2011 г., а това означава 21 години. Как ви се струва това? Случайно ли бе това? Напротив!

9.13. След известно време Звезда ми съобщава, че са влезнали в къщата крадци и са обрили всичко. Питам я дали са там албумите. Уточнихме се да ми предаде албумите. Два пъти стават обири. Но албумите не ми бяха предадени. А защо? Да ми се пречи.

9.14. Изминаха години и тя посегна на живота си. Нейната родена сестра намира моите писма с поканите и ми се обаждат. Говорих с нея за снимките. Търсила ги е, намерила няколко, но те са изчезнали. Чаках една година.

През месец юли 2011 г. ми предаде репродукция на една малка снимка. Отказа да ми даде оригинала. Приех, че отново ми се пречи. Бях решил да публикувам спомените и без снимка.

9.15. Винаги съм се възхищавал на този окултен закон: „И врагове на човека са неговите домашни.“ Врагът ти трябва да те роди и огледа, за да си изплати кармата.

10. РАЗКАЗАНИ СЛУЧКИ НА ТОДОР БОЖКОВ ОТ ПРИЯТЕЛИТЕ МУ В „ИЗГРЕВЪТ“

10.1. „Болшевиките и България“ – „Изгревът“, том IV, с. 256–257 от Нестор Илиев

10.2. „Пистолетът“ – „Изгревът“, том IV, с. 257–258 от Нестор Илиев

10.3. „Костилката на вишната“ – „Изгревът“, том IV, с. 258–259 от Нестор Илиев

10.4. „Пистолетът“ – „Изгревът“, том V, с. 298 от Мария Тодорова

10.5. „Полковник Тодор Божков“ от Георги Йорданов – „Изгревът“, том VII, с. 117–119.

1. Бомбите и III етаж, 2. Отстъпване на 50 км., 3. Пътуване във влака и защита на Учителя, 4. Преминаване през реката

10.6. „Лимоните“ – „Изгревът“, том VIII, с. 197–198 от Димитър Грива

10.7. Болното дете на полковника – „Изгревът“, том XVIII, с. 684.

1. Защита във влака, 2. Болна от туберкулоза

10.8. „Защита на Учителя Дънов“, разказ на Георги Йорданов, записала Марийка Марашлиева – „Изгревът“, том XVII, с. 685.

11. РАЗКАЗВА БРАТ ЖЕЛЮ ТАНЕВ

Брат полковник Божков разказваше следния случай:

След завръщането на брат Борис Николов от затвора отидох да говоря с брат Антов по следния въпрос, свързан с нежелателните работи, които засегнаха Братството, и направиха щото да се заведе дяло срещу Братството, и да бъдат осъдени братята и да лежат в затвора. Ако може да се помъчим да уредим тия спорни въпроси заедно, за да може Братството да дойде пак в онова състояние в което е било по-рано. След тия няколко мисли, които споделихме с брат Антов, той ми каза следното: „Аз съм готов, щом се касае за Братството да направя всичко възможно, и съм готов да си подам ръката към брат Борис.“

Божков: Аз мислех да отида най-напред при Антов, защото смятах, че работата ми ще бъде по-лесна с брат Борис, и като взех мнението на брат Антов отидох при брат Борис.

Повторих същите мисли пред брат Борис с цел Братството отново да започне своята дейност както преди и да заживее своя нормален живот в София и специално на Изгрева. Разговарях значи с брат Борис, който повече премълчаваше.

Аз говорех, а той мълчеше, и най-накрая рязко ми каза: „Не е дошло времето!“ Той махна с ръка и аз оттам насетне разбрах, че няма вече какво да говоря с него, и си тръгнах за в къщи. И толкова беше разговора с брат Борис.

От там насетне Братството си изживява едно мъртво положение, замразено положение, отчаяно положение, докато едва сега през 1990 г. отново се поде работата от по-млади братя с инициатива, за да може да се излезе от това положение, защото не трябва да забравяме, че занаят не само от България, но и от други държави ще идват тук и ще се интересуват за живота, който е бил край Учителя и в Братството. Ние знаем, че това нещо Учителят е предвидил, а всичко, което Учителят е казал, Е СТАНАЛО.

Записала: М. Марашлиева

12. „ПОСЛЕДЕН, НЕЗАБРАВИМ И ВЕЧЕН” написано собсвеноръчно от Тодор Божков

За Божествения образ на Нашия Велик Учител, и за един незабравим спомен за Него се отнасят тия мои думи.

Случая е следният. Няколко дни преди заминаването на Учителя, дойде в домът ми наша сестра от Братството – Пенка Белева, и ме помоли да отида на Изгрева и да кажа на Учителя, че мъжът ѝ Стефан Белев е в безсъзнание, много тежко болен.

Сестра Пенка Белева беше възрастна наша сестра, от дълго време беше в Братството и беше много предана, изпълнителна и непоколебимо и твърдо вярваше в необикновените възможности на Учителя. Тя имаше в това отношение много опитности, някои от които тя е споделяла с нас. Нейният другар и съпруг Стефан Белев беше също така известен, много културен, високо образован човек, владеещ няколко чужди езици и със западноевропейско възпитание и образование. Той също добре познаваше

Учителя и имаше непоколебима вяра и голяма преданост и любов към Него.

И така, сестра Белева искаше аз да съобщя на Учителя, че Стефан е тежко болен, че живота му е в опасност и Учителя ще направи пак чудото с него, за да му спаси здравето и живота. Брат Стефан Белев вече за трети път получаваше удар, като при първите два случая Учителя му спасяваше живота.

На молбата на сестра Белева аз отговорих, че доколкото зная от наши братя и сестри Учителя е също в тежко здравословно състояние и не приема никакви посещения, така че безполезно е да отивам, защото няма да мога да изпълня молбата ѝ. Тя, обаче беше непреклонна, настояваше и молеше, въпреки всичко това, да отида да се явя на Учителя и да Му кажа, че Стефан е болен и е в много тежко положение. Аз упорствувах, не исках да се съглася, защото мислих, че е безполезно и безсмислено всичко това, но пред нейната непреклонност и неотстъпчивост, реших да отида, като казах в себе си да отида само за опит и за форма, че каквото е определено това да бъде. Така поне ще бида оправдан и пред нея и пред себе си, че съм имал доброто желание да сторя това.

Отидох на Изгрева. Застанах пред стълбата долу, която води за горната стая, в която лежеше Учителят. Бех точно под западния прозорец на Неговата стая.

Разпитвах случайно минаващите наши хора какво е положението на Учителя, приема ли посещения, мога ли да се срещна с Него или не. Всички ми даваха все един и същи отговор: „Учителя е болен и никого не приема!“

Реших да съобщя на Учителя посредством някоя сестра от тия, които Му прислужваха, за да знае, че Стефан Белев е болен и то много тежко.

Една от сестрите ми каза, че тя ходи при Него и ще Му каже това и веднага бързо, тичешком се отзова в стаята при Учителя.

Аз чух, обаче как Учителя недоволен и сърдито я посрещна и ѝ каза да се върне, защото не приема никого. Тя, обаче беше малко особена, не се подчини и почна да обяснява, че аз съм я пратил и обясняваше за какво съм я пратил и своята настойчивост оправдаваше с моя некаква поръчка, нещо съвсем неверно, неуместно и нетактично от нейна страна.

Учителят на няколко пъти каза: „Аз вече никого не приемам! Аз вече никого не лекувам, идете си, оставете ме!“ Тя, обаче пак настояваше, че е пратена от мен, че случая е важен и пр., което разбира се беше съвсем нетактично, не беше верно, защото аз не бех я пратил да тревожи Учителя и да спори с Него, а само леко деликатно и без излишни обяснения да каже, че Стефан Белев е болен.

От всичко станало, аз бях смутен, измъчен и огорчен и недоволен от обстоятелството, че съм станал причина да измъчвам и огорчавам Учителя в един такъв тежък за Него момент. Бех като вцепенен, неподвижен, съкрушен и не знаех как да излеза от това положение.

След малко, за моя голяма изненада аз видях Учителя, че излезе на терасата горе над стълбата пред вратата, обърна се с лице към мене и се подпираше леко за перилото. Аз бех смаян, объркан, бех в недоумение от всичко станало. Картината пред мен беше наистина неопишуема!

Пред мен стоеше не човек, а самия Бог – Той горе, а аз долу! Бляд, слаб, красив, с хубави бели коси и бяла брада, цял сияещ с неопишуема чистота и красота, благ, мил, кротък, добър, Баща нежен и Любящ.

Той с нежен и мил поглед и съвсем тих глас Се обърна към мене и каза: „Какво има рекох? За бащата на учителката ли?“ Аз бях смутен, засрамен, чувствавах се виновен, бях объркан пред това Необикновено Величие, на това, което беше пред очите ми, исках да се извиня, исках да Го помоля да ми прости за всичко това, обаче аз чувствавах, че всичко това беше излишно, защото Той не ми се сърдеше. За това говореше Неговият поглед и цялата Му вънкашност, която излъчваше любов, нежност, красота, доброта, благост и готовност да помага и да услужва дори и в такъв момент като този в който Той сега се намираше. Аз чух последните Му думи: „Идете си рекох, и им кажете, че ще му мине!“

След 3–4 дена Учителят напустна физическия свят, а брат Стефан Белев още същия ден оздравя напълно и в пълно здраве той живя още 5–6 месеца след заминаването на Учителя, след което и той набързо си замина от този свят. И така Учителят в последните Си дни на Земята болен, почти скъсал връзката Си с физическия живот, направи велика жертва и даде небивал пример на нас, неговите последователи, като прие и Се съгласи с нас да се отзове на молбата ни и да спаси живота на един наш брат! Никога от моето съзнание няма да изчезна светлия и величав образ на нашият Божествен Учител, Който остана в мен като последен, незабравим и вечен спомен за Него!

7.XII.1968 г.

Тодор Божков

ул. „Янтра“ 1, София

IV.

ДОМЪТ ГОСПОДЕН

И

СЪДБАТА НА СВЕТА

автор и съставител
ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ИСТОРИЧЕСКИТЕ СЪБИТИЯ В БЪЛГАРИЯ ПРЕДИЗВИКАНИ ОТ СЪВПАДА НА ПЛАНЕТИТЕ САТУРН И УРАН ОТ 1897 ГОДИНА ДО 2034 ГОДИНА*

1.1. СЪВПАД НА ПЛАНЕТИТЕ САТУРН И УРАН В ЗНАКА СКОРПИОН ПРЕЗ 1897 ГОДИНА ЗА БЪЛГАРИЯ

1.1.1. Този аспект обхваща 45 години с орбис 2 години и започва от 1762 г. с написването от Паисий Хилендарски на „История Славянобългарска“. И до 1942 г. са 180 години + 45 години Комунистическа власт е равно на 225 години. Той е проверен в разстояние на 225 години от българската история. В „Изгревът“, том 22, раздела „Астрокосмична синтеза“ от Светозар Няголов в глава 3. Сатурн – Уран, ще можете да проверите тези съвпади как действуват. В бъдеще астролозите ще изучават българската история, така както днес се изучава еврейската история чрез Библията.

1.1.2. За този аспект Сатурн-Уран виж в „Изгревът“, том XIX, с. 26, 57-59, 262 – в материала на Методи Константинов.

1.1.3. Слизането на Божественият Дух върху Петър Дънов е на 7 март 1897 г., и Той става Учител на Бялото Братство на Слънчевата система.

За неговата дейност виж „Изгревът“, том I, с. 633–642, „Изгревът“, том XI, с. 1–790.

1.1.4. Влизането на Христовият Дух в Учителя Петър Дънов на 12 август 1912 г. в Търново в село Арбанаси. Той става Миров Учител и управлява Битието и Небитието и управлява Великото Бяло Братство.

Виж „Изгревът“, том I, с. 642–643, 647–654; „Изгревът“, том XI, с. 521, 4 абзац, том XIX, с. 907–917.

1.1.5. Само Христовият Дух дава Словото на Бога. Мировият Учител започва с първата си беседа „Ето човекът“ от 16 март 1914 г., гр. София, отпечатана в „Сила и живот“, 1915 г. в гр. София – Царска придворна печатница. От 1914 г. до 1922 г. Мировият Учител предава Словото на Бога чрез Христовият Дух, който е в Него, и тези беседи са отпечатани в „Сила и живот“ от I–V серия. Те са отпечатани чрез програмата на „Изгревът“, виж том XV, с. 891–897, 902–903.

1.1.6. Идването на Господният Дух в Мировият Учител – Петър Дънов на 16 юли 1922 г. в Чам Кория. Той е Всемиров Учител на Вселената в Слово, Дух и Сила. Той е Емануил, живият Бог на Земята и Небето.

Виж „Изгревът“, том I, с. 644–646, том XIV, с. 396–397.

1.1.7. Всемировият Учител е Глава на Всемирното Велико Бяло Братство. Това е Духът Бейнса Дуно.

Виж „Изгревът“, том I, с. 654–658.

1.1.8. Само Всемировият Учител може да отвори Школата на Всемирното Велико Бяло Братство между българите и славянството от 1922–1944 г.

Виж „Изгревът“, том I, с. 667–672.

1.1.9. За Словото на Всемировият Учител, за Космогонията на Словото Му, за Космогония на музиката Му виж „Изгревът“, том I, с. 646–647, 658–666.

1.1.10. Подготовката за идването на Земята на Всемировият Учител се движи в слънчев период от 22 години. Те са дадени в „Изгревът“, том XIX, с. 919–921.

1.1.11. Отварянето на Школата 1922–1944 г. и началния период е даден в „Изгревът“, том XII, с. 4–870.

1.1.12. За Свещените думи на Учителя към ученика и Духът на Отца на Светлините виж „Изгревът“, том XIV, с. 4–786.

1.1.13. За хороскопът на Учителят Дънов и Неговата дейност виж в „Изгревът“, том XIX, с. 532–553, 907–933.

1.1.14. Съвпадът на планетите Сатурн с Уран през 1897 г. в знака Скорпион определя дейността на Учителя Дънов за един срок от 45 години, т.е. 1897–1942 г. За да се уясни този период съм представил в няколко раздела политическите събития в България, които очертаваха границите на дейността на Учителя Дънов. Ето ги:

- Домът Господен и съдбата на света.
- Учителят Дънов за Болшеvizмът и комунизмът.
- Учителят Дънов за частната собственост, класовата борба, комуните и колективното съзнание.
- Учителят Дънов за войната 1939–1945 г. (Втората Световна война).
- Бичът Божий над българите.

1.1.15. Цялостното и задълбочено проучване на отбелязаните страници по томовете е условие да се въведете към предоставеното заглавие.

1.2. СЪВПАД НА ПЛАНЕТИТЕ САТУРН И УРАН В ЗНАКА ТЕЛЕЦ ПРЕЗ 1942 ГОДИНА ЗА БЪЛГАРИЯ

1.2.1. Планетата Сатурн е управител на хороскопа на българския народ, чийто асцендент е Кози рог. Сатурн управлява кармата, а съвпада му с Уран му дава един период от 45 години да се разрешат всички кармични проблеми, но при условие, че се ръководи от Духът Йехова, от Духът Господен. Това е условието. Не случайно съм представил главата „Домът Господен и съдбата на света“ за тези 45 години, който действа от панти века. А особено това се отнася за българите, живущи на Балканския полуостров на Кози рога, където българите по плът сега са преродени всички духове на израилтяните по времето на Мойсея. И това усложнява нещата и съдбините на този народ. А защо?

1.2.2. Този български народ не признава Учителя Дънов нито за Учител, нито за Миров Учител, нито за Всемиров Учител. Ето защо те отхвърлиха Божествения Дух, Христовият Дух и Господния Дух. И така си направиха нова карма с Всемировият Учител.

1.2.3. Този български народ не признава и не приема Словото на Великия Учител – Беинса Дуно за Слово на Бога. А това е Слово на Емануил, който е Бога на Земята и Бога на Небето. И направиха съдба със Словото му, като го променяха, редактираха и накрая го изгориха през 1957/1958 година.

1.2.4. Втората Световна война завърши с капитулация на Германия на 9 май 1945 г. Вижте отдела „Учителят Дънов за войната 1939–1945 г.“

1.2.5. Идването на комунистическата власт в България на 9 септември 1944 г. беше предсказана от Учителя Дънов. Още през 1942

г. в частен разговор той предопределя съдбата на България от 1944 г. за следващите 45 години до 1989 г.

1.2.6. През 1942 г. когато започва новият съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Телец за следващите 45 години, Учителят Дънов дава насока за следващите 45 години, когато в България ще управляват комунистите. За тези негови думи виж „Изгревът“, том II, с. 38–39, том III, с. 309–311.

1.2.7. А да се ориентирате по-добре за тази епоха прочетете раздела „Бичът Божий над българите“.

1.2.8. А онова, което българите преживяха под комунистическата власт от 1944–1989 г. бе предварително подготвено. И се чакаше времето да се осъществи. И как бе подготвено и как се осъществи ще проверите в раздела „Домът Господен и съдбата на света“, с неговите V отдела, които представям.

1.2.9. Непрекъснато слушах, че Учителят Дънов е предрекъл, че през 1975 г. Бялото Братство ще предприеме акция. И всички очакваха тази акция. И тя дойде. Аз я дочаках. През юли - август 1975 г. в Хелзинки се събраха всички европейски държавни ръководители и признаха границите на Европа определени на Мирната конференция в Париж 1947 година. Узакониха и признаха, че са предали доброволно на СССР в комунистическата империя на страните: България, Румъния, Полша, Унгария, Чехословакия и половин Германия като ГДР.

1.3. СЪВПАД НА ПЛАНЕТИТЕ САТУРН И УРАН В ЗНАКА СТРЕЛЕЦ ПРЕЗ 1988 ГОДИНА ЗА БЪЛГАРИЯ

1.3.1. Съвпадът Сатурн и Уран в знака Стрелец през 1942 г. предопредели епохата на комунистическата власт в България от 1944–1989 г.

1.3.2. За тази епоха имаме категоричното мнение на Учителя Дънов, чийто думи са публикувани в „Изгревът“, том II, с. 38–39 и том III, с. 309–310. А за пророчествата на Новата епоха виж том III, с. 311–318.

1.3.3. Когато работех през 1972 г. с Борис Николов, чийто спомени днес са публикувани в „Изгревът“, том II и том III през 1995 г., то той ми продиктува една негова стенограма от разговор с Учителя за „свършека на века“ от 45 години.

Тогава пресметнах, че тези 45 години започват от 1944 г. и свършват 1989 г. А беше 1972 г. И трябваше да се чака и да се мълчи, защото комунистическата власт правеше всеки месец обиски на последователи на Учителя на донесения на нейните тайни агенти внедрени в т.н. последователи на Учителя Дънов. Трябваше да се чака още 17 години, като всеки ден съм събирал страх и с уплаха съм изпращал всяка нощ, опасявайки се да не бъда наклеветен и предаден от някой, от онези, чийто спомени записвах за времето на Школата на Учителя. За мое най-голямо учудване, никой не ме предаде. Те не ме обичаха, но ме мразеха тайно и явно, че аз имах програма, дадена ми от Учителя за работа. Те това го усещаха и виждаха, защото познаваха Духът, който бе над мене и ме ръководеше. Но ме запазиха, защото знаеха, че чрез мен ще останат в историята. Те искаха да ме предадат, но не смееха, защото те се бяха провалили и знаеха, че само чрез мене може да се спасят от окончателния си провал. Как го знаеха? Имаха вътрешни антени в мозъка си и долавяха

присъствието на Духа, който ме ръководеше. Така не ме предадох, за да ги има в историята. А много им се искаше.

Обикновено им казвах: „Ако аз спечеля, печелите всички. Ако аз изгубя, губите всички. И помен няма да остане от вас.“ Един ми се опречи и каза: „Абе ти какво се правиш на Васил Левски. Той бе казал: „Ако губя, губя мене си, ако спечеля – печели цял народ.“ Отговарям му: „Левски е едно. А аз съм друго. С мен или печелите всички, или губите всички.“ Това го разруши отвътре и ми каза: „Щом е така, започвам да разказвам.“ И аз не ги предадох. Досега съм отпечатал 20 тома. А има още толкова.

1.3.4. Дойде и определеното време. През 1988 г. започна съвпада на Сатурн с Уран. Започна от 13 февруари 1988 г. в знака Стрелец, на 26 юни 1988 г. е третият съвпад.

Империята на СССР започна да се руши от вътре. Начело на империята дойде Горбачов, белязан със знак на челото от небето, че чрез него трябва да се разруши империята. И тя се разруши отвътре за няколко месеца. На 9 ноември 1989 г. падна Берлинската стена. На 10 ноември 1989 г. падна от власт Тодор Живков, управлявал България цели 34 години.

1.3.5. Разрушаването на империята на СССР беше запазено в тайна и за тази дата не се знаеше от нито една разузнавателна служба в света. Това го признават всички, че е било пълна изненада. Но за мен и за някой последователи на Учителя не беше изненада. Цитирах стенограмата на Борис Николов, който дочака разрушаването на тази империя. За това събитие говори и Крум Божинов в „Изгревът“, том VII, с. 694–695 в „Комунистите и бълвата“. Всеки може да си го прочете и да се види, че силата, която крепеше тази империя се оттегли. Небето си я прибра при себе си и тя се разруши отвътре за броени месеци, макар че беше въоръжена с най-мощното оръжие в света.

1.3.6. Когато започнах да работя с Георги Йорданов през 1988 г., започвам да слушам от него почти всеки път „Комунистите свалят властта през 1989 г.“ Аз направо изтръпнах и се уплаших, защото това негово изказване ще бъде занесено от тайните агенти, внедрени като последователи на Учителя на властта и веднага ще последва обиск. А можеха да ме заварят там заедно с магнетофона, да го приберат и да ме арестуват. Казвам му: „Спри да го разказваш. Ще ми се попречи на работата с тебе.“ А той не спираше, а си го разказваше. „Кой ти го е казал това?“ – „Който трябва ми го е казал. Това са думи на Учителя.“ Вероятно Борис Николов беше споделил с него за стенограмата за „свършека на века“. Идва жена му Станка и също пред мен го предупреждава: „Не го разказвай и не заангажирай Учителя с това пророчество и с тази дата. Ще предизвикаш обиски.“ А той беше уверен в себе си и казваше: „Няма да мълча. Ще го разказвам.“ И го разказваше на мнозина, но никой не го смяташе за сериозно и за пророчество, затова му се размина. Само му се усмихваха, тупаха го по рамото и го отминаваха. Беше над 80 години и приемаха, че това са измислици от старостта му.

1.3.7. Така се размина не само на него, но и на мен и на всички около мен. Той, Георги Йорданов дочака да се сбъднат тези събития, които ги очакваше. Той си замина през 1992 г., три години след свършека на комунистическата диктатура. Макар и възрастен – беше 80–85 годишен, но беше много деен и със запазен разсъдък.

За неговите спомени вижте „Изгревът“, том VII, с. 65–124, а за политическите събития вижте с. 87–90 под № 18, с. 105–106 под № 36. И най-важното бе, че той няколко пъти по телефона ме викаше да

оглавя новото ръководство на последователите на Учителя след 1990 г. Аз отказвах. Пита ме защо. И аз започвам да изброявам по точки всички прегрешения на тяхното поколение след заминаването на Учителя Дънов 27.XII.1944 г. и като кажа едно тяхно прегрешение по телефона, отсреща се чуваше думите му „Стига“. Изброих може би 20 прегрешения, които само аз знаех и той след всяко прегрешение викаше „Стига“. Накрая му казах: „Няма стига. Трябва да се знае истината.“ – „Ако я научат, то ти ще ги разрушиш всички.“ – „Ще ги разруша. Тази лъжа ще я разруша.“ И така се разделихме. Но той остана като голям жив образ в моето съзнание. Беше жив. И сега е жив. И стои до мене и над мене. Подкрепя ме. А пък аз му свърших работата и вече го има в „Изгревът“. А пък жена му Станка също много ми съдействуваше. Предупреди ме: „Ще го оставиш свободен. Няма да го притискаш.“ Веднъж да почне да говори и разказва – няма спиране.“ Да, изпълних съвета ѝ. И го записах и издадох. Той беше единствения българин, който вървеше и казваше две години преди събитията: „Комунистите си отиват през 1989 г.“ Амин!

**Забележка на съставителя:*

Материалът е отпечатан в Изгревът, том 22, с. 717–727, но го публикуваме отново за да се направи връзка със следващите точки.

2. БЯГСТВОТО НА ГЕМЕТО

2.1. ПЪРВОТО БЯГСТВО – В ЗАКОВАН САНДЪК

2.1.1. Наричали са го Гемето. А истинското му име е Георги Михов Димитров, роден на 15.IV. 1903 г. в с. Ени Чифлик, Одринско. И да се различава от комунистическия водач Георги Димитров, който по онова време е Генерален секретар на Коминтерна, избран на VII му конгрес през 1935 г. до 1943 г., започва да се именува Ге. Ме. Димитров. И от там идва името му Гемето. Да се отдели името му от Генералния секретар на Коминтерна.

2.1.2. Гемето е член на БЗНС от 1922 г. Член на управителния съвет на БЗНС „Александър Стамболийски“ („Пладне“ от 1932–1933 г. и на БЗНС – Обединен от „Ал. Стамболийски и „Врабча 1“ от 1933–1934 г. След преврата от 19 юни 1934 г. е в опозиция на монархофашизма. По времето на II Световна война 1939–1945 г. е водач на дясната проанглийска и антикомунистическа група в БЗНС „Александър Стамболийски“.

2.1.3. На срещата си на министър-председателя Филев с Хитлер в Залцбург на 4 януари 1941 г. му се казва, че България трябва да влезе в Тристранния пакт на Германия преди нахлуването на германските войски в България.

Английският пълномощен министър Дж. Рендел при срещата си с Филев на 9 януари 1941 г. заявява, че ако България се присъедини към Тристранния пакт, то Англия ще скъса дипломатическите си отношения и заедно с Турция ще нападне България. Английското разузнаване в България решава да задвижи политическите дейци проанглийски настроени, за да се поддържа обявлението от по-рано неутралитет.

На 21 февруари 1941 г. в дома на Никола Мушанов се събират 9 човека и подписват писмо до цар Борис, и искат среща с него за обсъждане за съхранение на неутралитета. Цар Борис отказва срещата с тях.

2.1.4. На следващият ден полицията разкрива нелегалната организация, създадена от английското разузнаване с цел да проведат детронирането на цар Борис, свалянето на правителството и създаване на правителство проанглийски ориентирано. Започват арести. Полицията търси да арестува Гемето. Сутрин рано го заварват в дома му. Той иска да се обръсне и влиза в банята, и там през прозореца успява да избяга. Свързва се с агент на английското разузнаване Норман Дейвис. Той бива укрит в един голям сандък с който се пренася архиви на легацията, и от там го прекарват през турската граница, и пристига в Истанбул на 26 февруари 1941 г. Това е първото му бягство.

2.1.5. Започва шумен процес срещу английските шпиони. Пред съда са изправени 35 човека. Заедно с тях са арестувани 22 ръководни дейци на БЗНС, и изпратени в концлагер. Произнесени са 11 смъртни присъди от които 5 задочни. Гемето е осъден на смърт чрез обесване, но задочно.

Смъртните присъди не са изпълнени. А защо? Защото на 1 март 1941 г. Богдан Филев подписва във Виена присъединяване на България в Тристранния пакт на страната на Германия. Същият ден германските войски навлизат като съюзници в България. Английското разузнаване е унищожено, а германските войски се насочват към гръцката граница и към югославската, когато на 6 април 1941 г. ще бъдат нападнати и за две седмици ще бъдат прегазени и окупирани.

2.1.6. И каква е равносметката от дейността на Гемето след като избягва, вкаран и закован в големия сандък на английското посолство? Десетки хора са осъдени, над 22 човека са в концлагерите, обявени като английски агенти. А Учителят Дънов споменава, че най-разрушаващо за България е английската политика към нея. Виж „Изгревът“, том I, с. 443–446.

2.2. ВТОРОТО БЯГСТВО – ПРЕДРЕШЕН С АМЕРИКАНСКА УНИФОРМА

2.2.1. След 9.IX.1944 г. се завръща Гемето в България, представител на БЗНС „Пладне“ с ореола на борец срещу цар Борис, срещу правителството на Филев и срещу присъединяването на България на страната на Германия. Той бива избран за главен секретар на БЗНС, но провежда дясна политика и срещу Отечествения фронт.

През месец октомври 1944 г. в Москва заминава делегация на Отечествения фронт, като член е включен Никола Петков като лев земеделец, антифашист, изпратен от цар Борис в концлагер, подкрепящ борбата на партизаните и член на Отечествения фронт на Георги Димитров от 1943 г. На Никола Петков му се заявява в Москва, че нямат доверие в Гемето и да бъде сменен от поста му.

2.2.2. На 18 и 19 януари 1945 г. в аулата на Аграрикономическия факултет се провежда конгрес на Земеделския съюз. По заповед на Сталин, като член на Съюзническата комисия Биргозов нарежда Гемето да си подаде оставката. След доклада си, Гемето си подава оставката, защото сградата е обградена от милицията на новата власт. Той е освободен от поста си, и го замества Никола Петков.

2.2.3. През май 1945 г. Александър Обов и Георги Трайков свикват конференция на БЗНС, и под натиска на новата комунистическа власт изгонват Гемето от БЗНС. Същият ден той е поставен под домашен арест. През деня и през нощта пред къщата му стои милиционер, и го охранява,

като не му позволява да напуска къщата, и не пускат никой да влиза при него.

2.2.4. Но един ден пристигат двама англо-американци във военна униформа, носят бележка – разрешение на Съюзническата контролна комисия да го посетят. Милиционерът преглежда разрешението, допитва се до своя началник и накрая ги пускат да влезнат в дома му. След един час разговори при Гемето, двамата униформени офицери англо-американци с нахлупени фуражки напускат дома. Минават няколко часа и в дома един цивилен иска да напусне дома. Но милиционера не го пуска – не разбира езика му. Извикват началника на караула, намират преводач и се оказва според разказа на американеца следното. Единият от двамата американски офицери си съблича военната униформа, дава я на Гемето, и след като се обръсва и го подстригват вътре по американски високо, нахлупват му шапката до козирката и го извеждат от дома му. Милиционерът изобщо не е очаквал подобен ход, и не е обърнал внимание кой излиза. Влезнали са двама униформени, излизат също двама униформени, и единият от тях е Гемето. Така за втори път Гемето бяга с хитрост.

2.2.5. Настъпва голяма олелия! По радио Лондон на български непрекъснато се говори за голямата хитрост, и за глупавия български милиционер.

На 24 май 1945 г. Лондон отказва да даде политическо убежище на Гемето. Прехвърлят го във вилата на представителя на САЩ в съюзната контролна комисия Мейнър Бърнс.

На 25 май 1945 г. пристига отговор от Вашингтон, въпросът да се разреши със съдействието на съюзната контролна комисия, където представител на СССР е Биргозов. Вилата е обградена от съветска военна част и се охранява. Гемето е във вилата на Бърнс, няколко месеца обкръжена от съветска военна част. Биргозов решава да бъде пуснат и изведен от България. На 5 септември 1945 г. Гемето, придружен от Бърнс и съпругата му на военен самолет отпътуват от София. През това време непрекъснато се тръби по радио Лондон и Вашингтон за този случай с Гемето. В България непрекъснато се говори за него.

Аз най-малко 10 пъти съм присъствувал, когато баща ми го е разказвал на свои приятели. Всички се удивяваха на хитростите на англичаните и на американците и се смееха на глупавия милиционер.

2.3. ЗАРАДИ БЕГЛЕЦА – ОСЪДЕН НА 10 ГОДИНИ ЗАТВОР

2.3.1. Бяха изминали 20 години от тогава. Беше 1965 г. Аз бях студент. Баща ми работеше като началник склад на „Инжестрой“. Беше ме извикал да му помагам, предстоеше му ревизия, и аз трябваше да му броя някои материали. Показва ми няколко сандъци с гайки и бурми, за да ги броя. Аз отказвах. Бях възмутен, че ме занимава с такива глупости.

До баща ми стои един от работниците на склада. Каза ми: „Е, тогава щом не искаш, то ела да те запозная с един човек, че да не си идвал напразно.“ Приближавам се, здрависвам се. Пред мен стои към 50–60 годишен човек, облечен с ватенка, нахлупил ушанка и се усмихва. Аз нищо не разбирам. Баща ми го представя. „Нали помниш, че съм ти разказвал за бягството на Гемето и как оня български милиционер го изпуска, и след това му се надсмиваха, че е бил глупак. Ето това е същия милиционер пред тебе.“ Аз стоя като втрещен! – „Ама ти ли си?“ – „Аз съм.“ – „Значи подлецът Гемето избяга, и ти трябваше да му изтърпиш присъдата?“ – „Да, отсъдиха ми 10 години затвор, и ги излежах до края. Не

ме помилваха.” – „Как се държаха с тебе?” – „Водеха ме, че съм предател и че съм изпуснал още по-голям предател.” – „Баща ми разказвал ли ти е случая с Никола Петков?” – „Разказвал ми е.” – „Големи предатели бяха тогава.” – „Сега какво правиш?” – „Ден да мине – друг да дойде. Ако седна и си поръчам три кебапчета, половин хляб и една чаша бира – това е денят, който не е минал за мене напразно.” – „Да знаеш, че ще те запомня и няма да те забравя! Лежал си в затвора вместо истинския предател.” – „Е, нали трябваше да лежи някой за него.”

Този случай го описвам заради този милиционер. Още помня очите му! Не ги забравям. А на 12 юни 1946 г., съдът произнася присъда на Гемето доживотен затвор задочно! Той е в Европа и ще се смее на комунистите.

2.3.2. А заради него лежат в затвора десетина човека, включително и един обикновен милиционер, който тогава е бил на пост пред дома му, когато е бил измамен. Хитростта на англо-американците и Гемето струваха десет години затвор за този обикновен човек, и на десетина около него. Подлостта също има цена. А защо Гемето не остана тук и да каже: „Ето ме. Разпъвайте ме на кръст. Аз съм борец за свобода на народа.” Но така постъпват героите, а не подлестите. А в Европа Гемето е в състава на задгранично правителство, което чака всеки ден комунистите в България да паднат от власт. Да, но това не става. А те тогава не знаят, че между Сталин, Чърчил и Рузвелт, а след това от сменилият го Труман има споразумение според което България и Източна Европа остава под окупация и контрол на СССР. И всички крият това споразумение, за да заблуждават народите от империята на СССР. А едновременно ги подстрекават недоволните от комунистите да се борят с оръжие срещу тях. Заблуждават ги по предаванията по радиостанциите. И което е най-важното, тук в България им вярваха.

2.3.3. Но след 1970 г., когато чуа, че са ни предостъпили на СССР, всички бяха невероятно възмутени до дъното на душата си! А да не говорим за близките и роднините на над 10 000 убити българи от комунистите след 9.IX.1944 г. А онези към 20 000, които десетки години прекараха по затворите и концлагерите, и половината от тях умряха? И то за какво? За нищо! Затова, че бяха излъгани от Англия и САЩ.

И сега ще направим една проста сметка. През т.н. Отечествената война, Първа българска армия в състава на III Украински фронт, под командата на Толбухин дава 32 000 жертви. Към 10–15 000 са убити от комунистите. Още толкова умират в затворите и концлагерите. Общо към 30 000 човека, а това са 60 000 човека убити от 1944–1970 г. А като прибавим и убитите комунисти от монархофашистката власт 1939–1944 г. – около 5 000 човека, като за всеки убит комунист – партизанин, ятак под списък и срещу подпис са получавали държавна премия и пари. И комунистите след 9.IX.1944 г. ги извадиха тези списъци от архива на МВР. Бяха случайно запазени, не беше им стигнало времето да ги унищожат.

Българският народ от 1939–1945 г. дава 65 000 човека убити за чужда кауза.

Това е равностметката на предателствата.

3. ЗАЩО И ЗА КАКВО БЯХА УБИТИ:

**Димитър Петков-баща, на 26 февруари 1907 г. в София,
Петко Д. Петков-син, на 14 юни 1924 г. в София,
Никола Петков-син, на 23 септември 1947 г. в София**

3.1. ДИМИТЪР ПЕТКОВ (21.10.1858–26.02.1907)

Димитър Петков е роден на 21.X.1858 г., Тулчанско.

Баща на Петко Д. Петков и Никола Петков. Участва през 1876 г. в Сръбско-турската война в четата на Панайот Хитов. Участва като опълченец при боевете на Шипка, ранен на връх Шипка и загубва едната си ръка. По време на Стамболовата диктатура е кмет на София 1887–1893 г., министър на обществените сгради, пътища и съобщенията от 19 ноември 1893 г. – 19 май 1894 г. Председател на IV Велико, на VI и VII обикновено Народно събрание 1892–1893 г.

Във втория Стамболовистки режим 1903–1908 г. е министър на вътрешните работи – 5 май 1903 г. – 22 февруари 1906 г., и министър председател от 22 октомври 1906 г. – 26 февруари 1907 г.

При откриването на Народния театър на 3 януари 1907 г., княз Фердинанд пристигнал с каляска с три впряга бели коне. Разстоянието между Народния театър и двореца е на разстояние 200 метра. По онова време Народния театър не е потребност на народа, а на княза, княгинята, царедворци, буржоазното общество, където е било мястото за клюки.

Студентската младеж, като наблюдавала как пристига файтон след файтон, от където слизат привилегированото общество, при появата на Фердинанд започва бурно освиркване.

Това е било повече от оскърбление. Полицията започва арести на студентите. Една част ги изпраща в казармите да си отбият военната служба, а друга част ги е изпратило под конвой в родните им места. Професорското тяло протестира. Веднъж последвало уволнение на професорите, и затваряне на университета. Уволнили са много чиновници. Така един уволнен младеж чиновник на улицата, в упор разстрелва министър-председателя Димитър Петков на 26 февруари 1907 г.

Правителството след 12 месеца открило университета, но на местата на уволнените професори назначават чужденци от Европа.

Така Фердинанд си отмъстил на студентите и професорите. А онзи, който е служил на чужда кауза, на един чужденец – княз Фердинанд бива убит наред с София. Това е изводът.

3.2. ПЕТКО Д. ПЕТКОВ (4.05.1891–14.06.1924)

Петко Д. Петков е син на убития Димитър Петков. Роден е на 4 май 1891 г. в град София.

Завършва право в Сорбоната 1912 г. Участва във войните 1912–1913 г. като доброволец, а в 1914–1918 г., като офицер. През 1920–1922 г. е първи секретар на българската делегация в Париж. Член е на Българската делегация на Генуезката конференция през 1922 г. От 1922–1923 г. е директор на Политическия отдел на Министерството на външните работи, и главен секретар на Министерството.

При преврата на 9 юни 1923 г. е арестуван, и след 2 месеца е освободен. Застава на позиции на левите сили, които подкрепят

предложението на БКП за изграждане на Единен фронт срещу превратаджийте от 9 юни 1923 г.

През август 1923 г. подписва едифронтовско споразумение с БКП за съвместна борба срещу фашизма. Подкрепя Септемврийското въстание през 1923 г., като се вдига по указания на Коминтерна и неговите представители Георги Димитров и Васил Коларов.

През 1924 г. е депутат в Народното събрание. Започва да изобличава вътрешния министър в убийства, генерал Русев. Показва от трибуната окървавения ризи на 40 човека убити. Това е на 16 април 1924 г. Решено е да бъде премахнат и убит след като научават, че е подписал споразумението с БКП за въоръжена борба срещу Цанковото правителство.

На 14 юни 1924 г. бива убит от полицейския агент Каркалешев. И то се повтаря отново, че подкрепя чужда кауза, тази на комунистите, които се направляват от Коминтерна в Москва. Каквото бе направил баща му, това направи и сина му. И двамата бяха убити за чужди интереси.

Два месеца след убийството на Петко Д. Петков, земеделската левица подписва протокол с ЦК на БКП за подготовка на ново въоръжено въстание, и за създаване на демократично работническо-селско правителство. Изграден е общ Акционен комитет за ръководство на съвместната им дейност. Така, че всичко си отива по местата си и всеки си застава на определено му място, независимо дали е жив или убит.

ПЕТКО Д. ПЕТКОВ

„И днес пак те гледам лежиш не поглеждаш
ни дума, ни поглед хвърляш към нас,
и майка ти плаче за теб безнадеждна
и ние ридаем за теб без глас.

И още не вярвам, че ти си убит
и сякаш, че още ти слушам словата,
с които зовеше ни смело в борбата,
ти радост селяшка и гордост и щит.

И още аз слушах как в пламенен порив
гласът ти гърмеше като буря: „напред!“
и ти ни чертаеш все нови простори,
и смело кръстосваш селата навред.

И още те виждам превърнат на пламък
ти рани размахваш, червени от кръв
проклинаш вразите – и твърд като камък
гърмиш и жигосваш единствен и пръв.

Но ето, студена до ужас разлистена
като някаква книга, която през сълзи чета,
пред мен се изправя жестоката истина,
че ти ни тъй рано остави в света!

Ти падна в борбата на новия свят и на стария
убиха те подло народни селяшки врази,
но знай, че работна, селяшка България
за теб ще пролива горчиви сирашки сълзи!"

Сергей Румянцев

3.3. НИКОЛА Д. ПЕТКОВ (21.07.1893–23.09.1947)

3.3.1. Никола Д. Петков е роден на 21.VII.1893 г. в София.

Завършва право в Париж. Член е на БЗНС от 1930 г.

След преврата на 19 май 1934 г. е в опозиция на монархофашистката власт, и влиза в БЗНС „Врабча 1“. През 1937 г. отново се връща в БЗНС „Александър Стамболийски“. Депутат в 24 Народно събрание 1938–1939 г., но е изключен през декември 1938 г. за антифашистка дейност. Обявява се срещу съюза на България с Германия, за което е изпратен в концлагер „Гонда вода“. По това време той защитава позицията на обща борба на земеделци и комунисти срещу монархофашизма. Той поддържа въоръжената борба на комунистите срещу властта. През август 1943 г., като представител на БЗНС „Александър Стамболийски“, влиза в първия състав на националния комитет на Отечествения фронт.

3.3.2. На 9.IX.1944 г. е съставено правителство на Отечествения фронт с министър–председател Кимон Георгиев – „вечният превратаджия“. Кабинетът има 16 министри: 14 на БРП (комунисти), 4 на БЗНС (заедно с Никола Петков), 4 на политическия кръг „Звено“, 2 на социалдемократическата партия и 2 независими.

3.3.3. На 17 септември 1944 г. се обявява новата програма на Отечествения фронт, и е обявена на тържествен митинг в София. На 30 септември е приет наредба – закон за съдене на виновниците за въвличане на България във войната на страната на Германия. На 17 септември българската народна армия е включена в състава на Трети украински фронт, под командата на Маршал Толбухин.

На 5 октомври 1944 г. представители на българското и югославското правителство подписаха в Крайова спогодба, за да може Българската армия да действа срещу хитлеристките окупатори на югославска територия, въпреки нежеланието на Англия и САЩ.

3.3.4. На 13 декември 1941 г. Народното събрание обявява война на САЩ и Англия без да имат обща граница с тях, или да имат някаква близост. Наричат я „символичната война“. Но през есента на 1943 г. и 1947 г. започват масирани бомбардировки над България, за да ѝ се докаже какво значи символична война.

Виж „Изгревът“, том I, с. 48–57, както и „Изгревът“, том XIII, с. 874–881.

На 5 септември 1944 г. СССР обявява война на България. На 8 септември военните части навлизат в България. На 9.IX. 1944 г. се създава новото правителство на Отечествения фронт.

На 9 октомври 1944 г. Чърчил заедно с Идън пристигат в Москва. На срещата им със Сталин и Молотов в 22 часа вечерта започва подялбата на сфери на влияния, като България е отстъпена на СССР. Това нещо се узаконява със споразумения на конференцията на Ялта между Сталин, Рузвелт, Чърчил от 4–11 февруари 1945 г., както на конференцията в

Потсдам близо до Берлин от 17 юли – 2 август 1945 г., след капитулацията на Германия.

Тези споразумения остават укрити за българите и народите от Източна Европа. След като изтичат 25–30 години от свършека на II Световна война 1945 г., тези документи се публикуват. И тогава се вижда голямата лъжа и измама на САЩ, Англия към тези народи.

3.3.5. На 28 октомври 1944 г. в Москва бе подписано примирие между Великите сили победителки – СССР, Англия, САЩ и България. Остават в България съветските войски, и беше избегната окупацията на България от англо–американски войски, както от турски и гръцки войски. Сбъднаха се думите на Учителя Дънов.

Виж „Изгревът“, том I, с. 337–340, 474–475; том IV, с. 319, 476–479, 483–484.

Според условията на примирието, българската армия се поставя под съветско командване в борбата срещу хитлеристките войски на Балканите. Създадена е съюзна контролна комисия, за да следи изпълнението на условията, залегнало в съглашението на договора.

3.3.6. Съюзна контролна комисия (СКК). За председател е определен маршал Толбухин, командващ III Украински фронт, който освобождава България и Югославия. По-късно неговите функции поема генерал полковник Бирюзов, който е началник щаб на III Украински фронт. Ръководител на английската част е генерал–майор Джон Крейн, заместен по-късно от генерал Робертсън. Многогостранни са задачите на СКК.

Представителите на Англия и САЩ започват да се наместват във вътрешните работи на правителството на Отечествения фронт, за да пречат за завземането на властта от комунистите, и да пречат за революционния процес на комунизирание на България.

Самите представители в СКК не знаят, че вече България е отстъпена на комунистите от Учителя Дънов, те не знаят, че Чърчил още на 9.X.1944 г. отстъпи България на СССР, те не знаят решенията на своите правителства, че Източна Европа след конференцията на Ялта и Потсдам, е предадена на СССР. Това ще научат след 25–30 години, когато се отворят държавните архиви.

А най-заблудени и подвеждани са българските политици, които се противопоставят на комунистите. Учителят Дънов още 1942–1943 г. споменава, че идва една епоха от 45 години на диктатура и който ѝ се противопостави, ще си положи костите в земята. Точно това и става. Знаят го малцина, но мълчат. А онези, които го научават, не вярват. Повярваха чак след 25–30 години, когато научават за голямата лъжа и измама на САЩ и Англия към тези народи.

Виж „Изгревът“, том III, с. 303–318.

Заради тях – Англия и САЩ около десет хиляди българи бяха избити от комунистите, и положиха костите си за чужда кауза! Не за българска, а за чужда кауза – тази на САЩ и Англия. Те подкокоросваха тези българи да се противопоставят на комунистите, а предварително чрез договори те бяха предали на СССР за следващите 45 години в обсега на Съветската империя. Как се нарича това? Лъжа и измама!

3.3.7. Отечествения война на България.

Новото правителство на Отечествения фронт на 10 септември 1944 г. обявява война на Германия.

Първият период – (от септември–ноември 1944 г.) Целта е да осигури левия фланг на III Украински фронт, и да прекъсне пътищата на оттегляне на

хитлеристките войски от Гърция по долините на река Вардар и река Морава на север. Следва Нишката операция 1944 г., Косовската операция 1944 г., Страцинско-Кумановска операция 1944 г. и Брегалнишко-Струмишка операция, в резултат на което са освободени Македония, Южна Сърбия, Косово, Метохия.

Вторият период – (декември 1944 г. – май 1945 г.) Против участието на България във втория период, открито се противопоставят опозиционните министри в Министерския съвет, начело с министъра на войната Дамян Велчев. А Никола Петков е също срещу участие във войната далеч от България, понеже войската ни е селска и селяните няма да отидат на стотици километри да се бият срещу германците.

Министрите комунисти се противопоставят. А онези, които са били политемигранти в СССР, знаят много добре какво означава болшевизма на Сталин. Но тукашните българи не знаят. Те не знаят, че в Първата Световна война в Съветска Русия са избити 20 милиона човека. Те не знаят, че по времето на колективизацията в Русия от Сталин са избити 10 милиона по лично признание на Сталин пред Чърчил. А по времето на Втората Световна война 1939–1945 г. СССР дава 20 милиона убити. Това са 50 милиона убити за едно поколение от 1914–1945 г.! Те не знаят, че в очите на болшевиките жертвите нищо не значат. Първа българска армия вади през март и април 1945 г. Дравската операция, след това Мурската операция 1945 г., а през м. май преследва противника към Алпите. Убити са 32 000 (тридесет и две хиляди български войници). Германия капитулира на 9 май 1945 г.

3.3.8. Гемето на конгреса на БЗНС на 18 и 19 януари 1945 г., под натиск от Сталин и обградената сграда от милиция се принуждава да си подаде оставката. За негов заместник е поставен Никола Петков.

На 8 и 9 май 1945 г. под натиска на комунистите, земеделските дейци Александър Оббов и Георги Трайков свикват конференция на БЗНС, решават да изгонят Гемето от БЗНС. Но това ги разцепва на два съюза. Един със секретар Александър Оббов, а друг със секретар Никола Петков. Правителството на Отечественият фронт обявява след пленум на ЦК на БРП (общински) от 22 юли 1945 г., че насрочване на избори за 26 август 1945 г. за обикновено Народно събрание. Опозицията подава вой до небето като изтъква, че мъжете са още на фронта и не са се завърнали по домовете, и това ще доведе до успех на комунистите.

На 26 юли 1945 г. Никола Петков пише писмо до Съюзната контролна комисия. Представителите на Англия и САЩ протестират. Тогава Министерският съвет с решение от 24 август отлагат изборите за 26 ОНС за по-късна дата. На 12.IX.1945 г. ги насрочва за 18 ноември 1945 г.

Тук, трябва да се изтъкне ролята на американския дипломат Бърнс. На 14 август 1945 г. БЗНС дават ултиматум, че ако не се отложат изборите, то те ще напуснат правителството. Бърнс посещава Бирюзов и след консултация с Москва, те се отлагат. След като се отлагат изборите, представителите на САЩ и Англия съветват чрез Бърнс шестте министри на БЗНС да напуснат правителството, и да минат в опозиция. Това изненадва всички.

Комунистите се озлобяват срещу Никола Петков, защото дава повод, причина и основание на СКК да се намества във вътрешните работи на страната. Започва голяма кампания в опозиционните вестници срещу комунистите. Преди насрочените избори, опозицията застави да ги бойкотира, като дава повод на представителите на САЩ и Англия в СКК

да не признаят изборите за законни. Отечественият фронт ги спечелва. Повече от 85% гласуват, а за Отечествения фронт гласуват 88%.

3.3.9. През декември 1945 г. в Москва на среща на външните министри на СССР, САЩ и Великобритания поставят като условие за признаването на българското правителство включването на двама представителя от излезлите групи в опозиция. Но се приема условието да са лоялни, и да могат да работят с правителството. Прави се предложение до групите на Никола Петков и Коста Лулчев към 4 януари 1946 г. Същите поставят такива условия, които комунистите не приемат. Тогава подават второ писмо до Съюзната контролна комисия, подписано от Никола Петков, Коста Лулчев и Петко Стоянов. Председателят Бирюзов на СКК отказва да го приеме. Но авторите му не посмяват да го публикуват, макар че имат вестници и тръбят, че САЩ не ще да признаят новото правителство.

На 7 януари 1946 г., българска делегация е в Москва и се среща със Сталин, който нарежда да се поставят в правителството две лица от опозицията без условия.

На 9 януари 1946 г. Вишински е в София и се среща с опозицията, която му поставя условия, нови избори до 15 юли 1946 г. с разпускане на парламента и др. Той им казва, че те нямат право на условия, а трябва да се подчинят на Московското съвещание от декември 1945 г.

На 31 март 1946 г., е образувано второто правителство на Кимшон Георгиев на Отечествения фронт от БРП (комунисти), политически кръг „Звено“, БЗНС „Александър Стамболийски“, радикали и независими. Новият кабинет е напълно подчинен на комунистите.

На 8 март 1946 г., е приет закона за конфискация на придобитите чрез спекула, или по незаконен начин имоти.

На 12 март 1946 г., е гласуван закона за трудовата поземлена собственост (аграрна реформа), при което селянина има право да владее само до 200 декара земя. Чрез тази реформа са оземлени 127000 безимотни селяни.

На 2 юли 1946 г., е гласуван закон за ръководството и контрол на войската, и са уволнени 2 000 царски офицери.

На 8 септември 1946 г., е проведен Референдум за премахване на Монархията. Никола Петков е срещу всички тези реформи, включително и срещу ТКЗС и включването на жените като избирателни гласове.

3.3.10. След спечеления Референдум за премахване на Монархията на 15 септември 1946 г., България е обявена за Народна Република. Насрочени са избори за Велико Народно събрание на 27 октомври 1946 г., за да изработи и гласува за нова републиканска конституция.

Опозицията участва в изборите, като твърди, че, ако бъде избран Отечествения фронт, то на мирните преговори открити в Париж на 29 юли 1946 г. щяло да се приложат тежки репарации, и че в България ще навлязат английски войски. И всички вярваха на тези слухове. Аз също съм ги слушал с ушите си и всичко съм запомнил, и те ми потрябваха за изводи 30 години по-късно. На изборите Отечествения фронт ги печели с 366 депутати и 99 депутати от опозицията.

На 22 ноември 1946 г. е съставено правителство, начело с Георги Димитров, който е пристигнал в България от Москва на 5 ноември 1945 г. преди изборите за 26 ОНС от 18 ноември 1945 г.

Мирният договор бе подписан в Париж на 10 февруари 1947 г. от Васил Коларов. Дебатите във Великото Народно събрание са много остри.

На 5 юни 1947 г. Никола Петков влиза в остър конфликт с Георги Димитров. Същият ден се прочита писмо от прокуратурата за отнемане депутатски имунитет на Никола Петков, поради участието му в конспирацията „Военен съюз“ подготвящ държавен преврат. След отнемане на имунитета му, той е арестуван.

На 10 юни 1947 г. 23 депутати от опозицията „доброволно“ се отказват от депутатския си мандат. Техните молби са намерени в дома на Никола Петков при обиск. На 11 юни ВНС гласува и ги освобождава. А Никола Петков ги е държал предварително подписани, за да бойкотира, когато е необходимо правителството.

На 7 юни 1947 г. започва следствие срещу Никола Петков, на 23 юли 1947 г. е връчен обвинителния акт.

На 5 август 1947 г. започва съдебния процес срещу него. На 16 август 1947 г. съдът произнася присъда – смърт чрез обесване.

На 26 август 1947 г. ВНС приема закон за забрана и разтуряне на БЗСН „Никола Петков“.

На 23 септември 1947 г. Никола Петков е обесен. Опозицията е разгромена, а водачите минават на различни осъждания от 1947–1948 г. На 4 декември 1947 г. е гласувана Републиканската конституция, наречена Димитровска.

Вече е открит пътя за комунистическата диктатура до 1989 г.

4. СИМВОЛИЧНАТА ВОЙНА И АНГЛО-АМЕРИКАНСКИТЕ БОМБАРДИРОВКИ НАД БЪЛГАРИЯ

4.1. На 1 март 1941 г., във Виена Богдан Филев като министър-председател на България, подписва протокол за присъединяване на България към Тристранния пакт, т.е. към Германия.

На 2 март 1941 г. немските дивизии и армия преминават Дунава, и навлизат в България.

4.2. На 11 декември 1941 г., в реч пред Райхстага Хитлер обявява война на САЩ.

На 12 декември 1941 г. посланиците на Германия и Италия в София искат България да обяви война на Великобритания и САЩ.

На 13 декември 1941 г. Народното събрание обявява война на САЩ и Англия. Наричат я „Символичната война“, понеже нямаме обща граница с тях и сме на хиляди мили от тях, и няма как да воюваме с тях.

4.3. През есента на 1943 г. започват англо-американските бомбардировки над България. За тях виж в „Изгревът“, том I, с. 48–57, 312, 327–332, 447–454, 518–519; том II, с. 292–293, 304, 307–311; том IV, с. 474–479; том VII, с. 21–22.

Как и защо бяха описани бомбардировките над София, виж „Изгревът“, том XIII, с. 874–881.

РАВНОСМЕТКАТА НА СИМВОЛИЧНАТА ВОЙНА:

В София са убити 1347 човека, ранени 1743 и са разрушени 2670 сгради.

А общо за страната са убити 1720 човека, ранени 2071, разрушени 2670 сгради.

И кой е виновен за това? Цар Борис, правителството му и Парламента.

4.4. Аз съм на около 6 години, когато започнаха бомбардировките над София. Отначало се чуваше воят на сирените, и ние с майка ми отивахме в едно мазе на една къща. Вътре имаше към 20 човека. Бяха донесли няколко свещи и ги запалиха. Цяла нощ трещяха бомбите! Майка ми се бе сетила, и взела една стомна с вода. После се скара на мъжете защо не са взели лопати и кирки, че ако ни затрупа някоя бомба да можем да се отринем и измъкнем от скривалището. Майка ми бе взела хляб и сирене и ми направи „мечка“, т.е. поставяше сиренето в хляба и го мачкаше, и накрая ми го даваше.

При втората бомбардировка аз виждах как идват самолетите и искат да ме бомбардират, за да ме утрепят. Аз пицхя непрекъснато и викам: „Майко, ето самолета тръгва към мене и иска да ни пусне бомбата си!“ А аз ги виждах, че те мене търсят през нощта, в коя къща се намирам, за да пуснат там бомбите си. Аз съм останал с това убеждение. Това виждах като дете на 6 години. Майка ми не изтрая моите писъци, и на следващия ден заминахме на село! Избягахме с ръчен багаж от бомбардировките!

На следващата бомбардировка през деня бомба пада върху нашата къща, и я разрушава! Разрушава горния етаж, всички стени от нашия етаж са разрушени. Ако бяхме останали в София, то онзи самолет, който ме търсеше предишната нощ, щеше да ни утрепе на място! Но успяхме да се измъкнем! И после майка ми споделя с баба и дедо: „Абе, аз виждам и гледам, че детето така пицхя, както никога не е пицхяло! И си казах: Абе тука ще става нещо. Я да се махнем от София. И така се спасихме.“

А баща ми го няма. Той е мобилизиран някъде към Скопие. Майка ми изпраща да види какво е станало с къщата ни чичо ми Пешо (Петър). Той отива и вижда, че само един сандък е останал, и то празен от къщата. Прибира някакви разхвърляни вилици, лъжици, ножове от някакъв сервиз на майка ми. А сандъка е празен. А вътре е бил чеиза на майка ми.

Вие знаете ли какво значи чеиз? Не знаете! Още като се замоми момичето на село, почват да му стъкмяват чеиз. А това значи – тъкат и шият долни дрехи, чаршафи, ризи, нощници, покривки и всичко, което е необходимо за едно младо семейство. Тогава тези неща ги няма на пазара. Ако си ги направиш, изтъчеш и ушиеш – имаш ги и можеш да се ожениш. А майка ми си го е правила сама си ги е шила. Тя беше шивачка. И много плачеше за този чеиз. Десетки години аз я слушам да въздиша за сандъка с чеиза. И плачеше! Сети ли се за него – плаче.

4.5. Когато записвах спомените на Борис Николов за Учителя Дънов, как той е казал: „Те – самолетите мене търсят“, тогава се сетих и за мой случай.

Виж „Изгревът“, том II, с. 308, 311.

Ако бяха хвърлили бомбата, когато през деня си бяхме в къщата – щяха да ме убият! И нямаше да има нито „Изгревът“, нито програмата на Изгревът!

Дали не преувеличавам? Не. Та вие знаете ли колко дълго време човек го приготвяват от Небето, докато му дойде времето за работа? Ето аз съм примерът. Завърших медицина, станах лекар и на 29 години ми се отвори мозъчните центрове, и аз се отзовах в един друг свят, с друго измерение. Учителят Дънов ме намери и ми даде програмата на „Изгревът“. Това беше 1969 г.

От 1970 г. работя по тази програма. Трябваше да чакам от 1969 г. до 1989 г. – цели 20 години да се дадат други условия за работа. А това означаваше, че комунистическата власт трябва да си отиде. Ако беше останала, нямаше да излезе нито един том от „Изгревът“.

Сега разбрахте ли защо тази власт, трябваше да си замине? За да се реализира програмата „Изгревът“, а това означава: поредица томове на „Изгревът“, 10 години концерти по музика, Слово на Учителя, и отпечатването на 59 томчета оригинално Слово на Учителя, които съхранявах 30 години. И то от мен!

4.6. За втори път щяха да ме бомбардират американските самолети, и да ме убият. Те тогава също мене търсеха.

Случаят е следният: Аз съм на работа в Либия като лекар в гр. Триполи, във военна болница. Живея в хотел „Триполи“, на 500 метра от брега на морето на последния етаж, в една стаичка 3 метра дълга и 2 метра широка. Избрах си я, за да бъда самостоятелен. Имаше малко прозорче към морето, и малко балконче. Бях по договор за 2 години – от 1983–1985 г., но ме задържаха либийците още една година. Не ме пускат! Не бях само аз, имаше и други задържани. Българите писаха писма, и се оплакваха до София.

Тогава от София изпращат Малеев, а той е зет на Тодор Живков и тогава заемаше много голям държавен пост. Пристига в Либия, българите, които са задържани се срещат с него и му се оплакват. А той беше така устроен, че не „цепеше басма на никой“. Имаше власт и се разпореждаше. И тогава той се ядосва и поставя ултиматум на либийците, че ако не пуснат задържаните лекари, ще изтегли в България обратно всички лекари и сестри. А те са няколко хиляди в Либия. Тогава държавата изпращаше медицинския персонал в Либия.

Научавам аз за ултиматума, но от опит зная, че либийците не се плашат от ултиматуми. Малеев бива унижен от либийците, той се ядосва и си тръгва за България, без да се сбогува с либийските власти. Това го научихме веднага. И тогава разбрах, че Малеев няма да се остави да бъде унижен.

Аз съм нощна смяна на работа, като детски лекар – микропедиатър и присъствам на всяко раждане, и поемам детето от акушерка. А ражданията са през 15–20 минути. Към 3 часа през нощта аз съм си полегнал в стаята, но не спя, само дремя, до мен има стъклена стена, която ме отделя от акушерката, която е на смяна и се грижи за увредените новородени бебета. Тя също е полегнала и задрямала. По едно време става, отваря вратата и възбудено ми казва: „Току що сънувах сън, че идва един хеликоптер на България, казва в двора на болницата, ти се качваш в него, той се вдига и си заминаваш за България.“

Аз стоя, гледам я, че е превъзбудена от съня си и казвам: „От твоите уста – в Божиите уши.“ Тази акушерка се казваше Величка. Необикновена българка по дух!

На следващият ден ме извикаха в болницата, и ми дадох заповед за освобождаване. За три дни преминах през 30 човека, които трябваше да ми се подпишат, че не дължа нищо. За останалите българи това ставаше точно за един месец. Съдействах ми либийците от всички страни, което ме изумяваше. А понеже живеях в хотел си спестих ходенето и търсенето на подписи по различни места – ток, вода, данъци и т.н.

На 31 март 1986 г. пристигнах в София. Пътувах с либийски самолет „Боинг“, който бе американска машина.

През цялото време, докато пътувахме над Средиземно море – долу виждах като бели точки американските бойни кораби, които тогава бяха направили блокада на либийските брегове, и отношенията им бяха стигнали до война.

Непрекъснато отгоре от самолета виждах, че отдолу ни следят самолета и се питат един другия дали да му пуснат една ракета, та да го свалят. Това го виждах и го чувах в ушите си, че насочват ракета към него. Но по едно време дойде заповед от някъде, и те се отказаха. Причината на отказа бе, че това е американски самолет.

Така от небето някой се разпореда да ме оставят жив!

4.7. Измина една седмица. Аз съм в особено напрегнато психическо състояние. Една сутрин чувам по радиото, че английски и американски самолети са бомбардирали Либия – включително и Триполи. Направо бях парализиран! Бомба беше паднала до моя хотел, в който живях 3 години. Търсеха да ме улучат. Тогава разбрах цената на онзи сън на акушерката за хеликоптера. Разбрах, че Малеев бе изпратен да ме измъкне от американските бомби. Ако бях останал още една седмица, онези от горе с техните психически радари, щяха да ме открият и да ме бомбардират. Те за това бяха изпратени. Та отново успях да се отърва и да избягам от американските самолети. И да спася живота си и с него и „Изгревът“. А американската бомба бе улучила стаята, в която живях 3 години. Намериха ме, улучиха ме на мястото където живях 3 години. Но аз вече бях в България. Искате чудеса? Ето ги. Точни и ясни. Така отново оживях. И съм пред вас с 31 тома на „Изгревът“.

4.8. Нашата къща бе разрушена 1943 г. от американска бомба. Живеехме на ул. „Хан Аспарух“. После бяхме на село, нямаше квартира за нас в София. Накрая ни дадоха в едно мазе да живеем 10 години – стая 4/4 метра, и вътре 5 човека с едно малко прозорче към улицата. Всеки месец досега сънувам тази квартира, и изживявам целия ужас от тези 10 години!

5. ГОЛЯМАТА ЛЪЖА НА АМЕРИКАНЦИТЕ И АНГЛИЧАНИТЕ, И НЕВЕРОЯТНАТА ИМ ИЗМАМА КЪМ БЪЛГАРИТЕ

5.1. За да разкажа туй, което следва, трябваше да напиша и опиша, за да се знае кой уби тримата – Димитър Петков – баща, Петко Д. Петков – син, и Никола Д. Петков – син. Трябва да навлезете в епохата и да разберете кой е двигател на събитията в България, и какво следва, когато българин работи за чужда кауза.

5.2. Моят баща Никола Кръстев Николов е роден на 24 декември 1902 г. в село Блатешница, околия Радомирско. Родителите му бяха селяни, както и братята и сестрите му. Завършва търговско училище в гр. Свищов, а след това Висша Търговска камара. Работи като счетоводител. Кандидатствува за кмет в новоосвободени земи в Беломорие то. Заминава с жена си и мен, и там се раждат брат ми 1943 г. и сестра ми 1944 г.

След 9.IX.1944 г. се опитва да работи като търговец, произвежда вар в гара Земен, но накрая фалира, защото го изиграват сътрудниците му. Непрекъснато е критикувал предишната власт до 9.IX.1944 г. Бил е от левите земеделци, които са искали национализация на горите, пощите, железниците, премахване на големите земеделци, държавата да държи в ръцете си големите предприятия, но да има частна собственост на земята, занаятите. Това съм го слушал от него. А сега ще разкажа един случай, който съм го слушал да го разказва най-малко на десет различни човека по различно време, но по един и същи начин. Не го променяше. Беше го запаметил много добре. Онези, които го слушаха, не вярваха на ушите си. Но дойде време след 30 години да си го провериме лично.

5.3. Било е началото на 1947 г. Баща ми с 5–6 приятели идейно съмишленици – леви земеделци са се събрали в една гостилница, вечеряли са, пийвали си вино, и са разговаряли за политика. По това време на всеки 50 метра има гостилница, където се готвят много хубави ястия. Всяка една от тях се е славела със свой специалитет. И така са ги посещавали една след друга. Било е някъде след 22 часа и в гостилницата нахлува цивилен караул с няколко човека въоръжени с карабини, с препасани на ръцете си червени ленти с надпис „ОФ – караул“. Влизат и питат защо не са спазили вечерния полицейски час, който е до 22 часа. Отговарят им, че са се запили и разприказвали, и затова са закъснели. Тогава началникът им казал: „Разбрано. Разотивайте се, за да не ви арестуваме всички.“ Тогава баща ми му казал: „Ние не сме чужди, ние сме свои хора, ние сме от левите земеделци.“ – „Само земеделци да не чуваме. За всичко може, но не и за тях.“ И за да докаже баща ми, че е лев земеделец, изважда от портфейла си едно удостоверение, в което е записано името му и се удостоверява, че е от левите земеделци, и е подписано, не от другото, а лично от Никола Петков с печата му с дата 1945 г. В бележката пишело още, че баща ми е активист на БЗНС и да му се съдействува от властите. Началникът на караула взима удостоверението, прочита го внимателно и му казва: „Слушай какво, ти имаш късмет, че е подписано 1945 г., когато и ние му вярвахме на Никола Петков. Но той ни предаде, стана агент на американците, и скоро главата му ще падне от раменете му.“ Баща ми се стреснал и уплашил! Всички наоколо вече гледат уплашено. Тия са въоръжени и могат да ги разстрелят като предатели, и никой няма да им каже нещо. Като видял, че ги стреснал с изказването си, то началникът на караули подава бележката на баща ми и му казва: „На, вземи я и на никого да не я показваш, защото и на теб ще хвъркне главата като и на този предател Никола Петков!“ Уплашени всички бърже, бърже напускат гостилницата.

5.4. На следващият ден баща ми отива и търси Никола Петков. Среща се с него и му казва, че има да му каже нещо много важно. Разказва му целият случай. Никола Петков го изслушва внимателно и му казва: „Слушай какво ще ти кажа. Американците и англичаните ме излъгаха и изплашиха. Американският дипломат Барнс, който спаси Гемето и го отведе в Европа, ни подлъга да излезем от правителството на Отечествения фронт и да минем в опозиция, и щели да ни подкрепят чрез Съюзническата контролна комисия. Но не ни подкрепиха. Казаха ни да бойкотираме изборите за Народното събрание на 18 ноември 1945 г., та без опозицията да не могат да бъдат признати. Послушахме ги. А сега ни оставиха на руснаците. Прибраха си Барнс в САЩ и сега все едно, че нищо не е било и че нищо не е казано. Ние всичко сме изпълнили каквото ни казаха. А сега ни оставиха на руснаците. И сега наред е моята глава да хвъркне от раменете ми. Повярвай ми, така ще стане. А ти нали имаш семейство и три деца, бягай от София, и се укривай на село и запомни какво съм ти казал. Ще ти потягва да го разказваш на другите, за да се знае какво е било и за какво бяха избити хиляди българи от комунистите.“

5.5. Баща ми е ужасен от чутото и уплашен, и бързо си заминава на село при жена си и трите си деца. Ние сме в гара Земен на квартира. На следващият ден го пресрещат земеделци и някои комунисти, и го питат какво има в София, какво става там. И баща ми разказва целият случай, който разказвам сега. Не могат да повярват – нито земеделците, нито комунистите. Идват от гр. Радомир по-големи началници комунисти и искат да им разкаже онова, което е разказал на другите преди 2–3 дни.

Разказва им. Питат го: „Това вярно ли е?“ – „Вярно е.“ – „Закълни се!“ – „Заклевам се!“ – „Закълни се в децата си.“ Баща ми се кълне. – „А сега се закълни пред нас комунистите, че говориш истината.“ Баща ми се заклева. Накрая го пускат на свобода. Казват му: „Това, което ни каза, ние ще си го проверим лично.“ След като осъждат Никола Петков му казват: „Ама ти, като че ли си прав.“ А когато го обесват, му казват: „Абе ти излезна прав. На онзи му хвъркна главата от раменете му.“

Така баща ми се спасява от преследвания. Остават го на свобода и жив, за да може да разказва този случай, че е имало такова нещо. И баща ми го разказва над 40–50 години на всеки, който започва да говори за политика по онова време. По едно време го обвиняваха, че се е продал на комунистите. – „Как да съм се продал, когато аз за пръв път тук в гара Земен им го казах? И комунистите отначало не повярваха. Но сега вече вярват. Но ще дойде време и вие да повярвате.“

И баща ми чакаше това време. Казваше така: „Абе не може тази лъжа на американците да не излезе на яве!“ И ги псуваше на майка, че са объркали българите, и след това псуваше комунистите за всичките им грехове, които ги знаеше.

5.6. Изминаха 25–30 години от 1945 г. И англичаните започнаха да публикуват документите от споразуменията в Техеран, Ялта и Потсдам със Сталин и със СССР. Започнаха да съобщават по радио Лондон и радио Вашингтон. Цитираха ни и спомените на Чърчил за споразумението му със Сталин, че ни преотстъпват България на СССР. А когато съобщиха, че според сключените споразумения в Ялта и Потсдам, то България и цяла Източна Европа – Румъния, Чехословакия, Унгария, Полша и половината Германия се предава във владение на СССР, всички бяха изумени и потресени от тази новина. Чувстваха се измамени и предадени от САЩ и Англия.

5.7. Тогава баща ми скочи и тръгна от човек на човек, които помнеше и познаваше, и ги запитваше: „Чухте ли новината, как са ни предали на руснаците и комунистите още 1945 г.?" – „Чухме, я.“ – „Сега разбрахте ли, че онзи случай за Никола Петков, който разказвах, не беше моя измислица, а беше истина.“ – „Да, разбрахме.“ – „Вие разбрахте, а защо загинаха онези десет хиляди човека и двадесет хиляди човека по затворите и концлагерите, за лъжите на американци и англичани?" – „Ако това го знаехме тогава, всичко това, нямаше изобщо да се противопоставяме на комунистите. А щяха да се запазят живота и здравето на всички.“

И баща ми псуваше американците, и обикновено казваше: „Тези американци объркаха света. Но дано дойде това време и те да се объркат, и да си заплащат за стореното зло на българите, защото ни излъгаха и измамеха.“

И това беше и вярно и беше така за следващите 45 години от 1945–1989 г.

Псуваше и едните и другите – и американците и комунистите. А майка му казва: „Защо псуваш комунистите бе? Всичко, което мечтаеха братята ми навремето, когато бях момиче, сега комунистите го постигнаха. Имаш три деца и трите завършиха висше образование, без да си платил лев. Ето сега имаш апартамент. Ти си на служба – хем си пенсионер, хем работиш, хем пенсия взимаш, хем заплата получаваш. Къде го има това нещо по света? Само тука го има – в България. А псуваш комунистите! Ти беше опозиция и преди 9.IX.1944 г. на онази предишната власт, и сега си опозиция. Ти си бил винаги „опозиция“. Ти си „вечната опозиция.“ Така се

караше майка ми с него. А нейните двама братя са били комунисти, но са умрели от туберкулоза като студенти. Третият брат се казваше Иван Гергов, и бе голям комунист. Чувал съм много пъти баща ми да се кара с него по политически въпроси.

Но дойде време, а това бе 1975 г., когато американците и англичаните официално признаха, че са предали на Ялтенската конференция България и цяла Източна Европа на комунистите и СССР. Така те помогнаха да се създаде тази съветска империя. И тогава вуйчо ми беше дошъл у дома. И баща ми лично пред мен му каза: „Слушай какво ще ти кажа. Вие комунистите бяхте прави и си постигнахте всичко, което обещавахте и говорихте. Мен ме заблудиха англичаните и американците. Излъгаха ни да се борим срещу комунистите. Те объркаха света. Заради тях загинаха над 10 000 българи, а към 20 000 бяха по затворите и концлагерите.“

Вуйчо ми беше много доволен. Не очакваше това признание от баща ми. Каза му: „Да знаеш аз притежавам всички държавни ордени с които съм награждаван. Много се гордея с тях. Но това, което сега ми каза превъзхожда всички ордени и медали, които имам.“ Аз слушам. След време взех фотоапарат и заснех вуйчо ми с всичките му ордени, окачени на самото му. Това не е финала, има още. Има още, защото патилата на българите са много.

5.8. Аз съм студент по медицина 1956–1957 г. в Белград.

Тогава стана унгарската революция срещу комунистическата власт. Като нов министър-председател, беше назначен Имре Наги. Той оглави унгарското недоволство от грешките на комунистите. СССР навлезна с танкове в Будапеща. Имре Наги по радиото зове за помощ западните страни – Англия, Франция и САЩ. Но те мълчаха. Те си спазваха споразумението от Ялта, но подкокоросаха и подлъгаха унгарците да въстанат, а след това ги оставиха да ги прегазят руските танкове.

Всички се питаха защо това става? Аз знаех случая с Никола Петков и САЩ, и за мен нещата бяха ясни. Накрая Имре Наги се укри в югославското посолство, но понеже те бяха също комунисти, взеха, че го предадоха на руснаците и той си получи възмездие за измяната. И всички се чудеха защо западните страни не се намесиха, и да им помогнат. Чудеха се.

5.9. Лятото на 1968 г., м. август аз съм на морето на почивка.

Изведнъж по радиото съобщават, че танковете на СССР и Варшавския пакт са навлезнали в Чехословакия, за да спрат контрареволюцията там. Част от чехословашките комунисти смятаха да реорганизируют социализма в по-човешки облик. И бяха започнали да правят реформи, с които се разрушаваше социализма като система. А в Чехословакия този социализъм в сравнение с България, беше свобода. Така го разказваха българските студенти, които живееха и следваха в Чехословакия. А всяко лято на морето идваха хиляди чехословашки туристи, носеха и препродаваха на българите разни неща, които у нас не се произвеждаха. И така летуването им излизаше без пари. И видях как всички тези туристи за един ден се озлобиха срещу българите и СССР. И накрая в Чехословакия гръмна една пушка, и убиха един български войник. Докараха го в ковчег и го погребяха в България. Не след дълго синът на Добри Джуров, който бе генерал и министър на народната отбрана, излита със самолета си, катастрофира и загива. Така Добри Джуров заплати за онзи български войник, който застреля чехословаците. Месеци наред чуждите радиостанции говореха срещу СССР и Варшавския пакт. Мнозина се питаха защо западните държави не навлезнаха със своите войски в

Чехословакия. Нали те ги подкокоросаха и наговориха да се бунтуват. Не можеха да си отговорят. Отговорът дойде след 1970 г.

5.10. Беше 1970 година. Англичаните отвориха държавните си архиви и говориха по радиото, че според Ялтенската конференция България и другите социалистически страни от социалистическия лагер и Варшавския пакт са били предадени на Сталин за управление и окупация.

Беше потресающа новина. Всички разбраха измамата на САЩ и Англия към тези народи, както и за заблудението в което ги вкараха десетки години.

5.11. През юли–август 1975 г. аз летирах с Борис Николов и Мария Тодорова на Рила в местността Секирица на палатки. Носих си радио, за да слушам новините. От 30 юли до 1 август 1975 г. в Хелзинки се събраха всички европейски държавни ръководители на съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа. Подписаха споразумение за признаване на държавните граници в Европа, установени на мирната конференция в Париж от 26 юли 1946 г. до 10 февруари 1947 г.

5.12. Всички очакваха нещо да се случи през 1975 г., понеже Учителят Дънов бе казал, че Бялото Братство ще предприеме акция през 1975 г. И тя бе предприета. Изгревът бе разрушен 1972 г., и вече се строяха новите легации. Аз вече работех с Борис Николов и Мария Тодорова, и записвах техните спомени. Бях записал онова, което Учителя Дънов бе казал, че комунистите ще управляват 45 години от 1944 г. Това нещо само аз го знаех. Беше ми го продиктувал Борис Николов.

След конференцията в Хелзинки, българите се успокоиха и на всички им стана ясно, че западните страни желаят да се запази социалистическата система. След тази година до 1985 г. българите строяха къщи, вили и се построи втора България, страната се индустриализира. Когато споделях с Борис Николов на Секирица за споразумението в Хелзинки, ми каза: „Не е още дошло времето. Когато изтече времето, то ще стане – народите ще отхвърлят комунизма.“ А Мария Тодорова казваше: „Да знаеш от мен едно, Учителят е Този, Който управлява всички събития по света. Само да каже една дума: „До тук сте“, и те веднага ще си заминат. Но не е дошло времето за това.“

Мария Тодорова не дочака това време. Замина си 1976 г. Но Борис Николов дочака – замина си 1992 г. Дочака и видя.

РАВНОСМЕТКАТА:

5.13. И като съберем онези 32 000 убити като войници на фронта срещу хитлеристите от 15.IX.1944 г. – 20.V.1945 г. с тези 30 000 убити като противници на комунистите от 1944–1970 г., става 60 000 човека убити. Прибавете 5 000 комунисти, избити от фашистките управници 1939–1944 г.

Направете сметка, че ние тогава сме около 6 милиона и даваме 65 000 човека убити.

И то за чужда кауза!

Онези, избитите 32 000 войници заплатиха чрез живота си на мирната конференция в Париж на 10 февруари 1947 г.. Цената на предателството на Цар Борис, които обявиха т.н. символична война на САЩ и Англия. Заплатиха, като доказаха, че сме част от коалицията на съюзниците. И затова границите на България останаха непокътнати към 1 март 1941 г., когато България влиза на страната на Германия в Тристранния пакт.

А сега разбрахте ли защо бяха избити тези 65 000 българи? Избити за чужда сметка и то заради предателите по плът българи, но чужденци по дух. А избитите българи от англо-американските бомбардировки 1943–1944 г.? Те са 2 000 човека.

А баща ми казваше: „Е-ех, ако тук в България ние знаехме, че САЩ и Англия са ни предали чрез споразумение в Ялта на руснаците и комунистите, то нямаше да загинат тези хиляди хора! По друг начин щяха да се развият нещата!“

А аз когато започнах да работя за Школата на Учителя Дънов, когато ми се отвориха мозъчните центрове, когато навърших 29 години, то тогава записах спомените на Борис Николов и на другите съвременници на Школата, и тогава разбрах, че Учителя Дънов е предопределил идването на комунистите и руснаците.

Но онези също мълчаха, защото не им изнасяше да го кажат. Те също не признаваха и не знаеха, че Петър Дънов е Всемировият Учител на Вселената. И направиха българите съдба с Домът Господен, и карма с Учителя Дънов.

И сега ще плащат поколения след поколения. До кога?

Докато приемат, че Петър Дънов е Всемировият Учител на Вселената, и че Словото Му е Слово на Бога.

Амин!

6. ПРОРОЧЕСТВОТО НА СЛАВЧО РАДОМИРСКИ

6.1. Славчо Радомирски е роден на 6 февруари 1913 г. в с. Елов дол, Радомирска околия.

Член на РМС от 1930 г., а от 1934 г. член на БКП. За революционна дейност е в затвора 1933г., 1935–1939 г., а през 1942 г. е осъден задочно на смърт. От 1941 г. минава в нелегалност. Командир на комунистическите бойни групи в София от септември 1942 – август 1943 г. От 1943 г. е партизанин в Трънския партизански отряд. А от 13 май 1944 г. се създава Радомирския партизански отряд „Георги Димитров“, с командир Славчо Радомирски. Командир на II Гвардейски полк, сформирани от бивши партизани и доброволци, които участвуват в I период на Отечествена война – септември-ноември 1944 г. и 1945 г. След това върви във военната си кариера до генерал-майор, до началник на Политотдела на Гранични войски 1957–1962 г., и заместник-началник на управление към МНО 1964–1968 г.

6.2. Онази среща на баща ми с Никола Петков, и съвета му да избяга от София и да си отиде на село вече съм я описал. Разказва случая на всички.

Идва Славчо Радомирски и иска баща ми да му го разкаже подробно цялата случка. Разказва му я. Онзи слуша и се чуди: „Не може да бъде. Тук има нещо, което не разбирам. Как така да си признае пред теб, че работи за англичаните и американците. Ще чакаме, то рано или късно ще излезе на яве. Не може да се укрие.“ Така завърши първата част на разговора.

6.3. Обикновено на такива срещи се сядат на масата, на нея се слагат мезета и ракия за пиене. Сядат, говорят, мезят си и си попиват. Тогава се пиеше с едни малки ракиени чаши от 30–40 мл. Пиенето с чаши дойде по-късно. Въведоха го руснаците, които дойдоха в България. Напълнят до горе чашата, и я изпиват на веднъж. И така за 10 минути се напиваха.

А българите седяха с часове на масата, ядяха мезета от сланина, суджук, пастърма, и тогава изпиваха по една малка чашка.

И така, баща ми със Славчо Радомирски седят на масата и си мезят. По едно време Славчо казва на баща ми: „Слушай Коле, (така се обръщаха към баща ми Никола) защо не дойдеш при нас комунистите, и ще работим заедно? Ти си учен човек, образован си, такива хора ни трябват. И освен това си наш човек – от народа. Ела, няма да сбъркаш.“ А баща ми му казва: „Абе как ще дойда при вас, та утре англичаните и американците ще дойдат в България, и всички ще ни изпотрепят. Не искам.“ А Славчо така се възбужда, че му казва: „Какви англичани и американци бе, та ние сега ще им подпалим чергата. Ние ще разбунтуваме всички колониални народи в Африка, Азия и Южна Америка! Светът ще гърми и треши, и те ще се чудят как да се справят с тях! Те изобщо ще забравят, че има България!“

Баща ми не се съгласява. Остава настрана. Но всичко, което му казва Славчо Радомирски се сбъдва. Често ми казваше: „Аз срещнах един комунистически пророк. Каквото каза – всичко се сбъдна.“ И му се възхищаваше за това пророчество.

6.4. Аз съм на работа като лекар в Либия в гр. Триполи 1983–1986 г. Всяка сутрин се събирахме на едно определено място, и чакахме да дойдат арабите с микробуси да ни извозят до болницата, в която работихме. Пристига една медицинска сестра, с която работих и живеехме в един и същи хотел, на име „Триполи“. Казва ми: „Тази нощ те сънувах, че копаяш с кирка и лопата един голям трап. Питам те за какво копаяш, а ти отговаряш, че ти трябвало този трап. Кажи ми какво означава този сън.“ – „Не знам какво означава. Ще изчакаме и то ще си проличи.“ В същият момент при мен се приближава една друга медицинска сестра, която разнасяше пощата с писмата и сутринта им ги връчваше, когато се събираха и чакаха микробуса. Подава ми едно затворено писмо. Отварям го, а вътре телеграма, зачитам я и ми съобщават от София, че баща ми е починал и е погребан предния ден. Подават телеграмата на онази, която бе ме сънувала, че съм копал трап, и казвам: „Прочети телеграмата и ще разбереш тълкуванието на съня си.“ Чете я и се разплака! Четат и я и другите няколко българки – и те се разплакват от пророческия сън на Севда. Така се казваше – беше родена в гр. Трън, и говореше на трънски акцент.

6.5. На следващият ден си сложих черна лента на ревера за траур. Много съм потиснат, все едно, че съм на погребение. Моето състояние се предава и на околните лекари, които бяха от Египет и те не могат да работят. Гледат ме уплашено и непрекъснато нещо си говорят на арабски. По едно време идва при мен един египетски лекар, казваше се д-р Махмуд. Пита ме каква е тази черна лента. Обяснявам му, че баща ми е починал. Пита ме на колко години почина. Отговарям му, че е на 80 години. Той ме изглежда, протегна ръка над главата ми, замахна с нея, като че ли нещо гонеше от нея и каза: „На 80 години! Мафиш файда“, т.е. няма файда, няма полза. Отхвърли всичко, което стоеше над главата ми. Аз отдъхнах! Атмосферата се разсея. Но 40 дни бях в особено психическо състояние. После премина всичко.

6.6. През 1986 г. се върнах в България. Минаха няколко месеца и майка ми ме заведе при единствения верен останал приятел на баща ми. Казваше се Иван. Баща ми често е споменавал за него, че само той

му е останал като приятел. Отидохме, за да вземем издънки от неговите хубави вишни, които растяха в двора му. Майка ми ми нареди да купя кутия бонбони. Седим на пейката, и майка ми разговаря с него. По едно време Иван се обръща към мене и изтърсва: „Да знаеш ние с баща ти навремето не можахме да се ориентираме и изостанахме по пътя.“

Аз се стреснах и му казвам: „Баща ми беше вечната опозиция. Комунистите го викаха при тях. Но той не беше идеен човек. Трябва да имаш идея вътре в себе си, за да жертваш живота си за нея. А той искаше да се вреди. Комунистическата идея означава да служиш на другите, а не другите да ти служат.“

Иван ме гледа и не може да повярва, че това слуша от мен. Само клати глава: „Ние не можахме да се ориентираме!“ Даде ми хубави издънки, майка ми ми каза да му дам 5 лв. Насадох ги. Сега са хубави големи вишни и много раждат! Та сега Иван – приятеля на баща ми е в двора в двете вишни. Понякога разговарям с него и с вишните. Той живее чрез тях при мен.

7. БАЛКАНСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ И СЛАВЧО ТРЪНСКИ

7.1. Аз заварих онези поколения българи, които бяха воювали през Сръбско-българската война 1885 г., както и участвували в Балканската война 1912–1913 г. и Европейската война 1914–1918 г. Моят дядо Кръстю е бил обикновен войник 7 години. Как е оживял – той си знае! А бе го разказвал на мнозина, но вече няма кой да го разкаже. И това поколение вярваше, че само Балканска федерация ще разреши проблемите между българи и сърби.

7.2. По-късно имах възможността да се запозная и по-подробно с тази федерация. Но тази тема ще бъде развита в подходяща глава и сложена към отдела на войните, които води българския народ за своето оцеляване като народ и нация.

7.3. Тази тема трябва да се разгледа исторически, като се проследят българо–сръбските връзки по време на I българско царство, по време на II българско царство, падането на България под турско робство, Възраждането и идеята за Балканска федерация от Георги Раковски, Любен Каравелов, Христо Ботев и Васил Левски. После да се разгледа от 1878 г. до 1900 г., от 1900–1922 г., от 1922–1944 г., от 1945–1990 г. и от 1990–2005 г. Това са етапи, но винаги те са свързани помежду си и не са една невидима нишка, а две видими нишки, които преминават като въжета през всичките тези периоди.

Едното въже е от страна на сърбите, и то е лъжата от тяхна страна към българите, за да ги използват за своите политически цели. И винаги това е успявало. А другото въже е от страната на българите – а това е предателството на българските водачи и управници към идеалите на своята страна. Това е истината и друга няма.

7.4. Учителят Дънов много пъти обръща внимание на няколко факта:

Първо: Сърбите нямат още развито астрално тяло, и това ги прави толкова остри, когато трябва да реагират, стигайки до шовинизъм спрямо българите.

Второ: Голямата омраза на сърби, румънци и гърци към българите се дължи на това, че те нямат представител в Божествения свят. А българите Го имат, защото Сам Всемировият Учител е слязъл тук за първи

път на Земята и се е облякъл в българска плът и кръв, и се е родил като българин и дава Словото на Бога на български език. А сърбите го усещат най-силно, и тяхната ревност се превръща от завист в омраза.

Трето: Понеже тук в България се е родил Великия Учител, и тук е най-голямото Добро на Земята, то до него върви редом най-голямото зло. То се проявява като предателство на българските управници към своя народ в угода на чуждоземци. (Виж „Изгревът“, том XIX, с. 931).

И това е казано през 1919 г., но това важи от тогава, та чак до днес 2005 г., както ще важи и до веки веков, докато съществува тази държава, която днес умишлено се разрушава, за да я няма изобщо на света.

7.5. Идеята за Федерация от българи и сърби върви от вековете. Тя върви и по времето на Учителя Дънов, Който е между българите 1864–1944 г. Преминува през различни етапи в развитието си. Най-накрая Учителят Дънов я разрешава, когато Се е евакуирал в с. Мърчаево поради англо-американските бомбардировки над София.

Виж „Изгревът“ том I, с. 48–62; том XIII, с. 874–881. Там разрешава победителят във Втората световна война, виж с. 336, том I. Отваря Втория фронт срещу германците, виж с. 338. Там разрешава комунистите да влезнат в България, с. 338–339.

И идва деня, когато трябва да се завърши и каптира извора в двора на Темелко, наречен от Учителя „Изворът на Доброто“. Тогава казва на онези, които са около Него: „Балканска Федерация“. После добавя: „В тази Балканска федерация трябва да влезнат българи, сърби и непременно и гърците – да паднат границите и противоречията, и да се обединят.“

7.6. А, когато окончателно се завършва каптирането на „Изворът на Доброто“, Учителят завършва с думите: „Първом трябва да стане Балканска Федерация, после Европейски Съединени Щати, и накрая Световна Федерация.“ (Виж „Изгревът“ том III, с. 309–310)

7.7. Тези идеи са изречени чрез думите на Всемировия Учител на Вселената – Беинса Дуно. Те са закон и не могат да се отменят. След войната 1944–1945 г. Сталине за съюз, който да се превърне във Федерация на южните славяни. Югославския план е да бъде присъединена България към Югославия като 7 република, и да изчезне като независима държава България. А българският проект е за създаване на държавен съюз между България и Югославия.

7.8. На 21 януари 1945 г. в Москва пристигат югославска делегация и българска, с Кимон Георгиев и Антон Югов. Тогава Молотов пред тях обявява, че няма условия в момента за създаване на южнославянска Федерация.

7.9. По това време в България насилствено се карат българи от Горна Джумая, влизащи в т.н. Пиринска Македония да се обявяват, че са македонци, за да се присъединят по-късно към Македония в югославската Федерация от 6 републики. А Учителя Дънов този въпрос го е решил така: „Да се даде автономия на Македония.“ Но никой не се съобразява с Неговите думи, защото не Го приемат за Учител.

7.10. Аз израснах с идеята за Балканска федерация, която ще се опира на 3 морета – Черно море, Бяло море и Адриатическо море. През какви ли не етапи премина тази идея в главите на българи и сърби! И накрая се дойде до финала за развързката на тази идея.

7.11. Беше 1990 г. Аз работех в „Бърза помощ“, София като лекар. Един ден в края на работното ми време по радиото ми наредиха да извозя едно лице до Военната болница за поредната му хемодиализа. Отначало

не разбрах името му и когато попитах повторно за него, един от екипите се обади, че това е Славчо Трънски. Тръгнахме с една стара военна кола до неговия адрес, превърната сега на линейка.

7.12. Позвъних на вратата му, той излезе и смилено тръгна след мен. Извиних му се, че ще го караме със стара военна кола. Той само кимна. Той седна отзад, а аз отворих прозореца на кабината и се опитах да го заговоря. И изведнъж най-неочаквано и за себе си го запитах: „Другарю Генерал, много ме интересува десетки години един въпрос. Какво ще ми кажете за идеята за Балканска федерация?“ Той бе цивилен, бяха онези години, когато комунистите слязоха от властта и се изненада, че се обръщам така към него. После лицето му се промени, някой влезна в него и с властен тон на главнокомандуващ с категоричен и силен глас каза: „Русия никога няма да позволи да се изгради Балканска федерация.“ Каза го и млъкна. Аз седях като потресен! Бях прикован като с пирон на място. Да го чуя от неговите уста бе цяло посвещение в една голяма истина. Благодарих му. И млъкнах. Тишина.

7.13. Шофьорът на линейката го попита какво ще каже за новите жилищни комплекси, които бяха построени, за да подслонят хиляди хора, а сега ги критикуваха. Тогава Славчо Трънски каза: „Аз бях навремето във Финландия като посланик. И там се строи по същата технология. Там е север, студ и зима, а тук е юг и лято. Техните строежи издържат, а нашите текат от покривите. Значи причината е в качеството на строежите, а не в правителството, което ги е почнало да ги строи.“

7.14. Пристигнахме до Военната болница. Той я посочи и каза: „Тази болница аз я построих.“ Каза го не с гордост, а със задоволство. Закарахме го на определеното място. Той слезна смилено, и тихо тръгна към входната врата. Аз бях изумен на това смирение и скромност. Мислено му благодарих за голямото му откровение. Благодаря ти и сега генерал Славчо Трънски! Сега през 2005 г.

7.15. Кой е Славчо Трънски?

Това е легендарния командир на Трънския партизански отряд по времето на антифашистката борба 1943–1944 г. Неговото име е Славчо Стаменов Савов, роден на 22.X.1914 г. в село Бохова, Софийска област.

Член на БКП от 1938 г. Три пъти е осъден задочно на смърт.

От 1942 г. е в нелегалност. Организира Трънския отряд. Името му придобива легендарна известност. Следва процеса на Трайчо Костов, обесен на 17.XII.1949 г. На 24.IV.1951 г. е арестуван и започва нечувана и невиждана инквизиция срещу него над 80 дни, и го принуждават да даде показания по желание на инквизиторите.

През 1953 г. го освобождават от мъченията. Той настоява да бъде възстановен в Партията и да бъде реабилитиран. По-късно е началник на Военната академия в София до 1962 г.

От 1962–1969 г. е зам. министър на военновъздушните сили, зам. министър на отбраната 1969–1981 г., депутат от III до IX Народно събрание в София.

Аз доживях да чуя и да видя как той като депутат в Народното събрание стана и говори за извращенията на Тодор Живков, който бе ръководител към 35 години на България.

7.16. Доживях също да видя как се разпадна чрез война държавата Югославия след 1990 г. След Първата световна война, на 1 декември 1918 г. е образувана буржоазно-монархическа държава – Сръбско-Хърватско-Словенско кралство, в съгласие на Версайската система от договори.

От 3 октомври 1929 г. е преименувана на Югославия. Според Ньойския договор в Сърбия остават български земи с българи от Цариброд и Босилеград.

Започва асимилация на това население до 1944 г. и от 1945–1990 г. и до днес.

Това е причината днес към 2005 г. Югославия да е разрушена, и да са се образували отделни от нея независими държави. Дали това е верно? Верно е.

Според Учителя Дънов всички онези империи и държави, които са отрязали земите на българите с цел да не се обединят, то пречат на Него – Пратеникът от Бога да работи между българите и славянството!

Всички империи, които работеха срещу Учителя се разрушиха.

Разруши се Австро-Унгарската империя, Османската империя, Руската империя 1914–1918 г. след Първата Световна война. След Втората Световна война се разруши Английската империя, Френската империя и Германската империя на Германия. А след още 45 години, от 1945–1990 г. се разруши и Съветската империя. Това са фактите. А причината я посочих.

Думите, изречени от Всемировия Учител Беинса Дуно са Божии решения. А в Божиите решения няма обратни действия.

Ето такава е съдбата на Балканската федерация, понеже всички се стремят да разрушат тази държава България, и да изчезне тоя народ от лицето на Земята. А между този народ бе дошъл Великия Учител.

8. БЪЛГАРИЯ – ПЪЛЕН НЕУТРАЛИТЕТ

8.1. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ И БЪЛГАРИТЕ ОТ 1900–1922 ГОДИНА

8.1.1. Този период е свързан с онова време, когато Учителят Дънов Се е завърнал в България, и когато започва своята дейност като Учител на Бялото Братство. Виж „Изгревът“, том I, с. 632–672; том XI, с. 347–369.

8.1.2. Учителят Дънов започва да свиква съборитена Синархическата верига, и дава своето Слово. Виж „Изгревът“, том XI, с. 370–619.

8.1.3. Учителят Дънов организира работата на Синархическата верига на Бялото Братство чрез подготвянето и изпращането на наряди.

Виж „Изгревът“, том XI, с. 710–790; том XII, с. 4–240.

8.1.4. Скрижалите на Духа Беинса Дуно, са дадени в „Изгревът“, том XI, с. 620–709.

8.1.5. Становището на Учителя за политическите събития от 1900–1922 г. са предадени чрез Неговите беседи, които ще бъдат публикувани, както и от спомените на Неговите съвременници.

8.1.6. Какво е мнението на Учителя за Балканската война, виж „Изгревът“, том I, с. 436–441, както публикувани много спомени на последователи на Учителя. Също в „Изгревът“, том XX, с. 689–994.

8.1.7. Когато бъдат публикувани спомените на последователите на Учителя Дънов, които са били офицери, както и писмата на Учителя до тях, ще се види истинската картина.

8.1.8. Какво казва Учителят за Междусъюзническата война, ще намерите в посочените томовете и страници, както и в „Изгревът“ том XX, с. 891–994. Виножникът е цар Фердинанд и неговата политика.

8.1.9. Учителят съветва да се пази строг неутралитет 1914–1918 г. по време на Европейската война, но никой не Го слуша.

Виж „Изгревът”, том I, с. 441–443.

8.1.10. Онази велика сила, която работи срещу Учителя и България е Британската империя.

Виж „Изгревът” том I, с. 443–446.

8.1.11. Учителят Дънов съветва да излезне България от войната и предсказва, че Германия ще загуби, за което е интерниран в гр. Варна. Учителят отсяда на последния етаж на хотел „Лондон”. Там се среща със свои приятели и изпраща писма до приятелите. Част от тези спомени са публикувани, както и писмата. Останалата част ще бъдат предадени, когато се отпечатат спомените на офицерите, последователи на Учителя, които са участвували в Балканската война 1912–1913 г., Европейската 1914–1918 г., както и във Втората Световна война.

8.1.12. Какво е мнението на Учителя за войните 1912–1918 г., е отразено в Неговите беседи, които са публикувани и от които бяха направени извадки. Ще бъдат представени впоследствие. Една малка част сме публикували в „Изгревът” том XXI, с. 295–328.

8.2. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ И БЪЛГАРИТЕ ОТ 1922–1944 ГОДИНА

8.2.1. Това е времето, когато Учителят Дънов открива Школата на Всемирното Велико Бяло Братство от 1922–1944 г. Само Всемировият Учител Беинса Дуно може да открие тази Школа. В Учителят Дънов е Божественият Дух, в Него е Христовият Дух, в Него е Господният Дух. Той е проявеният Всемиров Учител на Вселената.

Виж „Изгревът” том XIV, с. 699, 768–772.

8.2.2. Но това българите не приемат, а чрез църквата, политическата власт, чрез военните се води жестока борба срещу Него. Този период ще бъде публикуван впоследствие.

8.2.3. Пред своите последователи, ръководителите на Братствата в България през 1926 г., Той им заявява, че Той е Всемировият Учител, дошъл в плът, че Той е Всемировият Христос, Който владее Небето и Земята. Виж „Изгревът”, том XIV, с. 699, по-подробно на с. 768–772.

8.2.4. Но това Негово изявление не приема никой в България. Не го приемат и Неговите последователи. Това виждаме, че никой не изпълнява онова, което им казва Учителят. Те Го смятат само като един проповедник. Малцина Го приемат по Дух, че Той е Живият Бог, слезъл на Земята. Това отрицание на Великия Учител продължава до днес, както от Неговите последователи, така и от останалите българи. А защо са тогава Негови последователи?! Много просто. Свързани са с Него, и търсят да се хранят душите им от Словото Му и от песните Му.

Това е голямата истина за жалост!

8.2.5. Какво представлява българския народ след войната от 1922–1944 г., ще научите в „Изгревът” том XXI, с. 295–328, в поместените статии на в-к „Ратник”, така и изказването на Учителя за войните.

8.2.6. Учителят дава съвети как да се разрешат политическите събития и да се избегне Втората Световна война.

Виж „Изгревът” том I, с. 446–447, както и „Изгревът” том XX, с. 891–994.

8.2.7. Учителят за Втората Световна война, за царуването на цар Борис III, за владетелите на България, виж в „Изгревът” том I, с. 447–455.

8.2.8. През цялото време Учителят настоява да се спазва строг неутралитет. Това предава на своите съвременници и последователи.

Как се изпълнява това се вижда най-добре в „Изгревът“ том XX, с. 891–994. След като си намерите подходящия материал, по точки ще си направите справка в с. 689–890.

8.2.9. Непослушанието на българите към Учителя е невероятно! Причината е, че те не Го признават за Учител.

След започването на Втората Световна война 1939–1945 г., Той започва да я контролира, да взима своите решения, и предопредели изхода на войната. Това е дадено чрез спомените на последователите Му в „Изгревът“ том I, с. 26, 31, 39, 42, 322–340, 441–466, 474, 487, 600, 618.

8.2.10. Когато идва времето Учителят Дънов да напуска България, на последния събор на Витоша, при хижа „Еделвайс“, Той нарежда на Борис Николов да запише под дъските на една току–що скована нова пейка Неговия завет: „България пълен неутралитет.“

Виж „Изгревът“, том II, с. 397 и снимка 81; том I. 2. изд. 2011.

Но това не се спазва от българите както от 1900–1922 г., от 1922–1945 г., така също от 1945–1990 г. и от 1990 г. до сега 2005 г. Така ще бъде и в бъдеще, защото онези, които управляват този народ, винаги са били негови предатели.

Виж „Изгревът“ том XVII, с. 824–825; том XIX, с. 931.

А за Заветът на Учителя, виж в „Изгревът“ том II, с. 316–318, а за Заветът на с. 317.

8.2.11. Поради вироглавството на българите и предателството на неговите управници, Учителят Дънов променя освен хода на войната 1939–1945 г., но и пуска руснаците в България. Виж „Изгревът“ том I, с. 474–475. А как Великия повелител на живота предопредели това, ще видите в специална приготвена за това глава, която ще представим най-накрая.

8.3. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ И БЪЛГАРИТЕ 1945–1989 ГОДИНА

8.3.1. Учителят Дънов разрешава изхода на войната през 1939–1945 г., след като пуска руснаците в България през септември 1944 г., и те идват на власт на 9.IX.1944 г. за следващите 45 години до 1989 г. Изпълняват се точно думите Му.

Виж „Изгревът“ том II, с. 35–41, както и том III, с. 309–310.

8.3.2. На срещата си през м. октомври 1944 г. в Москва, Чърчил предава на Сталин за зона на съветско влияние Румъния и България.

8.3.3. В началото на 1945 г. преди Ялтенската конференция от 4–11 февруари 1945 г., на остров Малта се събират Чърчил и Рузвелт, за да обсъдят предварително преговорите си със Сталин. И когато се събират в двореца на Ялта, то тримата големи – Чърчил, Рузвелт и Сталин очертават границите на Европа след 1945 г. България е в обсега на СССР.

8.3.4. На 8 септември 1946 г. се провежда Референдум за премахване на Монархията.

На 10 февруари 1947 г. в Париж е подписан мирния договор с България.

На среща във Варшава през месец септември 1947 г. се учредява **Информбюро** на комунистическите партии на СССР, Българи, Италия, Полша, Румъния, Унгария, Франция, Чехословакия и Югославия, съществувал до април 1956 г.

На среща през месец юни 1948 г. в Букурещ и 1949 г. в Будапеща, се обвинява Тито, че е изменник и го изключват. Скъсват се приятелските отношения между Сталин и Тито.

По този начин се спасява Пиринска Македония и прехвърлянето ѝ в Югославия като съставна част на Югославска Македония. Ето как невидимия свят се намесва.

8.3.5. На 4 април 1949 г. се създава НАТО, насочен срещу СССР.

На 29 февруари 1953 г. в Анкара се създава Балкански пакт между Турция, Гърция и Югославия, насочен срещу България.

През 1955 г. на 14 май във Варшава е сключен Варшавски пакт за отбрана на социалистическите страни.

8.3.6. На 13 август 1961 г. се издига Берлинската стена, за да отдели Източен Берлин от Западен Берлин.

На 9 ноември 1989 г. пада политическата Берлинска стена в Източна Германия, и тя се присъединява към Западна Германия. А преди това, на 10 октомври 1989 г. Тодор Живков е в Берлин по случай 40 години на ГДР, на което присъствуват всички държавни глави от социалистическите страни. Българският посланик в Берлин Петър Междуречки му разказва положението, на което Тодор Живков казва: „Всичко е свършено!“

8.3.7. След като на 9 ноември 1989 г. в Берлин пада политическата Берлинска стена, на 10 ноември 1989 г. пада Тодор Живков. Начело на СССР е Горбачов. Той се среща на остров Малта от 2–3 декември 1989 г. с президента на САЩ – Буш. Тогава се явява буря в Средиземно море, и двата кораба на СССР и САЩ за малко да не потънат.

На острова се разглеждат за пръв път следвоенните граници след 1945 г., и се уговаря ново разпределение на Европа, като Германия трябва да се обедини. А на съвещанието в гр. Хелзинки през 1975 г. всички държавни ръководители запазват границите на Европа от Парижкия мирен договор от 1947 г. На социалистическите страни им се дава право да се определят, а България остава в сферата на влияние на САЩ.

Това е най-фаталната грешка на Горбачов, след което започва разпадането на СССР.

Ако България беше останала в сферата на влияние към СССР, то тя нямаше да се разпадне. Но се разпадна. А защо? Защото си има причини.

Виж „Изгревът“ том XIII, с. 810–825; том XV, с. 922–930.

Учителят Дънов бе казал на времето: **„Каквото представлява Русия със своята територия и народ на Земята, това представлява България в духовния свят. България е държава на Духа, а Русия е държава на славянството. Те трябва да вървят винаги заедно!“**

А по време на комунистическата власт 1945–1989 г., тази идея беше я свалила някоя българска глава и десетилетия стоеше един голям лозунг в София: „Дружба от веки – навеки.“ Това бе лозунга на Тодор Живков и неговата Комунистическа партия. Но този лозунг го продадоха и го предадоха, и сега се разруши и СССР, и се разрушава систематически и целенасочено България.

8.3.8. Съществуването на СССР като империя след войната бе определено, че ще съществува до 1989 г., което и стана. А как щеше да се разруши? Като ѝ се отнеме силата, която я крепи.

Виж „Изгревът“ том VII, с. 694–695.

Дойде определеното време и на 1 юли 1992 г. бе разпуснат Варшавския пакт, и СССР се прибра в своите граници. Дойде време и тя да се разпадне. Изпълниха се думите на Учителя Дънов.

8.3.9. По времето на периода 1945–1989 г. българските комунистически ръководители изобщо не спазваха думите на Учителя за пълен неутралитет на България. Те бяха най-верните съюзници на СССР по една много проста причина. Комунизмът в Русия е занесен като идея от Димитър Благоев, посаден е там и там отраства. Българин го е посял, а не някой друг, през 1883 г. в Петербург, пропагандирайки марксизма между петербургските работници, за което е бил изгонен от Русия през 1885 г.

Всички партийни и държавни ръководители след като бяха издигани в СССР, то след това идваха в България на посещение, за да им се удари печата върху челата им от Държавата на Духа! Ето това е най-важното за този период.

8.3.10. По време на Чехословашките събития 1968 г. за реформиране на социализма в човешки образ и опасността да се разруши социалистическата система по настояване най-вече на Тодор Живков, в Чехословакия навлязоха войските на Варшавския пакт, в края на август 1968 г. Беше убит един български войник. Не мина много време, и при самолетна катастрофа загина сина на министъра на Народната отбрана Добри Джурев. Някой трябваше да заплати за живота на този български войник. Това като заключение бе потресаващо не само за този случай, но за целия период от 45 години, където събитията вървяха едни след други, ръководени от сили, които воюваха срещу думите на Учителя Дънов. А те бяха: „България – пълен неутралитет.“

8.4. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ И БЪЛГАРИТЕ ОТ 1989 ГОДИНА ДО 2005 ГОДИНА И ДО 2035 ГОДИНА

8.4.1. Когато накарах на времето Борис Николов да започне и да описва своите спомени, той откри една стенограма на Боян Боев, който бе записал едно изказване на Учителя Дънов за т.н. свършек на века и за Денят Господен. Това беше 1972 г., и до 1989 г. – цели 17 години аз пазех тази тайна, защото ако бях я разпространил едва ли сега ще бъда жив. А това го публикувах в „Изгревът“, том II, с. 35–46, както и том III, с. 309–310.

8.4.2. От астролозите единствено Методи Константинов бе предрекъл и записал в една негова тетрадка следното:

„След 1989 г. – край на болшевизма и комунизма. Край на капитализма и буржоазията. Идва нова епоха от 45 години.“ А онова, което той е написал е верно в „Изгревът“, том XIX, с. 5–167 и по-точно на с. 57–59, 141, 156–167.

8.4.3. Друг, който започна да говори, че комунистите си отиват след 2 години, беше Георги Йорданов, когато с него работих около 1987 г. Аз се уплаших, защото това негово изказване можеше да предизвика обиски, и милицията да дойде и при мене и всичко, което бях събрал, щеше да пропадне. Казах му: „Спри да говориш, защото ще ми направиш беля, и после това, което работя с теб няма да види бял свят!“ Жена му също се намеси: „Недей да ангажираш Учителя за това, което има да става.“ Но той бе непреклонен и го разказваше. Но никой не му вярваше, защото комунистите управляваха вече 43 години.

Виж „Изгревът“ том VII, с. 65–124.

8.4.4. Хората смятат, че историческите събития в историята на човечеството стават произволно или поради някакви количествени натрупвания, които в даден момент преминават в качествени скокове чрез революции, или чрез войни. Единствено Учителят Дънов разкри кой е Този, Който предизвиква промените и кой предизвиква **Космическият вятър и буря**, които помитат всичко на Земята. Един такъв пример е даден в „Изгревът“, том VI, с. 192–194. По-хубав пример от този няма в човешката история! Запомнете това.

8.4.5. Учителят Дънов отговаря веднъж на едно запитване как невидимия свят може да промени дадена историческа епоха: „Когато невидимия свят реши да промени дадено събитие в дадена насока, то той изпраща едно същество, подготвено за тази мисия и го вкарва, и го вселява в тялото на един император, ръководител на една империя. Той изведнъж прави и взима различно противоположно решение от онова, което е правил досега. Всички са изумени, но виждат, че той е същият този водач и му се подчиняват. Тялото е същото, **но друг е онзи в него, който взема решенията**. Така всички империи се разрушават отвътре.”

8.4.6. И точно това се случи. След смъртта на Брежнев и няколко стари негови приемници, беше издигнат Горбачов. На темето си той имаше белег голям, поставен от съдбата и белязан, че той по негово време ще се разпадне империята на СССР, създадена след войната 1945 г. и траеща до 1990 г. И той бе причината за нейното разпадане. Всички знаят това и сега го ненавиждат за това. Но те не знаят, **че друг е Онзи**, Който е влезнал в него и от името на Горбачов взима решенията. И понеже имаше власт като ръководител на Съветската империя, той със своите действия я разруши, и предаде т.н. социалистически страни под влиянието на Запада.

8.4.7. Но неговото най-голямо предателство към Русия и славянството бе, че предаде България на САЩ! Той можеше да предаде всички, но трябваше да остави България да бъде свързана с Русия икономически, политически, културно. И затова днес Русия се разпада на съставните си части, и от Руска Федерация всички се отделят от нея, за да се свържат със САЩ.

8.4.8. Това предателство бе осъществено на 2–3 декември 1989 г. на остров Малта между Горбачов и Буш – президента на САЩ. А когато след 1990 г. се разбра, че през 1963 г. на Пленума на БКП, Тодор Живков предлага България да стане 17 република на СССР и така да се осъществи големия план на руските императори за „България – за дунайска империя.” Но Хрущов, който бе тогава ръководител на СССР, отхвърля тази идея на българите, за да си няма неприятности със Запада. Днес всички обвиняват Тодор Живков в предателство, с цел да ликвидира България като самостоятелна държава. Сега сме 2005 г. и България е десет пъти по-заробена, отколкото по времето на империята на СССР, и сто пъти победна, защото е разрушена и ограбена от онези, които дойдоха и станаха предатели, като се продадоха на американците.

8.4.9. Заветът на Учителя Дънов за пълен неутралитет – никой не го спазваше, защото не Го смятаха за Учител. Не го смятаха за нищо!

Първият том на „Изгревът” бе публикуван през 1993 г. през пролетта, и до края на годината бяха продадени към 1 200 броя от 3 000 броя тираж. И там всичко бе написано ясно и точно. Така че никой не може да се оправдае, че не е знаел. Знаели са, но не са изпълнили, защото са се продали на чужденците, и са вече предатели на този народ и на славянството, начело с Русия.

8.4.10. От 1990 г. до 2005 г. начело на държавата бяха поставени лица, които изпълняваха ролите си на актьори в един театрален сценарий в много действия. Едното театрално действие свършваше, сменяваха се ролите и актьорите, но сценариста е един и същ. Името му се знае. Начело на държавата бяха издигнати турци, цигани, гърци, че евреи, германци. Няма българи. **Българите не могат да управляват, защото в тях се е вселил Предателския Дух на този народ!** Където се съберат трима българи, един от тях е предател. Те се предават и се свалят взаимно, и на опразненото място идват да управляват чужденците. Това е истината.

8.4.11. Народното събрание гласува решение да се изпратят български войници в Камбоджа, след което пристигнаха ковчезите с убитите български войници. Обясниха, че са наемници, и че на война стават такива работи. Не се спази завета на Учителя за пълен неутралитет.

8.4.12. Пред Фондацията за мир „Карнети“ в САЩ на 20 април 1993 г. президента Желев бе заявил, че ООН трябва да бомбардира военни и стратегически обекти в Югославия, за да може да се принуди югославските ръководители да отстъпят пред решенията на САЩ. А той е поканен да участва във връзка с чествуването паметта на 6 милиона избити евреи от Германия по времето на II Световна война.

А за спасяване на българските евреи, виж в „Изгревът“, том I, с. 483–487 и по-точно с. 484–485 в „Забележка на редактора“. Не се изпълни Завета на Учителя за пълен неутралитет.

8.4.13. През 1999 г. на 4 май българският Парламент гласува разрешение американските самолети да прелитат над България, за да бомбардират Югославия. Цели 11 седмици продължиха бомбардировките над Югославия, и накрая тя капитулира. Българското небе вреше и кипеше от преминаващите американски самолети – небесните облаци придобиваха оранжев цвят от изгарящите газове на американските самолети.

В страната започнаха да падат отклонили се ракети от Югославия.

На 26 март 1999 г. в гр. Трън, на 30 март около Трън, на 31 март в с. Елов дол, на 14 май в с. Върбово, Белоградчишко. И накрая, най-важната вест: На 28 април 1999 г. ракета на НАТО удря къща в софийския квартал „Горна баня“. Разрушена е горната част на къщата, стопаните в момента са били излезнали по работа и така остават живи. Това са Константин и Диана Върбанови. След 10 дни държавата им поправя къщата. Всички благодарят, че са живи.

На 9 май 1999 г. в с. Люлин пада 5-та ракета на НАТО. И така, на 24 март 1999 г. войната започна, НАТО удари Югославия с крилати ракети, а на 10 юни 1999 г. бомбардировките бяха спрени, войната свърши.

8.4.14. След като на 28 април 1999 г. ракета на НАТО удря къщата в квартал „Горна баня“ до София, на семейство Константин и Диана Върбанови, то на следващия ден идва дъщерята на Сава Калименов, на име Стефка в книжарница „Изгрев“, където тогава се продаваше поредицата „Изгревът“ и новоотпечатаните томовете на оригиналното Слово на Учителя чрез програмата „Изгревът“, и съобщава следното. Разказва, че американска ракета удря онази къща, в която баща ѝ Сава Калименов в разстояние на 30 години е укривал беседите с томчетата на отпечатаното Слово на Учителя от 1912–1950 г.

Тя беше не само развълнувана, но беше потресена от тази случайност! Аз също бях поразен от тази новина. Но впоследствие се свързах, и започнах да размишлявам. Значи комунистите не можаха да открият онази къща, в която се съхраняваха беседите на Учителя Дънов,

та да ги унищожат. Те бяха укрити и запазени цели 30 години. Но дойде времето, когато американската ракета откри тази къща от въздуха, и я бомбардира! Представете си, някой отклонява тази ракета от Югославия, после я насочва към София, направлява я към квартал „Горна баня“, и от няколкостотин къщи улучва тази къща, където са се съхранявали Словото на Учителя.

Как ви се струва това? Случайност ли? Няма такова нещо! А целта е улучена 100 %! Браво!

Такъв случай има описан в „Изгревът“, том I, с. 55–57, 58, където един американски самолет се отклонява от ятото, което бомбардира София и се насочва към Симеоново, където Учителя Дънов седи на един баир. Идва самолета, изтърсва бомбите си над Учителя и си заминава. Но бомбите падат на 50–60 метра от групата. Учителят обяснява, че този самолет Него е търсел да бомбардира.

8.4.15. Този случай е описан от няколко очевидци от това време.

Виж „Изгревът“, том II, с. 307–311. И при всички случаи Учителят Дънов подчертава, че американските самолети Него търсят.

А за тези бомбардировки, виж „Изгревът“, том I, с. 48–60, с. 311–316, 330–332; том II, с. 304; том XIII, с. 874–881. Бомбардировките масирано започват на 14 ноември 1943 г. до 10 януари 1944 г. Учителят Дънов 45 дни пътува всеки ден от Изгревът до с. Симеоново пеша, през което време главно го придружава Галилей Величков и е описано в том I, с. 53–55.

8.4.16. Самолетите търсят Учителя! А как самолетите търсят Учителя, виж в предоставения пасаж:

САМОЛЕТИТЕ ТЪРСЯТ УЧИТЕЛЯ

ЧОВЕШКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ.

7. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 ноември, 5 ч.с. 1943 г. София–Изгрев.

– В: Дънов, Петър. Новото начало. утринни слова. София, [1948], с. 132–133.

„От няколко време ходя често на Витоша, правя разходки по планината. Който не знае причината за това, мисли, че нарочно излизам вън от града, крия се от бомбите. В същност, въпросът е поставен другояче. Ако следите, кога стават бомбардировките, ще видите, че те стават, когато съм в града, а не когато излизам на планината. Много естествено, крадците и разбойниците не търсят бедни хора, но богати, защото има какво да вземат от тях. **Те търсят мене.***

Когато мене оберат, и вие губите. Докато съм богат, вие се ползвате от моето богатство; щом обеднея, и вие губите.

Не говорете неща, които не разбирате. Трябва да разбирате любовта. Човешката любов е на мястото си като човешка. Божията Любов е на мястото си, и нищо не може да я измести. Човешката любов е мътна вода, която се пречиства само от Божията Любов. Очисти ли се от утайките и калта, човешката любов се повдига. Не е страшна калта във водата, защото тя е примес, не е нейна съставна част. Както се пречиства водата, така се пречиства и човешката любов, а именно, по пътя на ума и на сърдцето. Умът се пречиства чрез светостта, а сърдцето – чрез страданието. Казват за някого, че е свет човек, а за друг, че е чист. Светият човек е умен, а чистият – добър. Не смесвайте светостта с чистотата. Светлина има в ума, чистота – в сърдцето.”

**Бележка на съставителя:*

Виж „Изгревът“, том I, с. 56; том II, с. 307–308 под № 188.

8.4.17. Светлите духове и черните духове.

А кой е този, който разпалва II Световна война, виж „Изгревът“, том I, с. 447–449. А продължение на тази причина виж следващите пасаж:

СВЕТЛИТЕ ДУХОВЕ И ЧЕРНИТЕ ДУХОВЕ

НОВО ВОЮВАНЕ.

20 година, 37. лекция на Общия окултен клас,

25 юний, 1941 год. сряда, 5 ч.с., Изгрев.

– В: *Дънов, Петър. Прав път. окултни лекции, Общ окултен клас, 20 година (1940–1941), том 2. София: Аск 93, Урания, 1998, с. 344–345.*

„Заместили сте Господа. Господа сте турили на вашето място. Вие сте се поставили на мястото на Господа, та сте объркали света. Казваш: „Господ живее в мене“. Ако Господ живее в тебе, Господ е много малък. Има две неща важни в света – движението от безкрайно голямото към безкрайно малкото и от безкрайно малкото към голямото. Който разбира тия два полюса, веднага той ще нагоди живота си на Земята и в духовния свят, и в Божествения, навсякъде ще бъде господар на положението. Няма да умира, няма да боледува, няма да бъде сиромаш. В този свят ние няма да имаме тия противоречия, които сега имаме.

За пример: светът има големи смущения. Ние сме на един вулкан. Всякога този вулкан може да ни изхвърли някъде. Вземете един Лондон, преди години какво беше, пък сега е развалини. Много градове сега се развалят. Защо се развалят? Идеите на хората са такива. Сега хората искат да обсебят земята, да станат господари. Има сега една борба между Бога и човека. Сега Господ се е запретнал и казва: „Ти с кого ще се бориш, с мене ли?“

Та сега тази война е война на духовете. Черните духове са хората. Светлите духове е Бог в тях. Сега една война има между Бога и хората. Казват: „Кой ще надвие?“ – Бог. Де е Бог сега? Светли духове има между англичаните, между германците, между русите, между българите. И от черните има между българите, между англичаните, между русите, германците. Объркали са се, че не може да ги познаете. Сега аз да ги определя, да имате една ясна представа. Черните човешки духове са много красиви отвън, а отвътре са много грозни. Като ги срещнеш – отвън на светии мязат, но отвътре са черни, като го погледнеш – страшилище. Но той е скрит в маската. Ти го виждаш, меко говори. На светлите духове маските са отвън грозни, много страшни, но отвътре, като смъкнеш маската, са ангели. Сега вие се смущавате като срещнете грозните хора. Казвате: „Той е дявол.“ Пък той отвън е такъв, а отвътре е красив човекът. А пък аз казвам обратното: Дяволът е ангел отвън, ангелът е дявол отвън. Отвън грозното е Божественото, а красивото отвън е човешкото. Отвътре красивото е Божественото, а отвътре грозното е човешкото. Обратни са процесите.”

8.4.18. През 1999 г. 75% от българите бяха срещу войната на НАТО срещу Югославия, но депутатите гласуваха за войната. А защо? Защото

се продадоха. Невидимият свят се намеси и бомбардира България с природни бедствия.

На 12 юли 1999 г. се изля потоп в гр. Монтана.

На 11 август 1999 г. бе последното слънчево затъмнение за века.

На 18 август 1999 г. огромен пожар обхваща Сакар планина.

На 5–6 септември 1999 г. наводнения в половин България.

На 21 ноември 1999 г. американския президент Бил Клинтън пристига в София.

На 22 ноември държи реч на площада Александър Невски, и цитира Паисий Хилендарски: „Юроде, поради що се срамуваш, че си българин?!“

8.4.19. А за 1999 г. Учителят Дънов Бе говорил още през 1939 г., която е била най-благодатната за България.

Пророчествата за 1939 г. от Учителя Дънов са публикувани в „Изгревът“, том XX, с. 995–1009.

А как бе използвана 1999 г. чрез Онзи, Който ръководи програмата на „Изгревът“, виж с. 1010.

8.4.20. На 11 юни 1939 г. в 5 ч. сутринта, неделя, Учителя държи Утринно слово „Пред Новата епоха“. Тази беседа е публикувана чрез програмата на Изгревът.

Виж „Изгревът“ том XVI, с. 894–905.

Тя бе публикувана в томчето „Изпитът на Любовта“, Утринни слова, осма година, том II през 1998 г. с ISBN 954-9589-08-8 в гр. София от с. 227–235. Прочетете я, за да видите какво значи второто пришествие и какво означава 1939 г., и какво 1999 г. Цитираме от с. 234–235:

ПРЕД НОВАТА ЕПОХА

31. Утринно Неделно Слово, държано на 11 юни 1939 г.,

5 ч.с. София–Изгрев

– В: Дънов, Петър. Изпитът на любовта. Утринни слова, осма година (1938–1939 г.), том 2. София: АСК 93: Урания, 1998, с. 234–235.

„Това сега ще го преведете в духовно отношение. Защо страдате вие? Мнозина мислят, како станат верующи, всичко ще им тръгне по мед и масло. То е така, но какво ще правите с дълговете от стари епохи? Да кажем, че постъпите на една служба и имате десет хиляди лева заплата на месец, но в миналото сте направили сто, двеста хиляди лева дълг. Тогава от тая заплата ще ви вземат по четири–пет хиляди лева. И колко години ще ви вземат, додето си изплатите дълга си! Не че сегашният живот не е добър, но сегашните дългове са направени от по-рано. И сега ги изплащате. Има минали дългове, които са правени преди хиляди години и там е всичкото зло. Сега трябва да се живее добре, за да можем да влезем в Новата Епоха без дълг! Защото, ако не си изплатим всичките си дългове, в Новата Епоха ще влезем с дълг. И тогаз ще се намерите в противоречие. Ще имаш вяра, за да влезеш без дълг в Новата Епоха!“

Та сега, през малкото години, които ви остават тук до 1999 г., какво ще направите? Защото епохата е изтекла вече. Колко години са изтекли вече? Колко години остават до 1999 г.? (Шестдесет години.) Един човешки живот. Значи, в този живот каквото направите – това е. Някой казва: Като се преродя. Може да се преродиш. Но как ще се преродиш, то е въпрос. Свободен е този човек, който живее при най-благоприятни условия, а пък с дългове ще се роди при най-неблагоприятни условия. Човек с вяра, любов, знание и свобода ще се роди при добри условия, а пък човек със

слаба вяра и със слаба любов ще се роди при лоши условия. Та казвам: Сега е времето да получите онова, което за в бъдеще ще ви трябва. Срещне ви някой човек, който има известна слабост. Вижте в себе си вие имате ли тези слабости. Ако нямате, благодарете на Бога. А пък ако ги имате, благодарете пак на Бога, че можеш да ги изправиш. Ако срещнете някой добър човек, вижте имате ли неговите добродетели. Ако ги имате, благодарете на Бога. Ако ги нямате, пак благодарете, че ще можете да ги развиете. В каквото положение и да се намирате – като баща, като майка, като слуга и прочие – и в най-доброто положение да се намирате, използвайте това положение. Сега работете, додето е ден. Нали е казано: „Сега е ден. Работете додето е ден, защото иде нощ, когато и да искаш да работиш, не можеш.“ Иде време, когато и да искаш да направиш добро, не ще можеш. Сега, докато имате условия, правете добро. Докато очите ви са здрави, гледайте хубавата светлина. Докато ушите ви са здрави, слушайте хубавите гласове. Докато стомахът ви е здрав, хранете се хубаво. Докато ръцете ви са здрави, работете тъй, както трябва. Докато краката ви са здрави, ходете както трябва. Защото щом заболяят очите ви, стомахът ви, ръцете ви, краката ви – и да искате да работите, не ще можете.

Аз казвам така: Отче, Господи на Любовта, слез и се всели в нашите сърца, за да можем да изпълним Твоята Воля! За да бъдем едно с Тебе! И вие казвайте така.

Отче наш

Да благодарим на Бога, че имате на разположение още 60 години, за да можете да си поправите своя живот.

6,15 ч.с.

31. Утринно Неделно Слово, държано на 11 юни 1939 г., 5 ч. с., София–Изгрев.*

Небето – ясно, времето – тихо, меко, слънчево.

На поляната направихме паневритмичните упражнения при отлично слънце.

**Забележка на съставителя:*

Проверено от мен от оригинала по стария ръкопис до 1945 г.

8.4.21. През 2003–2005 г. Народното събрание подкрепи САЩ във войната в Ирак и бяха изпратени български войници, като към края на 2004 г. пристигнаха 8 ковчега. По времето на комунистическата власт 1945–1989 г. се говореше за американския империализъм и за онези, които те ги купуват с долари, и стават „пушечно месо“ на този империализъм. Но българите не вярваха на това и смятаха, че това е комунистическа лъжа.

А сега 2003–2005 г. България изпрати българи, които станаха наемни войски на чужда държава на САЩ, но което е най-интересното, че техните заплати се заплащат от държавния бюджет на България, а не с доларите на САЩ.

Ето това е финала на предателите пред Завета на Учителя Дънов „България – пълен неутралитет“.

8.4.22. А последният финал се представя със следните събития.

На 18 март 2004 г. в Брюксел е подписан договора за влизане на България в НАТО. А забележете, че на 18 март 1946 г. в Москва е подписан договорът за българо–съветска дружба между СССР и България.

На 29 март 2004 г. във Вашингтон е подписан от България със САЩ договора за НАТО.

На 2 април 2004 г. в Брюксел бяха издигнати знамената на приетите 7 страни. Външният министър на България Соломон Паси стоеше изправен със сълзи в очите и с треперееща брада при издигането на българското знаме.

Министър-председател от 2000–2004 г. бе Симеон II Сакс Кобурготски, внук на Фердинанд и син на Цар Борис III. А онзи, който направляваше събитията в България бе Ахмед Доган. Та България се управляваше от евреин, немец и турчин, понеже нямаше българи.

А българите от 1990 до 2004 г. – близо 1 милион и 200 000 са напуснали България, на възраст от 20 до 35 години.

Това е съдбата на този народ, който се противопоставя на волята на Всемирния Учител на Вселената – Беинса Дуно. Амин!

8.4.23. А всичко, което говорихме дотук, дали са го знаели българските управници? Знаеха го, но не го изпълниха, защото не приемат и не признават Учителя Дънов за Учител.

Това е първата причина. А втората причина е, че са врагове на този народ, поставени да го ликвидират и да изчезне този народ от Земята.

А какво е казано за България и Учителят, виж „Изгревът“, том III, София. 1995, с. 305–308.

8.4.24. А за Мисията на Славянството от Учителя, виж „Изгревът“, том III, с. 319–330.

9. КОЙ ДОКАРА БУРЯТА ПРЕЗ МЕСЕЦ АВГУСТ 1949 ГОДИНА НА СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА?

9.1. Летният лагер през лятото на 1949 г. – юли-август е построен и е започнал редовния братски живот, така, както е било по времето на Учителя. Комунистическата власт по това време е заздравявала властта си, и не е ограничавала „дъновистите“, нито на Изгрева, нито на лагерите на Рила.

9.2. Изведнъж се развихря буря, пада 2 метра дълбок сняг, затрупва палатките на целия лагер. Лагерът е в бедствено положение и с голямо усилие успяват да се спасят и да слезат от планината, и да се приберат живи и здрави на Изгрева в София.

9.3. Теофана Славова в „Изгревът“, том VIII, с. 170–173 под № 79 е описала „Бурята през лятото на 1949 г.“. Поради грешка на онзи, който е въвеждал текста в компютъра, е написано 1959 г. Тази грешка е отбелязана в следващия том на „Изгревът“ – IX, на с. 859 в точка 16 и че трябва да се чете 1949 година. Досадна грешка. Аз също не съм я забелязал.

9.4. Николай Дойнов в „Изгревът“, том XV, с. 374–378 описва бурята на Рила през 1949 г. под заглавие: „Злокобно знамение 1949 г.“ Злокобното знамение е задействувало незабавно събитията, описани от Борис Николов в „Изгревът“, том III, с. 359–371. На с. 378 в том XV под линия е написано том I, да се чете том III.

9.5. Злокобното знамение от лятото през 1949 година задействува разрушителните сили в София и те за десетина години разрушават Изгрева, и го довършват през 1972 година, когато той е окончателно разрушен, изхвърлена е последната дъска и тухла и керемидата. За тези времена Николай Дойнов описва в „Изгревът“, том XV, с. 379–391.

9.6. Пеню Ганев в „Изгревът“, том XVI, с. 55–56 под № 44 също е описал бурята на 7-те Рилски езера през 1949 г., като „Хармония,

дисхармония и бурята." А такъв случай е имало и по времето на Учителя. „Кой докара бурята?" – Виж на с. 60, под № 49. Имало е тогава отговор за бурята, а това е нарушение на окултните закони, които управляват едно духовно общество.

9.7. А тук, отговорът е следният: На 24 април 1949 г. в гр. Айтос в Братската градина при ръководител Георги Куртев, се събират всички ръководители от братствата в страната. Идват също и някои по-изтъкнати братя: Боян Боев, адвокат Стефан Тотев, Паша Тодорова – стенографка, Симеон Симеонов и др. Единствената им задача на тази среща **е да се съставя устав** и чрез него да се регистрират пред държавните органи като юридическа личност. Той е написан, направен е протокол с подписи и го поднасят във Външно министерство в отдела на Вероизповеданията. Така стои години наред, нито се подписва, нито се узаконява от властите. Някой отгоре с власт и сила ги спира! А кой е този? А Учителят Дънов е срещу уставите, организацията, и всякаква форма, която ги прави на институция пред властта.

9.8. В „Изгревът", том XV на с. 877–878 са публикувани 30 броя заглавия от поредицата на „Изгревът", откъдето се вижда и доказва, че **Учителят Дънов е срещу уставите и разните там братски съвети.**

9.9. А какво е мнението на Учителя Дънов за салоните, молитвените домове в Школата Му, може да видим в том XV, с. 878–879. А на кого са нужни молитвени домове и салони – вижте на с. 890–891.

9.10. И така, на 24 април 1949 г. в гр. Айтос се приема устав на Бялото Братство.

Няколко месеца след това през месец август 1949 г. идва бурята на 7-те Рилски езера и с това злокобното знамение. За тази буря, виж снимките в „Изгревът", том XV, под № 134 и № 135. Те са правени през 1949 г., а не през 1947 г., както е написано по погрешка. Поправката е направена на с. 991 в том 8, че се касае за 1949 г. Вижда се на двете снимки, снегът, който е затрупал палатките и онези, които са останали да пазят лагера. В ръцете си държат резени от дини, останали в склада след бурята. А дини има само през месец август, и те са качени с конете, като всеки кон, на гърба му са прикачени два големи коша.

9.11. На следващата година 1950 г. държавата затваря частните печатници, включително и печатница „Житно зърно" на Изгрева, и национализира печатарската машина. Следват злокобните знамения, и те се и изпълняват едно подир друго. И то година след година. Идва се до съдебния процес 1958/1959 г. срещу Братството – затваря се салона, и на вратите му са сложени катинари. Спират се редовния братски живот, установен от Учителя Дънов.

За тези събития, виж „Изгревът", том I, с. 577–613. Така, че съставянето на устав доведе до реакция на Небето, и властите изпълниха онова, което им бе внушено от Невидимия свят. Бяха се отклонили от Школата на Учителя Дънов, и Той чрез Своите служители във властта ги спря. Това е обяснението. Друго обяснение няма. И не може да има.

9.12. На 6/7 декември 1957 г. по нареждане на зам. Прокурора на Републиката Руменов се прави обиск на Изгрева и се натоварват 19 камиона с литература, и се закарват за претопяване в книжната фабрика в гара Искър. А колко са били книгите в складовете на Изгрева, се вижда от един протокол на 28 ноември 1957 г. А те са били 163 004 книги.

Виж „Изгревът", том I, с. 598. Изземват се също книгите на последователите на Учителя в София и в страната. И се унищожават!

9.13. А коя е причината за унищожение от комунистическата власт на тези книги от Словото на Учителя Дънов?

От 1945–1950 г. се отпечатват 51 томчета в печатница „Житно зърно“ на Изгрева, с обикновен тираж около 3 000 броя на едно томче. Но това не е оригиналното Слово на Учителя. То е променено, то е преразказано. А как е ставало това, виждаме в „Изгревът“, том IX, с. 151–152, 208–212, 217–219, 277–279, 678–679, 683–684, 695–697, 707–708, 783–790, 798–801.

9.14. А доказателствата за промяна на Словото на Учителя Дънов, виж в „Изгревът“, том IX, с. 801–824.

9.15. Онези, които създадоха Братски съвет пожизнено избран от 7 човека, онези, които си изработиха устав и онези, които промениха Словото на Учителя Дънов предизвикаха злокобното знамение и то се реализира чрез комунистическата власт. Тя спря изопаченията.

9.16. Аз бях свидетел на тези последни етап на това разрушение. И на целия провал на едно поколение. За мен те бяха обсебени от една мисъл, че те са тези, които трябва да предадат това Учение на българите и да бъдат апостоли на Новото Учение. **А това не можеше да стане, защото те не бяха образци на това Учение**, а бяха представители на изопачението и ставаха за посмешище в очите на българите.

Българите не приеха Учителя Дънов, Който Бе образец на Чистота в земния си живот, Бе в Сила, Слово и Дух, който пребиваваше между българите. Те Него – Живия Бог на Земята не приеха, че ще приемат изопачението на обикновените човешки карикатури, т. н. последователи на Учителя Дънов. Това е изключено!

9.17. В поредицата на „Изгревът“, наброяваща 20 тома, многократно съм заявявал кой е Учителя Дънов. Дори последователите му днес не Го приемат нито за Учител, нито за Миров Учител, а камо ли за Всемиров Учител. И да искат да Го приемат, те не могат да сторят това.

А кога ще стане това? Когато приемат и коленичат пред нозете на „Изгревът“, и научат наизуст „Космогонията на Словото на Всемировия Учител“ от „Изгревът“, том I, с. 632–672. Само при това условие ще им се отворят мозъчните центрове за възприемане.

9.18. А какъв е пътят? Той е посочен в частния разговор с Учителя Дънов в дома на Лазар Котев. Виж „Изгревът“, том XII, с. 25–26. Друг път, посочен тук няма. А защо? Защото Един е Духът Христов, който бе в Мойсея, Исуса и в Учителя Дънов.

И сега той е в Словото на Великия Учител. Амин!

Записано на 19 август 2004 г. от 9,30 – 12 часа.

10. КОЙ ПРЕДИЗВИКА СУШАТА, СЛЕД ТОВА БУРИТЕ, ГРАДУШКИТЕ, НАВОДНЕНИЯТА В БЪЛГАРИЯ И ЕВРОПА ПРЕЗ 2002 ГОДИНА?

10.1. В „Изгревът“, том XVI, с. 752–758 има отпечатано заглавието „Учителят за Паневритмията“, взето от тетрадките на Пеню Ганев. Текста е автентичен. Почеркът е на Пеню Ганев. А той е точен при преписа на такива мисли, изказани от Учителя Дънов. А на с. 756 е статията „За Паневритмията“. Тук Учителя говори, че Паневритмията е велико оръжие за градеж или за разрушение. Ако се играе правилно и изпълняват движенията в Паневритмията както трябва, то играещият се свързва с положителните сили в природата. Но, ако се правят грешки в паневритмичните движения, то се насочва оръжието към Великото, към Бога и предизвикват отрицателните сили в природата и се идва до разрушението в света. И до разбъркване на кашата в света. То е един израз по онова време, когато вали дъжд, когато настане дълбока кал по пътищата, когато по тях минават войници с ботушите и чрез газенето на тази кал, тя става на каша – редка кал, по която не може да се върви, нито да се движи волска или конска каруца. И всичко спира да се движи по пътя.

И Учителят Дънов заявява, че за разбъркване на тази каша в света са виновни онези, които играят погрешно Паневритмията. Всички тези мисли съм ги дал с надебелени букви, за да се вижда добре, та да се прочете от някои и да се вразумят също някои хора. Но не би! Това не става. Нито по времето на Учителя, нито след Него, нито сега. А са изминали от 1944 г. – цели 60 години до 2004 г. Ще се чака не 60 години, а 600 години, но накрая българите, които ще останат към няколко хиляди, ще бъдат принудени накрая да я изпълнят Паневритмията така, както трябва. А защо няколко хиляди?

Има едно изказване на Учителя, че така както българския народ не признава Словото му, има възможност да изчезне като народ. Но накрая казва, че **дори да останат българите 300 000 (триста хиляди), пак ще бъдат принудени да изпълнят закона на Словото Му. Аз съм свидетел, че това вече се сбъдва.**

От 1990 г. до сега – 2004 г., един милион българи на възраст от 25–35 години напуснаха България, и ежегодно стотици хиляди българи я напускат. А раждаемостта намаля, защото няма кой да ражда.

Към 2014 г. са напуснали 2 милиона българи.

Така от 1990 г. до 2034 г. – за следващите 45 години този народ ще се претопи и ще намалее с 1/3. И това не ще е случайно!

10.2. В „Изгревът“, том IX, с. 781–783 има статия „Защо не се издава още истинската Паневритмия“. Цитирани са всички възможни причини, и кой управлява това разрушение. Прочете го.

10.3. В „Изгревът“, том XIII, с. 810–812 – „Принципите на Паневритмията и силите на разрушението чрез Духът на заблудението“. Ще разберете, че Космическият Дух движи Паневритмията в един космически кръг чрез Слово, музика и движения.

10.4. В „Изгревът“, том XIII, с. 812–815 – „Какво направи Духът на заблудението чрез силите на разрушението с филма за Паневритмията“. Запознайте се и със следващата статия на с. 815–818 – „Защо руснаците не купуват оригиналното Слово на Учителя Дънов?“ А на с. 818–819 ще научите как дойде разрушението в Русия и в България чрез обсебеният филм за Паневритмията и включването при упражнението на класическа

музика. А нарочно изхвърлиха музиката на Учителя от Паневритмията. Това не бе случайно направено! А умишлено и целенасочено! И след това дойде разрушението в Русия и в България. Днес всички сме свидетели на това разрушение.

10.5. В „Изгревът“, том XV, с. 911–918 е отпечатана статията „Паневритмията – хармония на Духът чрез мелодия, текст и движения“. Чрез нея ще се въведете в историята на етапите през които минава Паневритмията, за да се свали от Небесата в България.

10.6. В „Изгревът“, том XV, с. 919–922 – „Как да се запази чистотата на Паневритмията“. От тук започна развързката и съдбата на българите с променената Паневритмия лично от тях. Тръгнаха по пътя на отклонението, което има също път, и връщане назад няма.

10.7. Ето през 2001–2002 г. над България премина суша, после бяха умишлено запалени горите от злосторници. През 2002 г. започнаха да падат градушки и очукаха и унищожиха реколтата. После се появиха наводнения, небето отвори своите врати и се изляха пороизица от дъжд. Бяха потопени във вода цели села и области в България. А през лятото на 2002 г. цяла Европа бе залята от бури, урагани и бе потопена от водната стихия. Това зрелище го наблюдавахме по телевизията.

10.8. Причината за надигането и идването на тази разрушителна сила бе предизвикано от онези, които промениха Паневритмията, и които продължават да я играят променена и изменена. Това се прави умишлено, за да може да се разруши България стопански, икономически, да изчезне човешкия български род и политически да престане да съществува като държава. А като я няма държавата, българите ще попаднат отново 500 години в робство и поробителите ще ударят и унищожат Словото на Учителя.

Това е целта – да го унищожат и да не остане следа от Школата на Учителя, и от Неговото пребиваване между българите! И досега това се изпълнява много добре, дори отлично от предателите на този народ. А имената им са описани в „Изгревът“.

10.9. А сега прочетете в „Изгревът“, том XV, с. 922–927 – „България гори, запалена от българи по плът, но чужденци и врагове по дух. България се разрушава“. И което е най-важното, всички участваха в това разрушение – и политици и власти, защото бяха ръководени от едно и също място – от Духът на заблудението. А ние гледахме този ужас по телевизията.

А аз си казах: „Направихте съдба със Словото на Учителя, имате нарушение към Паневритмията и провеждате изопачение на песните Му. И сега е времето да направите карма с Учителя Дънов и хиляди години няма да си я изплатите.“

Това го казах. А следващите поколения ще си го проверят как действуват окултните закони на Словото на Всемирният Учител на Вселената – Беинса Дуно.

10.10. А сега ще ви посоча какво означава нарушението на окултните закони на Школата. А предателството спрямо издаването на оригиналното Слово на Учителя Дънов също се наказва и то безотказно, и по най-бърз начин.

За да покажем това, то вие трябва да се запознаете с материалите, публикувани в „Изгревът“, том IX, издаден през 1999 г.:

а) „Свинарникът в Стара Загора“ на с. 834.

Същия случай е описан подробно в „Изгревът“, том III, с. 232, №22 – „Братски пари за свинарник“, също и в „Изгревът“, том VII, с. 178, № 10 – „Свинарникът“.

б) „Не хвърляйте бисерите пред свинете“ на с. 834–837.

в) „Кой е свинеластирът“, с. 838–841.

г) „Не хвърляйте бисерите пред свинете“ от „Изгревът“, том XVI, с. 876–880. Тук е включен протокол за получаването на оригиналното Слово на Учителя за въвеждане на компютър и за печат. Бяха извършени предателства и измами към програмата на „Изгревът“ за издаване на оригиналното Слово на Учителя.

Тогава Небето се намеси, раздвижиха се небесните сили, предизвикани от нарушението на окултните закони, които са в Словото на Учителя Дънов.

На 22 май (събота) и 23 май (неделя) 1999 г. град Стара Загора бе потопен от невиджан град, наводнения, и градът бе пометен от природната стихия. Аз наблюдавах всичко това по телевизията и обърнах вниманието на моите сътрудници за възмездие, което се разрази над гр. Стара Загора. Бяхме свидетели на Божието възмездие.

10.11. А накрая ще ви посъветвам да си прочетете „Посвещение за разменната монета“ от „Изгревът“, том XVI, с. 2–3.

А кога могат да живеят братя в Единоумислие? Само, ако се изпълни всичко, написано в „Изгревът“, том XIII, с. 887. А в том IX е написано:

„Да живеят братя в Единоумислие могат само човеците небесни, които имат Един Бог, Един Учител, Едно Слово и Една Школа. А Единния Учител е Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно.“ Амин!

Написано на 19 август 2004 г.
от 17 до 18.50 часа от Вергилий Кръстев.

11. КОМУНИЗМЪТ И АНАРХИЗМЪТ – ДВАТА ЕДНОУТРОБНИ БРАТЯ-БЛИЗНАЦИ

11.1. БОЛШЕВИЗМЪТ (1945–1989 г.)

11.1.1. В този отдел „Домът Господен и съдбата на света“, съм отделил една глава „Учителят Дънов за болшеvizмът и комунизмът“ – извадени слова от беседите Му. Той е Бил обвинен, че е комунист, болшевик, както от 1910–1922 г., от 1922 до 1944 г. А по времето на комунистическата диктатура от 1945 г. Той беше обявен за фашист, хитлерист и Неговото Учение бе обявено за антинаучно и реакционно.

Затова преди да пристъпите към тази глава, трябва отново да се върнете назад и да си прочетете отново глава 5 (Виж „Изгревът“ т. 1. 1993, с. 436–435; т. 1. 2. изд. 2011, с. 522–541). Да си припомним добре. Виж „Изгревът“ том XX, с. 994, 1033.

11.1.2. В поредицата „Изгревът“ на много места са отбелязани историческите събития, свързани с комунистите. А най-важната история е свързана с времето, когато Учителя Дънов пуска болшевиките да слезнат на Земята. А те са стояли 8 000 години в Невидимия свят и никой не ги е пускал да слезат и да управляват. Виж „Изгревът“ том I, с. 333–334. А сега ще ви дадем справки по томовете и по страници от „Изгревът“ къде и как

са описани комунистите, и тяхната роля за живота на България. Без да прочетете този материал, вие не можете да навлезете в него и по-нататък обучението ви е невъзможно. Защо обучение? Без обучение няма висше образование.

11.1.3. Комунистите в „Изгревът“:

„Изгревът“, том I. София, 1993, с. 44–48, 256, 322–324, 328–330, 333–336, 338–339, 421–422, 452–453, 459–466, 474–476, 480–482, 505, 510, 577, 579–580, 593–600, 603–605.

„Изгревът“, том II. София, 1995, с. 38–39, 35–46, 356–357, 364, 369 (№ 78), 370 (№ 82)

„Изгревът“, том III. София, 1995, с. 200–201, 214–237, 225–270, 271–284, 284, 303–305, 308, 309–318, 321, 327–330.

„Изгревът“, том IV. София, 1995, с. 177–178, 214–217, 256–257, 300, 302, 316–317, 319, 347–350, 350–358, 480–484, 490–492, 512–515, 525–532, 627 (№ 5) и справка в том III, с. 217–220.

„Изгревът“, том VI. София, 1996, с. 148–157, 192–194, 294–296, 457–458, 609–610.

„Изгревът“, том VII. София, 1997, с. 20, 28–30, 38, 43, 52–53, 188–189, 433–435, 437, 621–622, 625 (Писмо от 10.IV.1919 г. на Учителя до д-р Иван Жеков), 694–695.

„Изгревът“, том VIII. София, 1998, с. 28–29, 67–68, 188–189, 198–199, 228–230, 450–451, 522, № 10, 704–705.

„Изгревът“, том X. София, 1999, с. 676–677, 608–615.

„Изгревът“, том XIII. София, 2000, с. 56–63.

„Изгревът“, том XV. София, 2002, с. 100–105, 107–150, 360–390, 674.

„Изгревът“, том XVII. София, 2002–2003, с. 412–416, 421, 782–825.

„Изгревът“, том XIX. София, 2004, с. 939–943, 950, 960–962.

„Изгревът“, том XX. София, 2004, с. 236–248, 293–297.

Дневникът на Лулчев с цар Борис III и с Учителя Дънов, с. 689–890,

Бележки към Дневника от Вергилий Кръстев, с. 891–1038.

„Изгревът“, том XXII. София, 2005, с. 616–649.

Заклучение:

След като Учителят Дънов сваля болшевиките на Земята да управляват Русия като СССР от 1917–1944 г., то Той им създаде Съветската империя от 1945–1989 г. Така Той определи колко време тя ще съществува. Той, а не някой друг. Запомнете това!

11.1.4. Болшевиките са бирниците на Бога.

Непрекъснато слушателите задават въпроси на Учителя и то мислено защо и за какво са дошли болшевиките, и защо всички са уплашени от тях. А това е 1919 г., две години след като болшевишките духове са слезнали от Небето и са се вселили в телата на руските селяни и работници, и правят революцията в Русия чрез Ленин. Тогава всеки българин знае много добре какво означава думата „бирник“ и онзи, който е назначен да бъде такъв. Още от турско време онзи чиновник, който е назначен да събира данъка от българите, се нарича бирник. Аз заварих дедо ми и баба ми, които разказваха как са пропищявали цялото село, когато са идвали бирниците да прибират султанския данък. Все пак турците са били милостиви към бедните хора с многолюдна челяд, и са ги опрощавали. Но след освобождението на България от турско робство след 1878 г., то назначените бирници от българската държава са били

безмилостни, и са били 100 пъти по-озверени отколкото турските бирници. Та, когато Учителя Дънов е говорил за бирниците на Бога, всеки слушател е знаел какво означава бирник и всеки слушател не е знаел какво означава Бог. Това е важното да се знае.

БОЛШЕВИКИТЕ – БИРНИЦИТЕ НА БОГА

ГОСПОД МУ РЕЧЕ

10. беседа от Учителя, държана на 18 май, 1924 г. София.

– В: Дънов, Петър. Да възлюбим Господа. беседи от Учителя.
София, 1946, с. 76–77.

„Ако не слушаш Господа, човек ще слушаш. Дето и да си, в църква или на училище, в някое учреждение или в дома си, все ще слушаш някого. Дали си християнин или евреин, все ще слушаш съветите на някого. Заблуждение е да мислиш, че си свободен. Някой мисли, че като минава от едно състояние в друго, ще оправи света. Казвате, че болшеvizмът е лошо нещо. Не е така. Болшевиците ще направят корекция в живота на богатите хора. Бог ги изпраща като бирници, да вземат от богатите това, за което от две хиляди години нищо не са плащали. Богатите хора не изпълниха своите задължения към Бога.

Какво представляват болшевиците? Те са бирници на Бога. Дали вие ги признавате, или не, това е друг въпрос. Аз гледам на въпросите другояче и знам, че всичко ще стане така, както трябва. Ето, и Павел беше един от правоверните, но убеждението му се измени. Той отиваше от Ерусалим за Дамаск – един културен център, и падна от коня си. Тогавашните християни бяха болшевици, които застрашаваха старата култура, затова ги гонеха и преследваха, да ги накажат. Срећна го Христос и го запита: Савле, защо ме гониш? Защо гониш моите хора? Савел запита: Какво искаш от мене, Господи?

Казвате: Тогава всички да станем болшевици. – Ако всички можете да възприемете болшеvizма на равностранныя триъгълник, в който обичта, любовта и духът крепят нещата, станете болшевици. Но болшеvizъм, който убива хората, не е истински, това е революционерство.

Сега аз ви говоря върху тоя въпрос, за да не се плашите. Защото всички обществени явления вървят по определени закони. Това, което става сега в Европа, е предвидено. Всеки народ си има своя програма и своя роля, която трябва да изиграе. Никой не е виновен за това, което става днес в света: нито французи, нито англичани, нито германци, нито руснаци. Всеки народ си играе своята роля. Винови са ония, които не разбират Божиите закони и едни на други си пакостят. Ония от болшевиците, които не разбират Божиите закони, казват: Да избием и да обесим богатите. Бог им казва: Няма да колите и да бесите! Аз и друг път съм казвал: Човек няма право да беси и да убива! – Как? Не трябва ли да се убиват хората? Казвам: Имаш право да събориш една стара къща, но на мястото ѝ да направиш нова. Ако не можеш да направиш нова, не бутай старата.

Ако Божият Дух не живее в телото на човека, това тело може да се събори. Но само смъртта има право да разрушава човешките тела. Там, дето Божият Дух живее, ти нямаш право да насочиш артилерията си към тоя човек и да го събориш. От Божествено гледище, това е престъпно. Павел отиваше в Дамаск да събори тия тела, в които живееше Духът Божий. Те представяха истинската култура. След като се срещна с Ананий, Савел измени своя стар възглед и прогледа. Една от добрите черти на Ананий е,

че той повярва на Господа. Следователно, дойде ли в ума ви една светла мисъл, не казвайте, че сте заблудени, че това е някаква философия, но вярвайте в тая мисъл и я приемете. Аз твърдя, че чувствата и мислите на човека са толкова верни, колкото и чувствата и мислите на даден философ, в който той вярва. Той може да няма езика на философа, да изрази чувствата и мислите си, но трябва да знае, че това, което е заседнало дълбоко в душата му, е верно. Като мине известно време, той ще разбере, че е бил прав. Всяко учение трябва да се използва разумно, както геометрията събира мненията на всички учени. Трябва да си служим с опита на философите и ученията от миналите векове. Всеки писател, учен и философ е кошер, в който има мед. Влез в кошера и събери си, колкото мед искаш. Влизайте свободно във всеки кошер, в който има мед. Няма ли мед в някой кошер, не влизайте там. Всяка пчела, като влиза в цветовете, събира мед, защото познава, кои са медоносни. Не може да се каже същото за всеки човек. Всички не сте подготвени за това. В това отношение, пчелата е по-умна от човека. Това показва, че тя е прекарала в специални училища хиляди и милиони години. Днес тя владее изкуството да събира прашец и нектар от цветята и да го превръща в мед. Отдавайте правото на пчелата и се учете от нея.”

11.1.5. Болшевизмът е религията на труда.

Болшевиките слизат на Земята и носят своите идеи от Небето, които са съхранявали цели 8 000 години. Те имат идеи, но нямат методи за приложение. А защо? Защото нямат опит да управляват, те никога не са управлявали на Земята досега. А какво ще донесе болшевизма, то Учителят обяснява на 6 април 1919 г.

БОЛШЕВИЗМЪТ Е РЕЛИГИЯТА НА ТРУДА

ГОСПОД МУ РЕЧЕ

6 беседа от Учителя, държана на 6 април, 1919 г. София.

– В: Дънов, Петър. Да възлюбим Господа. беседи от Учителя. София, 1946, с. 87–90.

„Числото две е закон на развитие. С тия умове, които днес имате, не можете да приемете новото учение. С тия криви надписи не може да приемете новото учение. Трябва да ги промените, да минете през културата на себеотричането. Работа се иска от вас. Ако не работите, в една епоха може да сте пророк, а в друга говедар – от вас зависи. Много от миналите пророци са пръснати в света, като обикновени хора. В живота си човек напредва, но се връща и назад – зависи как е свършил работата си. Ако си я криво изтъкал, ще се върнеш да я поправиш, колкото страдания и да ти струва това. Небето иска герои. Ако не си готов да бъдеш герой, небето няма да се занимава с тебе. То ще те остави настрана, като последен престъпник. Господ рече на Анания: „Иди при Савла, който живее на улицата, наречена Права.” Правата улица е Христос. Дамаск е новата култура, която иде вече, а Ананий е носител на тая култура. Савел, това са болшевиците. Те имат идеи, но нямат методи. В идейно отношение те са прави, но методите им са криви. Едно трябва да пазят: да не се отклонят от идеите си. Ако не се отклонят, ще свършат добра работа в света. Ако идеите им са Божествени, не трябва да се противопоставяме на тяхните идеи. Трябва да гледаме широко на нещата.

Аз разглеждам **болшевизъма** идейно и го наричам **религия на труда**. Българите имат нужда от Савел, който става Павел. Българите имат нужда и от Ананий, за да изчезне слепотата в тях. Българският народ е определен да съществува като народ, а различните партии са негови сенки. Съществуването на партиите зависи от народа. Вложете в себе си желанието да призовете Господа на помощ. – Кой Господ? – Тоя, който сега ви говори. Слушайте какво Той ви говори. Не изисквайте да говори на всички хора, като на вас. Той говори на всички по различен начин. Някой ме пита, какво да мисли за даден човек. Няма какво да мислиш, слушай само, какво говори. Ако е въпрос за свирене, могат да се нагласят цигулка и пиано, китара и цигулка и др. Следователно, каквато народност и религия да сте, вие можете да се нагласите на един ключ и да свирите заедно. Всички можем да бъдем носители на една идея. Сега всички сте обременени от въпроса за прехраната, а това разединява.”

„Помнете: Спасението иде от самите вас, от всеки едно. Ако всички се обедините в името на Бога, аз мога да пророкувам какво ще стане с България. Всяко пророчество има две страни: лоша и добра. Казвате: България я чакаше добро, но доброто не дойде. Казвам: Ако България изпълнява Божията воля, ако всички българи бъдат добри, разумни, честни и справедливи, добро иде за нея. Ако не изпълнява Божията воля и не прилага доброто, разумността, честността и справедливостта, никакво добро не я очаква. Следователно, всяко пророчество се обуславя от известни условия. Всички сте призвани да помагате. Някои очакват деня, когато ще придобият чистота и светост, за да отидат на небето, да ги посрещнат с песни и венци. Не очаквайте такива неща. Верно е, че човек трябва да се спаси, но работа се иска от него. На готово нищо не се дава.”

11.1.6. Болшевиките са деца на монархистите.

След като Учителят Дънов пуска от Небето да слезнат болшевишките духове на Земята в Русия чрез Октомврийската революция 1917 г., отървяване от тях няма! А защо? Защото тези духове са чакали 8 000 години да бъдат пуснати на Земята, да влезнат в хората и да ги управляват. И от тях отървяване няма да има нито от вчера, нито от днес, нито от утре.

А какво ще стане? Ще ви покажем накрая какво има да дойде върху главите на българите. Непрекъснато последователите на Учителя Дънов Му задават мислено тези въпроси. Откъде дойдоха и откъде се пръкнаха тези болшевики и то в царска Русия, където до вчера бе с крепостни селяни и помещици. Хайде де – отговорете си! А Учителя им отговаря:

БОЛШЕВИКИТЕ СА ДЕЦА НА МОНАРХИСТИТЕ

НИТО ТЪРЖИК

7 беседа от Учителя, държана на 13 април, 1919 г. София.

– В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа. беседи от Учителя.
София, 1946, с. 96–97.

„Какво представя идването на Царството Божие? – То е оня вечен и постоянен стремеж на душата, която излиза от Бога и отива на земята да служи. Царството Божие иде на земята и си отива, без да го владее някой. Човек не може да разполага с крепостен акт за владение на Царството Божие. Ония, които казват, че Царството Божие се взима насила, нека покажат, кое е това царство. Вие говорите, че Царството Божие е във вас, а същевременно го търсите отвън. Имате царство, царе нямате. Ако имате царе, не знаете какво управление да изберете. Вие се **плашите от болшевиците. Няма защо да се страхувате от тях. Те са деца на монархистите.** Вие култивирахте тия деца от осем хиляди години. Синът иде от странство да даде урок на баща си. Това виждаме в повестта Тарас Булба от Гоголя. Тарас Булба изпратил синовете си да се учат и като се върнали, той се хвърлил върху тях да ги бие. Той искал да опита силата им. Като го надвили, той останал доволен от тях. Болшевиците ще покажат на баща си как трябва да се управлява. Пред закона и богатият, и бедният са еднакви. На всеки човек трябва да се отдаде нуждното. Сега на сиромаша взимат тържика, а на богатия казват, че трябва да работи. Дошло е време сиромасите да оправят света. – Кой са тия сиромаси? – Вашите деца. – Кой деца: добрите, или лошите? – Безразлично. Добрите се отличават от лошите по знаците си. Едните имат положителен знак, а другите – отрицателен. На добрите тържиците са пълни, а на лошите – празни. Тая е разликата между добрите и лошите хора. Някои хора одобряват сегашния ред и минават за добри; други не го одобряват и минават за лоши. – Кой са прави? – Нито едните, нито другите, защото всички разсъждават от гледището на своите тържици. Мнозина казват, че християнството е добро учение. – Защо е добро? – Защото възпитава и осигурява човека. Това не е право разсъждение. Това е старо учение, с нов надпис. След време те напушат християнството и приемат друго учение. Божественото учение се отличава по това, че носи храна за всички хора, за малки и големи. Това учение носи правила за всички хора. Всеки може да изпълни тия правила.“

11.1.7. Болшевиките са незаконородените деца на царете и аристократите.

През вековете Европа се управлява от монарсите, царете и аристократите. Само роденият след законен църковен брак син има право да наследи короната на баща си, царството му и парите му. А незаконородените деца от любовниците им нямат никакви права. С такива незаконородени деца са били пълни европейските царски дворове, включително и в България. Но идва време те да търсят правата си, но не да управляват, а да вземат богатствата на царете. Ето това е най-важното. Те търсят богатствата на бащите си. Ето как го разрешава този въпрос Учителя на 20 април 1919 г.

БОЛШЕВИКИТЕ СА НЕЗАКОНОРОДЕНИТЕ ДЕЦА НА АРИСТОКРАТИТЕ И ЦАРЕТЕ

КАТО ГО ВИДЯ ПЕТЪР

8. беседа от Учителя, държана на 20 април – Великден, 1919 г.
София.

– В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа. беседи от Учителя.
София, 1946, с. 114.

„Дух и материя са двата полюса на Битието. В материята се крие горивото на духа. Колкото по-гъста става материята, толкова по-големи безверници стават хората. Добре е понякога хората да не вярват в нещо, например, в злото. Трябва ли да вярваш във всичко, което се пише във вестниците? Обаче, хората вярват в това, в което не трябва да се вярва, затова казвам, че те страдат от много вяра. Вярваш, че след смъртта всичко се свършва. Наистина, свършват се противоречията, но не и самият живот. Като изплатиш дълговете си, свършват се безпокойствата. С това заедно престава и вярата в лъжата. След това човек започва да вярва в живота, в доброто и в благого на своя ближен. Той започва да щади живота на своя ближен, както щади своя.

Може ли да се оправи обществото? Как ще се оправи то? Някои мислят, че болшевиците ще оправят света. Те ще го объркат, но няма да го оправят. Там, дето има убиване и бесене, животът не може да се оправи. **Болшевиците са незаконните деца на аристократите и на царете.** Това незаконно дете казва на баща си: Ти ме изостави, пусна ме в света да скитам, от всички гонен и хулен. Намерих те вече и ще ти отмъстя за злото, което ми направи. Днес турят ръка на собствеността, без да се замислят, какво в същност е собственост. Собственост е само онова, което носим в себе си. На тая собственост никой не може да посегне. Земята не принадлежи на никого. Никой не може да я владее. Тя е условие, средство, общо достояние на всички. Тя е широка, просторна, може да задоволи и най-недоволните, но съзнание се иска от хората. Ако си недоволен от земята, подай заявление до Господа да те премести на друга планета – на Марс, на Юпитер, на Сатурн – дето желаеш. Той ще изпрати слугите си да те вземат от Земята и пренесат, дето пожелаеш.”

11.1.8. Религията на труда след 1945 г.

А какво създадоха болшевиките в Русия след като създадоха СССР от 1917 до 1944 г., то всеки може да си провери като се запознае с историята на този период. Аз заварих дедо ми, баба ми, които ми разказваха за периода 1878 до 1944 г. А баща ми разказваше за събитията от 1922–1945 г. и от 1945–1975 г. От тях никой не знаеше какво е казал Учителя Дънов за тази епоха. Не знаеха, но дори и да знаеха, както всички българи те щяха да Му отхвърлят думите. Ето какво Той е казал на 9 февруари 1919 г. и точно това се случи. Аз бях свидетел, че това пророчество се сбъдна. А защо? Защото Учителят управляваше съдбините на света.

СЛЕД 1945 г. – РЕЛИГИЯТА НА ТРУДА

ПРОТИВОРЕЧИЕ В СЪЗВУЧИЕТО

5. беседа от Учителя, държана на 9 февруарий, 1919 г. София.
– В: Дънов, Петър. Великите условия. беседи от Учителя.
София, 1944, с. 88–89.

„Дошло е време, когато християнските народи трябва да се побратимят и приготвят за бъдещата религия, която иде. След 45-та година тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази. Тя е религията на труда. След нея ще дойде новото учение – учение за живота. Докато живеят в религията на труда, хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне. – Защо? – Защото любовта ражда живота. Следователно, всеки трябва да си даде отчет, в коя религия живее: в религията на труда, или в религията на любовта. В религията на труда има две категории хора: едните живеят по Божествен начин, а се проявяват по човешки; другите живеят по човешки, а постъпват по Божествен начин. Това са неизбежни противоречия. Обаче, живеете, трудете се и очаквайте новата религия, т.е. новото учение на живота, на работата и на любовта. Казано е, че животното в човека се мъчи, човек се труди, а Бог работи. Дайте път на Бога в себе си, Той да се прояви и да заработи чрез вас.”

11.1.9. „След 1945 г. сегашният ред и порядък ще се измени и помен няма да остане от него.”

Това го казва Учителят Дънов още на времето, и то два месеца след като Хитлер напада СССР на 22 юни 1941 г., и започва Великата Отечествена война на Съветска Русия.

Дошло е времето на Денят Господен, който е ден на възмездие. А след войната 1945 г. светът ще се промени за следващите 45 години. Дали е верно? Верно е. Ние, родените преди войната 1939–1945 г. доживяхме да видим и да преживеем епохата от 1945 до 1989 г. Това, което каза Учителя – всичко се сбъдна точ в точ. Няма грешка. Ние сме очевидци.

СЛЕД 1945 г. – СЕГАШНИЯ РЕД И ПОРЯДЪК ЩЕ СЕ ИЗМЕНИ

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

8. съборна беседа от Учителя, държана на 31. август, 1941 г. 10 ч. пр. об.
София–Изгрев.

– В: Дънов, Петър. Възможности за щастие. съборни беседи от Учителя. София, 1941, с. 146–147.

„Ако християните не се вслушат в гласа на Бога и не изпълнят Неговата воля, земята ще се разтърси така, че коренно ще се измени. Ако съвременните хора не се помирят и не си подадат взаимно ръка, очаква ги такава участ, каквато никой не може да си представи. Ако се помирят, Божието благословение ще дойде върху всички народи – Царството Божие ще се въдвори на Земята. Това трябва да знаят всички хора, всички водители. Това ще бъде денят на Господа. Денят Господен е ден за възмездие на престъпленията, които хората са вършили и вършат на Земята.

Време е вече християните да се обединят, да станат проводници на Божията Любов. Само по този начин Бог ще изпрати благословението

си на всички хора и народи. – Кой ще победи? – Онези хора, които носят любовта. Докато господствува безлюбието, от сегашния порядък няма да остане пращинка, за спомен на бъдещето. Помнете: в продължение на 45 години сегашният ред и порядък в света ще се измени, няма да остане помен от него. След това ще дойде новото, което всички очакват. Такава е Божията воля. Ще кажете, като умрете, каквото ще да става след вас. И смъртта не разрешава въпросите. Къде ще отидете след смъртта си? Ако след смъртта си човек не отиде при Бога, при Христа, или при своите братя и сестри, той е изгубен. Ако не намери Учителя си, той е изгубен.

Смисълът на човешкия живот е в любовта, да намери тези, които го любят, и които той люби. Любовта е мощният двигател на целокупния живот. Тъй щото, дали сте на Земята или на небето, без любов не можете да живеете. Да вярваш в любовта, това е правото верую.

– Ти в какво вярваш?

– Вярвам в Бога, Който живее в светлината, във въздуха, във водата и в хляба.

Вярвам в Бога, Който живее в моя ум, в моето сърдце, в моята воля, в моята душа и в моя дух.

Вярвам в Бога, Който живее във всички хора, в цялата вселена.

Навсякъде виждам Бога мощен и любещ. Когато тъпче, всичко превръща на прах. Когато учи и възпитава човека, туря го в пещ с 50 милиона градуса топлина, да го стопи, пречисти като слънце да светне. Кой може да устои на този огън, без да се стопи? И най-големият дявол ще стане правоверен. В огъня на любовта всички противоречия изчезват. **Любовта примирява и най-големите врагове.** Ще дойде любовта в света, ще дойде денят на примиряването."

11.1.10. Как бе създадена Съветската империя след войната 1945 и просъществувала до 1990 година.

На 2 януари 1943 г. е разгрома на фашистките немски войски при Сталинград.

От 28 ноември до 1 декември 1943 г. в Техеран е Конференцията на ръководителите на СССР – Сталин, на САЩ – Рузвелт и на Англия – Чърчил.

На 4–11 февруари 1945 г. е Ялтенската конференция, където представители на бившите монарси, царе и аристократи **създадоха империя за своя незаконороден син болшевик** и които като болшеvizъм го **изпратиха в Русия** да се отгледа и възрастне от 1917 г. до 1943 г. И той бе станал вече на 26 години, във възраст, за да стане и той император на империя. Така на Ялтенската конференция бе **създадена тази империя**, в която влезнаха държавите – България, Румъния, Унгария, Чехословакия, Полша и половин Германия, до където щяха да стигнат армиите на СССР.

На 9 май 1945 г. в Берлин е подписана безусловната капитулация на фашистка Германия.

От 17 юли до 2 август в Потсдам на конференция между Сталин, Чърчил и Труман – президент на САЩ, бе поделена победена Германия на две и едната половина бе дадена на СССР. Така се оформи Съветската империя.

Но онзи, който пръв се усети, че шега не трябва да има с незаконородения им син бе Чърчил, който през март 1946 г. във Фултън произнася реч срещу СССР и слага началото на студената война, продължила до 1990 година, когато Горбачов от страна на СССР и Буш

от САЩ на остров Малта се разбраха, че този **незаконороден син**, превърнал се в **безпощаден император**, трябва да се изгони и империята да се разгради и го направиха!

На 4 април 1949 г. във Вашингтон се подписва договор от западните държави, уплашени от СССР, т.н. Северноатлантически пакт – НАТО.

На 14 май 1955 г. СССР във Варшава създава Варшавския пакт за отбрана от НАТО.

И сега идва най-голямата изненада и тайна, пазена до сега от всички.

Главкомандващ войските на Варшавския пакт от 1955–1960 г., както и на съветските войски в Германия от 1960–1962 г. е **маршал Конев**. А **маршал Конев е българин**. Българин, роден от българска майка юнашка и баща българин. Ето това е. **Съветската империя** след като се създава след войната, **се охранява от българин**. А защо от българин, а не от руснак? Заради неговите пълководски качества? Може и това да е. Но това е по волята на Учителя Дънов, Който още в частен разговор с Илия Младенов нееднократно споменава, че маршал Конев е българин. А дотогава никой не е знаел за това.

Онези, които искат да узнаят какво е мнението на Учителя за събитията от Втората Световна война 1939–1945 г., трябва да прочетат и да проучат разговорите на Илия Младенов с Учителя от 3.IV.1944 г. до 14.VII.1944 г. Те са публикувани в „Изгревът“ том VII, с. 33–53. И ето, на с. 53 от 8 ред отгоре Учителят Дънов съобщава: „Маршал Конев е българин.“ А кой е маршал Конев, може да прочетете в следващата историческа справка:

КОНЕВ, Иван Степанович (16.XII.1897) – съветски военен деец, маршал на Съветския съюз, два пъти герой на Съветския съюз. Член на КПСС от 1918 г., канд. член на ЦК от 1939 г. и член на ЦК на КПСС от 1952 г. В армията служи от 1918 г. Участва в Гражданската война. Завършва Военната академия „Фрунзе“ (1934). През Великата отечествена война (1941–1945) командува последователно войските на Калининския, Степния, 1 и 2 украински и др. фронтове. От 1946 до ноем. 1950 е главнокомандуващ сухопътните войски и заместник-военен министър. От 1951 до 1955 е командувач войските на Военен окръг. Пръв зам. министър на отбраната на СССР и главнокомандуващ войските на Варшавския договор (1955–1960). През 1961–1962 е главнокомандуващ групата съветски войски в Германия, а от 1962 главен инспектор на групата главни инспектори при Министерството на отбраната на СССР.

Кратка българска енциклопедия. София, 1966. Том 3, с. 112.

11.1.11. **45 юбилейни години след 1945 г.**

Учителят Дънов в разговора си с Илия Младенов (Виж „Изгревът“, том VII, с. 38) говори, че настъпват **45 юбилейни години след 1945 г.** И свързва тези 45 години по закона на Мойсея, че на всеки 45 години завършва един цикъл, при което, кой какво е взел, трябва да го върне, и че робът е роб до 45 години в робство и след това става свободен.

Ето това аз го проверих и от 1945 до 1990 година бях роб, а сега съм свободен външно, **но станах доброволен роб на поредицата „Изгревът“** за следващите 45 години – от 1990 до 2035 година.

В том VII, с. 48 Учителят говори: „През следващите 45 години всички народи, трябва да се освободят и да ликвидират колониалното робство. Това са юбилейни 45 години.“

И това нещо дочаках. Разрушиха се английската, френската, испанската, португалската империи. Всички обвиняваха, че СССР и комунистите са виновни за това. Сега разбирате ли, че думите на Учителя определят съдбините на света? Разбрахте ли?

11.1.12. Иде новото време. Защо е дошел Учителят на Вселената и Той е предопределил съдбата на света. А как ще стане това е видно от следващия цитат, в който се казва, че Бог управлява всички народи.

БОГ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ И СЛАВЯНИ

В НЕГОВО ИМЕ

5. беседа от Учителя, държана на 14 ноември, неделя, 10 ч. с.
1943 г., София–Изгрев.

– В: **Дънов, Петър. подмладяване. беседи от Учителя.**
София, 1944, с. 94–95.

„Иде новото време. То изисква хора, които носят новото, без да се страхуват от него. Ако новото е страшно, какво спечелиха евреите, като поддържаха и до днес още поддържат старото? На времето си още те се отказаха от новото учение, което Бог им изпрати. Сега питам българите: Какво ще спечелят и те, ако не приемат моето учение? Питате: Кой си ти, на когото трябва да приемем учението? Не е въпросът, кой съм аз. Вие приемате ли, че в света съществува един Бог на любовта, на мъдростта и на истината? Принавяте ли, че има един Бог на живота, на знанието и на свободата? Тоя Бог управлява всички народи. Той управлява и всички славяни. Казвам: Ако искате да оздравеете, яжте тоя хляб. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате? Пийте тая вода и, ако оздравеете, не се съмнявайте. Дишайте тоя въздух. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате в него? Опитвайте нещата и вижте, какъв резултат ще имате. Приложете Божия закон. Който не се подчинява на тоя закон, носи отговорност. Евреите трябваше да приемат Христовото учение. И християните още не са Го приели. Те и досега още се чудят, какво учение е това, което изисква от тях себеотричане. Те се чудят, как да се отрекат от майка си и от баща си, даже и от живота си. Какво правят днес на бойното поле? Милиони хора са напуснали домовете си, майка си и баща си и се отрекли от живота си, без да се замислят за причината на това себеотричане. Защо се отрекоха те? Ако бяха се отрекли за Христа, друг резултат щяха да имат. Но и сега имат резултат. **Всички убити във войната станаха проповедници на Христовото учение.** Днес има повече от 30 милиона проповедници на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина. Всички хора трябва да живеят в името на любовта.

Мнозина ме питат: Какво ни очаква в бъдеще? Казвам: По-славено бъдеще от това, което иде, никога не е идвало. Нов свят се гради. – Какво ще стане в бъдеще? – Всички ще видят, какво ще стане; и българите ще видят това. Когато Царството Божие дойде на Земята, българите ще бъдат на мястото си. Не само българите, но всички народи – англичани, американци, руснаци, французи, германци, италианци, сърби, черногорци – всички ще бъдат на местата си. Бог готви велико бъдеще за ония, които искат да живеят разумно. Не е въпрос да се отречеш от себе си, но ако си българин, да станеш истински българин; ако си англичанин, руснак, французин, или от каква и да е народност, трябва да бъдеш истински човек.

Сегашните астрономи са открили една звезда, пет хиляди пъти по-голяма от слънцето, с топлина пет хиляди пъти по-голяма от слънчевата. Казват, че тая звезда е от първа величина. Като я наблюдават с телескоп, светлината ѝ е толкова голяма, че отдалече даже изглежда като голям пожар. Тая звезда означава пристигането на новата епоха. Бъдещата култура представя една от видните звезди на небето. Радвайте се, че и слънцето, и луната, и звездите предсказват бъдещето.

Бъдете топли и светли като слънцето. В това се заключава здравословното състояние на човека. Бъдете чисти като луната. Радвайте се и на звездите, които помагат за развиване на вашите дарби. Радвайте се, че имате възможност да се ползвате от енергията на планетите. Радвайте се, че всичко в света работи за вас – малките деца във вселената, които са предметно учение на възвишените и разумни същества.

Да работим за славата Божия на земята!

Да работим в Негово име и да прилагаме Неговата любов!"

11.1.13. Страданията на българите по закона на необходимостта.

А как се разви епохата на тези юбилейни 45 години от 1945–1990?

1). От 1945–1960 г. се построи една нова България. Бях свидетел на това изграждане.

2). От 1960 до 1975 г. се построи втора нова България. Бях свидетел на това изграждане.

3). От 1976 до 1990 г. се построи трета нова България. Бях свидетел на това изграждане.

Всичко това бе вярно и аз удостоверявам това с живота си.

А как стана това, ще можете да прочетете вестниците от 1945–1990

г.

И вече ще можете да ги разчитате, защото имате знанието от „Изгревът“. Така ще проумеете защо дойде комунистическата власт от 1944–1989 г. и защо просъществува тази комунистическа диктатура, и Кой я крепеше и Кой ѝ даде силата за това. Но дойде новото време, **силата, която я крепеше, се оттегли и без тази сила тя се саморазруши** за броени месеци отвътре.

Всички световни империи се разрушават отвътре. Отвън не могат да се разрушат, защото в тях е силата. Но **оттегли ли се силата**, която ги крепи, то **те се саморазрушават**.

А защо трябваше да страдат българите от 1900–1944 г. по времето на монархическата диктатура на немските кобурзи в България чрез цар Фердинанд и чрез цар Борис III?

На този въпрос Учителя отговаря още на 20 май 1923 г.

А след 19 дни е преврата на 9 юни 1923 г., когато е свален чрез кървав терор Александър Стамболийски, и са убити хиляди българи – земеделци и комунисти.

Идва 22/23 септември 1923 г. Започва въстание, което е потушено. Отново се избиват хиляди българи – комунисти и земеделци. Тази 1923 г. е кървава година за българите.

А числото 19 е число, че завършва една епоха и започва друга. И тя е кървава епоха. Избиват се хиляди българи. А като се прибавят онези избитите 100 000 от 1914–1918 г. – то ураганът е безпощаден.

Доживяха да видят как **българи убиват българи**. Но онези сили, които вършеха това, то бяха сили, които бяха и които се бяха вселили и

обсебили българските управници. А защо? Защо дойдоха тези страдания? На този въпрос има отговор. Даден е от Учителя Дънов. Тези страдания се прехвърлиха и в епохата от 1945–1989 година.

ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ СЕ РАЗВИВАТ ЧРЕЗ СТРАДАНИЕТО

ЗА ИМЕТО МИ

4. беседа от Учителя, държана на 20 май 1923 г. в София.

– В: *Дънов, Петър. Петимата братя. беседи от Учителя. София, 1949, с. 68, 69–71.*

„Следователно, нашите страдания имат дълбок смисъл. Когато ние страдаме на земята, ангелите горе се радват. Един ден и ние ще опитаме същото положение, ще опитаме тази философия. В това време, когато вие ще опитвате плодовете и ще казвате: Колко са сладки тези плодове! – други ще страдат. – Има ли смисъл страданието? – Разбира се, има смисъл. Всички плодове са израз на великите страдания в живота. Целият живот, всички хора, всичко красиво и възвишено, което е идея за нас, е смисъл само на страданието. Съвременните хора не могат да го схванат и разберат, и затова всички не могат да страдат съзнателно. Тези, които живеят по-долу от нас, и те страдат. Ние се радваме на техните страдания. Ангелите се радват на нашите страдания. Обаче, и те страдат, и над тях има по-висши същества, които се радват на техните страдания. Над всички страдания се радва Господ. Той е глава на всичко. А струва си да мине човек от една по-нисша скръб в по-висше страдание и оттам – в една по-висша радост. Да страдаш съзнателно, да знаеш, че твоето страдание един ден ще донесе големи блага в света, това има смисъл.”

„Господ казва на славяните: „Ще ви покажа все що има да пострадате за името ми.”

Ако можете да пострадате заради името на Бога, ще ви поверя една велика истина, но ще ви изпитам. Ще можете ли да преживеете тези страдания? Сега ще направя едно сравнение. Когато Христос дойде за пръв път в света, между евреите, Той ги попита: Можете ли да работите за мене, за Царството Божие? Евреите казаха: Я го разпнете този самозванец! Дойде Христос в Римското царство. – Можете ли да работите за мене? Там пък създадох инквизицията за Него. Най-после Той дойде при англосаксонците. – Можете ли да работите заради мене? Те казаха: Ние не сме като евреите и римляните. Ще работим, на пари искаме. – Нали искате, ще ви платя. И днес те за това работят. Сега Христос иде при славяните. Те стоят с лопатите в ръце, последният час е пред тях. – Искате ли да работите заради мене? – Готови сме да работим за Тебе! – Идете да работите, да видите, какво ви се пада. И сега славяните казват: Ние сме родени за страдания. – Но след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. – Не се знае, какво ще ни даде Господ. Той ще ни даде нещо ново, но трябва да се мине през великото страдание. И сега казват за нас: Откак дойдоха тия хора, те донесоха страданията. – И без нас, страданията ще дойдат. Преди нас нямаше ли страдания? Един велик закон владее в природата: **Човешките души се развиват чрез страданията**, от които ще се научат великите загадки на душата.

Сега, готови ли сте да страдате? Много хора не издържат и полудяват от страдания. Считайте, че всичко, което ви се случи, съдействува за вашето добро. В Писанието се казва: „Всичко съдействува

за добро на онези, които любят Господа." Следователно, това трябва да залегне дълбоко във вашите души, във вашите умове, във вашите сърца, във вашата воля. В каквото положение да сте, вие трябва да носите мъжки, геройски страдания. Само така ще могат да се съградят домовете. Защото, като обичаш мъжа си, всичко в къщата ти ще бъде в ред, подържан грижливо от тебе. И мъжът, като обича жена си, всичко ще прави за нея. А сега само спорят и се изобличават: Помниш ли, какво ми обеща? – А ти, забрави ли обещанията си? – Аз казвам: Ние не се нуждаем от обещания, а от изпълнение. Има хора, бързи на обещания, а мудни на изпълнение; други – мудни на обещания, а бързи на изпълнение. Аз бих желал, всички да сте бързи на изпълнение, а мудни на обещания. А сега, ние вършим обратното. После се извиняваме, че сега не му е времето. Щом обещаеш, време е за изпълнение. Преди да обещаеш, помисли добре, готов ли си да изпълниш обещаното. И в Писанието се казва: „Господ не благоволява в онези, които обещават, а не изпълняват.“

„И аз ще му покажа все що има да пострада за името ми.“ И действително, апостол Павел изпълни всички обещания, геройски издържа всички страдания. Той се научи да страда по всички правила. И после каза: „Пътя опазих, и сега вече ми остава венеца на живота – онова велико, дълбоко разбиране на живота.“

Бъдете сега всички смели и решителни, да посрещнете страданията, които ще ви се наложат по закона на необходимостта. И за всички страдания да бъдете благодарни. Не философствуйте, защо и за какво. – За добро е – кажете – нищо повече. Бог е Любов.“

11.1.14. Една година от историята на България – отговаря за едно столетие от човешката история.

Учителят Дънов отваря Школата на Всемирното Велико Бяло Братство от 1922 – 1944 г. **Всяка една година от тези 22 години, отговаря на едно столетие от човешката история.** Запомнете това!

През 1922 г. се осъществяват най-големите нападки и борби срещу Учителя. Каквото е станало в България като политически борби и нападения срещу Учителя, това се проектира в историята на човечеството от 1922 г. до 1999 г. Затова бъдещото човечество, когато иска да проучва историята на Европа и света от 1900–1999 г., трябва първо да изучи историята на България през 1922 г., защото тя е била печата на световните събития за 100 години.

За 100 години – от 1900 – 1999 г.

През 1923 г. – годината е кървава за България. Първо Стамболийски забранява събора на Бялото Братство, след това идва кървавия преврат от 9 юни 1923 г. и есента на т.н. Септемврийско въстание на комунистите.

И каквото е ставало през 1923 г. в България, това ще става в света от 2000 до 2099 г. Цели 100 години ще повторят историческите събития през които е преминала България през 1923 г. А да се ориентират добре, ще трябва да проучат всичко онова, което Учителят е говорил през тази година. Това е единственият начин. Друг начин няма.

Една година от историята на България, отговаря на едно столетие от човешката световна история. Това е решението на Учителя. А какво ще стане с България, със славянството за напред, то това е определено от Учителя още през 1919 г.

БЪДЕЩЕТО НА СЛАВЯНСТВОТО

ДЕТЕТО РАСТЕШЕ

8. беседа от Учителя, държана на 30 март, 1919 г. София.

– В: **Дънов, Петър. Великите условия на живота. беседи от Учителя. София, 1944, с. 145–146.**

„А детето растеше в дух и мъдрост.”

Така трябва да растат всички българи, всички народи, цялата бяла раса. Не се страхувайте от това, какво ще стане с вас. Бъдещето на българския народ, с малки изключения, е светло. Бъдещето на славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят и то така, че големите народи ще покровителствуват малките. Ето защо, обръщам се към всички мъже, жени и деца да ратуват за идеята, която ще донесе братство, равенство и свобода между народите.

И тъй, да престане борбата между народите. Всеки народ да се стреми да стане велик по дух, мъдрост и любов, а не голям, да владее и управлява малките народи. Нека всеки работи в това направление, да се освободи от атмосферата, която сега го задушава и да си каже: Ние можем да се споразумеем, да уредим живота си, защото Господ е с нас, духовният свят е с нас. Който препятствува на славянството да се прояви, няма да види добро. В бъдеще всички народи ще работят за славянството. Така е писано в Божествената книга. Славяните са богати хора. Техните житници, техните кесии ще се отворят за всички народи и ще кажат: Братя, елате при нас, да заживеем в мир и съгласие, в братство и равенство помежду си. Това носи новата култура за цялото човечество. Нова философия иде в света. Като заминете за другия свят и се върнете отново на земята, сами ще проверите, дали думите ми са верни. Докато сте в другия свят, ще прочетете програмата, която ще се приложи в бъдеще.

Желая ви да бъдете радостни и весели. Никаква скръб, никакво страдание, никакъв страх. Мъжество се иска от всички. Хлябът ще дойде, няма да умрете от глад и от жажда. Всичко ще имате в изобилие. Всички мъртви ще оживеят. Ще повикаме всички убити и обесени от онзи свят. В продължение на сто години най-много няма да остане онеправдан човек на земята. В продължение на сто години ще се тури ред и порядък в света. Божието благословение ще дойде върху вас и върху децата ви.”

11.2. АНАРХИЗМЪТ – ЕДНОУТРОБНИЯТ БЛИЗНАК НА БОЛШЕВИЗМЪТ!

11.2.1. Легендата за **Желязната маска** от романа на **Александър Дюма – баща (1802–1870)**, както и „Тримата мускетари”, „Граф Монте Кристо” и днес вълнуват всички!

А защо? Защото тези легенди са верни. И онзи, който е диктувал тези истории на Дюма, се е намирал в Невидимия свят и е желал да се даде на човечеството не като легенди, а като поучение, че на Земята има Възмездие. Това е поука.

11.2.2. Пръв, който описва живота на френският крал е **Волтер (1694–1778)** – „Векът на Луи XIV” и споменава за Желязната маска. По онова време Волтер за своите политически идеи и възгледи е в затвора, т.е. в Бастилията два пъти. Той научава за историята на желязната маска.

И я описва. Знае се, че на 18.IX.1698 г. в двора на Бастилията пристига новия комендант на затвора, и заедно с него влиза човек с желязна маска. На 19.XI.1703 г. човекът с желязната маска умира, вероятно отровен, след което е бил погребан в гробището. Това нещо става легенда, която Александър Дюма 50 години след това я описва в своя роман. Невероятна история и невероятна истина!

11.2.3. Това се отнася за френския крал Людовик XIV, роден на 15.IX.1638 г. Става крал на 5 години в 1643 г., като при регентството на майка му Ана Австрийска управлява неговия министър кардинал Мазарини до 1661 г. След това съсредоточава властта в ръцете си, и става абсолютен монарх, нарекъл се „Държавата, това съм аз.“

Та според легендата, Ана Австрийска ражда двата едноутробни близнака момчета, които са си приличали един на друг както две капки вода. А в Кралство Франция не може да има два краля и единия се отстранява, и като дете и юноша се отглежда в немилост. И когато идва да става пълнолетен, му се слага желязна маска, и се поставя в Бастилията, за да има само един крал. Когато Людовик XIV през 1661 г. е на 21 години, става пълнолетен и поема властта в ръцете си, и тогава на другият близнак му се слага желязната маска, и се изпраща в Бастилията. А защо не е убит? Защото майка му, кралица Ана Австрийска не позволява, докато е била жива и е криела тайната за близнака до 1661 г.

Легендата разказва, че поради разпуснатия си разгулен живот, краля бил заменен с другия близнак, който е бил в Бастилията и така Франция се управлява от Желязната маска. И накрая става „Кралят Слънце“. Невероятно е, нали? Невероятно, но е истина. Закон на възмездие.

11.2.4. Защо разказвам тази легенда, изречена от Волтер? Защото идва времето, когато ще я докажем, че е истинска и че тя се повтори и по наше време през 19 и 20 век.

Според Учителя Дънов, **болшеvizмът е незаконородения син на монархизма**, царете и аристократите в Европа. Но той не е сам, защото се раждат два едноутробни близнака. **Единият е болшеvizъм, а другия е анархизмът**. Единият го пращат в Русия да се отгледа чрез Октомврийската революция през 1917 г. до 1945 г., а на другия му слагат „Желязната маска“, и го пращат в Бастилията. Болшеvizмът управлява своята империя от 1945 до 1989 г. като император. А анархизмът седи в Бастилията и чака своето време да бъде пуснат на свобода. И да му се свалят маската.

И идва това време през 1989 г. На **болшеvizмът му се слага „Желязната маска“**, а неговото място заема едноутробния му брат близнак – **анархизмът**. И сега, през следващите 45 години ще ни управлява този близнак от 1990 г. до 2035 г. А дали това е измислица или е нова легенда? Моля, моля, изчакайте и ще си проверите сами, като ви разкажа някои неща. Защото това ще ви се стовари върху главите за поучение.

11.2.5. Анархизъм на гръцки „anarchia“ – означава „безвластие“. Анархизмът като идеология, учение и действие се обявява:

- 1). Срещу всяка държавна власт.
- 2). За абсолютна свобода на личността.
- 3). Срещу всички политически партии – буржоазни, земеделски и комунистически.
- 4). Отричат комунистическото учение за диктатурата на пролетариата и ръководна роля на Комунистическата Партия, както и всички дисциплинирани организации. Те са срещу организацията – политическа, икономическа, военна – понеже не искат да се

подчиняват никому.

5). Отричат Парламента за политическо влияние.

6). Препоръчват индивидуален терор срещу богатите, фабрикантите, индустриалците.

7). Не признават никакви норми и правила за общежитие между хората – политическо, икономическо, културно.

8). Анархо–комунистите са за незабавно унищожаване на държавата, и да се замени от съюз и управление на общините по селата и градовете.

9). Отричат участието на Профсъюзите в политическата борба и смятат, че решението е в обща национална стачка – незабавна за блокада на държавата.

10). Обявяват едрата капиталистическа собственост за кражба. Увековечават частната собственост.

11). От 1918–1923 г. в България издават вестници, списания, книги и след войната се засилват много като движение всред младежта.

11.2.6. Идеолози на анархизмът:

Прудон (1809–1865), дава названието на това движение и е един от философите на това учение.

Бакунин (1814–1876), руски революционер и идеолог на анархизма, прекарал живота си в Западна Европа. Настоявал е за незабавно ликвидиране на държавата, отнемане на частната собственост чрез премахване правото на наследство, проповядвал е незабавно въстание, поддържа „пряма акция“ на улицата, убийствата, тероризма. Отхвърля Комунистическата Партия и диктатурата на пролетариата за управление. Преведена е огромна литература от него на български до 1920 г.

Кропотник – руски княз (1842–1921 г.), теоретик на анархокомунизмът. През 1917 г. се завръща в Русия по времето на Февруарската и Октомврийската революция, извима участие за реализиране на идеите му. През 1920 г. признава значението на Октомврийската революция. Обръща се с писмо до европейските работници да се борят срещу империалистическата интервенция срещу Съветска Русия. В България са издадени много от неговите книги. Например „Държавата и нейната историческа роля“ през 1928 г. в София.

11.2.7. **Противници на анархизма** са Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин.

Единствено **Сталин** е прозрял най-голямата опасност от двата близнака – болшеvizмът и анархизмът, да не би някой да подмени единия близнак с другият. Или по-точно вместо болшеvizмът, да управлява и да го подменят с анархизма.

Най-интересното е, че онзи, който най-добре е разбрал още в самото начало какво представлява анархизма е Сталин. Той още през 1906–1907 г. пише 15 статии в грузинските болшевишки вестници, под надслов „Анархизъм или социализъм“. За него истински социалисти са онези, които се ръководят от марксизма, онези, които признават държавата, за да може чрез нея да се осъществи диктатурата на пролетариата и да се одържавят средствата на производството. Анархизмът и болшеvizмът са две враждебни и коренно отричащи се едно друго учения.

И когато Сталин идва на власт през 1922 г., когато по предложение на Ленин, е избран за генерален секретар на ЦК на Комунистическата Партия в Русия, и става държавен глава, той въвежда желязна дисциплина и **очиства Русия от анархистите**. Създава партия – държава. А неговият

лозунг „Врагът с партиен билет“ дава възможност да се отстранят всички онези, които не се подчиняват на Комунистическата партия. Въвежда идеологията на ленинизма чрез едно изречение: „Ленинизмът е марксизъм от епохата на империализма и пролетарската революция.“ Той е теория и тактика на диктатурата на пролетариата, под ръководството на Партията, която създава държава – партия, като се срастват всички партийни теории в държавните институции. Сталин въвежда болшевизма като партийна и държавна идеология и управление.

А на анархизма Сталин наложи „Желязната маска“ и го изпрати в Бастилията, защото неговата най-голяма борба бе срещу другия еднороден близък, наречен анархизъм. И той се справи с него.

Сталин спечели Отечествената война 1941–1945 г., създаде Съветската империя, с помощта на съюзниците Англия и САЩ, и доживя да го обявят за Генералисимус на СССР и Баща на народите. А като почина на 5 март 1953 г., се получи обществена и държавна парализа за дълъг период от време.

11.2.8. Какво представлява Сталинизма като идеология и управление от 1922 г. до 1953 г. в СССР и България, това е известно. Нашите деди и бащи го изпитаха на гърба си и някой заплашиха с главите си. Аз също го изпитах. Когато Сталин почина, аз бях ученик в гимназията в IX клас през 1953 г. Въздухът замръзна, и можеше с нож да го режеш! А може и с брадва! Всичко замръзна в разстояние на 7 дни, а след това години не можеше да се размръзне. Такава бе психическата атмосфера в България.

А как преживяхме по време на Съветската империя от 1945–1989 г., то на всеки е известно, който е живял по това време. Беше диктатура политическа, икономическа, културна и духовна. Тази диктатура беше сходна с диктатурата на Римската империя, където има Божествената воля и образ на Цезаря и зад него стоят римските легиони, охраняващи империята. А за римските граждани има хляб и зрелища в римските амфитеатри с лъвовете и гладиаторите. А за робите – те имаха право да се размножават и всеки роб да си има робиня, за да ражда робчета, които да работят за Цезаря.

Ето това се направи и по времето на Съветската империя. Всичко бе в ръцете на Цезаря, т.е. в държавата, имаше армия, власт, сила и диктатура. Имаше работа за всички, и хляб за всички. В България навсякъде по къщите беше написан с боя един лозунг, издигнат от комунистическата власт: „Който не работи не трябва да яде.“ Който не работеше, насила го караха да работи. Някои стари хора се усмихваха и казваха, че това на практика е християнски комунизъм, защото апостол Павел го е казал в своите послания. Виж 2 Послание към Солуняни, 3 глава, 10 стих.

В старите Библии от 1870 г. текста от посланието на апостол Павел до Солуняни – второ, гл. 10, ст. 10 гласи: „Ако не рачи някой да работи, нито да яде.“ В новия превод от 1925 г. е дадено така: „Който не иска да се труди, не бива да яде.“ А в протестантските издания гласи: „Ако не иска някой да работи, той нито да яде.“

И накрая ще споменем, че родителите на Георги Димитров са били евангелисти, които много добре навремето, дори наизуст са изучавали стихове от Евангелието. И той от там знае тази заповед на християнския комунизъм. Взеха я и я приложиха успешно. Аз съм виждал как милицията гонеше и хващаше младежите, завършили гимназия, които бездействаха, и ги водиха насила да работят по предприятията, за да не стоят празни,

т.е. без работа. Това го видяхме и комунистите го приложиха изцяло, но по комунистически с диктатура чрез властта си. И то успешно!

11.2.9. Дойде онова време, за което Учителят Бе определил от 1944–1989 г. и силата, която крепеше тази империя на СССР се оттегли изведнъж, и тя се разпадна за броени месеци.

Аз бях свидетел и наблюдавах как това някой го ръководеше от Невидимия свят с власт, сила и мощ. Знаех името Му. Познавах Го. Виждах Го. Беше свален един от едноутробните близнаци, наречен болшеvizъм, който бе крал и император 45 години, беше му надената „Желязната маска“, и изпратен в Бастилията за следващите 45 години. А на негово място извадиха от Бастилията рождения му брат, който 45 години бе с „Желязната маска“ и го сложиха да управлява така, както го бяха учили неговите учители анархисти.

И само за броени месеци и години той разруши държавата, разруши земеделието, селското стопанство, индустрията, културата, армията, милицията. Онези две Българияи които бяха построени ги разпродаваха на враговете на България – вътрешни и външни. Изхвърлиха милиони хора безработни на улицата. Станаха предатели на собствения си народ, чрез който бяха родени и възпитани. Продадоха се! Те бяха закупени за грошове и за грошове разграбиха, и разпродадоха всичко, което бе създадено.

Всички се питаха защо това става. Те не знаеха, че беше настъпила **епохата на анархизма**, която разрушаваше държавата и нейните институции, и едновременно си създаваше своя държава със свои неписани правила. Създаде държава в държавата. Онова, което анархизма създаде, някои го нарекоха мафия, но други съзираха, че някой е сложен някъде да пише сценария за тази драма. Да, това беше сценарий, качваха се актьори и всеки играеше своята роля, и за всяко действие излизаха нови актьори с нов сценарий. Меняха се актьорите, меняха се ролите им, меняха им се думите, но **сценариста оставаше един и същ.**

Това е всъщност положението от 1990 до 2005 г. и от 2005 до 2035 година – епоха на анархизма.

Е, сега разбрахте ли? Видяхте ли, че точно това става около вас и във вас?

11.2.10. А как се разруши държавата?

Ето един пример. Беше декември 1989 г., а аз съм лекар в „Бърза помощ“, и ме изпращат с колата и с линейката да отида в един парк на ул. „Константин Величков“, понеже имало пострадали няколко младежи. Пристигаме, посреща ни милицията и ни посочва пострадалите младежи. Бяха 17–20 годишни. Разбрах, че са употребили наркотика хероин на прах. Единият бе в безсъзнание и го вкарахме веднага в линейката, другия се клатеше. Питам ги: „Откъде взехте този хероин, кой ви го даде?“ Отговарят ми: „Един арабин, един ливанец го продава в подлеза на НДК по 5 лв. прахче.“ Обръщам се към двамата офицери от МВР: „Другарю капитан, чувате какво казват, отидете и арестувайте този арабин.“ А капитана ме погледна, от дъното на цялото му същество изригна вулкан от възмущение, и той изрече: „Нали искат демокрация – нека се скапат!“ Всички бяха съгласни с него. Това бе решението на милицията.

Аз бях потресен. Такава страшна истина бе изречена! Вие виждали ли сте скапани ябълки, круши? Те не стават нито за ядене, нито за джибре за ракия. За нищо не стават и се изхвърлят! Значи някои бе решил чрез демокрацията, която се допускаше като форма, тази държава да се скапе. И сполучи! Тя се скапа и се саморазгради, и саморазруши. И то по написан сценарий.

11.2.11. Кой запали държавата да гори, да изгори и нищо да не остане?

Аз съм нощна смяна в „Бърза помощ“. Беше 26 август 1990 г. Бях изпратен на площада пред Мавзолея, защото Партийният дом бил запален и гореше, за да видим дали има пострадали от пожара. Пристигаме, приближаваме се и какво да видим! Горят онези помещения, където им бяха приемните, трапезариите. Около тях се мотаят младежи. От прозорците на стаята от Партийния дом излиза огън и дим. Аз гледам и се чудя, защото аз като ученик съм работел при строежа на тази сграда, и тя цялата е от железобетон, и никакъв огън не може да възникне или да се пренесе от стая в стая.

Значи някой вървеше от стая в стая и запалваше с туба бензин, и отваряше прозорците, за да излиза огъня навън и да се вижда! Това е първото ми впечатление. Друго не можеше да има.

Приближаваме се с линейката до мястото пред Партийния дом, около който се е събрало множество от хиляди хора. Пред нас на 10 метра е пожарната кола – стои, чака, но не гаси пожара! Моят шофьор на линейката се казваше Стоян Стоянов и преди 3 месеца беше дошъл от Пожарната, и където е бил години шофьор на пожарните коли. С него се приближавам до пожарната кола, до нея стоят униформени милиционери и пожарникари. Стоянчо се ръкува със своите бивши колеги. Пита един от тях: „Пешо, защо не гасите, а стоите тук?“ А Пешо се смее и отговаря, и казва: „Имаме заповед да не гасим.“ – „Значи имате заповед да не гасите, а само да гледате?“ – „Точно така, само да гледаме.“ Ние с моят шофьор стоим и гледаме чудо на чудесата! Аз съм с бяла престилка, виждат, че съм лекар от Бърза помощ, приближавам до офицерските милиционери и питам: „Другарю майор, абе защо не гасите пожарите и не разгоните тази тълпа?“ – „Не може. Имаме заповед само да гледаме и да не се намесваме, защото щяло да стане контрареволуция.“ – „Абе каква контрареволуция – тия палят, тук всичко гори, никой не гаси, а всички гледат.“ – „Ще гледаме – това е заповедта.“

А можеха за минути да изгасят пожара в самото му начало, да разгонят с палки тълпата, която още се страхуваше от милицията. Но това бе умишлен палеж, за да се докаже, че с идването на т.н. демокрация може да донесе само пожари и разрушения. И го доказаха.

А на следващия ден БКП организира многохиляден митинг, и със сълзи на очи Младенов, който беше ръководител на БКП и държавата съобщи: „Запалиха нашият Партиен дом.“ Ето така се започна с лъжата, с измамата! Така започна да управлява освободеният от „Желязната маска“ **онзи близък, който бе 45 години затворник в Бастилията от 1944–1989 г.** Сценарият бе зловещ и безпощаден към държавата, към народ и към всичко, което трябваше да се случи! И се случи по предварително написан сценарий.

И първата реакция бе, че младите хора напуснаха България. За няколко месеца около 1 милион изчезнаха. А това бяха младежи около 20–35 години. А днес, към 2005 г. са изминали 15 години и те са вече 35–50 годишни.

Те в чужбина са психически разрушени и не са годни за нищо! Те са скапани! И са вече никому ненужни! Те са вече боклук за чужбина и за България!

11.2.12. А защо **анархизмът като система** най-добре се разрази в България, докато останалите социалистически страни от империята

на СССР преминаваха по-безболезнено? Има няколко причини, които действуват безотказно:

а) Щом в България е присъствувало най-голямото добро в лицето на Всемирният Учител – Беинса Дуно, веднага идва до него и застава най-голямото зло. А това е Разрушението.

б) Учителят е създал Школата на Бялото Братство от 1922–1944 г. Оставил е Своето Слово, което е Слово на Бога за Шестата раса. Това Слово, трябва някой да се яви и да го разруши, за да го няма. Това се прави от 1950–1989 г.

в) Тази държава, трябва да изчезне и този народ трябва да се стопи и да го няма, за да няма кой да запази Словото на Учителя и да го прехвърли в едно друго поколение. Това е целта.

г) Българите участвуват съзнателно в този сценарий на разрушението! Когато бях малък ми разказваха една случка, която всяка година я проверявах, че е вярна. Това го знаят мнозина, но не знаят защо това се случва и коя е причината и силата, която движи всичко туй. Случката е следната:

11.2.13. Казанът на българите в ада.

Знае се, че Свети Петър държи ключовете на Рая и управлява онези души, които са допуснати там. Знае се че Дяволът управлява Ада и там горят в пъкъл всички грешници. Срещат се веднъж двамата и Дяволът запитва: „Свети Петър, как е при теб в Раят?“ – „Всичко е добре и е в Божествен порядък.“ А Дяволът се похвалил: „И при мен в Ада всичко е добре и е в Божествен порядък.“ Свети Петър се зачудил как така в Ада ще има Божествен порядък, и пожелал да види всичко това. Дяволът отворил вратите на Ада и го въвел и започнал да го разхожда и да му показва. А в Ада наредени в редици един до друг стоят големи казани, под тях горял огън, а вътре в тях катран и там се пекат, горят и врат всеки един народ поотделно. Дяволът му показва английския казан, френския казан, руския казан. От всеки казан се чуват вопли и виковете на грешниците. Гледа Свети Петър и възкликва: „Убедих се, че тук има Божествен порядък. Браво на теб!“ – „Всички се стараем“, казва Дявола и му посочва казаните. „Виждаш ли, че до всеки казан стои един от моите служители дяволи и държи в ръка тризъбец. И който случайно реши и се домогне да пропълзи нагоре по стените на казана и щом се покаже, то дявола с тризъбеца го промушва и го свлича отново в казана с катрана.“ Свети Петър гледа, цъка с език и признава: „Такъв Божествен порядък няма дори и в Рая.“ И така вървят покрай казаните. За всеки народ по Земята има свой казан. Стотици казани, горят и пушат. По едно време като минават покрай един казан, Свети Петър забелязва, че до него няма дявол с триножец: „А, тук имате пропуск. Тук няма дявол!“ – „А-а-а-а, тука няма пропуск! Това е българския казан. На тях не им трябва дявол – пазач! Когато някой от тях пропълзва, за да излезне от казана, всички си протягат ръцете и сами го смъкват да ври и гори в катрана заедно с тях. Те сами се пазят! Те са на самообслужване. А ние сме направили така, че когато дойде ред на някой дявол да дежури или техния казан, му даваме почивен ден. И дяволите са хора, и за тях трябва почивка.“ – „Брех, брех, какви чудеса видях в Ада! Ето този български казан е чудо на чудесата!“ Така завършва тази притча.

11.2.14. Само че тази притча не е басня, а една голяма Истина! Когато през 1990 г. се развихри т.н. „Демокрация“, мнозина искаха да се извадят **досиетата от Държавна сигурност**, за да се разобличат доносниците, клеветниците, предателите на този народ. По това време

ЩАЗИ – държавната сигурност на Източна Германия ги извадиха, и ги показаха. Разбра се, че на всеки пети германец, един е работил за ЩАЗИ и е бил доносчик.

Тук бе още по-лошо! Според мен на **всеки трети българин** – един бе доносчик. И когато упрекваха генерал Семерджиев, че не отваря досиетата, той предупреди всички, че ако ги отворят, ще се види, че почти във всяко семейство – роднини близки и познати е имало доносници и едни са клеветали, а други са им отвърждали без да знаят, че те съществуват като сътрудници на Държавна сигурност. „Не отваряйте кутията на Пандора“, бе неговото закланение. Това, което бе казал, бе вярно. Досега 2015 г. не смеят да ги отворят поради тази причина. **Но не смеят да я признаят, че тя съществува.** Ако зависеше от мен – те трябваше да се отворят, за да се види от всички какво представляват вчера и днес българите, и да се убедят защо до българския казан в Ада няма Дявол пазач. Защото са на самообслужване. И чак тогава могат да взимат генерално решение за държавата си.

11.2.15. А сега ще ви разкажа за истинската причина. Аз съм лекар в Бърза помощ. Бяхме пръснати във филиали по квартали и от там почвахме работа. Аз бях дошъл от гр. Своге и имах много добра подготовка в организацията по медицинското обслужване, защото четях всички инструкции на Министерството на Народното здраве. И стана въпрос за една възможна организация, която аз предложих, и доказах, че е възможна, защото зад нея стои инструкцията на МНЗ за която те нямаха изобщо понятие.

Но понеже беше поднесена от мен, мнозина видяха ползата, но се противопоставяха. Имаше двама, които бяха комунисти и не позволяваха, защото ревнуваха, че не е излязло от тях. Казваха ми: „Няма да стане! Не може да стане!“ Аз твърдах: „Ще стане, защото зад мене стои инструкцията.“ – „Ние няма да ти позволим.“ – „Нищо не можете да направите. Аз ще победя.“ – „Напротив, ние ще те сразим преди ти да ни победиш.“ – „Не виждам как това ще стане“, заключавам аз.

Тогава единият се изправи тържествено, зае позата на главнокомандващ и изрече следните слова: „Ние ще те победим с гръцка хитрост и с българска подлост!“ Повтори го три пъти.

Аз стоях като втрещен. Не мога да мръдна! Не очаквах това. Единият от тях бе женен за гъркиня, и всеки път ни пееше на гръцки популярните тогава гръцки песни. Беше чист българин, но стана грък по дух. А другия си беше чист българин от деди и прадеди. Най-накрая аз продумах: „Вижте какво. Аз с гръцката хитрост ще се справя, защото съм по-умен от вас и повече имам знание от вас, но срещу българската подлост – аз съм безпомощен! Пред нея аз съм предварително сразен! Вие ме сразихте. И аз се отказвам.“ Онези двамата подскачат от радост. Около нас има няколко човека и наблюдават всичко. А онзи баш българин ми казва: „Абе, ти наистина си умен, защото ти изобщо не знаеше какво те очакваше. Добре, че се отказа.“

Минаха 10 дни. Идват при мен двамата и ми казват: „Ние се шегувахме. Дай твоето предложение да го прокараме – ще спечелим всички.“ Аз отговорих: „Аз съм сразен. Срещу българската подлост аз съм безпомощен. **Тя е най-великата сила, която съществува в този народ и го движи и управлява.**“ Отказах окончателно.

11.2.16. Минаха години. Аз започнах да издавам поредицата „Изгревът“. Още с първият том се яви българската подлост като сила, и се насочи срещу мен. Тя си намери хора, чрез които се проявяваше.

Тогава аз бях принуден да създам рубриката „Духът на Истината и Духът на заблудението“. Това е причината, за да пиша тези неща. А защо? За да се знаят и да не могат да бъдат заблудени онези, които тръгват да изучават „Изгревът“, който е пътят Господен на Школата на Учителят и представлява пътят на Третият завет.

„Изгревът“ е пътят на Третия завет, а Словото на Учителя е Духът на Третия завет и Слово на Бога.

11.2.17. Държавата на Духа.

Духът на Подлостта у българина преминава в Духа на Предателството, и от там в Духа на Разрушението.

Сега ще ви приведа някои исторически факти за силата на това разрушение. На всеки подвиг в българската история, извършен от народ чрез някоя личност, веднага следва предателството чрез някоя друга личност, и падение на този народ. На всеки подвиг – отговаря съответно предателство. Колкото е по-велик подвига – толкова е по-велико предателството.

Каква е целта? Този народ да се разруши и да изчезне от Земята.

Ето защо той не можеше в никакъв случай да се освободи от турското петвековно робство. Трябваше Невидимия свят да се намеси, и чрез Русия да се освободи. Друг плати за свободата на българите. Учителят Дънов говори, че **българите нямат право на държава на Земята**, но заради онези **българи, които са в Невидимия свят** им дават правото да имат държава. А защо? Защото онези българи в Невидимия свят представляват държавата на Духа. И заради тази държава на Духа, съществува другата държава на Земята под името България, въпреки предателите, изменниците и враговете на този народ, облечени в български тела. Българската история е изпъстрена от край до край с такива примери. Тя има история от 1 500 години в които 750 години е в робство, заради предателите.

11.2.18. Защо България падна 500 години под турско робство и кой е този, който я предаде?

Според Учителят Дънов една от най-главните причини за падането на България под турско робство, е гонението на **богомилиите** от официалната държавна власт и от църквата като институция. Те биват изгонени към Западна Европа, където занасят своите идеи и след векове чрез тях започва Ренесанса на Европа. Това нещо е описано в „Изгревът“ том XI, с. 1–161.

А сега една история от живота на Школата на Учителя Дънов от 1922–1944 г. Всяка сряда Учителят държи лекции пред Общия Окултен клас, а всеки петък пред Младежкия Окултен клас. В неделя сутринта има беседи „Утринни слова“, а от 10 часа са „Беседи“. Всичко това е отпечатано. Обикновено в четвъртък Учителят прави екскурзии до Витоша и до Бивака.

По това време на Изгрева се развива спиритизма, разиграват се сеанси в бараките, където живеят изгревяни. Учителят много пъти им е забранявал да правят сеанси, защото ги обсебват духовете. Много такива примери има описани в „Изгревът“. Но никой не слуша. Започват в четвъртък да се събират в една от бараките. Медиум е **Гръблашева**. Влиза в нея един дух, тя започва да говори с мъжм глас и този глас твърди, че е Логосът на Бога. Утвърждава, че той дава истинското знание, което е за интелигентните хора от Изгрева, а пък за простите хора Дънов говори на следващия ден, т.е. в петък. Убеждава, че това, което той говори после Дънов го взима от него и го преразказва като за по-прости хора,

така че той указва на онова, което на следващия ден Дънов ще говори. Така твърди Логосът и всички му вярват. Накрая го запитват дали Дънов е Учител на Бялото Братство. Логосът отговаря, че всеки, който е в тяло може да греши, а само те, духовете без тела са носители на истинското знание, понеже може да проникват навсякъде, защото са безплътни.

И така, всички отиват в тази барака, слушат, дори стенографските стенографирали. Накрая Учителят Дънов Се намесва, за да сложи ред на Изгрева. А това е описано много добре в „Изгревът“. Виж „Изгревът“ том I, с. 80–83, 145–150; том II, с. 94–95; том IV, с. 254; том IX, с. 130–134, 199–205; том XVII, с. 702–703, 704.

Един четвъртък дедо Ради, който е Ради Танчев, тичешком преминава поляната пред Салона и се насочва към онази барака със сеансите. Тича, защото е закъснял.

Пред него изведнъж се изправя Учителя Дънов и му казва: „Спри се Ради. Къде тичаш?“ – „Ами отивам в бараката, нали там ще говорите чрез устата на Гръблашева.“ – „Как ще говоря чрез нея, нали аз съм пред тебе.“ – „Ами нали Вие там говорите чрез нея какво утре в клас ще ни кажете?“ – „Няма такова нещо Ради. Нали Аз съм пред тебе и точно това ти казвам.“ А дедо Ради настоява: „Вече закъснявам. Аз трябва да вървя при другите в бараката на Гръблашева.“

Учителят го хваща за раменете и го разтърсва и вика: „Ради, влез в тялото си.“ Пак го разтърсва: „Ради, влез в тялото си.“ Това го прави три пъти. Накрая дедо Ради казва: „Е, щом Си рекъл Учителю, то при Теб ще остана.“ Стои объркан дедо Ради пред Учителя.

А Учителят е строг. Посочва го с пръст и му казва: „Навремето ти беше патриарх Евтимий и заради тебе България падна 500 години под турско робство.“ Спира за минута и отново го посочва с пръст: „Ти си причината да падне България под турско робство за 500 години!“ Дедо Ради мълчи. И както при този случай, така и при всички случаи Учителят прави така, че има един човек, който да е свидетел да му са отворени очите и ушите и ума и знае, за да види, да слуша и да запомни, как да го предаде на следващите поколения, та накрая да влезне в „Изгревът“. И този човек ми го разказа.

А каква е ролята му за падането на България под турско робство, то всеки може сам да си прочете в биографията му, и да проумее как след като става **български патриарх през 1375 г., допуска да се раздробят България** на феодални владения от местни феодали и църковни феодални владения. Защо допуска да се разруши централната власт и защо се узаконява бракът на търновската еврейка със стария цар Иван Александър (1331–1371) към 1350–1351, и така се отхвърлят 3 синове законни наследници на Иван Александър от жена му Теодора, дъщеря на великия влашки войвода. Тримата му синове са Михаил Асен, Иван Срацимир и Иван Асен. Ражда се Иван Шишман от еврейката, който проваля и закопава държавата. И накрая с предателство се предава Търново, където вътре е бил патриарх Евтимий. Така че Учителят Дънов обвинява прероденият патриарх Евтимий като дедо Ради, че той е виновен за 500 години турско робство.

И забележете, че този, който веднъж е извършил предателство, отново е готов да го извърши! И го извършва! Напуска Учителя Дънов и отива при враговете Му. Точно и ясно.

И накрая като финал сме описали как един български скулптор среща дедо Ради, и в неговата глава вижда модел за скулптура за паметник на патриарх Евтимий. След дълги истории, които сме описали

в „Изгревът“, този паметник е построен. Там стърчи брадата на патриарх Евтимий и главата на дедо Ради, който е преродения патриарх Евтимий. И винаги, което е най-важното, на този паметник някой почти винаги слага пресни цветя!

И най-важният извод е, че българите винаги издигат паметници на своите предатели, и след това им носят цветя. А истинските българи ги убиват, посичат и ги вкарват в дън земя и ги покриват със забрава! Това е!

11.2.19. Пример първи: Васил Левски – Божият агнец на Пасхата Господня.

През 1870 г. Левски създава вътрешната революционна организация, под името „Привременно правителство на България“ и започва изграждането в страната на революционни комитети. През 1872 г. на 22 септември Димитър Общи, заедно със съмишленици нападат турската пощенска кола и обират турската хазна в Арабонашкия проход. Димитър Общи е предаден от своите съмишленици и пред турците, за да не бъде осъден като хайдук и обирджия, разказва, че е член на революционна организация, и че парите не са за него, а за нея. Така започва провала и унищожаването на делото на Левски.

На 26 декември 1872 г. Левски е заловен в Кърчинското ханче на изток от Ловеч, след предателството на поп Кръстю.

Щом има велик човек, веднага се явява и велик предател!

На 19 февруари 1873 г. Васил Левски е осъден и обесен. В съда присъствува и българин хаджи Иванчо, който гласува за смъртната му присъда. А след Освобождението на България 1878 г. от турско робство, този хаджи Иванчо е бил избран за депутат в Народното събрание. Когато го обвиняват, че обесил Васил Левски, отговаря: „Това е било по турско време, а сега е друго време.“ За предателите времето е едно и също! Така Димитър Общи е бил обесен на 16 януари 1873 г.

А за Васил Левски Учителят Дънов казва, че е ученик на Бялото Братство и единственият, който е завършил своята работа, за която е бил изпратен на Земята – между българите.

Левски се явява като Божият агнец за Пасхата Господня, чрез която започва началото на Българското освобождение и Възкресение от пепелта на 500 години турско робство!

И когато турските власти изпращат при него български свещеник да го изповяда, то той се обръща с думите си към него: „Отче, споменавай в молитвите си дякон Игнатии.“ После се обръща към небето и казва: „Боже, освободи България.“ В този момент той получава посвещение, че никой не може да освободи България, освен Бог. А как Бог освободи България, виж в „Изгревът“ том XI, с. 1–346.

11.2.20. Пример втори: Четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа.

Тя се сформира през 1868 г. от българската революционна емиграция в Румъния, преминала през редиците на II българска легия в Белград. Ръководителите на добродетелната дружина в Букурещ, начело с братята Христо и Евлоги Георгиеви са били срещу тази чета, защото ще изпуснат ръководството на българската емиграция в Румъния. Те отначало не са вярвали, че те ще намерят пари и ще се въоръжат, и че могат да преминават през Дунава. Но когато четата от 125 човека е била готова за преминаване през Дунава, то родолюбивите българи братя Христо и Евлоги Георгиеви, с цел да възпрат четата, предават датата на преминаването ѝ на руския консул. Русия е била срещу четническата тактика, защото

й отнемат ръководната роля, затова те предават новината на френския консул, който от своя страна я предава на турското правителство, като им казват къде и кога четата ще премине Дунава. По това време сръбското правителство също научило за преминаването на четата, и изпраща от Белград войводата Панайот Хитов да накара четниците да се откажат. Но те не се отказали. На 6 юли 1868 г. през нощта, четата преминава Дунава в закрыта гемия, близо до устието на река Янтра близо до с. Вардим, Ловешка област. На 7 юли тя е открита, понеже турската войска я очаква. Същият ден започва сражение, продължили на 8, 9, 10 юли, когато тежко е ранен Стефан Караджа и заловен от турците. Четата от 125 човека, остава с 50 човека и се насочват към Стара планина, и при връх Бузлуджа тя е заобиколена на 18 юли и унищожена от турската войска. Убит е Хаджи Димитър. А Стефан Караджа след като е заловен и то ранен, бива съден и осъден на обесване, но умира в затвора от раните си на 31 юли 1868 г. Според други е качен на бесилото полумъртъв.

Предателството на родолюбивите българи към четата от **125 човека** слага край на четническото движение в България и се е разбрало, че българите сами не могат да се освободят заради предателството, извършвано от българи.

Какво става по-нататък? Христо Георгиев, който е главния предател, умира на 6 август 1872 г. А брат му Евлоги доживява Освобождението на България през 1878 г. Но всички знаят, че те са предатели. И да си изкупят вината, започват чрез богатството си да прави крупно дарение към българите. Става народен представител във II обикновено Народно събрание 1887–1890 г. Предава 6 милиона златни лева за построяване на висше училище в София, с които пари е построено централното здание на днешния Софийски Университет.

И за да увековечат паметта на двамата братя предатели и благодетели, им построяват два големи паметници и ги слагат пред входа на Софийския университет!

Но, когато дойдоха комунистите на власт, които бяха революционери и които смятаха, че Ботев е техен, както и Васил Левски, както и всички революционери, решиха да свалят бюстовете на предателите.

И така към 20 години бяха свалени. Но после се явиха други предатели българи, и отново им върнаха паметниците. А защо ли? **Предателите искаха да виждат своите патрони – предатели.** Та така българите убиват своите достойни синове, и издигат паметници на предателите. България е осеяна с такива паметници – открай до край.

А Христо Ботев, който е в Румъния и след като научава за предателството и гибелта на четата, написва своята ода за Хаджи Димитър, след като баба Тонка Обретенова му разказва как е погребала Стефан Караджа, и как са загинали четниците. Помества я във вестник „Независимост“, III год., бр. 47 от 11 юли 1873 г., и я поставя също в „Календар за годината 1875“.

Когато бях ученик, ни задължаваха да научим наизуст всички стихотворенията на Христо Ботев, и ни караха пред черната дъска в класната стая да ги декламираме. И аз съм ги декламирал.

Ето и куплета, станал знаме на революционерите, дали живота си за освобождението на България от 500 години турско робство:

„Тоз, който падне в бой за свобода,
той не умира. Него жалеят
земя и небе, звяр и природа,
и певци песни за него пеят!“

Песните за Хаджи Димитър и Стефан Караджа са изпяти. Но предателите издигнаха паметници на своите патрони – предатели.
Друг, който написа ода за четниците беше Пенчо Рачо Славейков:

СТО ДВАДЕСЕТ ДУШИ

„Сто двадесет души те бяха на брой.
И паднаха всички при първия бой!
Со залп ги посрещна на родния бряг
в засада отрано приготвения враг.
Умряха те всички за родния край...
Къде им е гроба, днес никой не знай –
днес никой не знай!“

И тъмна мълва се мълви зарад тях,
аз чувах я още дете като бях,
че тука извел ги млад дивен юнак.
Над робска земя се свободен байрак
развял. И зачул се високо гласа
на младия войвода, далеч в небеса –
далеч в небеса!

„Свобода в гори и поля прогърмя!
И в бащина свидна и свята земя
Възстанал е вече гнетний народ!
Възкръсна за нов и свободен живот!
Ний идеме помощ на теб да дадем!
Ний дойдохме тука за теб да умрем –
за теб да умрем!“

На техния възклик бе залпа ответ.
Изпълниха своя свещени завет
и воля и клетва изпълниха те.
То време се мина и ново дойде –
свободата грее над родния край...
Но гроба юнашки днес никой не знай,
днес никой не знай!“

А дали това е всичко верно? Вижте портретите на двамата братя. От лицето на Христо Георгиев ни гледа предателя и подлостта му, макар че е облечен официално, и е с папийонка на ризата му. От лицето на Евлоги Георгиев ни гледа също предателя, който е хванат и уличен от всички революционери, живи в България, но вече трябва да носи тежкото си престъпление.

И тогава решава да се изкупи чрез злато пред българите. Със злато не можеш да изкупиш кръвта на 125 човека, решили да положат главите си за освобождението на България! В никакъв случай! И българите днес и

утре нека да минават, и да гледат бюстовете на предателите си, за да се учат как да им подражават в бъдеще.

11.2.21. Четата на Христо Ботев

Пример трети:

На 14–16 април 1876 г. е събранието в местността Оборище за представителите на IV Панагюрски революционен окръг. Обявява се само на апостолите, че въстанието ще започне на 1 май 1876 г. Но на Оборище присъствуват и българи предатели. Българските чорбаджии от Копривщица съобщават на турските власти за деня на подготвеното въстание, и турските власти нареждат на местната власт да се разправи с бунтовниците.

Изпратени са на 20 април 1876 г. турски заптиета да арестуват Каблешков, но те били убити и с кръвта им е написано т.н. „кърваво писмо“ за обявяването на въстание, което Бенковски възглавява на 20 април 1876 г. Въстанието е потушено, а Бенковски е убит при бягство на 12 май 1876 г. край реката при с. Рибарица, Тетевенско след предателството от българин.

За трети Врачански революционен окръг е бил обявен за главен апостол Стоян Заимов, а за помощници – Никола Обретенков и Георги Апостолов. Чорбаджиите от гр. Враца са били против въстанието и са ги изгонили, като са ги заплашили, че ще ги предадат на турците. Те пристигат в Румъния и с препоръката на Стоян Заимов, който се е укривал в България е трябвало да организират чета в Румъния. Предлагат на стария войвода Панайот Хитов да я оглави, но той отказва, понеже Сърбия нямало да участвува. Предлагат на войводата Филип Тотю, но той отказва по същия начин.

Предлагат на Христо Ботев и той се съгласява да бъде войвода. Но българите предатели веднага съобщават на турското правителство датата на преминаване, дори и мястото в околностите на град Оряхово. Турското правителство изпраща войници в Оряхово и започват да патрулират около брега на Дунава.

На 16 май 1876 Христо Ботев с група четници се качват на австрийския кораб „Радецки“, като останалите се качват в различните градове, облечени като градинари. На 17 май завладяват кораба, подминават гр. Оряхово и нареждат на капитана да акостира западно от Козлодуй. Четата е от 205 човека. Но веднага на брега я посреща турски патрул с изстрели, които биват отблъскани. Четата се насочва към Враца, за да се съедини с въстаналите българи от Враца. По пътя българите от селата се изпокриват. А черкезите с конница ги нападат, придружени от башибозука.

Четата на 18 май се насочва към Милин камък при Врачанския балкан. Вместо помощ от Враца, на разбунтуваните българи на коне пристигат редовна турска войска и започва да обстрелва четниците.

На 19 май четата се отправя към риди Веслец. На 20 май достига до Врачанския балкан. Всички разбират, че Враца не въстава, и че има два пътя – или да тръгнат към Сърбия, или да тръгнат към югоизток Ботевград, Етрополе, Тетевен – Троян. От 205 човека, вече са убити 130 човека на връх Вола.

На 20 май се събират на съвещание. Ботев се изправя да огледа местността и изгърмява пушка, и куршума пронизва сърцето му. И сега идва най-важното! Кой простреля Ботев? Съобщават, че куршума дошъл от север, където са били черкезите и турците. Главите на убитите са били отрезани, набити на кол и показани в гр. Враца. Идва времето, когато

България е освободена през 1878 г., и Стоян Заимов определя лобното място на убития войвода. До тогава а и след това се говори, че Ботев е убит от българин от онези, които не са били съгласни да вървят след Ботев, а са искали да се насочат по Балкана на запад и да преминат в Сърбия. Това възможно ли е? Напълно е възможно, защото на един велик подвиг, трябва да отговаря и едно велико предателство. Едното върви с второто.

Баща ми разказваше, че когато Стоян Заимов през 1932 г. е бил в Плевен и е чакал последните си земни дни на 79 години, решава да разкрие тайната за смъртта на Христо Ботев. Това той иска да направи пред български журналисти. Извиква ги с писмо от София. Но, понеже той е русофил, много от журналистите се страхуват да отидат при него. Той ги е чакал, за да им разкаже истината. Но, когато те не дошли, той казал: „Е, не дойдоха. Уплашиха се не от мен, че съм русофил, а от това, което щях да им разкажа. Щом е тъй, нека тайната за смъртта на войводата бъде погребана с мен.”

А за мен е ясна тази тайна и затова я описвам. А моят прадядо е бил овчарче във Врачанския балкан и разказваше за Ботевата чета, и той е бил хванат от турците да носи отрязаните глави на четниците в един чувал. Тази история ще я разкажа друг път на подходящо място. Тя направо е потресающа. Тя, историята.

И сега стигаме до „Моята молитва”, и до стиха на Ботев, който трябваше да се събдне:

„Не оставай да изстине
буйно сърце на чужбина
и гласът ми да премине
тиха като през пустиня!...

Подкрепи и мен ръката
ти кога възстане рабът
в редовете на борбата
да си найда и аз гробът.”

Молитвата му се събдна. Той остави Великия си идеал в творчеството си и Великият си подвиг на българите по Дух. А за предателите остава да му издигат паметник да напомнят за предателството си. Българите трябва да четат поезията му, да четат публицистиката му и да търсят Духа на творчеството му и Високия му идеал. А това не правят. Те издигат паметници. Така прикриват истината за предателите.

11.2.22. Анархистите по времето на Учителя Дънов.

Анархизмът като идеология, като методи на действие намери много добра почва в България. В българските училища от 1914–1920 г. най-четената литература от юношите е за анархизма. Всички младежи преминават през този период. И когато идват при Учителя си, те до края на живота си носиха главната отлика на анархистите – да не се подчиняват на никого – на човек, общество и държава.

И в Школата на Учителя са били същите чешити, и не можаха да бъдат променени от Учението Му. И затова трябва да прочете онова, което ще ви цитирам. Виж „Изгревът”, том I, с. 251–256, 432–436; том IV, с. 214–217, 446–448.

До тук сме споменавали имената на няколко човека. Но има още много други като Димитър Звездински, Влад Пашов, Димитър Грива и др., чийто спомени са описани в „Изгревът”.

Но главният герой е **Сава Калименов**, с. 563–566. Неговите спомени са подготвени, но не им е дошло времето да се издадат в „Изгревът“. Тогава ще видите как се подготвя анархиста да възрасте на юноша, за да стигне възрастта да провежда сам „пряма акция“, и да стане терорист. А какво може да направи един изповядващ анархизма по времето на Учителя, виж с. 566–575. Лично няколко пъти Сава Калименов ми е разказвал за убийството на анархистите в гр. Ямбол по нареждане на Александър Стамболийски. Той им допуска и разрешава конгреса и след това избиват 200 анархиста. Когато съобщават това на Учителя Дънов, то Той отсякъл: „Не се избиват идейни хора! С това Стамболийски подписа сам смъртната си присъда.“ И тя се изпълни след преврата на 9 юни 1923 г.

На последните им конгреси от 1920–1923 г. се събират по 400–500 депутати – анархисти. От 1922 г. започват да избиват противниците си с т.н. „пряма акция“. Издигат лозунга: „На борба против властта и капитала“. И засилват терористичната си дейност дълги години след това.

11.2.23. „Пряма акция“ в действие: атентати и тероризъм. Русия, трябва да ни освободи за трети път през 2035 г.

Единственият начин анархизмът да управлява чрез сила, това е тероризмът. За него няма закон, няма право, няма съд. Целта е да създаде световна империя на анархизма. И тя се създаде след 1990 г. от САЩ.

Днес говорят за глобализъм. Не, това е **световен империализъм на анархизма**. Той преминава през индивидуалният тероризъм, през класовият тероризъм, през държавния тероризъм. Той има много форми: политически, икономически, културен и т.н. Целта е разрушение държавните институции, съществуващи до сега, за да бъдат заместени чрез друга идеология, която да съгради своя империя. И тя е съгражда, като разрушава поотделно и последователно държавните институции на отделните държави, и ги приобщава към себе си по своите неписани правила.

България е най-добрият пример за това. Разруши се икономиката, земеделието, стопанството, всички държавни институции, култура, образование и всичко, което бе създадено! След това онова, което бе останало, започва да се продава или подарява без пари. Атентати, тероризъм по цялата страна!

Няма сила, която да се организира и да спре всичко това. А защо се случи всичко това? Отговор ще намерите в онези изказвания на Учителя за българския народ, които ще ви предложи. До кога това ще бъде? До 2035 г. – Трябва да преминат онези 45 години от 1990 до 2035 година. И тогава българите **ще чакат да дойде Русия отново**, да премине Дунава, и да ги освободи за трети път. Първият път бе 1878 г., вторият 1944 г., а третият е 2035 г.

Как бе освободена България от турското робство, ще прочетете в „Изгревът“ том XI, с. 1–346.

Как бе освободена България от Германия, от немско-фашистката власт и хитлеризма, то ще намерите в „Изгревът“ как Учителя Дънов разреши историческите събития в света, и пусна руснаците в България, за да променят политическия и обществен строй за следващите 45 години, от 1945–1989 г.

Аз живях по това време. Аз я видях с очите си как **тази червена вълна заля в България**. Дойде от небесата като буреносни червени облаци и помете всичко. Но българина трудно се променя и трябваше да

дойде 1970 г., за да разбере чрез чуждите радиостанции, че България е дадена на СССР за владение още на Ялтенската конференция от 4–11 февруари 1945 г., потвърдено и на Конференцията в Потсдам от 17 юли – 2 август 1945 г.

А как ще бъде освободена България за трети път от Русия през 2035 г.?

По същия начин, както през 1878 г. и през 1944 г. По друг начин не може! **Българите сами не могат да се освободят, поради Духа на Предателството, който се е вселил между този народ.**

Сега, след Конференцията на Малта на 2–3 декември 1989 г. между Горбачов и Буш ни предадоха да ни владее САЩ. Но империята на САЩ е съградена на хартийки от долари, които печатат всеки ден и имат всяка година външен дефицит към 900 милиарда долара.

Когато народите в един ден кажат: „Не признаваме тази хартийка от долари“, то за 24 часа тази империя ще се сгромоляса. А защо? Защото трябва да се сбъднат думите на Учителя Дънов, когато американските самолети през есента на 1943 г. Го търсеха да Го бомбардират и изпратиха специален самолет над село Симеоново, за да изсипе бомбите си върху Учителя Дънов.

Тази гробница, която изкопаха американските бомби още стои, и там трябва да влезне империята на САЩ, която в момента я управлява анархизма като идеология, практика и действие.

Виж „Изгревът“ том I, с. 50, 55–57.

11.2.24. Когато дойде 2035 г., и когато отново се задействува **аспекта Сатурн – Уран**, който управлява в период от 45 години, то ще дойде нова политическа система за следващите 45 години – от 2035 до 2080 година.

Това ще бъде **анархо-комунизъм**. Как така? Ето така. Анархизмът ще си остане. Но **ще свалят „Желязната маска“ от Болшеvizмът**, който е стоял в Бастилията от 1989 г. до 2035 г. Ще го докарат и ще го изправят **редом до брат му близък**. Ще ги впрегнат в една волска кола, двамата да теглят колата на съвременното човечество.

Каква ще бъде идеологията им? Каква ще им бъде политическата платформа? Каква ще бъде икономическата, стопанска, държавна структура на тогавашния свят? Много просто и ясно.

Те трябва да реализират Символ – веруюта на Христо Ботев за Българската комуна от 20 април 1871 г. Откъде-накъде? Ами така е.

В България е било мястото, където се определят съдбините на света от Всемирният Учител на Вселената – Беинса Дуно. Амин!

11.2.25. **Символ – верую на българската комуна.**

„Вярвам в единната обща сила на човечески род на земното кълбо, за да твори добро.

И в единний комунистически ред на обществото, спасител на всички народи от вековни тегла и мъки чрез братски труд, свобода и равенство.

И в светия животворящ дух на разума, укрепляющ сърцата и душите на сички хора за сполуката и тържеството на комунизма чрез революция.

И в единното и неделимо отечество на сички хора, и обща собственост върху сички имоти.

Изповядвам единний светъл комунизъм, поправител недъзите на обществото.

Чакам събужданието на народите и бъдещия комунистически строй на целия свят.”

Галац, 20 април 1871 г.
Хр. Ботйов

12. ДОМЪТ ГОСПОДЕН И СЪДБАТА НА СВЕТА. ВЕЛИКИЯТ ПОВЕЛИТЕЛ НА ЖИВОТА

12.1. ОТЛОЖЕНИЯТ КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛ ЗА 29 МАЙ 2004 ГОДИНА, СОФИЯ

12.1.1. В съзнанието ми дойде една идея от онзи център, който ръководеше от една страна поредицата „Изгревът”, а от друга страна концерт–рециталите по спомени от „Изгревът” и по песни на Учителя Дънов. А Той бе в Невидимия свят и се ръководеше от Духа на Третият Завет на Бога.

12.1.2. Няколко дена подготвих сценария за рецитала. Не може да се опише какво напрежение бе в Невидимия свят, каква борба се разиграва и аз едва издържах! Накрая успях да го завържа в Дух и Слово и музика.

12.1.3. Поканите бяха направени около 600 броя и бяха раздадени на ръка. Към 20 писма за София и 30 писма за страната бяха изпратени, както това правех винаги. Някой идваха, някой не, но салона от 220 седящи места винаги бе пълен, плюс 40–60 правостоящи.

12.1.4. Срегнах се с Огнян Николов, оперен певец, който според мен от мъжете най-добре изпълняваше песните на Учителя. Предадох му заглавията на сценария, за да може да включи подходящи песни на Учителя. Като видя, че сценарият е политически, се стресна, но аз му казах, че публиката на „Изгревът” е такава, че слуша такива неща. Предложи ми да включа песни на руския композитор Чайковски. Аз не се съгласих. Но след като споделих с Вихър Пенков, който бе руски възпитаник, аз се съгласих да се включат по негов избор песни от Чайковски.

12.1.5. Говорих и с пианистката Ивалина Иванчева, която е участвувала в няколко концерта до 1998 г. самостоятелно, но и с певеца Огнян Николов. Невероятно присъствие на Духа на песните на Учителя имаше при нейното изпълнение на пианото. Тя трябваше да се уточни с Огнян какъв ще бъде репертоара им.

12.1.6. Целият концерт бе задвижен от мен като организация от сценарий, оповестен чрез покани, изпълнители, и предварително салона бе заплатен за дата 29 май 2004 г. Но една седмица преди концерта ми се съобщава, че салона е предаден за конференция на СДС – политическа партия в опозиция. Това беше неочакван удар за мен.

12.1.7. Тогава започнах да изпращам отново писма в София и в провинцията да оповестявам и тук, че концерта се отлага, понеже ни е взет салона за политическа конференция на СДС. Да отмениш един концерт е по-трудно, отколкото да го организираш. Убедих се в това.

12.1.8. Съобщих на Огнян Николов, че се отменя. А той ми казва: „Аз много се съмнявах, че този концерт с този политически сценарий ще се допусне.” – „Рано или късно, ще стане”, заключавам аз. Съобщих и на пианистката Ивалина. А тя ми разказва, че детето ѝ е болно от варицела (шарка) и едва ли би участвувала на концерта. Още една изненада. Някой атакува изпълнителите, за да спре концерта. Аз бях много ядосан, защото

вече знаех, кой е този, който отмени концерт–рецитала. Бях убеден, че го направиха нарочно.

И така, концерт–рециталът се отложи за следващия месец юни, залата е платена, сценария е готов и трябваше да се чака.

12.1.9. Ето защо бях убеден, че нарочно се спира този концерт–рецитал. На предният концерт от 24 април 2004 г. по време на антракта при мен дойдоха 3 жени и ми казаха, че на 29 май 2004 г., събота, в село Мърчаево са решили да се съберат, за да почистят „Изворът на Доброто“ и да прочетат някои написани неща от Весела Несторова.

12.1.10. Казах им, че за 29 май 2004 г. е запланиван следващия концерт, понеже аз ги организирам при всяка последна събота от месеца. А че те искат да правят мероприятие в същия ден в с. Мърчаево, то според мен се прави нарочно, умишлено, целенасочено, за да се разбие публиката на „Изгревът“. Казах им, че аз се занимавам над 40 години с тези работи, и много добре зная кой е този, който противодейства.

12.1.11. След няколко дни научавам, че са отложили събирането в с. Мърчаево от събота в неделя, за 30 май 2004 г. А след това научих, че ни взимат салона при обявен концерт на 29 май 2004 г.

По този начин се разбра, че онзи, който искаше да разбие публиката на „Изгревът“ и да ги откара в с. Мърчаево, е същият, който отмени концерта с политическа конференция. Как е възможно това? Напълно е възможно, и за мен това бе факт.

12.1.12. В Невидимия свят борбата бе безмилостна. Там хвърчаха светкавици, гръмотевици! Това всичко чувах и виждах в главата си и чрез съзнанието си. И трябваше да се чака за голямата развръзка.

12.1.13. А сега ще ви предоставя ПОКАНАТА за концерт–рецитала на **29 май 2004 г.**, както и подготовения ТЕКСТ за откриването на концерта:

КОНЦЕРТ–РЕЦИТАЛ

Домът Господен и съдбата на света.

Господарят на света

и Великият повелител на живота

Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно

**Посвещава се на 140 години от рождението
на Петър Дънов (1864–2004) и слизането на земята
на Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно.**

Участвуват:

Огнян Николов – тенор

Ивелина Иванчева – пиано

Водещ: Петър Вангелов

В салона на община „Изгрев“
ул. „Чехов“ 16–А

Начало 11 часа, събота
29 май 2004 г.

Вход свободен

* * *

Уважаеми гости,

1. Започва концерт-рецитала под надслов: „Домът Господен и съдбата на света. Господарят на света и Великият Повелител на живота”.

2. Благодарим на всички, които ни съдействуваха със своята лепта за осъществяване на този концерт–рецитал! Онези, които желаят, могат да ни съдействуват за следващия концерт чрез тази малка кутийка, тук на масата.

3. Този концерт–рецитал е по музика на Учителя Дънов и по спомени на Мария Тодорова, Борис Николов и Драга Михайлова от поредицата „Изгревът” том I и том IV.

4. Посвещава се на 140 години от рождението и слизането на Земята на Всемировия Учител на Вселената Беинса Дуно (1864–2004)

5. Настоящата подвижна изложба, която показваме е подготвена от фотографа Данаил Жеков, а картоните ни бяха донесени през 1993 г. от един германец от ГДР.

Това е доказателство за съществуване на Школата на Учителя Дънов от 1922–1944 г.

Снимките са направени от фотографа Васко Искренов, чийто спомени са в „Изгревът”, том VII, с. 498–522.

Тази изложба за пръв път бе показана на концерт-рецитала на 20 февруари 1994 г., по случай 130-годишнината от рождението на Учителя Дънов от 11 часа пред салона и преддверията на Руския клуб, бул. „Евлоги Георгиев” № 169.

Тази изложба пътува и до Москва, и отново се завръща в София. Тя ще бъде показвана в бъдеще при всеки един следващ концерт.

Идеята на тази изложба и снимковия материал бе предоставен от съставителя на поредицата „Изгревът”, защото тя бе част от програмата на „Изгревът”, която публикува 59 томчета от оригиналното Слово на Учителя Дънов, издаде 19 тома от „Изгревът” и организира 20 концерта от 1990–1998 г., и продължава с концертите си от 2001 г. до сега.

6. А сега да ви представим нашите гости и изпълнители на днешния концерт:

Огнян Николов – тенор от Софийската опера. *Аплодисменти!*

Ивелина Иванчева – пианистка, доцент от Софийската консерватория. *Аплодисменти!*

Своето изпълнителско изкуство те посвещават на 140 години от рождението на Великия Учител – Беинса Дуно.

А на публиката от концерт-рециталите на „Изгревът”, те предоставят своето вдъхновение от общението им с музиката на Учителя Дънов.

Пожелаваме им успех!

А на вас – удоволствието да бъдете всички с нас от тази сцена, и да се убедите какво означава „общение на души” в името на Високият идеал от Словото и музиката на Учителя. Амин.

12.2. РУСКИЯ И БОЛШЕВИШКИЯ КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛ НА 26 ЮНИ 2004 ГОДИНА, СОФИЯ

12.2.1. Аз бях много ядосан от това, че ми спряха организирания и подготвен концерт на **29 май 2004 г.** И през ум не ми е минавала никаква мисъл, че трябва да се откажа от този сценарий. А той беше при водещия Петър Вангелов и чакаше времето си.

12.2.2. Първо, промени се изцяло концепцията за концерт-рецитала. Оформи се заглавието на поканата. Тогава реших за концерта да включа не песни от Учителя, а **песни на руските войни от времето на Октомврийската революция и от Отечествената война 1941–1945 г.**

Това решение не беше мое, но се яви като светкавица в съзнанието ми и с гръм и трясък се стовари върху мен. Едвам го издържах! От този момент около 40 дни бях в едно невероятно състояние на духа! Не можах с нищо друго да се занимавам, освен с концерт–рецитала.

12.2.3. Онзи, който ръководеше от Невидимия свят всичко това ми нареди как да направя поканата. Направих ги – направо подскочих от бурята, която бе в Нейните слова!

След това ми наредиха пак от Небето да подготвя в точки мисли на Учителя за Славянството. Аз бях този, който бе направил 2 концерта за Мисията на Славянството по Слово на Учителя Дънов и Негови песни, така и 2 концерта за „Призванието на Учителя към българския народ“.

Виж „Изгревът“ том III, с. 319–330; том IV, с. 3–47.

А всички концерти за Славянството са описани. И аз ги написах в 10 точки, които трябваше да докажат, че онова, което е написано в поканата отговаря на становището на Учителя за Славянството.

12.2.4. Тогава реших да ги отпечата и да ги сложа на столовете преди концерта, за да ги прочетат. Но онзи от горе ми каза: „Докато дойдеш до концерта – те ще те ликвидират. Закачи ги за поканата и така ги раздавай.“ И така направих, прикачих ги с телбод и отдолу бе написано, че всичко е от том I на „Изгревът“. Поканите бяха готови.

12.2.5. По това време започнах да издирвам руски и съветски песни. А това бе трудно. Вихър имаше компактдиск, като ми ги прехвърли на касетка. Буряна дни наред извади на компактдиск от Интернет – съветски песни, които също се прехвърлиха на касетка. Получих от Надежда Биволева една касетка. А моята позната Людмила, работеща в Руския клуб ми даде около 10 плочи, но се оказаха, че те са след 1975 г. направени и нямаха онзи дух на песните от войната. После ми предаде една касетка от други записи.

И трябваше всичко да прослушам, да отбележа всяка песен къде и в коя касетка се намира. Много бе трудно! Ориентирах се към песни само около и след 1944 г. Беше невероятно преживяване! Чувах, че тези песни са живи, че над мен маршируваха руските съветски войски, и над мен непрекъснато преминаваше грохота от веригите на съветските танкове. Така всичко се движеше – ден и нощ. Аз нямах нито покой, нито можех да се държа жив на земята! Но оживях!

12.2.6. И тогава си спомних за една история със съветските танкове, която бях чел преди 40 години. Случаят е следният. Главнокомандващ на фронта е съветския маршал Конев, който е българин. Трябва да се атакуват германски войски с пехота, артилерия и танкове. От едната страна германците са се укрепили както трябва, а от другата им страна е мочурище, и то ги охранява. Всеки войник, който започва да гази по

това мочурище, тутакси потъва и изчезва в него. Така че от тази страна нито войник, нито оръдие, нито танкове могат да минат. И затова не го охраняват, защото мочурището само ги охранява.

Тогава маршал Конев нарежда да се направят понтонни мостове от дървета по дължина и напреко, за да могат да минат танковете по тях. Построяват и започват да ги полагат от началото на мочурището един след друг, като че ли постелят килими. Накрая стигнали до края. Тогава е било наредено на целия обоз от войници да тръгне по мостовете и войниците да слезнат от двете страни, за да подкрепят, за да не се обърнат, когато тръгнат по тях танковете. Наредили ги с гърбовете да подпират отдолу гредите на понтонните постове. Дошло време, танковете започнали да преминават един след друг. От тежестта им онези войници, които ги подпирали отдолу били забити в тресавището, така както се забива дървена клечка във войнишки ботуш. Навремето с шило се пробваше подметката от гъон и после в дупката се поставя специално приготвена дървена клечка, и се забиваше с обушарския чук. Така се правеха ботушите. Та тук войниците като дървени клечки били забити в мочурището, от тежестта на танковете. Но танковете преминали отсреща, атакували са германците в гръб, пробили са позицията и са спечелили битката! Стотици хора се оказали като забити клечки в мочурището, но битката била спечелена.

12.2.7. Когато подготвях поканите и прослушвах песните, то чувах и виждах как съветските танкове с грохот преминаваха през мен и над главата ми. Това е невъзможно да се издържи. А още по-трудно е да се опише. Над мене стоеше страшна сила, която се движеше в пространството.

Първите покани ги раздавахме на 15 юни 2004 г. – с тях започна да обстрелва съветската артилерия денем и нощем. На 17 юни се раздаваха също – включиха се съветски катюши по противника. На 19 юни, на голямата Паневритмия в София в събота, също се раздаваха. В събота срещу неделя съветските танкове преминаха и ги атакуваха в гръб.

Цялото небе над София вреше и кипеше! С поканите се раздаваха и 10 точки за Мисията на Славянството. Това ги парализира всички! Нищо не можеха да кажат. Аз не съм го измислил. Това не е моята воля. А е волята на Учителя Дънов. И тогава си казах: „Хайде сега отменете пак този концерт.“ Искаха, но не можеха, артилерията биеше по тях, съветските катюши също, а танковете бяха навлезнали в София и се движеха в небето ѝ. Такова нещо никога повече няма да се повтори в София.

12.2.8. Тогава дойде най-голямото изпитание. Трябваше да се определи на всяка една разказана случка, къде да включим някоя съветска бойна песен. Ориентирахме се, че трябва да се слагат по две песни, една в началото на текста, а друга в края на текста, на подходящ текст. Цели два дни седим с водещия Петър Вангелов, аз пускам една след друга песните, които имаме в 2–3 редакции. Аз я избирах, после я прехвърлях на касетка. Трябваше да има 15 секунди между всяка песен. Беше невероятно преживяване както за мене, така и за съветските войски, които с танкове, катюши и оръдия преминаваха през небето на София и над моята глава. Това не беше филм, а живо преживяване в образи, движение и сила.

12.2.9. В следващият етап прехвърлих целия сценарий в още един екземпляр, отбелязах къде точно Вихър трябваше да включва песните, за да се чува в салона от два големи поставени високоговорители от радиоуредбата ни. Водещият Петър спираше, Вихър следеше текста, натискаше едно копче и песента се чуваше и изливаше в своя победен марш.

12.2.10. Салонът бе напълнен както винаги. Започна концерта, всички слушаха и стояха като втрещени! Те за пръв път слушаха може би от 20–30 години тези песни в оригинал. Те бяха от едно поколение, когато те масово се пееха от българите. И ги пееха. Слушаха текста, и след това пееха. Беше невероятно!

12.2.11. Имаше и такива, които не можеха да издържат и напускаха. По време на антракта $\frac{1}{4}$ от присъстващите напускаха. Останаха 180 човека. Аз стоях през цялото време прав и наблюдавах отстрани кои напускаха. Избягаха, понеже ги хвана страх, че присъствуват на такъв концерт. Такова нещо никога и никъде не можеше да им се случи. Една напуска, а тя е била комунистка, години наред е имала хубава държавна служба с добра заплата заради Партията на БКП, в която членува. Питам я: „Защо напускаш, нали беше комунистка?“ – „Да, ама сега съм безработна.“ – „Ще бъдеш безработна щом се отказваш от комунизма“, заключавам аз. А тя не знае, че комунистите управляват и сега, но чрез друга форма.

12.2.12. Идва при мен **Сава Симеонов** и ме пита: „Защо променяш Учението на Учителя с тези песни?“ – „Слушай какво, аз не съм ги пуснал на Земята болшевиките, нито аз съм ги пуснал в България. Учителят ги пусна и те си дойдоха с тези песни. Затова ги пускам. Песните на Учителя не вървят с този текст.“ – „Не, ти променяш Учението!“ После отиде да се кара с водещият Петър. Как той издържа, аз не зная. Господ му даде сила да води концерта, да чете текста и да слуша онези, които протестираха пред него, че това е болшевишки концерт.

А един беше дошел от с. Мърчаево и ме обвиняваше, че съм болшевик. Казвам му: „Абе вие от с. Мърчаево всички бяхте комунисти като се почне от Темелко, като се премине през синовете му, та чак до внуците му и всички около него. А сега какво, отказахте ли се от комунизма?“ Искана да попречат на концерта. Но Петър Вангелов издържа. Издържах и аз, и Вихър.

Концерта свърши. Идват и ме поздравяват. Беше времето, когато бяха изминали 60 години от 1944 г., когато Учителят Дънов бе решил съдбините на света в с. Мърчаево. Само аз го зачетох. Никъде нито по радио или телевизия, нито по вестници говореха за тази дата. Плашеха се от новите си господари – американците!

12.2.13. Идва режисьорката Мария Ташева да ме поздравява. Казвам й: „Ето ти сценария, ето ти песните, направи филм. По времето на песните ще включиш кадри от документалните филми на СССР по време на войната. Аз ще ги осигуря.“ – „Не, това аз не мога да направя. Аз съм много малка за това. Аз не мога да издържа на всичко, което чух и видях.“ Този филм остана да се осъществи за бъдещите поколения от онзи, който ще бъде изпратен да го направи.

12.2.14. Аз очаквах някаква провокация от страна на властта. Бяха раздадени 600 покани и всички знаеха за този концерт. Мнозина се уплашиха да дойдат, за да не ги обвинят, че са комунисти. Представяте ли си докъде я докарахме? Аз, който през целия си съзнателен живот, който се страхувах от комунистите, понеже дедо ми и баща ми бяха гонени и преследвани за техните политически възгледи, то дойде време да правя болшевишки концерт. И не само това. По това време се бяха изпокрили в София всички комунисти и се криеха, и не смееха да признаят, че са комунисти.

Аз ги ликвидирах чрез съветските танкове и катюши, чрез съветските песни на победата, и чрез сценария как Учителя е движил световните събития и е водил съветските войски в Невидимия свят към победа над

Германия. И аз очаквах да ми спрат електричеството, да ми хвърлят някоя димка в салона, за да се удушим, да ни счупят прозорците, да изпратят провокатори в салона. Очаквах, но не се случи това.

Но се случи другото, излезнаха провокаторите от т.н. Братство. И понеже се опитаха да попречат на водещия, то на следващия ден му казвам: „За това, че ни пречеа, затова, че на теб пречеа, то аз ще си отмъстя и то така, че бел ден няма да видят вече.“ И аз си отмъстих. А как го направих ли? Ето как.

12.2.15. Отмъщението дойде. Аз направих концерт-рецитал за село Мърчаево, за Темелко, за Симеон, бащата на Сава Симеонов, който ми каза, че сме били врагове.

Направихме им големи портрети, сложих ги на плакати.

Направих два концерт-рецитала на 20 ноември 2004 г. и на 18 декември 2004 г.

А на следващата година на 29 януари 2005 г. и на 19 февруари 2005 г. направих концерт-рецитали за Юрданка Жекова и за д-р Иван Жеков. А те бяха онези, които бяха заведнали местото си и къщата си на Сава Симеонов, за да вдигне после къща на 4 етажа и то тогава, когато целия Изгрев се разрушаваше от 1970–1972 година.

Големи портрети, сложени на големи плакати украсяваха сцената. Савата дойде само на първия концерт, но после не пожела да идва. А онзи провокатор от Мърчаево изобщо не се мерна.

12.2.16. След концерта пристъпва една жена и води своята дъщеря, която е на 20 години. Показва ме с пръст и казва: „Ето човекът, който не се уплаши и направи концерт за Съветската армия.“ Момичето ми казва: „Майка ми е разказвала, но аз не вярвах, защото изобщо не си представях как е било. Сега всичко, което чух мина пред очите ми като филм. Сега разбрах, че е било истина.“ Това е.

12.2.17. Когато се върнах у дома и се огледах в огледалото, не можах да се позная. Аз бях разпънат на кръст отвътре и отвън. Заминах на вилата си в Своге. Стоях 4–5 дни и по това време бях блокиран отвътре и отвън. Само седях и се разхождах насам-натам.

Горе в невидимия свят и в София разглеждах моя случай. Искяха да ме ликвидират. Тази битка се води една седмица. Накрая някой дойде и донесе заповед: „Оставете го да живее, да се движи и да си върши работата.“ И така оживях. Оживях с помощта на нещо друго. На вилата си аз имам огромни дървета от череши. Учителят е казал, че който иска да работи по духовен начин, трябва да си насади череши и да се движи около тях. Те бяха много хубав сорт и даваха големи череши, и то червени. Бяхме ги пръскали с отровни препарати срещу черешовата муха, която бе причина за червясане на черешите. Бяхме пръскали, но след една седмица или 10 дни видях, че всички череши са червиви. Не само това, но и 4–5 дървета от вишни също бяха с червеи, когато до сега вишните понеже са кисели не ги нападаха червеите. Така че не откъснах нито една череша или вишна. Комшиите ги обраха за джигре и вариха ракия от тях. Така черешите поеха ударите, които ми изпращаха от всякъде и всичко се скапа. Поеха удара и ме спасиха!

12.2.18. А на самият концерт имаше представители на всички видове разузнавания – на милиция, на военните и на какви ли не служби. Те се познаваха веднага. А пък моята позната **Надежда Биволева** ми казва: „Моят баща работеше в милицията. Той създаде милицията в София след 9.IX.1944 г. Така че аз тия ги познавам и ги виждам в залата.“ „Нека да идват да слушат сами, а не да им разказват след това разни измислици.“

Така че те също присъствувах.

12.2.19. Около деня на Учителя на Петровден през м. юли 2004 г. в София в зала „България“ Петър Ганев имаше авторски концерт по музика на Учителя. Аз също присъствувах. При мен приближава една дребна женица, която не познавах, протегна ръка и ме поздравява за болшевишкия концерт. Казвам ѝ: „Знаеш ли кое е най-важното за мен. Онези комунисти, които аз познавах, те напуснаха концерта около ¼ – към 60 човека. Останаха около 180 човека.“ А женичката се усмихва и казва: „Аз също съм комунистка и партиен член. Но аз не напуснах концерта. Стоях до края. И пях песните заедно с останалите.“ Аз гледам и не мога да повярвам! – „Ама това вярно ли е?“ – „Вярно е, аз съм пред теб и съм жива, и вярна на идеите си. Комунистка съм.“ Тогава аз ѝ подадох ръка и казах: „Това означава, че този концерт за тебе съм го направил.“ Тя се усмихваше. Боже Господи, благодаря Ти, че изпрати един човек да ме ободри!

12.2.20. Цялата верига, която участвувахме в организацията на концерта, бяхме атакувани безпощадно от всички страни. Но издържахме. На концерта присъствуваха 4–5 рускини, които бяха женени за българи и живеяха в България. Наблюдавах ги от време на време, за да видя как възприемаха сценария и песните. Беше невероятна гледка. През цялото време те плачеха. Това бе свещен плач пред подвига на бащите им, участвували във войната. Беше свещен плач и пред Учителя Дънов.

12.2.21. Минаха още дни. Този концерт се носеше във въздуха в София и замина към Русия. Веднага месец след него комунистите в София се окопитиха, вдигнаха глави и започнаха да се оглеждат накъде да тръгнат. И те тръгнаха по своя път. А в Русия започнаха да се развиват такива събития, чрез които започнаха да заздравяват държавата си, която също се бе разрушила отвътре и от международния анархизъм.

12.2.22. А Вихър Пенков, който отначало казваше: „Ако не ни подкрепи Небето ние няма да издържим, и ще ни смажат!“ Но не ни смазаха. Оживявахме, защото голяма бе силата, която стоеше над нас. Мина време и той заяви: „С този концерт ние ги сразихме!“ Не само това. Но почна нова епоха. Трябваше да се сбъднат думите на Учителя: „Комунистите в бъдеще ще се коригират.“ А докато стане това – трябва да преминем през епохата на анархизма.

КОНЦЕРТ – РЕЦИТАЛ

Домът Господен и съдбата на света.

Господарят на света и Великият повелител на живота.

**Сказание за времената, когато се ръкополагаше от
Учителя Дънов епохата от 1917–1945 г. и 1945–1989 г.
за българите и за славянството.**

**Посвещава се на 140 години от рождението
на Петър Дънов (1864–2004) и слизането на земята
на Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно.**

Музика: магнетофонен запис

*Песни за Прославата от победния марш на воините на Русия
от Великата Отечествена война 22 юни 1941 – 9 май 1945 г.*

Водещ: Петър Вангелов

В салона на община „Изгрев“
ул. Чехов” 16–А

Начало 11 часа, събота
26 юни 2004 г.

Вход свободен

Приложение:

УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА СЛАВЯНСТВОТО

1. Славянството е девствена почва на Бялата раса.
2. Славяните се определят от Бога да бъдат носители на една нова идея.
3. Славянството е олтарят на Новата култура.
4. Славянството е майката, която ще роди Царството Божие на земята.
5. Славянството ще бъде ковачница на Новата култура.
6. Славяните са Новият Израил. Русия е новият Ерусалим.
7. Славянската раса ще бъде жизнения център на Новата култура.
8. Славянството е представител на идеята за Бога.
9. Българите са пионери между славяните. България сега е в златния век на своята история.
10. Славянството ще бъде обединено.

Цитатите са извадки от „Изгревът”, том III.

Концерт – рециталът е из спомени на ученици в „Изгревът”, том I

СЦЕНАРИЙ

КОНЦЕРТ–РЕЦИТАЛ, 26 юни 2004 г., София

„Домът Господен и съдбата на света. Господарят на света и Великият Повелител на живота”

I част

1. Болшевиките и Всемировият Учител.

„Изгревът” том I, с. 333.

Песни:

- 1). Варшавянка (0–28)
- 2). Первая конная (29–59)

2. Учителят за Болшеvizмът

2.1. Из беседата „Добрата земя” от 17.XII.1922 г. от томчето „Живият Господ”, София, 1948 г.

2.2. Из беседата „Новото човечество” от 19.VIII.1920 г. от томчето „Новото човечество”, София, 1947 г.

2.3. Из беседата „Господ му рече” от 6 април 1919 г. от томчето „Да възлюбиш Господа”, София, 1946 г.

2.4. Из беседата „Кога се молиш” от 27 април 1919 г. от томчето „Да възлюбиш Господа”, София, 1946 г.

Песни:

- 3). Танечка (59–98)
- 4). Смело Таварищи (98–116)

3. Учителят и Русия

„Изгревът” том III, с. 308.

Песен:

- 5). По долинам и по възгорьям (116–150)

4. Човек предполага, а Бог разполага със съдбините на света „Изгревът” том I, с. 335.

Песни:

6). Свещенная война (150–200)

7). Волга – Волга (200–238)

5. Латвийските пакети

„Изгревът“ том II, с. 387.

Песен:

8). Новые ботинки (239–268)

6. Хитлер и войната

„Изгревът“ том II, с. 306.

Песен:

9). На рассвете началась война (268–309)

7. Славянството в опасност

„Изгревът“ том IV, с. 471–472.

Песни:

10). Смуглянка (309–355)

11). Поле, полюшко (355–378)

II част

8. Руснаците ще забият Червеното значе над Райстага

„Изгревът“ том I, с. 336.

Песен:

1). Катюша (0–45)

9. Учителят от Небето води знамето на победата

„Изгревът“ том I, с. 337

Песни:

2). 13 март (45–93)

3). Ден победы (93–159)

10. Учителят отваря Западния фронт

„Изгревът“, том I, с. 338

Песен:

4). Три танкиста (159–214)

11. Учителят пуска руснаците в България

„Изгревът“ том I, с. 474–476

Песни:

5). Журавли (214–275)

6). Альоша (321–380)

12. Тор за живота

„Изгревът“ том II, с. 307

Песен:

7). Калинка (321–380)

13. Бурята и мътната вода

„Изгревът“ том IV, с. 319

Песни:

8). Под звездами балканскими (380–404)

9). Ех, дороги (404–456)

14. На колене пред нозете на Великия Учител

„Изгревът“ том I, с. 338–339.

Песни:

10). Играй, играй, рассказывай (456–482)

11). Соловьи (482–534)

13. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

13.1. КАКВО ЩЕ СТАНЕ С БЪЛГАРСКИЯ НАРОД?

УЧИТЕЛИТЕ

беседа, държана на 7. декемврий 1914 г. София, 1917, с. 22–23.
(Сила и живот. беседи, държани от Дънов по стенографски бележки.
втора серия, 5)

„Сега ви оставям с тази мисъл: да познаете вашия учител – Христос. Когато познаете вашия Истински Баща, тогава и ангелите и светът ще бъдат ваши братя, и не един и двама, а с хиляди. С хиляди години ще ви разведат из своето жилище на Небето. Там има много приятни работи, дълги разходки, образцови училища, нови слънца, нови същества и колко още неща! И тогава ще кажете: „Сега разбираме дълбокия смисъл на живота, защо трябва да се живее“. То ще стане, когато имате само един учител; имате ли много, нищо няма да научите.

Едно дете не може да има две майки, тъй и един човек не може да има повече от един истински учител. Ако речете, че имате двама, ще кажа: „И мене и Бога лъжете“. Една майка има на физическото поле, на духовния свят – един Учител, на божествения – един Баща, който е Господ. Всичко трима са. На земята един, между ангелите е Учителят, а между боговете е Бог. Когато минете през тия трима, тогава всеки от вас ще разбере дълбокия смисъл, вътрешната страна на сегашния живот, и с радост и песни ще понасяте всички страдания; няма за вас да има мъка в живота, и работите между мъжете и жените, между родителите и децата и между всички народи ще се оправят. Тогава няма да има и питането: „Какво ще стане с българския народ?“ **Нека всички българи се обърнат към Бога, аз им гарантирам, че всичко ще бъде в ред.** Но, ако носят сегашните глави, по 39 тояги ще ядат. Тъй е писано в Божествената книга. Ама Русия била такава-онакава; и тя, ако следва Господа, ще бъде благословена, ако не го следва, ще яде 39 тояги. Същото е и с Германия, с Франция, с Англия, с всички – Господ всички бие наред, на общо основание. Всички тук на земята трябва да изпълним волята на нашия Учител, на нашия Баща. Аз вярвам, че у вас има всичкото желание да я изпълните; виждам, че сте обърнали сега нов лист и, като блудния син, казвате: „Татко, прости, съгрешихме, изядохме и изпихме това, което ни даде, отсега нататък няма да правим това, приеми ни, като слуги, в дома Си“. Бъдете уверени, че Баща ви ще заличи всичко, ще ви облече, ще заколи най-тлъстото теле и ще ви нагости, и ще има в дома му веселие, защото Неговото блудно дете се е завърнало. Ще му тури на пръста нов пръстен, ще го благослови и ще каже: „Хайде, синко, на училище – иди се учи наново!“

13.2. БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД КОЙ ЩЕ ВЕЛИЧАЕ? ВСЕЛЯВАНЕ ДУХА НА УБИТИЯ СТЕФАН В САВЕЛ – ПАВЕЛ

ИСТИНАТА

беседа, държана на 24. априлий 1916 г. София, 1917, с. 6.

(Сила и живот. беседи, държани от Дънов по стенографски бележки.
втора серия, 10)

„Страданията са дадени да се изпита кой е герой и кой страхливец. Който не иска да страда, който иска наготово да му шетат, минават го в каталога на страхливците. Страдате ли – вие сте герой. Я кажете, българският народ кои величае – ония ли страхливци, които в турско време предаваха народа, или пък ония, които са страдали за тоя народ? А колко повече ще бъдат възвеличени ония, които страдат за Истината! Принципът е същият. Затуй науката за Истината е наука за обществения живот. Истината прави хората всякога свободни. Ония, които умират за другите, правят хората свободни. **Ако не беше умрял Стефан, не щеше да се роди Павел. Когато умря Стефан, духът му се всели в Павла, и тогава двамата почнаха да работят заедно за Господа.** Стефан научи Павла да страда, да изтърпи три пъти по 39 тояги. Павел за това търпение е знаменит. И знаете ли защо са били 39 тояги? $3+9=12$: числото 12 е законът за закръгляване еволюцията на всичките дни от човешкия живот. И когото бият така на земята, в другия живот няма вече да го бият. Ако питате защо биха Христа, Той ще ви отговори: „Аз страдах, за да сте свободни вие“. Когато тук, на земята, те удари някой, една нишка, която те държи вързан с твоята зла съдба, се скъсва. Ето защо казва Христос: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата“. Само силният може да бие, и, когато бие силният, то е благодат. Селяните какво правят? Когато искат нивата да роди повече, прашат овцете в нея да я тъпчат; за нивите знаят този закон, но за себе си не го знаят. Та, най-после, нека ви потъпчат малко овцете на света. Христос казва: „За това се родих“. Раждането се разбира тук не външно, а вътрешно – във всеки ум и всяко сърце, за да засвидетелствува тази Истина. Когато Истината започне да се ражда във вас, вие ще захванете да чувствувате свободата.”

13.3. УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ И БЪЛГАРИТЕ. КАКВО КАЗВА ГОСПОД НА БЪЛГАРИТЕ ЧРЕЗ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?

КАТО ГО ВИДЯ ПЕТЪР

8. беседа от Учителя, държана на 20 април – Великден,
1919 г. София.

– В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа. беседи от Учителя.
София, 1946, с. 118–119, 120, 124.

„Светът е широк, всички трябва да бъдат радостни и весели. За всички има място. Казвате: Това е моя собственост, никой няма право да бута тук. Бог навсякъде пише: „Яхте от всичко, колкото можете. Работете, но не се трудете. Трудете се, без да се мъчите.“ След всичко това, казвате: Животът е тежък, трябва да се мъчим и трудим, да изплатим дълговете си. – Какви дългове имате? – Към народа си, към държавата, към близките си. Взели сме много пари на заем и трябва да ги върнем. – Щом съзнавате, че дължите, ще плащате. Аз не дължа на никого. Аз нямам никакво задължение към българския народ. – Защо дойде тогава в България? –

Дойдох да ви попея, да ви посвирия и да ви кажа, че Бог създаде света, не както вие мислите. Вашите закони не са в съгласие с Божиите. Тъй, както живеете, това не е българщина, това не е човещина.

Едно време, когато тръгнах от слънцето за земята, запитах Господа, какво да кажа на българите. Той ми отговори: Ще им кажеш да бъдат добри, умни, честни и справедливи. Ако хората на стомаха спазят тия изисквания, ние, чрез своята артериална система, ще им изпращаме нуждната енергия. Ако не живеят, както трябва, ние ще затворим крановете си и ще ги лишим от своята енергия. Това изискват слънчевите жители от вас. Това изисква Бог от вас. Сега всички се оплаквахте, че нямате плодородие. – Защо? – Защото не проявихте това, което се искаше от вас. Тая година се отпуска голям кредит на България – ще има голямо плодородие. Ако българите бъдат добри, честни, умни и справедливи, изобилието ще е все по-голямо. Като казвам, че съм дошъл от слънцето, вие мислите, че това е мъчна работа. Едно се иска от вас: Да отворите очите си, т.е. да прогледате. Отвориш ли очите си, ти си вече на слънцето. Отваряй очите си за доброто и за любовта."

„Аз дойдох в България да кажа на българите истината, да им посоча правия път. И, вместо да ме послушат, те ме накичиха с различни епитети: лъжец, самозван пророк и др. Като се върна на слънцето, ще взема със себе си всички епитети, там ще напиша книга с бележки и впечатления от прекарването ми в България. От моята книга ще зависи бъдещето на България и на българския народ.

Ако ме питате, кой съм в същност, и какъв съм, покрай многото епитети, дадени от вас, казвам: Аз съм един екскурзиант. Може да питате и за Христа, кой беше и отде дойде. Това не е моя работа. Аз мога да говоря само за себе си.

Казвате: Какъв е произходът на фамилията, в която дойде? – Фамилията ми е Дънов, но това е псевдоним. Бащата на моя дядо бил много як, здрав човек, като дъно. От тая дума произлиза прякорът Дънов. Дъно има и бъчвата, и реката, и морето – интересно е, за кое дъно се отнася. Навсякъде има дъно. Горко на оня, който няма дъно!

Ето защо, когато ви наричат „Дъновисти“, ще знаете, че сте мои последователи, но сте хора с дъно. След всичко това, трябва ли да ви наричат дъновисти? Аз не съм ви турил дъно. Думата „Дъновизъм“ е прозвище. Ако се говори за чешма, желая тя да няма дъно. Ако се говори за човек, желая той да има не едно, не две, а много дъна. Горко на оня, на когото се запушат гърлото и червата! Отде ще влезе и излезе храната? Нещастен е оня, който има само по две дъна – в ума и в сърцето си. Едно от дъната на човека трябва да бъде плоско. Върху него Бог ще се проектира като светлина, да осветява човешките умове."

„Хората не подозират, че животът, който прекарват на земята, има голям смисъл, и живеят ден за ден. Вие трябва да живеете не само индивидуално, но и колективно, да съзнавате, защо сте дошли на земята. Само така съзнанието ви ще се пробуди, и животът ви ще се осмисли. Ето защо, желая в бъдеще да не се срещаме на земята, но вие да дойдете при мене, на слънцето, и да се убедите във верността на всичко това, което ви говоря. Слънцето е стомахът на слънчевата система. Там ще ви предложат богат обяд и, като се нахраните, ще решите, на слънцето ли ще останете, или ще отидете другаде, да работите и помагате на по-малките от вас.

Христос възкръсна, за да даде свободен билет на хората, всеки да пътува, дето иска. Така, именно, хората ще се освободят от връзките на лъжливите философски системи.

Да бъдеш свободен да любиш, това е новото учение. Любов, мъдрост и истина, в широк смисъл на думата, това е учението, което днес проповядвам на хората."

13.4. ЗАЩО БЪЛГАРИТЕ ГИ ОПРЕДЕЛЯТ КАТО ВАРВАРИ?

В ЕГИПЕТ

[беседа, държана на 13. ноември 1921 г. в София].

– В: *Дънов, Петър. Сила и живот. беседи, държани от Петър Дънов по стенографски бележки, четвърта серия. София, 1922, с. 119–121.*

"И защо Господ съсипа Йерусалим? Там евреите почнаха да правят толкова жертвоприношения, че храмът започна да мирише на кръв. И Господ каза: „Съборете тоя храм, аз кръв не искам. Искам хората да мислят, да служат с ума, със сърцето си, с душата си." И днес този Господ иде, и, ако съвременните хора не се научат, той ще каже същото и на тях, и всичките храмове ще се разрушат, както йерусалимският храм, и ще прати всички в Египет. По целия свят ще стане тъй, всичко ще се разруши. „Ее", сега ще кажете, „докажи го!" Аз ще ви пратя, когато храмовете се съсипят, ще ви пратя да ги видите, и ще ви кажа: Вижте ги! Вярно ли е това? – „Защо стана това?" – Защото не мислехте, не вършихте волята Божия, а вършихте своята воля. Вие не се учихте, а казвахте: „Лъжеш".

Когато дойде някой да говори истината, вие искате да го махнете. Лъжата събаря, а истината гради. Но, ако аз бях първият, който говори истината, казвам ви: „Вие сте честити хора, аз ви уважавам." И, да видя културата ви, да видя вашите затвори, вашите църкви, училища, жените ви, вашите моми и момци, как живеете в домовете си. Аз бих желал да почерпя една поука от вашия възвишен морал. Аз съм готов да направя сега посещенията. Имате ли вие този морал? Ако бяхте толкова умни, отде са тия ваши дългове? Имате повече от 20 милиарда да плащате. Имате повече от 10–15 министри избити по улиците като псета. Отде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкова доблестен, че ви говоря една истина, и не ви желая злото, не трябва да се лъжете, това не е българщина, но това е варварщина. И когато западните народи искат да определят българите, казват: „Вие сте варвари", и донякъде са прави.

Българите са варвари, а онези вървят подир варварите. Сега за нас да разрешим въпроса. Може ли вие да решите въпроса? Защото българите като индивиди не съществуват. Това е една колективна единица от много единици. Сега ще ви кажа: можете ли вие да любите? „Хубаво", ще кажете, „тук сега ни барна нашето сърце, колко е топло!" Радвам се, радвам се, това желая – любов, но казвам, на вашата любов отгоре, на този огън, може ли да се изкове нещо полезно, може ли да се изтъче някоя нишка? Или може ли на вашата любов да зреят плодове: ябълки, сливи, круши? Сега ще кажете: „Сега я втасахме!" Какво? Да, когато от лъчите на нашето сърце почнат да зреят плодове, тогава ще се оправи светът. Може, на човешкото сърце може да узряват най-хубавите ябълки. На любовта отгоре узряват най-хубавите круши, череши. И, когато аз говоря по тоя начин, някои казват: „Този език е много загадъчен." Не е загадъчен, защото, ако почнете да изучавате човешкото тяло, ще видите цялата природа –

човек е един микрокосмос; каквото става в цялата вселена, това става и в човека.

В човека всичко зрее: ябълки, круши, череши, грозде! Следователно, тия твои круши, ябълки не зреят на слънчевата светлина, а на твоята любов, та, който вкуси, да каже: „Отлично грозде има този човек.“

13.5. ЗАЩО БЪЛГАРИТЕ НЕ СА СВОБОДНИ?

ОЗДРАВЯХА

беседа държана на 13 януари 1924 г.

– В: *Дънов, Петър. Двамата природни метода : беседи шеста серия. София, [1924], с. 213–214.*

„И които се допряха, оздравяха“

От какво оздравяха? – От всичките свои недъзи. Някои казват: да изнесем Истината! Питам: в какво седи Истината? Хубаво, аз съм съгласен да изнесем Истината. Казва Писанието: „Истината ще ви направи свободни.“ Всички вестници казват: „Да изнесем тази Истина.“ Ако действително изнасяме Истината, то според Писанието, тази Истина трябва да ни направи свободни. От 50 години насам вестниците все Истината изнасят, но България още не е свободна. Освен че не е свободна, но още повече се забатачва.

Питам: как мислите, ако сравните положението на България преди 50 години и сегашното ѝ положение, кое е по-добро? Едно време българите казваха: „Слушайте, това е турчин, не му вярвайте, той не е християнин, той ще те коли, ще те изтезава“. Значи, в ума си имат една мисъл, че еди-кой си бил турчин, че коли, беси, изтезава. На времето си, това било правото учение. Хубаво, дойдоха българите да управляват. Оправдаха ли се думите им, че турчинът изтезава? – Не се оправдаха.

Казвам: турците не са излезли още от България. И в моите очи, аз мога да определя защо не са излезли. Всичките измрели турци в България, които не са се преродили, навлязоха в българите. Българинът отвън е българин, отвътре е турчин. Духът му е турски.

Между турците имало едно предание, според което правоверните трябвало по особен начин да ги спасяват. За тази цел имало 70 000 камили определени да пренасят умрелите от християнските гробища в турските и обратно. Понеже в гробищата им били погребвани заедно и неверующите и правоверните мохамедани, то вечерно време ангелите с камилите си ходили да пренасят неверующите мохамедани от турските гробища в християнските, и така освобождавали от тях правоверните. Не, на съвременните хора трябва една правилна философия, правилни разбирания!

Съвременният свят се нуждае от едни правилни разбирания за произхода на човешката душа, за проявлението на човешкия дух, за човешката мисъл, за човешкото сърце, за човешката воля. Трябва ни една наука, до която, като се домогнем, да имаме известни резултати. В какво седят тези резултати? – Когато човек се докосне до известни живи природни сили, в него самия, в каквото и да е направление, става един вътрешен преврат.“

13.6. КАК ЩЕ СЕ ПОВДИГНЕ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД?

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

1. беседа от Учителя, държана на 16 март, 1924 г. София.

– В: Дънов, Петър. Който дойде при мене. беседи от Учителя. София, 1950, с. 12–14.

„Като не можете да се справите със своя живот, казвате: Да бягаме отгук! Да напуснем земята! – Няма защо да я напускате. – Светът е лош, животът ни е тежък. – Няма защо да бягаш. Животът е велико благо, но хората, със своите криви мисли и желания, сами себе си тровят. Те сами внасят отрова в своя живот. – Какво да правим тогава? – Заемете се, като учените, като химиците, да извадите отровните елементи от вашите желания и да оставите в тях само великото, Божественото, което е в сила да просвети вашите умове. – Искаме да бъдем свободни. – Как ще придобиете свободата си: чрез войни и чрез убийства?

Прочетете Библията и ще видите, че няма друг народ, който да е воювал толкова много, както еврейският. Придобиха ли те свободата? И днес още не са свободни. Те работят за създаване поне на една малка държавица. Бог, на Когото те служеха и Когото разпнаха, ги учи да не бъдат егоисти, да отворят широко сърцата си, да възлюбят Господа и ближния си.

И българите имат слабостите на евреите. Всеки народ трябва да знае, че може да се повдигне не чрез войни, а по Божествен път. На българския народ е определено да се повдигне. На българина, като индивид, се гледа другояче на небето, а не както тук се гледа. Знаете ли, колко милиони българи има в невидимия свят? Ако направите едно изчисление, колко българи се раждат годишно и колко умират, ще видите, че повече заминават за другия свят, отколкото ония, които се раждат.

Всеки народ на небето представя един индивид. И българският народ там е като един човек. Изобщо, всеки народ заема определено място, според степента на своето развитие. Всеки се познава от плодовете си. Когато един ангел слезе на земята, той познава човека по неговите плодове. Щом ги вкуси, той знае, какво място заема човек в живота.

Казвате: Да реализираме нашите национални стремежи. – Какви са вашите национални стремежи? – Да станем велик народ. – Според мене, велик народ, велик човек е само онзи, който е свързан с Бога. Следователно, ако в България има само един човек, който е свързан с Бога и живее според Неговите закони, той ще повдигне не само България, но и целия свят. – Тогава, свържи българския народ с Бога.

– Аз не съм дошъл да свързвам никого. Аз съм дошъл да покажа на хората правия път. – Ти истината ли проповядваш? – Елате и опитайте!

Връзката с Бога е единственият метод, който хората още не са опитали. Свържете се с Бога и ще постигнете всичко. Новият живот няма да ви покалугери; той няма да ви лиши от благата, но ще осмисли живота ви, дето и да се намирате. И най-долната служба да изпълнявате, ако сте свързани с Бога, животът ви ще бъде рай, дето и да стъпите, оттам ще потекат извори, оттам ще дойде благословението.”

13.7. КАКВО КАЗВА БОЖИЯТ ЗАКОН ЗА БЪЛГАРИТЕ?

МОЕТО ЦАРСТВО

21. беседа, държана от Учителя, на 8 март 1925 г. гр. София.
[София], [1925] (Русе: Малджиев), с. 24–25.

„И ние казваме: нашето царство не е от този свят. Ако нашето царство е от царството на Любовта, ние трябва да победим. Казва Христос: „Аз победих света.“ И всеки християнин трябва да победи света. Чрез какво? – Чрез Любов и чрез Истина.

Всеки християнин да се не съблазнява от онези блага на подкуп. Е, хубаво, ако отидеш с онези, които сега властвуват, какво ще спечелиш? След тях ще дойдат други на власт. Ако отидеш с новите, какво ще спечелиш? – И те ще си отидат. Въпросите не се разрешават така, т.е. те могат да се разрешат и по този начин, но ние служим на Бога, ние служим на една свещена Правда, и Божия закон казва: без престъпление! Бог казва: моите поданици трябва да бъдат абсолютно чисти! Моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Любов; моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Мъдрост; моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Истина! И всеки един от тях трябва да помага на своите братя, без никаква разлика, както ние правим на земята.

Пита: ние, българите, като един малък народ, които от толкова хиляди години се трудим, какво направихме? Евреите, които съществуват от толкова хиляди години, станаха ли голям народ? Не, толкова хиляди години, от как излязоха от Египет и се скитат по лицето на земята, не само че не станаха голям народ, не само че не се подигнаха, но дори се изгубиха.

Има един закон на „размножаването“, при който се спазва известна пропорция. Колко милиони хора трябваше да бъдат евреите до сега? Евреите са един учен народ, един способен народ, но те се намериха в трудно положение във времето на Христа, не можаха да решат тази важна задача. Българите са попаднали в същото положение и вървят сега по техния път. Четете историята на евреите, четете и историята на българите, ще намерите една аналогия в техния живот. И българите режат глави, и евреите така режеха глави. Евреите избиха едно свое племе и оставиха от тях само 400 души, но после им домиля на сърцето. И Мойсей, още като ги извеждаше от пустинята, се оплака от еврейския народ и каза: съжалявам, че Господ не им даде сърце да разберат Истината. Евреите са хора с дебели вратове, с дебели глави. Но, казва той: ще отънеят главите ви, Господ ще ви прекара през такива страдания, през такива тесни врати, че ще разберете Истината и ще бъдете носители на онова, което имате и на онова, което опитахте.

Христос казва: „Моето царство не е от този свят.“ Ние искаме да разрешим една велика задача, но утре умираме и изгубваме живота си. Каква полза от това? – Един ден няма да остане нищо от нашия живот. Един американски астролог е предсказал, че България и изобщо част от Балканския полуостров щял да пропадне при някакво землетресение. Възможно ли е това? – Възможно е, може да стане.

„Моето царство не е от този свят“, казва Христос.”

13.8. БЪЛГАРИЯ И БЪЛГАРИТЕ ПИТАЛИ ЛИ СА БОГА КАК ДА УПРАВЛЯВАТ?

И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКА ГАЛИЛЕЯ

**30. беседа, държана от Учителя, на 5.VII.1925 г. в гр. София.
[София], [1926] (Русе: Малджиев), с. 18–20.**

„Има много заключения, които са верни за земята, но не са верни за самата Истина.

Нашата логика не е логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. В нея живее един народ, който трябва да съществува. За да съществува този народ, трябва му средства. Тези средства Бог му ги е дал, следователно той има право, по който и да е начин, от където и да е, да си ги вземе.

Че България е държава, така е. Че трябва да живее, така е. Но нейните държавници научили ли са законите, правото на небето? Тези държавници, които до сега управляваха България, питали ли са Бога, как да управляват? Тези свещеници, тези проповедници, които проповядват Словото Божие навсякъде питали ли са Бога, как да проповядват. Тези ученици, които учат, новото учение, питали ли са Бога, как трябва да го изучават и как трябва да го проповядват, да го прилагат в живота си? Някой казва: аз съм питал. Ама как само един път? Чудна работа! Не само веднъж трябва да питате. Вие, като влезете в университета, само веднъж ли питате професорите за уроците си? Само един път ли сте чули лекция?

Казват някои срамота е да се молим на Бога, срамота е да вярваме. Не, не така. Благородното в човека е неговата мъдрост. Благородното в човека е неговата интелигентност. Благородното в човека е неговата верност. Благородното в човека са неговите добри постъпки, неговото добро сърце, а не едно да мислим, а друго да вършим. Не, вътрешните ни и външни отношения, към кого и да е, трябва да бъдат правилни, абсолютно чисти.”

13.9. КАКВО Е ПРИГОТВИЛ БОГ ЗА БЪЛГАРИТЕ?

И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКАТА ГАЛИЛЕЯ

**30. беседа, държана от Учителя, на 5.VII.1925 г. в гр. София.
[София], [1926] (Русе: Малджиев), с. 28–30.**

„Да се нагаждате според онова Божествено общество, според великите Божествени закони, това разбирам. Любовта ни трябва да бъде като Божията Любов. Бог казва: Вашите грехове няма да изменят моето естество, няма да изменят мнението ми за вас.” Ние казваме: каквото и да става в сегашното общество, то няма да измени нашите убеждения. Вие казвате: как търпи Бог тия неща.

Казваме: както Бог търпи всичко това, така и ние ще търпим. Нима Бог няма сила да спре тия неща? Бог е турил всички сили в действие, ще спре тия неща. Аз няма да обяснявам, защо Бог търпи всичко. Бог е приготвил една голяма реторта за българския народ. И вас ще турят там. След като излезете от тази реторта, ще минете през още девет реторти, а като излезете от последната, десетата реторта, други българи ще бъдете. През тия реторти ще минат всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излезете ли от там, никакви бесилки няма да има вече в

България. Туй нещо ще опитат всички българи, ще видят, дали моите думи са верни или не. Това нещо може да бъде след 10 години, след 100, след 1 000, след 2 000 години; не, 1 000 години няма да се минат и всичко това ще се провери.

Най-много 1 000 години давам срок, за да се проверят моите думи. От днешните саби нищо няма да остане. Те ще се превърнат на орала и с тях ще орат земята. За в бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо. Тук там ще остане някой паметник от тях, и хората ще ходят да гледат, както днес обикалят музеите да гледат старините. И от съдилищата ще останат по някой такива паметници. Ще гледат съдиите, какви са били по-раншните съдилища. И от съвременните бесилки пак ще останат някои такива паметници, които хората ще ходят да гледат и ще казват: много културни са били някогашните хора! Всичко това ще бъде като на представление.”

13.10. ЗАЩО СА СЕ ЯВИЛИ БЪЛГАРИТЕ НА ЗЕМЯТА?

ПОЗНАТ ОТ НЕГО

**13 беседа, държана от Учителя на 7 февруари, 1926 г. в гр. София
[София], 1926 (Русе: Малджиев), с. 19–21.**

„Защо е тази разхалтавеност навсякъде? Вземете, например в България, аз следя от 20 години насам какви ли не хули се пишат във вестниците? Това е една културна България, която иска да се подигне.

Свещениците, като слушат за това учение, казват: туй не е Истината, тук се крие някаква лъжа! Казвам: тогава кажете вие Истината! Аз нямам нищо против, излезте вие да кажете Истината. Който и да е тук в България и на всякъде другаде, нека излезе да каже Истината! Защо се явили българите на земята? Да станат велик народ ли? Не, българите са слуги на Бога, и трябва да служат на Бога на Любовта – нищо повече! Защо се явили англичаните, французите, русите?

Всички народи са слуги на Бога и трябва да служат на великата идея – Любовта. Всички трябва да бъдат носители на Божественото. Защо са тия свещеници и владици? Те са служители на Бога! Те трябва да носят тази велика идея и да учат хората на великата Истина. Защо са тия проповедници? Защо са тия млади и стари?

Вие се намирате пред една велика фаза на човешкия живот и няма да се мине дълго време, всички вие ще минете през огъня. Цялата земя ще бъде в пламъци. Питам ви: вие ще можете ли да изпълните през огъня, както онези индийци? Ще кажете: дано не е в наше време. – Във ваше време ще бъде. Ама след колко години? – Не е въпрос след колко години, но като питате ще ви кажа: след 10 години ще мине тази огнена вълна и ще очисти света.*

Земята е опятнена. Всички нечистотии, които съществуват от хиляди години, не само у хората, но и у животните, всички човешки мисли и желания и чувства ще минат през пречистване,** ще се дезинфекцират по най-добрия начин. Ами какво ще каже онази певица, която днес има хубав глас, но не се минават и 5–6 години и не ще може да пее? Какво ще каже онзи цигулар, който днес свири хубаво, но след като му направят операция на ръката, повече не може да свири? От немай къде пише поетът; от немай къде свири цигуларят; от немай къде пее певицата; от немай къде говори проповедникът.

Всички служат на сила. От любов никой не служи. Ще ме извините за тия думи и да не разберете, че само аз съм, който служи от любов. Не, има и мнозина други, които служат на Бога от любов. Поне в Евангелието се казва, че има 144 000 души, които служат на Бога. От толкова хиляди години 144 000 души изявяват Божията Любов и направляват своите мисли към Бога с едно сърце, с един ум, с една душа, с един дух. Това са 144 000 души, на които ние знаем имената! Сега, ако река да ви ги изброявам, трябва да направя един поменик, както правят свещениците. Аз ще оставя това за друг път. Те не са един, не са 100, ни са нито 1 000. Колко дни трябва да ме слушате да ви ги изброявам? И то само имена! Но аз ще ви кажа едно име в света, което трябва да знаете, не сега, може би в следната, във втората, в третата, в четвъртата беседа или в друга някоя. Едно име ще ви кажа, пригответе само сърцата си! Един ум трябва да имате всички! Туй име ще произведе във вас същия резултат, какъвто резултат произвежда онази бистра, студена водица за жадния пътник. Туй име ще произведе такъв ефект, такова утоляване на глада, каквото произвежда пресният хлебец за гладния човек. Туй име ще внесе едно осмисляне в живота ви, защото без вяра живота ви ще се обезсмисли.”

Забележки на съставителя:

* 1926 г. + 10 години = 1936 година, когато започва Гражданската война в Испания с участието на международния комунизъм и фашизъм на генерал Франко.

** Втората световна война започва на 1 септември 1939 г. с нападението на Германия срещу Полша и завършва на 9 май 1945 г. с капитулация на Германия.

13.11. КАК ПРИЕМАТ БЪЛГАРИТЕ СИЛА ОТ БЯЛОТО БРАТСТВО?

ГЛАС В ПУСТИНЯТА

**серия девета, 10 беседа от Учителя, държана на 12 декември, 1926 г.
в гр. София. София, 1929, с. 15–17.**

„Ако Христос не беше се жертвувал за човечеството, ако не беше се подложил на ударите на римските войници и не беше понесъл кръста, каква култура щяхте да имате днес? От ударите, които римските войници нанесоха на Христа, излезе сила, която се предаде най-първо на самите войници, а чрез тях и на цялото човечество. Тази сила се предаде по негативен начин. По същия начин днес българите приемат сила от Бялото Братство, към което отпавиха и продължават да отправят хиляди хули. Обаче, всички хора ще проверят Истината. Римските войници изчезнаха, Римската империя изчезна, обаче, Истината и до ден днешен съществува и се предава от човек на човек, от народ на народ. Ударите, които римските войници нанесоха на Христа, се предадоха и на цялото човечество, поради което днес хората страдат много повече, отколкото по-рано.

Днес хората са по-нещастни, носят повече страдания, отколкото във времето на Христа.

Съвременните хора имат скръб в сърцата си, а радост отвън. По-добре е, обаче, човек да има радост в сърцето си, а скръб отвън. Какво струват милиардите на някой човек, чийто стомах, дробове са развалени? Какво ще го ползува храната, която той дава на стомаха си? Най-последно,

какво ще му коштува знанието, което той има, ако мозъкът му е болен? Или, какво ще го ползува знанието, което има за живота и разбирането, кой живот е добър и кой лош, ако не може да го приложи в своя личен живот? Под добър, Божествен живот – разбирам този, при който всяка дума, всяко чувство и всяка мисъл е на мястото си, и от тях мога да се ползувам не само аз, но и всички около мене.

Смисълът на този живот не седи в многото, но не и малкото; смисълът на този живот не седи в силата, нито в безсилието. В какво седи тогава смисълът на Божествения живот? – В благородството на човешкото сърце. Ако всеки човек се заеме да изработи в себе си благородно и възвишено сърце, той ще познае истинското си положение като човек...”

V.

ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА

автор и съставител
ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА В БЪЛГАРИЯ

Вергилий Кръстев

1. Земетресения, земетръси – внезапно разрушение на земната повърхност.

Центърът на огнището се нарича **хипоцентър**, а вертикалната му проекция върху земната повърхност – **епицентър**.

2. За сравнение на земетресенията по сила, се използва скалата на магнитудите по Рихтер.

3. Разрушителните земетресения в България **след 1900 г.** са дадени в следната таблица, която ще ни бъде нужна впоследствие.

4. Ние ви представяме тази таблица:

Разрушителни земетресения в България 1900–1977 г.

Дата	Час	Минута	Район	Магнитуд /РИХТЕР/
31.03.1901	09	10	Шабла – Каварна	7,2
04.04.1904	12	03	Долината на Струма	7,3
14.04.1904	12	26	Долината на Струма	7,8
28.10.1905	09	27	Долината на Струма	6,4
05.02.1909	11	34	Ямболско	6,0
13.02.1910	09	52	Разложко	5,4
04.06.1913	11	33	Горна Оряховица – Търново	7,0
18.10.1918	20	58	Софийско	5,3
14.04.1928	11	00	Чирпанско	6,9
18.04.1928	21	23	Пловдивско	7,0
25.04.1928	11	26	Старозагорско	5,7
30.04.1956	03	50	Шабленско	5,5

04.03.1977	21	21	Свищовско /огнище пл. Вранча, Румъния/	7,1
03.11.1977	04	23	Велинград	5,3

5. Учителят П.К.Дънов изпраща писмо до Величка Стойчева на 10 април 1913 г., което представлява една задача, която никой не може да проумее за какво става дума, защото е един ребус.

То е публикувано в „Изгревът“, том XXI, с. 538–541 към кореспонденцията на Учителя до Величка Стойчева. Ние го публикуваме и тук.

6. В писмо на Учителя Дънов до Величка Стойчева от 21 април 1913 г., публикувано в „Изгревът“, том XXI, с. 539 (т. 35) съобщава, че „то има друг характер, и че има Божествени закони, които трябва да спазват постоянно в душата си“.

Съобщава, че няма да ги забравя и ще ги посещава. Разбира се не само физически, но и по духовен път чрез небесата. Той Се излъчва от тялото и за секунди пристига на точното място.

7. Писмо на Учителя Дънов до Кънчо Стойчев, който е съпруг на Величка от 11 май 1913 г., публикувано в „Изгревът“, том XXI, с. 540 (т. 36).

Съобщава, че върху ребуса ще се говори, когато се дадат всички отговори, т.е., когато действието се развие от начало до края. А дотогава ще се чака.

8. Писмо на Учителя Дънов до Величка Стойчева от 21 май 1913 г. Виж „Изгревът“, том XXI, с. 540 (т. 37).

Съобщава, че при задаването на ребуса е имал за цел да ги накара да мислят за великите неща в природата, която Бог е направил училище за добро.

9. Писмо на Учителя Дънов до приятелите във Велико Търново от 14 юни 1913 г. Споменава, че всички приятели в Търново са запазени невредими след земетресението на 1 юни 1913 г.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 541 (т. 38).

10. Намерихме същото писмо на Учителя Дънов до Величка Стойчева от 10 април 1913 г. в една запазена тетрадка от гр. Сливен. То е препис.

Приложени са бележки на съставителя на „Изгревът“, които ще публикуваме към тази точка.

11. **Бележки:**

Това е препис от Димитър Добрев – ръководител на Бялото Братство в гр. Сливен.

Отначало са записвали в една тетрадка Словото и думите на Петър Дънов.

Тази тетрадка са я изпращали в различни градове по график, за да може всеки град да си я препишат за ползуване.

Така са разпространявали в онези години Словото на Петър Дънов, понеже е по време на войните и не е имало печат. Така са съхранили много ценни материали от онова време.

Този препис е точен по оригинала.

Удостоверява се от Вергилий

12. Учителят Петър Дънов изпраща същото писмо, със същия текст и почерк до Елена Иларионова, съпруга на Костадин Иларионов от Велико Търново. При сравняване на двете писма се видя, че има малки изменения, което ни накара да публикуваме и двете писма, това до Величка Стойчева и това до Елена Иларионова.

13. Публикуваме писмото на Учителя до Елена Иларионова, отнасящо се за земетресението, извадено на ксерокс от нейната тетрадка.

14. В книгата „Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново“, том I, издание на Павлина Даскалова от Търново, от с. 271–274 бе публикувано страници от спомените на Елена Иларионова. Ето защо правим публикация и на тези страници дословно.

Тук Учителят разяснява накрая какво означават тези числа.

15. Разрешаването на ребуса от Петър Дънов е отпечатано в том I, с. 274–276 от книгата на Павлина Даскалова.

Това писмо Учителят е изпратил на Елена В. Русчева от гр. Варна на 18 юни 1913 г.

А Елена го изпраща до Велико Търново до Елена Иларионова в препис.

Разрешаването на ребуса се състои в това, че Учителят разяснява каква е последицата от земетресението.

А това е **настъпилото Възкресение**.

Как така? Гробовете, в които са били затворени хиляди души от миналото, се **отворили**. Тези човеци, които са били погребани с телата си, са останали свързани с душите си и са били с костите им в гробовете, при земетресението се освобождават от костите си. Тези души се освобождават от затвора и отиват в Невидимия свят. Така едни възлизат, а други слизат на Земята, като се обличат в човешки тела и се раждат чрез жените.

16. Това е една много голяма тайна.

Има го описано и в *Евангелие на Матей* гл. 28, ст. 2–3.

ст. 2 – „А ето, стана голем трус, защото ангел от Господа слезе от небето и пристъпи, отвали камъка и седна на него.“

ст. 3 – „Изгледът му беше като блескавица, и облеклото му бело като снег.“

А в гл. 27 от *Евангелие на Матей*:

ст. 51 – „И ето завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха.“

ст. 52 – „гробовете се разтвориха и много тела на починалите светии бяха възкресени.“

ст. 53 – „които като излезоха от гробовете след Неговото възкресение, влезоха в светия град и се явиха на мнозина.“

Казано е много точно и ясно, че след земетресението гробовете се разтварят, и онези, които са още в гробовете, свързани с костите, то възкръсват, като се освобождават и преминават в Невидимия свят.

В *Евангелие на Марка* гл. 15, ст. 37–38, четем,

ст. 37 – „А Исус като издаде силен глас, издъхна.“, ст. 38: „И завесата на храма се раздра на две, отгоре до долу.“ Въпрос, чрез каква сила се раздра и откъде тя дойде?

В *Евангелие на Лука* гл. 23,

ст. 45 – „Като потъмне слънцето, и завесата на храма се раздра през средата.“ Силата е една, и тя действа по един и същи начин.

В *Евангелие на Йоана* не се споменава за земетресението.

17. Изводът е, че при земетресението не само се освобождава голямо количество енергия, но от нея се отварят гробовете, и много от мъртвяците се освобождават от костите си и възкръсват като свободни същества.

За това Възкресение Петър Дънов в писмото Си от 18 юни 1913 г. съобщава, че чрез него се освобождават затворените души от миналото.

18. А сега ще обясня защо така свободно ползвам спомените на Елена Иларионова и имам ли това право. Имам го, и то лично от нея. Предала ми го е лично!

Аз съм този, който я накара да си напише спомените.

Беше дошла при Борис Николов към 1972 г. Борис също настоя, и тя обеща. Написа ги, и ги донесе на Борис. А той взе писалката и на корицата написа: „Вирго“ на кирилица, и на стенограма.

Той така се обръщаше към мене. А името ми е Вергилий. А дедо ми Кръстьо ми казваше „Вержо“. Да се чудиш, защо се обръщаха към италианското ми име с други италиански производни – Вирго и Вержо.

Аз съм я заснел тази тетрадка заедно с корицата и подписа на Борис Николов за доказателство. А писмата на Учителя до Елена и Костадин Иларионов, Марийка Марашлиева ги преписва от оригиналите цели 6 месеца.

После ги предадохме на Павлина Даскалова, за да ги приложи към материала, който трябваше да се публикува в поредния том на „Изгревът“.

Аз дадох заглавието на книгата „Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново“. Но дойдоха другите, които отклониха Павлина Даскалова, и тя тръгна по друг път.

19. В „Изгревът“, том XIII, с. 826–830, 830–871 има отдел „За ангелите небесни, за сестрите духовни, за демоните подземни“. Тук са включени онези неща с които човек трябва да се запознае преди да взема думата и да говори срещу „Изгревът“. И да го проучи основно!

Или си приятел на „Изгревът“ или си враг. Трето положение няма!

20. В „Изгревът“, том XXVI, с. 1008–1009 е публикувана статията „Добре, че те има!“ Това е един необикновен финал. По-добър засега няма. Особено обърнете внимание от точка 3 до точка 7 на с. 1009. Прочетете го не един път, не два пъти, а сто пъти, за да го запомните от сега до веки Веков.

Амин!

ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА
ОТ 10.4.1913 ГОДИНА

София
10 април 1913

Л. В. С. [Любезна Величка Стойчева]

Пиша ви тия редове, като имам предвид миналото, настоящето, бъдещето с неговите последствия.

Това е дълга история, през която човешката душа е минала, минава и ще мине. Вий живеете в един свят, който постоянно привлича вашите мисли, вашите чувства, вашите постъпки към своето битие.

Този свят, за който говоря, е проявление на Природата, която е майка на всички живи същества. И тя, както всички други майки, се интересува от своите деца. Създала им е много играчки за развлечение, ушила им е много дрешки за украшение, образувала е много сокове за прохладнение, много плодове за насищане. Сложила е богата трапеза на своите деца, да си похапнат, да си попият, да си починат, след това да идат да се поучат и да пороботят в нейната градина на живота и да принесат своите придобивки в нейния дом.

Сега, защо са играчките, защо са дрешките, защо са соковете, защо са плодовете?

Вий имате четири неща, които могат да се изразят в четири числа така: 1, 2, 3, 4 или $1+2+3+4=10$, на които общият сбор е десет.

А знаете ли какво представлява общият сбор на тия четири числа?

Играчките, това са действия, дрешките, това са оформявания, соковете, това е растение, плодовете, това е завършване.

Сега, важно е с какъв род играчки трябва да се занимава едно дете, с какъв вид дрехи се облича, с какви сокове да се пои, с какви плодове да се храни. С какво да се учи и какво да работи.

Нашият предмет естествено се дели на две части.

В първата влизат играчките, дрешките, соковете, плодовете.

Във втората – учение и работа.

Сега, за по-лесно разбиране, можем да ги представим в два реда числа.

Първия: 1, 2, 3, 4.

Втория: 5, 6.

Да направим едно малко изчисление: $1+2+3+4=10$; $5+6=11$; $11+10=21$.

И в тая задача имате един отличен метод да направите живота си пълен и сполучлив, ако само можете да турите всяко нещо на неговото място. Но ще кажете: „Желаем да знаем добре.”

Сега, вий на първо място разгледайте цветовете на плодните дървета и вижте по колко листа имат цветовете им и по колко тичинки, и после пак ще говорим.

Сега да се повърнем на първата част на нашия предмет. Играчките винаги трябва да съответствуват на природата на децата. На момичето – кукла, на момчето – конче; на момичето – рокля, на момчето – гащи. Приядение, и на двете храната – една: сокове и плодове.

Но в нашите размишления се появява една нова група, която иска да вземе участие. Играчките, дрешките изискват ум; соковете, плодовете – топлина. Да ги представим тия юнаци пред вас, като войници в една проста ученическа задача.

Първо: играчки, дрешки, сокове и плодове: $1+2+3+4=10$.

Второ: учение и работа: $5+6=11$.

Трето: ум и топлина: $7+8=15$.

А знаете ли какво означават тия три сбора? Те означават Бог, борба, Посвещение.*

А можете ли вий да намерите отношението на тия думи една към друга?

Който разреши правилно тоя ребус, **ще получи една награда от мен**. Аз искам всички вий да мислите право, да чувствувате право, да постъпвате право. Право като говоря, то е по отношение на законите, силите и причините на самите неща – които съществуват в Божествената Природа.

Прочетете това писмо на всички приятели и онези, които искат да се завземат да разрешават ребуса – могат да си препишат писмото. Моя отличен поздрав на всички ви без разлика – за светлите настъпващи дни. Ний ще продължим нашата започната беседа идния път.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

***Обяснение на ребуса от Вергилий Кръстев:**

$1 + 2 + 3 + 4 = 10$ – Бог

$5 + 6 = 11$ – Борба

$7 + 8 = 15$ – Посвещение

$13 - 16 = 36$

Учителят изпраща ребус за решение на задачата за предстоящото земетресение в гр. Търново от 1 юни 1913 г.

Никой не решава ребуса.

Идва земетресението и после Учителят в друго писмо обяснява ребуса.

Числото 13 се отнася за 1913 г.

Числото 16 показва, че земетресението ще почне на 1-ви, но в шести месец, и ще продължи 36 дни, видно от числото 36.

**ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА
ОТ 21.4.1913 ГОДИНА**

София
21 април 1913

Любезна В. Стойчева,

Получих последното ви писмо от 17-тогo. Всяко добро дело се възнаграждава и приноси добри плодове отпосле. Вий нема освен да се радвате, че Господ е бил с вас през всичкото време на вашата работа за Него. Желая да имате твърда и непоколебима вяра и да не падате духом. Моето писмо, отправено до вас, което ви е произвело тъжни мисли има съвсем друг характер. То съдържа общи истини, които не се отнасят лично до никого. Вий мислете тъй както децата – когато някой голям облак засени слънцето, те мислят, то не е вече разположено да свети и се радва на тях.

Имайте онова търпение, което дава мир на душата. **Има Божествени закони, които трябва да спазваме постоянно в душата си.**

Законът е: Любовта Любов ражда, но Любовта в която Бог се проявява има за задача спасяването на света.

Тази Любов е постоянна и тя носи в себе си всичкия живот и тя е обща на всички души. Мен ме радват добрите усилия, които всички правите за доброто на другите. Аз познавам добрите страни на вашата душа. И всяко добро усилие от ваша страна е един подтик да ви доведе по-близо до великата Истина на Живота.

Казано е: Истината ще ви направи свободни. Работите ще се оправят, макар и да изглеждат забъркани – в това не се съмнявайте. Всичко ще се изведе на добър край.

Ако Пеню напусне Бургас, то е пак за добро. Той ще работи и там, гдето ще иде. Ний трябва да седем на всякъде. А вий не се опасявайте – гдето и да идете, **Аз нема да ви забравя, ще ви посещавам.** Нека изпълним волята на Небесния Баща. Аз мисля да изляза, но не съм определил времето. Имам още малко работа, която трябва да се привърши. Отсега трябва вече да се готвим за събора и да се молим на Господаря на Нивата да уреди всичко добре и благополучно. Да премахне големите спънки на пътя.

В.В. [Ваш верен]
(Свещеният подпис) П. К. Дънов

**ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО КЪНЧО СТОЙЧЕВ
ОТ 11.5.1913 ГОДИНА**

Любезни К. П. Стойчев,

Получих вашето писмо. **Върху ребуса ще говорим**, когато се дадат **всичките отговори**. Всяко добро усилие, в каквото и направление и да се извърши, все принася своите добри плодове. В живота има много задачи да се решават, много цели да се постигат, много работи да се завършват. Човек е като плодно дърво, при всяко лято трябва да цъфти, върже и дава плод. Господ е всичко добре наредил, и който разбира пътищата Му, ползва се от Неговите блага, а който не – страда. Който ги следи, въздига се, а който ги изоставя, спъва се. Ходете във виделината, която имате, и всичко ще се преобърне като на зазоряване.

Моя поздрав на Величка и вам, а така и на Стефка. Поздрав на Приятелите!

П.К.Дънов

София
11 Май 1913

**ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ДО ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА
ОТ 21.5.1913 ГОДИНА**

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Моето желание **при задаването на ребуса** бе вий да се ползвате като мислите върху великите неща в природата, която Бог е направил **училище за добро**. И когато човек мисли, той трябва да разтваря всичките прозорци на своята душа, за да може Божествената виделина свободно да влиза и озарява всичките кътчета на Неговия ум. Човек е като плодно **дърво**, което трябва да се посее, да изникне, да порасте, да цъфне и да даде плод, едно – 30, друго – 60, а друго – 100. И по този начин човек се учи на Божиите пътища. За други няма защо да се смущавате. **Политическите работи това са ветрове, които периодически веят в едно или друго направление. Тяхната цел е да става проветрение в светът.** По някой пъти вятъра може да е слаб и да произвежда една приятна хладина, а по някой пъти може да е цяла стихия, която да подигне цял облак от прах. Но тия неща са естествени. Прахът е потребен за образуването на водните капки. Гледайте на всички явления от добрата и полезна страна. Всичко Господ урежда за добро. Няма нужда да бъдете дребни и обезсърчени. Вярa и надежда, добрите дни са на бъдещето. Бъдете радостни и весели в безбройните добрини, които Господ е изпратил на всички, според Своята безгранична Любов и обич към човешките души. Нека мислите ви и желанията ви всякога да бъдат насочени към това, което е полезно, което е добро, което е благо, което е благородно и доброволно пред Бога, Спасителя на всички. И колко добре е изразил Духът тая мисъл чрез устата на великия Учител на човечеството: Това е Живот вечен, дето да познаят Тебе Единаго Истинаго Бога и Христа, Когото си пратил. Нека да говорят мислите, нека

да говорят чувствата и нека да говори и душата чрез своите уста. **Нека всичко, което се върши, да е благоприятно пред лицето на Бога. Аз всякой ден изпращам добрите си мисли към всички.** И зная, че всички са получили повече, отколкото заслужават, а като е така, да благодарят всички на Господа Бога Единния Спасител. Всички са опитали закрилата и обичта Божия. Той е показал своята вяност и голяма грижливост. И бъдещето е в Неговите ръце. А като е така – бъдете уверени, че и то ще е добро. Защото Господ е велик и по ум и по Дух и по сила.

В.В. [Ваш Верен] (Свещеният подпис) П. К. Дънов
София

ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ ОТ 14.6.1913 ГОДИНА

14/6 – 913 г.

Да не оскудява вярата Ви. В края Господ всичко ще преобърне на добро. Работите ще се оправят, те са вече в най-високата точка на своя развой. **Всички приятели в Търново са запазени невредими.** Минали са през изпита добре и сега са бодри и весели в милостта на Онзи, Който ги е избавил. Божиите пътища са непостижими. Повидому всичко върви на зло, но всъщност всичко е добре. **Защото сам Господ ръководи работите, а там, гдето Той работи, всичко става добро. Аз ви имам предвид всички.** Трябва да помогнем на всички ония, които имат най-голяма нужда. Съдействайте и вие там всички.*

П.К.Дънов

Бележка на съставителя:

Търновското земетресение е на 1 юни 1913 г. Учителят в едно писмо обяснява ребуса. Числото 10 е „Бог“, 11 е „борба“, 15 е „посвещение“. Обяснява, че в 10 часа започва земетресението, 11 е първият земен трясък и ще продължи до 15 часа.

1.2. СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА ОТ НЕЙНА ТЕТРАДКА

ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ДО ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА ОТ 9 АПРИЛ 1913 ГОДИНА

Л. Е. И. [Любезна Елена Иларионова]

Пиша ви тия редове, като имам предвид миналото, настоящето и бъдещето с неговите последствия. Това е дълга история, през която човешката душа е минала, минава и ще минава.

Вие живеете в един свят, който постоянно привлича вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки към своето същество.

Това е проявление на Природата, която е майка на всички живи същества и тя като всички други майки се интересува от своите деца. Създава им е за забава, за прехрана, за наука много неща. Много играчки за развлечение. Ушила им е много дрешки за украшение. Приготвила е много сокове за прохлада и плодове за наслада. Сложила е богата трапеза на своите деца да се нахранят – насладят, да си починат – поспят. Да идат

след това на училище, да се позанимаят, да се поучат в нейната градина на живота, да поработят и да пренесат своите придобивки в своя дом.

Сега защо са играчките, защо са дрешките, защо са соковете, защо са плодовете, защо е науката, защо е работата?

На първо място вие имате два отдела, които могат да се изразят с шест числа.

Първият включва четири – 1, 2, 3, 4.

Общият им сбор възлиза на десет – $1+2+3+4=10$.

А знаете ли какво означава този общ сбор на тия четири числа?

Играчките, това са първите занятия. Дрешките, това са първите упражнения. Соковете, това са първите радости. Плодовете, това са първите придобивки. Сега важно е с какъв род играчки трябва да се занимава едно дете. С какви дрехи да се облича, с какви сокове да се пои и с какви плодове да се храни. С какво да се учи, какво да работи!

В първата част, казахме, влизат: играчките, дрешките, соковете и плодовете.

Във втората – науката и работата, или трудът. И тъй ние можем да изложим тия два отдела в числа.

Първият – 1, 2, 3, 4.

Вторият – 5, 6.

И да направим едно малко пресмятане, понеже и Господ със сметка е направил този свят. И тъй: $1+2+3+4=10$; $5+6=11$.

И така пред вас стои един отличен метод за самовъзпитание, пълен с големи богатства. Метод, който ако да можете да го разгласите и приложите, щяхте да станете по възможност най-добрите, най-правдивите, най-любящите, най-мъдрите, най-истинолюбивите и бихте превърнали вашият живот на Рай. Колко са съблазнителни тия думи, ще кажете вий. Кажи ни го, Учителю, и ний веднага ще го приложим в света, първи ще станем. Ще ви го кажа. Само искам да научите добре да пресмятате числата.

Сега вие на първо място прегледайте на плодните дървета цветовете им по колко листа и личинки имат. След това пак ще говорим.

Сега да се повърнем на първата група. Играчките трябва винаги да съответстват на природата на децата. На момиченцето – кукли, на момченцето – конче. На момичето – рокля, на момчето – гащи. При ядене – и на двете сокове и плодове.

Сега да дойдем до друг род размишления. Играчките, дрешките изискват ум, а соковете, плодовете – топлина. Значи на сцената излиза третата група, която настоява да вземе участие във вашия живот. Да представим тая философска работа в прости ученически задачи. Първо: играчки, дрешки, сокове, плодове –

$$\begin{array}{rcl} 1 + 2 + 3 + 4 & = & 10. \text{ Второто: учение, работа –} \\ 5 + 6 & = & 11. \text{ И третото: ум и топлина –} \\ \hline 7 + 8 & = & 15 \\ 13 \quad 16 & = & 36 \end{array}$$

А знаете ли тия три сбора какво означават?

Те значат: Бог, борба, посвещение.

А можете ли да намерите отношенията на тия думи една към друга?

Можете ли се постара да разрешите тая малка загадка? Който я реши, ще му дам определена награда. Искам всички да мислите право, да чувствате право, да постъпвате право. Като говоря право, то е по отношение на силите, законите и причините на самите неща.

След тази задача ще следваме другата следния път.

Прочети това на всички приятели и който иска да се занимава, може да си препише писмото и да мисли, работи и почива.

Поздрав на всички без изключение за светлите дни!

Свещеният подпис. П.К.Дънов”

Стана силно земетресение в Търново на 1 юни 1913 година. След силните трусове Учителя дойде. Те продължаваха, макар и по-слаби. Природата още бушуваше. Проливните дъждове, бурите, светкавиците и гръмотевиците не спираха. При силна буря, която разваляше купи сено и отнасяше снопите от нивите. Учителя стана, отиде малко по-горе на Картала, повдигна ръцете си нагоре, раздвижи ги на разни страни и като се завърна, каза: „Не се страхувайте, изпратихме бурята другаде.” И действително тя престана. Това зачуди всички, които бяха наоколо под палатките.

През време на земетресението Учителя ми даде да се моля със 121 псалом. Тогава ми каза: „Затова те изпратих да си дойдеш в Търново, за да видиш едно събитие, което става на хиляди години веднъж и то беше отдавна отбелязано в анализите на Природата.” – „Защо не ми го казахте, Учителю?” – „Аз ти писах и ти определих годината, месеца, деня, когато ще стане. Дай писмото със задачата, която ви дадох да решавате. Числото 13 означава годината, която ще стане.

$$\begin{array}{rcl} 1 + 2 + 3 + 4 & = & 10 - \text{Бог} \\ 5 + 6 & = & 11 - \text{борба} \\ 7 + 8 & = & 15 - \text{посвещение} \\ \hline 13 \quad 16 & & 36 \end{array}$$

Числото 16 показва първия ден от шестия месец – 1.06.

Числото 36 показва колко дни ще продължат трусове.

Числото 10 означава, че в 10 часа започва земетресението (тогава се чуваха подземни гърмежи).

Числото 11 означава часа на първия силен трус, който пръдължи до 15 часа.” И всичко това стана с най-голяма точност, както бе определил Учителя в задачата.”

Писмо

София

10 Април. 1913 г.

Л. В. С.

Писма ви тук редове, като имаме прту
вънзи мислата, настоящето бъдещето
и неговият последици

Това е една история, пртга която го-
вимащата Едуна е мисла, мисла и не
мисли. Вий чувствите в един свят, който
постоянно привлича всички мисли, всички
чувства всички постъпки към своето
битие. Този свят, за който говор, е прояв-
ление на строгостта, която е майка на
всички други същества. И тъй както всички
други майки се интересуват в своите деца
Създава или е много много за разби-
яние, очила или е много откъде да из-
отражение, образуват е много сакове за
приключване, много модела за маси-
ране. Създава или е богата опротежа
на своята Едуна да си похитат да са

Корица на тетрадка със спомени на Елена Иларионова,
надписана от Борис Николов със сигли и името Вирго,
т.е. Вергилий Кръстев

— 94 —
Вирго

Вирго —

Спомени на Ел. Иларионова
— саморъчно написани

2. ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО*

ВСЕМИРОВИЯТ Учител Беинса Дуно и Велико Търново.
документална хроника. състав. Павлина Даскалова. ред.
Димитър Калев. [Варна]: Алфиола, 1995. Т. 1, с. 271–276.
ISBN 954-8139-10-3

Учителят предсказва земетресението, станало на 1 юни в Търново, още в писмо до Елена Иларионова от 9 април, в което под формата на задача дава точния ден, час и минута на земетресението.

2.1. ИЗ СПОМЕНИТЕ НА СЕСТРА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

През пролетта на 1913 година заминах при снаха си в София. Сестра Гумнерова ме покани на обяд и да пренощувам, та на другия ден да отидем при етърва й, която много искала да ме види.

Учителят живееше у Гумнерови. На обяд имаше около 20 братя и сестри.

Стана въпрос за заминаването на някои, а Учителят ги задържаше.

И аз се одумах да се завърна в Търново. „Да – каза Учителя, ти трябва да си отидеш.“ Повика ме после при себе си и сериозно ми каза: „Ти защо стоиш в София? Пушекът на каменните въглища ли ти харесва или що? Още утре да си заминаваш!“ Аз му казах, че стоя в София за полесно съобщение с Костадин и брат ми, които бяха на фронта.

„Ти ли ще ги пазиш? Аз бдя над тях и Костадин ще се завърне невредим, и косъм от главата му няма да падне. Още какво искаш?“

Тогава замолих Учителят да запази и братята ми, които бяха на опасни места на фронта. Той се позамисли и каза: „Да, брат ти Асен има малко карма.“

Аз извиках: „Учителю, искам да се завърне жив!“ „Добре, – ми каза той – единият ти брат ще се завърне малко ранен в ръката.“

И действително, Иван дойде в Търново на лечение между болните и ранени войници, ранен в ръката при Одрин.

После Учителят продължи: „Одрин ще падне и ти трябва да си в Търново, там да посрещнеш падането му. Това никому няма да обаждаш.“ Тогава сам ме заведе при снаха ми и съобщи, че още сутринта трябва да си замина.

На другия ден бях вече в Търново. След няколко дена получих писмо от Учителя със следното съдържание:

9.IV.1913 г.

Л.Е.И. – [Любезна Елена Иларионова]

Пиша ви тия редове, като имам предвид миналото, настоящето и бъдещето с неговите последствия.

Това е дълга история, през която човешката душа е минала, минава и ще минава. Вий живеете в един свят, който постоянно привлича вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки към своето същество.

Светът, това е проявление на природата, която е майка на всички живи същества. И тя, както всички други майки, се интересува от

своите деца. Създава им е за забава, за прехрана, за наука много неща, много играчки за развлечение, ушила им е много дрешки за украсение, приготвила е много сокове за прохлада и плодове за наслада. Сложила е богата трапеза на своите деца да се нахранят, насладят, да си починат, поспят, да идат след това на училище, да се позанимават, да се поучат, да идат в нейната градина на живота, да пороботят и да принесат своите придобивки в своя дом.

Сега, защо са играчките, защо са дрешките, защо са соковете, защо са плодовете, защо е науката, защо е работата?

На първо място, вий имате два отдела, които могат да се изразят с шест числа.

Първият включва четири: 1, 2, 3, 4.

Общият им сбор възлиза на десет. $1+2+3+4=10$.

А знаете ли какво означава този общ сбор на тия четири числа? Играчките, това са първите занятия; дрешките, това са първите упражнения; соковете, това са първите радости; плодовете, това са първите придобивки.

Сега, важно е с какъв род играчки трябва да се занимава едно дете, с какви дрехи да се облича, с какви сокове да се пои и с какви плодове да се храни, с какво да се учи, какво да работи?

В първата част, казахме, влизат играчките, дрешките, соковете и плодовете.

Във втората – науката и работата или трудът. И тъй, ний можем да изложим тия два отдела в числа.

Първият: 1, 2, 3, 4; вторият: 5, 6 и да направим едно малко пресмятане, понеже и Господ със сметка е направил тоя свят.

И той $1+2+3+4=10$, $5+6=11$.

И така, пред вас стои един отличен метод за самовъзпитание, пълен с големи богатства. Метод, който ако да можете да го разгатнете и приложите, щяхте да станете по възможност най-добрите, най-правдивите, най-любящите, най-мъдрите, най-истинолюбивите и бихте превърнали вашия живот на рай. „Колко са съблазнителни тия думи. – ще кажете вий – Кажете ни го, Учителю, и ний веднага ще го приложим и в света първи ще станем.“ Ще ви го кажа, само искам да се научите добре да пресмятате числата. Сега, вий на първо място прегледайте на плодните дървета цветовете им: по колко листа и личинки имат. След това пак ще говорим.

Сега да се повърнем на първия урок. Играчките трябва винаги да съответствуват на природата на децата. На момиченцето – кукли, на момчето – конче. На момичето – рокля, на момчето – гащи. При ядене и на двете сокове и плодове.

Сега, да отидем до друг род размишления. Играчките, дрешките изискват ум. А соковете, плодовете – топлина.

Значи, на сцената излиза трета група, която настоява на своето право да вземе участие във вашия живот. Да представим тая философска работа в прости ученически задачи.

Първо, играчки, дрешки, сокове, плодове: $1+2+3+4=10$.

Второ, учение и работа: $5+6=11$.

Трето, ум и топлина: $7+8=15$.

А знаете ли тия три сбора какво означават? Те значат: Бог, борба, посвещение. А можете ли да намерите отношенията на тия думи една към друга? Можете ли се постара да разрешите тая малка загадка? Който я реши, ще му дадем определена награда. Искам всички да мислите право, да чувствувате право, да постъпвате право. Като говорям право, то е по

отношение на силите, законите и причините на самите неща. След тая задача ще следваме другата следния път.

Прочети това на всички приятели и който иска да се занимава, може да си препише писаното и да мисли, работи и почива.

Поздрав на всички без изключение за светлите дни.

2.2. РАЗРЕШАВАНЕ НА РЕБУСА ОТ П. К. ДЪНОВ

Във връзка с тези събития сестра Елена В. Русчева от Варна пише на Е. Иларионова и ѝ изпраща текста на писмо от Учителя до тях.

Варна, 18.VI.1913 г.

Драга сестро Еленке,

Няколко дена след земетресението Васил писа на г-н Дънов за станалото събитие и в отговор получихме писмо, препис от което ти изпращам тук. Понеже ние не сме сега в Търново, то те моля дай и на другите братя и сестри да го прочетат или препишат:

Текст на писмото от Учителя

Вий преминахте през един изпит, през едно кръщение в Търново.

Това, което придобихте, с пари не се купува.

Това са редки събития в живота, които стават при особени епохи и имат особено значение.

Това са велики дела Господни.

Аз го наричам Възкресение. Гробовете, в които бяха затворени хиляди души от миналото, [се отвориха]. Тези души се освободиха от затвора и възлязоха в живота на Божията благодат. Едни слизат, други възлизат. Такъв е великият закон на въздигането и възраждането.

Нека помни Търново Господното посещение за свобода, че животът не е в имота, но в Любовта – да обичате ближните си. Търново не изгуби, а спечели. Мислите на образования свят сега са съсредоточени към него. Това е то Третото Божие Царство; сега стават неговите разграничения. Не бойте се, бъдещето носи велики блага в себе си за всички. Старите дрехи ще се заменят с нови. Дребнавото ще се замени с великото и благородното.

Това е ребусът, който бях ви задал да го разгадавате.

Разбирате ли сега думата Бог, Борба, Посвещение? Да, имате вече ясна представа. От невидимия свят си го разгадаха в своята ясна форма. Числата сега са ясни и разбираеми с останалите пояснения. В числата имахте определени годината, месеца, деня и часа, когато ще стане казаното. Това събитие беше отбелязано отдавна в Аналите на Природата. И то иде навреме.

Вие опитахте сега Господа и видяхте, че е благ и че Той е в сила посред най-тежките условия в живота да ви избави в безопасност. Които слугуват Нему, никога няма да се посрамят.

Имайте вяра жива, защото тя е носителка на живота. Научете се да се не грижите за много неща.

Сега опитвате, че малко е потребно човеку. Научете се да сте винаги благодарни. Аз сега ви излекувах вече от много недъзи и това беше моето желание: да опитате и видите това, което никога не бяхте видели. Ето защо се забавих тая година. Аз желая хората да живеят братски.

Омразата, алчността, злословията, лошите съревнования не ползват. Благодарете на Господа, славете Го в душата си, благославяйте Го в духа си, любете Го в сърцето и възлагайте упованието си в Него. Започнете вече с Новия живот, който ви се дава, употребете го за добро.

Не се обезсърчавайте, не гледайте мрачно на бъдещето, то е светло; утешете и укрепете всички, насърчете ги; кажете им, че което Господ е определил, никой не може да развали. Господ ще поправи всичко, Той ще възвърне изгубеното и ще утеша наскърбените и нажалените, и ще промисли за всички.

Да го благославят всички; Той ще положи своята милост. Нека не грешат. Старото мина.

Поздрави всички приятели и им чети моето писмо до вас; то е едновременно и за тях.

В.В.: Подпис (П. К. Дънов)

Елена В. Русчева

3. ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ С БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ”

3.1. РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Човек в себе си има един барометър. Ако ти е тягостно, дъжд ще има. Ако ти смъди пръстта, или коляното, или главата, показва промяните, или земетресения ще има. Когато хората са много чувствителни – усещат. Като не знаят това, хората не могат да си обяснят страданията. След земетресението в Търново като отидох там, кучетата лаеха, петлите пееха, магаретата ревяха, това са барометри, които говореха, че няма да се влоши положението. Петлите са авторитет. Птиците разбират, кога ще се развали времето, те вземат храна за повече време. В животните има нещо по-определено за метеорологията. Пчелите кога ще се развали времето, те тичат на струи в кошера. Паякът кога ще се развали времето удвоява нишките на мрежата си и се крие горе. А когато ще се оправи времето, то застава като цар в средата.

Боли те гърба, ще се развали времето. Човешкият организъм е една електрическа батерия, понеже не е разпределено равномерно, то като се съединява с атмосферното електричество, се образуват като искри, бодежи то са електрически токове. Много от вашите страдания природата като ги гледа, тя се смее, тя слага нещо във вас. Човек трябва да оставя много работи в своето подсъзнание.

Неразбирането носи скръбта.

Разбирането носи радостта.

3.2. ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ В ТЪРНОВО. БИТ НА БЪЛГАРИНА

ПО-ДРАГОЦЕНЕН. 31. беседа от Учителя, държана на 15 април 1928 г. – В: Дънов, Петър. Синове на възкресението. десета серия, том 3. София, 1934, с. 228–229.

„Казано е в Писанието: „В дома на Отца моего много жилища има.“ Значи, на небето за всеки човек е пригответено по-красиво жилище от това, което има на земята. Но сега, бъдете доволни от тия, които имате на земята.

„Животът е по-драгоценен от храната.“ Затова, на всички съвременни хора по целия свят казвам да не правят високи къщи, защото няма да мине много време, земната кора ще претърпи големи огъвания, и от тези къщи нищо няма да остане. Всички високи къщи ще се съборят, камък няма да остане от тях.

Къщите, които за в бъдеще се строят, трябва да бъдат най-много един етаж и половина високи и не много масивни, защото ще се разсипят. Иде време, когато земната кора ще се огъва, а заедно с нея и вие ще се огъвате.

Две години преди Търновското земетресение дойде при мене една позната госпожа да ме пита, какъв съвет ще й дам за строеж, искала да си строи къща. Аз й казах да почака известно време, да не бърза да си прави къща. Тя ме послуша и отложи строежа за неопределено време. Наскоро след това стана земетресението в Търново, от което много къщи пострадаха. Като мина земетресението окончателно, тя си построи нова къща, а същевременно поправи старата си къща, която беше пострадала от земетресението. Ако не беше ме послушала, тя нямаше да има нито нова, нито стара къща. И двете къщи щяха да пострадат от земетресението.

Сега и на вас казвам: не си правете високи, масивни къщи! Във време на земетресение, за предпочитане са низки, не толкова масивни къщи. Този съвет се отнася до разумните хора, които са готови да слушат, а за останалите, които не искат да слушат, никакъв съвет не давам, те са свободни да си правят къщи, каквито искат.

Разумният човек не трябва да насочва ума си към материалните блага, защото те ще го спъват в духовното му развитие.

По-добре е човек да развива Божествената Любов в себе си, отколкото да придобива външни богатства.

По-добре е човек да усилва разумността си, отколкото физическата сила. За обяснение на тази мисъл, ще приведа следния пример.”

3.3. „ВЪВ ВРЕМЕ НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ СЕ ОТДЕЛЯ ГОЛЯМО КОЛИЧЕСТВО ЕНЕРГИЯ”

БУДНИЯТ ДЕН. 22. лекция от Учителя, държана на 20 април, 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Божествената мисъл. лекции от Учителя на Младежкия окултен клас, година 7 (1927–1928), том 1. София, 1942, с. 228–231, 244.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
Размишление.

1)

„Казано е в Писанието: „Разумните ще разберат.” Ние желаем всички хора да бъдат разумни, да разберат великата истина, за която са дошли на земята. Всеки човек, трябва да има правилно разбиране за своя живот. Не разбира ли живота си правилно, той всеки ден ще се натъква на разочарования.

Сега ние говорим на онези хора, на които съзнанието е пробудено. – Защо? – Защото истински човек е онзи, на когото съзнанието е пробудено. Той е излязъл от животинското си състояние, т.е. от онова състояние, когато е живял без закони и правила, когато не е разбирал живота. Разумният, истинският човек се отличава по това, че живее по вътрешни, Божествени закони и правила, чрез които съзнателно се ограничава. Понякога човек сам себе си не разбира и се чуди, защо се натъква на недоразумения и противоречия. Много естествено. Той иска да бъде господар, да бъде щастлив, без да се подчинява на вътрешните закони. Какъв господар е този, който при най-малкото изпитание бяга? Къде остава неговата сила и мощ, неговото господарство? Започне ли земята да се тресе, всички живи същества бягат: и хора, и животни, и буболечици. И щурецът бяга от дупката си. Всичко живо излиза от скривалището си и бяга.”

2)

„Коя е причината за страха от земетресенията? Във време на земетресение, се отделя голямо количество електричество. Животните, както и хората, възприемат това електричество и, за да се освободят от него, като от голям товар, те бягат. При движението си от едно място на друго, те се освобождават от излишното електричество. Природата е вложила страха в животните, за да ги освободи от нещастията, което би ги сполетяло при великата работа, която тя върши. В този случай, страхът е на място.”

3)

„От гледището на целокупния живот, земетресението, като промяна в природата, е велико дело. Всички велики работи в природата започват със земетресения. Ние живеем в началото на великите работи, отдалеч чуваме чуковете на майсторите, които работят.

Хората се страхуват от земетресенията, но има нещо по-страшно от външните земетресения. Представете си една млада мома, едва влязла в живота, се влюби в един момък и след година-две тя преживее някакъв крах в чувствата си: животът ѝ се обезсмисля, надеждите ѝ пропадат, мечтите – рухvat. Тя чувствава, че сърцето ѝ е разкъсано, намира се пред развалините на своя живот и желае да умре, отколкото да живее с разрушения в себе си. Какво е станало с момата? – Земетресение в чувствата ѝ. Външно погледнато, всичко е в ред и порядък, разрушението

е станало вътре някъде. Момата мисли, че в нея е станало голямо, непоправимо разрушение, но то не е видимо, не е реално за другите хора. То може лесно да се поправи."

4)

"Страшни са земетресенията в чувствата на човека, но и тук природата работи разумно и целесъобразно. Тя има пред вид да научи човека, кои желания са законни и съществени и кои – не са. Всяко чувство и желание, които не вървят по законите на великата природа, са незаконни и несъществени и са осъдени на разрушаване. Който има такива желания, той е осъден на страдания. Като страда известно време, той ще разбере, че се намира на крив път, и ще се оправи."

5)

"Знайте, че за вас се интересуват множество разумни и възвишени същества и всеки момент ви помагат. Вие не ги виждате, но трябва да знаете, че успехът ви в живота се дължи на любовта и грижите им към вас. Отношението им към вас е същото, каквото е отношението на родителите, на братята и на сестрите към добрия син и брат. Той отива в странство да се учи, но е подкрепен от любовта на своите любими родители, братя и сестри, приятели. Като чувства тяхната любов, той учи повече за тях, отколкото за себе си. Като се върне от чужбина, всички му се радват. Ако поддържате същото отношение и към съществата от разумния свят, които ви обичат, животът ви коренно ще се измени."

Понякога човек се чувства самотен, изоставен. Това е общо чувство, което изпитват всички хора, не само някои лица. Това чувство изпитва и малкото дете, когато майка му го отделя от гърдите си и го туря в люлката. Това изпитва и детето, което прохожда. Щом стъпи на краката си, майката не го носи вече на ръце. Тя прави това съзнателно, привиква детето си към самостоятелен живот. Ако цял живот го държи на ръце, то ще стане инвалид. Ако майката постъпва разумно с детето си, как трябва да постъпва великата, жива природа с нас?"

6)

"Следователно, който се стреми към новите идеи, трябва да съзнае положението си, като дете на разумната природа, която има любов и грижи към него, по-големи от тези на майката. Щом съзнава това, той трябва да бъде в съгласие с нея и да се подчинява на нейните закони. Свърже ли се с природата, човек отваря сърдцето си за всички живи същества. Той гледа на тях като ценни книги."

7)

"Те разбират, че най-ценното нещо, което им е дадено, е животът. Обаче, той може да се запази само с доброто и правдата. Праведни хора се търсят днес, и то не десет, но стотици и хиляди. Праведните, добрите и разумните ще спасят света от ударите на земетресенията и от ударите на съдбата. Бъдете готови всеки момент да посрещнете Бога, вашия Баща, с любов. Христос казва: „Блажен е онзи роб, когото господарят намери, че прави това, което му е заповядал." Това значи: бъдете будни да посрещнете новия ден, новия живот, който иде в света."

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът."

3.4. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „БУДНИЯТ ДЕН”

1). Истинският човек е онзи, на който съзнанието е пробудено. Това е будният ден за него, денят на пробуждането.

2). По време на земетресението, се отделя голямо количество електричество. За да се освободят от него, всички бягат.

3). Земетресението е велико дело. Всички велики работи в природата са започвали със земетресения.

4). Вътрешните земетресения са по-страшни – земетресенията в чувствата вътре в човека.

5). За да се справите, за вас се интересуват множество разумни и възвишени същества от Небето. От тях зависи вашия успех. Ако имате добро отношение към съществата от разумния свят, животът коренно ще ви се промени.

6). Свърже ли се човек с природата, трябва да бъде в съгласие с нея, и да се подчинява на нейните закони и отваря сърцето си за всички живи същества.

7). Праведни хора се търсят днес. Те ще спасят света от ударите на земетресенията и от ударите на съдбата.

3.5. „ПРИЧИНАТА ЗА ЗЕМЛЕТРЕСЕНИЯТА В КОЯ И ДА Е ЧАСТ ОТ ЗЕМНОТО КЪЛБО СА ВСИЧКИ ЖИВИ СЪЩЕСТВА”

**ЗА СЪДБА ДОЙДОХ. 1 [беседа държана от Учителя
на 22.IV.1928 г., София]. София, 1928, с. 1–13.**

1)

„Сегашният свят, в своята целокупност, е създаден върху едно велико начало, което показва, че между всички области на живота, или между всички негови проявления, далечни или близки нам, има тясна връзка. Когато се говори за връзка, трябва да се знае, че връзка се прави между разумни явления. Всяко явление има своя причина и последствие.

Ние можем да разделим явленията на три категории: материални явления, в проявлението на които съзнанието не взема участие, но има малко съприкосновение с тях; духовни явления, в проявлението на които съзнанието действа отвън.”

2)

„Съвременната наука засяга само двата рода явления – материалните, в които съзнанието не участва, и духовните, при които съзнанието участва само отвън.”

3)

„Сега, в тия времена, които преживяваме, всички хора се интересуват живо от това, какво ще кажат учените за землетресението. За да не покажат своето невежество, учените казват, че ставали някакви размествания на пластове, че огън имало в земята и т.н.

Казвам: така е, и разместване на пластове става, и огън в земята има, но същинската причина на землетресенията не е нито в разместването на пластове, нито във вътрешния огън на земята.”

4)

„В Божествения език думата смърт не съществува. Хората сами създадоха тази дума. Тя съществува само в човешкия език. В Божествения

език не съществува и думата землетресение. И тази дума създадоха хората.

Причината за землетресенията, в коя и да е част от земното кълбо, са всички живи същества. Те създават землетресенията. Чудни са хората, които търсят причината на землетресенията другаде, а не в себе си.

Отрицателните мисли, чувства и действия на хората влияят върху земята тъй, както експлозивните вещества, които, като турят под някоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества, и всичко над тях хвърква из въздуха. Така се произвеждат и землетресенията.

Казвам: всички учени хора, след като заминат за другия свят и няма какво да правят, слизат долу в земята, на дълбочина 5–10–15–20 км., и като намерят там избухливите вещества, запалват ги и казват: да става каквото ще с България!

Казвате: това научна теория ли е? – Толкова научна, колкото са научни и теориите на съвременните геолози.

Ние можем да определим точно, ще стане ли землетресение в София, или няма да стане. Землетресенията, които станаха в Чирпан и Пловдив, показаха, че там нямаше десет души праведни.* *Землетресението стана на 18 април 1928 г.

Аз им казвам това нещо в очите. Намерете десет души праведни, и землетресението ще мине и ще замине, без да причини големи нещастия. Няма ли десет души праведни, землетресението ще стане и големи нещастия ще причини. Тия десет души праведници са десет опорни точки, които гарантират известна стабилност. Ако в едно сражение нямаме разумни генерали, може ли това сражение да се спечели? Ако в една държава няма десет разумни управници, може ли тази държава да се оправи? Ако в един университет няма десет разумни, добри професори, може ли той да съществува? Ако в астрономията, като наука, няма десет души учени хора, които да я поддържат, може ли тя да се развива?"

5)

„Сега, в тия времена, ако ме слушате, най-добре е човек да мълчи, да наблюдава явленията и да ги проучава.

От преди години още аз имах силно желание да избавя българите от страданията, които днес дойдоха. И землетресението спре до София. Обаче, ако българите не изменят поведението си спрямо небето, ако не се решат да служат на Бога, страданията и изпитанията ще дойдат. Трябва да знаете, че на първо място духовенството е отговорно за тия катастрофи в България. След това отговорността лежи върху управляващите, в широк смисъл на думата, и най-после върху всички останали хора: учители, майки, бащи, млади и стари. И ако всички тия фактори в света не изпълнят волята Божия, ние не сме отговорни за нищо.

Питам: какво може да се очаква от един народ, поданиците на който се изстребват едни други помежду си? Какъв пример дават българите в това отношение? С какво могат да се похвалят те? Едно време турците ги клаха и изтезаваха, и те се оплакаха за това пред цяла Европа. Но какъв отговор ще даде днес българският народ пред Бога, като се изстребват и колят сами помежду си?

Казвате: еди-кой си човек не поддържа държавата, обявява се против нея. Питам: как може този човек да се обявява против държавата, от която е един уд? Как може краката ми да бъдат мои врагове? Как може очите ми да бъдат мои врагове? Това не може да бъде, немислимо е!

Българин на българин враг не може да бъде. Такъв е Божият закон! Всеки, който каже противното, не говори Истината. Въпросът не е само за българите, но и за всеки човек, който се обявява против цялото човечество. Такъв човек е негов враг.”

6)

„Христос казва: „Аз за съдба дойдох в света.” Христос е дошъл за съдба, да тури ред и порядък в света, да внесе разумно разбиране за живота.

Някои хора мислят, че светът, както и цялата земя, е създадена само заради тях.

Не, на първо място земята е създадена за Бога, на второ място – за ангелите и на трето място – за нас. Оттук ние извличаме три важни положения за нас, а именно: цялото е създадено за главата, главата – за дробовете, а дробовете – за стомаха.

Главата е Бог, дробовете са ангелите, а стомахът сме ние.

Най-после има и друг един свят – светът на дебелиите и тънките черва. Той е чистилището, адът. Всеки човек носи този ад в себе си. Червата съставляват ада у човека, дето живеят всички паднали и грешни духове, всички демони. Някои питат: какво нещо е адът и де се намира той?

Казвам: адът се намира в червата на човека. Затова често казват за някого: проклет е в червата си! Ето защо, когато съвременната наука се заеме да лекува някого, най-първо очиства стомаха и червата му. Празни ли са червата на човека, лекуването му може да започне. В това отношение и всеки народ има глава, дробове, стомах и черва. И ако червата на някой човек или на някой народ се задръстят, трябва ли да се реже главата му? Чудни са хората със своята философия!”

7)

„По същия начин и съвременните хора са се възгордели, не навеждат глава, и казват: ние сме разрешили всички въпроси в света, никакъв Господ не съществува, ние управляваме света, ние имаме право да сечем глави, затова всеки трябва да се подчинява на нашите закони. Но землетресението дойде, качи се на гърба на българина и каза: теглете го сега вътре! Какво иска да ни каже днес землетресението? – Да влезете през вратата на Царството Божие. Сега всички хора и народи седят пред тази врата и казват: обичай е да не си навеждаме главата, не можем да минем през вратата, низка е за нас.

Казвате: много пострадахме от землетресението. Не, още не сте пострадали. Ако София пострада, тогава ще бъде лошото. Засега страдат малко само краката и стомаха на България, но главата трябва да се пази. Пострада ли главата на България, тогава ще бъде най-голямото нещастие.

И аз казвам днес на българския народ: нека цяла София излезе вън да се помоли на Бога. Защо чакат само на свещениците? Нека софиянци не чакат никакви православни свещеници, никакви евангелски проповедници, нека сами излязат под открито небе и да се помолят на Бога, да се обърнат към Него, да видят, как Бог ще ги послуша! А те седят и философствуват, дали има Бог, или не; дали ще ги послуша Той, или не. Те отиват да питат учените хора, ще има ли землетресение, или не. Казвам: ако грешите, ще има землетресение; ако не грешите, никакво землетресение няма да има. Когато евреите разпнаха Христа, стана голямо землетресение, и завесата на храма се разкъса.* *Забележка на съставителя: Евангелие от Матей 28:2–3; Евангелие от Марка 15:38; Евангелие от Лука 23:44–45.

Едно трябва да знаят съвременните хора: избиването на добрите хора винаги произвежда землетресения.”

8)

„Ние можем да обосновем това нещо научно. Как, именно, се обясняват землетресенията? – Те са резултат на отрицателните човешки мисли, чувства и действия.

Човешката мисъл е в състояние да измени лицето на земята. В това отношение, колективната мисъл на българите е много силна, много активна. У българите е складирана голямо количество разрушителна енергия.

Ще ви приведа един пример, от който се вижда резултатът на тази разрушителна енергия. Преди години във Варненската градина, край морето, бяха поставили железни пейки за сядане. Не се минаха и две години след това, тия пейки бяха разрушени. Хората, които седяха на тях, ги разрушиха без пила, без никакъв инструмент. Как стана това? – Благодарение на излишната електрическа енергия у българите, която е в състояние да развирва бурмите. Сега, да оставим този въпрос настрана. Важно е, какво трябва да се прави днес.”

9)

„Често запитват: защо идват нещастия и страдания в света? Казвам: доказано е, че през всички епохи на човечеството, страданията и нещастията са идвали като резултат от престъпване на Божествените закони.

Едно нещо, което знаем с положителност е следното: няма случай в цялата история на човечеството да са пострадали хората, когато са изпълнявали волята Божия. И всички трябва да признаем, че българите не живеят, както трябва. Над тяхната съвест лежат редица грехове и престъпления. Те гониха гърците от България, биха ги, палиха им къщите и т.н. Аз не ги съдя за това, небето ги съди – и съдбата е започнала вече. Едно време българите бяха измъчвани, бити, затваряни от турците, но не взеха поука от това положение. Нека знаят, че те не са невинни. Ще кажете: ами за гърците няма ли да дойде възмездие? – И за тях ще дойде. – Ами за сърбите? – И за тях ще дойде. – Ами за англичаните? – И за англичаните ще дойде. – Ами за французите? – И за французите ще дойде. Няма да остане народ в цяла Европа, комуто справедливо да не се въздаде за делата!”

10)

„И тъй, казвам: петната, които се явиха на слънцето, имаха връзка със землетресенията. Ние знаем, какво нещо е слънцето и защо стават известни пертурбации в него.

Слънцето е един разумен център, но и земята представлява нещо разумно. Не само на повърхността на земята, но и във вътрешността ѝ живеят разумни същества. Какво ще кажете на това отгоре? Какво ще кажат съвременните учени, ако им се каже, че като се проникне на дълбочина 1 000 километра в земята, ще се достигне до една празнина от около 1 000 километра? След нея иде друга една топка, като малка земя, която се върти постоянно. Над тази топка живеят други разумни същества. Кой може да опровергае тази теория? Който смее да я опровергае, ще му кажа да слезе долу, да провери.

Ще кажете: нали долу има огън? – Да, на дълбочина около 1 000 километра от земната повърхност има огън, но този въпрос не ни интересува.

За в бъдеще учените хора ще знаят разни методи, как да слизат в земята и ще могат да проверят тия истини. Ние не тълкуваме явленията безразборно, или както не са в действителност.

Ние сме за Истината, според която земята е велик жив организъм, в който живее една възвишена разумна душа, със съзнание, каквото има и човекът.

В Писанието се казва, че когато земята не може да търпи съществата, които живеят върху нея, тя започва да набръчква кожата си. Кожата е нейната кора, нейните пластове, които са живи. В кората на земята действуват ред сили, които учените хора наричат „силови линии“.

11)

„Христос казва: „Аз за съдба дойдох в света.“ Вие трябва да знаете, че ако между вас се намерят десет души праведници, те ще бъдат в състояние да спасят София. Ако тия десет души се намерят било в Православната църква, било в Евангелската църква, било в Еврейската църква, безразлично от коя църква ще бъдат, ние ще им благодарим. За нас е важно София да се спаси, да има десет души богаташи, които да вложат своите капитали в Божествената банка, да кредитират за София.

Да не мислите, че праведните хора са бедни. Не, бедният човек не може да бъде праведен. Праведните хора са дошли на земята да извършат някаква специална работа и да придобият опитност. Те са дошли от друга някаква система и разполагат с цялата земя – могат да живеят тук, колкото години искат и, като си свършат работата, ще си отидат, от дето са дошли. Богати са праведните хора, Синове Божии са те! Всеки човек, който е Син Божий, той има капитали, разполага с цяла спънчева система.”

3.6. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ЗА СЪДБА ДОЙДОХ”, с. 1–13.

1). Между всички явления и области в живота, има тясна връзка. Всяко явление има своя причина и последствие.

2). Има духовни явления, в проявлението на които съзнанието действувва отвън.

3). Същинската причина на земетресенията не е нито в разместванията на пластове, нито във вътрешния огън на земята.

4). Причина за земетресенията са всички живи същества – отрицателните мисли, чувства и действия на хората влияят върху Земята, както експлозивните вещества. Землетресенията на 18 април 1928 г. в Чирпан и Пловдив показаха, че там нямаше 10 човека праведни. Те са десет опорни точки.

5). Ако българите не изменят поведението си спрямо небето, ако не се решат да служат на Бога, страданията и изпитанията ще дойдат. Кой са виновниците за тези катастрофи в България? На първо място духовенството, на второ управниците и на трето място – всички останали хора.

6). На първо място Земята е създадена за Бога, на второ място – за ангелите и на трето място – за нас.

7). Нека цяла София излезе вън да се помоли на Бога под открито небе, да се помолят на Бога и да се обърнат към Него.

8). Как да се обяснят землетресенията? Те са резултат на отрицателните човешки мисли, чувства и действия. У българите е складирано голямо количество разрушителна енергия. Колективната мисъл на българите е много силна и активна.

9). През всички епохи на човечеството, страданията и нещастията са идвали като резултат от престъпване на Божиите закони.

10). Слънчевите петна на Слънцето имат връзка със землетресенията на Земята. Слънцето е един разумен център, но и Земята е нещо разумно.

11). Ако между българите се явят 10 човека праведници, те ще бъдат в състояние да спасят София. Праведните хора са Синове Божий. Те имат капитали и разполагат с цялата Слънчева система.

3.7. „КАКВО НИ ПОКАЗВА ЗЕМЛЕТРЕСЕНИЕТО?“

ЗА СЪДБА ДОЙДОХ. 1 беседа държана от Учителя на 22.IV.1928 г., София. София, 1928, с. 14–28.

12)

„Божествената наука може да предсказва всичко. От две-три години насам аз постоянно говоря за замлетресенията, за събитията, които предстоят да дойдат. Аз имам точни данни за тия неща, които станаха, както и за тия, които ще станат за в бъдеще.

Казвате: не трябва да се говори на хората така, да не се плашат. Да, няма защо да се плашат хората, но казвам: има една наука, според която нещата са точно определени, но тя не е фатална наука. Според тази наука, при известни условия, някои страдания и злини могат да се отстранят, или да се отложат, а могат и да се ускорят – това зависи от живота на хората. Един дом може да се разруши, а може и да се съгради. Един народ може да се разруши, а може и да се създаде. Това е в ръцете на самия народ, в ръцете на неговите управници.

Казвам: в света, обаче, трябва да има абсолютна справедливост!

В България трябва да има идеална справедливост! В българските затвори не трябва да остане затворен нито един праведен човек. И най-после, Правдата трябва да се приложи в света, да не остане нито един беден човек, който да си въздъхва, да се чувствава онеправдан и да се пита: няма ли Господ в света?

В България не трябва да има бедни хора. Ние можем по десет пъти на ден да вдигаме ръцете и да се молим, но тази молитва не хваща място. Праведникът, като се моли на Бога, трябва да иска от Него да му покаже, де има някоя страдална душа, за да ѝ помогне. Това значи молитва! Щом намерите такава душа, ще ѝ кажете: не се обезсърдчавай, има живот, има добри хора в света!”

13)

„Казвам: всеки човек трябва да развива своето вътрешно радио, да бъде в пряк контакт с невидимия свят. Ценна придобивка е днес радиото в света. То върши голяма услуга на човечеството. Вземете примера с двамата германски авиатори, които прелетяха океана със своя аероплан, но претърпяха една малка изненада: бензинът им се свърши, и те слязоха с аероплана си на един леден остров. Те имаха на разположение радио. Веднага си послужиха с него, и от Америка им пристигна помощ. Ако светските хора правят това, нима духовните хора не могат да си послужат със своето невидимо радио и да се обърнат за помощ към Бога, към Онзи, Който им е подарил живот?

Щом сме във връзка с Бога, помощта веднага ще дойде. Достатъчно е само да отправим своето радио към Него. Кажем ли на Бога, че нашият аероплан не работи, и помощта от Него веднага ще пристигне.”

14)

„Следователно, когато ви дойдат някои малки нещастия, благодарете за тях, защото вие не знаете, какви по-големи нещастия би могло да ви се случат. Землетресението, което стана в Пловдив на 18 април, 9 ч. в. беше определено да стане сред нощ, но това, което можахме да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2–3 часа по-рано, за да се избегнат по-големите нещастия.

Добрите хора в България предотвратиха големите нещастия. Ако имаше повече добри хора, те съвсем щяха да спрат землетресението. Казвате: голямо нещастие ни сполетя. Не казвайте, че нещастieto е голямо. Благодарете и за него!

Ако разбирате смисъла на страданията и нещастията, ще видите, че те са едно благо за българския народ. Философия е да разбирате смисъла на страданията! Благодарете, че Бог намали нещастieto на България на 1/100 от това, което беше предвидено да дойде. Ако то беше дошло с такава сила, с каквато беше определено, щеше да помете всички хора: в Чирпан и в Пловдив нямаше да остане нито една жива душа. И всички села наоколо щяха да бъдат унищожени. Но Господ каза: „Засега тия хора нека се стреснат малко, те са още болни, не могат да издържат големи нещастия.”

15)

„Та казвам: тия страдания, които дойдоха в България чрез землетресенията, са голямо благо за българите, да се стреснат малко, да престанат ежбите между тях, да се осмисли живота им, да изчезне различието между богати и бедни и т.н. Днес си богат, но утре, като дойде землетресението и ти изгубиш къщата си, парите си, де ще отиде твоето богатство?

Какво ни показва землетресението? – Че българите трябва да бъдат демократични.

Щом дойде землетресението, всички излязоха под открито небе, всички са под общ знаменател. Преди няколко години още казах на българите да излизат сутрин да се молят на Бога под открито небе, но те казаха, че това било идолопоклонство, нямало защо да излизат преди изгрев на слънцето и т.н. Не всички хора трябва да гледат нагоре, да отправят ума и сърцето си към Бога. Не казвам, че не трябва да ходят на църква. Нека ходят на църква, но след това да излязат под открито небе и там още веднъж да се помолят на Бога. Направят ли това, никакво землетресение няма да дойде. Но, ако те се молят в своите църкви, както сега, още много землетресения ще дойдат. Аз не казвам на българите да съборят църквите си. Не, нека ги освещават, но поне 4–5 пъти през годината да излизат сутрин рано под открито небе да се помолят на Бога, да Му благодарят за живота, за здравето и за благоденствието, което им е дал. Такъв трябва да бъде техният идеал!”

16)

„Някои питат: какво е новото учение? – Новото учение изисква да имаш една възвишена идея, да живееш за Бога, за своята глава, да имаш здрав мозък, да бъдеш свързан с Бога, с това, което не виждаш. После, постепенно ще слизаш към това, което се оформява и най-после ще дойдеш до хората и ще ги обикнеш.

Ти не можеш да обичаш хората, докато не обичаш Бога. Защо? – Понеже Любовта, като велика сила, иде отгоре. При това, за да обичаш някого, нужни са условия. Този, когото ти обичаш, не може да почувствува и възприеме твоята любов, ако няма затова необходимите условия.”

17)

„Пробуждане на съзнанието е нужно да стане! Всички катастрофи, които сега стават, всички смущения, които идват, всичко се извършва с цел да се пробуди човешкото съзнание. Само по този начин хората ще си подадат ръка.“

„Днес Провидението поставя цялото човечество, цялата съвременна култура на изпити. Ние сме в последната фаза на тази култура. Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен духовен изпит. И всеки, който има любов в душата си, ще има мир в себе си, няма да се смущава от условията, но ще се намира под великия Божи Промисъл.“

18)

„Та страданията и изпитанията в живота ни, това са тласъците, ударите от страна на Провидението, които ни подтикват към работа, към нов живот. Те носят известни блага заради нас. Вие казвате: това са заблуждения. Не, заблужденията са в сегашния живот на хората. По-големи заблуждения от сегашните няма. Заблуждения съществуват и в съвременната наука, и в съвременната религия.“

19)

„Само Бог разполага със съдбините на София. Той я държи в ръцете си. Ако я остави в ръцете на друга сила, София ще изчезне. Но Бог казва: „Чакайте, не бързайте още!“ Господ държи София в ръцете си на везни. Всички софиянци са под Негова защита.

След землетресението всички софиянци започнаха да говорят за Бога, и Той ги пита: „Ще вярвате ли в мене, ще изпълнявате ли моя закон? Ако обещаете, ще изпълните, без да се отмятате.“ Сега Бог държи София на везни в ръцете си и я претегля. Той пита всички учени, професори, всички свещеници, всички управляващи, както и всички останали хора: ще вярвате ли вече в мене? – Господи, ще вярваме! Достатъчно е Господ малко да наведе везните, и всички софиянци отново ще се изплашат. Докато Господ държи София в ръцете си, никакво землетресение няма да стане. Остави ли везните на земята, землетресението ще дойде, и съдбата на София е решена. При това положение аз вече не отговарям, но засега още виждам, че Бог държи София в ръцете си и казвам на софиянци: обърнете очите си към Господа, Който сега ви говори!

Не мислете, че само праведните хора и светиите, трябва да се молят на Бога в тия времена. Не, всички ще се молят тъй, както и те се молят. Както те жертвуват своя живот, така и вие трябва да жертвувате своя живот; както те се лишават от много неща, така и вие трябва да се лишавате. Всички трябва да бъдете праведни хора, всички трябва да бъдете свети и то не обикновени, а първокласни.“

20)

„Аз бих желал всички да бъдете в Божията ръка. Той да ви държи. Държи ли ви Бог, глава няма да ви боли и косъм от главата ви няма да падне.

Христос казва: „Аз за съдба дойдох в този свят.“

Дето има съдба, има и разумност.

Дето има разумност, там е Бог.

Дето е Бог, там е вечното благо на живота.“

3.8. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ЗА СЪДБА ДОЙДОХ”, с. 14–28.

12). Един народ може да се разруши, а може и да се създаде. В света, трябва да има абсолютна справедливост. В България трябва да има идеална справедливост.

13). Всеки човек, трябва да развива своето вътрешно радио, да бъде в пряк контакт с Невидимия свят. Чрез него може да се обърнат за помощ към Бога.

14). Землетресението, което стана на 18 април в 9 часа вечерта, беше определено да стане сред нощ, но това, което можахме да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2–3 часа по-рано, за да се избегнат по-големите нещастия. Учителят Дънов заминава по духовен път в Ареопагът [на старогръцки хълм на Арес, орган на властта в Древна Атина, наречен по мястото си на заседаване, северозападно от Акропола] на небесните съдии, и иска от тях да променят часа на землетресението. И да го намалят по сила на 1/100 част от това, което е било предвидено да дойде.

15). Българите, трябва да излизат сутрин да се молят на Бога под открито небе.

Но казаха, че това било идолопоклонство.

16). Какво е новото Учение? Да имаш една възвишена идея, да си свързан с Бога и да живееш за Него. Любовта като велика сила иде отгоре. Трябва да се свържеш с Бога, за да дойде тази сила в тебе отгоре.

17). Всички катастрофи, които стават в света се извършват с цел да се пробуди човешкото съзнание. Човек, трябва да работи усилено с мисълта, за да се свърже с Бога. Всички у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен духовен изпит.

18). Страданията и изпитаният в живота ни, това са тласъците, ударите от страна на провидението, които ни подтикват към работа и нов живот.

19). Само Бог разполага със съдбините на София. Бог държи София на везни в ръцете Си, и я претегля. Обърнете очите си към Господа, Който сега ви говори.

20). Дето има съдба, има и разумност. Дето има разумност, там е Бог. Дето е Бог, там е вечното благо на живота.

Амин!

3.9. ЕНЕРГИЯТА ОТ ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО – ЗА ТВОРЧЕСКИ ЦЕЛИ

КОЙТО СЕ ОТМЯТА. 2 [беседа от Учителя, държана
на 29 април 1928 г. в гр. София]. София, 1928, с. 5–21.

1)

„Днес повечето хора минават за учени, за капацитети, не признават Бога, не признават никаква сила над себе си. Често се казва за някой човек, че не вярва в Бога. Казвам: ако този човек не вярва в онзи бог, когото хората са създали, той е за уважение; но ако отрича себе си, ако отрича Бога, Който живее в него, той не може да има нищо уважение. Себе си, личността, това е низшето проявление на Бога у човека. Второто, по-високо проявление на Бога е индивидуалността. Третото проявление на Бога е в душата на човека и четвъртото проявление на Бога е в човешкия дух. Следователно, ако Бог едновременно се проявява в личния, в индивидуалния, в душевния живот на човека, както и в неговия дух, той е истински човек, в пълния смисъл на думата „човек“, който разбира нещата.”

2)

„По същия начин днес и нашият параход – земята, тук в България, както и в други някои страни, се огъва. Огъват се пластове на нашата земя!

Как обясняват това нещо съвременните геолози? Те казват, че това се дължи на известна тектоника. Каква е тази тектоника? Учените казват, че върху земното кълбо имало две големи плочи, които се движат: едната е наречена фино–скандинавско–сибирска и се движи от север към юг, а втората е наречена африкано–арабско–индустанска и се движи от юг към север. Тези две плочи били устойчиви, но в средата им имало една неустойчива зона, каквато е Средиземното море, което има около 2 000 км. широчина. Тия две плочи се движат от полюсите към тектоническия екватор на земята, и по този начин предизвикват голямо налягане върху Средиземно море, което налягане се предава и на другите части на земята. Според тия учени, и България спада към тази неустойчива зона, вследствие на което стават сега землетресенията. Вярно е, че вятърът вълнува повърхността на водата в морето. Вярно е, че вълните откън бият, удрят върху парахода. Вярно е, че плочите на парахода скърцат, но въпреки всичко това има и други, вътрешни, по-дълбоки причини за землетресенията. Учените хора от Лион казват, че землетресенията са свързани със слънчевите петна. И ние имаме ред наблюдения, които ни показват, че землетресенията, които станаха в Мала Азия, в България и в Гърция са свързани с големите слънчеви петна, които се появиха около това време на слънцето. И действително, сегашните петна на слънцето бяха забележителни по своята големина. Слънчевите петна, наистина, имат някаква връзка със землетресенията, но те не са дълбоката същинската причина за землетресенията. Истинската причина за землетресенията се крие другаде някъде.”

3)

„Обаче, ако се допусне, че в света съществува една велика разумна причина, наречена Бог, Първична Причина, Природа, тя прониква в дълбините на цялото битие, тя направлява всички неща и всичко става под нейн контрол. Щом е така, и землетресенията, които стават днес, са под Нейното зорко око.

Вие трябва да разбирате Бога не тъй, както Го разбират ограничените умове, но трябва да Го разбирате като Разумна Причина, която прониква навсякъде и във всичко. Аз няма да ви доказвам научно, какво е Бог. Всеки сам може да прочете, какво са писали учените хора, капацитетите по този въпрос. И вие трябва да благодарите, че живеете в един век, когато стотици и хиляди хора са писали за и против Бога, едни са Го приемали, а други – отричали. Мнозина, като се сблъскали в различни религиозни убеждения, писали са ред съчинения, за да изправят религията, да създадат едно положително верую. Когато хората отричат Бога, то не значи, че те се отричат от Него, но отричат се от кривите вярвания и разбирания за Бога. Религията твърди, че Бог е създал света, че Той е направил човека по свой образ и подобие. Питам: как е възможно, човекът, който е излязъл от такива разумни ръце, да греши? Значи, такъв, какъвто виждаме днес човека, той не е създаденият човек от Бога. Той не е първичният човек, за когото се казва, че е създаден по образ и подобие Божие. Съвременният човек се е отклонил от своя първообраз, затова не може да познае и своя създател."

4)

"Казвам: в света съществува една единствена Първична Причина, Която съединява всички явления и всички същества в едно цяло. Щом човек признава тази Първична Причина, но вземе един уд от нея, за да го използва за свое лично благо, питам: този човек ще бъде ли в съгласие с Първичната Причина? Покажете ми един какъв и да е човек, бил той религиозен или светски, учен или прост, който като се е противопоставял срещу законите на Първичната Причина, да е успял в живота си. – Не е съществувал такъв човек и няма да съществува.

Всички велики хора, които човечеството е признало за такива, на първо място са имали любов към великата Истина, към всичко онова, което Бог е създал, а не към това, което са създали хората. Това, което Бог е създал, е разумно, живо и вечно; това, което хората са създали, е неразумно, мъртво, преходно и временно. Тази е разликата между Божиите и човешките дела."

5)

"Та казвам: от гледището на окултната наука, както и от гледището на видни учени, слънчевите петна имат някаква връзка със землетресенията. Обаче, мнозина от съвременните хора, според своите разбирания за живота, казват: празни теории са тия!

Каква връзка може да има между явленията на слънцето и тия на земята? Казвам: както има тясна връзка между моралния и физическия живот на човека, така съществува тясна връзка между явленията на слънцето и явленията на земята. Може да се отиде и по-далеч даже. Ред примери от историята на човечеството ни показват, че лошият живот на хората предизвиква пертурбации в невидимия свят, вследствие на което се явяват и пертурбациите на земята.

Вземете примера от Стария Завет за градовете Содом и Гомор. Кое докара тяхната гибел? Лошият живот на хората не доведе ли тия физически пертурбации на земята? Простите хора наричат това Божие наказание, а учените хора казват: зад всяко физическо явление се крие една морална, разумна причина.

И в Писанието се казва: „Гледайте земята да ви не избълва!“ Ето защо, за да не се нарушава хармонията във висшия свят, всеки човек, както и всеки народ трябва да бъде свързан с Първичната Причина. Всички неща, които са ставали в миналото, които сега стават, както и тия,

които ще стават за в бъдеще, показват, че целият живот е подложен на растене и развитие. Следователно, всичко се допуска, като необходимост, като неизбежност в живота.”

6)

„Потърсете ме в ден скърбен!” – се казва в Писанието. Кой е този ден? – Денят на изпитанията и нещастията. Бог казва: „Аз съм, Който допускам бурите и землетресенията. Аз съм, Който допускам превратите в света. Аз съм, Който допускам богатството и сиромашията в света.” Ще възразите: еди-кой си учен дава особени обяснения и теории за бурите и землетресенията. Други учени социолози и икономисти, с ред научни теории, обясняват причините за превратите, за богатството и за сиромашията в света. Нищо, вие изучавайте и тия теории, но трябва да знаете, че те са частни мнения; те не включват още абсолютната Истина.

„Който се отмета”. От какво? – От великата Истина. Всеки, който се е отрекъл от тази Истина, който е скъсал връзката с Първичната Причина, се страхува от страданията и изпитанията в живота, бои се от землетресенията и си казва: какво ли ще стане сега със София? Да бягам ли във някъде, или да седя в къщата си? Казвам: дръжте връзката с Първичната Причина и не се страхувайте! Обичайте великата Истина, бъдете нейни поклонници, и животът ви ще се запази.”

7)

„Мнозина казват: големи повреди, големи материални загуби причини землетресението. Казвам: благодарете, че загубите са повече материални, а по-малко човешки жертви. Най-ценното за човека е животът му. Но има нещо ценно, което донесе землетресението, и трябва да се използва разумно. То е голямото количество космическа енергия. При всяко землетресение, от почвата се освобождава грамадно количество електрическа енергия, която отива към слънцето. Разумният човек може да употреби тази енергия за творчески цели.”

8)

„Днес земята се преустройва, минава през една нова фаза. Докато се организира и напълно преустрои земята, все ще стават по-малки и по-големи разтърсвания. Земята, на която сега живеят хората, е за петата раса, а на новата земя, която сега се създава, ще живеят новите хора – хората на шестата раса. Вие се радвайте, че се туря основа на новата земя. Хиляди архитекти работят днес за нейното преустройство. Вие ще бъдете зрители на този строеж, на великата наука, на великата култура.

Та казвам: вие ще проверите, че между всички явления в природата съществува тясна връзка. Разглеждате ли явленията така, вие ще имате и повече светлина. Ние сме за новото в света. И от гледището на новото в света, трябва да се почита всичко. Човешката личност, трябва да се почита и да се тури на своето място. Индивидът, трябва да се почита и да се тури на своето място. Душата, трябва да се почита и да се тури на своето място. Духът, трябва да се почита и да се тури на своето място.

Всеки човек, трябва да знае, де е мястото на духа, на душата, на индивида и на личността. Това е задача, върху която всеки човек трябва да работи с десетки години. Разреши ли той тази задача, ще израсте в духовния свят. А всяко растене в духовния свят, това е придобиване на грамадна енергия. На земята има добри условия за растене и развитие, затова тук слизат най-възвишени, най-учени същества да работят. Те разбират законите, как може да се използва земната енергия.”

9)

„Ще кажете: отде спизат тия същества? – От разни планети. Учениите хора днес твърдят, че между слънцето и неговите жители и земята има не само физическа, но и разумна връзка. Слънцето е място на светлината. Всеки, който отиде на слънцето и се върне, ще свети. Когато Мойсей отиде на Синайската гора и преседя там 40 дни, след като се върна, той толкова много светеше, че трябваше да си тури було, за да могат евреите да го гледат. Всеки човек, който има идея, трябва да излезе вън от слънчевата система, да мисли за целия козмос. Защо? – Понеже всеки човек съставлява една малка клетка на Божествения организъм, който обхваща целия козмос. Щом човек се отметне от тази идея, животът му се обезсмисля, и той става слаб. Мисли ли човек, че той е една клетка от Божествения организъм, на всичко трябва да се радва. Като погледне към звездите, към слънцето, към растенията, към животните, към камъните – на всичко трябва да се радва, понеже всичко има един и същ произход. Всичко е произлязло от Бога.”

3.10. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „КОЙТО СЕ ОТМЯТА”

1). Личността е низшето проявление на Бога у човека. Личността е представена от мислите, от чувствата и волята у човека, т.е. ментално, астрално и физическо състояние.

Второто проявление на Бога е индивидуалността – това е представено от причинно тяло у човека.

Третото е душата на човека, която е лъч от Бога.

Четвъртото проявление на Бога е в човешкия Дух.

2). Землетресенията са свързани с големите слънчеви петна. Но те не са истинската причина.

3). Трябва да се разбира, че Бог е Разумна Причина, която прониква навсякъде и във всичко. Съвременният човек се е отклонил от своя първообраз, затова не може да познае и своя създател.

4). Съществува в света една единствена Причина, Която съединява всички явления и всички същества в едно цяло.

5). Има връзка между моралния и физически живот на човека, така има тесна връзка между явленията на Слънцето и явленията на Земята. За да не се нарушава хармонията във висшия свят, всеки човек трябва да е свързан с Първичната Причина. Слънчевите петна представляват канала, чрез който слънчевите жители напускат Слънцето и навлизат в Космоса.

6). Бог допуска бурите и землетресенията, превратите в света. Дръжте връзката с Първичната Причина и не се страхувайте.

7). Землетресението донесе голямо количество космична енергия. От почвата се освобождава голямо количество енергия, която отива към Слънцето.

Разумният човек, трябва да използва тази енергия за творчески цели.

8). Земята на която сега живеят хората е за Петата раса, а новата земя, която сега се създава, ще живеят хората на Шестата раса.

9). Между Слънцето и неговите жители и Земята има не само физическа, но и разумна връзка. Слънцето е място на светлината. Всеки, който отиде на Слънцето, и като се върне на Земята, ще свети.

3.11. „ЗЕМЛЕТРЕСЕНИЕТО Е ЗАКОН, КОЙТО ВЪЗСТАНОВЯВА ХАРМОНИЯТА В СВЕТА, УРАВНОВЕСЯВА ПРОТИВОДЕЙСТВУВАЩИТЕ СИЛИ НА ЗЕМЯТА”

ГЛАС ОТ ГРАДА. 3 [беседа от Учителя, държана
на 6 май 1928, София]. София, 1928, с. 3–23.

1)

„Глас от Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си.” – Този е гласът на възвишеното, на Божественото, което туря нещата в ред и порядък. Сега, запример, Господ говори в България. По какъв начин? – Чрез землетресенията. Който се интересува, какво нещо представляват землетресенията, ще знае, че Господ говори чрез тях.

Учените казват, че такова разтърсване на земята, каквото сега стана, се е случвало само един път досега. Те не съобщават, по кое време е било първото разтърсване на земята, но казват, че някога в миналото е било първото силно разтърсване на земята и сега е второто. Такива пропуквания на земята, като сегашните, се случват едва втори път. Сегашните пропуквания заемат големи разстояние в диаметър, а на дълбочина достигат около 25 км. Като правя своите изчисления, намирам, че грамадната енергия, която сегашното землетресение произведе, се равнява на число, съставено от единица и 30 нули. Грамадна енергия се разви при това землетресение! Ако тази енергия се използва разумно, като електрическа енергия, тя би могла да движи всички фабрики в света, или би могла да осветява целия свят в продължение на 10 000 години. Ако българите могат да я използват разумно, те биха могли да я изпратят по целия свят и да станат най-богат народ в света. Бог ги осигурява за 10 000 години, но българите сами трябва да разберат и съзнаят това благо, за да могат правилно да го използват. Ония от тях, които пострадаха от землетресението, излязоха вън на палатки, треперят на дъжда и на студа и си казват: „Какво става? Какво значи това?”

Казвам: това е гласът на Господа. От ред години проповедници им говориха, тълкуваха им Словото Божие, казваха им, че идат времена на изпитания, но те не искаха да чуят, намираха, че тия проповедници били глупави, смахнати и т.н. Ред учени им предсказваха тия времена, обаче, и за тях казваха, че тия учени нищо не знаят, докато най-послед Господ им проговори и ги изпрати навън.”

2)

„Сега Господ разтърсва земята! Единствен Той знае, кога ще има землетресение.

Учените, за обяснение на землетресенията, изнесоха следния факт: причината на землетресенията се крие в грамадната енергия, която се произвежда от търкането на частиците на двете големи плочи, с грамадни плоскости, които се движат една срещу друга. Едната плоча е наречена фино–скандинавско–сибирска и се движи от север към юг; другата плоча е наречена африкано–арабско–индустанска, и се движи от юг към север.

Казвам: тази грамадна енергия не се произвежда от плочите, но те сами се движат, като ледени планини, от Божествена сила, от Божествена енергия. Те се намират в обятията на тази сила и под нейния тласък се движат в две противоположни посоки една на друга.

Защо едната плоча се движи от север към юг, а другата – от юг към север? – Желанието на цяла Европа и на цяла Азия е да бягат от полюсите и да отиват към екватора. Учените хора трябва да направят изчисления, с колко километра Европа се е отдалечила от полюса. Европа ще стане по-топъл материк. И двете плочи се движат към екватора. Това е символ, знамение на времето. Съвременният човешки егоизъм, който е образувал високи снежни планини, е достигнал вече върха на своето развитие. И тия снежни планини днес трябва да се стопят!

И в Писанието се казва, че всички ледени планини ще се стопят. За кои ледени планини се говори там? – За ледените планини, създадени от мислите и чувствата на човешкия егоизъм.”

3)

„И тъй, съвременните народи в цяла Европа трябва да съзнаят, като главни фактори в живота си, следните две положения: всеки народ да проявява любовта си към другите народи, но и тия народи от своя страна да проявяват любовта си към дадения народ. Днес Бог изпитва любовта на европейските народи към българите, като им казва: „Много е дадено на вас, сега идете вие да помагате!“ Съвременното човечество се нуждае от честни управници, от честно духовенство. Те са поставени от Бога да управляват, да ръководят хората, затова носят на съвестта си голяма отговорност. Пред кого? – Има една власт в света, пред която те ще дават отчет. Всички тия хора трябва да знаят, че те не са главните фактори в света.”

4)

„Казва се в Писанието: „Ще им дам нови сърца.”

Каменното, жестокото сърце на съвременния човек, трябва да се видоизмени, да придобие нова, по-хубава, по-фина материя.

Божественото Слово, което слушате всеки ден, трябва да стане за всички хора жива, положителна наука. Постигне ли ви някакво нещастие или страдание, трябва да знаете как да си помогнете. Намерите ли се пред някой неразрешен въпрос, веднага трябва да направите връзка с по-висши и разумни същества от вас, от които да получите отговор на въпроса. Вие трябва да бъдете напълно убедени в това, дали правилно сте направили тази връзка.

Често ви говоря за невидимия свят, но вие убедени ли сте в неговото съществуване? Имате ли радио в себе си, вие ще можете да се разговаряте със съществата от този свят и няма да се съмнявате в това, което ви се говори. Аз не говоря за обикновеното радио, с което съвременните хора си служат, но подразбирам вътрешното радио, което всеки човек има, но трябва да го развие, за да може да се ползува от него. Съобщенията с това радио не могат да стават всякога, когато човек пожелае.

Соломон е казал: „За всяко нещо в света има определено време.”

Същият закон се отнася и за радиото, с което хората си служат днес. Има ред причини, които препятствуват на хората да се съобщават с това радио, когато искат. Следователно, всеки човек, който иска да развие или възстанови дейтелността на своето духовно радио, най-първо трябва абсолютно да изключи съмнението от себе си. Изключи ли се съмнението, хората ще чуват гласове от невидимия свят, ще могат да се разговарят и с ангелите.”

5)

„В 20 глава на Откровението, 1–2 стих се казва: „И видях, че слизаше от небето ангел, който имаше ключа от бездната и верига голяма

в ръката си. И улови змея, старовременната змия, който е дявол и сатана, и върза го за тисящи години."

Мнозина от религиозните и учените хора намират, че писаното в тази глава по време и събития, съответствува на 20 век. Днес светът се управлява от Луцифера. Ангелът, обаче, знае законите на небето и на земята, затова хваща Луцифера и го вързва с верига за тисящи години. Но той не седи мирен: рита, чули плочите, разтърсва земята. Тъй щото, землетресението в България показва, че дяволът се вързва. Някои питат: кога ще престане землетресението? – Когато завържат дяволът много добре, да не може да рита, да не върши зло, да стане безопасен за хората. И сега, между многото теории за причините на землетресенията, имайте пред вид и последната, която ви казах. Ако знаете повече, това ще е добре за вас. Българите казват: „От много глава не боли."

Човек трябва да знае да съпоставя фактите. При съпоставяне на фактите, трябва да се спазва следния закон: когато фактите се съпоставят разумно, светлина се произвежда. Не се ли съпоставят разумно, светлина не се произвежда. Разумното съпоставяне на фактите изисква верност в мислите, при което се забелязва, че между всички явления в света съществува тясна връзка. Това показва, че в света едновременно работят разумни сили, които се подчиняват на една Висша Разумна сила. Следователно, всяко нещо, което става в света, не е произволно. То има свое предназначение, свой дълбок смисъл."

6)

„Казвам: ние не виждаме никакво землетресение, от което съвременните хора се плашат. Ние виждаме нещо красиво, което иде в света. За разумните хора землетресението е глас на Господа. Той говори сега в България и по целия свят. Землетресението в България се предизвиква от пристигането на един грамаден параход, с грамадна енергия, който носи своето голямо благословение за българския народ. Понеже българите са малко своенравни, този параход иде, като велик техен Учител, да ги поразтърси малко. Когато те Го послушат и изправят живота си, земята ще се опегне, и ще се възстанови първоначалния ред и порядък."

Землетресението е закон, който възстановява хармонията в света, уравновесява противодействащите сили на земята.

Когато всеки човек поотделно се обърне към Господа с всичкия си ум и с всичкото си сърце, и когато всички народи поотделно се обърнат към Господа с всичкото си сърце и с всичкия си ум, и когато най-после цялото човечество се обърне към Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила, тогава и землетресенията ще престанат."

7)

„Глас на Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си."

Нека се чува гласа на Господа, Който туря всичко в ред и порядък. Всички страдания на нашите физически тела, всички изпитания и противоречия на нашите сърца и улове, това е гласът на Господа, Който казва: „Нека всички ваши мисли, чувства и желания в живота ви вървят успоредно с моя живот! Прави правете пътищата Господни!"

3.12. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ГЛАС ОТ ГРАДА”

1). Господ говори на България чрез земетресенията. Това е гласът на възвишеното, на Божественото, което туря нещата в ред и порядък.

2). Господ разтърсва земята и се произвежда грамадна енергия. Това е Божествена сила, създадена от Божествената енергия. Земетресенията се създават от мислите, чувствата на човешкия егоизъм.

3). Човечеството се нуждае от честни управници, от честно духовенство. Има една власт в света, пред която ще даваш отчет. Това е гласът на Божественото, което говори във всеки човек. Да бъдеш справедлив, значи да служиш на Божественото в себе си. Ще разрешите противоречията си във вашия живот, като измените чувствата и мислите си, така както Учителят мисли, чувствава и действа.

4). Ако имате вътрешно радио в себе си, ще да можете да разговаряте със съществата от Невидимия свят. Всеки човек го има, но трябва да го развие, за да се ползува от него.

5). Землетресението в България показва, че дявола се връзва, така както е дадено в 20 глава на Откровението на Йоана в 1–2 стих. Между всички явления в света съществува тесна връзка. Всяко нещо, което става в света не е произволно.

6). За разумните хора землетресението е глас на Господа. Землетресението е закон, който възстановява хармонията в света, уравновесява противодействащите сили на земята.

7). Нека се чува гласа на Господа, Който туря всичко в ред и порядък. Всички страдания на нашите физически тела, всички изпитания и противоречия на нашите сърца и умове – това е гласът на Господ. Прави правете пътищата Господни.

3.13. ПРИЧИНАТА ЗА ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА

ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ. 31. лекция от Учителя, държана на 30 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 110–117.

1)

„Никое живо същество не може да види нещата в тяхната естествена форма и големина, каквато в действителност те имат. Както и по какъвто начин и да ги разглеждат, те са относителното им положение, а не действителното. Единствен Бог, единствена Първата Причина вижда нещата в тяхната абсолютна действителност, защото Тя ги е създала.

Всичко това не трябва да обезсърдва човека, но да му дава подтик, стремеж да работи и да учи. Запример, той не знае, кой час се е родил в Битието: сутрин, на обед, вечер, или посред нощ.

Началото на Битието е моментът на неговото зачеване. Битието има ден и нощ, които никога не се свършват. Понятията ден и нощ са метафизически. Те се употребяват в живота само за изясняване на понятията светлина и тъмнина.”

2)

„Сътресенията, които човек преживява, всякога произвеждат разширяване или намаляване на пространството между молекулите на

живата материя. Когато в междумолекулните пространства на материята се събере повече енергия, която не може да намери изход, там се развива магнетична сила. Който не може правилно да използва тази енергия, той започва да мечтае за много работи – да стане богат, учен, силен. В него се развива голяма алчност. Макар че не може да постигне всичко това, той изпада във фалшиво положение, започва да мисли, че е нещо по-особено от другите и, вместо да върви напред, спира на едно място. Обаче, това напрежение предизвиква сътресение в мозъка му и не се минава много време, казват, че този човек се е разстроил умствено. Сътресението на мозъка се дължи на разширяване на междумолекулните пространства в мозъчната материя. Оттук молекулите на нервната система изгубват своята стабилност и пластичност, вследствие на което магнетизмът не може да се предава по нея.”

3)

„Хората са изложени на сътресения, които разстройват нервната им система, вследствие на което у тях се явяват ред болезнени състояния: припадъци, треперения, земетресения и др. Гневът у човека също така се дължи на голямо количество енергия, събрана между молекулите, която търси изход да излезе навън. Докато се освободи от тази енергия, човек става, сяда на стола, хваща се за главата, сърди се на този – на онзи. Щом тази енергия се асимилира от лицето, с което разгневеният се обменя, последният се освобождава от гнева си.”

4)

„Всеки човек в живота си трябва да се обменя с някого. Тия двамата представят два центъра, които взаимно се обменят: енергията от единия център тече към енергията на другия. Обмяната може да става между двама души, които се обичат, но може да става и между двама души, които не се обичат. И когато се обичат, и когато се мразят, хората мислят едни за други.

Природата не обича да подпушва енергиите си. Този закон съществува в цялата природа, затова, когато един човек се радва, друг скърби. Когато двама души не се разбират, в помощ ще им дойдат други двама, с противоположни на тях енергии, за да се обменят.”

5)

„Събраната енергия в междумолекулното пространство, като по-гъста, минава в междуатомното, дето функционира електричеството, и по този начин тези енергии се взаимно обменят.

Ако човек подпуши в себе си енергиите на едно висше желание, в него става голямо сътресение, голямо земетресение. Не отвори ли път на това желание в себе си, непременно ще го сполети някакво нещастие. За да не стане това, той трябва да даде ход на своето желание, да му отвори път. Щом му отвори път, събраната се междумолекулна енергия ще мине в междуатомните пространства. Спирането на енергията в междуатомното пространство се придружава с голяма експлозия. Тази е причината за внезапната смърт на хората. Когато една бомба експлодира у човека, тя причинява внезапна смърт.”

6)

„Мислите на човека проникват в междумолекулното пространство на мозъчната нервна система, а чувствата – в междуатомното пространство на симпатичната нервна система.

В това, именно, се заключава разликата между мислите и чувствата на човека.

Ако човек подпуши някоя своя мисъл, т.е. не ѝ даде възможност да се реализира, тя ще предизвика взрив в мозъчната нервна система.

Ако пък подпуши някое свое чувство, то ще предизвика взрив в симпатичната нервна система.

Ето защо, за да се запази човек от разрушителното действие на силите, които се крият в междумолекулните и междумолекулните пространства на нервната му система, окултната наука казва: Не противодействуй на своите добри чувства и желания! Не противодействуй на своите възвишени мисли! Природата не търпи никакви противодействия. Който не я слуша, тя ще го разтърси."

7)

"Същото научно обяснение се прилага и при земетресенията.

Земетресенията се дължат на напрежението, което изпитват силите на земята в междумолекулните ѝ пространства. Това напрежение предизвиква разширяване на тия пространства, което се изпитва от нас като земетресения.

Напрежението върху силите на природата не е нищо друго, освен космическа енергия, която иде от хората, от всички живи същества на земята.

Живите същества са врати, проводници на енергии. През човека, като през най-висша форма, минават най-висши енергии.

Следователно, материята живее и съществува поради космическия човек. Ако той умре, т.е. престане да живее на земята, и земята ще умре – няма повече да съществува. Ние сме дошли на земята, за да може тя да живее. Значи, недиференцираната материя приема живота, който минава през хората."

8)

"Когато казваме, че човек е причина за земетресенията, подразбираме онези човешки мисли, които са в състояние да подпушат междумолекулната енергия на земята. Чрез земетресенията природата стресва хората, уплашва ги, а по този начин тя трансформира енергиите си. Когато се проповядва на хората да живеят добре, да не изтезават и да не колят животните, целта е да ги заставят чрез молитви, чрез добри дела да преработят недиференцираната материя на земята, да отпушат запушените ѝ отвори, да се избегнат земетресенията и катастрофите, които стават в природата. В Божествения свят не съществуват никакви сътресения, никакви катастрофи. Там всичко е абсолютна хармония. Дисхармония съществува само на физическия свят, причина заради която са хората."

3.14. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ" с. 110–117.

ПРИЧИНАТА ЗА ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА

1). Никое живо същество не може да види нещата в тяхната естествена форма и големина, каквато в действителност те имат. Единствен Бог, единствена Първата Причина вижда нещата в тяхната абсолютна действителност, защото Тя ги е създала. Началото на Битието е моментът на неговото зачеване.

2). Сътресенията, които човек преживява, всякога произвеждат разширяване или намаляване на пространството между молекулите на живата материя. Сътресението в мозъка се дължи на разширяване на

междумолекулните пространства в мозъчната материя.

3). Хората са изложени на сътресения, които разстройват нервната им система, вследствие на което у тях се явяват припадъци.

4). Всеки човек в живота си, трябва да се обменя с някого. Обмената става между двама човека, които не се обичат и които се обичат. Хората мислят едни за други.

5). Събраната енергия в междумолекулното пространство, минава в междуатомното, дето функционира електричеството и по този начин тези енергии се взаимно обменят. Ако подпушиш едно висше желание, то става в мозъка голямо земетресение.

6). Мислите на човека проникват в междумолекулното пространство на мозъчната енергия, а чувствата проникват в междуатомното пространство на симпатичната нервна система.

Ако човек подпуши някоя мисъл, тя ще предизвика взрив в мозъчната нервна система.

Ако подпуши някое свое чувство, то ще предизвика взрив в симпатичната нервна система.

7). Земетресенията се дължат на напрежението, което изпитват силите на земята в междумолекулните ѝ пространства. Напрежението, това е космическата енергия, която иде от хората, от всички живи същества на Земята. Живите същества са проводници на енергии.

8). Човек е причина за землетресенията, подразбираме онези човешки мисли, които са в състояние да подпущат междумолекулната енергия на земята. Чрез землетресенията природата стресва хората, уплашва ги, а по този начин те трансформират енергиите си.

3.15. „НЯМА ПО-ВЕЛИКО НЕЩО ОТ СЛИВАНЕ НА ДУШИТЕ С ПЪРВИЧНИЯ ДУХ!”

ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ. 31. лекция от Учителя, държана на 30 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 121–134.

1)

„Без щастие човек нищо не може да постигне. Без щастие човек е актьор на сцената. Щастието представя първата допирна точка на човека с Бога, или на ученика със своя Учител. Когато ученикът се отрече от своя личен живот и се слее с живота на своя Учител, и двамата са щастливи. Когато придобие това щастие, съзнанието на човека се слива с висшето съзнание на разумната природа, с Духа Божий, Който витае в нея. Това значи да придобие човек единство с природата. Това значи, изобщо, единство в природата. Единство на съзнанието между две души означава дълбоко вътрешно разбиране, вътрешно сливане: когато единият говори, другият го разбира и му отговаря; когато вторият говори, първият го разбира и му отговаря.

Следователно, щастието е резултат на сливане между две души. Дето има сливане, там е щастието; дето няма сливане, там никакво щастие няма. Там има временно, привидно настроение, което моментално изчезва. Истинското щастие никога не изчезва. Щастливият не може да бъде беден, не може да бъде невежа. Той разполага и с богатство, и със знания. Може ли да бъде беден и невежа онзи, който се е спял с Духа на природата? Той

ще разполага с богатствата и със знанията на природата като със свои. Това щастие може да се придобие, само когато човек изпълнява законите на любовта. За да се обичат хората, между тях трябва да има вътрешно сливане. Без това сливане няма любов, няма и щастие.

Сега, като говоря за щастieto, аз засягам един закон, който обединява всички явления в природата. Който е придобил щастieto, той е еднакъв в отношенията си към всички живи същества. Щастieto не може да дойде нито от мъжа, нито от жената, нито от децата, нито от учението. Щастieto иде само от едно място – от Всемирния, Всесилен Божи Дух."

2)

"И доброто, и злото се допускат еднакво, като проява на абсолютия закон на свободата. Който мрази злото и се страхува от него, а обича доброто, той не е щастлив човек. Докато със своя живот, човек става причина за подпушване на междумолекулните и междуатомните пространства в своята нервна система, а оттам и на земята, злото винаги ще го следва, във форма на земетресения, експлозии, нещастия, страдания. Дали разбира причините на тези неща, не е важно. Един ден все ще ги разбере, ще престане да се подпушва.

Атомите и молекулите са живи, разумни същества. Между тях съществуват нежни чувства."

3)

"Знанията, които сега ви давам, са нови. Те се отнасят до Шестата раса, а не до Петата. Петата раса ще си замине със своите стари възгледи. Шестата раса има нов морал, който почива върху закона на любовта.

Новият човек ще се разговаря с атомите и молекулите на тялото си като с приятели. Сутрин, като става от леглото си, ще ги запитва, в какво състояние се намират, имат ли излишна енергия в празните си пространства, за да вземе мерки, да отвори всички пътища, да излезе тази енергия навън. Ако те кажат, че имат излишна енергия в себе си, той веднага ще направи едно добро дело и ще ги освободи от излишния товар. Затова, именно, се препоръчва на хората да правят добро. Когато някой човек усети в себе си излишна енергия, за да се предпази от експлозия, той трябва да направи едно добро дело. В каквата форма и да е доброто, то непременно трябва да се извърши."

4)

"Когато невидимият свят е изпратил човека на земята, той предварително е начертал неговия път. За всеки човек е определена специална служба, която той трябва да свърши. За всеки човек е предвидена специална задача, която той, трябва да реши. От правилното решаване и изпълняване на задачата и службата, която му е дадена, зависи да му се даде право да се ползува от богатствата и привилегиите на разумната природа, да бъде съработник с нейните разумни същества. Като работи правилно, човек ще се примири с противоречията в живота."

5)

"Главната мисъл в тази лекция е, че всеки човек очаква да намери своя Учител, който да донесе Божествената запалка на щастieto. Без Учител, като висша свършена форма, като образец в живота, никой не може правилно да се развива. Чрез висша форма се предава висша енергия.

Възвишените същества представят две форми, свързани в едно. И Христос представяше такава душа. Той имаше два центъра: един горе и един долу. Затова, именно, Христос казва: „Както ме е Отец научил, така говоря."

Значи, по път Той живееше на земята, а по дух се ръководеше отгоре. В това седи истинското щастие."

6)

"Сега, като ученици, вие трябва да работите за придобиване на щастieto. Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, там ще придобият щастие. Те се самоизлъгват.

Каквото човек придобие на земята, това ще занесе със себе си на онзи свят.

Понякога на земята има по-добри условия за придобиване на щастieto, отколкото на онзи свят. Понякога в онзи свят условията за придобиване на щастieto са по-добри."

7). Ликвидиране на кармата

"Щастieto не се придобива чрез закона на еволюцията, нито чрез раждане и прераждане. Чрез раждане и прераждане човек изкупва греховете си, а щастieto принадлежи на новата епоха.

Първо човек трябва да ликвидира с кармата си, с прераждането си, да стане едно с Бога, и тогава да дойде до новата фаза на живота – до щастieto.

Хората на земята живеят по благодат, но не са щастливи – Защо? – Те не могат да използват благодатта, която им е дадена. Има щастливи хора на земята, но повечето са кандидати за щастие."

8)

"Придобиването на щастieto е в зависимост от миналия живот на човека, от усилията му, от паданията и ставанията, от страданията и изпитанията, през които е минал.

Пред щастieto няма да говорите за вашето минало нещастие, или за добрите животи, които сте прекарвали. Пред щастieto няма да говорите за добро и за зло.

Щастieto е извън доброто и злото. Някой се оплаква, че е добър човек, а е нещастен. Когато щастieto ви посети, вие ще бъдете в свършено друг свят – нито на небето, нито на земята – в света на любовта. Любовта ще бъде среда, условие за проява на човека. В този свят не съществуват понятия за добро и за зло. Любовта е плод на Духа. Така трябва да мисли човек, за да има ясна представа за света."

9)

"Каквото природата каже, трябва да я слушате. Тя е Великият Учител, който ви ръководи. Не я ли слушате, тя ще ви тури далеч от себе си. След това ще дойдат страдания, нещастия; ще охкате, ще пъшкате, но тя няма да ви погледне. Ще мине покрай вас, и дума няма да ви каже. Слушате ли я, изпълнявате ли нейните закони, вие ще бъдете свободни, ще живеете разумно."

10)

"Постигане на щастieto, това е идеалът на човечеството.

Щастieto представлява първа връзка, сливане на две души. Когато душите започнат да се сливат, нова основа се поставя, нов свят се създава. От този момент нови деца се раждат, нови отношения се поставят, нова

култура се възцарява – култура без деление, без програми и налагания – култура на любовта. От този ред, който днес съществува в държавите, в обществата, в училищата, в семействата, светът не може да се поправи. Земята днес е покрита с гробища.

За да се оправи светът, всички хора двама по двама, трябва да се спят с Първичния Дух.

Днес хората не могат да разберат и да приложат този закон, поради вътрешно отклоняване, вътрешно заблуждение у тях. Дойдете ли до щастието, вие ще почнете да говорите на познат език помежду си, и всички ще се разбирате. Няма по-велико нещо от щастието! Няма по-велико нещо от сливане на душите с Първичния Дух!”

11). Причина за земетресенията

„А обикновеният човек, като го бутнеш малко, той веднага избухва: устата му започва да се криви, ръцете му се движат нагоре-надолу – цяло земетресение става в него. Той не е виновен. Причината за това се крие в излишното електричество в междумолекулните и междумолекулните пространства на неговата нервна система. Значи, причините за земетресенията са във човека. Не обвинявайте капитана на парахода, когато последният се клатушка в сред бурните морски вълни. – Ама защо не ни казахте, кога да тръгнем? Защо не ни казахте, че ще има толкова големи вълни? Капитанът отговаря: Аз се подчинявам на Великия Закон. – Това значи да има човек нови схващания, да разбира смисъла на живота.

Няма по-велико нещо от щастието!

Няма по-велико нещо от сливане на душите с Първичния Дух!”

3.16. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ”, с. 121–134.

СЛИВАНЕТО НА ДУШИТЕ С ПЪРВИЧНИЯ ДУХ

1). Щастието представя първата допирна точка на човека с Бога, или на ученика със своя Учител. Щастието е резултат на сливане на две души. Щастието иде само от едно място – от Всемирния Всесилен Божи Дух.

2). Докато със своя живот човек става причина за подпушване на междумолекулните и междумолекулните пространства в своята нервна система, а оттам и на Земята, злото винаги ще го следва във форма на землетресения, експлозии, нещастия, страдания.

3). Човек от Шестата раса ще отвори всичките пътища, за да излезе тази енергия навън. За да се предпази човек от експлозия, той трябва да направи едно добро дело.

4). Когато Невидимия свят е изпратил човека на Земята, той предварително е начертал неговия път. За всеки човек е определена специална служба.

5). Без Учител, като висша съвършена форма, като образец в живота, никой не може да се развива. Чрез висшата форма се предава висша енергия.

6). Каквото човек придобие на Земята, това ще занесе със себе си на онзи свят.

7). Чрез раждане и прераждане човек изкупува греховете си, а щастието принадлежи на Новата епоха. Първо човек, трябва да ликвидира с кармата си, с прераждането си, да стане едно с Бога.

8). Придобиването на щастието е в зависимост от миналия живот на човека, от страданията и изпитанията, през които е минал. Щастието и извън доброто и злото. Любовта ще бъде среща, условие за проява на човека.

9). Каквото природата каже, трябва да я слушате. Тя е Великият Учител, който ви ръководи.

10). Щастието представлява първа връзка, сливане на две души. Двама по двама, трябва да се слоят с Първичния Дух. Няма по-велико нещо от сливането на душите с Първичния Дух.

11). Землетресението в човека се крие в излишното електричество в междумолекулните и междумолекулни пространства на неговата нервна система.

Значи причините на земетресенията са вън от човека.

3.17. „КАТАСТРОФИТЕ В ПРИРОДАТА СА УСЛОВИЯ ЗА ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ”

ЩЕ БЪДАТ ПРЕДУПРЕДЕНИ. 26. лекция от Учителя, държана на 28 април, 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Малки и големи придобивки. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 2. София, 1936, с. 410–417.

1) Условия за пробуждане на човешкото съзнание

„Следователно, Духът ще учи човека и когато спи, и когато е буден. Всъщност, само тялото на човека почива, а духът му е всякога буден. Това, което човек не може да научи и разбере през деня, научава го вечер, когато спи. Вечер той отива да се учи, в така нареченото духовно училище. Разумният, добрият ученик се учи и вечер, и през деня. Той се учи от земетресенията, от наводненията, от бурите – от всичко.

Катастрофите в природата са условия за пробуждане на човешкото съзнание.

Учените обясняват причините за земетресенията, но не могат да ги избегнат. Щом усетят, че някъде става земетресение, и те бягат, като простите хора, които нищо не знаят за причините на земетресенията. Истински учен е онзи, който знае, кои пластовете ще се разместват, как ще стане разместването им, за да заеме такова положение, че земетресението да не го засегне.”

2) Предупреждение за катастрофите

„Един господин разправяше една своя опитност, която имал във време на земетресението. Той имал една юрдечка с пет малки юрдчета. Една сутрин забелязал, че юрдечката с юрдчетата липсвала от двора. Той започнал да я търси тук-там, но никъде не могъл да я намери. На другия ден станало земетресението. Той се уплашил толкова много, че съвършено забравил за юрдечката. Два-три деня след това юрдечката с юрдчетата пристигнала в двора и започнала да се разхожда. Къде е била юрдечката? Още преди земетресението тя усетила, че ще стане нещо особено, и затова напуснала дома на господаря си, да си намери безопасно място. Какво показва това? Това показва, че юрдечката познава,

кои пластовете ще се раздвижат и кои ще останат спокойни. Ако юрдечката знае това, колко повече човек трябва да предчувствува катастрофите.

Когато човек е в съгласие със законите на природата, при всички катастрофи, които предстоят да станат, той ще бъде предупреден. Вътрешно ще му се подшушне да излезе вън на 10–20 метра далеч от къщата си. Защо и за какво трябва да излезе вън от къщата си, нито ще му се каже, нито трябва да пита. Той трябва да излезе вън и да стои спокойно, да види, какво предстои да стане. Няма да се минат десет минути, и земята ще се разтърси. Ето защо човек всякога трябва да се вслушва в своя вътрешен глас и да му се подчинява.

3) Божият план за пробуждане съзнанието на хората

„Сега, пред вид на станалото земетресение, хората пускат различни слухове. Някои казват, че щели да станат големи земетресения, вследствие на което София и други градове щели да изчезнат. Много неща има да станат, но на човека не е дадено да знае, какво го чака.

Земетресенията, бурите, наводненията са предвидени в Божия план за пробуждане съзнанието на хората. Тази е причината, поради която всичко предстояще е в тайна.

Разумните и добрите ще бъдат предупредени за онова, което ще стане. Неразумните ще понесат последствията на своя живот. Следователно, по-добре е за тях да не знаят, какво ги очаква. И да знаят, пак не могат да избегнат онова, което им е определено да преживеят.

„Бог забавя, но не забравя.“ – казва българска поговорка. Идват времена на изпитания, когато човек трябва да бъде буден. Не е ли буден, той ще се подаде на чужди влияния, които ще го оплетат, ще го поставят на страдания. Кажат ли на някого да стои настрана, или да не се качва на параход, или да излезе от къщата си, той трябва да слуша. Не слуша ли, нищо не може да го извини. Каквито времена и да дойдат, не се страхувайте. Ще станете по-разумни, ще се сблизите повече. Общите страдания и изпитания сближават хората.

Казано е в Писанието: „Косъм няма да падне от главата на онези, които любят Господа.“ Казано е още, че заради избраните ще се съкратят дните на изпитанията и скърбите. За да бъдете в числото на избраните, вие трябва да проявите вашата доброта и разумност. Бъдете добри и разумни, ако искате да цъфнете, да завържете и да узреете.

Това, което говоря, не се отнася до едно, но до всички, и то не до външното, но до вътрешното в човека, което се стреми, копнее, жадува. Когато греши, то плаче, скърби, стреми се да изправи погрешките си. То представя духовния елемент в човека. Следователно, човек е дошъл на земята да развие този елемент в себе си, а не да се удовлетворява.

4) Вътрешният страх у човека

„Като ученици, вие трябва да се справяте със своя вътрешен страх. Земетресенията, които стават в природата, са условия за човека да преодолее своя страх. Какво трябва да правите, ако се страхувате от земетресение? Колкото пъти през нощта се събудите, станете от леглото си и се молете. Вслушвайте се дълбоко в себе си, трябва ли да излезете вън, или да останете в стаята си. Каквото ви се каже, това трябва да направите. Ако ви се каже да останете в стаята си, ще останете; ако ви се каже да излезете вън, ще излезете.

Земетресенията са едно от големите изпитания за хората. Малцина могат да посрещнат това изпитание с вяра и бодър дух. Едно правило пазете в живота си: бягайте от злото, приближавайте се към доброто и всякога разумни бъдете. При всички случаи на изпитания, изнасяйте фактите така, както са станали, без никакви преувеличавания. Не разпространявайте лъжливи слухове. Щом се касае за някакъв въпрос, помислете малко и го обяснете научно. По този начин само ще турите начало на нова, велика наука."

5) Кой създава земетресенията?

"Сега не е време да се спираме върху научните обяснения за земетресенията. За това са дадени ред научни теории, които се свеждат все към една, а именно: причините на земетресенията са големите или малки размествания на земните пластове, които са започнали да се огъват от преди хиляди и милиони години насам. В Писанието е казано, че ние сме в последните дни, когато на земята се създава нов континент. Всеки знае, че когато се строи нещо ново, всякога има чуване, удряне, шум, блъскане. Майстори работят със своите чукове и длета. Такова нещо преживява днес цялата земя: пластове се разместват, хлътват, огъват се; вулкани изригват и т.н. Всичко това учените обясняват с ред теории. Майсторите, които работят в земята, не са като тия, които работят на повърхността ѝ. За тях огънат не е пречка, както за майсторите на земята. Те са разумни същества, които работят главно с мисълта си. Тяхната мисъл е толкова силна, че може да изменя материята. С мисълта си те могат да преобразят грамадни пространства земя."

6) Освобождаване от всички противоречия

"За да бъдете майстори на новото, вие трябва да се освободите от всички противоречия. За разбиране и прилагане на новата наука се изисква нова обстановка на нещата, нова светлина. Без тази светлина на съзнания, нищо ново не може да се създаде.

В Писанието се казва: „Ще изпратя Духа си да ви научи на много неща."

Духът не представя никаква особена форма, но условие за проява на Божията Любов в човешката душа, да може тя правилно да се развива. Няма по-красиво нещо за човека от това, да разбира известни научни положения, или известни духовни въпроси. Той седи, слуша и възприема – храни се. И като не разбира, пак е добре. Тогава той се упражнява. Каквото и да правите, една част от вас трябва да бъдете добри, друга част от вас трябва да бъдете разумни, а трета част – любещи. Днес хората искат да бъдат обичани, а не те да обичат. По-мъчно е човек да обича, отколкото да бъде обичан."

7)

"Когато Божественото в човека говори, той изпитва известен подем в своите мисли, чувства и постъпки. Когато човешкото в него говори, той се натъква на противоречия, които внасят в душата му смут, раздвояване.

Всякога слушайте Божественото в себе си, за да можете правилно да се развивате."

3.18. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ЩЕ БЪДАТ ПРЕДУПРЕДЕНИ”

КАК СЕ ПРОБУЖДА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ?

1. Катастрофите са условия за пробуждане на човешкото съзнание.

2. Предупреждение за катастрофите.

3. Земетресенията, бурите, наводненията са предвидени в Божия план за пробуждане съзнанието на хората.

4. Вътрешният страх у човека се преодолява чрез земетресенията.

5. Майсторите, които работят в земята, са разумни същества. Те работят главно с мисълта си. Техната мисъл е толкова силна, че може да изменя материята.

6. Освобождаване от всички противоречия става чрез светлината, която се изпраща от Духа.

7. Когато Божественото у човека работи и говори, то той изпитва известен подем в своите мисли, чувства и действия.

3.19. МОЛИТВИТЕ НА ПРАВЕДНИТЕ СПИРАТ ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА

ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ. 27. лекция от Учителя, държана на 2 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 18–21.

1) Молитвите на праведните

„Ако между ума и сърдцето на човека няма никаква връзка, молитвата му не е приета.

Когато се моли, човек трябва да забрави всички противоречия, да се примири с всички хора, които са му причинили някаква пакост, или на които той е направил някакво зло. Който не е в хармония със себе си и със своите ближни, той не може да получи отговор на молитвата си. Бог е съвършен. Той иска същото и от нас. Затова е казано в Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.” Молитвите на мнозина се разпръсват и като прах падат на земята. Праведният е силен човек. Неговата молитва всякога се чува. Ако в един град има десет души праведни, те са в състояние да го предпазят от всякакви беди и напасти.”

2) Приложение на назрялата Божия карма

„Ако в Пловдив и Чирпан имаше по десет души праведни, те щяха да запазят града от нещастията, които претърпя през последното земетресение. Понеже в Пловдив и в Чирпан нямаше по десет души праведни, по отношение на тях се приложи назрялата вече карма. Сега нови праведни хора се създават.

Мнозина обясняват нещастията в света с това, че такава е била волята Божия. – Не, Бог не благоволи в страданията и нещастията на хората. Като разтърсва умовете на хората, по този начин Той регулира техните енергии, изправя умовете и сърдцата им – праведни хора създава.

Във всеки град трябва да има поне по десет праведни. Ще кажете, че земетресенията, наводненията, изобщо, изпитанията на хората са предсказани. Обаче, и предсказанията, и определените неща могат да се отложат, или отменят. Ако на грешния се каже, че ще бъде наказан за своя лош живот, и той се обърне към Бога и изправи живота си, наказанието му ще получи благословение за добрия си живот, а той се отпусне и започне да греши, благословието му ще се отнеме и ще се замени с наказание. От човека зависи да подобри или да влоши съдбата си."

3) Божественото не чака

"И тъй, от всички се иска да бъдете справедливи по ум и по сърдце, да прилагате Божията Правда. Вие трябва да бъдете будни, да можете правилно да възприемате и разбирате волята Божия. Прилагате ли тази Висша воля, вие вътрешно ще чуете гласа на Бога – тих, красив и насърдителен.

Чуete ли този глас, болен да сте, ще станете от леглото си; сиромаш да сте, ще забогатееете; невежа да сте, умът ви ще се проясни. Пред този глас всякакво недоволство изчезва.

Чуete ли гласа на Божественото в себе си, вие можете вече да се надявате на всичко. Без него няма развитие, няма успех, няма знание, няма радост, няма светлина. Човек всеки ден добива нещо Божествено – някаква мисъл или чувство, някакъв малък импулс, но той скоро го изгубва. – Защо? – Защото прави големи приготовления за него. Той започва да мече, да чисти къщата. – Не, дойде ли Божественото у вас, приемоте го, както сте и където и да сте. Каквато работа и да сте започнали, спрете я. Божественото не чака. То минава с бързината на светлината: мине, остави нещо и замине. Щом го почувствувате, спрете се веднага и приемоте, каквото ви носи.

Дето ви намери Божественото, там трябва да стоите. Само така ще получите Божието благословение. Бог иска да ви види такива, каквито сте. – Как, Бог да ме види гол! – Какво нещо е голотата? – Голотата е човешко изобретение. Човек оголява, когато не върши волята Божия. Докато върши волята Божия, той е облечен като царски син."

4) Новото учение е Божествено учение

"Новото учение е Божествено учение. Ученикът на новото учение трябва да разбира Божественото, както в себе си, така и в своите ближни. Каквато работа и да имате, каквото обещание и да сте дали, на себе си или на друг някой, пред Божественото всичко отстъпва. То посещава човека най-много за една минута и след това заминава. Същевременно то предупреждава човека, че ще го посети, заради което той всякога трябва да бъде буден. Щом посети човека, Божественото остава своето благословение, което той трябва да носи навсякъде. Това благословение прави човека радостен и доволен. Дето отиде, той носи със себе си тази радост, това веселие.

По какво се отличава ученикът на новото учение?

Ученикът на новото учение проявява Божественото и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си.

Ако проявявате Божествени чувства, а мислите и постъпките ви не са Божествени, вие сте ученици на старото учение.

Новото учение подразбира хармония между мислите, чувствата и постъпките на хората. Божественото се проявява в малки неща, а не в големи. Някога едно малко движение, изпълнено с Божествена енергия, струва повече, отколкото богатството на цялата земя."

3.20. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ”

ПРАВЕДНИТЕ СПИРАТ ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА

1). Който не е в хармония със себе си и със своите близки, той не може да получи отговор на молитвата си. Бог е съвършен.

2). Понеже няма 10 човека праведни в Пловдив и Чирпан, по отношение на тях се приложи назрялата Божия карма и дойде землетресението.

3). Чуете ли гласа на Божественото у себе си, вие може вече да се надявате на всичко. Божественото не чака. То минава с бързината на светлината.

4). Новото учение е Божествено учение. Божественото посещава човека за 1 минута и след това си заминава. Затова човек трябва да бъде буден.

3.21. ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО – МОМЕНТ НА РАЗРУШЕНИЕ И ПРЕЧИСТВАНЕ

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ. 29. лекция от Учителя, държана на 16 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 60–61, 66–68.

1) Само животът да се запази

„Един познат ми разправяше впечатления и преживяванията си от земетресението в Пловдив. Голяма била изненадата на целия град от това земетресение. Всички мечти, всички ламтежи на хората се разрушили. Като започнали къщите да се люлеят, да скърцат, да се събарят тук-там, а земята отдолу бучи, реве, движи се, умът им се взимал. Всеки се оглеждал безпомощно, мислил, че светът се свършва. В един момент човек е готов да се откаже от всичко земно, от всички свои желания, само животът си да запази. Така казва той, разбрах цената на живота. Така разбрах, кое е истинското богатство. Много нещо научих, много нещо придобих от това земетресение. Мина земетресението, светът не се свърши, но това, което разбрах и научих, никога няма да забравя. Наистина, светът не се свърши, но много криви идеи, много заблуждения на хората се свършиха, умряха. За сметка на тях, хората започнаха да се стремят към нещо по-възвишено, към нещо трайно.”

2) Божията тояга

„И тъй, всички хора по лицето на земята трябва да бъдат готови, да не ги изненада някоя вечер Божията тояга, т.е. великият Божи закон.

Животът на земята е изложен на големи промени. Не разбирайте нещата буквално. Не говоря само за земетресения. Аз имам пред

вид изключителните времена, в които живеем. Ние сме в епоха на големи изненади. Ние живеем в един непостоянен, изключителен век. Изключителни явления, изключителни събития идат. Това не трябва да ви плаши, но будни трябва да бъдете.”

3) Земята трябва да се пречисти, но как?

„Професорите на светлината искат да наместят умовете на хората, да смекчат сърдцата им и да моделират тяхната воля. Тази е една от великите задачи, която трябва да се реализира.

Земята трябва да се пречисти. Пречистването ѝ ще стане с огън. Иде огънят в света.

Ако хората не приемат учението на любовта, огънят ще дойде и ще помете всичко онова, което от хиляди години се е съграждало. Старата култура ще изчезне, помен няма да остане от нея. Греховете, престъпленията на хората ще изгорят.

Които издържат на този огън, те ще светнат, както свети златото, което е минало през огъня на златаря.

Които минат през този огън и издържат, те ще турят начало на новата култура.”

4) Откровенията са на небето

„Който има откровения, той не може да остане на земята. Апостолите Йоан и Павел са имали видения и откровения, но в това време са били на небето.”

5) Откровението е съобщаване с Бога

„Какво се разбира под думата откровение? – Откровение значи съобщаване с Бога.

Днес това е почти невъзможно. – Защо? – Човешкият организъм е така устроен, че нервната му система не е в сила да издържи на светлината на Божествения Дух. За да влезе в контакт с Бога, неговата енергия трябва да мине най-малко през десет среди, за да се трансформира така, че да се приеме от него без никаква опасност. Тъй щото, за да получи човек известно откровение и да го разбере напълно, то трябва да е минало през десет среди, през десет стъпала: през херувимите, серафимите, ангелите, светиите, гениалните, талантливите, праведните, добрите хора и т.н. След това откровението ще дойде до обикновения, до малкия човек на земята. Един от еврейските пророци казва: „Видях Господа възнесен.”

6) Днес може да се говори само за изплащане на карма

„Днес не може даже да се говори за откровение.

Днес може да се говори само за плащане на карма, но не и за откровение.

Тези, които пожелаха да изплатят кармата си, станаха мъченици. Христос им даде ред методи, как да живеят правилно, за да изплатят кармата си и да влязат в правия път.

Пророците пък са хора, които са завършили своето развитие на земята. Истински пророк е онзи, който разбира добре Божественото учение и го прилага. Апостол Павел имаше видения и откровения и след

това само можа да каже: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм.“

3.22. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ“

БОЖИЯТА ТОЯГА

- 1). Само живота да се запази при землетресенията.
- 2). Божията тояга може да ви изненада, и затова трябва да бъдете будни.
- 3). Земята, трябва да се пречисти. Пречистването става с огън. Иде огънят в света. Той идва отвътре у човека. Идва и отвън. Старата култура ще изчезне.
- 4). Който има откровение, значи връзка с Бога. Но тези видения и откровение могат да станат горе на Небето. Те са били извлечени на Небето.
- 5). Откровение значи съобщаване с Бога. Човешкият организъм е така устроен, че нервната му система не е в сила да издържи на светлината на Божествения Дух. Трябва да премине през десет среди на херувимите и серафимите, ангелите, за да дойде до обикновения малък човек.
- 6). Днес не може да се говори за Откровение. Днес може да се говори само за плащане на карма.

4. МЯСТО И ВРЕМЕ НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА В БЪЛГАРИЯ

4.1. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ОПРЕДЕЛЕНОТО МЯСТО И ВРЕМЕ НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО

1. Щастливият случай за I-ия трус на земетресението в гр. Търново и Горна Оряховица на 1 юни през 1913 г., в 11 часа и 33 минути, ден Велика събота.
2. Сляпата случайност на земетресението във Велика събота, когато всички чиновници са разпуснати заради Великден.
3. Определеният и насрочен час на земетресението в 12 часа през нощта.
4. Кой от Невидимият свят определя времето и мястото на земетресението, за да могат човешките жертви да бъдат по-малки?
5. Божият пратеник в България е Учителят Дънов.
6. Учителят Дънов и Ареопагът на великите съдии за отмена на времето и мястото на земетресението.
7. България е черният дроб в общочовешкия организъм според Учителя Дънов.
8. Божествената справедливост действа по време и място, и нищо не минава без възмездие.
9. Невъзможното за човека е възможно на Бога в човека. А този човек е Учителят Дънов.
10. Представяме заглавие от направеното резюме от статията на Цочо Димитров Ракитски, който е последовател на Учителя Дънов и съвременник на тези събития.

11. Предава много ценни сведения и заключения за земетресенията, но само за онези, които са запознати с всичките изказвания на Учителя Дънов и ги приемат за достоверни.

12. Тези разисквания са за земетресението от 1928 г., и са свързани със забраната на събора в гр. София от правителството на Андрей Ляпчев.

13. За Цочо Димитров – Ракитски, виж в „Изгревът“, том III, с. 118–120; „Изгревът“, том VII, с. 376–380; „Изгревът“, том XXI, с. 610.

РАКИТСКИ, Цочо Димитров. По повод сказката за Кайзерлинг и модерната теософия. София: книгоизд. и печ. Изгрев, [1929], с. 104–113.

V. Габровска околия (34 км.)

На 11 места труса е усетен в ч.	11.30 минути
На 4 " " " " " " "	11.35 минути
На 2 " " " " " " "	11.10 минути
На 1 " " " " " " "	11.32 минути
На 1 " " " " " " "	11.40 минути

VI. Севлиевска околия (50 км.)

На 15 места труса е усетен в ч.	11.30 минути
На 7 " " " " " " "	11.35 минути
На 3 " " " " " " "	11.37 минути
На 1 " " " " " " "	11.32 минути
На 1 " " " " " " "	11.45 минути

VII. Свищовска околия (72 км.)

На 2 места труса е усетен в ч.	11.40 минути
На 1 " " " " " " "	11.35 минути
На 1 " " " " " " "	11.29 минути

VIII. Плевенска околия (98 км.)

На 2 места труса е усетен в ч.	11.35 минути
На 1 " " " " " " "	11.34 минути
На 1 " " " " " " "	11.32 минути
На 1 " " " " " " "	11.30 минути
На 1 " " " " " " "	11.40 минути

IX. Тетевенска околия (118 км.)

На 1 места труса е усетен в ч.	11.46 минути
На 1 " " " " " " "	11.38 минути
На 1 " " " " " " "	11.30 минути
На 1 " " " " " " "	11.25 минути
На 1 " " " " " " "	11.15 минути

X. Луковитска околия (132 км.)

На 1 места труса е усетен в ч.	11.35 минути
На 1 " " " " " " "	11.32 минути

К.м при околията показват разстоянието по въздушна линия от околийския център до гр. Търново.

ТАБЛИЦА № IV

Тук са подредени 12 групи от по две места, които лежат на еднакво разстояние, но в различни посоки от гр. Търново. От таблицата се вижда, че нито една група, въпреки равното си разстояние от центъра на землетресението, не е усетила I-ия трес в едно и също време; разликата почва от 1 минута и достига до ½ час. Безспорно е, че за тази голяма и повсеместна разлика ще са виновни пак часовниците, а може би и състава на почвата.

Разстояние в км. до гр. Търново	Часът и минутите	Разстояние в км. до гр. Търново	Часът и минутите
На 60 км. (Попово) (Казанлък)	11.27 11.30	На 152 км. (Харманли) (Бяла Слатина)	11.26 11.37
На 72 км. (Свищов) (Нова Загора)	11.35 11.30	На 185 км. (Вратца) (Анхиало)	11.30 11.34
На 80 км. (Калофер) (Ловеч)	11.30 11.25	На 215 км. (Фердинанд) (Димотика)	11.11 11.30
На 83 км. (Троян) (Ески Джумая)	11.17 11.32	На 260 км. (Трън) (Порто Лагос)	11.30 11.23
На 125 км. (Копривщица) (Карнобат)	11.32 11.40	На 290 км. (Петрич)	11.40
На 132 км. (Пловдив) (Луковит)	11.30 11.35	На 300 км. (Серес)	11.34
На 142 км. (Кнежа) (Панагюрище)	11.23 11.33	На 348 км. (Щип)	11.20

По тази таблица се вижда още по-ясно, че нито една група, въпреки еднаквото си разстояние, не е дала еднакви сведения за времето на I-ия трес.

От извлечението, което може да се направи по дадените сведения за времето в минути и разстоянието в км., се вижда, че I-ия трес на катастрофалното землетресение в гр. Търново, в 11 ½ ч. преди пладне на 1 юни 1913 г., е бил повсеместен и едновременен, поне за нашата страна. За него са дадени най-различни по времето си в минути сведения от около 670 места. И въпреки неедновременността, според дадените сведения, тресът е бил едновременен, т.е. появил се е в един и същ момент, както на самия център на землетресението, така и по най-отдалечените от него в страната, а някои и вън от днешните ѝ граници места.

За този трус разстояния от 200–300 км. са се слели в точка – толкоз голяма е била скоростта, с която се е движела трусовата вълна.

Интересно е, ми се струва, защо този трус – едновременно по скорост, не е бил еднакъв и по разрушителната си сила. Много ясно личи липсата на съотношение между скоростта на труса и силата, с която той се е проявил само в една област. Като че ли скоростта на движението не е била в зависимост от силата на тласъка, защото, ако разрушителната сила на трусовата вълна беше била в зависимост от скоростта, с която тази вълна се е движела, то не се ли полага, щото единността на това движение да бъде съпроводена с поне приблизително еднакви последиствия. Известно е, че разрушителната сила на куршума зависи от скоростта, с която той лети. Тогава, ако в един и същи момент и от един и същи пункт отправим радионално и с еднаква скорост няколко куршума към предварително поставени на равни разстояния, но в различни посоки относно общия пункт – цели, то какви биха били последиствията за така поставените цели от тези еднакви по време, сила и скорост изстрели? Като се има пред вид, че целите като предмети са направени от една и съща материя. Естествено е, че последиствията не ще могат да бъдат други, освен еднакви, или приблизително такива. И тогава необяснимо ще бъде, ако някои от целите „чуеха“ само гърмежа, без куршумите да достигнат до тях; иначе казано, макар че всички куршуми летят с еднаква и едновременно скорост, но по отношение на разрушителната си сила спрямо някои от целите, те са се оказали милостиви, пасивни; нещо което в грубата реалност е недопустимо. А пък от събраните и съпоставени сведения и данни за I-ия трус на Търновското землетресение тъкмо това излиза на лице.

За пояснение, ако предположим, че действителния център на едно землетресение, от който е тръгнала трусовата вълна, е толкоз дълбоко в земята, щото всички точки на дадена област на земната повърхнина се намират на еднакво разстояние от него, поради което за тях труса макар, че ще дойде едновременно, ала защо разрушителната му сила, за която предполагат, че се движи концентрично и с еднаква интензивност, ще се изрази само в една или няколко точки на казаната област? – Това ще остане загадка. И обратно, ако центъра на Търновското землетресение през 1913 г. е бил не много дълбоко – 30–50 км., и мястото на гр. Търново е било противоположната точка на най-късото разстояние до този център, то, ако от същия център опишем (направим) сфера с радиус, равен на това разстояние, тогава мястото на гр. Търново ще бъде допирната точка на тази сфера със земната повърхнина.

Притакова положение, естествено е, че гр. Търново ще бъде изложен на голяма опасност. Но пак ще остане загадъчна едновременността, при която трусовата вълна ще бъде усетена както от най-близкото до центъра на землетресението място – в дадения случай гр. Търново, така също и от местата, намиращи се на разстояние многократно по-голямо от същия център отколкото например казания град. Значи и в единия и в другия случай има една необяснима едновременност, една неимоверна скорост, с която лети и се предава трусовата вълна. А освен това и една, като че ли независима от тази едновременно скорост, локално проявяваща се разрушителна сила.

Фигуративно тази мисъл може да бъде изразена така: например имаме една крепост, обсадена с кордон от дългобойна артилерия, чиито оръдия не са разпределени равномерно едно от друго, но на едно място по кордона са поставени оръдие до оръдие, а от двете страни на това

място оръдията са наредени все по-рядко. То съвършено естествено ще е, че най-голямото разрушение, което ще причини при бомбардировката си този артилерийски кордон, ще бъде в онзи пункт, срещу който са насочени най-много оръдия, а скоростта с която летят гранатите от целия кордон към крепост, тази скорост ще бъде едновременно поради това, че всички оръдия са поставени на еднакво разстояние от обсадената крепост. С други думи, ние се натъкваме на едно съзнателно и целесъобразно разпределение на разрушителната артилерийска сила, благодарение на което ни става обяснима както локализацията на разрушението, така също и едновременната скорост, с която летят и пристигат гранатите.

1) Щастливият случай

„А колкото по въпроса за малкото човешки жертви сравнително големите разрушения, които станаха в Търново, Горна Оряховица и Лясковец от землетресението през 1913 г., мнозина ги приписват на „щастливия случай“ – че землетресението станало един час по-късно и около един час по-рано, т.е. в 11 ½ ч. преди обед, защото тъкмо на този ден – 1 юни същата сутрин към часът 10 ½, по случай голямата задушница, черковите са били пълни с хора – жени, а знае се, че много от тях са значително пострадали. А ако ли пък землетресението бе станало с 1 час по-късно, значи към 12 ½ ч. – време, когато хората са се прибрали в къщите си и гостилниците за обед, то не ще много фантазия, за да си представи човек какви биха били последствията.“

2) Сляпата случайност

„Значи „така се е случило?“ И без друго, съвпадението, че първият трус на катастрофалното землетресение в Южна България на 14 април 1928 г., който разруши гр. Чирпан – да стане в часът 11.46 мин. преди пладне – време, приблизително на онова, през което стана Търновското землетресение, навярно, че и това чудно съвпадение, щото две катастрофални землетресения да станат в един и същи час и минути, като че ли и то ще се дължи на „сляпата, но щастлива случайност“! Но интересното става още по-интересно, като се добави, че и Ямболското землетресение през 1909 г. на 2 февруари е станало също по часът 11 ½ преди пладне.

Така също, без съмнение, ще вземат за „случайно“, дето I-ия трус на землетресението в Южна България на 14 април стана тъкмо на велика събота, ден, когато чиновници, ученици, работници и др. бяха разпуснати, а градското население, заето с покупки за празниците, било почти във от сградите, а по селата, поради кърската работа, хората били на полето. Значи „сляпата случайност“, макар и сляпа, се пак успяла да намери спасителни обстоятелства. И без друго, пак тази щастлива случайност що се е намесила, дето втория трус на същото землетресение (на 18 същия месец – април, от който пострада гр. Пловдив) стана в 9 ч. 24 мин. 4 сек. вечерта – значи около 2 часа след като хората са били вечеряли, и около приблизително толкоз, преди да са си легнали. Но, казва се, че населението, предупредено от I-ия трус (на 14 същия месец) било на щрек и избягвало да спи в къщите си. На всеки случай, като се вземе предвид до колко ние, българите, сме съобразителни, можем си представи размерите на последицата, ако поменатия трус бе станал не в часът 9.24 ч., а по-късно – през часът 12 в полунощ, за когато беше и насрочен.“

3) Определеният и насрочен час на землетресението в 12 ч. през нощта

„Как?! – Що значи насрочен? – Та нима втория трус (в часът 9 и 24 мин. вечерта на 18 април 1928 г.) на землетресението в Южна България, който бе много по-разрушителен и по-продължителен от труса на 14 същия месец, бил насрочен, бил определен да стане в 12 часа през нощта?! – Еее, това е вече цял скандал; това наистина е плод на една действително развинута фантазия; това са цели, същински заблуждения и голи измислици на хора, чиято дъска хлопа – викна учено и недоучено.

Не, не, господа, не се стряскайте, бъдете по-спокойни!

Не мислете, че за да стане едно землетресение, Свети Илия се надига с железни чукове и лостове да кърти, събаря и размества земните пластове и канари! Тъй може да си обяснява нещата само един бивши турски Султан, който след като всички опити да бъде завладяна Черна Гора (Кара Орман), били пропаднали, поискал да види на картата, де се намира тази сербез държава. И като видял колко е малка и на самия морски бряг Черна Гора, казал на своите паши и генерали: „Че бива ли бе джанам толкоз будалък?!“ – Да не се сетите да я подкопаят от към морето, и тя сама ще се събори! – Така разбирал този Султан работите. Та да не би по същия начин да мислят някои, че онези, които определят, де и кога да стане едно землетресение, пращат за тази цел минни инженери и рудокопачи с лопати и лостове, за да подкопаят и съборят земните пластове? Че има „инжинери“, „лостове“ и „рудокопачи“ – има, но те не са толкоз наивни да ровят в земята като къртици, а са такива големи майстори както днешните радио-оперни певци, които на едно място пеят, а гласът им се чува на стотици километри далеч, и то без никакъв веществен проводник, освен въздуха. Но, вие ще кажете: „В природата произволи не стават, защото там има закони!“ – И именно, защото има закони, затова и може да се вършат „чудеса“ от онези, които познават природните сили и закони. Та нима не е абсолютен и всесилен например закона за гравитацията (притегателната сила), който не позволява и най-леката перушинка да избяга от земята. Ала този всемирнен закон никак не попречи на един наш българин пред едно събрание в гр. Стара Загора преди 4–5 години, на което е присъствал и един наш млад и виден професор (събранието се било състояло по случай сказка от същия професор). Там, пред това събрание нашият българин е заставил (по какъв начин – това е неизвестно) своят бастун да остане няколко секунди висящ във въздуха без всякаква подпорка; сякаш, бастуна временно е отказал да се подчини на земната притегателна сила. Опитат бил повторен и с една китара и дал същия резултат. Ами как ще си обясните дето индийските „факири“ само с погледа си укротяват и омайват и най-разярения звяр. Така, че не е плод на болни души дето св. Писание като казва, че пророк Данаил останал недокоснат – жив и здрав – между лъвовете, дето бил хвърлен – навярно осъден като „еретик“ или „сектант“? Ами момците в огнената пещ? – хвърлени, живи да изгорят! Та когато нашето духовенство прокудва и разпилява „нестинарите“ в родопските планини – в градините на Орфей, които хора, както се разправя от очеvidци, през известни празници на годината ходили съвършено боси по дебел жар от огън, без да били изгаряни – казвам: „С преследването на тези хора като „сектанти“ и „суеверци“ – нашето духовенство за лишен път проявява голямата си простотия по познаване силите и законите на природата.“

4) Определяне мястото и времето на землетресението

„Ето защо, знайте, ако, разбира се, желаете да знаете, че за да се определи мястото и времето – кога и къде да стане едно землетресение, особено катастрофално, предварително се водят цели дипломатически преговори, при които „едната страна“ избира такива места и време, дето биха се реализирали максимум последствия в човешки жертви, а „другата“ – чиито методи на работа са диаметрално противоположни на първата; тя пък подбира онези моменти, през които земетръсният удар, макар и максимален по разрушителната си сила, но би бил по възможност най-малко смъртоносен. – „Аз дойдох не за смърт, но да дам живот и да го имат преизобилно.“, каза преди 2 000 години Господ Исус. Но вместо думи и словесни доказателства, много по-ясно ще говорят фактическите данни.

Така например от таблица № V – (в края) ще се види много добре, че сравнително разрушителната си сила, двете катастрофални землетресения у нас – през 1913 и 1928 г., по отношение на човешките жертви – са се оказали много скромни, в сравнение с жертвите от подобни землетресения в други страни. Разбира се, че тези очебиещи данни не ще понижат стойността на „съвпадението и случайността“ да служат и за в бъдеще като „обяснения“ за онези неща и явления, които не се подават на човешкия каприз – всичко да види и всичко да знае. Думите: инстинкт, интуиция, навик, атавизъм, съвпадение, случайност, илюзия, халюцинация, внушение, самовнушение и пр. и пр. т.п. – това са същински щитове, зад които се крие и спотайва невежеството на онези, които мислят и минават, че всичко знаят.”

5) Божият пратеник

„Един ден, когато черепа на българската глава малко поизтънее, а заедно с това умът и сърцето на българина станат по-меки и по-проницателни, чак тогава, може би, ще се догадят, че това, дето най-страшните природни катастрофи у нас са минавали със сравнително малко човешки жертви, а повече са постраждали хорските користи – земните им богатства, придобити най-често не дип по особено честен начин; чак тогава ще се, казвам, догадят някои, че е било време, когато българския народ е имал най-великото щастие на земята, с което Бог го е удостоил, като му е пратил свои Пратеник.”

6) Учителят Дънов и Ареопага на Всемирните съдии

„Най-сетне нека ние – българите, не се гордеем, но и не се срамуваме, че днес между нас живее Божи пратеник, който, доколкото нашият народ е давал нужните условия в кротост и смирение, за да се изяви Божията милост, дотолкоз и този Божи пратеник е отстоявал живота и условията на българското племе пред Ареопага на Всемирните съдии.

Не веднъж живота и условията на българското племе са висяли на косъм – това са били върховни моменти на велико изпитание, през които Бог е говорил на българския дух така, както Спасителя в Гетсиманската градина каза на ап. Петра: „Тури ножа в ножницата, защото, който вади нож, от нож умира.“ А българския народ е една плодотворна култура, над която Бог има своето око.”

7) България е черния дроб в общочовешкия организъм

„В Божествения организъм, нашия народ изпълнява ролята на черния дроб, и физиолозите най-добре знаят колко много е ценна и важна физиологичната функция на този орган в нашето тяло. Нека не се обиждаме от сравнението с черния дроб – че е черен и че през него минава венозната кръв. (Не е ли най-плодоносна онази почва, по която се утайва мътната вода?) Защото от друга страна виждаме, че черния дроб е богат на захар, богат на сладост, а то е една рядка привилегия. Черния дроб е символ на една тлъста и богата почва с най-благоприятни условия за посадване и култивиране на Божествения живот на Земята. Нашата Земя носи върху себе си зародиша, зачатъка на бъдеще Слънце. Ето защо наставя време, когато вече Богове, Богове ще слизат да живеят между хората на Земята, за да им показват пътя, който води към Слънцето.“

8) Божествената справедливост

„Наистина, тежко се плащат военните контрибуции, но още по-тежко е човек да бъде подвластен – лишен от националната си свобода. Па, ако щете да знаете, във великата Божествена справедливост, платените контрибуции – това е даден капитал под лихва.“

В Божествения тефтер нищо не избягва неотбелязано, нищо не минава и не остава без възмездие. А това, което ние наричаме прошка и милост, на Божествения език значи, че се дава възможност на съгрешилия да изкупи своите прегрешения. От това гледище хорските страдания са благодат за техните души.“

9) Невъзможното за човека е възможно за Бога в човека

„Както виждате от приложената V-а сравнителна таблица, в края на книгата, езика на числата е достатъчно ясен и категоричен, за да ни поосвободи от гаврите и предубежденията. Та колкото до сравнителното твърде малкото число на жертвите, взети при двете катастрофални землетресения у нас през 1913 и 1928 години, може би едни да помислят, че така се е случило, а според други, че съдбата и провидението са се оказали много милостиви. А, че има милост, това е да, но тази милост ни най-малко не е нито случайна, нито по каприз на съдбата и провидението.“

Тъй че, когато г. г. учените делят материята на жива и мъртва, нека помнят, че по лицето на Земята има „хора“, за които мъртва материя не съществува; за тях цялото Битие е живо. А само нещо, което е „живо“, може да се подчини на разума и волята поради това, че и в него има разум и воля само, че в пасивно, в спящо състояние.

Следователно, когато Духът и Битието са постигнати от човека във всичките им възможности, такъв „човек“ може, щом стане необходимо, да прати чрез своите „пълномощни представители“, до материята (почвата) „нота“ с ултимативен характер, чиито резултат, наречен землетресение, (според сегашното познаване и разбиране на света), ще бъде считан не само за невъзможен, но недопустим и немислим като възможност на разумни и съзнателни сили, въплотени в човека, т.е. невъзможно е, според днешния уровень на обикновените човешки знания и сили, подобно явление да бъде дело на човек.

– Да! – Немислимо и недопустимо е за обикновения, за ограничения, но не забравяйте, че Светото Писание казва: „Че невъзможното за човека, е възможно за Бога в човека!...“

5. ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА И ЧОВЕШКИТЕ СЪДБИ В БЪЛГАРИЯ

Вергилий Кръстев

1. В представените текстове от Словото на Учителя Дънов, човек разбира на какво се дължат земетресенията. Обяснено е всичко. А как това се отразява върху човешките съдби? Днес ще говорим за тях последователно.

2. На 4 март 1977 г. стана земетресение, което бе много добре видяно в София. А разрушенията бяха в гр. Свищов. Аз бях на 4 етаж в дома си, когато видях как започна да се люлее полюлея на тавана. Видях как се местеха предметите около нас. Това продължи няколко минути. Хората бяха уплашени, излезнаха на улиците. А онези, които имаха леки коли по онова време, качваха се в тях и заминаваха вън от София. Следващите дни четяхме по вестниците и гледахме по телевизията за пораженията.

3. Ще разкажа за другите истински поражения. При земетресението се отделя голямо количество енергия, която може да унищожи всичко. Тази енергия се стовари върху мнозина българи, и главно върху жените. Те бяха разрушени отвътре и психически бяха неуправляеми. Аз бех тогава лекар към „Бърза помощ“ и всеки ден ме изпращаха при жени с неврози, причинени от земетресението и от енергията, освободена и разрушила жените. Беше голяма трагедия да се наблюдава всичко това.

4. Ето моята родена сестра, бе подложена на този удар. Не можеше да спи, непрекъснато разказваше къде ще бъде следващото земетресение в света. На следващия ден четяхме във вестниците, че това беше вярно. Нямаше никаква грешка. Това състояние на тази страхова психоза от земетресението продължи 6 месеца. А това бяха няколко хиляди жени. Аз съм ходил и съм бил изпращан чрез „Бърза помощ“ над 10 случая. Аз знаех каква е причината. Обяснявах, но никой не ме слушаше и не можеше да възприеме това, което казвам. А това го знаех от беседите на Учителя Дънов. Никой не искаше да слуша.

5. Друго земетресение бе на 7 декември 1986 г. в Стражица. По Рихтер – 5,7. А в с. Асеново бе центъра на земетресението. Загиват 3 човека, а ранените бяха 27 човека. Изпратиха от чужбина помощи: коли, фургони и други неща. Всичко бе отклонено и укрито и откраднато. Настаниха ги във фургони. Лятно време горещина, а зимно време – студ! Беше плачевна картина да се наблюдава от една страна кражбата на помощите от чужбина, и бедствието на хората.

А никой не можеше да разбере и да говори за тази мощна енергия, която се бе освободила при земетресението и унищожила човешките тела. Беше плачевно да се наблюдават.

6. На 22 май 2012 г. в 3 часа през нощта се яви земетресение в гр. Перник с 5,8 по Рихтер. Бяха разрушени много къщи, други напукани и негодни за живеене. По това време къщите се изграждаха с тухли, и отгоре слагаха плочата с цимент и чакъл, дебела 12–15 см. Тогава не се изливаха трегери с цимент, защото искаха да спестят от цимент и желязо. Сега трябваше да се плати за тази грешка. Започнаха да се изчисляват щетите от комисии, но се явиха много мошеници и всичко се провали.

7. А сега ще разкажа защо ни дойде това земетресение. През 2012 г. т.н. последователи на Учителя Дънов решават да разучават и да играят Паневритмия в гр. Перник. До тук добре. Но онези, които организираха Паневритмията в гр. Перник изобщо не бяха запознати с историята на Паневритмията. А аз съм провел 3 концерт-рецитала за историята на Паневритмията. Но тях ги нямаше в залата. А това е описано в поредицата „Изгревът“. Но те го отхвърлят, и затова нищо не знаят.

При всяко упражнение, което те са изигравали, са правили пауза от 2 минути. И така отварят т.н. „порти“, през които навлизат разрушителните сили. И те предизвикаха земетресението в Перник. За тези „порти“ и за разрушителните сили, може да си прочетете в „Изгревът“, том VII, с. 153–155, 323–324. В „Изгревът“, том XXIII има публикация „Къде е истинската Паневритмия?“ от с. 824–891. На с. 836–837 има едно изказване на Учителя за Паневритмията, и всеки българин, трябва да го научи наизуст. И тогава ще разбере как се предизвикват разрушителните сили в природата при неправилно изиграване на Паневритмията. Точно и ясно е упоменато от Учителя Дънов.

8. На с. 843–857 е разделът „Паневритмията в „Изгревът“ последователно по томовете. Има указание къде се намират публикуваните неща за Паневритмията.

9. При всеки концерт-рецитал се изпращат покани. Отзад на поканата има бележки в които е точно описано къде са качени 30 концерт-рецитала на интернет страницата: <http://www.izgrevat.com>, където може да си ги чуете и да си ги свалите на CD, за да си ги слушате спокойно у дома.

10. Онези 3 концерт-рецитала за историята на Паневритмията, наброяващи към 100 страници, бяха преведени на 6 езика, и качени на интернет страницата. Те са предназначени за чужденците по света, а за българите може да си ги слушат на български.

За 2 години бяха преведени на руски, английски, френски, италиански, испански и немски езици.

11. Беше включен оригиналният запис на Паневритмията по аранжимент на Филип Стоицев, оригиналният филм на Георги Парлапанов от 1947 г., който включва музиката на Филип Стоицев. Весела Несторова изпява на английски Паневритмията със съпровод оркестъра на Филип Стоицев.

Така че бе подготвено всичко и бе публикувано всичко.

12. През 1912 г. бяха запалени горите на България, и те горяха няколко месеца. Гасиха ги със самолети, вертолети, с пожарни коли и едва ги потушаваха, но се възпламеняваха на други места. Някой изчакваха да ги угасят, за да запалят отново.

И всички палежи бяха умишлени и целенасочени за разрушение. Всички се питаха откъде дойде в главите на българите това разрушение!

А причината бе в това, че се отпусни разрушителната стихия в българското съзнание и глава. А кой отприщи тази разрушителна енергия? Това бяха онези, които изопачиха Паневритмията.

И по думите на Учителя Дънов, публикувани в „Изгревът“, том XXIII, с. 836–837 точно указва кои са виновниците за разрушението:

„Никой не е крив, а само вие, защото погрешното изпълнение на паневритмичните упражнения предизвиква отрицателно движение на силите в природата, и те, именно разбъркват кашата в света. А виновни за нея сте вие.“

13. Сега разбрахте ли кои са най-големите врагове на Учението на Учителя и на българския народ? Изскочат ли от земята отрицателните разрушителни сили, те влизат в главите на българите, и те умишлено палят горите.

14. А кой е виновен за всичко това? Всичко е указано, записано и публикувано. Който го спазва е добре. Който не го спазва още по-добре. Ще си научи урока по обратния път. Затуй днес България се разрушава като държава и народ.

6. ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА В СВЕТА, ОТРАЗЕНИ В ПОРЕДИЦАТА „ИЗГРЕВЪТ”

1. Учителят казва, че със спирането на събора на Бялото Братство на 9 септември 1923 г. в София, идва земетресението в Япония.

„Изгревът”, том I, с. 434–435. Виж и „Изгревът”, том I – второ издание от 2011 г., с. 520–521.

2. На 1 септември 1923 г. при земетресението в Япония, то Токио бе разрушено и даде 140 000 убити.

3. След забраната на събора на 9 септември 1923 г., се явява датата 9 септември 1944 г., когато комунистите идват на власт, с помощта на армията на СССР, която обявява война на България и навлиза с войските си, без да пукне пушка срещу тях.

4. През 1913 г. е Балканската война и няма събор на Бялото Братство. Учителят Дънов пред кръжока в гр. София държи беседа на 11 август 1913 г. – „Вяра и Святият Дух”. Тази беседа не може да се разбере, ако не дадем някои разяснения по дати.

На 5 октомври 1912 г. България и Гърция обявяват война на Турция.

На 7 октомври 1912 г. Сърбия обявява война на Турция.

На 17 ноември 1912 г. Фердинанд заповядва да се атакуват укрепените позиции на Чаталджа. Преди това Турция иска мир, но Фердинанд укрива предложението.

На 18 ноември 1912 г. се появява холера в българските войски, и загиват 75% от жертвите на войната.

На 13 март 1913 г. българските войски превземат гр. Одрин.

На 17 май 1913 г. се сключва в Лондон мирен договор.

На 16 юни 1913 г. цар Фердинанд дава заповед да се атакуват съюзниците.

На 27 юни 1913 г. се намесва Румъния, навлиза в Северна България и войските ѝ идват чак до София.

На 28 юли 1913 г. България, Сърбия и Гърция сключват мирен договор в Букурещ, и България е окастрена с територии. Това е Първата национална катастрофа.

Фердинанд не послуша съветите на Учителя.

Ето защо на 11 август 1913 г. в София държи Слово пред приятелите, като се преписва и изпраща до приятелите.

Без тези бележки вие не можете да разберете онези истини, които Учителят говори за Междусъюзническата война. Там ще разберете защо се е достигнало до Първата национална катастрофа. Това Слово е публикувано в „Изгревът”, том XI, с. 542–545. В „Изгревът”, I том –

второ издание, на с. 522–525 е статията „Учителят за цар Фердинанд и Балканската война“. А в I том, първо издание е на с. 436–428.

„Учителят и Духовната верига на Бялото Братство през Балканската война“ – виж „Изгревът“, том I, с. 439–441 и том I – второ издание, с. 525–528.

5. „Земетресенията и тяхното предсказване“ – виж „Изгревът“, том XX, с. 536–538.

6. „Възможно ли е предсказването на землетресенията? – виж „Изгревът“, том XX, с. 538–540.

7. „Причини за землетресенията“ – виж „Изгревът“, том XX, с. 541–543.

8. „Има ли човешкият живот отношения и връзка със землетресенията?“ – виж „Изгревът“, том XX, с. 543–549.

9. „Землетресенията и слънчевите петна“ – виж „Изгревът“, том XX, с. 552–555.

10. Земетресението в Япония на 11 март 2011 г. бе към 9 степени по скалата на Рихтер. То предизвика големите морски вълни „цунами“, които потопиха и повредиха ядрената централа „Фушима“. Към 18 000 жертви бяха дадени.

А сега ще разкажем, защо се достигна до това земетресение в Япония.

11. На 14 март 2011 г. във вестник „24 часа“, на уводната страница излезе статия срещу Учителя Дънов.

На 15 март 2011 г. два попа излизат да говорят по телевизията на БТВ, и говорят срещу Учителя Дънов. Освен това друг – трети поп говори по телефона в студиото и потвърждава тези лъжи на двата попа, облечени в раса черни.

Приличаха на черни гарвани, качили се на плет, и грачат ли грачат.

Съобщиха, че са издали книга срещу Учителя Дънов, и че са подготвили статиите във вестника.

Ето това е причината за земетресението в Япония. Трябва да се търси в хората с черни раса!

Каква е връзката тук? Същата връзка е от 1 септември 1923 г., за която лично Учителя съобщава, и това е публикувано още тогава.

Аз вярвам на това. А който не иска да вярва, ще си понесе последствията.

12. На времето евреите бродеха 45 години в пустинята, да преминат река Йордан и да влезнат в Ханаанската земя. А Ханаанската земя е земя на Духа Господен.

Днес България представлява Ханаанската земя на съвременното човечество. Защото тук се роди в плът и кръв и живя Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно в Дух и Истина.

И тук, чрез българско четмо и писмо даде чрез Духа Си Словото на Бога за следващото човечество на Шестата раса, която има да дойде.

Амин!

7. ВЯРАТА И СВЯТИЯТ ДУХ

Беседа, държана от Учителя на 11 август 1913 г., неделя,
пред Софийския кръжок*

София, 11 Август 1913 г., неделя

Прочит: Цялото Послание Юдино. Текст 20, стих: „...назидавайте себе си на пресвятата ваша вяра и молете се Духом Святим.“

Прочетете това послание всички, защото е интересно. В 20 стих има думата „назидавайте“, а това значи да съградиш, което е равносилно с градеж, също както, за да очистиш сърдцето си, значи да се чистиш, да обработваш. Човек, за да може да гради, да мисли, да очисти сърдцето си, трябва да има кой да му помага. И в българския език има поговорка, че „с един камък къща не става.“ И човек, ако мисли, че сам може да очисти своя ум и да повдигне своето сърдце, почива на фалшива почва и схваща живота лъжливо. Ако човек работи заедно с Господа, тогава да.

Но един ученик може да работи със своя Учител, само когато има постоянни съобщения с него.

Тия ангели, които са напуснали едно време Небето, те разбират много добре окултните закони, а за уверение на това ще видите, че когато у вас се зароди една благородна мисъл, те веднага турят противоположна мисъл. Например кажете в себе си: „Ще реша да следвам Господа.“ Те веднага съобразяват и ви кажат: „Чакайте де! Остарейте, поправете положението си и тогава с успех ще сторите това.“ И вий често пъти веднага възприемате внушението, и заприличвате в такива случаи на онзи младеж, който като решил редовно да се черкува и тръгнал за черква, среща го дявола и го разубедил да прави това, понеже бил още млад, а черкуването мязало само на старите хора. Обаче, като остарял, този младеж и тръгнал на черква, дявола му казал: „Сега си вече стар, седи у дома си, та си почивай, тая работа е за младите.“

Сега въпросът е защо тия ангели се стараят да отклоняват хората от пътя Господен? То това е много ясно, като знаем, че когато имате добър слуга, вие искате да го спрете у вас. Защо? За да ви слугува. Може да проверите и друг един факт в живота, а именно: забележете, че има много пияници в обществото, но никой нищо не им казва, докато пиянствуват, никой не им говори, че не правят добро. Щом, обаче някой пияница се реши да следва Господа, ще се награт да го убеждават, че не е той правият път. Питам сега: „Где бяха тия хора по-рано?“ Но тия хора са същите, които го караха по-рано да пиянствува.

Да, няма момент в живота, когато тия ангели да не могат да обсебват и да препятствуват. Интригите, крамолите, ежбите, това не са човешки работи, защото човек не е толкова развратен. Кой докара румъните? Те. Кой накара българите да воюват със сърбите? Пак те. Те искат да ви накарат да се оттеглите от пътя Господен. И чудното е, че и самите вий бихте тъпана, и искахте да се биете, бихте се, но ето ви последствията.

Толкоз години аз воювам, за да изменя това хипнотическо състояние, защото виждам, че вие хем слугувате на тия ангели, хем ви бият. Затова да се избавите от това робство, което вие приемате не защото го искате, а защото чисто и ясно се подкупвате. Този е начина, по който хората на Земята вършат предателство спрямо Господа, и то така: дявола дохожда и ви убеждава, че всичките богатства и всевъзможни блага са в неговите ръце. Вие възприемате и се поддавате, когато като Христос, трябва да му

кажете: „Махни се от мене, Сатано!“ Ето защо вие, трябва да навикнете да разпознавате тия ангели, защото омразата, лъжата, това не са ваши работи, а техни.

Хората понякога възприемат начините на действие на тия ангели, и така се подхлъзват и става тяхното падение. Човешката душа ламти за Божията Любов, но тия ангели не могат да направят по никой начин човешката душа щастлива, защото добро наистина обещават, но добро не дават.

Човешката душа е поле, арена, и върху тая арена работят лошите и светли духове. Ние трябва да дадем място на добрите духове, защото те са, които ще ни изведат на добър път. Цялото Небе и всичките добри духове имат интерес да избавят човечеството. А пък вие, за да познаете дали сте обсебени от лош дух, не остава, освен да се вгледате в огледалото и да се огледате: веднага ще видите измяна на лицето ви от хипнотическото влияние на тия духове. Никога, ама никога не се прилепвайте много интензивно към някоя мисъл така, щото да сте готови да жертвувате всичко. Защото не е тайна, че щом се предадете толкова много на едно чувство и една мисъл, в тази мисъл или форма живее един добър или един лош дух. И ако се предадете на влиянието на лошите духове, образуват се разните болезнени състояния, болестите и всевъзможните недъзи, които донасят страданията и на телата ви. Затова, именно се казва в 20 стих от прочетената глава: „да назидавате себе си във вярата.“

Кризата, която се прекарва днес, е криза за самите вас. Защото България по невнимание и неосторожност се остави на хипнотическото състояние на лошите духове, отиде много далеч, заблуди се, и Бог, за да я направи да се опомни и избави, допуща тази криза. Няма защо да недоумяваме и да се смущаваме за тази криза.

Когато Господ иска да спаси човечеството от някоя предстояща и опасна язва, винаги взема известни привидни блага и ги изпраща в пространството – изпраща свинете в морето, както Христос направи, за да избави беснуемият. И затова господарите на свинете плачат, разбира се, защото в тлъстината на тия свине те изгубват една известна плътска облага.

Но за вас Господ казва: „Какво се ползува човек, ако спечели всичкия свят, а душата си оцети?“ Мнозина негодуват, мръщят се и думат: „Язык, пропадна България, унищожи се България, окупази се България“ и пр. Да, ще кажа аз, много добре Господ стори, че изпрати прасетата на тоя народ в морето, та да освободи душата му. И за това, да освободи душата на един народ, Господ може да направи всичко. Ето затова Господ подгони прасетата на българите, и ги изпрати в гърци и турци. И българите сега плачат ли, плачат. Естествено – губят ползата от прасетата.

Вие, обаче освободете себе си от този развой на работите, защото Господ иде и ще дойде, но какви ще ви намери? Какво ще ви каже Господ, ако когато дойде, ви намери предали се на сластолюбие, че имате по няколко къщи, че сте научили децата си, синовете и дъщерите си как по-изкусно да се въртят по баловите и по-шикозно да счешат космите си? Каква полза от всичко туй за вашите души? Какво печели човек, ако спечели всичко, а изгуби душата си?

Пазете душите си! Не си правете илюзии, защото сте в единадесетия час. Не си туряйте в умът да живеете охолно на Земята, докато сте тук. Това ще дойде, но при по-добри условия, а сега няма тия условия. Сега са времена последни, времена усилни и размирни. Намерете ми, например, някой от вас, който в днешно време да го обичат както подобава синовете

му и дъщерите му; намерете ми подчинени, които да милеят за началниците си. Няма. Но Господ е, Който иде да тури ред и порядък, и ще положи този ред по начин твърде обикновен и естествен. Вам сега в единадесетия час подлежи да късате и хвърляте всичко светско и да се пригответе, щото като дойде Господаря ви, да ви не завари, че в кандилата ви няма масло.

Някои от вас казват: „Не ни съчувстваш!“ Съчувствието е, когато си бос, да те обуя, ако си гладен, да те нахраня, ако си затворен, да те посетя. Но повече от това, то е излишно.

И думите не важат. Делата са, които красят.

Любовта е фундамента, тя е основата на всичко, защото тя е една добродетел, сляпа към грешките и погрешките на хората, и от нищо не се обижда. Даже в най-големите грешки на хората, тя вижда само доброто. Четете Павла в 13 глава от Първото послание към Коринтяните, и ще видите какви са качествата на Любовта.

Тази любов ни трябва тъкмо най-вече сега, защото загубата, която претърпяхме в материално отношение, нека я наваксаме с Господа, и ако Той е с нас, ние нищо не сме изгубили. Защото научете се да не бъдете под влиянието на лошите духове. Когато дойде мисъл в ума ви да критикувате някого, попитайте се: „Защо да храня лошо настроение в себе си?“ Искате да се лекувате и да се избавите от своите ежедневни измами? Не се съединявайте с духове проклети и изгонени от Небето. Христос не дойде да помага на духовете, а дойде да помага на душите. Всичките съвременни човешки раздори са от лошите духове. От 13 години насам аз наблюдавам как тия духове разстройват човешките души и виждам колко майстори са те. Затова застанете на страната Христова, и Той ще бъде силата, за да побеждават лошите духове.

Застанете, казвам на страната Христова, затова, защото подозирам за вас голяма опасност. Ако Господ рече и постави на изпитание вашата вяра и готовността да Му служите, дотолкоз ще се почувствувате обременени, щото някои от вас не ще много да му мислят, за да си теглят куршума. Но питам ви тогава: „Така ли лесно напущате бойното поле?“ Мнозина, като дойдат натясно, казват си: „Хе, щом Господ не ни помага, ще отидем в друга посока, ще отидем в тройния съюз, напушаме тройната антанта.“ Обаче, това ще бъде гибелна слабост във вас. Това няма да ви препоръча в Небето за хора със солиден характер – характер, на който Небето не може ни най-малко да разчита, когато ний, трябва така да се поставим, щото Небето да разчита на нас. Но всичко това не е чудно. Слабост у хората е да се подкупват от външните работи.

А вий, понеже сте в единадесетия час, напълнете маслениците си, за да може да изчакате Младоженеца. Колко още ще живеете тука? Още по 20, 30, 40, та най-много още по 50 години. Ако речем, че всичките тия години вие добрувате, то душите где ще са? Когато и след изминаването на 50-тых години вие остареете, тялото рухне и силите ви напуснат, кой ще ви помогне?

Не се заблуждавайте. На временните форми не уповавайте. Тия големи и солидни здания виждате ли ги? Камък на камък няма да остане от тях, дотолкоз е злото, което иде за нечестивия свят. Но всичко това за вас е урок, който трябва да разберете, проумеете и схванете, и да сте готови да посрещнете Господа на Истината. Светът няма да разбере, освен, когато Господ дойде. И, ако вие, които сте с мене, искате още да останете в света, аз поне не искам да се спирам, а ще отида при своето предназначение. Но и за вас далеко по-износно е да последвате мене. Защото казвам ви, и разбирайте по-добре, за вашите души не играе

роля нито кой ще вземе Кавала, нито кой ще владее Солун. Тия въпроси са въпроси посторонни. Вие гледайте душите си, защото времената са такива, щото има опасност да ги изгубите, а тогава, пак ще кажа, каква полза човеку, ако спечели всичкият свят, а оцети душата си? Това е, което Господ Исус Христос сега ви казва.

Ще приключа своята реч с една малка приказка. Преди години в Китай живял Леоян, човек, предаден на постоянни уединения и философски размишления. Колкото повече се вдълбочавал над своята философия, толкова работите му не отивали добре. Оженил се. Но и жена му го намразила заради неговата особеност, неговата постоянна мълчаливост и начумереност не ѝ се понравили и работата дошла до там, че те трябвало да се разделят, защото тя търсила и искала живот с разположение и веселост. Той най-после ѝ позволил да се омъжи за другия, и тя вземала един търговец, с когото заживяла.

Обаче, по едно време Китай се вижда в тясно и китайските първенци потърсили Леояна за съвет, чрез който той се подигнал много и станал всеизвестен. Бившата негова жена отива при него, помолва го да забрави миналото и да приеме да си заживеят пак заедно. Той не ѝ отговорил нищо, а взел че излял една чаша нектар, след което ѝ казал да го събере, ако може. Разбира се, че тя не могла да стори това.

Така и Христос като дойде, ще ви каже да съберете този изсипан нектар, но не ще можете да го съберете.

Ако, трябваше да ви оставя сами да разрешите този ребус. Но разясних ви го, защото желая доброто на вашите души, и защото виждам, че на повечето от вас в това отношение очите ви са към света, също както на бивола око е все в просото.

Внимавайте, прочее, за да опазите вашите души и ще ви помогне Христос.

Настоящото слово е дадено в Софийския кръжок чрез Г-н Дънов на 11.VIII.1913 г.

**Забележка на съставителя:*

Тази беседа от 11 август 1913 г. е публикувана в „Изгревът“, том XI, с. 542–545 като наряд за 1913 г., понеже в тази година няма събор на Бялото Братство, понеже България преминава в Междусъюзническата война, която я докара до Първата Национална катастрофа.

Беседата е озаглавена от мен „Вярата и Святият Дух“, въз основа на Юдиното послание от стих 20.

Чрез вярата се осъществява връзката на човешкия ум с Невидимия свят.

Чрез Святия Дух се прави връзката на човешката душа с Христовия Дух.

VI.

**НОВИЯТ
ЖИВ
ИЗГРЕВ**

**автор и съставител
ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ**

1. ИМОТИТЕ НА БОГАТИТЕ БРАТЯ

Разказва Борис Николов

Възрастните братя заобикалят Учителя една вечер и Го запитват: „Учителю, на кого да оставим имотите си?“ А те бяха богати братя, повечето бяха адвокати, учители, търговци и бяха с различни професии, и с много пари. И с имоти!

Учителят отговори: „Ще ги оставите на държавата.“ Те изпадат в паника! Те смятаха, че Учителят разбира от духовни работи, но не разбира от материални работи. А те са били специалисти по имотите. Тези имоти си ги запазиха.

И какво стана по-късно?

На 9.IX.1944 г. комунистите идват на власт. Първо национализираха банките и взеха парите им. Изкараха закон, че нямат право да владеят повече от 200 декара ниви и имот. Смениха банкнотите от войната, където ги печатаха германските дивизии и чрез тях изкупили всичко от България, като пити кашкавал, тенексии със сирене, тенексии с мед. Изкараха закон за едрата градска собственост. Имаш право само на един имот за ползване – къща, апартамент, место. Останалото го национализираха.

Всички упрекваха комунистите за това беззаконие. **Но те изпълниха Волята на Учителя!**

Те нали Го питаха за имотите си? И Той даде решението Си. Те не го изпълниха. Но го изпълниха комунистите. Само те можеха да го изпълнят.

Запитвам един: „Защо не послушахте Учителя, и не си предадохте имотите на държавата?“ – „Абе ти луд ли си? Че ние имаме жени, деца, внуци и всеки чака наследство. Веднъж споменах, че трябва всичко да предам и препиша на държавата, а те ми казаха, че ще ме обявят за луд и че ще ме вкарат в Лудницата. И щеха да го направят!“ – „Тогавя защо псувате и обвинявате комунистите? Ето, те изпълниха Волята на Учителя.“ – „Налага се да обвиняваме някого. На тех им се е паднало да ни носят греховете, гдето сме ги направили“.

Много им беше трудно отначало на комунистите, но изпълниха волята на Учителя Дънов. Така са нещата.

2. УЛ. „ОПЪЛЧЕНСКА“ 66, УЧИТЕЛЯТ И КОМУНИСТИТЕ

бележки на съставителя Вергилий Кръстев

2.1. Къщата на Петко Гумнеров на ул. „Опълченска“ 66 е къща близък с къщата в която живеят родителите на Георги Димитров, брат му Тодор и сестра му Елена.

Виж „Изгревът“, том I (2. изд. 2011), с. 546–553 – „Учителят, Георги Димитров и Третият Интернационал“.

2.2. За спасяването на семейството на Георги Димитров, разказва и Василка Иванова.

Виж „Изгревът“, том III, с. 56.

2.3. Снимките на ул. „Опълченска“ 66 са публикувани в „Изгревът“, том XII.

2.4. Учителят Дънов за Болшеvizмът и комунизмът – „Изгревът“, том XXII, с. 616–649.

2.5. Учителят за частната собственост, класовата борба, комуните и колективното съзнание – „Изгревът“, том XXII, с. 650–694.

2.6. Учителят на ул. „Опълченска“ 66 спасява много пъти Георги Димитров и семейството му от полицията.

2.7. На Изгревът много от комунистите, които са в нелегалност, търсят помощта на Учителят и биват спасявани от Него. Някой от тези случай сме описали. Други случай ще почакат, докато им дойде времето.

2.8. Учителят пуска руснаците и комунистите в България. Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 562–569.

2.9. Къщата на ул. „Опълченска“ 66, в която са живеели Петко и жена му Гина (Ангелина) Гумнерова, бива завещана на Василка Иванова, защото тя се е грижела към **20** години за къщата и за тях. Василка се премества на Изгрева на стари години. След нейната смърт, комунист-анархист **Никола Антов**, който е бил председател на Финансовия съвет в Братския съвет, от името на Братството подарява – дава завещаната къща на музея на Георги Димитров. Той е комунист и го предава на комунистите.

2.10. Учителят Дънов има решение за този случай.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 546–553, където е казал на с. 549 – „Никакъв аралък между нас и III Интернационал“. Прочетете си случката с оградата и я вижте на снимките в „Изгревът“, том XII, № 3, 5, 11!

2.11. Към **2014 г.** на входа, където е влизал Учителя Дънов, както и в стаята Му, е настанено някакво семейство. Е, може и цигани да вкарат, както направиха с „къщата с верандата“, където живееше Боян Боев. И после тази къща я запалиха, тя изгоря, и те получиха от властта жилище, за да се настанят. Чудесно решение! Няма що да се учудваме! Работят срещу Учителя Дъно всички, без изключение!

Затова сега България е напълно разрушена!

2.12. Случаят как Учителят Си взима сбогом с „Опълченска“ 66, е описан в „Изгревът“, том III, с. 27–28. Борис Николов съобщава, че лично е организиран групата, която с Васко Искренов заснема всичко, и това бе публикувано в „Изгревът“, том XII като снимки.

2.13. В последно време се опитват в салона, който е построен за музея на Георги Димитров, да се правят концерти по музика на Учителя Дънов.

Трябва да препоръчаме да си прочетат в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), на с. 546–553.

Е, как ви изглеждат вашите концерти в салона на БКП, направен да се чества Георги Димитров и неговия музей? Хайде, отговорете си, и ни съобщете.

2.14. В „Изгревът“, том XII, снимка № 11 се вижда оградата от дъски, заковани една до друга, без да има „аралък“ между тях, т.е. между Учителя и III Интернационал.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), на с. 548–549.

3. ЕДНО ХУБАВО МЯСТО ЗА ПОЧИВКА* бележки на съставителя Вергилий Кръстев

3.1. След завръщането на Учителя Дънов от с. Мърчаево, Той често отива да почива в градината до една лозница. И няколко пъти казва: „Ето хубаво място за почивка!“

След заминаването на Учителя, това нещо се приема за разрешение да се погребее на това място.

3.2. Д-р Иван Жеков, който на младини е бил комунист и го има на снимка на IV конгрес в 1897 г. в Казанлък до Димитър Благоев, решава и изпраща телеграма до Георги Димитров в Москва.

Случаят е добре описан в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 568–571.

3.3. Връща се отговора, явява се един брат, който е бил ятак на Антон Югов, който е министър на Вътрешните работи. Той написва писмо, подписва се и с печат се получава разрешение за погребението до лозницата. Така комунистите разрешават погребението до лозницата.

Виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 568–571.

3.4. Една наша сестра гледала на кафе на Антон Югов, когато е бил в нелегалност и му предсказала, че над главата му има царска корона, и щял да стане цар.

Той казал, че комунистите са срещу царете. – „Е, тогава ще станете най-главния и ще управлявате.“ Това се сбъдна. Той беше министър-председател и председател на Министерския съвет от 1956–1962 г. После го смъкнаха от този пост неговите съперници във властта. Дадох му пенсия и после не го закачаха, и се движеше свободно, без охрана. Той имаше кредит от Невидимия свят, защото чрез неговия подпис се разреши погребението на тялото на Петър Дънов на Изгрева.

Дочака 10 ноември 1989 г., когато бе свален Тодор Живков от власт, който бе управлявал 35 години България. Беше в Народното събрание, стана и говори озлобено срещу Тодор Живков. Дочака, но не след дълго време си замина през 1991 г. Виж „Изгревът“ том I. (2. изд. 2011), с. 570–571.

Той също беше македонец.

Изобщо, всички, които бяха македонци, управляваха България след 1944 г., също и преди това. Андрей Ляпчев бе македонец.

*„Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 567–568.

4. НОВИЯТ ЖИВ ИЗГРЕВ **бележки на съставителя Вергилий Кръстев**

4.1. В „Изгревът“, том VIII, с. 522 е публикувано под № 10 заглавието „Новият жив Изгрев“ от Виола Йорданова. След навлизането на съветските войски в България след 10.IX.1944 г., то комунистите завладяват властта, защото Учителят Дънов ги пуска в България.

Невидимият свят им дава в ръцете Бичът Божий, който вече раздава своето възмездие. Всички вече са уплашени и стъписани от събитията.

4.2. Виола Йорданова отива в с. Мърчаево, среща се с Учителя Дънов и Го пита какво ще стане с Изгрева.

Той отговаря: „Изгревът няма да съществува повече. Всеки един от вас, трябва да стане Жив Изгрев.“

Тя запитва: „Учителю, а какво ще стане с Учението?“

Отговорът е: „Учениците ще разпространяват Учението двама по двама. Братството в сегашния си вид няма да съществува повече!“

Ето тук има 4 решения на Учителя.

4.3. В „Изгревът“, том IV, с. 319, в спомените на Драга Михайлова с Учителя Дънов, тя се среща с Него в Мърчаево и Го запитва защо е пуснал руснаците и комунистите да дойдат в България. Отговаря така, че червената мътилка, трябва да изтече и е необходимо много време за това. И че те са дошли да пометат и изметат всичко старо. Трябва много добре да се разучи този разговор. Без решението на Учителя те не можеха да направят нищо.

4.4. На Изгрева, между последователите на Учителя има много комунисти, анархисти, чийто спомени сме включили в „Изгревът“. Това са Методи Константинов („Изгревът“, том IV, с. 362–545), Влад Пашов („Изгревът“, том XVIII, с. 256–511, 842–846), Димитър Звездински („Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 34–35; том III, с. 120), Сава Калименов („Изгревът“, том IV, с. 563–575), д-р Иван Жеков („Изгревът“, том XXIII, с. 205–505), Игнат Котаров („Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 51–54), Димитър Грива – анархист („Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 181–306).

4.5. Тези, които изпълняват волята на Учителя, че този Изгрев повече няма да съществува, се явяват комунистите, които го разрушават през 1972 г. На негово място се построи посолството на СССР.

4.6. Така че няма да обвинявате комунистите, защото те се явиха да изпълнят волята на Учителя Дънов. А защо ли? Има си причина.

4.7. Днес това никой не го приема, защото не му изнася. И освен това не са чели спомените на Виола Йорданова, която ми ги изпрати от САЩ със заверка от нотариус, издадена на ксерокс. Бяха публикувани дословно. Изпратихме й един том, и тя остана доволна.

4.8. Беше ни изпратила снимки, които не можахме тогава да ги публикуваме. А тя е била много красива жена. По-късно публикувах снимки в „Изгревът“, том XXII, снимки № 73, 74, Бележки към снимките на с. 805. Но те бяха от моя архив!

4.9. Отговаряме на въпроса защо комунистите изпълняват Волята на Учителя Дънов. По три причини:

Първо: Той ги пусна на Земята. Виж „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 386–388.

Второ: Той ги пусна през 1944 г., когато бе в с. Мърчаево да влезнат руските войски в България, и им даде власт да управляват 45 години – от 1945 г. до 1989 г.

Трето: Ще си проучите много добре от „Изгревът“, том XXII, с. 616–649 какво представляват комунистите срещу Учителя Дънов.

Четвърто: Когато на събрания, където Учителя е говорил, то свещениците са Го нападали. Но комунистите са Го защитили да говори!

5. КОЙ ЗАПАЗИ ГРОБА НА ПЕТЪР ДЪНОВ ОТ ПОРУГАВАНЕТО МУ?

5.1. Разрушаването на Изгрева е много добре описано в различните томовете на „Изгревът“ от съвременниците на Учителя, които през това време са 70–75–80 годишни. Ще си го прочетете в „Изгревът“. От друго място няма от къде да научите.

Другите преразказват „Изгревът“, макар че това е забранено! Но те са пирати!

5.2. Разрушаването на Изгрева започва през 1972 г. Описано е по дати, месеци и години.

5.3. Идва времето, когато се иска от властите да се премести гроба на Петър Дънов в Софийските гробища, и мястото Му да се предаде на Японското посолство, за да си построи там своите сгради и легация.

5.4. Възрастните приятели правят молба до Людмила Живкова и искат да се запази гроба Му, като паметник с историческа ценност. Тогава във връзка с чествуването на **1 300** годишнината на България, има такава постановка да се съхранят паметниците с историческо значение.

5.5. Молбата е подадена, но няма отговор. На 50 метра е докаран багер, който трябва да изкопае гроба на Петър Дънов. Седи и чака заповед от горе.

5.6. Възрастните приятели пишат жалба до Японското посолство и обясняват, че това е гробът на духовен водач и е положен с разрешението на правителството от 1944–1945 г. Но те предупреждават, че ще чакат техен представител, за да му обяснят как са всъщност нещата. Чакат, но него го няма!

5.7. На мястото на Учителя са събрани около **10** човека възрастни приятели. Идва представител от Японското посолство, който знае български, и пита какъв е проблема.

5.8. Обясняват му, че това е гробът на един духовен водач, погребан с разрешение на правителството след 9.IX.1944 г. Обясняват, че правителството иска да изкопае гроба, показват му багера, за да го предадат на Японското посолство за строеж на легация.

5.9. Японецът слуша и накрая запитва: „Какво е това духовен водач, на духовно общество?“ Излиза един възрастен приятел и му казва: „В Япония вие имате навремето едно духовно общество „Оомото-Дегучи“. Но вие го убихте и тогава дойде голямото земетресение в Япония, и разруши Токио! Всички знаеха в Япония защо дойде това земетресение, като наказание от Бога!

Ако вие сте причината да се изкопае този гроб, то ще дойде в Япония ново земетресение, и цяла Япония ще потъне в океана! Този духовен водач е по-силен от Оомото-Дегучи! Запомнете го!”

Японецът – преводач се разтрепери! Попита: „Откъде знаете тези неща?“ – „Знаеме ги и затова ви предупреждаваме! А решението е ваше!“ Японецът казал: „Разбрах ви добре.“ И японците се отказват от мястото, където е погребано тялото на Петър Дънов. Неочаквано за всички!

5.10. А сега ще ви обясним за земетресението в Япония през 1923 г. В „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 801–802 по точки е описано защо се явява земетресението през 1923 г. на 1 септември. Описани са по точки всички съпътстващи случки и явления. Трябва много добре да се проучи. Така, в заключение може да се каже, че българите са виновни за земетресението в Япония през 1923 г. Това е напълно верно!

Това го заявява Учителят Дънов.

5.11. Земетресението в Япония на 11 март 2011 г. в „Изгревът, том I. 2. изд. 2011, с. 802–804 е описано всичко много добре, че българите са причината за земетресението в Япония. Трябва да се проучи и да се провери. И всеки след това да се определи на къде ще върви и къде ще ходи.

5.12. И накрая се идва до решението за запазването на гроба на Петър Дънов от Людмила Живкова, която е член на ЦК на БКП, и отговаря за всички културни паметници в България.

Всички ахнаха и не можеха да повярват, че комунистите запазиха гроба на Петър Дънов! И досега това е непонятно за тях! Но ще дойде ден, когато ще го обясним много добре.

5.13. А защо комунистите запазиха гроба на Петър Дънов?

Първо: Той ги пусна болшевиките на Земята. Това няма как да го знаят. Има го само в „Изгревът“. Публикувано е още в 1993 година в том I.

Второ: Той пусна руснаците и комунистите в България още в Мърчаево. И това няма откъде да го знаят, освен в „Изгревът“. И да си го прочетат.

Трето: Лично Учителят Дънов извиква Сава Симеонов в Мърчаево в стаята Си, отваря една карта на България и му посочва коридорите, през които ще влезнат войските на Червената армия в България. А това е 3 месеца преди 9.IX.1944 г., когато германските войски се бият в СССР.

Е, какво ще кажете на това? Това не е измислица!

5.14. Вижте „Изгревът“, том XXIII, с. 512, № 8. Дори с тази случка му направихме концерт-рецитал с негови спомени. И той беше жив, и се заснех с него. Има ни на снимка. Виж снимки от № 49–80.

5.15. Концерт-рецитала за спомените на Сава Симеонов, бе на **28 април 2007 г.**, под надслов: „Чудеса на Небето и знамения на Земята“.

Фотоизложба с Учителя Дънов в с. Мърчаево през 1944 г. и снимки на Сава Симеонов.

На концерта разказахме случая с картата на България, където Учителя му показва откъде ще минат руснаците и техните коридори за придвижване.

6. КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛА НА 29 МАРТ 2014 ГОДИНА

6.1. Първият концерт-рецитал бе проведен на 27 април 2013 г. по спомени на Олга Славчева от „Изгревът“, том XXVI от 1060 страници и 64 снимки.

6.2. Вторият концерт-рецитал бе подготвен от излезналия втори том за Олга Славчева – том XXVII, от 864 страници и 62 снимки.

Първата част бе от 9 спомена на тема: „Човешката душа и Учителят“.

Втората част бе: „Уставите и песента „Писмото“. Бе също от 9 спомена.

6.3. По време на антракта, преди да започне II част, бе раздаден на всички посетители в салона, на брой 420 човека по 1 лист, на който на лицевата страна бе отпечатано оригиналният текст на „Писмото“ от ръката на Учителя Дънов, а от другата страна музикалният текст на „Писмото“.

По времето на II част, под № 13 бе изпята от всички в салона тази песен, непосредствено след историята на песента. Това Писмо и неговата история е описана, и посочено в листа, който раздадохме, с дата 14 януари 1923 г.

6.4. На екрана бе показан Устава на общество „Бяло Братство“ в гр. Русе, утвърдено от Министъра на Вътрешните работи с № 1617 от 13 юли 1921 г.

6.5. Беше показано на екрана също и членската карта на Олга Славчева от Общество Бяло Братство, Централна, гр. Русе от 10 август 1926 г. с платен членски внос от 1 септември 1925 г. до 1 септември 1926 г.

6.6. С Писмото Си, Учителят Дънов забранява всякакви уставни, организации и регистрации и избиране на Братски съвети и Управители.

А то е от 14 януари 1923 г. А 3 години след това биват направени членски карти и опит за организация.

6.7. Всички събития бяха описани и прочетени на концерт-рецитала на 29 март 2014 г. Но само след една седмица се събират в град Айтос и си избират ново ръководство и с нов председател.

Това какво означава? Означава, че не признават „Писмото“ с неговия оригинал, и не признават Петър Дънов за Учител. Друго обяснение няма! Няма и толкоз!

6.8. Този концерт-рецитал бе подготвен да се изнесе през есента на 2013 г. Направихме опит и ни дадохме дата за салона – събота, 26 октомври 2013 г.

Понеже ние заплащаме само 4 часа, на стойност 400 лв., то се явиха други, които искаха да заангажират залата за 3 последователни дни. А това е за хотела голям доход, и ни помолиха да отстъпим датата. Ние се съгласихме.

6.9. Бяха ни определили дата на 30 ноември 2013 г., в събота. Но отново ни отнеха тази дата, заради мероприятие на салона по линия на хотелите.

6.10. Предложиха на 7 декември 2013 г. – събота. Но се оказа, че предния ден имало банкет в залата, който ще продължи до 24 часа. Ние обикновено закарвахме багажа си предния ден, зареждахме апаратурата и за следващия ден бяхме готови. Ето защо отказахме тази дата, и оставихме за месец март 2014 г.

Есента не беше благоприятна за нас!

6.11. Имаше сценария, фотоизложбата от 40 картонa x 4 снимки, беше равно на 160 снимки, във връзка с темите на концерта. Вие виждали ли сте **160** снимки, опасали стените на целия салон? Всека снимка, по 4 на един картон – 100/70 см., с големина 45/40 см., залепени на картони!

Тези изложби ние ги представяме за пръв път. Други да искат, не могат да ги направят, защото нямат нищо!

6.12. Предният ден, привечер в 19 часа закарахме багажа с оборудването за концерта. Но там имаше едно друго мероприятие, което се беше забавило и ние престояхме 2 часа, без никакъв резултат. Тогава решихме да дойдем на следващия ден в 8 часа и да се подготвим за концерта.

6.13. Напрежението за този концерт беше започнало преди месец. За нас това бе 55 концерт подред от 2001 година! Представяте ли си, че 55 сценария са преминали на концертите, и те стоят в кашони?!

Освен това ние сме ги качили на компактдискове тези 25 концерта, а останалите сме качили на интернет страница: <http://www.izgrevat.com>

Това е отбелязано отзад на всяка покана. И всеки, който желае, може да се включи и да ги изслуша.

6.14. **От 2001 г. до сега – 2014 г., имаме 55 концерт-рецитала!** На всеки концерт Братския съвет прави контрамероприятие, за да раздоби, разцепи публиката на „Изгревът“! Тя е около 300–400 човека. И една част биват отклонявани.

Аз направих грешка още в началото, че на всеки концерт, трябваше да записвам техните контрамероприятия. Имаше всичко за противодействие! И то с платени провокатори. Представете си 55 концерта – с 55 контрамероприятия! Жалко, че не ги записах!

6.15. И така, на нашия концерт на **29 март 2014 г.** Братския съвет в София организира в НДК – зала 3 свое мероприятие. И то на същата дата и в същия час – от 11 часа.

Хората не могат да проумеят защо е тази конспирация! За мен беше ясно!

6.16. За всеки концерт ние правим покана, с лицева страна, и отзад с обяснения. Изваждаме 600 покани. Надписваме 100 плика с адреси за София и 100 плика за провинцията. Поставям поканите в пликовете, залепвам ги и отивам в Централната поща и ги пускам. И започвам да чакам кой ще се обади пръв, че е получил поканата. Това е нещо много важно, и показва дали пощата работи за нас!

6.17. Раздадохме **300** покани на ръка на онези, които бяха дошли на Паневритмията за 22 март 2014 г. После поискаха още и ние отпечатахме още **200**, и ги раздадохме да се предлагат на Местото на Учителя!

6.18. Напрежението от **30** дни нарастваше, и се предаваше на всички сътрудници от програмата на „Изгревът“. Аз не можех да издържам! Беше големо Адско мъчение! Денонощно и всеки час се изсипваше жар над главата ми!

6.19. Денят на концерта. Залата сме я приготвили. В 10.30 часа има само 5 човека, дошли от провинцията. В 10.40 дойдоха още 5 човека от Стара Загора. В 10.45 часа още 5 човека от провинцията. Всичко 15 човека.

А залата е с 400 поставени празни стола и очакваме посетители. Но тях ги няма! Оглеждам залата и си казвам: „Ние ще си проведем концерта. И при Учителя са били толкова. Но това ще им бъде последния концерт за това поколение!“

В 10.50 часа изведнъж, на групи и на тумби започнаха да влизат в салона. За 10 минути салона бе напълнен дори с правостоящи.

На можех да повярвам! Такова напрежение! Небесните автобуси ги докараха, и така започна концерта в 11.05 часа.

6.20. През цялото време на концерта, аз съм съсредоточен в себе си. Върховна концентрация! Не виждам никого. От време на време чувам, че се четат поредните случки и че следва музика. По време на антракта хората са за мен сенки. Не мога да ги различа. Голямо изпитание! Как го издържах този концерт, аз още не мога да проумея! Смятах, че ще загина там. Но ме съхраниха онези от Небето за следващите концерти есента.

6.21. Обстановката беше невероятна! Те за пръв път чуваха и виждаха на екрана 10/5 метра тези неща.

Към всеки случай, на екрана се показваха снимки във връзка с неговия разказ. След това следва песен на Учителя. На екрана продължават да се показват снимки във връзка със случая, но и от Школата на Учителя.

Такъв концерт не беше имало! Всички стоят като зашеметени! Не вярват на очите си и на ушите си, че това е могло да им се случи! Случи се, но ме изразходва до края.

Аз бях смазан физически, умствено и психически! Бях един труп!

6.22. Една седмица след концерта ходех като замаян! Чак към десетия ден започвах да се усещам, че съм жив и че съм преживял всичко това. След една седмица качихме този концерт на интернет страницата „Изгревът“. И всеки може да си го провери дали това, което казвам е една измислица. Измислица ли? Вижте филма.

6.23. На този етап друга форма няма при която душите, кръжещи около онзи център в Невидимия свят на **Бялото Братство** да направят общение. Важното е общението на човешките души. Тук имат случки, снимки, песни и кръгът се затваря.

Такава е програмата „Изгревът“. Амин!

6.24. Сега е 2014 година. Това е Вашето време да се доберете до програмата на „Изгревът“. Друго време няма да имате! Има право на последен избор!

7.1. ПИСМОТО

До управителя на В. Б. Братство.

Когато Любомира Царева сицит
не става; Когато Любомира
изравава реда не се наричава.
Когато Устанието ще пана цвоти
и ерте. нале, Уба. Шела шару

John.

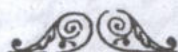
14. I 1923.

софия.

УСТАВЪ

НА

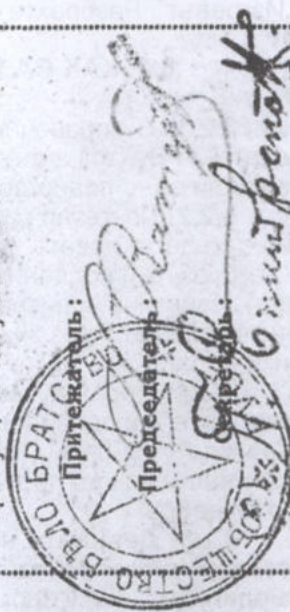
ОБЩЕСТВОТО „БЪЛО БРАТСТВО“ ВЪ ГР. РУСЕ

Утвърденъ отъ Министра на Вжтрешните работи
съ № 1617 отъ 13 Юлий 1921 год.
Утвър. отъ Министер. на Земледел. съ № 7808
отъ 22 Юний 1922 год.

7.3. ЧЛЕНСКАТА КАРТА НА ОЛГА СЛАВЧЕВА

	Членска Карта	№ <u>469</u>	<u>Олга Славчева</u>	отъ гр. <u>София</u>	е членъ на Обществото БЪЛО	БРАТСТВО, Клонъ <u>София</u>	гр. Русе, 10 Августъ 1926 г.	
---	------------------------	--------------	----------------------	----------------------	----------------------------	------------------------------	------------------------------	---

Платенъ членски вносъ 60 лева отъ 1 Септем. 1925 до 1 Септем. 1926 год.	Касиеръ: <u>М. Дойнов</u>	Платенъ членски вносъ 60 лева отъ 1 Септем. 1926 до 1 Септем. 1927 год.	Касиеръ:	Платенъ членски вносъ 60 лева отъ 1 Септем. 1927 до 1 Септем. 1928 год.	Касиеръ:	Платенъ членски вносъ 60 лева отъ 1 Септем. 1928 до 1 Септем. 1929 год.	Касиеръ:	Платенъ членски вносъ 60 лева отъ 1 Септем. 1929 до 1 Септем. 1930 год.	Касиеръ:
--	---------------------------	--	----------	--	----------	--	----------	--	----------

8. КАК ЩЕ СЕ ПРОПОВЕДВА СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?

8.1. КАК ЩЕ СЕ ПРОПОВЕДВА В ЧУЖБИНА?

8.1.1. С чудеса

Всички чудеса от Школата на Учителя Дънов са в поредицата „Изгревът“. Към 2014 г. те са 30 тома. А наброяват хиляди чудеса!

Чужденците могат да приемат само чудесата. За Словото Му, те нямат център в мозъка си.

8.1.2. Със знамения

Това е поредицата „Изгревът“. Всички чудеса, събрани от 30 тома, отпечатани в „Изгревът“ към 2014 г., прави знамениято Небесно и знамениято земно. Защото без Небесния човек, който ръководи „Изгревът“, не може да се приготви нито един том! Затова всеки един том е знамение на Небето за земните човеци.

8.1.3. Със Святия Дух

Той е в Словото на Учителя Дънов, което бе издадено за три години – 55 томчета по оригинала, които съм съхранявал 30 години. Виж „Изгревът“, том XVI, с. 818–905. Там е описано всичко, през какви етапи съм преминал, за да издадем всичко, което съм съхранявал. За 3 години ние завършихме през 1999 г. и реализирахме онова, което Учителят Дънов бе предсказал през 1939 г.

След 60 години бе реализирано, но от хората на Духа по програмата на „Изгревът“. Разбрахте ли сега какво представлява „Изгревът“?

8.2. КАК СА ПРОПОВЕДВАЛИ АПОСТОЛИТЕ?

8.2.1. В справочниците по изучаване на Библията са разделяли чудесата на Вехтозаветни чудеса, т.е. чудесата от **Стария завет** и са ги изреждали едно подир друго, по номера. Не са малко.

8.2.2. По-късно са описани чудесата от Новия завет и са цитирани точно откъде те идват.

8.2.3. В II послание към Коринтяните, (гл. 12, ст. 12), апостол Павел казва: „Наистина, признаците на апостолите се показаха между вас с пълно търпение, чрез знамения, чудеса и велики дела.“ Това е важното – велики дела!

8.2.4. Послание към Римляните, (гл. 15, ст. 19), апостол Павел указва как е проповядвал със силата на знамения и чудеса, със силата на Святия Дух (Божий), така щото от Ерусалим и околностите му, дори до Илирик напълно съм проповядвал Христовото благовестие.“ Проповядвал, но с три неща.

8.2.5. **Деяния** на апостолите, (гл. 5, ст. 12): „И чрез ръцете на апостолите ставаха много знамения и чудеса между хората (и те всички бяха единодушни в Соломоновия трем)“

8.2.6. **Деяния**, (гл. 8, ст. 17): „Тогавга апостолите полагаха ръце на тях и те приемаха Светия Дух.“ С него се кръщаваха в Дух и сила.

8.2.7. **Деяния**, (гл. 19, ст. 6): „И като положи Павел ръце на тях, Святия Дух дойде на тях и говореха други езици и пророкуваха.“ Святия Дух ги свързва в една духовна верига.

8.2.8. **Деяния**, (гл. 19, ст. 11): „При това Бог вършеше особни велики дела чрез ръцете на Павла.“ Върши ги, защото в него е Духът, който върши всичко това.

Тук цитирахме как са се извършвали чудесата, понеже те са се извършвали от Святия Дух. Без Него никакви чудеса не могат да се извършат. Без чудеса никой не може да повярва и да види, че има **Святия Дух**.

Проповядвали са с доказателства от Дух и от Сила (I Послание към Коринтяни, гл. 2, ст. 4–5).

8.3. КАКВО Е ЗНАМЕНИЕ?

Знамение е онова, което се явява на Небето и то като природно явление, предвестник за събитие. На времето фарисейте са искали знамение от Исуса, за да Го признаят за Месия. Те са искали да им покаже чудо от небето, като Мойсей, който прати **манна** от облаците, като Исус Навин, който спрял Слънцето, или като Илия, който свалил ту дъжд, ту огън от небето. Това са били доказателствата, че зад тях стои Божия Сила.

Но знаменията се явява на онези, които имат пряко сношение със **Святия Дух**. А Той е изпратен от Небесата като **сноп светлина**, които се явяваха като огнени езици върху главите на апостолите. Святият Дух **съединява Небето със Земята**.

Святият Дух съединява човека с Небето, отваря ума му да вижда Невидимия свят!

8.4. КАК И ОТ КОГА СЕ Е ПРОПОВЕДВАЛО СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?

Първо: Слиза Божествения Дух върху Него на 7 март 1897 г. Това сме публикували в том I на „Изгревът“ през 1993 г.

Второ: На 15 август 1912 г. се вселява в Него Христовия Дух. И от тогава Той започва да дава Словото Си. Първата отпечатана беседа е от 16 март 1914 г. И като прибавим днес 13 дни, става на 29 март **2014 г.**

Това го отбелязахме на концерт-рецитала на 29 март 2014 г.

Трето: Господният Дух слиза върху Него на 16 юли 1922 г. в Чам Кория, днешен Боровец.

Това е Божествената Троица и Той тогава открива Школата Си.

На 2 концерт-рецитала през 2013 г. бяха раздадени по 400 броя листа подробно отпечатано описание на изнесеното по-горе.

8.5. ОНОВА ПО ВРЕМЕТО НА ХРИСТА ГО ИМА И ПРИ УЧИТЕЛЯ

Всичко онова, което е упоменато по времето на Христа, го има и при Учителя Дънов. Първите приятели от 1900–1922 г. са видяли лично изявата на Святия Дух в чудеса, знамения и в Слово. Но не е имало **Онзи, Който** да ги опише.

Затова се яви „Изгревът“, за да опише чудесата, знаменията и изявата на Святия Дух в Слово. Словото на Учителя Дънов е Слово на Бога, дадено чрез Христовия Дух.

8.6. КОЙ И КАК ЩЕ ПРЕВЕЖДА СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ В ЧУЖБИНА?

8.6.1. Този въпрос е занимавал много последователите на Учителя Дънов, особено онези, които са знаели чужди езици. Учителят Дънов разрешава този въпрос така, че чужденците сами ще си превеждат, след като научат български език.

Виж „Изгревът“, том I. 1993, с. 304 от Мария Тодорова.

Виж „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 352.

8.6.2. „Американците и добрият човек“.

Виж „Изгревът“, том V, с. 464–465.

8.6.3. Маркова превежда на френски беседа от Учителя.

Виж „Изгревът“, том III, с. 40, където е написано волята на Учителя за преводите.

8.6.4. В „Изгревът“, том IV, с. 642, точка 23, Учителят Дънов пояснява, че чужденците не могат да приемат Учението от българите, понеже те не са образци на Учението Му. Чужденците искат чудеса, и да видят образци на тези чудеса. А българите ги нямат.

8.6.5. В „Изгревът“, том XI, с. 829, точка 11 е описано как се приема „Изгревът“ в провинцията, и по-точно в гр. Айтос. Прочетете си го добре, защото то действа и в момента. А сега е 2014 година.

8.6.6. В „Изгревът“, том IV, с. 642 е описано много добре как ще приемат чужденците Словото на Учителя Дънов. И трябва да се спазва това указание.

8.6.7. Всички опити да се превежда днес и утре Словото на Учителя на чужди езици, е описано много добре в „Изгревът“, където се намира опита на предишното поколение. Проучете го много добре. Ние, трябва да се съобразяваме с техния път, защото имаме мнението на Учителя Дънов за техния опит.

8.6.8. Нашият приятел Сава Калименов бе написал една поема „Учете български“. По него време съвременниците му се усмихваха и смятаха, че това е негова фантазия. Проучете я. Това е една реалност, която бъдещите поколения ще я оценят. Ето защо аз съм я публикувал в „Изгревът“, том XXX.

Така, че няма мърдане, няма шаване, защото сте завързани за стожера на българското гумно и ще вършеете искате или не искате! Докато не го овършеете, няма да ви развържат от стожера!

В ръцете си стопанина държи не камшик, а дебела тояга, която ще бъде наложена върху гърбовете ви. А защо? Защото сте коне и сте сложени да вършеете българското гумно. Не можете да се отвържете и да побегнете в чужда страна, защото там ви очаква робия, чак до шия!

Така днес Небето наказва онези, които избягаха от България и станаха доброволно роби на чужди господари. **Как ги наказва? – С робия, чак до шия!**

8.7. СВЯТИЯТ ДУХ

8.7.1. Земният човек не може да се ползва от Евангелието, ако не премине през историята за слизането на Святия Дух. Мнозина автори изваждат и цитират от Библията страници за Святия Дух, но нищо не може да се разбере. А защо ли? Те нямат връзката за явлението на Святия Дух от Небето и Неговото въздействие върху главата на човека. А ние имаме думите на Учителя Дънов, Който ни обяснява случая. Невероятно, но много просто обяснение за нас.

8.7.2. Святия Дух Се явява на **Петдесетница**, т.е. на **50** ден от празника Пасха. Той е празник за завършването на жътвата на пшеницата. Но най-важното, което се пропуска, че на този ден е дадено Синайското законодателство на планината Синай. Законът им е даден на 15 ден от излизането им от Египет. И те го празнуват и не го забравят.

8.7.3. Слизането на Святия Дух е описано от евангелист Лука. Учениците на Христа били събрани и цяла нощ са произнасяли молитви, и пеели песнопения. Почти на разсъмване Се явява **Святия Дух** във вид на **светлина** и на огънове, които имали форма на човешки езици, които слизали отгоре надолу. И са спрели на главите върху всеки присъстващ. Те са били **светещи огънове**, те са светели, но не са изгаряли главите им.

Ето това е най-важното, което се пропуска. Светлина от Небето върху главите на земните човеци!

8.7.4. В Евангелието на Йоана гл. 14, ст. 16: „И аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг **Утешител**, за да пребъдва с вас до века.“ А в ст. 17 допълва така: „Духът на Истината, когото светът не може да приеме, **защото го не вижда**, нито го познава.“

И сега ще открием цялата тайна, която две хилядолетия се е укривала. А тя е следната. Слизането на Святия Дух и явяването на огнените езици върху главите им, представлява **светлина**, която идва от Невидимия свят и която става видима за очите им, защото им се отварят мозъчните центрове в мозъка, и те виждат вече един друг свят. Този свят до сега е бил затворен. Но сега се отваря за техните очи. Това е пробуждане на човешкото съзнание. Така се оформя и отваря невидимия свят за зрението им.

Учителят Дънов съобщава, че първите християни са имали отначало пряк контакт с Невидимия свят и Небето. Имали са тази връзка и картина, благодарение на онези огнени езици, които са се явили върху главите им. Те са отключили ума им и са отворили очите им, и са отворили онези мозъчни центрове, за да виждат. Така им са паднали люспите от очите им. И те вече виждат един друг свят. Имат вече връзка, затова са наречени светий, защото главите са светяли с него.

8.7.5. В Евангелие на Йоана гл. 14, ст. 26 четем: „А Утешителят Святия Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ Ето, от тук вече се установява чрез Утешителят връзката между тях и между Исуса и Неговото Слово и Учение. Без Него не може да се осъществи никаква връзка.

8.7.6. В Евангелие на Йоана гл. 15, ст. 26 четем: „А когато дойде Утешителят, когото Аз ще изпратя от Отца, Духът на Истината, който изхожда от Отца, той ще свидетелства за мене.“ А как ще свидетелства? Чрез думите на Христа, чрез чудеса и чрез знамения, дошли чрез ръцете на апостолите. По друг начин не може, защото човек няма отворени сетива, отворени очи, отпушени уши и отворен ум за Невидимия свят. Така, че има

Видим – физически свят на Земята, има и друг – Невидим свят на Земята, за който ние нямаме отворени очи и отпушени уши. Това е цялата истина за светият и с огнените езици на главите им.

В гл. 16, ст. 7 четем: „... За вас е по-добре да отида аз, защото ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас, но ако аз отида, ще ви го изпратя.”

Христовия Дух изпраща Светият Дух!

8.7.7. В Евангелие на Йоана гл. 16, ст. 13 и ст. 14 се говори, че като се яви Утешителят, т.е. Духът на Истината, ще взима от Неговото Слово и ще им известява. На друго място се казва, че Той ще им припомни всичко, което им е говорил. Ето, по този начин се пишат 4-те Евангелия. От едната страна е Духът, който им припомня, а от другата страна седи онзи, който може да записва.

8.7.8. Защо описвам всичко това? Трябва да имате познание какво е **Светият Дух**, и че Той **пробужда и отваря** човешкия мозък и съзнание за Невидимия свят. Само Той!

Всички апостоли работят чрез Него, защото имат връзка с Него. Има един много добър пример в „Деяния” гл. 18, ст. 24–28, където се е явил един юдеин на име **Аполос**, силен в Писанията, учен много и е можел да цитира много точно. Той е говорил в Синагогата, но апостолите като го чули, разбрали, че той не познава Светия Дух.

В гл. 18, ст. 26 се посочва, че те му отварят очите за Светия Дух и той вече може да направи връзката и доказва чрез Писанията, че Исус е Христос. Но само чрез Светия Дух.

По-хубав пример няма за онези, които искат да проповядват. Трябва ти знания и връзка със Светия Дух.

8.7.9. Учителят Дънов в „Завета на цветните лъчи на светлината”, на с. 5 в отдела на „Светлите лъчи”, са дадени 10-те духа. А **Светият Дух** е даден последен, **десети** под ред.

Но на с. 15 е обозначено „Духът на Обещанието” и отдолу е написано **Дух Светий**, че идва, и че борави чрез **портокалени лъчи**. От тук започва връзката с Духът на Обещанието и Светия Дух и неделните беседи на Учителя Дънов.

Той винаги цитира стих от Библията, и после върху този стих говори през цялата беседа. А защо е в неделя и защо ние сложихме върху корицата на неделните беседи портокален цвят, то може да прочетете в „Изгревът”, том XVI, с. 891–893. Трябва да научите наизуст посочените страници. А защо ли? Трябва ви знание, за да направите връзката между портокаления цвят (оранжевия цвят) от спектъра на светлините, които се носят от **Светия Дух**, който **пробужда** човешкото съзнание, за да види чудесата, знаменията и Светият Дух, отпечатано в **30** тома на „Изгревът”.

8.7.10. **Чудесата в „Изгревът”**

Чудесата идват чрез **Светия Дух**! За тях е потребна сила Божия (Йоан гл. 3, ст. 2) и че никой не може да ги върши, ако няма сила, излизаща от Бога. И хората не могат да повярват, ако не се срещнат с чудесата!

Исус с тях доказва, че Той беше Месия (Йоан гл. 5, ст. 36), и че Отец Го е изпратил. **В първият век чудесата бяха средство за разпространение на Евангелието** (Римляни гл. 15, ст. 18, 19; Послание към Коринтяните гл. 2, ст. 4,5).

Чудесата са доказателство, че са от Духа и от Сила Божия! (гл. 12, ст.3). И никой не може да нарече Исуса – Господ, освен със Светия Дух. За да се извършат тези чудеса, трябва да имаш **вяра! Вярата е връзка на ума**, отваряне на ума за един друг свят невидим и непознат за

човешките очи, но съществуващ и реален за онези очи, които се отварят от Святия Дух, и чийто люспи падат от очите им, когато Святий Дух слезне върху главата му като **огнен език**.

До тук говорихме, че Утешителят Дух Святий произхожда от Отца (Йоан гл. 15, ст. 26), и се дава от Отца (Йоан гл. 14, ст. 16), и се дава чрез Христа! И чрез Святия Дух имаме достъп при Отца (Ефесяни гл. 2, ст. 18). И че този свят не може да го приеме (Йоана гл. 14, ст. 17), защото няма сетива и очи за него!

А защо? Защото няма сетива, центрове в мозъка, за да го види и познае. Познават го онези, чийто очи са отворени и уши отпушени за Невидимия свят. Но това става чрез Святия Дух.

Чудесата в **4-те Евангелия** са описани много добре.

А чудесата в „Изгревът“ от Школата на Учителят Дънов е от **22 години**. Преминали са хиляди човеци. **Но не е имало Човекът, Който да ги запише!**

Изпратиха Един и Той до края на 2014 година има 30 тома на „Изгревът“, и в него са хиляди чудеса!

Но ще ви трябва **10 години**, за да ги прочетете. До сега от 2001 г. сме направили **57** концерт-рецитала по спомени на приятелите и с музика на Учителя Дънов.

От **23.X.2004 г.** започнахме да ги записваме и изкарахме **27** концерт-рецитала на **CD**, и ги направихме в **100** комплекта и ги раздадохме безплатно на приятелите.

Случайно Вие да сте извършили нещо такова?

8.7.11. Отначало на всеки концерт-рецитал представяхме в първа част по 5, а втора част също по 5 опитности, понеже текстовете бяха много дълги. По-късно направихме текстовете, които четяхме до 3 минути една и ги увеличихме на 7, 8, че дори и 9 случки в първа част и 9 във втора част. Такива са концерт-рециталите от **2012 до 2014 г.**

Така че на интернет страницата: <http://www.izgrevat.com> са включени стотици чудеса. А сега ще ги пресметнем както трябва.

От **2004 г. до 2014 г.** имаме записани 35 концерт-рецитала. И ако ги умножим по 10 = 350. Но ако ги умножим по 14, ще станат към 490 опитности и чудеса от „Изгревът“.

И то само онези, които сме представили на концертите и сме записали чрез сценария.

А в тези **30** тома има хиляди чудеса! Те правят Знамението Господне в Дух и Сила за човеците земни. Амин!

А сценариите от 2001 г. до 2004 г. са също запазени, но не са записани.

А да прослушате един концерт-рецитал от първа и втора част, са ви необходими 2 часа. Или общо, ще ви трябват 100 часа. Смятам, че **100** часа са ви напълно достатъчни за този живот при българите.

Тези чудеса не могат да се направят и да се опишат от **земен човек**. Трябва да дойде **Небесния човек**, воден от **Святия Дух**, за да ги извърши. И накрая Святия Дух, трябва да влезне в земния човек, за да може да ги опише. По друг начин не може да стане!

А да се издадат **30** тома на „Изгревът“, това земния човек не може да го направи. Прави го само **Небесния човек** със **Святия Дух**. Амин! В „Изгревът“ е **Небесния човек**!

В заключение ще кажем, че „Изгревът“ може **да се проповедва** само с чудеса, знамения и Святия Дух, понеже той е **създаден от тях заради тях!**

Словото на Учителя Дънов не може да се проповедва, а трябва да се изучава лично и чрез времето.

Преди 50 години един човек ми разказа една малка случка с Учителя Дънов и аз я държах 6 месеца в ума си. И тя ми отвори ума за чудесата на „Изгревът“. Амин!

8.8. ХРИСТОВИЯТ ДУХ

8.8.1. В послание към Еврейте на апостол Павел (гл. 13, ст. 8) четем: „Исус Христос е същият вчера, днес и до века.“ Днес ние ще разчетем тази тайна. Апостол Павел говори не за човека Исус Христос, а говори за Христовият Дух или за Духа Христов. А това е нещо съвсем друго. Какво представлява Христовия Дух, ние сме го дали в „Изгревът“, том I. 1993, в Космогонията на с. 647–654. – „Исус Христос – Глава на Великото Бяло Братство“. А в „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, виж с. 752–759. Този материал, трябва да се научи наизуст. Рано или късно – наизуст. Без него не можете!

С една дума, **Христовият Дух** е Духът на Обединението, на Единението на Небето и Земята, на съединението на Невидимия свят с Видимия свят. За него няма време и пространство. Той обхваща вечността сътворена от пространство и от време от минус безкрайност до плюс безкрайност ($-\infty$ до $+\infty$). Така го обозначават в учебниците на учениците.

8.8.2. В „Завета на цветните лъчи на светлината“ са дадени извадени стихове от Евангелието на с. 40–47. **Христовият Дух развързва** седемте печата, **отваря** седемте очи, **съединява** всичко в едно цяло! Вие не можете да разгадате тези стихове, ако не усвоите онова, което сме издали за Христовия Дух в Космогонията на „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011.

8.8.3. На с. 751 от Космогонията в „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011 е дадена фигурата на Мировата Любов и Космичната Обич.

8.8.4. На с. 749 е Космогонията на **Мировата Любов**.

8.8.5. На с. 750 е Космогонията на **Космичната Обич**.

Пожелавам ви много време и усилия, за да разгадате тези слова и тези времена. Те бяха дадени чрез Небесния човек, за да се **образова земния човек**. На него му трябва и път и време. Затова вечността от време и път е пред него. Амин!

8.9. ПАСХАТА НА ТРЕТИЯТ ЗАВЕТ

8.9.1. В първите Си години на Своята дейност на Учителя Дънов при българите, винаги е препоръчвал да се четат стихове от Евангелието. Първите наряди имаме публикувани в „Изгревът“, том XI, с. 710–790 и там ще намерите такива указания. Всички са си задавали въпроса, защо Той ги връща към Евангелието.

8.9.2. В „Изгревът“, том XI е дадено Посвещението от с. 2 и 3 и се говори за **Свещеният хляб** от Небето и Словото на Всемировият Учител на Вселената. Проучете го добре.

8.9.3. В „Изгревът“, том XI в I част от с. 6–34 е дадено жертвоприношението и Пасхата от Стария Завет и от Новия завет.

8.9.4. В „Изгревът“, том XI в II част от с. 36–93 е дадено за Антиминсът. От с. 37 се говори за Евхаристията, чрез която се осъществява

безкръвното жертвоприношение, чрез което се търси възкресение чрез Святия Дух и безсмъртие в Христовия Дух.

Тук е откровението на Святия Дух в църквата „Св. Димитър Солунски“.

8.9.5. В „Изгревът“, том XI в III част са дадени историческите събития в **Откровението** от с. 94–159.

Трябва да проучите тези страници, за да може да се свържете с онова, което сега ще опишем.

8.9.6. В „Изгревът“, том XI на с. 13–18 е дадено за юдейската Пасха. Трябва да я проучите, за да преминете през Червеното море с юдеите и с Мойсея.

8.9.7. В „Изгревът“, том XI, с. 18–28 е дадено Пасхата на Новия Завет, Тайната вечеря и Възкресението.

8.9.8. В „Изгревът“, том XI, с. 28–35 е Евхаристията, чрез която се търси и се очаква сливането на Святия Дух.

8.9.9. В „Изгревът“, том XI, с. 36–54 е Антиминсът, който се явява като жертвеник, извършва се Света литургия и се извиква да дойде Святия Дух.

8.9.10. Откровението в Солунската черква „Св. Димитър Солунски“ е от Святия Дух.

Виж „Изгревът“, том XI, с. 59–66, както и с. 95–100.

Необходимо е изучаване на този материал, за да можете да отидете до заглавието на тази глава.

8.9.11. Учителят Дънов и Пасхата на Третият Завет в „Изгревът“, том XI, с. 66–68. Проучете добре тези страници. Те ще ви трябват. А защо ли? Ето защо:

8.9.12. Необходимо е да почнете да изучавате Протоколите на Синархическата верига от съборите и срещите с Учителя Дънов. Те са публикувани в „Изгревът“, том XI, с. 370–619. Тук са дадени до 1915 г. А след това те са публикувани в отделни томчета.

8.9.13. Нарядите на Учителя Дънов са от с. 710–790, като те продължават и в „Изгревът“, том XII.

8.9.14. Към „Изгревът“, том XI сме приложили два плаката безплатни с „Антиминсът“ и „Нерукотворният образ на Христа“. А в самия том са дадени обясненията как се работи с тях.

8.9.15. В „Изгревът“, том XI са Молитвите на Всемирното Велико Бяло Братство по оригинал. Как се работи с тях, е указано и са публикувани с правилата.

8.9.16. Това е един труден том за изучаване и приложение. Но е благодатен заради тайнствата, които за пръв път се откриват на земния човек. Но не трябва да се забравя, че това е рожба на Небесния човек, който ръководи и присъства в „Изгревът“, том XI. Амин!

8.10. КАКВА Е ФОРМАТА ЗА ОБЩЕНИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ ЧРЕЗ „ИЗГРЕВЪТ“?

8.10.1. Има едно посвещение от Учителя Дънов, дадено чрез една опитност на Галилей Величков. Тя е публикувана в „Изгревът“, том I. 1993, с. 85–87, както и в „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 98–100.

8.10.2. На времето, когато съм го записал около 1972 г., това за мен беше най-голямото откровение. Тогава комунистическата власт беше забранила и преследваше чрез обиски всякакви събирания по групи на дъновистите.

8.10.3. Проучаването днес на тази опитност през 2014 г. е пророческа, защото дава какъв е пътя на **общението на човешките души към един център** на Бялото Братство, което се ръководи от Словото на Учителя Дънов. **Центърът е в Невидимия свят**, и недосегаем за човешките ръце.

8.10.4. **Важното е общението на човешките души.**

Контактът на човешките души на Земята, е храна за Невидимия свят. **Невидимият свят се храни чрез тези контакти, а в замяна дава енергия и сила на тези души.** Същото, което става при фотосинтезата между растителния свят и човека. Ще си го проучите добре от с. 99.

8.10.5. На с. 100 е публикувано, че според Учителя Дънов **контактът** на душите в Школата, може да стане само чрез **Словото** на Учителя Дънов, което е Слово на Бога. Затова на първо място да се признае, че Неговото Слово е Слово на Бога. Първото нещо е да се направи общение на човешката душа със Словото на Учителя Дънов, което е Слово на Бога. Това е първото условие.

8.10.6. След като се направи общение на човешките души със Словото на Учителя Дънов, което е Слово на Бога, чак тогава човешките души могат да **направят контакт по между си** и да направят общение чрез Духа на Словото. Друг път няма.

8.10.7. Това знание, дадено чрез тази опитност на Галилей остана непозната за неговото поколение. Затова я публикувахме за онези поколения, които ще се движат от Святия Дух!

8.11. КАКВА Е ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ“ ЗА ОБЩЕНИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ ВЪВ ВЪТРЕШНАТА ШКОЛА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?

8.11.1. Програмата на „Изгревът“ и нейната концепция бе дадена в „Космогонията“, която бе публикувана в „Изгревът“, том I. 1993, с. 632–672 и в „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 730–782.

8.11.2. Как бе предадена тази „Космогония“, е описано в „Изгревът“. И е публикувано!

8.11.3. **Първия етап** от 1990 до 1998 г. – За 8 години бяха направени 20 концерт-рецитала по Слово на Учителя Дънов по свободни теми, определяни от мен и с музика, песни на Учителя Дънов.

8.11.4. **Вторият етап** от 1998 г. до 1999 г. – Беше издадено оригиналното Слово на Учителя в 55 томчета.

За тях е описано в „Изгревът“, том XVI, с. 885–893. Водеща бе народната артистка Виолета Гиндева. Чрез тях бе осъществено едно пророчество на Учителя Дънов от 1939 г., което бе реализирано след 60 години. Вижте „Изгревът“, том XX, с. 995–1010.

8.11.5. **Третият етап** – От 2001 г. се започнаха концерт-рециталите по спомени на последователи на Учителя Дънов и музика на Учителя.

Сценариите за тези концерт-рецитали се правеха от мен, и те се взимаха от публикуваните томовете на „Изгревът“!

8.11.6. Така се оформи и осъществи общението на човешките души от последователите на Учителя Дънов от времето на Школата Му (1922–1944 г.), с онези следващи поколения след 1990 г.

Но това може да се осъществи, защото с техните опитности с Учителя Дънов, се отвори вътрешната Школа на Учителя, която се ръководи от Духа на Всемировия Учител на Вселената Беинса Дуно.

Всички присъстващи слушаха опитностите от времето на Школата на Учителя и душите им правеха общение с Духа на Школата, и с Онзи, Който управлява тази Школа.

8.11.7. Така се осъществи общението на човешките души с вътрешната Школа на Учителя.

Тези души в салона, усещаха „Небесната манна“, идваща от Небето и чрез опитностите на приятелите, защото всяка една тяхна опитност беше един реализиран закон от Школата на Учителя. И тези човешки души в салона при концерт-рециталите се хранеха от тази „Небесна манна“, идваща от вътрешната Школа на Учителя Дънов. Това го усещаха всички, но не можеха да си обяснят на какво се дължи тяхното разположение.

8.11.8. Организацията на тези концерт-рецитали беше много трудна, с много провокации. За тях прочетете в „Изгревът“, том XXVII, с. 856–859. А тук съм разказал за концерт-рецитала на 29 март 2014 г.

До сега съм направил 55 концерта от 2001 г., с 55 контрамероприятия и провокации от т.н. „Братски съвети“. Едва ли някой човек може да издържи тези противодействия, идващи от т.н. „дъновисти“. Да, те са „дъновисти“, а **не са последователи на Учителя Дънов!**

Това е неоспорим факт, от това, което виждаме за техните атаки срещу „Изгревът“. Не го искат, отхвърлят го, **защото им пречи да заблуждават и да отклоняват онези човешки души, които по някакъв начин се докосват до Словото на Учителя.**

Ето това е най-големият им престъпление!

8.11.9. На поканите за концерт-рециталите, отзад има пояснения и сме написали какво сме реализирали и сме качили на интернет страницата на „Изгревът“.

Действа много стряскащо и се плашат от поканите, затова много от тях не достигат чрез изпратените писма! Има хора, които са поставени да ги задържат, укриват и унищожават. Обикновено моите сътрудници от София и провинцията не получават моите писма с поканите. На какво се дължи това? Имате ли обяснение? Аз имам и знам как беше при социализма. Същото се повтаря и днес. Унищожават ги!

Започнато на 11 май 2014 г.

Завършено на 15 май 2014 г.

8.11.10. Ние имаме и други планове. Но, ако ни се предоставят условия, време и сила от Невидимия свят, то ще можем да ги осъществим. Само при това условие! Иначе ние сме земни човеци и сме мравки от един човешки мравуняк. Това представляваме в очите на **Онзи Могъщ Невидим свят** за нашите очи и уши. Дано дойде време да ни се отворят очите и отпушат ушите, за да направим пряко общение с тях.

Тогава ще се възстанови връзката между Небето и Земята. Но това може да стане само чрез Словото на Учителя Дънов. А дотогава ще се

чака. През това време ние ще се опитваме да проучаваме Словото на Учителя Дънов и колкото можеме да прилагаме в живота си.

Колкото и да е малко, все пак е някакво приложение.

8.11.11. Онова, което предлагаме от 2012 г. на концерт-рециталите в Парк хотел „Москва“, е нещо ново и невиджано до сега! Има водещ, който чете една опитност. В същия момент на екрана, широк 10 метра, висок 5 метра се показват снимки за тази случка. Следва песен на Учителя и на екрана се показват снимки на Учителя от времето на Школата. А целият салон е обиколен с плакати и снимки на самия автор за когото правим концерта, и снимки на Учителя с приятелите.

Такова нещо никога не може да им се случи на това поколение! И друг да иска, не може да го направи, защото то се ръководи от **Небесния човек**, който ръководи „Изгревът“.

Мен избраха да ръководя Програмата на „Изгревът“. Защо мен? Обяснението го имате!

8.11.12. По случай **130 годишнината** от рождението на Петър Дънов, направихме концерт-рецитал на **22 май 1994 г.** в театър „София“ и за първи път бе оповестено „Призванието“, публикувано в „Изгревът“, том IV, с. 3–47.

По случай **140 годишнината** от рождението на Петър Дънов направихме концерт-рецитал на **23 октомври 2004 г.** – „Домът Господен и съдбата на света. Великият Учител Беинса Дуно. Повелителят на живота“.

По случай **150 годишнината** от рождението на Петър Дънов сме запланували концерт-рецитал за Неговите първи години от 1864 до 1897 г. на **1 ноември 2014 г.**

По случай **160 годишнината** от рождението на Петър Дънов, **още от сега 2014 година правим заявка.**

Само, ако Небето ни държи още до 2024 година – живи и можещи на Земята!

Амин!

Написано на 15 май 2014 г.

ЧЕСТВУВАНИЯ НА РОЖДЕНИЯ ДЕН НА ПЕТЪР ДЪНОВ РОДЕН НА 29 ЮНИ / 12 ЮЛИ 1864 ГОДИНА

1. По случай **130 годишнината** от рождението Му, бе осъществен концерт-рецитал на **22 май 1994 г.** в театър „София“ пред 500 човека. За пръв път бе оповестено „Призванието“. Водещ бе народната артистка Виолета Гиндева.

2. По случай **140 годишнината** от рождението, бе направен концерт-рецитал на **23 октомври 2004 г.** – „Домът Господен и съдбата на света. Великият повелител на живота“.

3. По случай **150 годишнината** от рождението Му, ще се направи концерт-рецитал на **1 ноември 2014 г.** в Парк хотел „Москва“, за Неговите първи години.

4. По случай **160 годишнината** от рождението Му, още от сега през 2014 г. правим заявка.

Ако Небето ни държи още до **2024 г. живи и можещи** на Земята, то ще го чествуваме както трябва!

Това бе осъществено по програмата „Изгревът“, ръководена от Вергилий Кръстев.

Вергилий Кръстев:.....
/подпис/

9. РАЗРУШЕНИЕТО НА СССР

9.1. НАЧАЛОТО

9.1.1. Тези събития бяха предсказани от Учителя Дънов, но никой не Му вярваше, защото българите не Го приемаха нито за Учител, нито за пророк.

Но имаше някой до Него, които ги чува, запомниха ги и ни ги предадоха. Други ги записаха.

9.1.2. За Новата Епоха на Водолея е публикувано в „Изгревът“, том XXII, с. 480–497, 498–544.

9.1.3. За онези 45 години през които се променя съдбата в България, също е описано в „Изгревът“, том XXII, с. 717–722. Този период от 45 години идва от времето на Мойсея, „Изгревът“, том XXII, с. 588–615.

9.1.4. Онова, което Учителят Дънов предсказа, че ще дойдат комунистите, се случи и че ще управляват 45 години. И това се случи. Ние бяхме очевидци и го преживяхме.

9.1.5. Нито едно разузнаване – нито ЦРУ на САЩ, нито КГБ на СССР не знаеше, че 1989 г. ще станат промените, нито техните т.н. астролози. Знаехме го само двамата с Борис Николов, който още 1972 г. разчете една стенограма, в която се съобщаваше за тези събития. Това е публикувано в „Изгревът“, том II, с. 38–39 и том III, с. 309–311. Аз го знаех, но мълчах и чаках годината 1989.

И то се случи така: Слезна от Небесата!

9.1.6. Само Методи Константинов в една своя тетрадка преди 30 години беше написал: „През 1989 г. край на комунизмът, край на капитализма, край на социализмът. Идва нова епоха.“ Дойде тази епоха. България бе разрушена и предадена на чужденци. И сега сме в робство!

9.1.7. Аз присъствах през тази т.н. предречена епоха и наблюдавах как някой пишеше сценария на разрушението, а други около него срещу подкупи разпродаваха за грошове и разрушаваха България безнаказано.

9.2. ПРИЧИНИТЕ

9.2.1. През 1935 г. Сава Калименов публикува в своята печатница „Агни Йога“.

Учителят лично 3–4 пъти е изпращал хора, които да Му кажат, че Учителят Дънов му препоръчва да не я издава. Но той си я издава!

9.2.2. За нея и събитията около нея, вижте „Изгревът“, том IV, с. 563–575.

За Мория и „Агни Йога в България“, виж с. 566–571. Проучете го добре. То е за вас.

9.2.3. Той, Сава Калименов научава чрез писмо от Амалия Вайланд от Латвия, че Учителят Дънов е казал, че Николай Ръорих е представител на Черната ложа. И онова, което жена му пише като медиум е дейност на Черната ложа.

Тогава той разбира грешката си и съобщава това на приятелите си. Но е вече много късно! Книгата я четат.

9.2.4. Разучете с. 571–575 – „Истината“ за книгата „Агни Йога“. Необходимо е да я прочетите. Издадена е в България. И то в 1935 г.

9.2.5. Тази литература бе забранена от Сталин в СССР. Но след събитията в СССР след 1989–1990 г., тя започна да се печати и заля цялата територия на СССР. И така тя бе подготвена за разрушение.

9.2.6. Онова, което запали фитила, и бурето с барут се взриви, бе филма с „Паневритмията от 1947 г.“ Това бе архивен филм, но вместо да сложат музика на Паневритмията на Учителя Дънов, то сложиха класически мелодии.

Синът на семейство Гобо се оженва за руския. Те предават видеокасетка на руснаците и те започват да я гледат. Това запали фитила, бурето се взриви и СССР се разруши.

Виж „Изгревът“, том XIII, с. 812–814.

9.2.7. Дали сериозно говоря? Аз не случайно публикувах „Учителя Дънов за Паневритмията“. Прочете я добре. И ще видите откъде идва разрушението.

9.2.8. Тази видеокасетка бе изпратена в България и чрез нея се започна разрушението в България. И ние сега поладнахме под робство!

10. КОЙ РАЗРУШИ СССР КАТО ИМПЕРИЯ?

10.1. На 27 май 1990 г. под мое ръководство бе направен един протокол за работата по Паневритмията.

За него виж „Изгревът“, том I. 1993, с. 628–631. Също виж и в „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 726–729. Прочете ги много добре, защото от тук се започва всичко.

10.2. „Онзи, който открадна архива на семейство Гобо от Франция, издава променено Слово“.

Виж „Изгревът“, том XVI, с. 852–853.

Трябва да прочетите добре цитираните томове от IX, X, XI, XII по страници, за да влезете в материала.

10.3. „Изгревът“, том IX, с. 791–797.

10.3.1. „Съдбата на архива на Анина Бертоли“ – с. 791–792.

10.3.2. „Продължение за съдбата на архивите на Анина Бертоли в семейство Гобо“ – с. 792–795.

10.3.3. „Развързката“, с. 795–797.

10.4. „Изгревът“, том X, с. 743–755.

10.4.1. „По следите на архива на Анина Бертоли“, с. 743–755.

10.4.2. „Писма на Жана Венкова Иванова до Милка Кралева“, с. 743–777.

10.4.3. „Писмо на Жана Венкова Иванова до семейство Гобо на български, с превод на френски език“, с. 747–751, 751–755.

10.5. „Изгревът“, том XI, с. 814–825.

10.5.1. Писма от семейство Гобо и Жана Иванова до семейство Гобо на български и френски език – с. 814–817.

- 10.5.2. Продължение за архива на Анина Бертоли от Величка Няголова – с. 818–820.
- 10.5.3. „Защо вървим по следите на архива на Анина Бертоли?“ – От Вергилий Кръстев – с. 820–825.
- 10.6. „Изгревът“, том XI, с. 826–934.
- 10.6.1. „Кои са враговете на Учението на Учителя Дънов?“ – с. 826–831.
- 10.6.2. „Разменната монета“ – с. 932–934.
- 10.7. „Изгревът“, том XII, с. 873–874, 888–889.
- 10.7.1. „По следите на архива на Анина Бертоли“ – с. 873–874.
- 10.7.2. „Великата измама на Великият изкусител“ – за кражбата на архива на Анина Бертоли – с. 888–889.
- 10.8. „Изгревът“, том XIII, с. 807–825.
- 10.8.1. „По следите на архива на Анина Бертоли“ – с. 807–810.
- 10.8.2. „Принципите на Паневритмията и силите на разрушението чрез Духа на Заблуджението“ – с. 810–812.
- 10.8.3. „Какво направи Духът на Заблуджението чрез силите на Разрушението с филма за Паневритмията?“ – с. 812–815.
- 10.8.4. „За видеофилма, изпратен от Франция“ – с. 814.
- 10.8.5. „Защо руснаците не купуват оригиналното Слово на Учителя Дънов?“ – с. 815–816.
- 10.8.6. „Писмо до Елена Фомичева“ – с. 816–817.
- 10.8.7. „Как работи Духът на Истината и как действа Духът на Заблуджението?“ – с. 818–825.
- 10.9. „Изгревът“, том XV, с. 911.
- 10.9.1. „Паневритмията – хармония на Духът чрез мелодия, текст и движения“, с. 911–918.
- 10.9.2. „Как да се запази чистотата на Паневритмията?“ – от Величка Няголова, с. 919–922.
- 10.9.3. „България гори, запалена от българи по плът, но чужденци и врагове по дух. България се разрушава.“, с. 922–927.
- 10.9.4. „Още за архива на Анина Бертоли“, с. 928.
- Писмо на Елена Фомичева, 16.IX.2000 г., с. 929–930.

11. КЪДЕ Е ИСТИНСКАТА ПАНЕВРИТМИЯ? „Изгревът”, том XXIII, с. 824–842.

11.1. Защо не се издава още истинската Паневритмия?

11.2. Учителят Дънов за Паневритмията – с. 836–837.

Тези думи на Учителя за Паневритмията ние сме ги извадили на една страница, и в един бъдещ концерт-рецитал за Паневритмията ще ги извадим на ксерокс в 600 броя, и ще ги раздадем на всички присъстващи за обучение. Но тук накрая ще го приложим за обучение.

11.3. Силите на разрушението се изпълни – с. 837–842, точки 61–78.

11.1. ПАНЕВРИТМИЯТА В „ИЗГРЕВЪТ” „Изгревът”, том XXIII, с. 843–874.

11.1.1. Това са обяснения къде, в кои от томове на „Изгревът” сме публикували за Паневритмията – от с. 843–853.

11.1.2. Възстановяване на истинската Паневритмия – с. 854–857.

11.1.3. Резюме на сказки на Филип Стоицев от 1946–1947 г.

11.1.4. Ново откритие за „Първия ден на пролетта”, с. 868–872.

Приложено е ксерокопие от 19 май 1932 г., където се вижда, че липсва 19-ти такт, а има само 18-ти такт без удължение, само един такт. Това е грешка при изписването на нотния текст.

11.1.5. Силите, които се явиха, за да разрушат Паневритмията – с. 873–874.

11.2. ИСТОРИЧЕСКИ И ПОЛИТИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ, СВЪРЗАНИ С ОПИТИТЕ ЗА ВЪВЕЖДАНЕ НА ПАНЕВРИТМИЯТА В БЪЛГАРСКИТЕ УЧИЛИЩА 1938–1943 г.

„Изгревът”, том XXIII, с. 878–891.

11.2.1. „Нарушение на окултните закони върху които е изградена Паневритмията”, с. 886.

11.2.2. „Заклучителни слова”, с. 891.

11.3. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА ПАНЕВРИТМИЯТА*

„Паневритмията е велика сила. Бог изпрати Великия Си Дух на Земята, а вие сте назначени при Него на служба, като стрелци и телохранители. Дадено ви е оръжието в ръцете, с което строго да пазите изпълнението на Великия Закон, т.е. да запазите мира и хармонията в човешките души. И не да насочите даденото ви оръжие против Великия, всявайки раздори и разногласия помежду си.

Внимавайте, оръжието ви е дадено! Зависи от вас къде ще го насочите – дали против низшите души (прояви) или против оная висша, огромна Божествена Сила, Която само с мисълта Си може да ви заличи от лицето на Земята.

Велико оръжие е Паневритмията, която ви дадох (казва Учителят). От вас зависи къде, към кого ще го насочите и от това зависи хармонията и мирът не само между вас, но и в света.

Ако правилно изпълнявате движенията на Паневритмията, положителните сили в природата ще текат чрез вас и Божията Любов ще ви свърже един за друг в безкрайния кръг на Всемира. Обаче, правите ли грешки в паневритмичните движения, вие насочвате оръжието си към Великото – към Бога, и спъвате собственото си развитие. И казвате после, че този или онзи е крив за сегашното ви положение в света. Никой не ви е крив, а само вие, защото погрешното изпълнение на паневритмичните движения предизвиква отрицателно движение на силите в природата и те именно разбъркват кашата в света. А виновни за нея сте вие.

Будни бъдете, защото злото ви дебне да ви изненада и нанесе неочаквания удар, с който ще ви докаже, че като ученици на Бялото Братство вие не сте си научили урока. Добрият ученик не трябва да прави погрешки, нито да допуска да бъдат правени от други.

Злото е голям професор, пред когото всеки ученик на Бялото Братство се изправя и казва своя урок. Професорът е неумолим, ако ученикът не си знае урока. Той ще бъде жигосан от неговата пръчица.

Правилното изпълнение на движенията на Паневритмията е правилното държане на огнестрелното оръжие. Дали ще го насочите срещу низшето, за да възтържествува висшето и доброто, това от вас зависи.

Паневритмията е велика сила, която ще даде нов подем на света. Великите души, които направляват света, ще ви чуят, като пеете и свирите. Паневритмията е, с която вие им поднасяте ключа на Моето учение, което носи мир на човешките души. Този ключ Великите души трябва да получат от вас, а вие сте длъжни да им го дадете. С него те ще отключват и подават ръка на човешките души, потънали в света на голямата заблуда. Тогава ще проблесне светлина в тяхното съзнание и те ще разберат смисъла на своя живот. С други думи – Великите души ще присадят дивия свят с калема на Любовта. Присаденият свят отвътре ще придобие нова светлина и нов подем, със съвършено други стремежи: от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към самопожертвуване. Силата на скоростта ще бъде същата, каквато е била при слизането надолу, такава ще бъде и при изкачването и възлизането нагоре според въртението на Земята.

Пейте, свирете и играйте Паневритмията. Внимавайте да не се карате помежду си кое да пеете и кое – не. Защото ще си ида, и вие ще останете без благословение. Който бърза, да си отиде по работата, а другите да продължават да пеят и играят.”

** „Изгревът”, том XXIII, с. 836–837.*

12. РАЗРУШИТЕЛИТЕ НА БЪЛГАРИЯ СЛЕД 1990 ГОДИНА

12.1. Всичко, което бе предречено и казано от Учителят Дънов, се изпълни от 1990 г. до сега 2014 г. Това е описано в „Изгревът”. До сега са излезнали цели 30 тома! Но никой не ги чете! И не ги признават!

12.2. Българите не спазиха повелята на Учителя Дънов: „България – пълен неутралитет!” след 1990 г.

Те не спазиха този неутралитет през 1913 г., 1915 г., 1918 г., 1943 г., и затова България премина през I, II, III Национална катастрофа. И се разруши отвътре и отвън.

12.3. България, требваше да спазва строг неутралитет. Не трябваше да влиза в НАТО, нито в Европа.

Учителят е казал какво трябва да се направи, но никой не Го слуша. И от там дойде до погрома на България. Казано е! Написано е! Ще го изпълнявате!

12.4. Разрушението дойде и от т.н. последователи на Учителя Дънов.

Те си създадоха устава, Братски съвет, ръководства и се регистрираха там, където са църквите и сектите.

Започнаха да печатат и да редактират и да променят Словото на Учителя, да променят песните Му, както и Паневритмията. Ние сме дали доказателства. Виж „Изгревът“, том IX, с. 805–824.

12.5. На 7-те Рилски езера, те промениха Паневритмията през **2000 година**, и от там дойде разрушението в българските улове, и се започна да се палят горите на България.

Виж „Изгревът“, том XV, с. 911–918. На с. 913, точка 9 се вижда кой промени Паневритмията. Прочетете точки 10, 11, 12, 13. А промяната започва, виж на с. 914, точка 14.

12.6. Как се разреши да се играе Паневритмия, виж на с. 916, точки 16 и 17 и проследете останалите точки.

12.7. На с. 922–927, „Изгревът“, том XV от 2002 г.: „България гори, запалена от българи по плът, но чужденци по дух“. Ето кой разруши умовете на българите, за да си палят горите. Запалваха ги умишлено!

13. КОИ БЯХА ОНЕЗИ, КОИТО УПРАВЛЯВАТ БЪЛГАРИЯ?

13.1. Цялата причина за нещастията на българите е, че са управлявани от планетата Сатурн.

Учителят Дънов говори за нея.

Виж „Изгревът“, том XXII, с. 509–592. В точка 2 има поправки Сатурн опозиция Уран, както и на 7 ред – опозиция 180 градуса.

13.2. Другата причина е, че поставят за управници онези, които не са подготвени за такъв пост.

Виж „Изгревът“, том XXII, с. 537.

13.3. Третата най-важна причина е тази, че ги управляват чужденци, а не българи. Българите не могат да управляват.

13.4. След Освобождението на България след 1878 г. се поставя да се управлява с назначени руски губернатори.

13.5. След това се назначава младия Батенберг на 22 години, племенник на руския император Александър II. Но на 9 / 21 август 1886 г. той е детрониран и изгонен.

13.6. Лятото на 1887 г. се докарва от Стамболов един немски принц, изкаран от един нощен локал, на име Фердинанд Сакс Кобурготски и на 23/7 юли 1887 г.

Народното събрание го избира за Владетел.

13.7. Той прави I и II Национални катастрофи и на 3 октомври 1918 г. е неговата абдикация, и преотстъпва престола на сина си Борис, който да царува от 1918–1943 г. След смъртта му, от името на малолетния цар, управляват 3 регенти.

13.8. Андрей Ляпчев е министър-председател от 4 януари 1928 до 1931 г. и той спира от 1925 г. до 1930 г. съборите на Бялото Братство.

13.9. Има много други министри, които управляваха не за България, а за своите джобове. Тези неща се знаят, доказани са, но никой досега не е наказан! Това е чудото!

14. ОПРОВЕРЖЕНИЕ ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ, СЪСТАВИТЕЛ НА ПОРЕДИЦАТА „ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ”

14.1. На 29 май 2012 г. в 8.20 часа се обади по телефона едно лице, което се представи, че е Цоло Биялърски, с глас на млад човек.

14.2. Същото лице протестира, че е прочел своето име в Интернет, където са качени томовете на „Изгревът”. Искам да заявя най-категорично, че **не съм разрешавал** на никого да се качва „Изгревът” в Интернет. Това е направено от **злосторници** на „Изгревът”, с цел да го разрушат. В „Изгревът”, том XXV, с. 945–946 аз съм публикувал декларация за тази кражба на „Изгревът”. Обяснил съм всичко.

14.3. Лицето, представящо се за Цоло Биялърски, твърди, че неговата публикация в сп. „Отечество” за дневника на Любомир Лулчев е взета от Държавен архив, а не от архив МВР и че той няма нищо общо с МВР и Лулчев. Това е неговата реакция на публикуването в „Изгревът”, том XX, с. 1033 под точка 22.

14.4. Аз заявих, че нищо не си спомням. И си записах да направя справка.

14.5. Твърдението на Цоло Биялърски, че е работил в Държавен архив може да е вярно. Аз знаех, че има такъв дневник. Но тогава той беше засекретен. И за да се получи разрешение, трябва да се подаде молба, да се приложи придружително писмо на институцията, където е упоменато темата за проучване. Провеждат се телефонни разговори от онзи, който движи тези публикации срещу Любомир Лулчев и срещу Петър Дънов. Получава се разрешение. Подписва се декларация, че този материал да не се разгласява. Такива са правилата по онези години.

14.6. Аз съм минавал през тези етапи, когато съм работил в архива на МВР, но след 2000 година. Запознат съм с тях.

14.7. Случаен човек не можеше да получи този дневник в онова време на 1982–1989 г., където имаше една партия на БКП, една държава на БКП и МВР, който беше щит и меч на тази държава. Ето защо, трябва да се отговори кой нареди да се проучи дневника на Лулчев, за да излезнат тези 3 публикации. Кой бяха лицата, техните имена, за да разрешат да се публикува в сп. „Отечество”?

14.8. Това беше една акция, която се ръководеше от едно място и имаше за цел да се настрои българското обществено мнение срещу Любомир Лулчев и Петър Дънов. Това е видно от бележките и коментарите в тези три публикации от 1982, 1989 година, отбелязани в т. 22, с. 1033 на „Изгревът”, том XX.

14.9. Тези публикации доведоха до голям интерес на живите още последователи на Петър Дънов, които бяха пенсионери и доста възрастни. И донесе голям страх и те очакваха всеки ден да се явят служители на МВР и да правят обиски. Това се извърши впоследствие, взимаха се томчета на Петър Дънов и се унищожаваха. Тогава бяха унищожени много архивни материали за Петър Дънов.

14.10. За журналистите, написали тези публикации, беше златния им век. Но те днес, трябва да разкажат чии служители те бяха тогава, и чия заповед изпълняваха.

14.11. Аз съм последовател на Учителя Дънов.

Аз съм съставителят на поредицата „Изгревът“.

Аз също съм служител на **Онзи**, Който движи „Изгревът“ от том I до том XXV (към 2014 г. са излезнали от печат от поредицата „Изгревът“ **30 тома**, със съответните снимки към тях.).

Името Му е посочено в „Изгревът“, том XXIV, с. 476–477. Там е името на „**Онзи**“.

С уважение: /подпис/

Вергилий Кръстев

14.12. „Изгревът“, том XX е издаден през 2004 година, който е за творчеството на Лулчев. Съдържа 1044 страници и 80 снимки. Бележките, направени от мен на с. 1024–1033 са верни, и днес заставам зад тях.

14.13. Изпълнявам **ултиматума** на Цоло БияРСки, че ако до 2 дена не направя опровержение, щял да ме даде под съд, отнасящо се до **с. 1033, точка 22**.

Ето защо аз правя опровержение, че Дневникът на Лулчев го е имало в Държавен архив и че той не е служител на МВР.

14.14. Но той трябва да отговори, чий служител е той, за да излезнат тези статии в сп. „Отечество“. Те така от само себе си не могат да бъдат публикувани. Аз съм живял по времето на социализма и много добре знам за правилата, кое е позволено и кое е забранено.

14.15. В „Изгревът“, том XXI, издаден 2004 година с 1 000 страници и 80 снимки с материали за Любомир Лулчев, са поместени мои бележки на с. 992–995, които са верни и заставам зад тях.

14.16. На с. 994 в точка 14 е написано, че този дневник го е имало в Държавен архив, но преписан с много грешки от оригинала. Това доказва, че съм знаел, че има в Държавен архив такъв дневник.

14.17. Какво е мнението на Учителя Петър Дънов за Любомир Лулчев, ще го прочетете в „Изгревът“, том XX, с. 1034–1038.

14.18. В Интернет страницата: <http://www.izgrevat.com> съм качил 27 концерт-рецитали по спомени за Учителя Дънов и с Негова музика. Това е, което съм публикувал там.

14.19. Повдигането на този въпрос за дневника на Любомир Лулчев сега, след цели 29 години е **много опасна работа**. Защото там има много взривни вещества от хора и събития, които могат да разрушат всичко.

14.20. Аз предлагам на Цоло БияРСки да опише онези събития, когато е получил разрешение за работата в Държавен архив и да опише имената на всички, които са участвали в тази верига. Това ще бъде неговата „изповед“ и аз ще я публикувам в „Изгревът“, като ще се приложат и снимки на тези лица.

14.21. Но след неговата евентуална публикация „Изповед“, ще публикувам дословно всички нападки на сп. „Отечество“ срещу Любомир Лулчев и Петър Дънов. И тогава ще проличи и ще се води кой е управлявал тази акция и кой какъв служител е бил и каква роля е имал. Бях обвинен от него, че съм заблуждавал. Тогава ще се види кой заблуждава.

14.22. Днес, 30 май 2012 година, аз се обръщам към Любомир Лулчев да се намеси, защото той носи вина за всичко. За мен той е жив и неговата верига, зад която стои, е жива и действа. Той ме забърка във всичко това. Аз си изпълних съвестно задълженията към него. Аз съм свършил моята работа чрез „Изгревът“, том XX и том XXI. И сега, трябва да ме освободи, и да разреши проблема с онези, които ме заплашват, че ще ме дадат под съд. И то заради него!

14.23. В противен случай ще се обърна и към Учителя Дънов за Неговата намеса и разрешаването на този случай!

14.24. Това опровержение ще бъде публикувано в „Изгревът“, том XXVI.

Накрая го публикувахме в том XXX, като е качено на Интернет страницата на „Изгревът“

С уважение: /подпис/

Вергилий Кръстев

30 май 2012 г., 15 часа

15. ОТЗИВ ЗА ИЗДАНИЕТО „ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО” НА АНГЛИЙСКИ ЕЗИК

Вергилий Кръстев

София, 30, 31 януари 2014 г.

ИЗЛОЖЕНИЕ
ЗА „ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО“, ИЗДАНИЕ 2013 г.
НА „БЯЛО БРАТСТВО“ В ПРЕВОДИ НА АНГЛИЙСКИ
ОТ АНТОАНЕТА КРУШЕВСКА И ЕРНЕСТИНА СТАЛЕВА
ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Здравейте Ани Крушевска!

Честита 2014 година! Живот и здраве!

1. Днес, на 30 януари 2014 г., в 13,45 часа, беше ми донесен Вашия пакет, сложен в жълт плик и запечатан. След нашия разговор през есента на 2013 г., когато аз бях във вилата си в гр. Своге, аз зачаках пакета. Но не дойде този пакет при мен. Казаха ми, че са ми го донесли и че аз не мога да го намеря. Търсил съм го 3 дни по 4 часа. Прерових всичко. И се отказах. После го търсих няколко дни в София. Няма го! И днес ми го донесоха с някакви обяснения, че бил забутан измежду книгата. Това е така, че е бил забутан. Но другото, което е вярно, че има сили, които пречат на един такъв контакт. Те не са от моя страна. По-късно ще разберете от коя страна те идват. И това ме накара да напиша това писмо. И след това ще го предам да се въведе на компютър, понеже няма да можете да ми разчетете почерка, поради различни причини.

2. Аз ще изпратя на Тамас „Изгревът“ от том XXV, XXVI, XXVII, XXVIII. Освен това, ще му изпратя „Изгревът“, том I – второ издание от 2011 година, където са приложени снимките на авторите, на брой 144 снимки.

3. Прегледах книгата, която сте приложили. Вие не сте променили заглавието „Изворът на Доброто“.

Днеска всеки променя каквото му падне и по този начин се променят нещата от Словото на Учителя.

4. Съставителят на „Изворът на Доброто“ е Боян Боев. Той е само стенографира и го е подготвил, и напечатал на пишуща машина. Авторът е Учителят Дънов. А името Беинса Дуно е нещо друго. И ако ви питам, няма да можете да кажете, защото не сте чели „Изгревът“ изобщо. Онези, с които сте завързани, са врагове на „Изгревът“.

Още при първите издания на „Сила и живот“ от 1914 г., Учителят е казал да се пише „Учителят Дънов“, макар че отначало са писали „Дънов“.

5. Емблемата с котвата е погрешна. Още в самото начало на 1990 г. Елена Николова отпечати такава котва. Аз реагирах и после те се коригираха. Но сега разбирам, че са я сложили нарочно, за да Ви провалят изданието. Ако Ви разпитам какво означава цялата емблема, няма да можете да кажете, защото не сте чели „Изгревът“. А аз съм правил концерт-рецитал за нея. Има две песни, свързани с нея. За промяната на Емблемата с триъгълника, аз съм го описал в „Изгревът“.

Да не смятате, че тази промена е случайна? Няма случайни неща в България! Всичко е предназначено.

6. Какъв е Вашия превод на английски, аз не зная. Дано сте сполучили с Ерна. Но това аз ще го проверя, когато издам оригинала на „Изворът на Доброто“. Ще взема една страница от него, ще го дам да ми се преведе на английски от професионалист и ще взема една страница от Вашата книжка, и тогава ще се сравни. Аз съм сигурен, че ще има различия, защото аз съм работил навремето с Веска Величкова, която бе преводач-професионалист и зная много добре какви са проблемите при преводите на Словото на Учителя. Виж „Изгревът“, том VIII, с. 494–497. Там Веска Величкова поздравява превода на Виола Йорданова за превода на думите на Паневритмията – с. 496.

7. „Изворът на Доброто“ е представен от Боян Боев. По-късно Борис Николов взима оригинала, изхвърля много неща. А защо ли? За да го има и него. А изданието на Мария Кисьова е пълен провал! А защо е провал? Аз това съм го публикувал в „Изгревът“, том IX, с. 757–758. Писмото до нея, с. 758–764. Това нещо дали сте го чели? Не сте го чели.

8. Вижте и писмото до Георги Кръстев, с. 764–768, който е издателя на книжката на Мария Кисьова. Написано е всичко, което трябва да се каже.

Вие не сте чели изобщо „Изгревът“ и затова попаднахте в тази клопка. И не можете да излезете от нея. Трябва всичко да прочетете. А дали ще се промените – това е съвсем друго нещо.

9. Какво търси на с. 431 материала на Христо Маджаров, когато той не е бил в Мърчаево и не знае нищо?! Този, който е записал спомените на Темелко, е моя милост и са публикувани в „Изгревът“, том VII, с. 406–451, и снимки № 12–14. И въз основа на тях съм направил 3 концерт-рецитала, които са издадени на компактдискове, и са качени на интернет страницата: <http://www.izgrevat.com>. Вие случайно да сте ги слушали? Не сте. Но други са ги слушали.

10. За Христо Маджаров, виж в „Изгревът“, том IX, с. 766–767, точка 7. За уточнение, виж в „Изгревът“, том XIX, с. 945–948 и точки: 10, 11, 12, 13, 14, 15.

Виж и с. 948–951 и точно точка 9 от с. 949, и точка 10 от с. 949, и т. 11, 15, 16 от с. 950–951.

Когато проучите тези неща, тогава ще разберете защо са включили Христо Маджаров.

11. Какво търси отзад на корицата името Harrie Salman? Защо включвате чужди имена, които нямат нищо общо с Школата на Учителя? Да не смятате, че това е случайно нещо? Напротив, това е умишлено! Това е печатът на един провал. Печат на коя ли лежа? Отговорете си.

12. Тези снимки, които сте публикували, не са от архив „Бяло Братство“, а са откраднати от „Изгревът“, защото аз съм ги публикувал за

първи път. Аз зная кои са фотографите на тези снимки и техните истории. Доказателствата са в „Изгревът“, том XXVI, с. 1004–1005 и с. 1005–1007 за авторството на снимките. И зная къде са оригиналите.

Аз също имам провал със снимките в „Изгревът“, том I–XIII, но не по моя вина.

Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1004–1005.

13. Снимките в „Изгревът“ са публикувани на цяла страница, а тук са разбити нарочно, за да се провали изданието. Напълно умишлено! И са успяли.

14. Аз Ви предадох толкова много снимки за „Изворът на Доброто“. Къде са тези снимки? Защо не ги сложихте на цяла страница? Какъв е отговорът? Нарочно не са ги сложили, защото са срещу „Изгревът“. Целта им е да Ви провалят. И са успяли. Те нямат грешка.

Снимките на Весела Несторова в Мърчаево пред „Изворът на Доброто“, са в „Изгревът“, том XXIV, снимки № 145–152. Аз съм Ви ги предал. А тук ги няма. Защо?

15. За „Изворът на Доброто“ като част II на „Изгревът“, том XXIV е публикувано на с. 704–758. А финалът е даден на с. 808–809. А „Американците и добрия човек“ – на с. 823–824. Чели ли сте го?

Скицата на „Изворът на Доброто“ е публикувана на с. 855. А самият извор е на снимки № 146, 147.

Аз съм Ви дал тези неща. А Вие ги изхвърлихте. А защо? Аз имам отговор. Вие сте закачени за враговете на „Изгревът“. А какво правят те днес, виж в „Изгревът“, том XXVII, с. 856–859. Написано е само една малка част.

16. Аз Ви предадох да ползвате много снимки от Темелко и семейството му, публикувани в „Изгревът“, том XXII от № 94–99. Къде са тези снимки, които са публикувани на цяла страница? А тук е публикувана една малка снимка. Това не е ли подигравка?

17. Онези снимки от музея, не са от оригиналите на снимките, заснели истинската стая, където е живял Учителя. Къде е доказателството? Виж „Изгревът“, том XXIV, снимки 142а и 142б – стаята на Учителя и с Неговото легло. А снимките от Вашата книга за музея, са взети от „Изгревът“. Пример: Голямата снимка с ремъка е взета от „Изгревът“, том X, снимка № 33. Тази снимка има история и се знае кой е фотографа, и къде е заснета. Другите снимки са взети от „Изгревът“. Виж „Изгревът“, том XXV, снимка № 1.

18. Какво търси тази малка снимка, и то от извора в с. Рударци? Защо не сложихте снимките от „Изгревът“, том XXIV – снимки № 146 и № 147 на самия извор? А защо не сложихте Весела Несторова на цяла страница с Владо Николов? Отговорът е: Нарочно! Да се омаловажи „Изгревът“.

19. Снимката, публикувана във Вашата книга на цяла страница с Боян Боев и д-р Жеков има история, и тя е публикувана в „Изгревът“, том XXIII, снимка № 35.

А горе се вижда един петел и една кокошка. Знаете ли историята с този петел? Не знаете. Тази снимка е втора снимка от показаната. Това е снимка № 34 – с цялата група. Те вървят заедно. И обясненията към тях вървят заедно. Отзад в „Бележки“ са отбелязани имената им.

20. Снимки от с. Мърчаево са публикувани в „Изгревът“, том XXIII от № 49 до № 80. Е, какво ще кажете на толкова много снимки?

21. Снимки от вътрешността на Салона и Учителят на катедрата, са публикувани в „Изгревът“, том XIII, от № 136–140.

22. Последната снимка на Учителя Дънов в житото на село Мърчаево, е публикувана на две места: в „Изгревът“, том XXI, № 27 и в „Изгревът“, том XXIV под № 161. Това е оригиналната снимка, където в далечината се виждат Любомир Лулчев, Крюгер и Невена Неделчева. А това не е оригинала. Тази снимка има история от онзи, който я заснел. А това е Пеню Ганев.

23. Тук говорим за съставителят на „Изворът на Доброто“ от Боян Боев. В „Изгревът“, том XII, с. 890–902 е отпечатан „Архивът на Боян Боев“. От с. 896–902 е даден „Планът за издаване на творчеството от архива на Боян Боев“. Тук се говори за кражбата и измамата от Димитър Зарков от гр. Казанлък, и сме публикували първата страница на оригинала на с. 898.

24. В „Изгревът“, том XVI, с. 881–883 е публикуван протокола от предаване материала за набиране. Ще видите подписите на Димитър Зарков за „Разговорите при изгревите на Слънцето“ на Боян Боев от 1058 страници за компютърен набор. А те бяха откраднати и предадени на „Бяло Братство“, и издадени под надслов „Акордиране на човешката душа“. Лъжа и измама! И престъпление!

25. В „Изгревът“, том IX, с. 841–844 е публикуван материала „Духът на Истината и Духът на Заблудението над Казанлък“. Това е историята за финала на това предателство към програмата на „Изгревът“. Вижте само колко противници се явиха! А защо изскочиха? Кой ги изпрати? Отговор има.

26. Там, където има лъжа, измама и кражба, не слиза Светлината за физическия свят, както и Виделината от Духовния свят. Тогава няма Чистота. Духът слиза само, когато присъствува Чистотата. Само тогава. А онова, което е отпечатано с лъжа, кражба и измама, в него не присъствува Духът на Словото на Учителя Дънов.

Ето защо заповядайте и четете онова, което са издали. Словото на Бога е изтеглено и там няма нищо. Абсолютно нищо!

Да не смятате, че някой ще може да чете този откраднат материал?

27. Понеже тук в книжката Ви са публикувани 2 снимки от Паневритмията, то мога да препоръчам да си прочетете в „Изгревът“, том XXVI, с. 1007–1008 – „Снимките за Паневритмията“. Там, на с. 1008 е дадена справка за Паневритмията по томовете в „Изгревът“.

28. А на с. 1035 от „Изгревът“, том XXVI, са отбелязани трите концерт-рецитала за Паневритмията – от 18.11.2006 г., от 31.03.2007 г. и 28.04.2007 г.

Те са издадени на компактдискове и раздадени безплатно. Същите са качени на интернет страницата: <http://www.izgrevat.com> за българите.

29. А за чужденците, тези 3 концерта бяха преведени на 6 езика: руски, английски, испански, италиански, френски и немски, като трите концерта имаха около 100 страници за превод.

30. Беше възстановен архивния филм, заснет от Георги Парлапанов, като бе включена Паневритмията с аранжимент на Филип Стоицев. И са обозначени лицата, които играят.

31. Пуснахме Паневритмията – запис от 1972 г., с аранжимент на Филип Стоицев. Включихме и изпълнението на Весела Несторова на английски език, придружена от музикален съпровод, ръководен от Филип Стоицев. Нещо уникално като изпълнение и възприятие! Издирваме нейното изпълнение на Паневритмията на български език. Но архива ѝ беше откраднат.

32. При 3-те концерта за Паневритмията, бяхме приготвили изложба „Паневритмия на Изгрева“, със снимки в размери 30/40 см., сложени по 4 броя на един картон от 100 см./70 см. и закачени на 4 стълби на сцената. Общо 48 снимки на един концерт.

На втория концерт бяха сложени снимки от „Паневритмия на Рила“ в същия размер – 30/40 см и на брой също 48 снимки.

На третия концерт сложихме снимки на музикантите от Изгрева и на Рила как свирят Паневритмия. Също 48 снимки.

33. Как чужденците ще четат Словото на Учителя на своя собствен език? Как ще възприемат Учението на Учителя Дънов?

Аз съм изучавал много подробно този въпрос. И имам свое мнение, което ще изложа в най-достъпна форма.

Чужденците и изобщо американците от САЩ не могат да приемат Словото на Учителя, защото нямат органи и центрове в мозъка си. Нямат. Необходимо е да имат развит център за Словото на Учителя Дънов. Но те го нямат. Дори и българите го нямат. Всички опити да се превежда на чужди езици, са несполучливи. Или преводът не е добър, или е променен, или те не могат да го четат и не разбират нищо.

34. Като пример можем да посочим в „Изгревът“, том V от Мария Тодорова на с. 464–465 – „Американците и добрият човек“. Невероятна история! И решение на Учителят. Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 823–824.

35. Весела Несторова повдига въпроса за преводите на английски език. Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 610. Тя превежда много беседи. Но от техния превод не е публикувана нито една. Къде са оригиналите, днес не се знае! Онези, които ограбиха архива на Весела Несторова, те трябва да знаят. Виж с. 780 – пълномощното ми от нея и с. 784 до онези, които бяха станали притежатели на архива ѝ. Всичко е описано. Но няма кой да го прочете.

36. Как да се работи в Америка? Виж с. 631 от „Изгревът“, том XXIV. На този етап – не може. Всички опити са безуспешни. Доказателство е и Вашата книга.

37. Как българинът може да си проправи път в Америка? Виж с. 660–661 от „Изгревът“, том XXIV. На този етап, също не може. Причините са описани в точка 33.

38. В „Изгревът“, том XXVII, на с. 834 в точка 2.5 е отбелязано, че да приемете Словото на Учителя Дънов, трябва да имате отворен център в мозъка си за това Слово.

39. В „Изгревът“, том XXVII, с. 836 в точка 2.22 е описан един изключителен пример как американците не могат да приемат Паневритмията и Учението Му.

40. В „Изгревът“, том XXVII, с. 836 в точка 2.24 е дадено заключението на Учителя Дънов как чужденците ще приемат Словото Му.

41. В „Изгревът“, том XXVII, с. 838 в точка 3.9 е отбелязано чрез какви центрове в мозъка си ще може да работи човек.

42. В „Изгревът“, том XXVII, с. 838 в точка 3.10 е отбелязано каква е формата за общение на душите на този етап. Важното е общение на душите във Вътрешната Школа на Учителя, която се управлява от Словото на Учителя Дънов, което е Слово на Бога.

43. В „Изгревът“, том XXVII, с. 838 в точка 3.11 е показан един духовен закон за проповядване на Христа – чрез чудеса, чрез знамения и чрез Святия Дух!

44. За противниците на Учителя Дънов, виж в „Изгревът“, том XXVII, с. 839 от точка 3.15 до края на точка 3.16.

Имало ги е вчера, има ги днес, ще ги има и утре. Във всеки исторически етап присъства гонението, като има подходящи форми за гонения. Според времето и мястото, за гонения се избират точните форми и начини да бъде гонен онзи човек, който се е запътил към Учението на Учителя Дънов!

Настоящото изложение е написано само за онези, които са се запътили към Учението на Учителя Дънов!

С уважение: от Вергилий!

30 май 2912 г., 15 ч.

16. КАНАЛИЗАЦИЯТА В ЕДНА ОКУЛТНА ШКОЛА **Въведение от Вергилий Кръстев**

16.1. За да съществува една окултна Школа, е необходима канализация, през която да преминават и да се оттичат всички нечистотии, предизвикани от човешките умове, сърца и постъпки, от три нива.

16.2. Всички дисхармонични мисли в умовете на хората, трябва да им се изкарат от умовете. Стопаните в една къща правиха комини, слагаха кюнци и димът от печката се отправяше през комина и над покрива. Остане ли пушека в стаята, всичко се опушва и човек загива.

Същото това става и в ума и главата на човека. Пушекът от мислите на човек, трябва да се изкара през кюнците, през покрива към небето. Кои мисли? Разрушителните мисли от главите им.

Тази роля на кюнеца, комина, покрива, трябва да се поеме от човек. Човекът ще бъде проводника на нехармоничните мисли.

И ако нямате такива хора, трябва да ги намерите, да им плащате заплата да стоят между вас и да играят ролята на кюнци и комини. И ако се запущи комина, се търси коминочистач и със своя топуз от покрива през комина го прокарва надолу и така прочиства комина, и той става проходим от запушилите го сажди. Ние често сме викали коминочистач за запушения комин.

Това се осъществява от точно за целта определени хора.

16.3. Всички отрицателни чувства от сърдечния свят, трябва да се изхвърлят. Но това става много трудно от обикновения човек. Тогава идва на помощ друг човек, който трябва да изиграе ролята на канализация. Той почва да те нагрубява, говори срещу теб лъжи и неверни неща! Ти избухваш и всичко събрано у тебе излиза като огнено кълбо въвн от тебе.

Тези отрицателни чувства са: омраза, завист, слухове неверни, лъжи и измами и какви ли не стълкновения! Така те се изхвърлят навън.

И затова Учителя Дънов казва така: „На 100 добри сестри, трябва да има 10 лоши. И тези лошите, трябва да ги пазите като „писани яйца“. А това са яйцата, които се боядисват на Великден и се рисуват, и затова се наричат „писани яйца“.

На 100 добри човеци, трябва да има 10 лоши човека. Те изхвърлят всичко, което се е събрало у вас и го таите с години.

16.4. А сега се идва до обратните случаи. На 100 лоши сестри, трябва да има 10 добри. На 100 лоши човеци, трябва да има 10 добри мъже.

Службата им е една – да бъдат проводници и всичко през тях да излиза и да изтича в пространството.

16.5. А стигаме до най-важното: На 100 добри човека, трябва да има 75 лоши. Тези 75 представляват корените на едно дърво.

На 100 добри човека 75 са лоши, а 25 са добри. Тези 25 добри, представляват стъблото и клоните на дървото с неговите листа.

Можете ли да си представите всичко това и да го приемете?!

16.6. На този етап 75% от последователите на Учителя Дънов са от Черната ложа! А 25% са от Бялата ложа!

Но тези 25% ги няма, понеже са отклонени и няма кой да изпълнява тяхното задължение. Те трябва да бъдат листата на дървото. Те са обрулени, изядени са от козите и са голи дървета. Голи клони! И дървото изсъхва без листа!

16.7. На концертите, които провеждам и в залата от 400 човека, най-много към 10% имат отношение към „Изгревът”. Останалите 90% са противници на „Изгревът”, но идват, за да се хранят от Небесното Слово, слезнало като чудеса!

16.8. За тях Учителя Дънов казва, че са „смукачи”, че са дошли да смучат. Има такива гъсеници, които като тръгнат по клоните на дървото, изяждат всички листа. Остават голи клони и дървото изсъхва. Тези гъсеници са „смукачи”, за които говори Учителя Дънов.

16.9. Ето защо аз ви предлагам най-добрата беседа на Учителя за тези случаи. Приятно четене и преживяване!

Вергилий Кръстев

17. ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ В ПРИРОДАТА

школна лекция държана от Учителя

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ В ПРИРОДАТА. ЗЛО И ДОБРО В ЖИВОТА. СВЕТЛИНА И ТЪМНИНА В СВЕТА.

1 школна лекция на Общия окултен клас (II година),

6.X.1922, петък, 7 ½ – 9 ч.в., Ст. София.

[София], [1923], с. 3–38.

„Т.м.

Тема за идушия път: Защо плачат малките деца? Ще напишете нещо за плача. Плачът не е противоречие. Когато почнат някого да ограничават, той плаче. Когато хората ни ограничават, ние плачем.

Сега, ще пристъпя към предмета си. Не искам вие да плачете. „Плач и роптание”, това е едно и също нещо. Който плаче, той роптае, това са отрицателни черти, които са отживели своя век. Всичко, което сега съществува във вашия ум е отживяло своя век. Това са преживелици на една далечна култура. И вие трябва да кажете „сбогом” на вашето минало. Да допуснем сега, че вие отивате на небето, и сте се вкиснали от всички стари системи. Като идете на небето, какво ще разправяте?

Мислите ли, че там ще ви слушат, като разправяте за всяка отрицателна черта на земята? Като влезете в невидимия свят, в тяхната

школа, там ще ви кажат: „Братко, забрави всичко туй.“ И всичко трябва да се забрави. Писанието казва: „Всичко трябва да се заличи, и да дойде новата епоха, в която ще започне истинското знание, което сега иде в света.

Положителни и отрицателни сили в природата: електричеството, това е една положителна сила. Положителните сили разрушават, отрицателните сили градят. Вие ще кажете: „Защо? Как тъй?“ Онези на бойното поле, когато са слаби, нали се укрепяват, направят си здрава крепост? Кой гради? – Страхливият. Слабият трябва да се укрепи, къщи да гради. Казват: „Гениален човек е той.“ Този е един страхливец, той е отрицателен, в него преодоляват отрицателните сили; тези сили се укрепяват, за да може да издържат напора на положителните сили, които действуват в света. Следователно, по този начин са създадени нашите тела, нашите мозъци, нашият нос, краката, ръцете, дробовете, сърцето, стомаха, всичко туй е създадено в света, по причина на тези отрицателни сили, които градят. И понеже те не са имали достатъчно време да обмислят нещата, много от този градеж не е хубаво изграден. Някой искат да ни убедят, че туй, което имаме ние, е Божествено. Не е Божествено! Има нещо Божествено в нас, но ние трябва да различим онзи Божествен градеж... Има Божествен градеж, но трябва да различим Божествения градеж от обикновения наш градеж.

Следователно, от положителните и отрицателните сили в природата, едните рушат, доставят материали, а другите съграждат материалите. Тъй е в природата. И когато един човек се намери в тия два полюса, понеже вибрациите са различни, то, ако в даден случай той минава от единия полюс към другия полюс на тия действащи сили, и ако той не знае как да мине, да кажем от положителния полюс към отрицателните вибрации, непременно ще мине в едно голямо мъчение; ще претърпи едно голямо страдание, докато намери закона, за да влезе в същите вибрации, същите трептения, както и те се движат. И обратното: един човек, който е в отрицателния полюс ще мине в положителната страна. Всички ще минат, по необходимост ще минат от единия полюс на другия. Не мислете, че като сте в положителния полюс, винаги там ще бъдете. Не мислете, че една сила е само в единия полюс. Аз ще обясня мисълта си.

Ще минете от положителния полюс в отрицателния полюс, от процеса на разрушение към процеса на разширение, а процесът на градеж е процес на съгъстяване и ограничаване. Следователно, когато се минава от единия полюс в другия, ние трябва да знаем онези закони, по които да нагодяваме своите вибрации със силите, които действуват. Ние казваме, по нямане на думи „положителни и отрицателни сили“ в природата, но те имат една цена в природата. По качество те са еднакви, те са полезни за самата природа. Някой път положителните сили действуват в наша полза, а отрицателните в наша вреда, отрицателните сили са против нас; някой път отрицателните сили действуват в наша полза, а положителните сили са в наша вреда. Но туй е само тогава, когато ние се намираме в разрез с нашите вибрации.

Сега, има един морал, морал на добро и зло. Доброто в света, то е една отрицателна сила – то гради. И ще забележите, че всички добри хора са все слаби хора в света; те не са силните хора в света, които управляват. Ама где има добър човек, как ще кажете? „Както е на небето, така е и на земята“. Не е така. На земята добрите хора са най-слабите. И когато

кажете, че някой е добър, всички казват: „Знаем го каква е овца, той е едно говедо.“ Тъй му турят прозвище. Добрите хора са най-слабите хора. И туй трябва да признаем, че е така. Като кажем, че някой човек е лош, то значи, че той е силен, и такъв човек само може да е държавник, или философ, или да заема някое видно положение. Сега, във вашия ум може да се роди някое противоречие: Защо съществува доброто и злото в света? Няма да се впускам дълбоко във философията, понеже някой от вас не сте готови, и ако река философски и научно да ви обясня това, мнозина от вас, на които стомасите са слаби, ще ги хване деария. Но, ще обясня причината, защо съществува доброто и злото в света, за да може да се ползвате.

Злото в света е една потреба; то е толкова потребно, колкото и доброто. Туй го запомнете! В онова дърво, дето се представя – дървото на познание добро и зло, в него се крие философията. Във всяко едно дърво съществуват два принципа, от плода, на което, като вкуси човек, ще може да познава и доброто и злото. Значи, човек ще се поляризира, ще има две различни разбирания за доброто и злото. Добрият човек мисли, че трябва да е честен, справедлив – има един метод на разбиране. А лошият човек казва: „Трябва да се обере, да се пооткрадне, да се убие човека.“ И той си има свой метод. И единият казва: „Моят метод е прав“, и другият тъй казва. Двамата, обаче, имат две различни разбирания.

Сега, вие ще кажете: „Не може ли без зло в света?“ Не може! Ако вашите къщи могат без канализация, ако вие можете без нужници, тогава и без зло може. Но, най-първото нещо: като съградите една къща, съграждате и един нужник. Е, вие ще се сърдите ли на онази дупка, през която излизат тия нечистотии? Ще благодарите, тя ви освобождава от едно голямо зло, защото, ако тия вещества не могат да се трансформират, и да приемат физически вибрации, те биха образували отровни газове, и щяха да спрат еволюцията на вашия живот. И вие често си задавате такъв един въпрос, казвате си: „Нашият Учител не знае ли, че тук има толкова лоши хора, неспособни ученици, защо не ги изключи?“ А-а-а, не разбирате вие философията на живота, не я разбирате. Вашият Учител не е глупав, като вас. Вашият Учител върви съобразно великите закони на природата. Той не иска да измени в нищо на онова, което Бог е направил. Ние не искаме да оправим света. Аз не искам да изкореня злото. Злото трябва само да се ограничава. На 100 души добри хора, са потребни 10 лоши. И ако ги нямате, трябва да им платите, за да дойдат във вашето общество. Трябва да ги търсите, защото ако ги нямате, вие ще се спънете. А когато имате 10 лоши сестри, между 100 добри, вие трябва да ги пазите, като писани яйца. И знаете ли защо са лоши? Те казват: „Ние се вкиснахме заради вас, всичките ваши нечистотии все през нас минават; вие ядете и пиете, а ние се вмирисахме заради вас, заради вас ние страдаме.“ Имат ли право да ви се сърдят? Имат право, разбира се. И затова те ви мразят, гонят, хулят. Вие ще кажете: „Аман!“ Не, не, аман от вас. И аз ви казвам: като писани яйца ще ги пазите. Сега, и обратният процес е верен. Във всяко едно общество от 100 лоши хора, трябва да има 10 добри. На вас ви трябва една канализация. Вие давате нещо, но трябва да има някой да го вземе. Вие сте търговец. Образували сте такава материя, необработена, рохка материя. Тия лошите хора са търговци, които трябва да купят тази материя, и да я пратят в природата. И след туй, от тези нечистотии, природата ще образува най-хубавите плодове.

Мимоходом ще ви разправа един пример. Явява се един американски професор, тук, преди 20 години, бактериолог, сядат пред него около 3–4 хиляди души. На масата му има 4–5 шишета с чиста вода. И той казва: „Това шише с чиста вода е от нужниците на Ню Йорк, а това – от нужниците на Бостон. Може да пиете от нея.“ И той взима и пие. Той е намерил един процес за пречистване на такава вода. И, действително, ако вие пиете от нея, няма да намерите никакъв лош оттенък в мириса ѝ. Но, от чисто окултно гледище, аз казвам: той е дестилирал тази вода, обаче има известни вещества, които професорът не е знаел как да ги пречисти. Следователно, природата има един по-добър начин: тя ще разложи водата на своите съставни части. И, като ги разложи, тя какво прави? Чрез своите токове тя изпраща тия вещества 10 000 километра над земята, в туй пространство дето всички тия елементи се пречистват, и чрез електрическия процес на съгъстяване, тия елементи отново се съединяват, и се връщат на земята, като вода. Това е процес, метод на природата за дестилиране.

Сега, тия 100 души лоши хора, трябва да намерят 10 добри, да им платят на тях, и да ги пазят като писани яйца. На тях им трябва храна. Доброто в света иде чрез добрите хора, пък злото в света си отива чрез злите хора. Следователно, ако вие искате да се освободите от вашето зло, трябва да имате врата. И в обществото, ако вие нямате отворени врати, през които да изтича това зло, вие ще се задушите. Тъй е. Този лош човек, той ви спасява. Ако злият пита: Защо е този добър човек? Казвам: той ти дава живот. Всичките блага, храната идат от доброто. Устата, това е доброто на човека, а задният му канал, това е злото. Сега, това е малко цинично, но вие сте ученици. Тогава, доброто в света седи в главата, а злото – в стомаха. В главата е ложата на Бялото Братство, а в стомаха е ложата на Черното братство. Там всичките братя, като стоят, казват: „Кокошчици, агънца, гъсчици дайте, това-онова.“ Тъй вие слугувате на черните братя. Пък те, понеже трябва да живеят, от соковете на тази храна дават на Белите братя, и казват: „Хайде да дадем на Белите братя, за да имаме пак кредит.“ И затуй те им пращат сокове нагоре. Пък Белите братя казват: „Понеже те ни пратиха данъка, сега ние ще им пратим храна.“ Трябва да има една правилна обмяна, и ние не може да изменим този закон. А вие щом се запитате, защо е злото, не може ли без него, веднага умът ви потъмнява. Сега, злото в света, аз го определям така. Злото, това е по възможност най-малкото добро, начало на доброто, в своите най-малки проявления. Следователно, там дето започва доброто, в най-низките си вибрации, това е зло. И затова, едно същество, което е достигнало до своята най-висока стадия на развитие в еволюцията си, като забрави как да измени вибрациите, и влезе в по-низките вибрации на живота, то умира, понеже влиза в разрез с противоположните движения в живота. И тъй, злото в света е начало на доброто. Значи, ако си станал лош, турил си начало на живота си.

Сега, онзи, който не разбра окултните закони, ще каже тъй: „Виждаш ли каква философия е тази? Значи, ние трябва да използваме другите.“ Но не знаете ли колко милиона същества измират, за да живеете вие? Как ще оправдаете това? То се оправдава с туй, че тия същества ще живеят във вас. Вие ще им дадете живот. Ако злото се омъртви във физическия свят, то ще се прояви във вас. Това е верно. Направете следующия опит. Имате един неприятел, който постоянно ви напада, пише във вестниците за вас,

прави ви зло, казвате: „Да ме освободи Господ от него, да се освободя от този вагабонт, ще ми светне.“ Един ден той умира, вие казвате: „Слава Богу, аз се освободих.“ И действително, всички хора наоколо ви са добри, но веднага вие станете недоволен в себе си, почвате да ставате кисел, гневлив, хукате жена си, децата си – неприятелят е влязъл вътре във вас. И когато нашите врагове измират на физическото поле, те влизат в нас. Ще ги търпите или отвънка или отвътре. Това е факт. Някой казва: „Аз се разгневих.“ Враговете са умрели отвън, но са дошли отвътре. „Много нервен съм.“ Защо? Ще разбираш този закон. Ще кажеш така: „Туй зло е необходимо заради мене.“ Ще се поляризираш. Жената, която разбира законите, като се разгневи мъжът ѝ, трябва да пее; мъжът ѝ ще се развесели, и тя ще каже: „Слава на Бога, че днес мъж ми се разгневи, ние сме спасени.“ Да поиграе на среща му, и той ще почне да се киска, да се смее. Учителят като се разгневи, учениците да почнат да играят, да пеят, учителят ще кисне да се смее. Тези неща, за вас, като ученици на окултната школа, имат смисъл. Не тъжете за злото в света. На ученика не е позволено да критикува ония постановления на природата. Той няма право да се произнася върху нещата. Той трябва само да констатира фактите. Само един Учител, който е завършил своята еволюция, минал по този път, той има право, той може да се произнася.

Сега вие, като ученици, някой от вас си позволявате да ме критикувате. А аз ви казвам: вие сте прости, като фасул. Кога ме критикувате, аз се радвам, но аз съм толкова благороден, че не искам да ви направя един канал. И казвам: няма да ме критикуваш, за да не станеш канал, защото всички нечистотии ще минат през тебе, и ти ще се вкиснеш. Мисли добро за мен, ще се подигнеш, аз ще изпратя всичкото добро върху теб. Пък, който ме е критикувал, аз си отплащам много добре. Аз му натоварвам каруцата много добре, казвам: „Хайде, братко, върви напред.“ Като мисли добро, пак му напълня каруцата. И като мисли зло, пак я напълвам. Нали това искаш? Няма да критикувате нищо в природата! Няма да критикувате ония постановления, които Бог е турил! Ще мислите философски, като ученици. Злото е една потребност вътре в света. Дойде ли една лоша мисъл, не я отблъсквай. (Учителят движи ръката си настрана), не прави движение, че я пъдиш. Кажеш ли така на мисълта, с туй движение на ръката, ти си се хванал за нея. Ти правиш това движение с ръката, за да се махне тази мисъл, но с туй ти даваш иширет на духовете. Седи 20 годишна мома пред прозореца, през времето, когато се пишат любовни писма. Майката казва: „Ти къде ходи снощи, баща ти се кара?“ Тя маха с ръка, плаче, логлежда през прозореца, казва: „Майка ми вдига шум, ама няма нищо.“ Това се казва иширет. Ти когато си направил движение с ръката си към тази мисъл, за да се махне, ти вече се свързваш с тия отрицателни сили в природата. Не им обръщай никакво внимание! Всяка една лоша мисъл, която минава, ти я остави да си минава, като че нищо няма. Ти си стой тихо и спокойно, и привличай доброто, привличай всички ония добри и благородни сили в себе си. Ще упражняваш волята си. Ако разбирате закона, волята може да се упражнява само при тия две противоположности, които съществуват. Сега, вие се оплаквате, питате: „Защо аз страдам?“ Страданието е един признак, че липсва нещо в човека. Ако ти липсва живот, ще имаш анемия, малокръвие; ако си недоволен, в сърцето ти липсва любов. Казваш: „Аз скърбя.“ Щом скърбиш, повикай любовта. Как да любя? Как да любиш? Не мисли, че хората са лоши, а

ти си добър. Обикни лошите хора! Най-първо трябва да обичаме лошите хора, защото през тях трябва да излизат нечистотиите навънка, за да дойдат добрите работи. И когато е казвал Христос: „Любете враговете“, Той е подразбирал този велик вътрешен закон. Тия лошите хора са най-потребни в нашето развитие. „Любете враговете си!“ Вие казвате: „Как да ги любим, възможно ли е този лош човек да го любим?“ А този лош човек е потребен заради тебе.

Сега, трябва да пазите пропорцията. Има три степени: на 100 души – 10, 15 и 75. На 100 души добри хора може да се допуснат най-много 75 лоши хора между тях, а най-малко може да се намалят до 10 души. Намалят ли ги повече от 10, те унищожават корените на своя живот, и обратно – като увеличиш злото от 75% нагоре, ще причиниш смърт. Ако слизаш в обратното движение на хората, в обществото на лошите хора, и там на 100 лоши, трябва да има 10 добри. Следователно, когато минаваш от една школа в друга, т.е. от един вид вибрации в друг, ако не може да спазиш тази пропорция, непременно ще влезеш в областта на смъртта, защото не си спазил този закон. Разберете, там казва Господ: „От всички дървета на рая ще ядеш, но от това дърво, дето се изисква един отличен ум, учител се иска там, да не ядете от това дърво.“ И дойде онзи първият, змията, тя беше учител на черното братство, който предаде първите уроци на Адам и Ева, и каза им: „Аз съм този учител, който може да ви научи как да живеете.“ И те го послушаха, започнаха с първото учение, и в света се образува първата лъжа. А в Бялото Братство, всички грехове се прощават, и то моментално или не, но лъжата никога не се прощава! Туй да го знаете – съзнателната лъжа никога не се прощава! И когато дойде Божественият глас, извика: „Адаме“. Адам слушаше, но се престори, че не чува, а то е лъжа. И втори път той пак мълча – пак лъжа, и на третия път, той каза: „Тук съм Господи, но не смея да изляза.“ И след това Адам нямаше доблестта да каже истината.

Истината може да се каже по два начина. Когато направиш едно добро, питат те: „Ти ли направи това добро?“ – „Аз го направих.“ И когато направиш някое зло, пак да си доблестен да кажеш: „Да, аз го направих.“ Да излезеш характерен. А ние, когато дойдем до доброто признаваме го. Питат ни: „Ти ли съгради това жилище?“ – „Да, аз го съградих.“ – „Ти ли подигна този народ?“ – „Да, аз го подигнах.“ А когато дойде до сторени престъпления, няма ни, отказваме ги. А, не, сега всички съвременни хора минават все за праведници. Ами, ако аз, като свещеник, отида някъде, и ми заколят една кокошка, мислите ли, че аз съм праведник? Да, пред хората, но кокошките ще кажат: „Заради този праведник отиде една от нашите сестри.“ Заколят едно агне, казвате: „Овците тъй се жертвуват.“ Но горе овцата казва: „Този праведник е много добър, но една от нашите сестри отиде жертва заради него, изядоха я.“ Е, где са праведните хора в света? Сега, злото не е там, че ние ядем овците. Но, когато аз изям една кокошка, ще ѝ кажа: „Слушай, сестро, сега ти ставаш жертва заради мене, но бъди уверена, давам ти честна дума, че един ден, като дойдеш в положението, на което съм аз, тогава аз ще стана кокошка, и ти ще ме изядеш, тъй както аз те изядох. Запиши това добре, и дето и да съм, викай ме, аз ще дойда, и ще спася живота ти от явна смърт.“ Като заколя едно агне, пак тъй ще кажа, то е закон.

Сега, в туй общество, ние казваме: „Защо между нас да съществуват лоши хора?“ Питам: Защо в Божествения свят да съществуват тия лоши хора? Защо Бог, който е толкова всемъдър, силен, изпълнен с Любов и знания, защо е допуснал Той злото? Не е ли Той всесилен? Ако Той го е допуснал, Той го е допуснал по такива съображения, за които ние нямаме понятие, ние не знаем защо, но Господ, като е разгледал всички възможни начини, по които животът може да се постави, намерил е, че този е единственият начин, най-добрият, при сегашните условия, при които ние живеем. Щом го е допуснал, ние ще го приемем този факт тъй, както си е, и ще спазим закона. И няма да преувеличаваме нито за добрите, нито за лошите хора. Но между лошите и добрите, трябва да има едно съотношение, да се спогаждат. Не мислете, че някой сте добри, други – лоши; всички трябва да живеем разумно помежду си. Сега, ще седнете, ще кажете, че еди-кой си е лош, но щом почнете така да мислите, вие веднага се свързвате с техните вибрации, и ще почувствувате едно неразположение, неразположението на всички лоши хора, и ще се свържете с тях. Мислите ли за дявола, всички дяволи ще дойдат около вас. Мислите ли за лъжеца, мислите на всички лъжци ще дойдат около вас. Мислите ли за крадеца, за умразата, за завистта, всичко туй ще го привлечете около себе си. – „Ама какво да правим?“ Ще почнеш да мислиш за доброто, ще привлечеш вибрациите на доброто, на истината, на мъдростта, на милосърдието, на самопожертвуването. Ако тъй мислите, вие ще си помагате. Няма друг начин! Казват: „Е, кръвта на Господа Исуса Христа ще ни очисти от всеки грях.“ Кога ще ни очисти кръвта? Когато ние почнем да жертвуваме живота си тъй, както Той го е жертвувал. Следователно, Той казва: „Люби враговете си.“ „Ако ти вземат горната дреха, дай и долната.“ Защо? Има чисто окултни причини. Друг път ще се спра да обясня, защо трябва да дадеш, и как да я дадеш. И, като ученици на тази окултна школа, ще имате едно широко понятие за злото, че то е една потреба на живота. И, ако някое зло ви е нападнало, да знаете, че то е най-доброто, не се оплаквайте за нищо. Не да бъдете индиферентни, но постоянно превръщайте отрицателните сили в положителни!

Сега, светлина и тъмнина, това са пак две сили, които са необходими в света. Светлината стимулира човека към деятелност, знание и мъдрост. Тъмнината го ограничава, и същевременно му дава един процес да си почине, да навакса изгубените сили. Човек вечерно време може да си почине. Дневното спане и вечерното се отличават. Денем като спиш, онова брожение е толкова голямо, струва ти се, като че ли се намиращ в една кола, в която постоянно те тръскат, и като се събудиш, виждаш, че тази почивка не е, както почивката вечерно време. Като си легнеш в тъмнина, ти може да си починеш, и като станеш, ти усещаш, че всички сили са наваксани. Следователно, тъмнината е толкова потребна за наваксване на тези сили, колкото и светлината е потребна за подобрене на живота. Същият процес е и за доброто и за злото, същият процес е и за положителните и отрицателните сили в природата.

И тъй, като ученици на тази школа, само така ще може да се ориентирате в новия живот, само така ще се ориентирате в един добър живот. Умрял някой, то е потребно да умре, за да се роди друг. Движение е това. Единият отива нагоре, другият слиза надолу. Защо той умира? Не питайте защо умират хората. Смъртта, това е най-малкото проявление, начало на живота, защото, който умира, той тогава почва да живее. И казва

апостолът: „Минаваме от смърт в живот.“ И сега, за да влезем от този живот в духовния живот, непременно ние трябва да умрем – да влезем в най-малките вибрации на живота, за да може този живот да ни поеме в своите условия. И тъй, Божественият Дух е, Който работи в света. И онези окултни ученици, които искате да развиете живота си, вие трябва да разбирате тия закони. И ако вие се залъгвате само със сенките, и мислите, че имате знания, вие се лъжете с тия знания. Ако вие мислите, че имате любов, вие се залъгвате с любовта. Запример, ако двама души се обичат, как се обичат? Най-първо у вас любовта не е съзнателна. Онзи мъж, който обича жена си, която е свършила училището, която е красива, баща ѝ има къщи, ако този мъж я обича, за да вземе парите ѝ, красотата ѝ, той няма да я обича винаги.

Той не обича душата ѝ, а тия неща, от които има нужда. Това е економическа любов. И сега, седят да се убеждават, казват: „Идеална любов! Умира зарад него!“ И действително, умира зарад него. Но там, дето има умиране, няма любов. Как така, ти като го любиш, той да умира. То е смешно, от любов да умира човек. От вашата любов умират хората, то е много верно, но там няма никаква любов. И после, влиза той в едно религиозно общество, от света бяга, и мисли, че между братята, там ще може да му помогнат, да му дадат пари, и да му тръгне работата. И като не намери тия условия, казва: „И те такива.“ Ние не искаме такива между нас. Ако той е един от тия потребните 10, ние ще го приемем, и ще му дадем пари, защото ние между нас имаме чиновници. И от добрите хора има 10, 50, 75 на 100, или пък на 1 000 души отговарят 100, 500 и 750. Тъй, че имаме чиновници, които карат боклука. Ако искаш да станеш един от тези чиновници, ще се впрегнеш в колата с боклука, ще ти плащат 2 000 лв. на месеца. „Ама аз с боклукчийска кола не искам.“ Имаме и други служби, но там не плащаме нищо. И като влезеш при нас, нищо няма да ти плащаме, но ще дадеш всичкия си живот, всичкия си имот, и от тебе нищо няма да остане. И той казва: „Такива хора като вас, не съм виждал. Сбогом.“ – Е, сбогом! Който влезе между нас, като ученик, той трябва да има един съзнателен живот! Той трябва да живее най-първо за Бога, тъй, абсолютно, безгранично. Второ, той трябва да живее за своята душа – ограничено. И после, да живее за своите ближни. Тъй седи законът. Ние започваме от там, и след туй, като погледнем на своите ближни, ние знаем, че между ближните злото съществува. Следователно, ближен може да бъде всеки: и който прави зло, и който прави добро. И единият и другият може да бъде ближен.

Сега, вашите понятия за доброто и за злото са лъжливи. Ще ви дам един пример, и той е слудующият. Седите вие в някоя долина, но не знаете какво става в природата. Запели сте си една светла песен, кънти цялата местност. Минава едно дете и казва: „Какво си се разпял тука?“ Хвърля един камък, пуква ти главата. Ти почваш да го гониш: „Как, ти да ми нарушаваш мира?“ Овчарчето минава нагоре, и ти минаваш нагоре. Не се минава много време, излиза буря, става наводнение, цялата тази местност, на която си пял, е покрита с вода, а ти си горе. Невидимият свят е казал на туй овчарче: „Тук не е място за пеене, пукни му главата.“ И ти казваш: „Пукнаха ми главата, но си спасих живота.“ Туй момче може съзнателно да го е направило, може и несъзнателно да го е направило, обаче, в дадения случай, туй е добре. Вторият случай: ти седиш на същото място, взел си ножа, мислиш да се самоубиеш, казваш: „Не си струва да се живее.“ Минава

пак същото момче, казва: „Какво си се замислил?“ Пак ти пуква главата с един камък. Ти се забравиш, хукваш да го гониш, но като го гониш, изгрява слънцето, ти дойдеш на себе си, и казваш: „Много добре, че ми пукна главата, но ми спаси живота.“ Питам: Туй дете, което е пукнало главата и на добрия и на лошия човек, зло ли е направило? И в двата случая то е направило добро. В единия случай то спасява един добър човек, от да умре, в другия случай спасява един лош човек, който иска да се самоубие. Где е вашата философия сега? Вторият начин на разсъждение. Ще ви дам нов начин да мислите: представете си, че двама души седят пред една пещеря. Единият си запалва свещта, другият я загасва. Вие питате: Защо този си запалва свещта, а другият я изгасва? Нали, казваме ние, да ходим със запалена свещ? Казвам: този, който си запалва свещта, влиза в пещерята вътре, а който изгасва свещта, той излиза из пещерята. Който си запалва свещта, той влиза в ограничението на пещерята, и му трябва светлина. Казват: „Защо тези хора са загасили свещите си?“ Защото са излезли из пещерите. Пещерята, това е съвременното общество, съвременният свят, съвременният живот. Щом като влезеш, трябва да носиш свещ, там има опасни места. Но, като излезеш из тази пещеря навън, из този живот, защо ти е тази свещ? – Ще я изгасиш, и ще влезеш в новия живот. В него има нови условия. И, следователно, едни от вас може да ходят със запалени свещи, а други с изгасени. Не си хвърляйте упреци, защо този не влиза. Казвате: „Нему не му стига пипката.“ Казвам: този човек е влязъл, а онзи не мисли, той е вънка, захласнал се е, и трябва да дойде някое дете да му пукне главата. Какво трябва на добрия човек, за да мисли? Той казва: „Всички хора са добри, аз се примирих. Всичкият свят е добър.“ Но, след като го упрекнат, казва: „Аз мислих, че е добро, пък то не било тъй.“ Ти си се излъгал. Не, не си се излъгал. Туй дете е казало на този момък, че всякога не може да се пее, защото има приливи и отливи, и после може да плачеш за живота си.

Сега, някои от вас може да се спрат на мисълта, ще ме попитат: Дали за нас се отнася това? За всинца ви се отнася, без разлика, без изключение. Всеки един от вас, който мисли, че злото е непотребно в света, той е прост като фасул, който и да е той. И на такъв човек казвам, че той не може да очаква никакво добро. А онзи, който мисли, че всичко е на мястото си, и доброто и злото е на мястото си, него го очаква едно велико бъдеще. Онзи, който мисли с един нож да изреже главите на всички хора, него не го очаква нищо, а онзи от вас, който казва, че има спасение за всички, той е на правия път. В края на крайщата, когато се завърши тази еволюция, ще има и друг начин, в който животът може да се прояви. Един ден, и добро и лошо ще се срещнат, всичко ще забравите, Бог ще ви разложи на своите първоначални елементи, и ще влезеш в новия живот. И ап. Павел казва: „Едно време бях в тъмнина, а сега съм в светлина.“ Друг живот има. Тези, които са сега в тъмнина, ще минат, други ще ги заместят. Тъй щото, за всички в света има условия, от чисто окултно гледище, да изправят живота си. И всеки един от вас, който се бори със злото, той ще слезе в стомаха, ще стане канал за злото. Тъй е и с всеки, който иска да поддържа доброто. Той пък ще стане една врата за движение на доброто. И тогава, всеки ще заеме своето място. Ако си лош – под пъпа, в корема, в червата, в стомаха долу, там, тия благовонни неща ще ги миришеш. Туй ще ти бъде възнаграждение. Ако станеш добър – в сърцето, в дробовете, в мозъка, там ще чувствуваш живота. И всеки един според стремежите си, според разбиранията си, според както прилага волята Божия. Господ

има място за всички хора. Той ще ви намери място. Ти си недоволен. Бог ще каже: „Хубаво, турете го в стомаха!“ Другият е доволен: „Турете го в сърцето, в дробовете, в главата.“ Този е благороден, учи се, доволен е, стреми се – „турете го горе“. Не иска ли да се учи – „турете го долу“. Така върви живота. И, ако вие искате да еволюирате, да се развивате, вие не се спирайте върху настоящето положение на живота. Не взимайте участие в ония площадни философски разсъждения на вестниците и на съвременните философи и учени, но вземете едно положение здраво и кажете тъй: „Злото е една потреба вътре в еволюцията. Ние ще живеем така, както законите на великата любов изискват.“ Този закон включва всичко в себе си, и изключва всички противоположности. Любовта казва: „Мисли любовно за всички, и чрез закона на Любовта ти може да се поляризираш, и от най-ниското стъпало на живота можеш да се издигнеш до най-високото. Не мисли за злото, за нещастията, макар и да се сипят отгоре ти хули, като дъжд от гранати. Бъди уверен, че като мислиш само за Любовта, тия гранати ще падат от ляво и от дясно, и няма да те засегнат, и ти ще влезеш в новите условия.“

Сега, способните от вас, ще напишете своята тема: „Защо плачат децата, и ползата и вредата от плача.“ Като ученици, пазете се всякога от подиграване и подбиване. Ще кажете: „Учителят тъй каза.“ Пак по старому започвате.

Тази беседа е първа. Ако искате да се ползвате от ония принципи, които прокарваме, турете си за задача туй новото начало. Всичко, каквото имате, добре свършете, приложете първото начало, и превръщайте всичко все за ваша полза.

Сега, трябва да се работи! Работа и учение на всинца ви трябва! Няма да капне знанието от небето. То няма да дойде от никъде. После, на вас от класа, ние ще създадем метод за четене на книги. Върху какво трябва да се мисли и учи? Изучаване на живата природа, изучаване на светлината и тъмнината, изучаване на изворите, на растенията, на плодните и безплодни растения, на ония, които имат сладчина и горчивина, изучаване на планините и магнетическите и електрически течения, влиянието на праната, как и кога идва. Ще правим опити с вас. Кога? Само когато приложите тази лекция на опит. Но, като тръгнете, абсолютно никаква критика! Аз ви позволявам само една критика. След като направим своите опити, и като имаме резултати, ще дойде време, аз ще ви кажа – критикувайте сега, но искам майстори да критикуват. Сега, хирурзи има много, всеки може да вземе един трион и да реже. И аз мога да отрежа крака на човека. Това не е хирургия. Но да отрежеш тъй майсторски, че да не повредиш нищо, то е хирургия. Да знаеш да отрежеш непотребното, а потребното да запазиш. Хирургия има и в мислите. Различни видове хирургия има. Запример, аз имам един метод, много хубав е той, прямо говоря, но даде много лош резултат, и някой ми казват: „Г-н Учителю, ти не трябваше тъй да кажеш, този се обиди.“ Казвам: Върви си, това не е твоя работа. Аз прилагам една Божествена мисъл, а последствията да бъдат каквито искат. Аз не искам хората да мислят добре за мен. Ако аз искам хората да имат отлично мнение за мене, ще кажа: Да, това е добре. Но аз казвам: Слушай, тази постъпка не ти прилича! Нищо повече! Защото, ако направиш грях, Господ няма да ти каже: „Чакайте, туй наше дете е благородно, да не го поправяме пред хората, да не му казваме греховете.“ Не, Господ ще каже на такъв любимец: „Ти направи своя грях

в тайно, аз ще извадя всичките твои грехове навън, пред всичките хора, да ги знаят." Давид бил добър по сърце, но Господ какво направи с него? Четете историята! В Бога няма нищо скрито, в Него има само една мисъл. И, когато Господ ви обича, и вие направите един грях, Той ще дойде и ще каже: „Виждате ли този мой светия, този възлюбен син, виждате ли го? От 2 000 години виждате ли моя приятел Давид, виждате ли го какъв е?" А сега, вие мислите, Господ е Любов, Той ще скрие прегрешенията ви. Не, не, никога не ги скрива Той. И знаете ли защо? Аз сега няма да разправам, но някой път ще се спра да ви обясня, защо Бог не крие. И туй е най-голямото благословение, когато Господ те поразтърси малко. Аз бих желал Господ да извади моите постъпки, тъй да ги поразтърси. То е едно благословение. И вие ще кажете: „Отлично, много хубаво е това." И във вас ще се яви смелост и решителност, да кажете тъй: „Трябва да говоря истината, не трябва да лъжа." Трябва да бъдете смели, всички лъжи да изчезнат.

Сега, вие всички сте много страхливи. Аз ви казах първоначално, в една от миналогодишните беседи, нека всеки си каже греха. И започнаха всички да ме лъжат. И след туй, второто, всички искат благословение. Какво благословение може да ви дам след тия лъжи? Ти ще кажеш тъй: „Аз вчера отидох при един мой приятел, и съзнателно му отворих касата, и му откраднах парите. Вие ме мислите, че съм честен, добър човек, моля се по три пъти на ден, между вас съм сега. Идете, обадете ме, обрах един човек, аз не трябва да живея, а трябва да бъде в дрангулника вътре, теглете ми един куршум." Тъй, да се говори истината! Но когато казвам да говорите истината, и когато дойде някой да каже истината по съвест, той трябва да бъде смел заради истината. Той трябва да каже: „Аз направих това нещо." И когато каже това – аз, в Бялата ложа, тия Бели Братя като видят, че той е смел да изкаже греховете си, те казват: „Заради това ние ще му дадем всичките условия да се поправи", и заличават всичките грехове. А когато се опита да каже лъжа, когато скрива истината, те казват: „Хайде навънка!" – И втори път не го поглеждат. Не да се колебае. Ще дойде някой да ти каже: „Не казвай." Не, веднага ще кажеш: „Направих го това." И в себе си всеки един от вас, трябва да бъде крайно искрен, никакви лъжи, никакви измами, няма да бъдете раздвоени. Няма да се оправдавате. Направих го! И ще търсиш начини да излезе тази истина, за да може да ти се простят греховете. Дотогава, докато греховете ти седят непростени, ти не можеш да напредваш. И в деня, в който му се простят греховете, той тръгва напред. Той трябва да се освободи от този товар, за да може да расте. И знаете ли колко пъти вие се спъвате? Как няма да се спъвате? Вие направите едно малко престъпление, но не искате да го признаете, и то ви спъва месец, два, три, година, нямате онова вдъхновение, онзи дух, вие ходите, молите се на Духа, но Господ се не лъже.

Една сестра ми пишеше, че се докачила от мене, но аз съм наумил да ѝ напиша едно писмо. И знаете ли какво писмо? Като го прочете, 4 реда сълзи ще ѝ протекат. Тя минава за ясновидка, борави с висшите светове, с причинния свят, има общение с Христа, тъй си мисли тя. И ми пише: „Как така, ти си изнесъл моето писмо, и си го чел пред другите, да ме компрометираш?" Ето колко е ясновидка тя. Нейното писмо пред никого не съм чел. Е, хубаво, ти като си ясновидка, защо не провери първо факта? Ти казваш първата лъжа. Значи, тя никак не борави с онзи свят. После, казва: „Там, около тебе, са все простаци, лъжци." Казвам: втората лъжа.

Ти си една от най-големите такива. Ако ти си една от добрите, Господ не би ти турил един знак, и ще ѝ кажа какъв е знакът. Не, такива ясновидци, ние не ги искаме. После, на друга една сестра казах през тази година нещо, направо, прямо ѝ говорих. Тя не се обиди. Тя казва: „Учителю, като тебе няма друг, ти си велик, ти всичко знаеш...“ Откровено ѝ казвам: знаеш ли, че аз съм недоволен от тебе, ти това си направила, онова. – „Кой ти го каза това?“ Значи, щом ми го казват хората, аз не съм най-велик. Такива не минават. Ти искаш да ме излъжеш. Не се лъжа аз. Ще бъдете искрени и откровени. Аз не искам да ми казвате велик. Моето желание е в сърцата ви да гори онази истинска Божествена Любов. Любов! Във всеки един момент във вас да има самопожертвуване. Ще се отличавате по това. Аз казвам, и правя. Искам и вие да казвате, и да правите. Мога да кажа: аз заради вас мога всичко да направя, но утре, като ме поставите на изпит, и не го направя, няма ли да вляза в противоречие със съвестта си? Защото, в Бялата ложа законът е такъв: кажеш ли нещо, и не го направиш, ти ще се изложиш на едно голямо изкушение. Кажи и направи, кажи и направи. За в бъдеще, ние не позволяваме да има само обещания. Не, сега кажи и направи. Нищо повече! Искам това от всички ви. Сега, ще започнете така, още тази година: кажете, и свършете! Пак ще има противоречия, пак ще има падане. Не изисквам да не правите погрешки, ни най-малко няма да ви държа кусур, ако направите даже и 100 погрешки, но, като кажете една малка лъжа, ще държа всинца ви отговорни. Аз съм готов всички грешки да залича, но за лъжата в Братството, строг съм, абсолютно никаква лъжа! Без изключение! Туй да го знаете! Ни бяла, ни черна лъжа. Никаква лъжа, ако искате да се разберем! Туй ще бъде основа – никаква лъжа! Другите грешки извинявам. Ако някой е откраднал, аз съм готов да извадя и да платя, каквото е откраднал. Но, ако излъже – не! Освен, че няма да платя, каквото е откраднал, но ще го изпъдя навънка. Нищо повече! Никаква лъжа, абсолютно без лъжа ще бъде; туй да го знаете! Ще имаме едно общество без лъжа. Тази година искам от вас едно нещо. То е отрицателната страна на въпроса. Без лъжа! През тази година всякога ще говорим Истината! Това е положителната страна. Всякога Истината! А без лъжа, в отрицателен смисъл. И аз съм уверен в едно нещо, като ви гледам, уверен съм, че вие ще изпълните това правило. И който от вас не го изпълни, ще му дадем почетното място – 2 000 лв. заплата на месец. Ще го турим на онова почетно място. Всекиго, когото хванем в лъжа, ще го туряме на онова почетно място с 2 000 и 3 000 лв. месечна заплата, и с колата.

Сега, ще имате пред вид тия думи. Ще се дешифрира тази лекция, ще вземете, и ще си я препишете. Ще разсъждавате върху нея, и което може да се приложи, цялата година ще го прилагате, и като свършим годината, идущата година ще видим какви са резултатите. Пък в другите лекции ще има други въпроси. Те ще имат по-научен характер: методи за развиване на съзнанието, за концентриране, за изучаване природните сили, начини за лекуване на болести, как се лекува коремоболие, главоболие, запичане, треска, хрема и тем подобните, изобщо, как да давате първа помощ. Сега, на учениците, аз ще дам методи, но няма да злоупотребявате. И комуто от вас се случи да давате първа помощ, няма да обяснявате как става това, вътрешните методи няма да ги изнасяте. Няма да учите другите. Който е от Братството, който е от нас, ще му поверим, а който е отвън, ще му помогнем, ще го облекчим. Тъй щото, ще имаме една своя медицина.

Тази година трябва да се приготвявате. Със софиянци ще започнем. Ще имаме някой молекулярни опити, до сега бяха микроскопически, а сега ще има по-големички, с някой от по-напредналите ученици, да видим, дали ще може да реализираме туй, което сме казали. Ще отидем на Мусала в ясно време и в бурно време, в дъждовно време и в снежно време. Ще направим една екскурзия до Мусала в януари, в най-големите снегове. После, ще идем на Мусала вечерно време, при ясна нощ, без месечина и с месечина. Ще отидем в бурно и в дъждовно време. Сега, ако може. Това са възможности, те влизат в програмата през тази година. Дали ще може да реализираме програмата, зависи, тя не е лека, тя е доста трудничка. През януари, горе на Мусала, в някоя бурна и дъждовна вечер. Посред нощ да се мине на Мусала не е лесно. То е една доста трудна задача, в която ще се развият вашите ясновидски способности, ще се отворят очите ви, ще виждате с астрална светлина. Ако може да прокараме тези опити, аз съм уверен, че температурата ви ще се подигне на 100°, и тогава ще кажа: с тия ученици всичко може да се направи. Ако може да изпълним тази програма, аз съм уверен, че няма да има други мъчнотии. Разбира се, ще има други опити. Те седят в следущето: двама от вас ще ги пратим да хванат някоя мечка за ушите (недоумение между учениците). Вие ще кажете: „Защо трябваше да говоря за тази мечка?“ Забележете следущето нещо. Вие бяхте всички сериозни, и аз бях сериозен, но като казах за мечката, всички киснаха да се смеят. Защото влезе нещо ново, изпъкна великият контраст – да хванем мечката за ушите. То е опит. Знаете ли, че в мечката има любов? А ужасна любов има, измежду всички животни, почти единствена мечката има най-много чувства, и за туй обидиш ли мечката, тя не прощава. Та, затуй, като се свържем с нейните чувства, веднага ще почувствуваме, че в нея има живот, затуй може да лекува. И човек, който е болен, ако язди на мечка, или мечка да го тъпче, той оздравява. Болен, който има треска, като се качи на мечка, взима я от някой мечкар, треската минава. Защо? Защото мечката има много магнетизъм. Тогава, двама от вас, които са готови, да дойдат да кажат: „Учителю, аз съм готов да изпълня всяка твоя заповед.“ Е, добре, аз казвам: вие двамата, които сте готови да изпълните моята заповед – ще хванете мечката за ушите. Колцина от вас ще хваните мечката за ушите? Ще кажете: „Учителю, дайте ни друго, но не туй.“ Ако се осмелите да хваните тази мечка за ушите, вие ще проверите един вътрешен закон. Това са символи. Но онази смелост, която ученикът има, с нея той ще провери друг един вътрешен закон. Казано нещо в Бялото Братство – да се изпълни, и вие ще влезете в едно ново течение – да хваните мечката за ушите. Ако първият опит – качването на Мусала излезе сполучлив, тогава ще дойде вторият опит – мечката за ушите. Ако не излезе сполучлив, мечката ще си седи там.

Т.м.”

18. ЗАВЕЩАНИЕ НА ВЕРГИЛИЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ 4.05.2014 ГОДИНА

4 май 2014 г.
София

ЗАВЕЩАНИЕ

от Вергилий Николов Кръстев
живущ на ул. „Васил Друмев“ № 1, ап. 16, 1505, гр. София

1. Настоящото Завещание написах на 2, 3, 4 май 2014 г., собственоръчно, на 15 страници бял лист хартия. Една такава дейност от 50 години, не може да се опише на една страница под няколко точки. Това е изключено! И затова стигнах до 15 страници, плюс този увод от 2 листа.

2. Описани са точките с най-важните неща за онзи, който има отношение към „Изгревът“. И разбира се, ако може да го чете. Има още много други неща, които са запланувани, но не са описани по съвсем други причини. Ще се чака! Ако някой бърза, може да прочете „Изгревът“ към 2014 г. от 28 тома. Ще му трябват 9 години!

3. Най-важното е, че са определени лицата на които се предава моя архив. А това е Вихър Пенков, съпругата му Ефросина и тяхната дъщеря Ангелия Вихрова. Те са моите първи помощници.

4. Те ще го охраняват, ще подготвят архива, като преди това ще публикуват онова, което е приготвено, но не е излезло до сега под печат. Ще го предадат по опис за съхранение в „Държавен архив“. Това е мое решение, което е публикувано в „Изгревът“, том IX на с. 855 в точките 5, 6, 7 и то още през 1999 г.!

А сега сме 2014 г. Забележете, годината е 1999 г.

5. До моят архив няма да се дава достъп на никакви лица, роднини, наследници по всякаква родова линия, защото те се явиха като врагове на моята работа по издаване на поредицата на „Изгревът“.

6. Моят рожден баща, също беше противник! Не само воюваха срещу мен, но ми попречиха с брат ми и аз трябваше да върна един много добре опакован архив, който ми беше предал Борис Николов. Върнах го и те го препратиха на други хора, и този архив никога вече не се върна при мен! Ето, това са враговете! Човек се ражда на Земята чрез враговете си. Те го раждат, за да си разплатят кармата с него. Накрая моят рожден баща каза следното: „За Дънов – Да, но за дъновистите – Не!“ Аз също съм за това: За Дънов – Да, но за онези, които опорочават Словото Му, аз казвам: Не!

Но това, което правя, правя го за Школата на Учителя Дънов и за онези, които по Дух са приели, че Петър Дънов е Учителят Дънов. Но за дъновистите – Не! Те се оказаха врагове на Учителя Дънов. Това е описано много добре в „Изгревът“. И ще трябва да си го прочетете!

7. Моята задача е да ги оставя тези т.н. „дъновисти“ в историята на Школата и в историята на света. Не се шегувам, но казвам: И в историята на света.

До сега съм издал 30 тома на „Изгревът“. Направил съм 55 концерт-рецитала по спомените на приятелите – дъновисти от 2001 г., и сме качили на интернет страницата: <http://www.izgrevat.com> 30 концерт-рецитала.

Успяхме да прехвърлим преди години 25 концерт-рецитала на компакт дискове, като всеки концерт-рецитал беше в 2 диска – за I част и II част. И ги направихме в 100 комплекта, и ги раздадохме на 100 човека безплатно, на онези, които приемаха „Изгревът“. А това не беше малко, но много!

Издадох от 1998–1999 г. 55 томчета оригинално Слово на Учителя Дънов. Пожелавам ви успех!
Вергилий Кръстев

18.1. АРХИВЪТ НА „ИЗГРЕВЪТ“

4 май 2014 г., София

а). НАЧАЛОТО

1. Казвам се Вергилий Николов Кръстев, роден на 21 март 1938 година в 1,10 часа през нощта в гр. София.

Баща ми Никола Кръстев Николчев е от село Блатешница, околия Радомирска, а майка ми е от село Комарево, околия Белослатинска.

2. Аз съм си подготвил моята автобиография и там има разбора на моя хороскоп от почти всички астролози, които аз заварих. Така, че вие не можете да ми правите астрологична карта! Аз съм работил с астролозите на Школата. Те стоят над всички!

3. Завърших медицина през 1968 г., а през 1969 г. започнах работа. Случи се така, че имаше място за детски лекар и бях назначен временно, по чл. 64 в гр. Своге, в детско отделение. Когато отидох там, се оказа, че нямаше в момента никакъв лекар. После се върна титуляра, който бе преминал някаква операция. Понеже още не бях си намерил квартира, аз спях в кабинета на моя шеф, с негово разрешение. Около месец преспивах там, с наоколо болни деца, с разплакани майки. Ужас!

4. Една нощ в този кабинет, намиращ се на 4 етаж, в таванско помещение, бях събуден и ми се даде едно съновидение или видение – това още не мога да го определя. Но то беше повече от пророчество! Виждах, че се намирам в някаква гора, пред една поляна има вила, а там е седнал Учителя Дънов. Чувам, че бил ударен с копие и Му е изтекла кръвта. Той ми даде знак да се приближа. Вече съм на 2 метра от Него и Той ми говори: „Ти си главният Жрец на Храма на Аполон. И като такъв ти предавам този жезъл!“

5. Един сребрист жезъл, лъщи на слънцето, дълъг към 1 метър и 50 сантиметра, и широк и дебел колкото китката на ръката ми. Подава ми жезъла, но аз отказвам да го взема! На три пъти ми го подава, и на три пъти ми казва, че съм главният Жрец на Аполон, и че трябва да го взема! Но аз все не го искам!

Накрая каза: „Ти не разбра ли, че аз ти давам жезъла на Мойсей?“ Тогава аз се разтреперих, приближих се до Него и с двете си ръце взех жезъла.

Каза ми още: „Сега можеш да работиш с него, но да се работи така, че да не бъде църква и попщина, и всеки да работи свободно, колкото може. Това, което ти решиш да го правиш, ще може да се осъществи. Жезъла ще ти дава силата и ще те закриля. С него ще си ръководиш работата си!“

6. И така, аз го приех. Цялата нощ вече не мога да заспя и само бодувах! Не знаех още какво това означава! Нямах представа!

Следваха години, когато по време на сън аз се срещах с Учителя Дънов и Той ме напътствуваше. Аз се събуждах и си записвах тези срещи. Имам ги. Те съществуваха за мен като откровение! И те се изпълняваха с времето си.

7. При една среща горе в Невидимия свят, до Учителя има още 3 лица, които аз не познавам. Един от тях се обръща към мен и ми казва какво е духовното ми име. Това не е за вас, а за мен. После казва: „На теб ти предстои да напишеш много книги! Онова, което ще напишеш, ще стане Идеал на следващото човечество, и то ще се чете с векове!”

Аз само слушах и си записвах всичко.

6). КАКВО Е ПОЛОЖЕНИЕТО ДНЕС, 3 МАЙ 2014 ГОДИНА?

1. На 2 май 2014 г. успях да приключа с „Изгревът”, том XXIX и том XXX, които са за Сава Калименов. Вие да не смятате, че това е работа за 1–2 години? Напротив, това са десетки години! От 1972 г. до 1982 г. това е един етап, описан в „Изгревът”, том IV, с. 563–566, 566–571. А Бележките за тома на Сава Калименов са записани и ще се отпечатат от 14 страници, написани на 5.XII.2011 г., с подходящи допълнения. След няколко дни ще ги предам на Вихър Пенков да се подготвят за печат, заедно със снимките.

2. Успях да стигна в „Изгревът” до том XXX! Това не е малко! Но има още много, много томове, които са подготвени за печат и чакат времето си да видят бял свят! Колко са тези томове?

2.1. История на Бялото Братство от 1900–1922 г. от 2 тома на „Изгревът”. Застъпени са всички лица.

2.2. История на Школата на Учителя от 1922–1944 г. с онези, които воюваха срещу Учителя от вестници, брошури и книги, както и онези, които го защитаваха. Това са също 2 тома от „Изгревът”.

2.3. История на Школата от 1945 до 1990 г., заедно с процеса срещу Братството от 1958 г. Също 2 тома от „Изгревът”.

2.4. Творчеството на Боян Боев, работено около 30 години ще бъде в 4 тома от „Изгревът”.

2.5. Лиляна Табакова – в 2 тома от „Изгревът”.

2.6. История на песните, песните, Учителя за музиката и още много други материали в 2 тома от „Изгревът”. Историята на песните са в два концерт-рецитала.

2.7. Има архивни материали от различни лица, които ще влезнат също в 2 тома.

До тук са общо 16 тома! Малко ли са?

3. Предстоят да излезнат и албуми от снимки за Учителя Дънов, приятелите и Школата Му в 3 тома.

4. Подготвили сме албум за Панавритмията в снимки – също 2 тома.

5. История на Школата от 22 години в снимки, също в 2 тома.

6. Историята на Паневритмията чрез трите концерт-рецитала, които бяха преведени на 6 езика. Ще прибавим към тях и други преводи, и ще станат още 2 тома от „Изгревът”.

7. Има много архивни материали за първите трима ученика на Учителя Дънов. А това са д-р Миркович – в 3 тома, Тодор Стоименов – 1 том, Пеню Киров в 2 тома. Тези томове в момента се подготвят.

8. Има още много исторически оригинали на писма на Учителя и преписи, които ще се отпечатат в 2 тома.

9. Има запазени тетрадки и оригинални на ръка беседи и лекции на Учителя, които предстоят да се отпечатат. Как ви се струва това?

10. Бяха ми предадени някои вещи от Учителя, които аз държа в един сандък. Те трябва да се опишат и да се подготвят да се предадат на съхранение от следващото поколение последователи на Учителя Дънов.

11. Защо ви изброих толкова неща? Разбира се, че има и още, които съм пропуснал! Но и това не е малко за сега! Запомнете го!

18.2. КАКВИ БОРБИ СЪМ ВОДИЛ ЗА СЪХРАНЕНИЕ НА СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ И ИСТОРИЯТА НА ШКОЛАТА МУ?

18.2.1. Никога не съм предполагал, че ще се занимавам с тази бъркотия от неразумни люди! Аз бях свободен човек. Аз съм го описал, че бях „пашитен кон“ и си пасех на свобода на полето. Но ме хванаха, завързаха ме и ме откараха да вършея на чуждо гумно и на чужд харман. Бой с тояги и бой с камшици, докато ме накарат да вършея около стожера на гумното! Аз трябваше да овършея чужд харман. Българите казват така: „Който кон се хване, той вършее.“ Аз бях този кон. Разбрахте ли добре?

18.2.2. Други бяха орали и посяли нивата. Но тя израстна, но нямаше ги жътварите да ожънат житото. И мен ме хванаха да жъна житото, да го слагам на „ръкойки“, да го връзвам в снопи, да правя „кръстец“, да го карам в двора и да го овършея. Вие ставали ли сте нощем и с лопата да хвърляте житото нагоре, да може вятъра да отвее люспите, бодилите и плевелите? Не сте го правили и нищо не знаете! А аз знам, защото ме вързаха отвън и отвътре, и няма мърдане! Това е с мен.

18.2.3. „Изгревът“, том I бе подготвян 3 години – от 1990–1993 г. Какви пречки и противодействия имах от сътрудниците си и от т.н. доброжелатели! Всички ми пречеха и ме предадоха. Захвърлиха ми тома! Аз отидох на чуждо място и там го направих. И онази жена, която го направи, ме посъветва: „Повече не работи с тези хора! Те са твои врагове.“ И аз я послушах. Този том – „Изгревът“, том I, излезе на 28.VII.1993 г. в Печатницата на Велико Търново. Отпечати се в 3 000 броя. Беше докаран в София с камион.

Най-голямото богатство бе „Космогонията“, която бе на с. 632–672.

И накрая приложихме и няколко песни на Учителя – „Писмото“, „Мирът иде“ и „Идилията“ на Учителя по запис на Петър Камбуров.

18.2.4. През това време подготвих в два тома спомените на Борис Николов, с който съм работил от 1972 до 1976 година, и бяха записани на магнетофонни ленти. Така на 15.V.1995 г., понеделник, в печатницата на Велико Търново получих „Изгревът“, том II и том III по 3 000 бройки за всеки том. Голям тираж за мен!

В „Изгревът“, том II от с. 7 до с. 103 бяха представени по оригинала на „Седемтях разговора на Учителя Дънов с Духа Господен“. Следва: „Пътя на ученика“, „Примери из живота ни с Учителя“. Всичко 403 страници, с подписа на Борис Николов, че това са негови спомени. Запомнете това!

18.2.5. В „Изгревът“, том III сме дали образи на ученици от с. 4 до 131 страница; „С Учителя по планините“; „Екскурзиите“, от с. 133–191; Окованият ангел – част I и част II (с. 192–290).

Тук сме публикували много важни статии, от които ще разберете за унищожаване Словото на Учителя – „Кой съхрани и опази непечатаното

Слово на Учителя? Трите кражби.” – с. 197–201; „Съдбата на архива от Резньовите” – с. 201–203.; „Продажба на откраднатия архив” – с. 203–205.; „Къде са осемте куфара? – с. 205–206.

18.2.6. Следва „Всемировият Учител, Бялото Братство и новата епоха”. Това засега никой не го спазва. Накрая има „Послеслов”, който разказва за последващите събития. Много неприятно, но заключителни думи!

18.2.7. През 1995 г. излезна „Изгревът”, том IV. Тук имаше много интересни спомени на Галилей Величков, Нестор Илиев, Илия Узунув, Драга Михайлова, Методи Константинов. Интересни и поучителни!

От с. 546 започва една серия „Духът на Истината и Духът на Заблудението”. Публикувал съм очерците на 20 човека. И след това съм приложил атаките срещу „Изгревът” от с. 614 до с. 644. Тук аз съм дал отговор на всички нападки.

Трябва голямо изучаване на тези неща и събития, и защото от тук се започна големата атака!

18.2.8. През 1995 г. през месец май бяха отпечатани „Изгревът”, том II и том III. През лятото бяха сложени по 100 броя от том II и 100 броя от том III в чували, качени на камион и откарани до Гюлежица. От там на коне бяха качени на Второто езеро и сложени в една палатка. На следващия ден председателя на Братския съвет Благовест Жеков и Елена Николова, която завежда „Издателство Бяло Братство”, забраняват да се продават и да се покажат.

След това чрез чувалите се натоварват обратно на конете, от там на камионите и се връщат в София в изходен пункт. Питам ги: „Нали сте музиканти и Учителя е дал „Писмото” с което забранява всякакви Братски съвети, устав и председатели? На кого вие се подчинявате, на Братския съвет или на Учителя?” Те се подчиниха на Братския съвет до ден днешен!

18.2.9. „Изгревът”, том V е за Мария Тодорова. Всеко нещо е точно и на място казано и отпечатано. Този том, трябва да го прочетете най-малко 3 пъти и да проучавате 10 години! Има всичко. Нищо не е пропуснато!

18.2.10. „Изгревът”, том VI, VII, VIII са спомени на приятелите. Трябва да преминете през тях. Няма как!

18.2.11. „Изгревът”, том IX е за Елена Андреева. На с. 5–9 е казано как съм работил с нея. Бяха направени 80 часа магнетофонни записи, които бяха прехвърлени на машинописен текст от Марийка Марашлиева. Има го и Завещанието от нея за печат. В последно време разни крадци взимат нейни материали и ги публикуват от свое име. Питам ги: „Къде ви е пълномощното за печат от Елена Андреева?” Мълчат! А при мен е публикувано на с. 8–10. Нали онзи, който краде, се нарича крадец?

Тук се поставя въпроса за оригинала на Словото на Учителя. Елена Андреева е една от стенографките. Вижте от с. 744–755.

18.2.12. От с. 756 до 858 е раздела от „Духът на Истината и Духът на Заблудението”. Тук има всичко за проучаване за промена Словото на Учителя Дънов и неговото съхранение по оригинала от с. 783–790. А за неговата промяна, виж от с. 805–824. Посочени са примери по томовете и страници.

18.2.13. Какво има в Държавния архив? Това бе проверено от Ефросина Ангелова и от мен още през 1996 г. пролетта. Отбелязано е на с. 797–800. Точно и ясно! Вие не можете да проучите този материал, защото нямате знание.

18.2.14. Ето, идваме до най-важния проблем, който е публикуван на с. 854–856. Заглавието е следното: „Кой и къде трябва да съхранява Словото на Учителя Дънов?“ И кой трябва да съхранява моя архив, за когото днес описвам в толкова много точки.

На с. 855, точките 5, 6, 7 е отбелязано къде трябва да се съхранява. А това е Държавния архив!

А това е написано през 1998 г. и публикувано през 1999 г. Ясно и разбрано! Прочетете го и го изпълнете. Това е моята воля.

А сега сме 2014 г. и имам издадени 30 тома от „Изгревът“.

18.2.15. В „Изгревът“, том X е за Айтоското Братство, както и за Ямболското Братство.

18.2.16. В „Изгревът“, том XI в раздела „Духът на Истината и Духът на Заблудението“ от с. 793–794 е описано за съдбата на кореспонденцията между Пеню Киров и Учителя, която бе открадната от мен.

На с. 795–803 е отпечатано Писмо до Богдана Вергилиева от Вергилий Кръстев, и там много точно е обяснено всичко, включително и Епилога на с. 803. Прочетете го!

18.2.17. В „Изгревът“, том XI, с. 820–831 е дадена статията „Кои са враговете на Учението на Учителя Дънов?“

18.2.18. На с. 829 е описано как Братския съвет от София отиде в Айтос и пред всички ръководителите на Братствата в България им нареди и забрани да купуват „Изгревът“. После на следващата година им забрани да купуват оригиналното Слово от 55 тома, които издадох по програмата на „Изгревът“. Ясно ли ви е?

18.2.19. В „Изгревът“, том XI на с. 832–834 е „Разменната монета“. След като я прочути, ще ви се уясни защо няма разбирателство между т.н. духовни хора.

18.2.20. В „Изгревът“, том XII на с. 875–877 ще прочути „Падналият идол“ и „Сватосване на старите ергени“. И ще ви се уяснят много неща!

18.2.21. В „Изгревът“, том XII на с. 882–887 е „Кражбата на архива от Резньовите – Витоша, и съдбата му“. Ще си го прочетете, прочути, защото сме приложили и документи за разглеждане. Не сме измислили нищо!

18.2.22. В „Изгревът“, том XIII на с. 812–815 е статията „Какво направи Духът на Заблудението чрез силите на разрушението с филма за Паневритмията“. След като го прочути, тогава ще прочетете на обратната страна на поканите, че този филм е направен от Георги Парлапанов и ние още през 2012 г. го възстановихме, като включихме песни на Паневритмията, с изпълнение на състава на Филип Стоицев, с подходящи надписи за упражненията.

18.2.23. „Изгревът“, том XIV е за „Свещените думи на Учителя към ученика“. За Савка Керемидчиева – с. 479–574, Тереза Керемидчиева – с. 575–655, Протоколи от разговорите пред ръководителите на страната.

18.2.24. Там, на с. 699 е Веруюто на Всемировия Учител на Вселената – Беинса Дуно от 20 декември 1926 г. Ние го отпечатахме на отделен лист и го раздадохме на концерт-рецитала на 27 април 2013 г. на 420 човека зрители и посетители. Същото е публикувано в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011) на с. 795. А дали ще го приемат, ние се знаем. Но знаем, че ние го отпечатахме и им го връчихме лично в ръцете. Ние си свършихме нашата работа. Това знаем за сега.

18.2.25. В „Изгревът“, том XV на с. 877–878 има заглавие „Братският съвет и Школата на Учителя“, където е отбелязано по томовете и страници целия този проблем за разрешаване. На с. 878–879 са отбелязани постепенно всички публикации в поредицата „Изгревът“ за салоните и молитвените домове и Школата на Учителя Дънов.

На с. 884–886 е написано как моят архив, събиран 30 години, се разпродаде от Кралю Кралев и Милка Калева. Проучете го добре. Ще ви трябва. На с. 893–894 е „Изгревът“ е мястото на Бялата и Черна ложа“. Е, как ви се струва сега всичко това?

На с. 980–984 е очерк за Жечо Панайотов. Той бе първият човек, с когото почнах да работя. И първите разочарования и противодействия от него и неговия син. Виж „Изгревът“, том IV, с. 600–608 и с. 614–621.

На с. 984–989 е очерка за Николай Дойнов. Описани са етапите през които преминах с тези хора.

Никога повече не бих могъл да ги повторя нито сега, нито утре и в следващите си прераждания! Не ги искам да се срещам с тях! Аз ги оставих в историята и ги спасих от провала! Аз им станах спасителя на целия им род, а те воюваха срещу мен и програмата на „Изгревът“! Това е.

18.2.26. В „Изгревът“, том XVI всички статии в „Духът на Истината и Духът на Заблудението“, са много важни. „Как се отпечати първи том на „Изгревът“, с. 829–833. На с. 881–884 е написано за най-голямото предателство на „Изгревът“ на Димитър Зарков. По-голямо предателство няма!

На с. 855–880 се намират протоколите от предаването на оригинални беседи за печат. На с. 885–893 се вижда как „Завета на цветните лъчи на светлината“ действа и оформя цвета на кориците на Общия окултен клас в жълто, на Младежкия окултен клас в бледо синьо, на Утринни Слова – виолетови, на Неделните беседи в оранжев цвят.

Прочетете ги и ще се убедите какво означава невежеството, защото никой не знае за тях. Едва ли има някой да ги е чел! Тези оригинални беседи още стоят на рафтовете на две-три книжарници от 1999 г. до сега – 2014 г. Не ги купуват! Не ги искат, защото са отклонени и настроени срещу програмата на „Изгревът“. А това бяха оригиналите от Словото на Учителя Дънов. Каталогът е на с. 894–905 и ще се убедите какво означава Истината и как тя се отстоява с живот.

Затова проверете днес – 2014 г. имената на онези, които воюваха срещу „Изгревът“ и каква е тяхната съдба.

18.2.27. В „Изгревът“, том XVII, с. 896–901 има извадки от Словото на Учителя Дънов за религията, духовенството и църквата. Ще видите как те воюваха срещу Учителя. За брака, женитбата и любовта, виж на с. 902–908. А за женитбата на Изгрева, с. 909–913. Примери, заплатени с живот!

18.2.28. „Изгревът“, том XVIII и том XIX са за астролозите на „Изгревът“. А останалите живи астролози ми направиха коментарите за моя хороскоп, които ще се публикуват към моите спомени. Всичко, което казаха, беше от точно – по-точно! Но всеки го разглеждаше под друг ъгъл, защото казваше това, което в момента неговото съзнание виждаше. Но като се съберат всички – се образува един цялостен кръг. Това е живата Астрология на Изгрева.

18.2.29. „Изгревът“, том XX е за Любомир Лулчев. На с. 689–890 е даден неговия дневник. А от с. 891–994 са моите „Бележки“ към дневника.

Без тях не можете да разберете нищо! Много време ми отне, докато ги направя – 6 месеца. На с. 995–1010 са пророчествата за 1939 г. и как те се изпълниха през 1999 г. според думите на Учителя Дънов. Всичко беше изпълнено чрез „Изгревът“.

18.2.30. В „Изгревът“, том XXI продължава за Любомир Лулчев от с. 4–499. Следват материали за Величка Стойчева от с. 500–574. Следват материали за семейство Няголови от с. 575 до 995. Те са свързани с Любомир Лулчев по много причини и обстоятелства, които са описани, придружени с подходящи снимки в том XX и XXI.

18.2.31. В „Изгревът“, том XXII е том за проучаване. Тук са статиите на Светозар Няголов от с. 5–497, както на с. 545–586. А мой материал е на с. 498–544, 587–797.

Тук е материала за „Агарта и Атлантида“ и поместихме снимки под № 121–144.

В този том поместихме много снимки от онези, които са били в Школата на Учителя от № 1–104. За живота на Рила от № 105–112. Паневритмия на Рила – от № 113–120.

18.2.32. „Изгревът“, том XXIII е изключителен том за изучаване! Тук са спомените на д-р Михаил Стоицев, с. 4–204; д-р Иван Жеков, с. 205–505; Сава Симеонов, с. 506–585; Невена Неделчева, с. 586–695; Милка Периклиева, с. 696–891; Борис Рогев, с. 892–942.

Най-важното е, че тук има материали за Михаил Иванов от с. 182–201 и от с. 297–315. Това са оригинали, а не измислени неща!

„Къде е Истинската Паневритмия“ – от с. 824–891. Без нея не можете да направите нито една крачка в Истинската Паневритмия. Изучаване и проучаване!

18.2.33. „Изгревът“, том XXIV е за евангелистите-методисти и Учителя Дънов от с. 3–455; Учителят Дънов в Свищов, с. 484–542.

Весела Несторова като представител на евангелистите-методисти, която идва при Учителя Дънов, от с. 543–880. Тя даде историята при построяване на „Изворът на Доброто“ с приложения на снимки – нейни и на Владо Николов в село Мърчаево.

18.2.34. „Изгревът“, том XXV е т.н. „Военен том“. Той трябваше да обхване Балканската война (1912–1913 г.), Междусъюзническата война 1913 г., с I Национална катастрофа и Европейската война (1915–1918 г.), с II Национална катастрофа.

Аз заварих разказите на моите деди за тези две войни, защото бяха участници в тях. Тук са представени спомените на Минчо Сотиров от с. 5–285; Учителят Дънов за войната, с. 286–387; Спомена на семейство Грозданови, с. 424–455; Документация на Минчо Сотиров, с. 613–965.

Спомените на сина му Димитър Сотиров са от с. 491–612. Материалите на двама представители от гр. Бургас са Иван Бойчев, с. 456–467; Кралю Кравев, с. 468–490; Тодор Божков – „Образът на Учителя“ от с. 843–944.

18.2.35. „Изгревът“, том XXVI е за Олга Славчева. За този том не може да се говори. Той трябва да се прочете 10 пъти! Как съм го направил, аз не зная и нямам спомен за него. Друг бе Този, Който го направи. Това бе Небесният човек. Вие чували ли сте за Него, виждали ли сте Го, срещали ли сте Го? Ако не сте, то прочетете „Изгревът“, том XXVI и ще Го видите какво е сътворил. На него се дължи всичко, а не на мен!

Днес – 4 май 2014 година, нямам сили да разгърна съдържанието на този том! Целият треперя! Когато го прочетете, и вие ще треперите, защото е създаден от Духът Небесен!

18.2.36. „Изгревът“, том XXVII е за творчеството на Олга Славчева. Защо бе създаден този том, ще прочетете в „Послепис“, на с. 692–697, както и на с. 699–702.

А защо този том бе назван така, ще го видите на с. 3–4 в „Посвещението“, и то в точка 20 и Бележките под нея.

А непременно ще завършите с материала от с. 830–861. При него можете да плачете, да си късате косите и всичко друго, което се сетите, за да измиете предателството към Учителя Дънов!

18.2.37. „Изгревът“, том XXVIII е за Буча Бехар, която е по кръв и плът еврейка. На края, на с. 965–968 са публикувани страници, при които припомняме кой спаси българските евреи от хитлеристките Концлагери още през 1943 г. Това е всичко описано и се знае, че на 9 март 1943 г. се спира детронирането им. Как е станало, то трябва да се прочете. А другото е лъжа и измама! И тя има цел! И за нея се заплаща с пари на предателите и враговете на Учителя Дънов. И те днес отклоняват този народ, макар че всички евреи – над 40 000 човека, през 1943 г. знаеха Кой ги е спасил. Знаеха, но вчера мълчаха, и днес също мълчат и оставиха другите да бъдат лъжи! Това е написано на с. 965–969.

Следващите поколения ще си проверят всичко, което е описано тук. А ще повярват ли? Ще си го проверят!

18.2.38. „Изгревът“, том XXIX и том XXX са за Сава Калименов. В том XXIX има бележки за този том. А в том XXX има цяла епоха за „Бичът Божий над българите“.

Това е резултат на един труд от 1972 до 2014 г. от цели 32 години. Знаете ли през какви етапи съм преминал? Там е описано и ще проверите дали всичко това може да издържите! Проверете го. И тогава преценете какво представлява поредицата „Изгревът“. Да я има ли или да я няма? Е, какво ще кажете?

18.2.39. Аз, Вергилий Кръстев подготвих този материал, за да може да се разбере какво означава моето Завещание за моя архив от поредицата „Изгревът“. А да го проучите, ще ви трябват цели 10 години!

Най-много може да прочетете по 3 тома на година. Но задължително е да ги прочетете по 3 пъти. И чак след 10 години ще можете да си дадете своята оценка. До тогава ще четете. А аз през това време ще работя по следващите токове на „Изгревът“.

18.2.40. И ето, накрая ще пристъпя към моето Завещание:

1. Аз Вергилий Кръстев завещавам и оставям целия мой архив събиран 50 години за поредицата „Изгревът“, както и архива по програмата на „Изгревът“ на две лица и тяхната дъщеря.

2. Това е Вихър Пенков и Ефросина Ангелова, както и на тяхната дъщеря Ангелия Вихрова.

3. Този архив ще го приемат, ще го опишат, ще го ползват за следващите токове на „Изгревът“.

4. Накрая ще бъде описан, ще го предадат на съхранение в „Държавен архив“. Това нещо е публикувано в „Изгревът“, том IX на с. 797–800 и на с. 854–856.

На с. 855 в точки 5, 6, 7 е отбелязано къде трябва да се съхранява. А това е Държавния архив.

А това е публикувано през 1999 г., а е написано от мен през 1998 г. в София.

5. По този начин те ще бъдат освободени от всякакви упреци и обвинения, че са обсебили моя архив.

6. Най-строго забранявам да се дава достъп до моя архив на разни наследници на брат ми Стефан и сестра ми Пенка, защото те бяха срещу моята работа и ме обявиха, че съм луд! И аз ги отстраних от себе си! И сега си проверяват кой е лудият!

7. Абсолютно забранявам да се дава достъп до моя архив от наследницата по плът, на име Богдана, както и на нейната майка Милка. Те се оказаха най-големите ми врагове!

Те откраднаха писмата на Учителя до Пеню Киров. Направиха го, за да ме смажат! Но аз не мога да бъда смазан! Аз идвам от векове назад и винаги съм си свършвал работата за която съм изпращан на Земята!

И така, те ме окрадоха, обраха, излъгаха ме, и накрая ме продадоха! Прощка за тях, няма да има! Ще си го проверят!

Това е моята воля! А сега следва изпълнението на волята ми!

С уважение: /подпис/

Вергилий Кръстев

ПЪЛНОМОЩНО

Долуподписаният ВЕРГИЛИЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ

ЕГН:, с л.к. № изд. на
от МВР–София, с постоянен адрес: град София, ул. „Васил Друмев“ 1,
вх. 1, ет. 4, ап. 16, с настоящото

УПЪЛНОМОЩАВАМ:

ВИХЪР АНГЕЛОВ ПЕНКОВ, с ЕГН:, с л.к.
№ изд. на от МВР–София, с постоянен адрес:
град София, ул. „Самоков“ 47, вх. „Б“, ет. 4, ап. 10, със следните права:

Да ме представлява пред всички общински, държавни,
административни, данъчни и други органи, пред НОИ, НЗОК, НАП,
като подава, предава, получава и подписва всякакви документи, книжа,
удостоверения, да прави справки във връзка с упражняваните от мен
права и задължения.

Да заплаща данъци, такси, сметки и осигуровки. Да получава
надвнесени суми.

Да ме представлява пред пощенските клонове в страната, куриерски
фирми, като получава и изпраща от мое име писма, пратки, колетти, вещи и
суми адресирани до мен. Да има право да получава пощенски записи.

Да ме представлява пред всички търговски банки и техните клонове,
като има право нарежда преводи.

Да подписва, подава и получава всякакви документи, свързани с
горните права.

УПЪЛНОМОЩИТЕЛ:

Вергилий Николов Кръстев

На 04.06.2013 г., Камен Каменов, нотариус в район РС София, рег.
№ 201 на Нотариалната камара, удостоверявам подписите върху този
документ, положени от:

ВЕРГИЛИЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ

Рег. № 3098, Събрана такса: 6 лв.

НОТАРИУС: /подпис/

VII.

ПЕТЪР ФИЛИПОВ

(1913–1984 г.)

автор и съставител

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. СРЕЩИ, РАЗГОВОРИ И РАЗСЪЖДЕНИЯ 1987–1988 г.

1.1. СЪОТНОШЕНИЕ

В човешкия живот има строги закономерности, които ние не познаваме поради нашето незнание и нашето несъвършенство за възприятия и познания. Една от тези закономерности е човешкото общение със себеподобните, което е не само строго индивидуално и строго специфично, но и строго закономерно по време и по пространство. Между времето и пространството крачи човекът като едната величина го обхваща, а другата го прониква. Именно тук се вплита той с взаимоотношенията си чрез себеподобните си като хора, като човеци, като близки, като познати и т.н. И тук хората се срещат по строги закони на съответствие или на несъответствие, но винаги по строги закони. Защото никой не може да създаде закона, защото той закона е създаден да контролира и да съхранява живота изобщо. Говорим за онзи всемирен закон на съответствие съществуващ в природата, в живота и съответно в човека. Защото никой не може да срещне човек вън от себе си, ако същият не съществува вътре в него, и ако това съответствие или несъответствие не е създадено от преди. А дали това е от вчера или днес, това за онова време и пространство за което споменахме с неговите абсолютни стойности, е без значение, защото неговата проекция горе е една и съща и вездесъща, но долу проявяваща се в човешкия живот, може да бъде относителна или абсолютна, зависеща, именно от човека как я възприема вътре в себе си и как я проектира вън от себе си.

Ето по този начин имах възможността да се срещна с Петър Филипов още през 1970 г. И да потвърдя онова, което изписах по-горе, ще изнеса последователно всички онези неща, които съм запечатал в себе си от нашите срещи, разговори, както и моите наблюдения и съответни разсъждения. Онези неща, които ще изнеса отговарят на истината, онази, която виждах вън от себе си, онази, която съзирах в себе си, онази, която я проектирах назад и онази, която отиваше напред. А дали тази истина, която беше моя, беше на Петър Филипов, това не мога да потвърдя. Но, ако съм се доближил до онова истинско възприятие, съответстващо на външното изявление на едно същество, както и неговата проекция в околните, това ще бъде успех.

За мен нещата имаха многостранно значение. Един факт, който се проектиреше сега, бе един символичен език на нещо, което не можех да възприема. Но символиката оставаше и в нашето вътрешно движение на човешкия път, този път ставаше и се забиваше като звезда на небосвода и в онзи момент, когато вдигнем поглед в знак на безизходица, чак тогава можехме да съзрем символа, който блестеше като звезда и говореше на ясен език. Защото той проговаряше, изявяваше се и ставаше действен.

Такива неща изобилствуваха в моите срещи и разговори с Петър Филипов. Те не бяха много, но бяха точни и то в онзи момент, когато човек трябваше да се определи и защити себе си в своя път. Да защити своето верую, своя идеал, който следва, защото то ставаше не със слова и словосъчетания, а с дела и с категорично самоопределяне. Да се самоопределиш в даден момент, да се определиш в даден миг, това бе най-важното. Защото тук в този миг се събира твоето минало, твоето настояще и твоето бъдеще. Ето затова пиша тези неща, за онзи миг на самоопределяне. И човек в своят живот чрез делата показва как се е

самоопределил и кому се е определил да служи. И от там започва истината на живота му. Истината за посоката на неговия живот – или нагоре, или надолу, или наляво, или на дясно. Други посоки няма.

21.04.1987 г.

1.2. ПРИЯТЕЛСТВОТО

Има неща, които човек пресява с годините на живота си, отсява житото от едната страна, плявата на друга страна, а сламата отива на трета страна. Но това е само, когато нещо е посято, и това нещо да бъде пшениченото зърно. И освен това, трябва да израстне, да цъфне и да върже плод, защото има и безхлебно жито. Цъфне, а не върже, и тогава житения клас е празен и безхлебен. Ето сега, след като са минали 25 години, от първото ми запознанство, мога да изнеса онова, което е отсято като чисто жито. Освен това, аз в ранните си години преминах последователно през всички онези полски дейности, които хранеха и изхранваха хората: и съм орал с крави и коне, и съм жънал и вършел, и съм карал жито на воденица да се смели на брашно, и съм месил хляб и дори съм пекъл в подница и под връшник. Така че целия този процес ми е познат. А случаят през тези 25 години могат ли да се отсеят ценното от преходността на плявата и сламата, с която на времето се изхранваше добитъкът.

Отначало посредством един мой познат, се запознах с Петър Филипов. Но това запознанство не бе явно, то бе само запознанство словесно – за неговата личност. Беше ми разказано многократно за него, понеже този мой познат контактуваше с него и беше приет в неговия дом. По онези години срещите между себеподобните можеха да се осъществяват на екскурзии на планината, независимо дали това беше на Витоша или Рила. Тогава на Изгрева стояха още онези малки бараки, в които преживяваха възрастните приятели от една изминала епоха на Школата.

За разлика от други, Петър Филипов имаше дом, голям дом за онези времена, двуетажна къща, построена солидно с достатъчни помещения, за да бъде добре приютен всеки, който трябваше да прескочи неговия праг. Казвам всеки, защото аз много, много късно прескочих този праг на домът му. Защо ли? Въпрос на съотношения. Не можеш да направиш среща с човек, ако нямаш пътека, на която да се срещнеш с него. И тази пътека е вътрешна, и тя е у самия човек. А дали ще се проектира извън тебе, то зависи в какъв свят се движиш, и дали този свят е общ за двама ви и имате пресечна точка там, където вашите орбити по които се движите се пресичат в дадена точка.

Тогава бях научил подробно за неговата личност, за неговата индивидуалност, за неговите възможности и за неговите дарби. За мен това беше интересно, но не и непознато. С тези неща аз боравех, работех и ги изучавах ежедневно. Моята професия като лекар ме принуждаваше ежедневно да се сблъсквам с феномени, които виждах и които трябваше да изучавам. Затова в онзи момент аз възприех Петър Филипов като човек, който прави своят опит. Защото той се различаваше от другите по своите знания, със своята обхода и с всички в своя живот. Това беше негов опит, а едновременно това беше и опит на другите, които го наблюдаваха и накрая стана опит за всички и поучение за мнозина.

Този мой приятел посещаваше много, много години Петър Филипов два пъти седмично в домът му. Там се събираха, провеждаха се разговори и обсъждаха много неща. Понякога той ми разказваше и споделяше с мен,

и аз виждах, че тук се касае за една творческа изява на един човек. Но как щеше да се разреши по-нататък – бях много въздържан. Имаше съвсем други представи, и по друг начин виждах нещата. Нали хората се различават в многообразието си, и могат да се обединят само чрез Единството си. Но това единство, трябваше да бъде едно за всички, една Истина за всички и един живот за всички. А, което е най-важното, аз тогава виждах, че такова единство нямаше, защото нямаше една Истина за всички. Истината съществува като абсолютна величина в живота, но в живота на другите тази Истина се проектира като разнообразие на индивидуалности и личности. Само чрез Единството може да стане обединението, и то чрез Духът, Който е Глава на Истината. Но, когато Го няма този Дух, тогава?

Веднъж моят приятел го срещнах разстроен и обезсърден. Оказа се, че при поредната среща при Петър Филипов станала свада между двамата, и Петър му казал: „Вън от моя дом!“, и го изгонил. И после той до края на живота си не стъпи там. Аз гледах, наблюдавах цялото това изживяване на моят приятел и се чудех. Казах му: „Чудна работа, как Петър Филипов не ти посочи вратата много по-рано?“ – „А защо смяташ така?“ – „Ти нали не одобряваш много неща, които се вършеха там? Нали не бе съгласен с още повече неща, тогава какво търсиш под този покрив? Под един покрив се събират само тези, които искат да съжителствуват. А съжителството предполага да се самоограничиш, да се самоотречеш и да жертваш себе си за този с когото съжителствуваш. А когато знаеш, че това се прави в името на един висок идеал, тогава идва приятелството. А приятелството е съотношение на човешките същества в един свят на единството. Има ли го това единство, то съществува този свят, а приятелството е езика на този свят. Има ли такъв свят в теб?“

Моят приятел млъчеше и млъчеше. Не можа да каже нищо. Това бе Галилей Величков. [За него виж „Изгревът“, том I, с. 5–108, том I – второ издание от 2011 г., с. 5–124, снимки № 1–16, том IV, с. 52–361.]

С този мой приятел аз контактувах много години. Работех с него, и му свърших работата. Без мене той нямаше да има историческа проекция. Веднъж ме среща един възрастен приятел, и ми казва: „Чудна работа, ти с този човек се движиш 10 години, и когато го запитахме за теб, той все говори за тебе лоши неща! Как да разбираме това?“ Аз вдигам рамене. След това го запитвам моят приятел защо говори срещу мен неща, които не са верни, а той ми разказва: „По този начин аз те пазя и те съхранявам за бъдещето.“ Сега може ли някой да ми каже по какъв начин ме съхранява? Защото такива като него настроиха много хора срещу мене, и което е най-важното – на всички аз свърших работата. А те не можаха да свършат нищо. Но това аз го направих в името на Школата на Учителя.

Апостол Павел казва: „Има приятел по-тесен и от брат!“ Т.е. приятел по-близък и от брат, и че приятелството е общение на души в един високо идеен свят. А Школата на Учителя в този идеен свят бе Неговото Слово.

Аз не срещнах досега такъв приятел в живота си. Но срещнах Словото на Учителя и видях, че този свят съществува в неговите истински измерения, а това е Светът на Истината.

1.3. ДА СЪХРАНИШ МАЛКОТО

Моето запознанство с Петър Филипов стана на Витоша, при една от неделните екскурзии. Излизането на планината се възприемаше като вътрешна потреба, и по идейно убеждение. Осъществяваше се по различен начин и при различен състав. А то бе основното правило, защото човек отива в планината да получи нещо, а не да бъде спътник на човек с който не си хармонира.

С моят приятел Галилей Величков тръгнахме заедно и с автобуса се качихме на Алеко, и от там по онзи път, който отиваше към хижата на Академик.

Там на едно място, възвишено между скалите, огряно от слънцето, закътано от вятъра, беше орловото гнездо на Петър Филипов. Това беше на местността „Купена“. След два часа пристигнахме там, и аз бях приет като гост. Аз бях посрещнат с чай и сладкиш, и със сироп от ягоди. Там бе направено огнище, гореше огън и на един прът поставен напреко на огъня, висеше почернял чайник от чийто чучур излизаше пара. Водата бе донесена от един извор, а чаят бе направен от горски билки. А сладкишите! Тук за пръв път съм опитвал какво означава сладкарско майсторство. Той беше сладкар по професия, една от първите му професии. И по-късно на Рила съм ял от неговите сладкиши. Наблюдавал съм как жените посягаха към тези сладкиши, как ги вкусваха, как се поглеждаха усмихнато, поклащаха с глава, възхищаваха се и благодареха. В мое присъствие те не питаха как се създаваха тези лакомства, защото беше смешно да се пита за неща, които едва ли някой можеше да ги направи. Ех, тези сладкиши още се топят в устата ми! Ами онзи сироп от ягоди, които растяха в неговата градина! Едно е да расте, друго е да го отглеждаш и трето е да го приготвиш на сироп. А още по-важно бе, как ще го поднесеш. Петър умееше тези неща.

Та аз бях поканен като официален гост, беше ми показано мястото, където да седна. Петър ми обърна внимание на някои неща в неговия Бивак. Оглеждах се и запомних всичко. Тук бяха 5–6 човека близки, с които се подвизаваше заедно. За всички останали аз бях младеж, бях към 30 години и минавах за един любопитен човек. След като изпихме чая и вкусихме от всички лакомства, тогава седнаха на едно специално направено място, и Петър извади една беседа от Учителя и започна да чете една лекция. Обикновено аз трудно можех да издържа някой да ми чете беседа от Учителя, и аз да слушам. Причината бе, че когато някой четеше Словото на Учителя, той го прекарваше през неговата личност и индивидуалност и то се пречупваше през него, и това, което излизаше от устата му не беше вече Слово на Учителя. В това нещо се убеждавах винаги, защото изучаването на Словото е строго лично и строго индивидуално и зависи от големината на светлината, с която борави неговото съзнание. Но за всеки човек е строго определено кога ще се срещне със Словото на Учителя. Лекцията свърши, и след това Петър ми обърна внимание дали съм запомнил най-важната мисъл на Учителя. А тя беше: „Обективната изява на Бога, това е природата.“ Петър искаше да ми насочи вниманието, че най-важното е да се търси личния и индивидуален подход на нещата, за да станат разбираеми. По-късно в разговора ни споделих с Петър, че не мога да слушам друг четец да ми чете Словото на Учителя. Той каза: „Много правилно си отсъдил. Но чрез Словото на Учителя търсим път да се обединяваме.“ С това се съгласих.

Тогава го помолих да ми разкаже някоя опитност с Учителя. Не знам как и защо ми разказа следния случай: когато живял в Русе и работил там, в една от срещите си с Учителя, му донесъл кафе в една кутия. Но в тази кутия по-рано имало сложено ванилия. Прехвърлил ванилията, освободил кутията и сложил вътре кафето. Но положително дъха на ванилията останал в кутията и се предал на кафето. Учителят приел кафето. В една от следващите срещи, когато го видял, Учителят Се усмихнал и казал: „Кафето бе много хубаво!“ Петър вдигнал очи, а Учителят продължил: „Дъхът на ванилията го беше разкрасила.“ Петър се чуди, защото преди това той е бил измил кутията, изсушил добре и не е трябвало да има друг дъх, и то на ванилия. Учителят Се усмихнал: „Е, то дъхът е живот на съществата, които са се вградили във ванилията.“

Петър се усмихва, поглежда ме дали му харесвам опитността. Тя не ми направи никакво впечатление, защото аз в онзи период търсех и исках космически опитности с Учителя, и само това ме задоволяваше. Но тази опитност запомних, за да ми послужи за нещо и оставих да отлежи както отлежава младо вино. Та малките величини съграждат живота и го държат. Изгубим ли ги, губим онова, което в нас ни държи, крепи и ни води. А запазим ли ги, то ги съхраняваме за вечни времена.

Така се случи, че това бе единствената опитност на Петър с Учителя, която той ми разказа. А той можеше да ми разкаже стотици такива. Но все отлагаше, и накрая си замина без да ги разкаже никому, който да ги запише. А този, който ги записваше, бях аз. Не ги записах, защото той отказа да ги разкаже.

Ето какво значи да съхраниш най-малкото, което имаш. Това го направих.

22.04.1987 г.

1.4. ЕКСКУРСИИ НА ВИТОША

По онова време бях в близки отношения с Галилей Величков. И с него в някои от неделните дни се изкачвахме на Витоша, и понякога минавахме покрай местото на Петър Филипов. Да не смятате, че там отиваха всички, които пожелаеха? Не, той ревниво пазеше мястото, което аз бях нарекъл „орлово гнездо“. Той не желаше неподходящи личности да пристигат там и да му донесат други влияния, и да променят цялата обстановка на тишина и съзерцание. Няколко пъти бях приет като гост, и поставен на официално място. Беше направил от каменни плочи едно място, на което стояха официалните гости. Петър умееше да посреща и умееше да зачита онзи, който идваше като гост. Аз бях добър слушател и наблюдател. В онзи период не бях добър събеседник, защото бях изградил в себе си принципни положения, според които не бях съгласен с много неща с възрастните последователи на Учителя. Може би не бях съгласен с почти всички неща, които те правеха. Аз сравнявах всичко със Словото на Учителя, и единствено меродавно бе то за мен, и не признавах никакви умувания по разни въпроси, които правеха тези възрастни приятели, защото за мен това бе кошунство. За други може би е фанатизъм, но за мен – не. Възрастните приятели ме наблюдаваха и се учудваха как и откъде съм запомнил толкова неща и знам подробности, които друг не смее да изкаже. Тогавя преценявах живота на последователите на Учителя съобразно Словото му, и дали живеят по него.

Един от тези, който се опитваше и имаше успехи, бе Петър Филипов, като прилагаше сполучливо методите на Учителя. Другите му завиждаха на това качество.

Днес – 20 години след това, никак не бих направил такова нещо, защото сега знам, че Словото на Учителя Дънов е предназначено за цялата човешка еволюция в следващите 20 000 човешки години. Но тогава бях млад, вълнувах се, бунтувах се и бях недоволен. В по-късен етап, когато възрастните приятели ме приемаха и трябваше да работим заедно и да записвам опитностите им от времето на Школата на Учителя, направо ми се изповядваха и заявяваха, че се срамуват, че не са постигнали почти нищо в приложение Словото на Учителя. Тогава аз скачах и казвах: „Какво е човешкия живот в сравнение със Словото на Учителя и Божествения Дух? Дори не е част от секундата и част от мига!“ Те ме оглеждаха оттук и оттам, и аз ги успокоявах.

– „Достатъчно е, че сте били в онази епоха, че сте слушали и сте били до Учителя. А сега, 30 години след това можете да четете беседите му. Това е напълно достатъчно.“ Те се успокояваха. Та в онзи период аз бях слушател и наблюдател, и задавах много неудобни въпроси така направо. И сега съм запазил този нрав да задавам направо въпроси.

Аз съм наблюдавал как се вият орли във висините, и как кръжат около една точка. Такова бе усещането ми, че Петър по същия начин охраняваше своя Бивак на Витоша. Дори имах случай, когато минавах в отсъствието на Петър покрай неговото място, но никога не посмях да се приближа. Имаш чувството, че орлите на Петър в този момент кръжат и витаят над мене.

Обикновено сутрин Петър след пристигане на мястото запалваше огън, изваждаше се скритата посуда, а чайника по това време завираше. След закуската се нарязваха картофи, слагаха се в една тенджерка и тя завираше, и супата за обед бе готова. Обикновено към картофите се слагат обикновено по няколко глави кромид лук. Но в групата на Петър имаше хора, които не можеха да ядат сварен лук, но го ядеха пък суров. И затова супата бе само от картофи. Веднъж една сестра споделя пред Учителя: „Учителю, този брат не е от нашите, понеже не яде кромид лук и чеснов лук.“ А Учителят сериозно отговори: „Това не е лесна работа човек да достигне до там, че да не може да яде кромид лук и чеснов лук.“ Така че имаше всякакви хора, с различни вкусове и привички. Но Петър умееше да обединява всички. След закуска следваше беседа, която се четеше от него или от някой от присъстващите. Следваше обед и след това се почиваше, като полягаха между скалите и се препичаха на слънце. След обед се прибираше всичко, скриваше се посудата в скалите, почистваше се мястото и си тръгваха. Винаги се правеше молитва преди тръгване.

Петър се приближава към мене: „Не зная дали ти е харесало тук и нашето общество, но имам една молба към теб: в никакъв случай да не разкриваш и да не разказваш на другите за това място, и да не довеждаш други хора тук. Ще дойдат други, и ще разрушат цялата тази обстановка и всичката тази красота ще изчезне.“ Аз поклатих глава, че го разбирам.

Тръгнахме обратно. Петър ни водеше по свой път надолу. Минавахме по пътеки, през поляни, през които рядко може да мине турист. По едно време се спряхме на една поляна, през която минаваше изворна вода. Петър пак се обърна към мене: „Виждаш ли този ручей? Радвай се докато можеш на тази чистота тук, на тези цветя и треви, защото научи ли някой

за това красиво място, ще дойде и ще го опорочи." Кимнах с глава. Знаех, че опорочаването започва от там, когато човек иска да обсеби красотата отвън. А човек не знае, че първом чистотата е тази, която предхожда красотата отвън и отвътре у човека. Основен принцип при Учението на Учителя е Чистотата. Чистота отвън и Чистота отвътре у човека.

23.10.1988 г.

1.5. ГРУПАТА НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ

По онези години аз бях 35 годишен, а Галилей Величков 65, и аз често го придружавах през неделата на екскурзия на Витоша. Така веднъж се оказахме в групата на Петър Филипов – около него бяха съвсем млади хора, студенти, музиканти. Някои бяха завършили дори музикалното си образование, други висшето си образование и дори работеха.

Аз имах тогава една теория, според която не може да съществува контакт между занаятчий, такива каквито бяха Петър и неговото обкръжение и висшисти, онези със завършено университетско образование, и то контакт в духовната сфера. Едните се движеха в една среда, другите в противоположна среда, чувственият им свят бе в различни полета, а тяхната мисловна дейност нямаше допирни точки нито във времето, нито в пространството. Това беше моя теория. А знаех, че по времето на Школата също е имало такъв пъстър състав от неучи, прости, учени и висшисти, бедни и богати, куци и сакати, слепи и недовидящи. Имало е всичко. Но го е имало Учителят, и Той ги е обединявал със Словото Си. Тогава Христовия Дух, Божествения Дух и Господния Дух, проявяващи се чрез Учителя Дънов е могъл да обедини всичко, и да ги свърже чрез закона на единството. Но това се е отнасяло за онези, които влизат в Школата, слушат и прилагат Словото му.

Но тук на Витоша ние бяхме човеци със своите недостатъци и грешки от едната страна, и нашите амбиции от другата страна. Но нямаше го свързващото начало между младите, които ние бяхме и възрастните приятели от Школата на Учителя. Те знаеха много неща, помнеха много неща от онова време и те бяха ценни, именно за това. И аз ги търсех. И другите ги търсеха за същото. Но възрастните приятели се заблуждаваха, че те биват търсени за техните качества като личности, издигнати в духовната област чрез Учението на Учителя. А това не беше така. Имаше голямо разминаване между високия идеал от Словото на Учителя и техния живот.

Аз наблюдавах и сравнявах. И другите младежи правеха същото, защото не след дълго време те се отдалечиха разочаровани. Около 1969–1970 г. имаше един необикновен подем, и около 60 човека – младежи направо се приземихме на Изгрева като че ли бяхме спуснати с парашути от Небето. На Изгрева не можах да ни посрещнат, и не бяха готови за това. Ние заварихме борбите, и всеки приземил се парашутист се включи в някаква група и те бяха хвърлени в първите редици на борбите, и те паднаха като първа жертва. В първите години на това парашутно приземяване, 10–15 младежи се разстроиха психически само, защото влезнаха в борбите, като застанаха на една или на друга страна. Така те отпаднаха, а бащите им упрекваха и обвиняваха Учението на Учителя за това. Не Учението на Учителя, а онези, които воюваха помежду си, носеха цялата вина. В разстояние на 20 години аз наблюдавам ежегодно същото.

И така, ние сме на Витоша, пристъпили сме Бивака на Петър, а около него се е оформила една млада група, водят се разговори и от време на време взимаше думата Петър. Той имаше качества и познания, защото беше работил упорито, понеже беше амбициозен. С тези свои качества можеше да бъде добър ръководител, но тук в София тогава нямаше условия за това, а и времето беше друго и комунистическата власт не позволяваше и ограничаваше тази дейност с всички средства. Петър имаше много неприятности с тази власт, която му направи много обиски и му иззеха много литература от Учителя, забраниха му да събира младите, дори го накараха да подпише декларация, иначе го очакваше изселване от София и интерниране в провинцията на посочен адрес от властта. А Петър тук имаше голяма къща и уреден дом, и беше вече пенсионер. Къде ще ходи по тия години? Той беше пенсионер, но работеше, понеже имаше задължения по изплащане на заеми за къщата. Той работеше като мозайкаджия. Много пъти възрастните приятели като виждаха неговата дейност, не я одобряваха и то повечето от ревност. Те не можеха да привлекат млади хора около себе си. Те нямаха нищо особено с което да ги привлекат и задържат. Бяха необходими качества на ръководител. А да разкажеш някоя опитност от времето на Учителя, в онова време не се тачеше, защото мнозина знаеха такива, защото бяха съвременници на Школата. Дори не седнаха да си ги запишат.

Другите, които бяха по-учени и образовани, не одобряваха дейността на Петър, защото с тези младежи създаваше група в Школата. А това не беше позволено. Макар че четяха беседи на Учителя, макар че пееха песните му, повече от младежите около Петър се занимаваха с астрология. Учителят беше категоричен против това да се отклоняват тези, които бяха дошли в Школата в различни групировки и да служат на други цели. Макар, че Петър имаше други съображения, но накрая нещата се обърнаха натам, че приятелите го упрекнаха за дейността му да прави Школа в Школата на Учителя, и властите го преследваха. Онези, които бяха около него, го уважаваха за знанията му, но също бяха поставени между тези два огъня да се пекат.

Някои от приятелите ми разказваха, че на времето Учителят наредил да му предадат следното: „Петър Филипов да си остане там в провинцията, и да не идва в София на Изгрева.“ Това не можеше да бъде измислено, защото го чух от мнозина и като проверих източника беше един и същ. Петър също знаеше за мнението на Учителя, но не Го послуша. Той е смятал, че това се е отнасяло докато е бил жив Учителят, но след като Си заминава през 1944 г., то нещата са се променили и че това изказване на Учителя вече не е важело. Така той е смятал. А после той си го провери чрез живота си, а ние бяхме свидетели, че думите на Учителя бяха точни и важат вечно. Петър напуска Русе, когато там има салон, Братство и много последователи. Той ги оставя сами, и те се загубват през годините. Ако е бил останал там, неговият живот и Братството би бил по-пълноценен. Той бива дисциплинарно уволнен от едно предприятие, където е работел, понеже не е искал да се подчинява на ръководството. Интересно е, че мнозина от последователите на Учителя по онова време не можеха и не искаха да се подчиняват на Кесаря, и биваха уволнявани от службите си. Те там искаха да ръководят, да управляват, а Учението на Учителя е точно обратното. Ученикът, трябва да служи, да бъде слуга на доброто и още по-добър слуга на Кесаря. Закона е такъв – кесаревото Кесарю, Божието Богу!

Минаха години, Петър бе дошъл на Изгрева и той се въвлече в борбите на Изгрева. Накрая се сбъднаха думите на Учителя. Тук той се изгуби и не свърши никаква работа за Школата на Учителя. Той се заблуди, че неговата служба на Изгрева е да бъде ръководител. Той знаеше много неща, събития, лица, подробности. Имаше добра памет и дар слово. Но не написа нищо и не разказа нищо. Лично аз няколко пъти съм ходил при него с магнетофон. Не пожела, не затова, че не искаше да ги разкаже на мен, но беше се заблудил, че в момента имал друга работа. Нищо не можа да се направи. Духът на Заблуждението е голяма сила и всичко помита и не остава следа. От Петър също не остана следа. И днес аз пиша тези очерци за поучение на останалите, които ще дойдат. Тях няма да ги размине това изкушение.

Ние бяхме на Витоша. Петър беше заобиколен от 6–7 млади човека, и той разказваше непрекъснато. Дори започна от 10 часа след беседа до 15 часа след обед. Аз със Галилей седяхме, мълчахме и слушахме. Това, което слушахме не беше за Школата на Учителя. Тръгнахме си обратно, пътя бе 2 часа пешком до Бистрица, а той по пътя продължаваше да разказва и да отговаря на въпроси. Тези младежи бяха от групата по астрология. Те бяха много запалени и увлечени.

Аз наблюдавах всичко и вървейки с Галилей след групата на Петър, му казах: „Знаеш ли, че Петър няма да може да си свърши работата, защото той ще се заблуди чрез тези, които го заобикалят?” А Галилей, който ме познаваше добре се спря учудено: „Така ли мислиш?” – „Точно така. А знаеш ли кой ще му свърши работата?” – „Кой?” – „Това съм аз.” – „Ти си луд!” – беше заключението му.

Луд, не луд, ето днес – 20 години след това, аз описвам и давам очерци за Петър Филипов. Някой днес да знае нещо за него или да си спомня за него? – Не.

23.10.1988 г.

1.6. ИЗВОРЪТ НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ НА РИЛА

В онези години, 1969–1972 г., властта разреши последователите на Учителя Дънов да правят ежегодни лагери при 7-те Рилски езера. Но Петър имаше свое избрано място над езерото на „Чистотата” в близост до един извор, излизаш между скалите. Подготовката и изкачването на багажа ставаше през Зеленият рид с коне и мулета от хижа „Вада”. Имаше един лесничей на име Боре, който осигуряваше със своите коне изкачването на багажа. Заплащаше се скъпо и прескъпо – по 15 лева на кон, което правеше четири надници на един чиновник. Трябваше да се изкачат дрехи, палатки, храна за един месец за група от 6–8 човека. Изкачването на багажа бе скъпо и прескъпо. За един кон взимаха по 15 лева, което се равняваше на 6 кг. Балкански кашкавал. За един човек да натовари багажа и храната си, му бяха необходими два коня. Петър опъваше палатки и оформяше своя бивак.

Обикновено ония, които бяха на основния лагер при Молитвения връх, протестираха и негодуваха, че Петър се отделя от всички. Но, когато се изкачваха да играят Паневритмия на поляната пред Харамията, то Петър и неговата група слизаха и вземаха участие в Паневритмията. След това следваха разговори, и той поканваше да му гостуват някои приятели на неговия бивак. А там ги очакваше специално направена маса и седалки от събрани и подредени каменни плочи [Виж снимки № 40, 41

от „Изгревът“, том XIX]. Поднесенят чай беше ароматен, и той винаги беше поднасян с много сладкиши, направени лично от него. Аз гостувах два пъти на неговия бивак. Той ме посрещна радушно, и ме обсипа със сладкиши и други лакомства. Не знаех защо, но аз тогава бях обул едни къси панталонки, и то доста къси. Тогава бях млад, имах спортна фигура, бях обул с цели туристически обуца, пазех си краката, но бях с къси панталонки. Обикновено възрастните приятели ме посрещаха, усмихваха се, но не ми правеха забележка. Ако днес видях млад човек с къси панталони да се движи между хора, събрани за духовна работа, непременно бих му се скарал. Отидох при Петър, седнахме на плочите, а той взе връхната ми дреха и с нея покри голите ми колена и крака [Виж снимка № 40 в „Изгревът“, том XIX]. Каза ми: „Тук има сестри, те са жени и не трябва да ходиш така.“ Аз кимнах с глава, че съм разбрал. – „Не трябва да се изкушава чрез плътта.“ По-късно го изпитах, когато видях една стройна, млада жена, която бе с къси панталони дошла на Рила и движеща се между млади мъже, и всеки се заглеждаше в краката ѝ. За каква духовна работа може да се мисли в такива случаи, освен за крака. Приблжих се един фотограф и ни направи няколко снимки с Петър и неговата група.

Петър ме остави на обяд, а след това взе две одеала и отидохме при неговия извор. Той постла двете одеала. Петър застана срещу извора и запя една песен, която той бе съчинил за извора. Това беше песен за съществото, което бе довело този извор между тези скали. Аз стоях като зашеметен. Изворът течеше мощно и бълваше своя ритъм надолу по скалите. Петър пееше песента на извора. Като че ли излизащият извор от недрата на планината преминаваше през него и задвижваше песента на извора. Такова усещане и преживяване друг път не съм имал. Това продължи около пет минути, после той ме помоли да легнем на двете одеала, поставени от двете страни на извора и да заспим, за да се пренесем отвъд. Аз полегнах, но не мигнах очи, не можех да заспя. Петър спеше. Изворът си течеше, беше заглъхнала песента, но ритъма на клокочещите води отброяваше времето. Непонятно усещане – нашите възприятия не можеха да възприемат това усещане като величина от друг порядък. Не знаех други да са присъствували, когато Петър е пял песента на извора, освен онези, които бяха от неговата група.

Спомням си един весел случай там. В подготовката на обета вземаха участие много хора. И всеки обикновено искаше да вложи нещо свое в тотварското изкуство. А Петър не позволяваше друг да му се бърка и пречка в неговата работа. Държеше групата си строго и дисциплинирано. Имаше ред и порядък. Накрая, когато се свареше яденето, той отиваше и слагаше солта, опитваше на вкус и слагаше други подправки. Но веднъж решил да сложи сол, и накрая и Петър сложил сол без да опитва супата. Когато сложили масата и разпели супата, казали си молитвата и опитали супата. Тя била осолена като саламура. Тогава се оказало, че всеки сложил сол, за да може да засвидетелствува своето участие при подготовката на обета. Е, супата я изхвърлиха след това, но Петър не случайно слагаше накрая солта, защото това бе един символичен жест, че групата му остава под негово ръководство.

Обикновено там отиваха към 11.30 ч. сутринта и оставаха на обед и на гости до 3–4 часа след обед. После се завръщаха към основния лагер. Да приемеш, да посрещнеш гости, да ги нагостиш и да ги изпратиш по живо и здраво, това не бе лесно в планината. Но Петър умееше и имаше качества за това.

1.7. ПАНЕВРИТМИЯ НА РИЛА И РАЗРИВЪТ

Имаше един отрязък от време от 1969 г. до 1973 г., когато бе позволено от властите общество „Бяло Братство“ да провеждат своите лагери на 7-те Рилски езера. Това беше времето, когато онези млади хора, които Учителят бе предрекъл, че трябва да дойдат както Учителят бе предрекъл, че ще дойдат през 1975 г., те изведнъж се изсипаха на Изгрева. Заприиждаха през различно време кой както бе изпратен от Невидимия свят, и се приземиха на различни места, така както беше определено.

В една стенограма на Боян Боев бе записано, че според Учителя мнозина ще се преродят и ще дойдат през 1975 г., а други ще се вселят в готови души и ще дойдат да свършат една работа за Братството.

Аз също бях от това поколение, и ние дойдохме като ято прелетни птици, закръжахме около Изгрева и кацнахме на различни места. Първото ми впечатление бе, че ние изобщо не бяхме очаквани, макар че всички знаеха, че трябва да дойдем. Ние не само че не бяхме очаквани, но не бяхме и желани. А защо ли? Защото всички ония, които сега бяха 60–70–80 годишни, по времето на Учителя бяха преминали цялата Школа, и те чакаха времето да могат да се проявят като проповедници на Учението и ръководители на Братството.

Когато ние дойдохме, ние ги заварихме да воюват помежду си с всички непозволені средства, така както не се воюва дори и в света, дори и при противостоящи партии. Те не ни очакваха, а ние се явихме. Ние дойдохме, а те не бяха готови да ни приемат. Те ни обсипаха с техните разпри и борби, а някои от младите ги включиха в борбите, и те много скоро изгоряха и психически се разстроиха и отпаднаха. По-голямата част поглеждаше, обикаляше от барака на барака и напуснаха разочаровани, защото не можеше да се сравни високия идеал от Словото на Учителя с онова, което очите им виждаха. Останаха много малко, към 5–6 човека, които се закрепиха към някои от възрастните братя и сестри. А децата на приятелите напълно се разочароваха. Те тръгнаха в света, а други, които останаха, се оказаха неподготвени по всички направления.

И тук, в тази обстановка се завъртяха десетина младежи около Петър Филипов. Те контактуваха с него по различен начин. Повечето от тях се занимаваха с астрология. Той беше нещо в тази област. Освен това той имаше пророчески виждания и беше в някои случаи много точен, и затова, на които точно пророчествуваше, се завъртяха около него. За тази му дейност го критикуваха остро възрастните приятели, че прави група в Школата, което бе вярно. Дори Елена Андреева ми се оплакваше: „Ето, Петър има качества, пророкува нещо и то вземе, че се сбъдне и после младите се въртят около него и създава астрологическа група и ги отклонява от Школата на Учителя.“

Аз бях съгласен с това, но бях съгласен и с качества на Петър, но не бях съгласен, че цялата си енергия, сили и знание беше ги насочил в съвсем друга посока, която накрая се оказа пагубна за него и за времето му, определено за работа за Школата на Учителя. Това, което пиша за него е равносметка не само за неговия живот, но за всички онези, които тръгват по неговия път. Ще се явят и в бъдеще такива. Не може да не се явят.

И така, намираме се на 7-те Рилски езера, на езерото на „Чистотата“. След завършването ѝ, обикновено приятелите се събираха по двойки или на група и споделяха някои неща. При такива случаи младежите можеха

да се сгрупират само около двама човека: Крум Въжаров [виж „Изгревът“, том VI, с. 340–360, снимки № 24, 34], който също имаше група от около 10 младежи, които освен с астрология, ги занимаваше и с английски език. Обикновено младежите от Крумовата група приходяха при Петър Филипов, защото той бе по-динамичен, по-експулзивен, имаше цветист език и разказа му представляваше многообразие от различни багри и изключителна душевност. Така че той беше добър разказвач, и можеше да бъде слушан с внимание и без отегчение.

По това време при Петър Филипов бе отседнал да живее един младеж, произхождащ от братско семейство и поради тесното им жилище за многолюдно семейство, Петър го бе подслонил в своя дом. Семейството на този младеж живееше в една барака с двама родители и четири деца. Този младеж се привърза към Петър, работеше с него, учеше се от него, придобиваше знанието му и накрая почна да отбира и подражава на Петър във всичко, дори и десетки години след това. Този младеж се казваше Светозар Няголов.

Дойде време, той израстна, възмъжа и пожела да се изяви като Петър. А затова е необходима аудитория и слушатели. А аудиторията беше на Петър. Тогава идва развързката. Ето как стана тази развързка на Рила, на която бях свидетел. Паневритмията свърши и младежите се насочиха към Петър, а той ги чакаше с нетърпение, пък и искаше да видят всички негови съвременници как младежите идват при него, а не отиват при тях. Това понякога внасяше голяма завист във възрастните приятели. Но в този миг Светозар тръгна и пресрещна насочилите се младежи пред мястото, където стоеше Петър и ги спря на 15 метра от него и започна да им говори и проповядва. Да, да им проповядва – това е точната дума. Петър смяташе, че Светозар ще ги посрещне и ще ги заведе при него. Но не стана така. Те останаха при Светозар, заобиколиха го в кръг, и той остана в средата. Аз се приближих към кръга и като чух какво се проповядва, си казах: „Такова нещо няма бъдеще!“ Това не бе Словото на Учителя и метод на Школата му.

Отидох при Петър и по този начин го спасих от конфузното положение. А той бе бесен, посрещна ме и каза: „Виждаш ли какво прави този? Той ме краде, купува всичко от мен, каквото кажа и го разказва на другите от негово име. Видя ли как отклони младите при себе си?“ – „Видях, но това няма бъдеще, защото е лъжа и измама!“

На следващата Паневритмия нито един от младежите не отиде при Светозар, а той ги очакваше с нетърпение [виж „Изгревът“, том XIX, снимки № 42–47]. Никой не отиде и при Петър. Младежите видяха имитацията и по нея съдеха и за оригинала. Аз се приближих отново при Петър и той ми разказа цялата история на тяхното съжителство. Петър бе огорчен, обиден и разочарован. Бяха му взели слушателите. А без слушатели човек не може да бъде проповедник. Ето, там е болката. След завръщането от Рила те се разделиха. Поводът беше друг. Но причината бе останала на Рила. Но тя се прехвърли и в София. Разривът бе окончателен.

1.8. КАК ТРЯБВА ДА СЕ ИГРАЕ ПАНЕВРИТМИЯ

До 1969 г. Паневритмията бе забранена да се играе на Изгрева и в гората. Възрастните приятели бяха правили безуспешни опити да получат разрешение от Кючуков, който бе директор на Вероизповеданията. По това време Георги Томалевски бе определен за връзка с Кючуков.

Веднъж бях в дома му и разговарях с Томалевски. Той сподели с мене своите несполуки с получаване на разрешение за игра на Паневритмията. Казах му: „Ето, имаш телефон, завърти телефона на Кючуков и му искай разрешение.“ – „Ами какво ще кажат другите?“ – „Другите нали искат да играят Паневритмия? Ето, аз решавам въпроса. Върти телефона и получи разрешение!“ Той ме изгледа изпитателно, вдигна слушалката и набра телефона на Кючуков. С един дипломатичен тон Томалевски каза на Кючуков, че днес толкова хора играят физкултура по градини и паркове, а Бялото Братство има такава гимнастика дори и с музика, и защо да не се играе, когато на никого това няма да пречи. Доводът беше основателен, и Кючуков му разреши. Томалевски не вярваше на ушите си. Накарах го, и на следващия ден той отиде и взе писмено разрешение.

След няколко дни започнаха да играят Паневритмия в гората. И вместо всички да бъдат доволни, веднага се изпокараха кой да ръководи и кой да разяснява как се играе Паневритмията. А те всички бяха станали на стари дядовци и баби, и вече не я играеха така, както по младите си години. Бяха възрастни, смятаха, че я играят правилно, но не се виждаха. Другите, които ги виждаха, ги критикуваха и искаха да ги поправят, но те не позволяваха никакво вмешателство отвън. Ставаха скандали, понякога се спираше Паневритмията. И когато научавах това, аз съжалявах, че съм се намесил, защото години след това аз бях този, който описа историята на Паневритмията и задвижих въпроса за нейното изучаване от едно помладо поколение. Аз бях този, който издиктува публикувания протокол [Виж „Изгревът“, том I, с. 628–631, „Изгревът“, том I. 2. изд. 2011, с. 726–729.]. Така че случайни неща няма.

От цялата играеща се Паневритмия имаше една-две сестри, които я играеха така както трябва, както и един-двама братя, макар че бяха възрастни, но бяха запазили своята подвижност.

Един от тези, който я играеше така както трябва, бе Петър Филипов. Той не само я играеше правилно, но имаше плавни движения, и освен това я играеше като стъпваше на пръсти. Лично аз досега не съм виждал някого да изиграе цялата Паневритмия на пръсти, като стъпва първо на пръсти и след това на останалата част от стъпалото. Лично аз не мога да направя и три крачки на пръсти, не съм устроен така. А Петър не само я играеше така, но той ходеше също така на пръсти, така както Учителят е показал да се ходи, както е описано в беседите му.

Учителят е препоръчвал да се ходи на пръсти, а не човек да поставя първом петите си и тогава да пристъпва, понеже се образува сътресение на гръбначния мозък.

Но думите на Учителя са едно, живота на Учителя е също едно голямо Едно, но друго е изпълнението на Неговите последователи.

Но Петър Филипов бе успял вероятно след дълга работа върху себе си. Той не стъпваше по поляната като другите, а като че ли стъпваше по върховете на тревите и не се докосваше до земята. Това е само едно

сравнение, но цялата му походка беше хармонична между ръце, крака и тяло, а движенията му бяха красиви и хармонично изработени. Наблюдавах го тогава и му се учудвах как е възможно такова постижение. По онези години аз бях млад и се занимавах активно със спорт и знаех колко усилие, време и воля бе необходимо да се сдобие човек с такова учение. И за тази походка на Петър и играта на Паневритмия, бе образец как трябваше да се върви и да се играе. За мен бе удивление, а за другите бе завист. Те смятаха, че това е поза от него и позиране. За тях може би беше така, но за мен беше постижение, макар че понякога подчертаваше умението си да играе и ходи както трябва. А какво лошо има в това? Нямаше нищо лошо, а бе само пример за подражание.

Но случи се така, че след някоя и друга година по време на работата си, някаква голяма ваза от мрамор, тежаща около 200 кг., пада върху десния му крак и счупва бедрото му. Направиха му две операции, заковаха го с пирон, сложиха му планка и след 6 месеца кракът му беше станал 15–20 см. по-къс с течение на времето. Ходеше с бастун и куцаше като инвалид от войната.

Наблюдавах го и го питам: „Как стана това?“ – „От непослушание! Не послушах. Бях предупреден да се махна от тази работа. Не послушах и бях наказан.“ Да, той бе наказан. Но това не бе причината. Според мен причината бе друга и той трябваше да заплати за отклонението си. За причината не искам да говоря, защото само аз си я знам. Но пред очите ми куцаше онзи човек, който на времето не вървеше, не ходеше, а като че ли се движеше безшумно върху стръковете трева без да ги сгази и стъпче. Завидяха му на походката, завистта бе толкова голяма от неговото постижение, че дойде време съвременниците му да го видят да куца с бастун в ръка. Не зная какво са мислили, какво са сравнявали и какви заключения са правили. За Петър това премеждие бе последица от непослушанието му, че не е преустановил работата си. За мен беше също последица от друго непослушание – предизвика други сили да го ограничат и завържат, за да не прави бели.

Искам да споделя една случка от Паневритмията на Рила. Когато се правят „Лъчите“ и бройките са строго определени, когато двойките трябва да бъдат в строго определено число. А тогава тези двойки произволно се подредиха, и не отговаряха на определения брой. След свършването на Паневритмията Петър каза: „Приятели, по време на Учителя се играеха „Лъчите“ по 12 двойки, защото 12 умножено по 12, е равно на 144. А всеки знае какво означава числото 144, което ако се прибавят три нули, дава 144 000, които са бройките на Бялото Братство според Библията.“ Всички млъкнаха, бяха съгласни с това. Но вътрешно се получи един револт, една вълна на недоволство, защо пък именно той ще трябва да им припомня всичко това. Откъде на къде, именно той? И защо той? А това, което бе казал Петър, бе вярно. Но на следващия ден те продължиха да си играят Паневритмията пак така, като че ли я играеха напук на Петър. Но това бе Паневритмия, дадена от Учителя, и техните прегрешения бяха пред Учителя и пред Бялото Братство. И за това се отговаря. Всеки сам за себе си отговаря пред Учителя и пред Бога.

1.9. ПЕТЪР И БРАТСТВОТО

Петър Филипов имаше качества за ръководител, и ако си беше останал в Русе и да не идва в София, щеше да свърши много повече работа. Той идва в София, купи си място на Изгрева от Васил Славов, като Петка Краева от Русе му помогна с известна сума. Мястото беше закупено на негово име и на брат му. По-късно слушах да го обвиняват, че уж бил заграбил чуждо място. Това не беше вярно. Петър в материалните работи беше изключително честен. Построи си хубава къща, като отначало построи половината, поради липса на средства, а по-късно я изкара.

Идвана Изгрева след заминаването на Учителя. Напуска Русе, понеже е бил дисциплинарно уволнен от предприятието, където е работил поради спречкване с ръководството. Същото лято се качва на Рила на езерата, а есента се приземява на Изгрева в София без да се връща повече в Русе. Настанява се първо на палатка на Изгрева, същата с която е бил на Рила, а като се застудява, бива подслонен в бараката на Гена Папазова. Така той успява да се закрепил на Изгрева, а работи като изкопчия тежка физическа работа. От сладкар с меки и нежни ръце, вече работи с кирка и лопата, и ръцете му загрубават и ръцете му пускат мазоли.

По-късно влиза в бригадата на Борис Николов и работи като мозайкаджия дълги години, и на тази професия се пенсионира. Взима дейно участие в живота на Братството и знаеше много неща, именно събития, факти и лица за онова време. Можеше да разказва увлекателно, да свързва събитията и фактите с окултните закони. Аз лично в последните години настоявах да запиша всичко, което той знаеше, но той отказа, понеже в онези години както той, така и останалите около него бяха попаднали под знака на голяма заблуда, според която всичко онова, което се върши около тях не е от значение. Така той пропусна времето си, когато можеше да изнесе факти от историята на Братството, понеже познаваше учениците от времето на Школата. Но вината е лично негова.

Той берешил да се изявява като ръководител във всички направления: да дава пророчества, да дава поучения, да посочва събития, да разглежда лични съдби, да направлява. И всеки един последовател на Учителя искаше да бъде подобен на него. Но Учителят е едно, а човекът съвсем друго нещо. Така Петър се заблуди, извърши някои окултни нарушения на Школата, премина през прекеждия, накрая се дойде до драматична развръзка и раздяла с Борис Николов, и след това небето го прибра много рано. Пълен провал по всички линии.

През време на процеса през 1957/58 г. срещу Братството застава на страната на Борис, защитава, убеждава, прави много постъпки при различни институции за легализиране на Братството и за отменяне присъдата на съда. Без никакъв резултат. Аз лично съм виждал тези документи.

Когато Борис Николов е бил задържан от Милицията във връзка със следствието, при него били оставени някои вещи на Учителя: златен часовник, верижка и някои други неща, обозначени в протокола в том III на книгата „Изгревът“, с. 222. Борис признава, че вещите са в Петър Филипов, и Милицията идва и ги прибира в присъствието на Борис Николов, като са отговаряли по описа.

В неговия дом бяха оставени да се съхраняват много вещи от Изгрева, поради липса на място. Чрез него се съхранява оригиналната цигулка на Учителя. Историята е описана в „Изгревът“, том II, с. 262.

Той съхраняваше големия братски хармониум, който на времето бе откупен от Галилей Величков чрез заложната къща, и в разстояние на 25 години бе в неговата стая. По-късно, през 1987 г. Савата /Сава Симеонов/ успява да го прехвърли от племенника на Петър Филипов, който искал да го продава, но му го отстъпил, понеже Савата му направил някаква мозайка. Този хармониум беше прехвърлен в дома на Ина Дойнова със специално разрешение от Борис Николов, понеже на времето той лично го е закупил. В неговия дом се пазеха много дрехи на Учителя, за които се грижеха няколко сестри, да ги изнасят и проветряват, за да се съхранят.

Борис влиза в затвора и Петър организира помощ за Борис, като всеки член от бригадата наброяваща десетина човека е отделял по 5 лв. два пъти месечно. А 5 лв. тогава бяха много пари, и с тях можеше да се купи 3 кг. овче сирене. Сумата е събирана от Петър и е била предавана на Мария Тодорова, а тя с тези пари е купувала продукти и ги е носила в затвора, когато той вече е работил на различни обекти.

Веднъж Петър е направил основателна забележка на Мария, защото Борис и Мария по начало не правеха разлика между много и малко пари, защото през тях са минавали много пари, и особено Борис е бил с широки пръсти и е пръскал пари за чудновати неща. Мария се разсърдва и спира да взема от него пари. Петър е в съдействие на Мария и на Борис, но тя го отблъсква и отстранява поради това, че Петър е искал да заеме опразненото място от Борис и да стане ръководител на Братството. А Мария пазеше Борис и мястото му. Била е драматична развръзка, която ми е разказвана от Мария с най-големи подробности.

Лично аз съм присъствувал и виждал как Петър Филипов с болка разказваше за много грешки, допуснати от възрастните братя, знаеше причината за недоразуменията, и цитираше факти и събития. Но не пожела в онзи момент да ги запишем, макар че няколко пъти съм ходил тайно с магнетофон при него. Петър държеше за Делото и Словото на Учителя и очакваше да бъде допуснат от Борис за съратник, но Борис го държеше настрана, както правеше и с всички други. Пазеше мястото си само за себе си, така както постъпва един крал или един цар. Нямаше никаква разлика, макар че това беше Школата на Учителя и това поколение наследи от Учителя Словото му и парични средства, които пропиляха.

Петър беше огорчен от много братя и сестри, от много факти и събития, макар че се раздаваше изцяло. Като видя, че нищо не може да направи, накрая създаде една група от десетина човека, с които работеше. Посвети много време на астрологията, по едно време почна да композира песни и обучаваше групата си да ги изпълняват, а тази група бе трън в очите на останалите, и полека, полека се отклони от пътя на Школата.

Учителят е завещал в бъдеще да се работи по групи. Тези групи имат три задачи: **Първата** е да четат и проучават Словото на Учителя.

Втората задача е да пеят песните на Учителя и

третата задача е да работят с онези методи, които Учителят е оставил като методи в Школата.

Само тези групи и ръководители имат бъдеще. Ако тези ръководители събират последователите на Учителя, за да се изявяват като личности и индивидуалности във всички направления, то това е отклонение от Школата на Учителя. А Петър точно това направи. Отклони се, и след това

бе прибран от небето по-рано след драматични събития както за него, така и за останалите, които го заобикаляха. Остана поука. Затова и се разказва от мен.

1.10. БИТ И ОБХОДА

Аз заварих възрастните приятели в една възраст, когато бяха преди заминаването си от този свят. Бяха около 60–75 годишни. Повечето живееха сами и бяха се запуснали, и там където живееха, понякога имаше безпорядък. Рядко бяха онези, които бяха изрядни. Имаше един Тодор Стоименов, беше инженер, а бараката му бе изрядна, чистота. Но после го преместиха и той влезна в друга възраст и се запусна. Понеже получи апартамент, преписа го и се намериха хора да го гледат заради апартамента. Това бе добро разрешение.

Петър Филипов беше образец за подреждане и подържане на бита си. Той имаше голяма, хубава къща, имаше овощна градина, която раждаше различни плодове и за която се грижеше усърдно. Дори лично си правеше разсада за зеленчуковата градина, и по-късно го разсаждаше в подготвените лехи. За да се изкара зеленчук от такава градина бе необходимо и естествена тор, която се закупуваше, и като прибавим и вложените време и сили, то на окултния ученик не му остава време за работа върху себе си. Той имаше добра пенсия за онези години.

Стаите на къщата му бяха хигиенични, поддържаха се чистота и през прозорците влизаше много светлина. Всеки, който влизаше, си събуваше обувките и нахлузваше пантофи или чехли. Не бяха малко на брой, понеже бяха много и посетителите. Петър седеше пред едно голямо писалище, което бе предназначено като за академик или писател. Посетителят биваше поканен на един стол, който бе по-нисък, така че Петър го гледаше от по-високо от своя стол. На мен ми беше много неприятно да ме гледат от високо. Поставяше ме в подчинено положение.

Той беше по професия сладкар, и при него съм ял най-хубавите сладкиши и направени сиропи от ягоди и вишни. Той готвеше хубаво, и можеше да направи различни видове ястия. Опитвал съм неговите супи и различни буркани с компоти, лютеници и туршии. Имаше голямо, хубаво мазе, а столовата – кухня бе в приземния етаж. Там обядваха и гостите.

Не можеш да бъдеш ръководител на група, ако нямаш условие за това – голям дом, подредени стаи и изключителна вътрешна организация. В отношенията си към членовете на групата си беше много строг и взискателен. Неговата строгост според мен граничеше с диктаторство. Аз лично съм наблюдавал как при неговите забележки членовете от групата потреперваха. Наблюдавах и виждах, че повечето от тях са медиумични и в тях влизаха разни странични влияния, които разстройваха работата на Петър. Затова той биваше строг. Така той респектиреше духовете. По тази причина аз го наричах „белия диктатор“ в себе си.

Когато аз го срещнах в дома му, винаги през лятото биваше с бяла риза и бял панталон. На Паневритмия на Рила също биваше в бяло, така както бе прието. Аз го заварих с бяла коса, с бяло лице и беше образец на бял брат. Другите го уважаваха, почитаха го и го възприемаха като много издигнат брат. Облеклото му беше винаги чисто, ходеше със светло сиво облекло. Колкото пъти съм го сварвал, винаги биваше чист и тялото му не миришеше както на останалите възрастни братя. Той три пъти седмично ходеше на минералната баня в Панчарево сутрин рано, така че биваше

първ в чистия басейн. Веднъж се обърна към мен, и ми каза: „И твоето тяло мирише!“ – „Като на пръч ли?“ – „Като на пръч.“, отсече той. Аз тогава бях млад, живеях на квартира, и можех да се къпя само един път седмично на градската баня. Перях си сам и се обличах прилично. Когато отивах на Рила, аз обличах един изтъркан екип, за да си пазя другите дрехи, и Петър ми направи забележка: „Ти не разбираш ли, че обиждаш съществата тук с твоите дрехи?“ Не бях мислил по този въпрос.

Не съм виждал друг човек от неговото поколение да се стреми да подражава походката на Учителя като него. Стъпваше на пръсти и след това на цялото стъпало. На неговия бивак на Рила имаше всичко, което бе необходимо за лагериране. Той имаше предварително подготвен списък и чрез него се зареждаха, за да не се пропусне нещо. А когато излизаха на Витоша, там където отсядаше, на неговото място имаше чистота и порядък. В неговата раница имаше всичко. Можеше да посреща гости, да ги почерпи и да ги изпрати. А това се качества, които не всеки може да притежава. Удивявах се от енергията му и издръжливостта му. В сметките си бе точен, и приживе никого не завлече. Стремеше се да има чисти отношения с хората, които го заобикаляха. Ако беше останал в Русе, с тези негови качества, Братството в Русе щеше да се съхрани дълго време, защото той имаше качества да ръководи и обединява. Но тук в София нещата взеха друго направление, което никой не очакваше.

24.10.1988 г.

1.11. СПИРИТИЗЪМ

Първите сподвижници на Учителя Дънов от началото на века са представители на интелектуалните среди – чиновници, учители, адвокати, хора завършили гимназиални и висши училища. Мнозинството от тях са били спиритисти – едно модно течение. Учителят се е намесвал последователно и много внимателно, особено, когато е трябвало да ги спасява от духовете. Постепенно Учителят ги насочва към изучаване на Евангелието и по-късно им изнася беседи. Но независимо от всичко, те се занимават със спиритизъм до края на живота си.

Да се подчиниш на духовете, това е най-голямото нещастие, което може да сполети човека, защото това са изостанали души, взимайки ролята на видни личности, за да могат да заинтересуват слушателите, и от там да черпят от жизнените им енергии. Според Учителя заслугата на спиритизма е, че трябва да покаже, че съществува невидим свят.

Вторият етап от спиритическото нахлуване в България бе, да се организират спиритически групи. На Изгрева също са съществували няколко спиритически групи, въпреки неодобрението на Учителя, защото духовете са отклонявали учениците от Школата. Понякога Учителят е запитвал: „Ами какво ви казаха днес духовете?“ И те са разказвали с охота. Учителят ги е изслушвал, и е правил понякога забележки както към тях, така и към духовете, които са ги разигравали. Но кой да слуша? Те са създавали много големи проблеми на Учителя, защото са искали да отклонят учениците от Школата, и вместо Словото му, да представят материалите от спиритическите сеанси като Божие Откровение, а това е една заблуда и една лъжа.

Следващото поколение последователи идват след 1930 г. Те завариха Школата на Учителя, но доживяха 1945 г., както и 1957 г., когато външната

форма на Изгрева изчезна, и когато Словото на Учителя бе унищожавано от властта. Мнозина от това поколение се опитваха да създадат групи, и се занимаваха едни с астрология, други със спиритизъм.

Една от групите, бе на Петър Филипов. Той бе своеобразен медиум, и отначало в неговата група са влизали няколко сестри от времето на Учителя. Правели са протоколи, и са слушали какво ще им каже невидимия свят чрез устата на Петър Филипов. Започват да се дават различни откровения, като онзи, който дава откровенията ги представя, че са дадени от Учителя. Всички са били впечатлени от необикновеното преживяване. Това продължава години, като членовете на групите се сменят. Едни си отиват, други идват.

Някои от възрастните приятели бяха посетили групата му, и особено Никола Нанков бе много разгневен: „Това е спиритизъм, и ние нямаме нищо общо с неговата спиритическа група.“ Аз също виждах, че това е спиритизъм, и че това не е пътят на последователите на Учителя. Техният път е на изучаване Словото му, и на приложението му в живота. Друг път няма.

Петър Филипов бе подложен на гонение от властите, заради това, че неговата група продължаваше да работи в домът му. Те не знаеха с какво се занимава, но го гонеха по височайша заповед. Всъщност небесните и земните власти го гонеха заради спиритизма му, понеже чрез него се отклоняваха последователите на Учителя от Школата на Бялото Братство.

А Школата на Бялото Братство е Словото на Учителя Петър Дънов.

24.10.1988 г.

1.12. ПЕСНИТЕ НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Петър Филипов имаше астрологически познания, за които лично мога да твърдя, че бяха на една академична висота, защото имах възможност да слушам по начина, по който той разглеждаше моята небесна карта /хороскоп/. Това бяха знания, които не може да се получат от една обикновена студия, а беше едно прозрение, което аз лично сравнявах с наличните факти и с онова, което знаех. Преди това аз бях преминал през всички действащи астролози на Изгрева, и много добре знаех кой какво можеше. Петър Филипов бе един **астролог от висша класа**. За това ще се спрем по-късно.

Що се отнася за неговите пророчества, и то за онези, които се отнасяха за дадени хора, бяха достатъчно точни. Това много разгневяваше възрастните приятели, които негодуваха срещу Петър, че заради тези негови качества, около него се събираха младежи и го обвиняваха, че прави група в Братството, което не бе позволено. През времето на Учителя е имало няколко такива групи, които са се разтуряли, като първо ръководителите им са заплащали чрез живота си за своето отклонение от Школата на Учителя. Аз бях заварил много такива „данъкоплатци“, и проследих до края пътя на отклонението им, което завърши с пълен крах.

Но що се отнася до събитията от исторически порядък, Петър беше приблизително точен толкова колкото и далновидността на всеки държавен политик. Но за дадени факти правеше пропуски. Може би беше подвеждан от духовете.

Петър Филипов в един етап на неговата дейност започна да дава песенно творчество. Всеки може да твори песни по всяко време. Петър казваше така: „Дойде едно същество и ми изпя една песен.“ Който е запознат с творческия акт било в слово или в песен, знае много добре, че от нищо не се получава нещо, и че не може да се измисли от нищо – нещо.

По това време аз работех с Галилей Величков, който бе цигуларят в Младежкия окултен клас по времето на Учителя, и който знаеше целият репертоар на песните на Учителя, и сподели с мен, че понякога Петър изпява мотиви от Учителя без да знае, че са от Учителя, а смяташе, че са давани чрез него от светлите същества, които го посещават в домът му. Галилей няколко пъти му е доказвал, че това са мотиви на Учителя, поради което са се пораждали конфликти между тях. По това време Галилей Величков посещаваше дома на Петър Филипов. Но за някои песни Галилей твърдеше, че са наистина сполучливи.

Галилей бе против това някои приятели да създават песенно творчество, и да привличат около себе си онези, които са изпратени в Школата на Учителя от Невидимия свят, и по този начин да ги отклоняват, за да ги карат да изучават тяхното творчество, да ги изпълняват и по този начин да изместват песните на Учителя. Даваше ми примера с Марин Камбуров [виж „Изгревът“, том VI, с. 223–241, снимка № 39 и снимки в „Изгревът“, том XXII от № 39–41] от Прослав – Пловдивско, който имаше създадени около 200 песни мелодични, но толкова наивни в тоналност и в текст, че би било обидно да се изпълняват в Школата на Учителя. Но което бе най-чудното, тези песни мнозина ги харесваха и ги пееха, а песните на Учителя оставаха настрана. Аз лично споделях това становище на Галилей Величков, и смятам, че всеки е свободен да има творческа изява на неговия творчески дух, но същия човек няма право да поставя това свое творчество пред песните на Учителя с цел да заангажира последователите на това Учение с неговите песни. В крайна сметка това е отклонение от Школата.

Аз лично съм слушал как Марин Камбуров изпълняваше своите песни. За мен те не бяха духовни песни от онова поле, от което са свалени песните на Учителя. Те бяха песни на онези души, които са от веригата на Марин Камбуров, и задоволяваха техните потребности. В това няма нищо лошо, това е лично творчество. И то има право на изява и на публика. Но да се поставя в едно с песните на Учителя е кощунство и нарушение на окултните закони на Школата.

Аз лично съм слушал песните на Петър, как той ги изпълнява. Не можах да ги възприема по начина, по който той ги изнасяше, пееше и съобщаваше, че са донесени от светли същества, от небесните висоти. Слушал съм ги и в хорово изпълнение от неговата група. И тях не можах да възприема. Но песните на Учителя ги възприемам и изживявам като пряко общение с Божествения Дух. Веднъж той ми даде една касетка, и ми каза: „От едната страна съм записал мои песни, а от другата страна съм записал братски песни. Правя го това, за да не ме упрекнат, че давам само мои песни.“ Неговото песено творчество е записано и прехвърлено на нотен текст. То е запазено и ще бъде обект на проучаване на музиканти, и те ще преценят в последствие стойността на неговите песни. Аз съм запознат с цялото му песенно творчество.

Петър си замина от този свят неочаквано за някои и очаквано за други.

За мен той си замина следствие на драматична развръзка от борби в Братството. Неговите сподвижници и главно Марийка Марашлиева, успяха да запазят неговото песенно творчество. Ами сега какво да ги правим? Този въпрос, трябваше да го разрешавам сам. За мен творчеството е изява на човешкия дух, а творчеството на Петър е също творчески акт на неговия дух. И в негова памет и в моето доброжелателство, още от самото начало взех решение да го съхраним и запазим. Решението го взех лично.

Бях слушал, че някои разказваха, че песните му са били давани лично от Учителя. Това не беше верно. А какви бяха тези същества, и какви полета и какви области те обитаваха и откъде носеха тези песни, това е съвсем друг въпрос. Той може да се проучи от човек, който познава Словото на Учителя, музиката на Учителя и може да даде своята преценка. Петър не беше школуван музикант, а по професия беше сладкар, а след това бе станал мозайкаджия. Аз имам една теория, според която нито един мозайкаджия от бригадата на Борис Николов, както и самият той не можаха да си свършат работата, за която са дошли на Земята. И понеже, трябва да има изключения, а това бе Методи Константинов, който бе от бригадата на Борис. Но той довърши само 50% от работата си, и други след него трябваше да я довършат.

Затова, като се запознаете с песните на Петър Филипов, трябва да знаете, че те бяха дадени чрез него от същества с които той контактуваше. Чрез песните му ще узнаете от кой свят са дошли съществата, и по тях ще съдите за самите същества. Но това ще го направи едно следващо поколение.

23.10.1987 г.

1.13. АСТРОЛОГЪТ ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Петър се занимаваше с астрология усърдно, до последните си дни. И беше добър астролог. Не зная как се е отразявал в очите на другите, които се допитваха до него, но за себе си мога да твърдя убедително, че той като астролог беше на висота. Отначало аз се свързах с него чрез Галилей Величков, а той го посещаваше често. Всеки млад човек, който се запознава с окултните науки, има особено влечение да узнае онова, което е заложено в него като капитал и качества, и още повече да узнае съдбата си. А на Изгрева имаше още ясновидци, някои се занимаваха с хиромантия, а астролозите наброяваха около десетина човека.

По онова време, към 1970 г. аз преминах през всички астролози, и много добре зная кой какво ми е казал, защото всичко съм записал и съм проверявал 25 години по-късно дали са верни тези неща.

Случи се така, че аз дадох рождената си дата на Светозар Няголов, който живееше при него, за да ми направи хороскоп. По-късно Галилей ми разказваше, че са се събрали няколко човека при Петър, и Светозар е разглеждал моят хороскоп. А както е известно във всеки хороскоп има и добри и лоши аспекти, има капитали на градеж и сили на разрушение и още много тайни, скрити и покрити. След като направили разбор, всички решили, че моят хороскоп е от лош по-лош, и че трябва да се пазят от мене като от огън. Петър мълчал през цялото време и накрая казал: „Това, което казвате може би е така, но зависи за кого е закачен. Ако е закачен за Учителя, този хороскоп така ще се завърти и промени, че ум ще ви зайде!“ Петър обяснил точно как ще се завъртят астрологическите аспекти, и всички слушали с отворени уста. – „Но, ако е закачен за другите сили,

за които говорите, ще се реализира така както мислите и тогава горко на всички ви!”

И този разговор ми беше предаден, и аз много се учудвах на неговата интерпретация. И още му се чудя. Да, беше астролог от класа! Защото това, което бе предположил и допуснал, така и стана. Аз бях закачен за Онзи, Който преобърна всичко.

Учителят в такива случаи казва: „Над всеки хороскоп стои Бог!”

Веднъж на Петър лично му разказах една невероятна опитност на един приятел – Симеон Арнаудов – Дякона (виж „Изгревът”, том VI, с. 430–433 – „Двете астрологии”), който е бил при Учителя с Методи Константинов (Методи Константинов като астролог в „Изгревът”, том XIX, с. 945–960, 960–962), който също бе добър астролог. Методи в разстояние на половин час разглеждаше хороскопа на Симеон пред Учителя. След като го изслушал, Учителят отпратил Методи навън и казал на Симеон:

„То брат, астрологията е хей такава наука!” И вдигнал лявата си ръка нагоре, и посочил към Небето. – „Трябва да се качим горе, и да разгледаме онзи хороскоп, който е горе. Онази астрология е важната, а тази тука е само блед отпечатък. Ако можеш да разчиташ небесната карта горе, трябва да направиш съответен превод долу.”

Петър изслуша внимателно моят разказ, и само след половин час аз имах възможността да чух лично от устата му как той пред останалите младежи от неговата астрологични група разказваше тази опитност с най-големи подробности, и даваше други примери от астрологията. Изнесе цяла лекция на слушателите си. Аз го наблюдавах внимателно. Накрая той се обърна към мен и ме попита: „Доволен ли си?” Отговорих му: „Доволен съм!” Друг това не можеше да стори, толкова бързо и находчиво, да преплете всичко в сложна плетеница, без да измени основната идея на Учителя.

Казвам ви, Петър беше астролог по дух, защото имаше пряка връзка с небесната астрология.

Аз по онова време бях свързан с някои хора и той взе техните хороскопи, разгледа ги пред мен, показва някои аспекти, които освен, че бяха верни, но и накрая се сбъднаха.

Спомням си, Петър взе хороскопа на Борис Николов, отвори го и ми показва някои аспекти, чрез които той имаше влияние върху някои хора и то особено жени. Една от тези жени беше моята съпруга, която беше избягала преди три години от мен, и с която още не бях се развел. Беше невероятно! Аз бях изпитал върху себе си всички събития, бях потърпевш, бях поел тежестта на целия трагичен случай, знаех коя е причината, кой бе поводът, какво се целеше чрез трети лица, действували чрез съпругата ми, и накрая разрушиха брака ни само след три месечно съжителство. Аз знаех това и бях отреагирал остро, в смисъл, че онзи, който е избягал заради други, няма право на връщане и на опрощение. Накрая се оказва, че тя бе подвластна на други.

Петър разглеждаше хороскопа на Борис и ми посочваше един аспект квадратура, чрез който аспект Борис имаше власт над някои жени, които имаха в собствения си хороскоп подходящи съчетания за въздействие. Това бе знание, и го имаше във всеки учебник по астрология. Но да го съчетаеш, да го видиш, да го съгласуваш, изискваше не само знание, интерпретация, но и вътрешно виждане на нещата. Това бяха верни неща, които ги бях проследил чрез живота си десетки години.

Така че това беше истина за мен. Петър бе астролог, който боравеше с вътрешните измерения на тази астрология и понякога разчиташе истинската небесна карта, онази, за която говореше Учителят.

23.10.1988 г.

1.14. МОЯТ ХОРОСКОП И ПЕТЪР ФИЛИПОВ

В една стенограма на Боян Боев при един разговор с Учителя, на времето Борис Николов ми прочете следното, което бе казал Учителят:

„Човек трябва да крие мигът, в който слиза на Земята и денят, когато се ражда от другите, за да не го познаят враговете му и да го погнат. Когато човек тръгне да си заминава от този свят, трябва да крие мигът, когато ще го напусне. Защото горе ще го открият духовете, неговите врагове, и ще го оберат и ще оберат всичко онова, което той е спечелил по време на слизането му на Земята. В един човешки живот човек придобива добродетели и печели качества, които стават обект на кражба в Невидимия свят от духове—крадци.“

Ето защо не е позволено човек да размахва на шир и на дълж своята Небесна карта или своят хороскоп насам-натам. Но понеже Петър Филипов разгледа моят хороскоп, и аз рано или късно трябваше да дам неговите тълкувания. Сега е момента да сторя това. Освен това, това е мой път и аз мога да изнеса някои моменти и факти от моя живот, които отговарят на някои аспекти от гледна точка на астрологията, намиращи се в моя хороскоп.

Петър седеше на бюрото си, а аз съм със събути крака, по чорапи, нахлузил дадени ми търлици от Петър и седя на един стол с извезана възглавница. Той говореше, а аз записвах внимателно. Петър се спря, погледна ме учудено и се усмихна доволен, че аз записвам. Оцени, че аз възприемам всичко казано от него. Започна бавно да говори:

1. „Ти имаш два брака.“

Запитвам го: „А защо два брака?“ Той ми показва защо и откъде на хороскопа. Аз се съгласих и кимнах с глава. Беше верно.

2. „Ти имаш едно дете – момиче.“

– „А защо момиче?“

– „Това е свързано с пети дом, който е с женски знак, а на теб пети дом е в знака Телец.“ Да, аз имах дете – момиче. Това беше верно.

3. „Твоето Слънце е в 3 дом, който е в Овен, и прави тригон – 120° с Луната, която е в 11 дом в знака Скорпион, като Слънцето прави тригон с Плутон в 8 дом, който е в знака на Рака, който е дом на съхранение и тайните. Особено при теб е важно, че е в знака на Рака.“

Освен това, при теб Слънцето е в знака Риби в последния градус, а единият крак е в Овен, а Плутон е в знака на Рака и Луната е в Скорпион и показва, че не случайно в 8 дом е Плутон и в знака на Рака.

В 8 дом се намира Плутон при теб, а при Учителя е Слънцето в 8 дом в Неговия хороскоп.

Значи Словото на Учителя се намира в Рака, което е при тебе в 8 дом. Това значи, че ти си човек на Учителя. Само човек на Учителя може да притежава тези неща. Можеш да пазиш равновесие.“

Това, което каза Петър, беше верно. Тук той потвърди нещо, казано от него преди 15 години, когато ми бяха разглеждали хороскопа колективно. – „Важното е за коя верига е закачен Вергилий. Ако е закачен за Словото на Учителя, хороскопа ще му се промени по друг начин.“

Аз бях запомнил всичко това, но Петър го беше забравил. Малко ли хора бяха ходили при него? А тук той доказва пред мен чрез данните на хороскопа ми, че аз бях закачен за веригата на Учителя.

И тук беше заложена моята програма за съхранение Словото на Учителя. А това беше моята лична програма, дадена ми от Учителя още в самото начало, когато аз се добрах до тези идеи, и когато Учителят лично ми се яви на видение и ми изнесе и нареди моята програма още през 1969 г.

Това за мен не беше Откровение, което чух от Петър, защото аз го знаех отвътре, но това беше блестящо Откровение за него, защото само онзи, който можеше да се добере до Висшата невидима астрология, която се намира в Невидимия свят, можеше да изрече тези неща. Това, което каза Петър, беше верно. И дано мога да си изпълня заложената програма в хороскопа, защото това беше програма, с която бях дошъл тук на Земята, и да се родя тук в България.

Дано ми дадат сили и време да си изпълня програмата.

4. „Венера и Меркурий са в знака на Меркурий в 4 дом, и са в съвпад, а те са много огнени.

Освен това твоят Марс е в знака на Телеца в 5 дом, който е още по-огнен.

Това означава, че имаш за задача за обуздаване на човешката природа, да се обуздава чувствената човешка природа. Да се контролира половата енергия, както и другите енергии. Това ти е задача.“

Да, това беше верно, и това бе моя задача. Откакто влезнах в това Учение, а това беше 1967 г., а истинското ми влизане го смятам 1969 г., когато във Видение ми се яви Учителят и ми даде моята програма. Тогава си бях обещал, че няма да се докосна до жена. Издържах 10 години в пост и молитви. Докоснах се до съпругата си през 1980 г., когато имах три месеца брачен живот с нея, от което се зачена дете и се роди през 1981 г. Съпругата избяга от мене, и тогава се зарекох да не се докосвам до жена. И сега е 1995 г. и аз съм си удържал на обещанието си.

Сега е 2013 г. и съм удържал на обещанието си!

Имах тази задача за разрешаване в хороскопа си.

Петър Филипов ме погледна и каза: „Ти знаеш ли, че аз непрекъснато казвам на младите: „Не живеете полов живот!“ А те не ме слушат. А те живеят полов живот, и изразходват енергията си в друго направление. А когато дойде време да работят духовна работа, не могат – нямат енергия в себе си. Те са я изразходвали като полова енергия. А да не говорим за връзките, които са направили с другия пол и са се обвързали с въжета. Едното с другото не върви – или горе, или долу.“ Аз кимах с глава, бях съгласен, а и това бе верно.

5. „Юпитер е във 2 дом в знака на Водолей. И той ти прави квадратура с Луна, която е в 11 дом, и едновременно Юпитер прави със Сатурн 46° в 3 дом.

Това означава, че с материалните работи си на загуба и ще ги даваш за приятели от 11 дом, които са в знака на Скорпиона и за Сатурна, който

е в трети дом и ще даваш парите си и за Уран, който прави квадратура от 5 дом, т.е. с женитба ще харчиш пари.

Материалните работи при теб са на изпит."

А това беше също верно. Обикновено аз потвърждавах, че това е точно така. Искях да го охрабря, че се е закачил на точна вълна и говори онова, което вижда и онова, което Небесният астролог му диктува за мен. Петър ме посъветва:

"По-добре давай материалното и материалните средства доброволно, отколкото да ти ги вземат."

И точно това аз правех. Аз жертвувах всичко за Идеята, за Словото на Учителя и за Школата му – сили, време и пари.

6. „9 дом при теб е в знака Дева – имаш далечни пътувания. Особено при теб Нептун е в 9 дом, имаш пътуване по въздуха, но не е сигурно, защото Нептун и Слънцето при теб са в опозиция. Ще се молиш и ще искаш закрилата, особено, когато напуснеш България."

Да, аз след един месец, трябваше да пътувам със самолет на 3 000 км. по въздуха. Отивах да работя в Либия като лекар. Петър продължи:

"Дава ти се задълбочаване в окултните науки от Нептун, който е в 9 дом, който е в знака на Дева."

И това беше верно.

7. Имаш много къси пътувания, понеже Меркурий и Венера са в съвпад в 4 дом в знака на Овена."

Да, аз ежедневно пътувах 60–70 км от София до Своге, където работих там 20 години. По-късно работих в Бърза помощ, и през ден пътувайки по улиците на София от единия край до другия, пропътувах около 200 км. на едно мое дежурство. Така че късите пътувания продължават и до днес.

8. „Важно събитие. В 9 дом при теб се намират две големи новооткрити планети за астролозите. Едната е Посейдон, която обикаля около Слънцето, и е най-духовната планета, а тя е в съвпад със зенита ти. А втората планета, която се намира до Посейдон е планетата Аполон, която е също положителна планета и която ще те закриля."

Аз стоях като втрещен! А защо ли? Тези две планети не бяха обозначени в старите учебници по астрология. А Петър следеше всички новости в астрологията. Беше се запознал с Хамбургската школа по астрология, и бяха му я превели на български. Той я беше разучил и работеше по нея. И така беше изчислил къде се намират тези две планети в моя хороскоп, и беше разтълкувал за Посейдон много точно. Но когато спомена за Аполон, аз само се втрещих, отворих уста и не можах да продумам дума. И не казах нищо. Направо занемях! А защо ли?

Още през ноември 1969 г., когато Учителят ми се яви във видение, тогава ми каза неща, цяло посвещение, че аз съм свързан с Аполон.

Тогава Учителят ми каза: „Ти си главния жрец на храма на Аполон."

Каза ми и други неща, които не споменавам.

А тук Петър показва планетата Аполон, че се намира в 9 дом, и то в знака на Дева. Аз си замълчах пред Петър, и сега му се учудвам и се възхищавам на това негово прозрение. Досега той не ме познаваше, но в този ден той ме опозна и видя кой съм. Неговите люспи на очите паднаха и той видя кой е човекът, който седи пред него благодарение на неговите

астрологически познания, и за това, че му се отвориха очи за Небесната астрология, която е скрита за обикновените астролози.

9. „За твоята работа ще ти съдействува планетата Вулканус, която при теб е в Близнаци и ще ти дава много енергия, а той е в тригон с твоя зенит.”

И това беше верно – имаше моменти, когато се изразходвах физически и психически, и за няколко часа у дома се възстановявах много бързо, и можех да извършвам продължителна работа при голямо съпротивление и напрежение със стиснати зъби. Това го бях проверил лично. А тази нова планета Петър я извади от неговите познания по астрология.

10. „В 8 дом е планетата Цойс, една планета, която ще те ръководи за работата ти. А в 8 дом при теб Плутон е в Рака, където е Словото на Учителя, където се намира Слънцето на Учителя.”

Наистина, в моята работа винаги съм свързан и направляван от моят Ръководител, която връзка е точна, непосредствена и безотказна. И тук Петър бе точен.

11. „Лошите планети: При теб е Кронус, която е в съвпад с Уран в 5 дом, която ще утежнява, умъртвява възможността ти за продължение на рода ти. Да, тук ще имаш много неприятности с продължение на рода ти и много проблеми за разрешаване.”

Това го знаех, и събитията, които се развиха след това показваха всичко това.

А в 5 дом бе Марс и Уран, които бяха в съвпад в знака Телец, и които правеха опозиция на Луна в 11 дом в знака Скорпион.

Тук бракът бе на изпитание и предстояха неприятности с бащи и деца, такива, които имах и които ще имам в бъдеще. Тук грешка нямаше от Петър.

12. „Планетата Хадес е в 3 дом и отношенията ти с близките ти те води до поражение в домът ти. От далечно минало е, трябва да ги разрешиш и да свършиш с тях в този живот.”

Това беше верно. Освен това Слънце и Сатурн бяха в съвпад в Овен в 3 дом, и имах драматична кармична развръзка в дома ми. Накрая с родителите ми се разрешиха нещата чрез Божиите неведоми пътища, но след като реших да се посветя за Делото на Учителя. Учителят го разреши, а преди това моите родители сами решиха да ми съдействуват финансово и материално, съзнавайки, че го правят за Учителя Дънов.

13. „Имаш един аспект Слънце от 3 дом тригон с Плутон, който е в 8 дом, и друг – Слънце тригон с Луна в 11 дом. Това е изработено от хиляди години. Този аспект се образува от хиляди години и остава вечно.

Небето те е изпратило да свършиш тази работа, която работиш. Друг не може да бъде изпратен. Аз познавам всички и на всичките хороскопите съм проверил. Друг такъв хороскоп като твоя няма!”

Петър не знаеше каква е моята работа и с какво се занимавам. Само се досещаше. Но в този момент очите му се отвориха и той видя каква е моята задача и работа. Това бе просветление за него и цяло посвещение. Същото се отнасяше и за мене. Но аз го знаех и за пръв път го чувах с доказателства чрез астрологическите аспекти, които имах в своя хороскоп.

Петър ме погледна утвърдително, посочи хороскопа и след това мен и каза: „Ти ще свършиш тая работа!“ Аз знаех каква е моята работа. Той също знаеше каква е тя. Преди една седмица аз бях случайно засегнал мимоходом онова, с което трябва да се справя с Петър, но сега той бе категоричен. Пред него на стола седях аз самият, а моята астрологическа карта бе пред него на масата. Той не можеше да се излъже в астрологическата ми карта. Той знаеше, че аз не съм астролог. В мен можеше да се излъже, но не и в астрологическата карта. Аз седях и го гледах, слушах го и това, което ми казваше, беше потвърждение на думите и задачата на Учителя, поставена към мене още през 1969 г. А сега беше в този момент месец май 1983 г. Вие смятате ли, че това нещо е случайно?

След този разговор Петър се успокои, беше повярвал в мен и вече не ме гледаше изпитателно и подозрително. За него аз бях един от онези, които бяха изпратени да свършат една работа. Аз не му бях съперник. Аз бях работник на Учителя.

Освен това аз имах един аспект между Уран от 5 дом, който правеше тригон с Нептун от 9 дом, което означаваше хилядолетна връзка между висшият Божествен Разум и висшата Божествена Любов. Тази връзка бе създадена от преди хиляди години. Тази връзка между Божественото начало и човешкото начало бе заложено в мен като програма и задача, за да свърша тази работа за Словото на Учителя, която ми бе заложена в този живот.

14. За предстоящото ми пътуване през 1983 г. в Либия ми каза, че не ми е дадено пътуване, защото е за 1983 г., и между другото е това пътуване. А това беше верно. Моят духовен ръководител ми бе наредил да замина за чужбина, и аз го послушах. С това си разреших много материални въпроси и изплатих на брат си и сестра си задълженията, които имах за апартамента и за парите, които баща ми ми бе дал.

Освен това през 1985 г. в София се дойде до една голяма драматична развръзка между приятелите в Братството и те си заминаха, а аз през това време бях на 3 000 км. от България и не бях въввлечен в тази драматична развръзка.

Петър продължи:

„А пътуването ти се дава от Уран, който прави тригон със Слънце и от Сатурн, който прави тригон със Слънце за тази година 1983 г.“

А това бе също верно, и аз успях да използвам тези дирекции и да замина, защото в хороскопа си имах Уран и Сатурн в 34° и Слънце и Сатурн в съвпад, които не бяха благоприятни.

Но неблагоприятните неща бяха Нептун квадратура със Слънце, и Нептун квадратура с Меркурий. Това означава голямо затруднение. И наистина, в Либия аз попаднах в ада, в живия ад! И там се спасих само с молитви, така както бе казал Петър.

Освен това Петър ми каза, че там в чужбина Адметус от преди 5 000 години ще ми създава там затруднения, който е в съвпад с Венера в 4 дом и съвпад Меркурий в 4 дом, и който е в тригон с главата на Дракона, което означава, че мога да се справя само, ако работя духовно. И аз се спасих само, защото през свободното си време работех духовно. Там се занимавах само с изучаването на Евангелието и със Завета на цветните лъчи на светлината, и така се спасих и можах да се завърна жив.

Петър казва:

„На социалната стълба ще се издигнеш само с молитви.“

И така стана.

15. Може би онова, което ми каза бе особено ценно за работата ми:

„Ще имаш работа с жени. Духовна работа с жени, връзка с жени с духовно наследство.“

И накрая нещата натам тръгнаха и полека-лека се развиваха благополучно.

16. „Ще имаш здраве, което ти се дава от Луна тригон със Слънце и Луна тригон с Плутон. Ще имаш духовно виждане, ще имаш съновидения и ще виждаш ясно и явно на сън, защото Плутон е в Рака, където е Слънцето на Учителя.“

А в Либия аз сънувах Петър при къщата му, и цялата я заварих разхвърляна за ремонт и ме попита какво искам да ми даде. Казах му само да ми предаде неговите неща. Той ми ги даде на сън. Когато се върнах от Либия през 1986 г., няколко години след това, имах възможност да се добера до някои негови неща. Самият факт, че пиша за него, означава че се е сбъднал този сън. А след написването на този очерк за него, ще ми бъде предаден неговият личен архив от Марийка Марашлиева. Ето как се свързва астрологията с живота на човечеството.

17. „В бъдеще ще имаш връзка с млади хора – Венерини типове и Марсови типове.“

Това го запомних. Засега не съм в тази фаза на развитие и дано това се сбъдне в бъдеще, за да мога да предам онова, което съм свършил на следващите поколения за съхранение.

Към 2013 г. нямам връзка с млади хора, а само с ония, които четат „Изгревът“ – от том I до том XXVI.

18. „Имаш големи сили от Плутон.“

Да, това беше така.

19. „Опасност за живота ти идва от Нептун, който прави опозиция на Слънцето.“

Това бе верно, и няколко пъти искаха да посегнат на живота ми. Имах няколко катастрофи в Либия и в София. Виждах как влизаха духовете в насрещният шофьор, и го караха да върхлети върху нас, но в последния момент нещо ставаше и се разминавахме на косъм от смъртта.

Отначало смятах да ги опиша, но впоследствие се отказах, не исках да извиквам към себе си онези сили, които искаха моето изчезване от Земята. Отказах се!

Това беше последната ми среща с Петър Филипов. Аз заминах за Либия, върнах се оттам и не го заварих. Той си беше заминал.

20. „Небето е зад тебе и над тебе!“

По едно време както разглеждаше хороскоп ми, Петър изведнъж се промени, взе строга поза, посочи няколко аспекта в хороскопа ми и каза:

„Виждаш ли какво е написано тук? Небето е зад тебе и над тебе. В никакъв случай няма да отстъпваш! Чуваш ли какво ти говоря? Забранявам ти да отстъпваш! В никакъв случай и при никакви обстоятелства!“ Петър беше вдигнал юмрук и с него налагаше по масата – „Разбра ли ме? Чу ли

ме? Запомни ли? В никакъв случай няма да отстъпваш на тия, които са около тебе, за да си свършиш работата, за която си изпратен!”

Петър се беше променил изцяло, защото друг беше влезнал в него, и чрез него ми говореше.

Този, Който говореше чрез него бе Онзи, Който бе изпратен да ми съдейства в моят път и в моята борба. Аз водех вече борба на живот и смърт. Аз трябваше да напиша историята на Школата, и да свърша работата на онези, които не можах да си я свършат по една или друга причина.

В тая борба бях сам. Подкрепата и моят тил бяха онези от Невидимия свят. В това се убедих и ежедневно проверявам точно това (виж „Изгревът”, том XIX, с. 973–974, точка № 12, 13 и 14.).

Един астролог от Невидимия свят бе изпратен, и той влезна в Петър и чрез него ми посочи онова с което разполагам като капитали и с онова с което трябва да се справям в този живот. Задачите и проблемите бяха точно посочени. Какво по-хубаво от това?

Петър Филипов – Благодаря ти!

1.15. СВЕТЪТ НА ИСТИНАТА И СВЕТЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО

Тези два свята съществуват в човешкия живот. Ние ежедневно преминаваме през тях. И без да съзнаваме, ставаме поданици за различно време на тези два свята.

През 1972 г. Борис Николов и Мария Тодорова решиха да ме направят свой приемник. Аз тогава работех и с двамата. Знаех лично от Борис, че на Витоша на едно скришно място, в едни буркани той бе укрil архива на Савка Керемидчиева от постоянните обиски. Дълги години настоявах да ми ги покаже. Чак накрая, през 1980 г. Борис реши да ми го покаже. Аз отидох с него, придружен от жена ми, с която току що бях сключил брак, и ние пътувахме с автобус за Витоша. Слезнахме на онази спирка, която ни бе посочена от Борис и тримата се упътихме към местото. Борис ни го посочи, аз направих скица и много снимки, така че да не може да се загуби това място.

Години след това, аз исках да прибера този архив, но исках да стане в присъствието на Борис. Той все отлагаше и накрая аз не изтърпях, отворих тайника и се оказа, че няма нищо. Някой го беше прибрал. Аз бях вбесен, защото смятах, че го е свалил Борис и го е предал на други лица. В последно време той правеше подобни номера. Пригответи да ми предаде нещо, а после то изчезне, и го няма. Дошъл някой друг, и го предал на него. Слезнах в града, отидох при Борис, него го няма, и му написах едно писмо, че е лъжец и че ме разиграва. След два дена получавам писмо у дома, на което Борис пише: „Голяма заблуда! Ела при мене!”

На следващия ден съм при него, и той ме уверява, че не е прибрал нищо. Аз не му вярвам, но по едно време той казва: „Това го е направил само Боянчо” (Боян Златарев – виж „Изгревът”, том VII, с. 157–167 и снимка № 49).

Борис се вбеси от поведението на Боянчо. Намерих Боянчо в дома му и му разказвам целия случай. Той се смее и казва: „Аз ги прибрах отгоре, защото видях, че Борис те води към онова място, значи ще ги предаде на вас.”

– „Нали трябва да имате приемник? Ти и Борис сте възрастни хора, защо ги крадете, когато аз съм вашият приемник?“

– „Петър Филипов нареди!“

– „Тези неща при теб ли са?“

– „При мен са, но дадох пет-шест тефтерчета на Лалка Кръстева. Занесох нещата при нея и тя си избра тези тефтерчета.“

– „Как можете да разбиете архива? И какво общо има тука Лалка в този случай?“

– „А, тя е много верна сестра!“

– „Ще видим кой е верен и кой е предател накрая!“

Отивам при Петър Филипов, и му разказвам целия случай от игла до конец. Той разбира как са нещата и казва:

„Ще наредя на Боянчо да ти предаде всичко.“

Наистина, Боянчо предаде онова, което беше останало у него и то главно стенограми, които никой не можеше да разчете. А онези тефтерчета останаха у Лалка Кръстева до ден днешен. Ето откъде започва лъжата и измамата, и тя изгражда своя свят в който ежедневно се движат хора.

Веднъж Петър ме запитва, как така моят брак се е разтурил. Обясних му, че официално съм поискал ръката на жена ми от нейния роден баща, в присъствието на свидетел, и след три месеца брачен живот тя избяга заедно с баща си заради трето лице. Петър се усмихна и каза: „Знаеш ли, че Кралю на този стол, на който седиш, от тук ми е разказал лично, че ти си му изнасилил дъщерята, и понеже била изнасилена, нямало какво друго да прави, освен да ти я даде изнасилена.“ Аз стоях като гръмнат.

Питам го: „Може ли една разведена жена да бъде изнасилена?“ А тя беше разведена от първия си брак.

– „Та аз не бях се и докоснал до нея, докато не дойде в домът ми като съпруга!“

– „Да, вярвам ти, но недей да казваш това, което ти казвам, за да не ме забъркаш.“

Аз се възмуствах искрено, и бях много огорчен.

– „А ти, знаеш ли Петре, че преди да се ожения за жена си, Борис три години подред бе ходил в Бургас и е предлагал на Кралю и Милка, и им предлагал пари, само и само да дойде при него като съпруга. Вместо нея, по-късно дойде друга жена на същата възраст.“

Петъротново се усмихва: „Вярвам ти, че това е така. Та аз присъствувах там в Бургас, когато на гарата те се целуваха като любовници. Тя беше на 25 години, а Борис 75 годишен старец. А баща ѝ стоеше там, мигаше с очи и благославяше! Аз потънах от срам, а гражданите се възмустваха и се побутваха. Та това, което казваш е верно, защото аз с очите си съм видял всичко. Радвай се, че Небето те е отървало от една непочтеност и една лъжа! Лъжата при всички случаи е лъжа, и тя излиза рано или късно на яве. Казвам ти, по-голямо поругание, не съм виждал! Да ти бъде за урок и за обица на ухото.“ Отговарям: „Да ми бъде!“

Пред мен се бе отворил светът на лъжата и измамата. Бях прекрачил и се движех в тоя свят. И досега се движа. Горко ми! Как искам да се развържа. Но не мога. Вързан съм отвътре, вързан съм и отвън. Горко ми!“

1.16. ИСТИНСКИЯ ПЪТ

Истинския път на ученика в Школата на Учителя, е даден в Словото му. Друг път няма. Другите пътища водят към света на лъжата и заблудението.

Ето защо аз поместих няколко очерци за Петър Филипов, защото той също премина през тези два свята, но накрая се заблуди и се провали. Заблуди се в това, че смяташе, че в един човешки живот можеше да извърви онзи път, през който се минава за хиляди години.

Някои смятаха, че като са дошли в Школата на Учителя, това е последното им прераждане, и след това преминават в друга еволюция, и стават светии.

И Петър мислеше така. За заблудата се плаща с голяма цена, дори и с живот. Така, че той не написа нищо и не разказа нищо за Школата на Учителя, макар че беше цяла енциклопедия. Няколко пъти ходих с магнетофон при него, но той не пожела. Той смяташе, че ще има много по-големи условия в бъдеще, и не искаше затова да се обвързва с мен. А пък аз знаех, че е точно обратното.

Той беше добър астролог, но не можа да се ориентира в проблемите на своя хороскоп. Петър се опитваше да пророкува, къде сполучливо, къде безуспешно. На Изгрева имаше много ясновидки и ясновидци, действащи астролози и хироманти.

За всички тях Учителят беше казал: „Гледачи на ръце и гледачи на боби!“ Аз заварих на село старите баби как пророкуваха с бобени зърна. Петър се занимаваше с френология, и беше си подбрал няколко снимки, които показва, за да видя неговата еволюция. Снимките бяха от хубави, похубави, но Петър нищо не можа да реализира. Останаха само хубавите снимки. Ще му ги публикувам.

Учителят беше предал Своите песни на Школата. Те са обект на изучаване, проучаване на следващите поколения. Аз работех с всички музиканти, и зная какво представлява музиката на Учителя. Голяма част от този материал вече е публикуван от мен. Петър Филипов имаше също свое музикално творчество, и смяташе, че този, който му дава песните и мелодиите, в основата е Учителят. Но това не беше верно.

А каква е стойността на неговото творчество, това ще преценят в бъдеще музикантите. Мястото на личното творчество, се намира там, в личния и обществен живот и в света, но не и в Школата на Учителя, с цел да се измести музиката на Учителя. Ето, от тук започва отклонението. Петър бе много обвиняван и укоряван от Братството за тази му дейност. Той обяснява, че тези песни са му предавани от светли същества, изпращани от Учителя. Че песните му бяха давани, това е факт неоспорим, но от кого, това може да се провери, когато се проучава музиката му. За мен всяко едно лично творчество, има право да види бял свят, и трябва да се окуражава. И ще му ги издам!

Петър имаше заложби и качества, които разработваше, но ги насочи в съвсем друга посока. Бяха го заблудили, и така го отклониха! Окончателно.

Той имаше свещенодействие към Словото на Учителя. Виждал съм го как го чете. Присъствувал съм в домът му, когато заедно сме се молили. Той имаше молитвен дух, нещо, което съм виждал у малцина. Имаше вътрешна връзка със Словото на Учителя.

Той не беше случаен дух, той бе представител на онези души от времето на Халдей. Беше дошъл в Школата на Учителя, за да научи Новото Верую от Словото на Учителя.

Имаше моменти, когато симпатизираше на Михаил Иванов от Франция. Той смяташе, че Михаил може нещо да направи. При онези условия, при които ние живеехме, когато бе времето на Людмила Живкова, то Михаил Иванов пристигна около 1979 г. в България. Тогава Петър Филипов се среща инкогнито в дома на Дина Станчева, и в присъствието на Марийка Марашлиева. Петър бе препоръчал на Михаил да съдейства за издаването на беседите на Учителя. Какво се случи по-нататък? Мина едно десетилетие след 1989 г., дойде една нова епоха, и на свободен печат. Дойде време, когато последователите на Михаил Иванов докараха книгите на Михаил Иванов, започнаха да ги превеждат на български и да ги разпространяват в Братството. Ето, по такъв начин Михаил Иванов „изпълни“ молбата на Петър Филипов. Не беше случайно, а закономерно.

Ето така завърши и приключи още една голяма заблуда на Петър Филипов. Отклонението започва с малките величини, и накрая се идва до големия провал.

Изпитвам уважение към личния път на Петър Филипов. Но той е пример за бъдещите поколения за едно отклонение на една личност, която е съчетала в себе си достатъчно качества и дарби. Цялата беда се състои в това, че тази личност избра погрешен път.

Пътищата за излизане от Школата на Учителя са много, понеже и примамките са много за отклонението на ученика. Но за влизането в Школата на Учителя, има само един път. Той става единствено чрез Словото на Учителя, чрез неговото проучаване и прилагане в живота на ученика. Това е единствения път и друг път няма в Школата на Бялото Братство.

Амин!

Пояснение:

1. Марийка непрекъснато ми повтаряше, че трябва да се напише нещо за Петър Филипов.

2. Накрая го написах, през 1987–1988 г., и го продиктувах на Марийка, а тя го написа на пишешката машина.

3. Накрая тя остана доволна от написаното за него, и така реши да ми предаде всичко онова, което тя съхраняваше за Петър Филипов.

4. Така тя се разтовари, а аз се натоварих. Много държа да го публикувам, за да мога да се разтоваря.

Амин!

1.17. СПОМЕНИ С БРАТ ПЕТЪР ФИЛИПОВ (1987 г.)

Марийка Георгиева Костадинова

Това беше преди трийсет години, когато за първи път видях брат Петър Филипов.

Един летен ден бяхме поканени със сестра ми Иванка у брат Ною Филипов. Там сварихме, дошъл от София, брат му Петър Филипов. Аз за първи път видях такава девствена физиономия – нито мъж, нито жена. Личеше си, че не само в тоя живот, но и в предишни прераждания тоя брат е водил чист, девствен живот.

Гледа на ръцете на мене и на сестра ми, и всичко, което ми каза, беше верно.

Друг път идва в Русе в салона на братска вечеря, придружен от сестра Еленка и брат Светозар. Винаги биваше много щедър в даровете си. Всички русенци го посрещаша с голяма радост. И друг път пак с брат Светозар и сестра Еленка идва в Русе, но салонът беше вече продаден, и се събрахме у Марашлиев. Росица Марашлиева винаги е бивала много любезна домакиня, а и любезността на останалите русенски братя и сестри винаги допринасяше за добрата духовна атмосфера, и софийските гости винаги чувствуваха, че са добре дошли и желани гости.

Когато Марийка Марашлиева отиде в София и живееше у него, реших да им ида на гости. Посрещнаха ме като родна сестра, но не само мене. Една седмица бях на гости – който позвънеше на вратата, беше добре дошъл. Брат Петър беше отворил дома си за всички братя и сестри, и понеже всеки ден идваха гости, той готвеше в големи тенджери.

Брат Петър, брат Боян Златарев и сестра Марийка, ходихме на Витоша. Останах много доволна от екскурзията в планината.

Любовта му към Бога и Учителя, обичта му към ближния, бе постоянно ръководно начало на неговия живот. Така го знаех от първия момент, когато го видях, до края на живота му, на който бях свидетел, защото като се разболя, той пожела да дойде в Русе, и заедно със сестра Марийка Марашлиева, дойдоха у брат Ною Филипов.

Болестта на брат Петър беше много мъчителна, нервна, и сестра Марийка Марашлиева прояви велико търпение, голям труд и голямо себеотрицание, за да облекчи последните му страдания.

Спомени на Марийка Георгиева Костадинова
Русе

За верността на горното: М. Марашлиева

Починала на 5.XII.1991 г.

Данните, диктувани от нея на Пенка Краева, за да ги запише, са предназначени от Марийка Марашлиева – за братски архив.

1.18. ЗАМИНАВАНЕТО НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ ОТБЕЛЯЗАНО НА 40-Я ДЕН И СЛЕД 1 ГОДИНА

На 29 май 1984 година се навършиха **40 ДНИ** от
заминаването на нашия обичан приятел

ПЕТЪР ФИЛИПОВ

1913 – 1984

Остават да звучат завинаги вдъхновените му химни и песнословия
за Живата Природа. Никога няма да забравим голямото му милосърдие,
щедрост и самопожертвувателност.

Вечен мир и вечна светлина да цари по неговия извисен път!
ОТ ПРИЯТЕЛИ И БЛИЗКИ

* * *

ЗАМИНА СИ ПРЕДИ ЕДНА ГОДИНА ОБИЧНИЯТ НАШ ПРИЯТЕЛ

ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Нека всички, които го обичаха на 20 април т.г. възобновим с топло
чувство спомените си за него.

ОТ ПРИЯТЕЛИ

„Обичам Рилските простори,
по тях душата ми трепти.....
Когато Слънцето изгрява, ...
Духът ми към него лети.....”

1.19. ЗАМИНАВАНЕТО НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ ОТБЕЛЯЗАНО СЛЕД 3 ГОДИНИ

Изминаха **три години** от заминаването на нашия обичан приятел

ПЕТЪР ФИЛИПОВ

20.IV.1984 г. – 20.IV.1987 г.

Неговите възвишени мелодии и хорали винаги ще ни звучат и ще ни
вдъхновяват към Високия Идеал

ПЛАНИНСКИЯТ ЛЮЛЯК

Планинският люляк ухае.
Поляни от синьо виолетови минзухари
цъфтят край него.
Слънцето грее, чистите извори бликат,
въздухът ухае, снеговете се топят,
тревите зеленеят, плодните дървета и цветята

цъфтят, ухаят и пеят
Химни на пролетта...

1.20. ПИСМО НА МАРИЙКА МАРАШЛИЕВА ДО ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ (8.03.1984 г.)

Вергилий,

П. Филипов ме помоли да ти дам адреса на брата му в Русе: бул. „Ленин“ 28 – Нойко Филипов, ап. № 3, тел. 3-55-65. Русе се избира с цифрите 082.

В този момент ние с него се намираме там. Петър е болен от 9 месеца насам. Не знам кога ще се върнем в София. Той сега е на легло почти и трудно се движи.

Това ти съобщавам за сведение, но докато ти се завърнеш в София дано да се приберем. Той иска много да се видите.

С поздрав: М. Марашлиева

2. ПЕТЪР ФИЛИПОВ В „ИЗГРЕВЪТ“

Вергилий Кръстев

2.1. Кражбата на архива на Савка Керемидчиева и Боян Златарев и Петър Филипов в „Изгревът“, том III, с. 109–115.

2.2. Марийка Марашлиева – „Петър Филипов в „Изгревът“, том VI, с. 636–640,

2.3. Величка Няголова – „Духовната група на Петър Филипов“ – виж „Изгревът“, том VIII, с. 538–541,

2.4. Петър Филипов от Вергилий Кръстев – виж „Изгревът“, том XIX, с. 971–974, снимки № 38–45.

2.5. Величка Няголова – снимки на майка ми – виж „Изгревът“, том XXI, снимки № 36–45, 46–52; „Светозар и родителите ни и брат Петър Филипов“, с. 700–702; „Женитбата на Светозар“, с. 702–703, снимки том XXI, № 53–56.

3. ПЕТЪР ФИЛИПОВ (1913–1984 г.)

Павел Василев

Едва ли съм достоен да пиша за моя приятел, който срещнах в този ми живот. Оpozнаването ми с него не стана изведнъж. Той идваше при баща ми Драгомир Василев [1] и като член на Братския съвет, му донасяше отчетни документи. Това бяха годините 1957 и 1958 г.

Брат Петър Филипов осъществяваше връзката на баща ми с брат Боян Боев. Тази работа беше много опасна, понеже комунистическата власт събираха материали и търсеха свидетели, за да ударят Братството и да ги ликвидират. В същото време в затвора бяха брат Борис Николов, брат Жечо Панайотов.

Въпреки, че бяха изминали 14–15 години от политическата промяна на 9 септември 1944 г., комунистите гледаха на кв. „Изгрева“ с много лошо око. Целият живот на така наречените „дъновисти“, се следеше. Освен това, между тях имаше хора, които следяха, подслушваха и донасяха на властта. Постепенно гимнастиките замряха, а за Паневритмия не можеше и да се мисли. Всяко движение между бараките се следеше. За събиране в малки групи за молитва и четене Словото на Учителя, най-подходящо беше слизането в града. Под формата на гостуване, в определени дни идваха и у нас сестри – приятелки на майка ми Милка Василева. Такъв беше животът в тези години.

От този период, за връзката на татко с брат Петър, не мога да кажа много. Когато го срещам, той беше винаги много сериозен, вглъбен в себе си, много внимателен и при ръкуване ме гледаше в очите, като при някои случаи малко ми задържаше ръката.

Единствено баща ми споделяше с нас за жестокостта и неправдата, която се извършваше спрямо Братството [2]. Наистина властимащите, на които им се даде така да действат, по липса на свидетели и документални доказателства срещу Братството и неговото Ръководство, извикаха баща ми и му зададоха въпроса: „Василев, докога ще ни пречиш, за да издадем пресъда?“ Разбира се, те сториха своето пъклено дело.

В спомените ми има моменти, когато съм срещал брат Петър Филипов в Разсадника на Борисовата градина. Там имаше работилница, в която той изработи за децата пързалка и костенурката за парка.

Във времето, брат Петър претърпя злополука със счупване на десния крак, което стана и причина за неговото пенсиониране. От него знаем за познанията му в строителството и хубавата къща, която бе си направил. Научих, как в изпълнение желанията на Учителя да се направи една или друга чешма в планината, той се е отзовавал. Той обичаше природата и споделяше за екскурзиите, които правеше и не ги прекъсна до злополуката, която преживя. В този период аз предпочитах да мълча и чаках да ми каже повече и повече за живота на Изгрева. Аз доста неща бях научил от опитностите на братята и сестрите, понеже бях минал и живял половин година в дома на Донка Кънева (леля Донка) в Стара Загора. А брат Петър беше пестелив на приказки, като само понякога споделяше с мене.

След пенсионирането на брат Петър, той ни канеше с мама у тях на молитва. Това бяха велики моменти в живота ми. Разбрах, че трябва наизуст да знам молитвите, някои псалом и песни. Особено внимание обърнах на 91 и 23 Псалом, познавайки опитността на майка ми и баща ми. Мама е казвала на глас 91 Псалом в приземния етаж на кооперацията,

пред още осем човека на 15 срещу 16 април 1945 г., когато бомбите са падали. Бомба се взривява върху кооперацията, където са се криели. Сградата се срина и само плочата над главите им остава здрава. 4–5 часа отвън са работили спасителни отряди, за да ги отринат и спасят от задушаване. Велик е Бог!

При тези наши срещи с брат Петър Филипов, атмосферата, която се създаваше с присъствието от Невидимия свят, състоянието и всичко, което изпитвахме двамата с мама, беше изключително! Изчезваше умората от изминалия ден. Когато вечер си тръгвахме през Борисовата градина, ние не само тичахме, а изпитвахме желание и да хвъркнем! Наистина, това бяха незабравими часове в дома на брат Петър, заедно със сестра Марийка Марашлиева и брат Боянчо Захариев (дърводелеца). Когато заставахме на молитва, брат Петър беше отпред, после мама и аз, и отзад Марийка и Боянчо. Брат Петър ръководеше и казваше коя молитва ще кажем, и коя песен ще изпеем. Колко много благословение и милост ни се даваше и как ние укрепвахме във вярата!

Когато свършвахме, брат Петър сядаше зад бюрото в мълчание и затворени очи. От време на време записваше нещо и полугласно казваше: „Да“. Тези моменти не сме ги коментирали. Ние всички пазехме тишина. На мене, понякога ми се даваше листа на това, което бе записал. Тези мисли, които му се даваха, след време имах радостта да ги получа написани на пишеша машина и подвързани. Подготвената книга беше с мисли и пасажии от беседи на Учителя и това, което му се даваше.

Отначало като държах тази книга, не оценявах какво ми бе дал брат Петър Филипов. Колкото повече я четях, в мене назряваше мисълта, че това богатство от спуснати мисли от невидимия свят и извадки от беседите на Учителя, трябва и брат Вергилий да ги види, а той да прецени дали трябва да се дадат на обществото. Чувствам го този момент като желание, внушено ми от брат Петър. Не мога да скрия голямото ми уважение и привързаност към брат Вергилий Кръстев [3].

Какво още брат Петър Филипов направи за мене?

Повече от 10 години аз страдах от дископатия. Това страдание понякога не ми позволяваше да ходя изправен, болките ми се увеличаваха, особено при продължително стоене седнал, не можех винаги да пътувам в командировки, не можех и да спя спокойно. Брат Петър виждаше страданието ми и един ден той ми предложи заедно да отидем на банята в Панчарево. С нас дойдоха Марийка и Боянчо. Брат Петър имаше проблеми със счупения крак, който беше започнал да се свива (скъсява). За моя изненада обслужващия персонал, всички го познаваха и ни пуснаха преди започване на работното време. В банята още пълнеха горещия басейн. Ние, брат Петър, Боянчо и аз заехме точно определени места до курните и започнахме сапунишването и миенето. След което влизахме в басейна. Това беше отначало за мен страшно изпитание. Мислех, че кожата ми ще се попари и свлече. Но постепенно привикнах. Брат Петър ме насърчи да натопя и главата си, и това преживях. Обаче, той отиваше и на самия чучур, където правеше упражнения с крака си. Така, с времето придобих кураж и започнах и аз да се подлагам на чучура с врялата вода.

Мястото на брат Петър беше до първата курна и стъпалата за басейна. Той много строго наблюдаваше влизащите дали са се предварително окъпали със сапун. След потапянето във врящия басейн, брат Петър ме научи да се обливам с хладка вода. Тези бани правехме по 2–3 пъти седмично от 5.30 – 6 часа до 8 часа сутрин, след което отивах на работа. Изживяването беше неповторимо.

Близко 2 години се срещаме под моста (площада на Авиацията) и вземахме автобуса за Панчарево. Резултатът беше фантастичен! Забравих за болките, шаловите, поясите, които носех. Възстанових се напълно! Благодаря на Бога и на брат Петър, че ме направиха нов човек! Така времето минаваше и взаимната ни привързаност бе голяма, защото той ми даваше безрезервно духовна и физическа подкрепа.

Неочаквано, един ден брат Петър ми се обади на работата ми по телефона и поиска незабавно да го закарам в гр. Русе, и то още същата вечер. По това време аз имах кола и вечерта тръгнахме. Денят ми на работата беше много тежък и на мене много ми се спеше. Чувствах, че брат Петър е много напрегнат. С нас беше и сестра Марийка Марашлиева. Спомням си, че по пътя спрях, за да дремна и измия.

След време в къщи извън телефона. Беше брат Петър. Помоли ме незабавно да тръгна за Русе. Взех влака и пътувах цяла нощ. Към 5 часа сутринта пристигнах. Беше тъмно и се притеснявах за ранния час. Позвъних и веднага ми отвориха. Брат Петър бе седнал в леглото и ме очакваше. В стаята светеше само нощната лампа. Не се ръкувахме, а само с вдигане на ръката се поздравихме. Аз бях поразен от това, което виждах! От брат Петър се излъчваше светлина и всичко около него се осветяваше! Не помня какво си казахме, но аз разбрах, че той ме бе извикал, за да се сбогуваме. Моментът беше за мен много вълнуващ. Така, аз се разделих с моя скъп приятел, който държеше на мене и ме обичаше.

Брат Петър беше организиран, знаеше какво прави и то както трябва. Интересно, той за много други хора оставаше недостъпен. Той обичаше музиката и живееше с нормите на истински ученик на Учителя.

След няколко дни брат Петър Филипов отмина в невидимия свят – на 20 април 1984 г., на 71 годишна възраст.

Нека Божия мир и светлина да са с него!

Навършиха се 30 години от тези моменти.

Бележки на съставителя:

1. Драгомир Василев е бил адвокат в защита на Бялото Братство по процеса 1958-1959 г. Виж „Изгревът“, том XIV, с. 332–337.

2. За Павел Василев виж „Изгревът“, том XXIV, с. 338–346, с. 478–489 от точка 1–23; том XXVI, с. 959–961.

3. Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 478–482; том XXVI, с. 955–958.

VIII.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ЗА

СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ

СПОМЕНИ И НАБЛЮДЕНИЯ

1. СЪС СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ НА ИЗГРЕВА

1.1. На времето, когато бях млад, бях слушал, че там на Изгрева е селището на дъновистите. Дори си спомням, че майка ми като ученичка с една своя приятелка, решили да посетят Изгрева и да видят Петър Дънов. Отишли, прекосили поляната на Изгрева, огледали салона, но не срещнали никого. Огледали се и видели само бараки. А в града, където живеели, имало големи къщи и още по-големи застроени жилища. Така, че тук е било мястото, където нищо не видели. Казали са си: „Тук няма нищо!“ Да, така е. За тях е нямало нищо. И за мен нямаше нищо – поляна, бараки и една сграда – Салон. Разхождаха се възрастни хора.

1.2. На поляната на Изгрева аз съм играл футбол с брат ми и с децата на Изгрева. Аз си носих топка, имах обикновен екип и с часове играехме с топката. Нищо не се случваше тогава с мен. Често към мен прихождаше един младеж, на име Светозар. Искаше да разговаря с мен, но аз отказвах. Топката за мен тогава бе по-важната част от живота ми. Светозар искаше да ми проповядва, защото виждаше, че освен футбола, друго нищо не ме интересуваше.

1.3. Много по-късно прочетох от Словото на Учителя Дънов, където казва така:

„Да знаете, че светлината с години, години бие върху черепа и мозъка на човека, докато му разкрие или отвори някой мозъчен център. Да ти отвори мозъчен център за Словото, е цяло посвещение.“

Сега го разбирам, че е така. Но тогава, на 27 години ми се отвори мозъчния център за Словото на Учителя Дънов и Неговата Школа.

2. АСТРОЛОГЪТ СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ

2.1. По онова време на социализма – 1945–1989 г., т.н. окултни науки бяха забранени да се практикуват. Понеже аз започнах да посещавам възрастните приятели, то научих от тях кои са астролозите на Изгрева. Аз преминах през тях и всеки правеше своя коментар на хороскопа ми. И понеже аз всичко си записвах и после проверявах през годините дали, което са ми казали, е вярно. Най-невероятното бе, че в годините, които следвах, всичко се сбъдна.

2.2. За астролозите на Изгрева, пребиваващи по времето на Учителя, може да се запознаете с тях в „Изгревът“, том XVIII и том XIX, дори с техните опитности, придружени със съответните им снимки. Това никога не можеш да направи.

2.3. Накрая аз подредих бележките си, и ги включих в раздела за разглеждане на моя хороскоп. Този раздел се оказа голям, защото астролозите бяха много точни. Проверявам вече 50 години дали всичко се случва или сбъдва. Казвам ви: Сбъдва се!

Аз заставах пред тях смирено, слушах и записвах всичко. Те се свързваха с мене и понякога виждах, че чрез тях говореше онзи астрологичен дух, който бе влезнал в тях, и ми говореше чрез техните уста.

2.4. Светозар беше взел моята родена дата и час, които бяха точни, защото аз съм се раждал в „Майчин дом“, където има часовник на стената. След 30 години, аз там стажувах като лекар и гледах как съм се раждал тук. Беше ми интересно. Майка ми имаше тефтерче, в което си е записвала всичко по време на раждането. То днес го пазя и чета от него.

2.5. И сега идва най-интересното с астролога Светозар. Обикновено се събираха в къщата на Петър Филипов една група около 10 човека. Като практическо занятие решават да разгледат моя хороскоп. Докладва Светозар, като обръща внимание на онези аспекти, които говорят много лошо за мен. А хармоничните били незначителни като аспекти.

Петър Филипов слушал и мълчал. Накрая взима думата и казва така: „До тук, което чухме, е така. Но не се знае за кого е закачен. Ако е закачен за враговете на Школата, ще ни унищожи всички чрез властта. Но, ако е закачен за Учителя, то той ще ни спаси всички от провал.“

В групата присъства и Галилей Величков, който ми разказа този случай. Доказателството, че съм закачен за Школата на Учителя са публикуваните до края на 2012 г. цели 26 тома на „Изгревът“ и направени 54 концерт-рецитала по спомени на приятелите и с музика на Учителя.

А издаденото Слово на Учителя Дънов, ще намерите в „Изгревът“, том XVI, където най-накрая има коментар и каталог на онова, което съм издал – точно 55 томчета оригинално Слово, защото онези преди мен бяха променили и изопачили Словото Му.

2.6. Беше 1975 г., аз отивам при Борис Николов, и в градината ме среща Светозар. Оглежда ме и казва така: „Вергилий, ти от въздушен Марс, се превърна в земен Марс.“ Аз бях напълнял много, понеже се готвех за взимане на специалност и по цял ден седях на стол и се хранех изобилно. Много мислех по този въпрос. Хем съм напълнял и съм станал земен Марс. А това беше верно. – „Сега ще работиш за доброто.“ – допълни Светозар.

Оттогава работя за онова, което не се види и не се разбира от българите.

3. СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ В ГРУПАТА НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Светозар влиза в групата на Петър Филипов, която наброява около 10 човека. Един път в седмицата отиват на баня в Панчарево, влизат първи в басейна, когато водата е чиста, и други не са влизали там. Правят процедури, за да се разтоварят физически и психически.

Събират се в дома на Петър в определени дни, четете се Словото на Учителя и се разясняват окултни закони.

Постепенно Светозар започва да се движи досущ Петър, и повтаря неговите движения. Вече виждаме, че Светозар е станал на Петър. Пълна прилика – приел е същата походка, движения и дори започва да говори като него. Той беше много строг с групата си, защото бяха 3 мъже на 7 жени. Той ги занимаваше по особен план, и всеки беше доволен от него.

Като наблюдавах от страни, си казвах така:

„За мен Петър Филипов е белият диктатор, но какво дири Светозар при него?“

А той беше настанен в една стая в къщата му. Работеха заедно и поддържаха къщата и групата заедно. Петър ходеше винаги с бял панталон и бяла риза. Светозар се обличаше по същия начин. Бяха чудна гледка. Всички се учудваха как са се събрали двамата – единият бе възрастен, а другият на 30 години. Лика и прилика!

Светозар помагаше като по-млад и по-силен. Внасяше своята вноска за издържане на групата. А за 10 човека, трябваше храна, която

да се сготви. В обикновени за това дни се поканваха по 2–3 човека отвън от последователите на Учителя, за да видят и да се убедят с какво се занимават. А това бе времето, когато комунистическата власт не разрешаваше събиране на групи. Научаваха и веднага ги разтуряха. Петър имаше много истории с милицията. Затова работеха в тайно.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 700–702 – „Светозар и родителите ни и брат Петър Филипов“. Това представлява крайният финал на тази група.

4. РАЗРИВЪТ

Беше 1972 г. Братството получи разрешение от властите да летуват на Рила, но при условие да има онези хора, които да ръководят, защото се събираха около 200–300 човека. Повечето бяха възрастни хора от времето на Школата на Учителя. Бяха пристигнали и младежи. Беше наредено в една тетрадка да се вписват имената, адресите, паспортите, за да се знае кои са онези, които са дошли на 7-те Рилски езера. Но отказваха да се регистрират, защото Милицията ще узнае за тях. Страхуваха се от преследвания. Същите хора, които посещаваха индивидуално хижата според правилника, си оставяха паспорта на управителя на хижата и той им вписваше имената им в специална книга. Така че нямаше нищо скрито и покрито от властта. Освен това в тези среди имаше хора от Милицията, които правеха своите доклади за хората и за намеренията им. Изводът бе, че те не се подчиняваха на правилата, въведени от властите. И затова след една година властта забрани летуванията на Рила. Разбира се, това е въведение за следващата драматична случка.

На Езерото на Чистотата се играе поредната Паневритмия. Групата на Петър Филипов е слезнала от техния лагер, и всички играят. След свършването на Паневритмията се събират на групи и разговарят. Петър Филипов винаги се подготвя какво има да каже на младежите. А те бяха около 30 човека.

Но в случая се разигра едно необикновено зрелище. Не бе събитие, а истинско зрелище.

Светозар Няголов се приближава до една група от 2–3 човека младежи, и започва да им говори за Учителя. Тутакси около тях приближават още 10 човека. Групата е внимателна, а Светозар разговаря ли, разговаря с тях!

Аз съм на 15 метра от тях и ги наблюдавам. Към мене пристъпва Петър Филипов, и ме умолява: „Ела да ме спасиш. Ще стоиш до мен и ще си разговаряме, за да се види, че аз имам важен разговор с тебе. Иначе виждаш, че останах сам за всеобщ присмех на всички.“

А тук на поляната има към 200 човека, и всички познават кой е Петър. Аз кимнах с глава, че съм съгласен и че го разбирам. А Петър посочва с глава и казва: „Виждаш ли онзи, който ми открадна младежите, проповедва им и ме измести? А аз съм го приел в дома си да живее, да ношува и да преживява!“ Светозар продължаваше да занимава младежите. Хареса му, че са го наобиколили и че го слушат внимателно.

На следващата Паневритмия се случи същото. Аз се доближих до Петър да го наблюдавам и да му помогна по същия начин. Сторих го. На следващия ден, веднага след Паневритмията той напусна поляната и си отиваше при разпънатите от него палатки.

Върнаха се в София. Между тях всичко бе разрушено. Дойде и един повод. Скараха се за едни празни буркани, с които се правеха тогава компоти. И Петър го изгони. Светозар се прибра при своите родители в бараките. Трудно понесоха и двамата раздялата. Всички се чудеха как може за едни празни буркани да се скарат и разделят.

Но те не знаеха какво аз бях видял горе на 7-те Рилски езера. На какво присъствах, гледката бе поразителна и влудяваща!

Величка Няголова в „Изгревът“, том XXI на с. 700–702 разказва за взаимоотношенията на Петър Филипов и Светозар.

По този начин приключват всички групи. А защо ли? В Школата на Учителя не се създават групи заради това, че да има ръководители. Школата си има Учител!

5. ТОЧНО ИЗБРАНИЯТ ЧОВЕК

След 1945 г., след заминаването на Учителя, се създава Върховен Братски съвет с 7 човека, избрани ръководители пожизнено. Правят опити за регистрация към Външното Министерство, правят Устав, но комунистическата власт не го приема. А защо ли?

Учителят Дънов още през 1923 г. решава този въпрос за уставите и за организацията.

Съществува песента „Писмото“. Но това е указание от Учителя, но никой не го приема и нито го изпълнява.

Виж „Изгревът“, том I – второ издание, 2011 г., с. 605 от Нестор Илиев и с. 634 от Елена Андреева, а нотния текст и почерка на Учителя, виж на с. 823–824.

След 1990 г. се правят опити за създаване на Братски съвети и устави, както и за организация. Но това не е по Учителя, а по човешки порядък.

И така, Светозар Няголов още след 1990 г. влиза в Братския съвет на Братството. Но неговите методи не се приемат, и той е изхвърлен от там.

Прави опити да ръководи организация по лутуването на 7-те Рилски езера. Но младото поколение го отхвърля. И той се оттегля.

В София от ръководството му забраняват да се явява на техните събирания. Причината е нетърпимост.

От 2001 г. до 2013 г. аз съм организирал 54 концерт-рецитали по спомени с Учителя и песни на Учителя, с подходящи фотоизложби.

По едно време идва Светозар с жена си Еленка, влизат в салона с една маса да продават своите книги, които бе отпечатал. Казах му да я премести масата в помещението пред салона, което бе с дължина 30 метра и широко 20 метра. Там Светозар посрещаше всички, разговаряше с тях. По време на антракта от 20–30 минути, той отново се срещаше със зрителите. И накрая на концерта правеше трета среща с тях. Така на тези концерти той можеше да се среща с последователите на Учителя, и да прави контакт с тях.

Друга форма на контакт той нямаше, освен на моите концерти. Всеки концерт-рецитал си имаше концепция. Сценарият никой не го знаеше освен мен и водещия. Онези лица, които посрещаше Светозар и им говореше, се оказваше, че нямат нищо общо с онези идеи, които се поднасяха с опитностите на приятелите с Учителя. Това бе тотално разминаване и

отклонение. Но аз мълчах и си казвах така: „Всеки има право на избор и да се определи сам кому да служи.“ Много бяха отклонени. Но концерт-рециталите стигнаха до № 54.

Все пак бе избран един човек, за да се покаже един модел, който няма нищо общо с методите на Школата на Учителя.

Зад мене стои онова, което съм реализирал с моите сътрудници, чиито имена са написани накрая на всеки том от „Изгревът“. Никой не е забравен и нищо не е забравено. Всичко се помни и се описва.

Дано имаме време и сили да го публикуваме!

6. СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ В „ИЗГРЕВЪТ“

6.1. Виж „Изгревът“, том XX от с. 2 до с. 1043, с 80 снимки на цяла страница е за Любомир Лулчев. Защо започваме с него? Защото Любомир Лулчев е неговия баща. По този въпрос ще се спрем по-нататък.

6.2. Виж „Изгревът“, том XXI

1). От с. 4 до с. 499 е за Любомир Лулчев

2). От с. 500 до с. 574 е за Величка Стойчева и Костадин Стойчев

3). От с. 575 до с. 805 са спомени на Светозар Няголов и материали за него

4). От с. 806 до с. 862 са спомени около Величка Няголова

5). От с. 863 до с. 883 – Елена Казанъклиева и семейство Няголови

6.3. Виж „Изгревът“, том XXII от с. 4 до с. 497, са теми подготвени от мен и предадени на Светозар Няголов да ги развие за публикации. Те са набрани по оригинала, без изменение.

Космогонията на Божествения Дух, на Христовия Дух и Господния Дух са теми от мен, предадени на Светозар Няголов да ги развие. Виж том XXI, с. 545–586.

6.4. Виж „Изгревът“, том XXIII, с. 952–955 за премежdie на Мусала, с. 962–964 – за допълнени на беседата за двете риби и 5-те хляба

6.5. Снимките са публикувани в „Изгревът“, том XX, XXI, XXII

7. САДУКЕЙТЕ И ФАРИСЕЙТЕ В БЪЛГАРИЯ И НА ИЗГРЕВА

След 1989 г. в България започна една нова епоха, за която бе предупредил Учителя още в 1943 г., че в следващите 45 години – от 1944–1989 г. ще бъде страната управлявана от комунистите. Никой не вярваше, но се случи точно така. Аз съм преживял тази епоха. Но оживяхме.

От 1989 г. започва нова епоха от 45 години, която ще продължи до 2034 г.

Това е епохата на анархизма, при което се разрушават държавните институции и се явява мафията, която срства в държавата и си създава своя държава. Мафията си има държава. Това наблюдаваме от 1990 г. до сега – 2013 г. Ще продължи до 2034 г.

По времето на Христа в еврейското общество има две течения. Едните са садукей – отхвърлят Бога, но признават парите и властта. Вторите са фарисейте, които вярват в Бога, говорят за Бога, правят молитва, но едно говорят, но вършат точно обратното. Те, тези са по-страшни от безбожниците – садукей.

И така, от 1944 г. до 1989 г. ни управляваха садукейте – безбожниците, а от 1989 г. до 2034 г. на власт са фарисейте, които едно говорят, а обратното вършат.

А книжниците, учените от времето на Христа са същите, които днес са в БАН, в университети, журналисти, писатели и т.н. Така че няма отърваване от едните – садукейте и от другите – фарисейте.

Виж в „Изгревът“, том XXII, с. 757–758 за садукейте и с. 758–759 за фарисейте. Дяволът се разделил на капитализъм и болшеvizъм. Виж с. 759–760.

Тези неща никой не ги знаеше досега, защото аз съм присъствувал в разгадаването на тези тайни. Те са описани, но понеже отхвърлят „Изгревът“, не го четат и се борят срещу него, то ще си научат урока по обратния път, чрез страданието.

8. КОЙ Е БАЩАТА НА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ?

8.1. За да слезне човек на Земята, някой трябва да го роди. На Земята човек трябва да има човешко тяло. Жената го износва за 9 месеца, ражда го, отглежда го, изучават го, пращат го войник, връща се и започва неговия път като човек на Земята. Това е ясно за проумяване на всички.

8.2. Бащата на Светозар е Любомир Лулчев. Неговият материал е поместен в „Изгревът“, том XX и в том XXI от с. 4–499. Приложени са снимки към 2-та тома.

8.3. За Любомир Лулчев пише Елена Андреева в „Изгревът“, том IX – „Моят роман“, от с. 576–668.

8.4. За Любомир Лулчев пише Тодор Маринчевски в „Изгревът“, том VIII, с. 622–640.

8.5. Най-добре интимния живот на Любомир Лулчев е описан от Елена Андреева в „Моят роман“ в „Изгревът“, том IX, с. 576–668. Той е имал много качества. Но точно такива хора били отклонявани най-много по време на Школата на Учителя Дънов. Защо е така бил устроен Лулчев, никой не знае. Но се знаят много неща от неговия личен живот. Обичал, и е налитал на млади момичета, главно онези, които идват на Изгрева заради Учителя. Примери има много. Те се знаеха от съвременниците на Школата на Учителя. Имаше и жени, потърпевши.

В една Школа има всичко. Има възвисяване на човешкия дух и душа, и има падение на човека. Но Учението на Учителя не е причината за падението. А това са човешките слабости, които тук избуяват. И в името на Божествената Любов, то избуява в човешката любов.

С прелъстяване и със съгласяване и съглашение, Любомир Лулчев прикотка много от младите жени на Изгрева. Съотношение на броя на жените към мъжете е 3:1.

8.6. Любомир Лулчев събира около себе си младежи, и започва да им разяснява Учението на Учителя.

Но Учителя е против тази дейност на Лулчев. Има много спомени, които говорят за отрицателното становище на Учителя към групата на Лулчев. Тя бива наречена „Упанишади“.

Виж „Изгревът“, том VIII, с. 622–624. За острата реакция на Учителя към Лулчев, виж „Изгревът“, том XVI в спомените на Пеню Ганев, с. 60 – „Упанишади на Рила“ – с. 95. Предупреждението на Учителя към Лулчев, виж на с. 96.

8.7. Веднъж на Изгрева групата на Лулчев, т.н. Упанишада се отделили, отишли в дъното на поляната, и Лулчев започнал да им говори. Учителят погледнал групата и казал: „Това змийско гнездо ще се разтури.“ Свидетелите бяха живи на тази случка, и аз го записах от тях.

Виж „Изгревът“, том XX, където са снимките на Упанишадите от № 63 до № 67, както можете да се запознаете и с останалите снимки с Лулчев.

8.8. Един от участниците в групата на Упанишадата е Крум Няголов. Ние го виждаме в снимка № 67 от том XX, непосредствено до Лулчев. Тази група е около 30 човека.

А Учителят Петър Дънов за Любомир Лулчев, виж в „Изгревът“, том XX, с. 1034–1036. Точно и ясно!

Крум Няголов е бил хубав и приятен младеж. Това виждаме в снимките на една екскурзия от 5 август 1931 г., където в една група от 12 човека правят преход през 7-те Рилски езера. На снимка № 134 го виждаме с бела рубашка, изправен до Учителя Дънов в „Изгревът“, том XXII.

На снимка № 139 групата е заснета при езерото Сърцето. Крум Няголов е в бяла рубашка до Учителя. Невероятно хубав и приятен младеж! Има го и на други снимки от същата екскурзия. Виж „Изгревът“, том XVI, снимка № 16.

8.9. Биографичните данни за Крум Няголов, ще намерите в „Изгревът“, том XXI, с. 582–583, 585–587. Те са предадени от Светозар Няголов.

8.10. В „Изгревът“, том XXI са включени материали за рода Няголови, за техните деца и спомените им. Това беше моя идея да се включат всички неща, което тяхното съзнание е отпечатало и съхранява като памет. Така, че онова, което е било необходимо, е включено от мен. Материалът е подреждан от мен, и аз съм определял какво да се включи. Никой не ми е давал съвети и никой не се е опитвал да се намеси. А защо? Защото аз съм ръководителят на „Изгревът“.

8.11. Снимковият материал към „Изгревът“, том XXI е подбиран от мен, и аз съм ги подреждал, съгласно концепцията за този том. Те ми бяха предоставени от децата на Крум Няголов. Вече са сложени там, където им е мястото. Без включения материал те нямат никаква стойност. Та кой сега към 2013 г. познава тези лица, че да трябва да разчита снимките?

8.12. Светозар беше отрасъл на Изгрева. Той познаваше много лица и много събития след заминаването на Учителя през 1944 г. на 27.XII.1944 г. до времето, когато го накарах да ги опише. Послуша ме. И не сбърка. Това никога не може да се повтори.

8.13. В спомените си, той разказва много неща, които той взима от издадените вече томовете на „Изгревът“. Виждал съм го как той свободно пред мене дори си ги преписваше. Не знам тогава защо не се ядосах, но признавам, че бях неприятно изненадан.

Не очаквах такова нещо. Споделих тази случка с Марийка Марашлиева, която беше моя сътрудничка. Тя беше машинописката, на която диктувах материалите.

Каза ми: „Не се ядосвай! Всички смятат, че ти си ги измисляш тези неща. А като ги напише и Светозар, то те ще млъкнат.“

Замълчах си. Изчаках. Но те не млъкнаха, но нададоха вой до небесата. Отричаха ме, само от ярост, че те не бяха на моето място. Това се казва завист и омраза.

Но те не можах да издържат на огъня, който гореше над главата ми и вътре у мен!

В никакъв случай! И друг бе Онзи, Който ме бе поставил да свърша тази работа, и Той даде заглавието на поредицата „Изгревът“.

9. МАЙКАТА НА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ, НА ИМЕ СТЕФКА

9.1. За осиновяването на Стефка Стойчева от Величка – виж в „Изгревът“, том XXI, с. 578

9.2. Кандидата за женитба към Стефка Стойчева – виж „Изгревът“, том XXI, с. 581

9.3. Сунамката на Соломон – „Изгревът“, том XXI, с. 584–585

9.4. Изписаното име на първородния син на Стефка

9.5. Писма на Любомир Лулчев до Стефка Стойчева, впоследствие Няголова – Виж „Изгревът“, том XXI, с. 888–928

9.6. Образът на Беба в романа „Благословение“ на Любомир Лулчев.

Беба е прототип на Стефка – Виж „Изгревът“, том XXI, с. 884–887.

9.7. Хороскопът на Стефка Крумова Няголова – Виж „Изгревът“, том XXI, с. 943–959.

9.8. „Побоят върху Учителя“ и „Змията“ – вижте в „Изгревът“, том XXI, с. 593. Прочетете и бележките под линия.

9.9. След премеждиято със змията, Стефка е с двете си деца Светозар и Костадин на лагера на 7-те Рилски езера на Рила. На 12 август 1936 г. Учителят оздравява и слиза на извора „Ръцете“. Около Него е една голяма група, които пеят песента „Поздрав на Учителя“ – „Добре дошъл, добре дошъл Учителю на Любовта!“

В „Изгревът“, том XXI на снимка № 13 се вижда отпред Стефка с двете си деца. Тя държи в скута си Костадин, а Светозар като по-голям, седи. На снимка № 14 Светозар е с лице към обектива. На снимка № 15 Светозар се е обърнал към майка си. Бележките към снимките са на с. 998–997.

9.10. Снимките на Стефка Стойчева, по мъж Няголова са приложени в „Изгревът“, том XXI, снимки № 31 до № 52.

10. ВЕКОВНАТА ТАЙНА, КОЯТО БЕ ЯВНА ЗА ЦЕЛИЯ ИЗГРЕВ

10.1. Стефка Стойчева е осиновена дъщеря от Величка и Кънчо Стойчеви.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 578.

10.2. Тя завършва педагогическа гимназия с право да бъде учителка. Назначена е учителка в с. Армени, Габровско, но я уволнява попа на селото, че била „дъновистка“, за да назначи дъщеря си на същото място. Семейството на дядо Кънчо и Стефка се преместват в София. Явява се кандидат за женитба. Споделя с Учителя, но Той не одобрява този брак.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 581.

10.3. Учителят Дънов разкрива преражданията на Стефка Кънчева. Това е сунамката на Соломон.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 584–585. Там са дадени астрологичните аспекти за срещата на душите от панти века. Виж за сунамката на с. 951 в нейния хороскоп.

10.4. В хороскопа на Стефка има един аспект Слънце квадратура със Сатурн.

Виж с. 946–947, който е най-фаталния аспект. Под влиянията на този аспект, тя се запознава с Любомир Лулчев и започва една оживена кореспонденция, публикувана в „Изгревът“, том XXI, с. 888–929. Запознайте се с нея.

10.5. В романа си „Благословение“ Любомир Лулчев вътква и вкарва образа на Стефка в героинята в романа Беба. Това е една магическа операция, за да се вмъкне двойникът в неговия роман.

10.6. Взаимните им връзки се задълбочават. Тя се свързва с Любомир Лулчев и забременява от него. Положението става драматично. Тогава Лулчев избира един човек от неговата група на Упанишадите, извиква го и му нарежда: „Ще се ожениш за Стефка! Тя ще има дете от мен. Аз не мога да се ожена за нея по ред причини. Не можем да я оставим така. Трябва да я спасим. Ти си определен да я спасиш!“ Този човек е Крум Няголов.

10.7. Крум Няголов се съгласява да изпълни нареждането на Любомир Лулчев, който е ръководителя на групата на Упанишадите. Той трябва да бъде спасителят. И това става чрез саможертва. Това друг едва ли е могъл да го стори. А защо това е станало, трябва да се запознаете с хороскопа му в „Изгревът“, том XXI, с. 585–587.

10.8. Какво представлява Стефка Стойчева като момиче – виж „Изгревът“, том XXI, снимка № 31, като девойка № 32, 33 и 34. А като учителка, виж № 37.

10.9. Идва времето за обявената сватба. На булката се ушива по спешност булчинска рокля с воал. Виж в снимките № 39, 40, 41. Датата на сватбата е 22.05.1932 г.

10.10. При вглеждането в снимката № 39, се вижда уплашената Стефка и уплашения Крум. Стефка е с булчинска рокля, а Крум в костюм. Стефка се вижда, че е бременна към 7 месец. Крум също вижда, че е бременна. Но трябва да се венчаят. И това го сторват.

10.11. На снимка № 40 се вижда, че Стефка е доволна от развързката, а Крум е доволен, че се жертва за спасяването на Стефка. Тя държи разкошен букет.

10.12. На снимка № 41 са кумата Цанка и кумът Стойчо. И двамата младоженци наблюдават вече много сериозно какво се случва около тях. Стефка държи булчинския си букет.

10.13. Светозар се ражда на 21 юли 1932 г. в 16 часа и 37 минути у дома, акуширан от комшийка.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 960. Това е строг официален документ. А на снимките от сватбата е обозначено 22 май 1932 г. (снимки № 39 и 40 в същия том XXI, както и на свидетелството за венчавката на с. 960 от 22 май 1932 г.)

От датата на сватбата до датата на раждането е само два месеца. Разбирате ли какво означава това? На сватбата тя е бременна в 7 месец, а Светозар се ражда след 2 месеца. Ето това е случка и половина!

10.14. Всички на Изгрева знаят и виждат, че тя е бременна по време на сватбата, и че ражда син след 2 месеца. Това не може да заблуди никого. Дори и повече, всички се досещат, а други знаят кой е истинския баща на Светозар. Знаят и мълчат. Но го помнят. И всичко това се случва на Изгрева, където е Салона, и където на 2 етаж е стаята на Учителя. Ако се разчуе това в града, ще стане скандал, ще се пише във вестниците за морала на Изгрева, и за всичко отново ще се хвърли вината върху Учителя. А Той знае всичко, страда всичко, но мълчи. И всички на Изгрева мълчат, че ще стане нещо страшно, ако се разприказват. Ще разгонят

всички от Изгрева. И затова мълчат. А истинският баща също мълчи и си трае. Геройска постъпка, нали?

10.15. На снимка № 43 семейството е на Бивака. Дядо Кънчо държи в скута си внука си Светозар. Стефка пие чай от канчето и цялата е разрушена отвътре заради случилото ѝ се прекеждие. А до нея е Крум Няголов. Той също е смазан от случката. Но нямат какво да правят, ще се изчака как ще се развият събитията.

10.16. Но идва времето и Крум Няголов да провери дали може да стане баща. На 23.01.1934 г. се ражда момче от Крум, на име Костадин. Но плацентата от майката не пада, получава се кръвотечение от матката. Отиват при Учителя Дънов и Той разрешава как да падне плацентата.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 589–590.

10.17. На снимка № 44 се вижда, че Крум Няголов се окоптва. Има собствен син на 1 година, а Светозар е на 3 години. Майката е доволна, че е дала син и на Крум.

10.18. На снимка № 45 се вижда семейството пред бараката им. А в снимка № 46 се виждат в една кошница двете деца – Костадин и Светозар.

10.19. На снимка № 48 семейството е на Рила на 12 август 1936 г., годината със случката с побоя на Учителя и змията, за която споменахме на с. 593.

10.20. На снимка № 47 се вижда Стефка Няголова със сина си Светозар, а в дясно с Костадин и Величка на 1 година в количка. Забележките за тази снимка виж на с. 997.

10.21. Снимките на Стефка Стойчева са на № 36 в различни възрасти.

10.22. Снимките на Крум Няголов в различни възрасти е на № 42.

10.23. Снимките на Стефка Няголова в различни възрасти е на № 52.

10.24. Минават години и Стефка и Крум Няголови остаряват. Виж снимки № 49, 50 и 51.

10.25. Този случай трябваше да се опише, защото всички знаеха тази неудобна история. Беше неудобна за всички, защото знаеха кой носи вината и който се криеше.

10.26. А онзи, който се жертва бе Крум Няголов. Направи саможертва, за да спаси Изгрева от поругание и за да не даде да се хвърли отново кал върху Учителя.

10.27. Затова нашия поклон пред Крум Няголов!

11. ДА СЕ ВЪПЛОТИШ НА ЗЕМЯТА КАТО ЧОВЕК

11.1. Роденото дете, на име Светозар расте.

През 1936 г. виждаме семейството на Рила в снимка № 48 от „Изгревът“, том XXI. Тук той е на 4 години, а брат му Костадин е на 2 години. Тук Светозар започва да прилича на баща си Лулчев.

11.2. В снимка № 47 от 1942 г. се вижда Светозар на 10 години.

Постепенно започва да се задейства личната му карма. Момчето едва издържа на общото осъждане от целия Изгрев. Всички знаят кой е баща му, и го сравняват каква е приликата му с него.

11.3. Има и други снимки, където Светозар е застанал прав пред братските маси на братски обед по Петровден – рождения ден на Учителя.

Не сме ги публикували, защото тогава не предположихме, че ще ни потърбват. Там се вижда лицето му, как е принуден да изтърпява общото осъждане, че се е родил.

Не упрекуват баща му, защото се страхуват от него, но насочват стрелите срещу Светозар.

11.4. Аз нарочно включих 4 снимки на Светозар като малко момче и юноша от № 53.

Невероятно вдъхновено лице, умно момче! Вижда се неговия умствен потенциал и неговите възможности. А причината да ги включа бе, че тук той прилича на баща си Любомир Лулчев. Ето, направете сравнение със снимки № 19 и № 20 от същия том.

11.5. Постепенно Светозар расте, завръща се от войниклъка и неговия живот протича по онова русло, което му е начертано от ръководителя на кармата му.

Това се вижда от приложените снимки под № 54 на брой четири. И тези снимки съм приложил за сравнение. За мен доказателствата са неоспорими.

11.6. А сега ще разкажа най-интересната случка, която обяснява всичко.

Споменахме, че е много трудно да се слезне от Невидимия свят на Земята. На Земята ти трябва човешко тяло, при което някой трябва да те зачене, а друг трябва да те износи и роди.

Освен това Учителят разкрива, че горе в Невидимия свят има специална процедура, при която родителите на бъдещото дете сключват споразумение това човешко същество, трябва да се допусне да слезне на Земята чрез раждане.

Учителят е на Изгрева. Случайно пред Него застава Светозар, който е на 8 години и майка му Стефка. Учителят се обръща към Светозар и го запитва:

„Как се излъга, та да слезнеш на Земята?“

Това е точният израз, който съм чул преди 50 години. Впоследствие го измениха, понеже не могат да го обяснят. А защо? Защото не познават историята и всичко останало.

„Как можа да се излъжеш, за да слезнеш на Земята?“

Значи искал е много да слезне. Влиза в Любомир Лулчев, влиза в Стефка, и така успява да ги съедини, за да може да зачене майка му и да го роди. Това е механизма на въплотяване на Земята.

11.7. В „Изгревът“, том XXI на снимка № 76 виждаме Учителя с децата на Изгрева.

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 612, където ще намерите разясненията на тази снимка.

Учителят е строг, защото от тези деца само Светозар, който е при нозете на Учителя остава до края на Изгрева, за да може да влезе в поредицата „Изгревът“.

Това е най-важното. Да останеш верен до края. Амин!

12. НЕЗАКОННИЯТ СИН НА ИЗГРЕВА

12.1. Около 1990 г. последователите на Учителя Дънов се събират и решават да си изберат Братски съвет и ръководител.

Явяват се много кандидати. Искат да повторят онова, което предишното поколение е направило на 1 януари 1945 г., като си избират 7 членен пожизнен Братски съвет. А това не е по Учителя. Той не разрешава учредяване на Братски съвети с устава. Ние знаеме за историята на песента „Писмото“.

12.2. Аз съм в салона, където са се събрали едно множество. Светозар е кандидат за председател.

Излиза един, казваше се Благовест Тошев, сина на Стефан Тошев, целият е бесен, и със силен глас обявява: „Светозар е незаконния син на Любомир Лулчев. Заради него цялото Братство бе подложено на гонение и на унищожение. Той не е за ръководител, понеже ще имате работа с баща му Лулчев.“

Всички замръзват. В салона има към 20–30 човека от времето на Школата на Учителя, но вече на възраст 70–75–80 години. Те знаят всичко. А този им го припомня какво е било навремето преди 45 години. Всички стават и започват да ръкомахат с ръце: „Не го искаме! Не искаме отново да ни се яви Лулчев. Да се маха от нас.“

Аз слушам целия настръхнал. Аз зная цялата истина, която съм описал. Но мълча.

Дойде онова време, когато публикувах „Изгревът“, том XX за баща му Лулчев, том XXI за Лулчев и семейство Няголови, и том XXII с разработките на Светозар за Школата на Учителя.

12.3. Аз знаех какви са възможностите и качествата на Светозар.

Свързах се с него и му изложих своя план. Той се съгласи и започна да ми съдейства. Предаде ми целия снимков материал, като аз си записвах бележките за отделните снимки.

Задавах му теми, които трябваше да ми развие. Той сядаше и ги записваше. После ми ги предаваше и аз ги публикувах, без да променя нито дума. Той бе доволен от това. Никаква промяна!

12.4. В „Изгревът“, том XXI довърших за историята на Любомир Лулчев. След това се включиха материали за семейство Няголови и децата му. Накрая бяха приложени снимки на цяла страница на всички деца на Стефка. Изобщо, беше направено както трябва.

Аз съм сложил и нейните снимки под № 52 от том XXI.

Трябва да пали свещи за мен!

12.5. В „Изгревът“, том XXII беше върхът.

Всички теми от с. 5 до с. 497, на брой 7, обозначени в съдържанието, бяха давани от мен. Светозар сядаше и ги разработваше. После ми ги предаваше, и аз ги придвижвах за печат. Това са много важни разработки. Друг човек това не можеше да напише, освен Светозар. След време следващите поколения ще ги изучават.

12.6. Предавах му да направи хороскопите за Космогонията за вселяване на Божествения Дух, на Христовия Дух и на Господният Дух в Петър Дънов.

Останах много доволен. Всичко това беше за едно следващо поколение, което трябва да дойде, за да му предадем щафетата.

Това бе много трудна работа, но Светозар се справи. И го отпечатахме. Така той се вгради в „Изгревът“. Има три тома – XX, XXI и XXII. Това са

три паметника за него. Та има ли човек, който да направи не един, а три паметника? Щом ги има, значи има такъв човек!

12.7. Дадох му задачата да направи хороскопите на много от последователите на Учителя Дънов.

Той сядаше и се приготвяше да ги разглежда и да ги описва. Методът му бе добър.

Но имаше случай от тези хороскопи на отдавна заминали от този свят, когато Светозар стои с дни върху астрологическата карта, но не му се отваря изобщо хороскопа на това лице. Това е много мъчителен път. Седи и чака да му се отвори материала. Някой го спира отгоре. Той споделя с мен, че онзи от горе не си отваря хороскопа. Аз тогава се вторачвам към това лице, което отдавна си е заминало от този свят, и му казвам следното:

„Ти се провали по всички линии на Земята. Ти нямаш следа на Земята. Ти изчезваш завинаги, че си бил в Школата на Учителя. Аз сега те вкарвам в „Изгревът“, и ще те оставя жив в историята на Школата. Ако продължаваш да ми пречиш, аз ще те зачертая от моя списък! И ти изчезваш завинаги! И вече няма да те има нито на Земята, нито на Небето! Избирай, дали ще ни съдействуваш или ще пречиш.”

На следващия ден Светозар съобщава по телефона, че въпросният хороскоп му се отворил, и сега работи върху него. Е, как ви изглежда това? А аз беснея, че онзи ни губи времето, и че ни забавя. Но накрая Светозар направи хороскопите и аз ги публикувах.

13. БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО КЪМ Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ, СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ И ЦЯЛАТА МУ ФАМИЛИЯ, 20.11.2004 г.

Благодаря на Бога, Учителя, че дойде на Земята българска и ни потопа в Своята Любов, Мъдрост и Истина!

Учителят присъства навсякъде и във всичко. Той продължава да ни учи, поучава и напътства чрез опитностите на братята и сестрите, описани в томовете на „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее”.

А това знание го дължим на неуморния, всеотдайния и безпристрастен дългогодишен труд на д-р Вергилий Кръстев.

Чакаме с нетърпение издаването на XX том от „Изгревът“, а има спънки, не може да се подвърже, не излиза. Защо? И отговорът дойде. Трябва да благодарим на Бога, Учителя, на този, който записа, съхрани и издава спомените на всички братя и сестри, живели при нозете на Учителя.

Благодарим ти д-р Вергилий Кръстев!

Благодарим ти за концертите, които организирах всяка последна седмица от месеца! Чакаме с нетърпение този ден, който е радост за душите ни. Ден, в който слушаме Словото на Учителя чрез опитностите на тези, които са били при нозете Му, чрез музиката, чрез общуването.

Ние всички израстваме и вървим напред в общия еволюционен път с томовете на „Изгревът” и концертите.

„Изгревът” е жив и сега и ти поддържаш огъня на живота му. Чрез летния концерт 2004 г., „Изгревът” се пренесе и в Русия. Много вълнуващо и незабравимо! Клоните на дървото се развиват, за да дадат своя плод.

Един клон от това дърво е фамилия Няголови.

Благодаря на Бога, че ги срещнах и ме приеха! Светозар, този стожер

и изпълнител на Словото Божие в живота – външно скромен, неглиже, блести от чистота и светли мисли за света. Пример за подражание чрез нарядите, които прави всеки ден след 3 часа, и моли Бога за спасението на всички братя и сестри от духовната верига. Помага и напътства всеки, който го търси и пак скромно продължава по своя път.

Величка, мила и усмихната като малко дете, става твърда и неотстъпчива, когато трябва да се отстоява Истината, и точното прилагане и изпълнение на Словото на Учителя.

Косю и Любомир учат и четат и семейството си благославят.

Благодаря Ви и Бог да Ви благослови и с живот и здраве да Ви дари!

14. БИБЛИЯТА НА УЧИТЕЛЯ – ПОДАРЕНА ЗА КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛИТЕ ПО „ИЗГРЕВЪТ”

Подарявам тази Библия на д-р Вергилий Кръстев да я използва за концерт-рециталите по „Изгревът” – том XXIV, който е посветен на евангелиското методистко движение в България.

Методистите-евангелисти са тези, които са превели и издали Библията.

Аз, Светозар Няголов издадох стереотипно личната Библия, ползвана от Учителя по времето на Школата – 1922 г. до 1944 г.

При концерт-рециталите да се поставя на масата на водещият.

Подпис: /С. Няголов/
Светозар Няголов

Двадесет и пети септември 2007 г.

Благодарствено писмо към д-р Вергилий Кръстев, Светозар Няголов и цялата му фамилия от Иванка Георгиева Лазева 2 с.

Изворено Благодарствено писмо,
към д-р Вергилий Кръстев
Светозар Няголов и цялата му фамилия

Благодаря на Бога, Учителя, го даде на Земята
Българска и ни погони в своята Любв, Нюдрис
и Истина.

Учителят присъства навсякъде и във всичко.

Той продължава да ни учи, поучава и напъ-
ства сред отсъствените на братя и сестри
омисащи в томовете на "Изгревът" на Бялото
Братство не свире учи и живее.

А това знание го делят на немъртви,
всеподобни и безпристрастен драгогодишен
труд на д-р Вергилий Кръстев

Само с истинните издвоения на 20 том от
"Изгревът", а има самоти, не може да се под-
върже, не умира. Защо? И отговорът е
Трябва да благодарим на Бога, Учителя, на
този който записа, съхрани и издвои
смятките на всички братя и сестри живи
при нозете на Учителя.

Благодарим ти д-р Вергилий Кръстев

Благодарим ти за концертите, които органи-
зирай всяка последна седмица от месеца.

Само с истинните този ден, който е радост
за душите ни. ден в който слушахме Словото
на Учителя сред отсъствените, на този който са
били при нозете му, сред музиката, чрез
общуването.

Име всички издвоение и вървим напред в
общия еволюционен път с томовете на

"Изгреви" и концертите. "Изгреви" е нив
и все и ти поддържащи огън на живота му
през минал концерт на 2004г. "Изгреви"
се пренесе и в Русия. Много благодарен и
незабравимо. Клоните на дървото се развиват
за да дадат своя плод.

Един клон от това дърво е фамилия
Иванови.

Благодаря на Бога, че ни срещнах и ме прие.

Свектар този стонер и изпълнител на Словото
бонни в живота - всички скромни, неглине,
бисти от тисота и свети мисли за света.

Пример за поддръжките през хората кои
проби всяка ден - сиз Звеза и мои Бога
за спасението на всички братя и сестри от
духовната верига. Тонко и напълнение всеки,
които го търси и мои скромно продължава
мо своя път.

Безмисла мисла и усмихнат като малко дете,
става твърде и неостанява която трябва
да се отслабва Истината и тогнато прилагане
и изпълнение на Словото на Тистега.

Коско и Любомир угри и сити и семейството
си благословит.

Благодаря Ви. и Бог да Ви благослови,
и с живота и дава да Ви даде.

20.11.2004г.

Ж. Софас

Хорина

Подарявам тази Библия
на д-р Вергил Кръстев да
я използва за концерт-
рециталите по „Изгрева“
т. 24, който е посветен на
евангелиското методично
движение в Тохмария.

Методистите-евангелис-
ти са тези които са пре-
вели и издали Библията

Аз Светозар Няголов изда-
дох стереотипно мислата
Библия, преведена от Уите-
м по времето на мислата
-1922 до 1944 година.

При концерт-рецитали-
те да се поставят на масата
на воденост.

Подпис: С. Няголов
Светозар Няголов

двадесет и пет септември
2007г.

25.09.07

Подарената от Светозар Няголов Библия
за концертите на „Изгревът“

БИБЛІЯ

СИРЪЧЪ

СВЯЩЕННО-ТО ПИСАНИЕ

НА

ВЕТХЫЙ И НОВЫЙ ЗАВѢТЪ,

ВЪРНО И ТОЧНО ПРЪВЕДЕНО ОТЪ ПЪРВООБРАЗНО-ТО.

معارف عمومیہ نظارت جلیلہ سنک ۱۲ رجب ۱۳۱۱ و ۸ کانون ثانی ۱۳۰۹
تاریخی و ۷۰۲ نومبرولی رخصتنامہ سیکہ نشر اولمشر

ВІЕННА

ПЕЧАТАНО ОТЪ АДОЛФЪ ХОЛЦХАУЗЕНЪ

ЗА

БРИТАНСКО-ТО И ИНОСТРАННО БИБЛЕЙСКО ОБЩЕСТВО.

1885.

IX.

СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ

ЗА

ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

2. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ КАТО ОФИЦЕР

очерк

По времето на пребиваването на Учителя чрез физическо тяло в България, присъстваха в братските среди десетина офицери, които взимаха участие в братският живот. Някой от тях идваха на беседа с военната си униформа. Те бяха възпитани в честност, изпълнителност и точност.

Един от тези възпитани в казармата офицери, който беше най-близък до Учителя след 1919 г., е Любомир Лулчев. Той е роден в град Кнежа на 13.11.1886 г. в семейството на Христо Андреев, който има 6 деца. Баща му е бил пощенски чиновник и често се е местил от град в град. На Асцендента* на Любомир изгрява зодиакалният знак Козирог, който показва мъчно детство, от много болезнени състояния. Той е слаб, с ниско тяло и тесни гърди. В детският му период говорът му е бил спънат. Има Меркурий опозиция Плутон. Понеже господарят на хороскопа му Сатурн е в тригон със Слънцето и Венера, Любомир скоро излиза от това мъчително детство, заяква и отива на училище. Завършва гимназия в град Русе. Слънцето му е в 10 дом в знака Скорпион, което му дава голяма енергия, смелост при всички изпитания и крайно независим характер. Мисълта му е много активна и го насочва към медицината или военното дело, където ще има успех. Слънцето в 10 дом му дава благоразположението на издигнатото общество – царя, където ще има служба, свързана с голямо доверие и отговорност. Ще бъде много ценен от околните и ще бъде удостоен чрез избор на висок пост. Такова е избирането му от 1 000 офицери само той да отиде в Англия и да се учи за авиатор.

Понеже дядо му Андрей Лулчев е бил народен лечител и билкар, той предава на внука си тази способност и Любомир учи медицина в Букурещ. Като се връща от там, той отива в София, където постъпва във Военното училище, завършва го с отличен успех в 1908 г. и е произведен в чин подпоручик. По-късно Военното Министерство урежда конкурс за обучение на авиатор в Англия. Явяват се 1 000 офицери кандидати и избират Лулчев. Той отива в Англия, където усвоява отлично английският език, следва авиация и завършва Авиационната школа, като пилот № 319 на английските кралски въздушни сили. Там чете от богатата литература, издадена там и развива силна интуиция, каквато е притежавал и дядо му Андрей.

Съвпада на Слънце с Венера му дава пълна изява на лечителните му дарби, но този аспект усилва чувствата и страстите му.

В 1912 г. започва Балканската война и веднага го викат в България, и Любомир не си довършва образованието си. Дават му обикновен самолет с който лети над град Одрин и пуска бомби, предимно ръчни. Понеже самолета е открит и дъждовните капки като сачми са се забивали в лицето му. Когато превземат българите града, Любомир влиза в него и отива в един Сарай на някакъв бей, и взима от там една скъпа черна огърлица.

След свършване на Балканската и Междусъюзническата война, Любомир Лулчев изобличава своят началник в неправди и последният го уволнява. Тогава Любомир го съди и доказва своето право, и го връщат пак в казармата с чин капитан.

Лулчев се оженва за дъщерята на генерал Станчо Радойков – Ангелина, наречена галено Гела. Станчо Радойков е този, който спира

и разтуря събора на Бялото Братство в Търново 1915 г. При атентата в църквата „Света Неделя“ през 1925 г. той е убит.

Лулчев има в хороскопа си Слънце опозиция Нептун – в съвпад със звездата Алгол, което говори, че живота му е бил в постоянна опасност – много пъти изпада в кома – отива до другият свят и се връща (възкръсва). Невидимият свят много пъти го е спасявал от смърт. Любомир Лулчев се бие храбро във войната, получава много ордени и повишения в службата. Попада тежко ранен в болница и няколко пъти изпада в кома, и след известно време се връща. Излиза от болницата с нетрудоспособност 78%. В стомаха е имал 2 куршума, които остават там до края на живота му, което го заставя да има специален режим на хранене. В 1919 г. малко се оправя, но не е годен за строева служба. Назначават го за началник на инженерната работилница с чин майор.

Един негов приятел го завежда на беседа при Учителя. Облечен във военната си униформа, застава най-отзад прав и слуша внимателно. Помисля си: „Много добър проповедник, но няма ред и порядък в сказката Му. Говори за едно, после за друго – няма логика в това, което говори.“ В това време Учителя спира беседата, обръща се към него, поглежда го в очите и казва:

„Някой ще каже, че няма логика в това, което говоря. Понеже беседите ми се изграждат от мислените въпроси, които присъстващите ми задават, аз отговарям на единият, задават ми втори, говоря по него, в това време задават мислено трети, аз говоря малко по него, връщам се, довършвам първият и вторият. Затова в лекциите ми няма такъв ред и порядък на каквото военните са свикнали.“

Лулчев е силно шокиран от това, че Учителя прочита мисълта му и отговаря. Той разбира, че това е един силен дух и кой знае какви способности има. Посещава Го в дома Му и очаква от него сензации. Учителят разговаря с него скромно и не показва нищо особено. Лулчев си тръгва и помисля: „Че аз стоя по-високо от Него!“ Обаче неговата будна интуиция му подсказва да се върне при този велик дух, Който притежава големи знания. Веднага се връща и казва на Учителя: „Искам да видя миналите си прераждания и пътя по който съм вървял.“ Учителят му отговаря: „Една седмица на хляб и вода.“ Любомир Му козирува и казва: „Слушам!“ И си отива.

След една седмица идва доста смирен и Учителят го пита: „Готов ли си?“ – „Готов съм.“ Влизат в стаята, Учителят заключва вратата, сядат на два стола и отиват в пространството да разглеждат миналото му. Любомир вижда развитието си от Соломон, Пилат до сегашния си живот. Връщат се в телата си и Любомир целува ръката на Учителя и започва често да Го посещава, като събува обувките си още на входната врата.

Господарят на хороскопа му Сатурн ретрограден, е в заточение в зодиакалният знак Рак в 7 дом, което показва, че ще си създаде много неприятели в обществото. Звездата Алгол съвпад с Нептун показва голяма опасност за живота му около домът му и пътя до него.

След продължителни разговори, които провеждат, при тръгването му Учителят го пита по кой път ще си отиде. Любомир Му отговаря, но Учителят му посочвал съвсем друг път. Това се повтаряло повече от 30 пъти. Лулчев научава, че постоянно е бил застрашен от атентат. Хората, които са искали да го ликвидират докладвали на началниците си, че Лулчев е неуловим, защото никога при връщането си не минава там, където е чакан

и много умело заобикалял засадите. Това става причина враговете му да преустановят преследването му. Любомир посещава Учителя, целува Му ръка и горещо Му благодарил, че е спасил много пъти живота му.

Лулчев напуска жена си и отива да живее на Изгрева. При разговор с Учителя, Той му казал, че огърлицата, за която никой не знаел, която е взел в Одрин, носи голямо нещастие и трябва да се освободи незабавно от нея. Той я подарява на жена си Гела. Тази огърлица става причина да бъде убита от прислужничките ѝ Тимеви.

Лулчев участва активно в живота на Изгрева и навсякъде гледа да вземе участие. Редовно посещава беседите и си взима бележки. Той се свързва с електрическото дружество „Орион“, намира стълбове и прекарва тока на Изгрева. Поставя в средата на поляната висок стълб с ламба от 1000 свещи, мимо волята на Учителя. Участва в прекарването на водопровода на Изгрева. Учителят му нарежда да разпредели местата на Изгрева между живущите да са по един декар, а не по 100–200 метра. Той се заема с тази задача, но не успява да я изпълни, понеже напусна този свят.

Любомир прави връзка с царя. И му става съветник. Учителят му дава съвети до правителството и царя – Любомир създава много неприятности на Учителя със своето независимо поведение, и с неверно предаване на някой нареждания на Учителя. Понеже Любомир върви по трудният път на мъдростта в своето развитие, прави грешки, но е много честен и веднага се заема да ги коригира. Учителят го обича и му прощава. Дава му широки познания, които Лулчев ги преписва за свои.

Учителят веднъж го осъжда за това, че помага с духът си на германците и му казва в с. Мърчаево: „Понеже ти се свързваш с германците, ще имаш тяхната участ и ще понесеш част от тяхната карма.“

Лулчев е имал връзка със Стамболийски, заедно с приятеля си генерал Никифоров и му дават идеята за трудовата повинност – да има повече войници от определените в Мирният договор, която той въвежда. При преврата 1923 г. сестра Елена го задържа в дома си и Лулчев не отива на среща с приятеля си Никифоров, който на другият ден изчезва безследно. След преврата, Лулчев е уволнен и пенсиониран като подполковник.

По нареждане на Учителя, чрез своите познати във ВМРО, спасява архимандрит Стефан, върл противник на Учителя, осъден от македонците на разстрел. Запазвал е комунистите на Изгрева от постоянните блокади, правени от правителството. Спасява 42 комунисти, осъдени на смърт. Лулчев измолва от царя за смекчаване и те остават на доживотен затвор. Участва активно за спасяването на евреите.

Спасява и Цола Драгойчева, която била бременна, и смекчава присъдата на доживотен затвор. За благодарност тя при съда издейства да бъде убит.

В хороскопа на Лулчев има Сатурн квадрат Юпитер, което показва борбата, която е водил срещу Бялото Братство и принципите на доброто, и любовта. Затова той искаше да бъде самостоятелен – да не се закача за колата на Учителя, за да прави каквото си иска. Това е човешката гордост.

**Забележка от съставителя:*

За хороскопа на Любомир Лулчев виж „Изгревът“, том XXI, с. 16–22.

3. ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ЗА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ **Подбрал Светозар Няголов**

НЕОБЯТНАТА ЛЮБОВ. 12 школна лекция от Учителя, държана на 18 май 1922 г., София. – В: Дънов, Петър. Трите живота. Общ окултен клас, Г. I (1922). 2. изд. [София]: Жануа 98, 1999, с. 141. ISBN 954-9589-31-5

УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА БЪДЕЩИТЕ ПРЕДАТЕЛИ И ЗА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

„Аз забелязвам, че някога някои ме наблюдават как аз гледам, мислят как ли ги виждам, като ясновидец. Пък аз виждам далечните им планове как ги кроят и в бъдеще искат да бъдат предатели. Без разлика е за човека и предател да бъде, то пак е смелост. Той пак от Любов го прави.

Питам ви, като ученици на окултизма: Как се роди злото в света? Как? Като слезе Любовта, роди се и злото заедно с нея. Ами нали Бог е съвършен, нали човек е излязъл от Бога?

Сега вие ще кажете: „Нима ние нямаме Любов?“

Аз засягам Любовта от друго гледище. Онзи, горчивият корен, който се проявява във вашата душа, от где иде той?“

4. ВОЕННИТЕ, СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ И ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

**Бележки
Вергилий Кръстев**

4.1. НАЧАЛОТО

4.1.1. В плана за поредицата на „Изгревът“ имаше един том за офицерите, участващи в Балканската война (1912–1913 г.), в Европейската война (1914–1918 г.) и във Втората Световна война (1939–1945 г.).

4.1.2. Материалът, който бях определил се оказа обемист и го намалихме, като някои от авторите оставихме за друг том. Така материалът на Андрю Лулчев – брат на Любомир Лулчев – „Септемврийски дни“, остана за друг том. А той е много важен!

4.1.3. Аз бях забравил за Любомир Лулчев, но когато споделих с Величка Няголова, че правя военен том, тя няколко пъти ми напомняше почти всеки месец да не забравя Любомир Лулчев. Направо се възхитих, че този хубавец иска да влезе в „Изгревът“, том XXV.

4.1.4. Възложих на Светозар Няголов да напише статия за него. Написа я и ми я връчи на един от концертите. Няколко пъти ме пита какво става със статията. А аз не знаех къде съм я заврял. Направо се побърках! Изчезна! Нямаше я. Откраднаха я от мен!

4.1.5. Така тя изчезна за 2 години. Но на 26 май 2010 г. тя изскочи ненадейно. Аз съм я прибрал, но съм забравил къде съм я сложил.

Но Лулчев ме следи и накрая ми я втика в ръцете. Нямаше къде да мърдам. Намери ме. Такива случки не могат да се издържат. Виждаш, че си вързан!

4.1.6. За Любомир Лулчев виж „Изгревът“, том XX, с. 4–1043, както и снимки № 1–80.

4.1.7. На с. 1023–1030 има статия „Любомир Лулчев в томовете в „Изгревът“. И всеки може да проучи този материал. Повече от интересен.

4.1.8. В „Изгревът“, том XXI за Любомир Лулчев, виж „Биографичен очерк“, с. 4–15, както и тълкувание на хороскопа му – с. 16–22.

4.1.9. Предаден е в „Изгревът“, том XXI и следващ материал (с. 23–499), както и този от с. 884–942.

А снимките на Любомир Лулчев са от № 19 до № 26.

4.1.10. В материалът, който ми връчи Светозар Няголов, има препратки за някои аспекти в хороскопа му.

За да се въведете по-добре, изучете хороскопа му на с. 16–22 в „Изгревът“, том XXI.

4.1.11. За тази личност аз съм издал два тома „Изгревът“ – том XX и том XXI.

Там са всички онези с които той е свързан, както и те с него.

С уважение: /подпис/

Вергилий Кръстев

4.1.12. Какво е мнението на Учителя за него – виж „Изгревът“, том XX, с. 1034–1038.

4.1.13. И папката отново изчезна. Търся я, но я няма. Търся я няколко години.

През 2014 г., януари, Вихър ми донесе една папка, която съм дал на Буряна, за да я въведе за военния том, за том 25. Тя е била забутана. Накрая излиза.

И аз я предадох да се набере и ще влезе в материала на Светозар. А защо ли?

Бащата на Светозар е Любомир Лулчев.

12.02.2014 г.

/подпис/.....

Вергилий Кръстев

4.2. ОЧЕРК ЗА ФИНАЛА НА ДВАМА ЧОВЕКА НА ЗЕМЯТА

4.2.1. Поставих задача на Светозар Няголов да напише нов очерк за Любомир Лулчев, който като военен офицер да влезе в тома за войните, който подготвях.

Не знаех още в кой том ще бъде сложен.

4.2.2. Той за няколко месеца го направи и ми го връчи на един от концерт-рециталите към 2008 г.

Но този материал изчезна, изгуби се за 2 години. И накрая го намерих през 2000 година – на 26 май. Да не смятате, че при мен всичко се губи? Не. При мен всичко се поставя в папки, подписват се и се прибират. И точно тук те изчезват, открадват ги от мен, за да ми се пречи. Как така? Ето така: Ограбват ме! Крадат ме!

4.2.3. Понеже през 2013 г. подготвях материал за Светозар Няголов, за Петър Филипов, трябваше да прибавя и този материал.

Но него го няма! От 2010 г. до 2014 г. тази папка я търся. Няма я.

Пример: целия месец януари 2014 г. я търся, прехвърлям всичко, но няма я! И точно в неделя – на 26 януари, към 14 часа Вихър донесе

една папка, която ми изпраща Буряна. А това е същата папка, която бе изчезнала 4 години! Оказа се, че съм я дал на Буряна да я въведе, понеже тя разчиташе почерка на Светозар.

4.2.4. Обръщам се към Светозар, който е вече в Невидимия свят: „Светозаре, донеси твоя очерк за Лулчев.“

И след 7 дни очерка бе донесен. Беше сложен в папка с подходящи снимки от „Изгревът“, том XX и XXI. Чудно бе това, че това бе изличено от паметта ми!

4.2.5. Накрая си отдъхнах! Намери се.

И сега това ще бъде изпратени за набор от Полина.

Благодаря на всички, които ми съдействуваха!

4.2.6. В „Изгревът“, том XXVII, който е за Олга Славчева, в отдела „Школата“ от с. 234–235, тя говори за съветника на царя.

А този съветник е Любомир Лулчев. Тя изброява няколко негови „подвизи“ и те са отбелязани от мен, както следва: отстрана, на с. 234–235 аз съм сложил номера от 216 до 219.

Под тези номера ще потърсите в отдела „Бележки“ на с. 738–739. И там ще намерите следното: под № 216 (виж на с. 738), под № 217 (виж на с. 739), под № 218 (виж на с. 739), под № 219 (виж на с. 739). И всеки може да се ориентира за какво става въпрос.

4.2.7. Всичко, което съм подавал на Светозар, той е изпълнявал безотказно, защото знаеше, че ще бъде публикувано в „Изгревът“.

Той знаеше, че може да се реализира накрая чрез „Изгревът“.

4.2.8. Този очерк от 8 страници, които той написа, той знаеше, че го пише за Лулчев, който е негов баща.

Всички на Изгрева знаеха, че е син на Лулчев. Заради Лулчев, той е преминал през много трудно преживяване на Изгрева.

Аз няколко пъти съм му казвал, че е син на Лулчев. Той мълчеше. Какво друго да прави? Ще мълчи.

4.2.9. Искам да кажа, че е много трудно едно същество от Невидимия свят да намери човек, който да го свали на Земята, и друг човек, който да го роди. Много трудна работа!

Ето защо Учителят Дънов Се обръща към него с думите: „Как се излъга да слезнеш на Земята?“ Да, така е, всеки се лъже, който иска да слезне на Земята!

Но за това, трябва да се намери някой да го роди. Да, ама никой не иска да те ражда. Тогава какво ще правиш?

4.2.10. Това е най-трудната задача, да намериш онзи, който трябва да те роди! Намериш ли го, то ти си вече човек и крачиш по земята!

Снимки от „Изгревът“, том XX от № 49 до № 80.

26.01.2014 г., София

Х.
СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ
В
ОГЛЕДАЛОТО
НА
СПОМЕНИТЕ
(21.07.1932 – 9.03.2013)

1. НЕКРОЛОГ – СКРЪБНА ВЕСТ

СКРЪБНА ВЕСТ

на 09.03.2013 г.

ПОЧИНА

СВЕТОЗАР КРУМОВ
НЯГОЛОВ

на 80 години

БЛАГОДАРИМ НА БОГА, ЧЕ БЕШЕ С НАС СЪС ТВОЯ
ЛИЧЕН ПРИМЕР, ДОСТОЙНСТВО И РАБОТА ЗА
ОБЩЕСТВОТО, ОЗАРЯВАШЕ СВЕТА СЪС
СВЕТОЗАРНИТЕ ЛЪЧИ.
ОТ ДНЕС ТИ ОТИДЕ ДА ОЗАРЯВАШ ДРУГИЯ СВЯТ И
ДА ПОМАГАШ НА ВСИЧКИ, КАКТО РАБОТЕШЕ ДО СЕГА.

МИР НА ДУШАТА ТИ И ВЕЧНА СВЕТЛИНА В ПЪТЯ ТИ.

И ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЕМ ТЕБЕ
ЕДИННАГО И ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ

Поклонението ще се извърши на 13.03.2013 г. от 14 часа
в Ритуалната зала на гробищен парк „Малашевци“.

От син и семейство Няголови

2. ЗА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ ОТ БРАТ МУ ЛЮБОМИР

Какво е карма? – Натрупани грехове от минали прераждания, които човек, трябва да разреши в настоящия си живот. Едно английско дете се дави в океана, и един българин се хвърля да го спаси. Но съдбата е решила този ден това дете да умре. Българинът спасява детето, но той се удавя.

На моята жена майка й имаше сестра - Мара. Един ден сме в Айтос, на Градината за Петровден. Един астролог казва на Мара: „Знаеш ли, по твоя хороскоп ти трябва да си заминеш до 6 месеца.“ И така става, само че почива преждевременно астролога, а не Мара, защото е разкрил Божествена тайна.

Брат Боян Боев е имал проблем с краката. Ходел е с бастун. Един ден Учителят му казва: „Брат, рекох да поотложим кармата за някой друг живот.“ – „Не Учителю, сега ще разреши кармата си!“

Докторите дойдоха да молят Светозар да спаси и другите родилки. Светозар отказа. Той ми каза: „Аз спасявам Славка и Радостина, заради тебе Любомир!“ (Славка е съпругата на Любомир, Радостина е първата му дъщеря).

Кой беше Светозар? Той е бил в миналото виден знахар, и познаваше до съвършенство природните методи за лечение. Един ден още като

дете, Учителят пита Светозар: „Ти защо слезе на Земята?“ Светозар Му отговаря: „Аз дойдох на Земята да бъда Твой ученик!“

Зад този въпрос на Учителя, се крие много. Светозар не е дошъл на Земята насилствено, по закона на кармата, а доброволно, да помага на хората.

Само същества с много висок ранг могат да слезат на Земята доброволно.

Светозар помагаше на хората. Той поемаше и тяхната карма. Той е помагал на хиляди хора, а някой е спасявал и от смъртта. Той не се интересуваше от последствията на кармата като помагаше на хората.

Той прилагаше успешно и всички природни методи за лечение, дадени от Учителя Петър Дънов. Да помагаш на хората, трябва да имаш разрешение от Господа и съдействие от Невидимия свят.

Светозар помагаше безкористно на хората, но му беше мъчно за неблагодарността им. Живка от Сливен, сестра на Весела Маркова и братовчедка на Славка работеше в лампов завод в Сливен. Там работеше с вредни газове и елементи – волфрам и др. Известно време тя не можеше да забременее. Идва при Светозар за помощ. Той я разпитва за работата ѝ и разбира, че там е проблема. Каза ѝ: „Веднага напусни тази работа!“ И тя успя да роди момче и момиче, и сега има внуци. Когато Светозар описва този случай в томовете на „Изгревът“, Живка дойде при Светозар да се кара, защо той е писал, че ѝ е помогнал.

Сега, след толкова години, трябва да ви кажа, че аз дълбоко съжалявам, че Светозар спаси Славка и Радостина!

Те никога не са стъпили при него да му благодарят, да му донесат една кутия бонбони, да го попитат: „Как си?“

Това беше част от жизнения път на Светозар. Може много да се говори за издателската му дейност, за молитвите на Рила по време на съборите на Бялото Братство, с които молитви той подобряваше времето.

13 март 2013 г.

3. ЗА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ ОТ СЕСТРА МУ ВЕЛИЧКА

Замина си Светозар! Просто отлетя! Какъв пример даде той на тази Земя!

Като ученик живя. Много обичаше Учителя. Още от дете, Той го слага на колене, гали главичката му нежно и приказки му разказва от Вечността.

Като войник, 17 месеца само на лук и хлеб. Месо не яде. Накрая началникът му решава да го ликвидира. Извежда го далеко в полето с кола. Насочва пистолет! Светозар извиква: „Учителю, на помощ ми ти ела!“ И она разтреперан, смаян, замаян, му крещи: „Какво търсиш тука ти? Бързо в колата!“ И така по чудо спасен бе ти, светла заря!

Цял живот в молитви ти живя.

Сутрин, още в ранните зори – на Рила, Езерата, Молитвения връх. Пречистваше ума, лагера, стопляше деня и бурята отлетя! Ставах и чудеса – навсякъде гърми, вали, при нас не! Слънце грее. – „Те са ми приятели!“ – казваше ти. И природата те слушаше.

С такова будно съзнание ти пръв посочи ни, че 6-те упражнения преди Паневритмията, Учителят е дал да започват винаги напред, с десния крак.

А после станала война и Той, Учителят, за да скрие временно душите в Светлина, е наредил да започват назад с десния крак.

Ако не беше ти, лъчезарна звезда, хората щяха да останат все в таз война и все назад да вървят, че и до сега! За срам в света!

Помагаше, лекуваше.

Трудно ти беше да измолваш Божията Милост за дадена душа! Всеотдаен, търпелив се молеше и пак молеше, и казваше: „Ако си рекъл, Господи, оживи тази душа. За Тебе ще работи тя.“ И поема кръста на гърба на много измъчени, болни същества. И го носеше с радост! Ти велика душа!

На много жени измоли ти да си родят деца. А те плачеха пред теб и те молеха: „Помогни! Измоли! Милост, Господи!“ И ставаха и чудеса, но когато Бог рече: „И ето ти деца, внуци. Просто чудеса.“

Но нямаше: „Благодаря!“ Неблагодарни оставаха те! С думи и лъжи оклеветиха те, и отрекоха. Че Бог е, Който дава деца. И наистина е така! Вярно е, нали така? Но ти не спеше. Нощем, още в ранните зори работеше, молеше се: „Господи, ако Ти решиш! Да бъде волята ти!“ И когато Бог рече: „ставаха и чудеса. Деца и деца! На неблагодарните – резил във вечността!“

На 2–3 пъти ти спаси живота на брат ни Костадин. С кон до лагера, бърз масаж, в твоя отделна палатка – настрана, с молитви ти го оживи! И той много ти благодари. Съзнаваше безценната ти помощ, и те благославяше. И когато „някой си“ от враговете на Учителя, и без да знае, че Светозар е негов брат, му казва: „Такива като Светозар са нападнати Божия на таз Земя! Да го отстраним!“, с много строгост в гласа прозвуча Костадин: „Не искам повече да те виждам, ти долна душа!“

А брат ми Любомир – жена му роди Радостина. И пламна инфекцията в родилното. А бебето е на 20 дни! И двете се заразиха. И умираха родилки. Зае се Светозар – с компреси, молитви – денонощна работа. И двете се спасиха. Молеха го от болницата и други да спаси. – „Не!“ – беше твърд. – „Само на моя брат помагам. Само той е достоен!“

И двете се отрекоха от теб, че Бог ги бил спасил. Да, Бог разбира се! Но този крътовски труд на Светозар, тази негова отговорност и молба, за да измоли милост и живот! И Бог го послуша. След много работа и труд, компреси и молитви, и двете се спасиха.

Слава на Бога, на Учителя! Благодаря на Светозар!

Наистина е Бог, но трябва някой да поеме кръста, да измоли, да обещае, да призове небесните сили. И с гордост ти твърдо заяви: „За тебе го направих, Любомире! Ти нямаше да издържиш жената и детето си да загубиш!“

А второто им дете – той даде името Надежда. Духовен кръстник в светлина!

И 3-те тез жени презряха го, отхвърлиха го, никога не му благодариха, никога не го посетиха да попитат: „Как си брат? Възрастен си вече. И нека Бог да те благослови!“ Те не познават думата „Благодаря!“

И с нас така правят. Кракът им не е стъпил у нас. Няма: „Честита Коледа, да сте живи и здрави!“, „Добре дошли в България!“ А колко сме им помагали! Що дрехи, колети, пари! И сега живеят в дом, платен от съпруга ми Истиан. А бяха ли на погребението на Светозар? Нито една от тях! Резил във Вечността!

Светозар помагаше много и на съпруга ми Истиан. Само като го видеше, и лъчезарна усмивка озаряваше лицето му. Като видеше тази

светла, ангелска душа! Познавах се те. И молеше се за него, бдеше, работеше, лекуваше.

Аз, твоята сестра Величка, хиляди пъти ти благодаря за примера ти, за молитвите ти, за работата обща на връх Мусала! И винаги ти се радвах, свята душа! За трудностите те питах и успешно мъчнотиите разрешавах на таз Земя.

Много ти обичаше Мусала! Свещено място, Божий връх! Тъмните сили те търсеха, преследваха, много даваше светлина! И ти полетя по леда в пропастта. Но ти оцеля! Кой направи това? – Бог, Учителя. Ти имаше мощен капитал в Божествената банка Горе, и злото не можеше да ти отмъсти. Ти пак светеше с небесна светлина. И раздаваше радост, мир и топлина.

В град Айтос поддържаше братската къща, градината – единствени останали святи места от Братството в България. Бдеше през деня и през нощта.

А как говореше? Можеше и с часове, забравяше се. Всички те слушаха със зяпнала уста. Колко мъдрост и знание имаше в твоята глава!

Пероден Аристотел на таз земя, и то в Школата на Учителя Беинса Дуно.

Колко знания по астрология! Ти свали част от ангелската астрология на тази земя. За тебе казваха: „Няма по-велик астролог от Светозар на тази земя!“ И наистина, кой написа толкова важни неща в томовете на „Изгревът“ – XX, XXI и XXII? Кой направи хороскопите на най-важните и известни ученици от Школата на Учителя? Кой се осмели да направи и разгадае хороскопа на Великия Учител? Разбира се – Светозар. Та ние всички често казвахме за тебе: „Та това не е човек!“ Не беше ти обикновен човек, а „гений в скрита форма“. И като заговарваше за Учителя, за Школата, за Рила, за Мусала – всички слушаха твоите слова. Свещена звезда! Къде отлетя сега?

Написа песни, издаде книги. С колко любов и топлина възпяваше Учителя и святите места, където е стъпвал крака Му!

Но получи се нещо много грозно, и то за вечни времена.

Сегашният Братски съвет реши, че си опасен, много светиш и огряваш света. Много си духовен и ще пречиш в работата им. Много силно светиш и огряваш Братството, света. На тях е нужна „тъмнина“.

А ти бе един от най-последните истински ученици по времето на Учителя, на Школата, на Изгрева. Беше виждал Учителя, познаваше всички и ставаше страшен за техните тъмни дела – бизнес, търговия, покупко-продажба на завещани им братски имоти, хотели, ресторанти и лесна печалба на прани пари, грабеж на братската хазна.

И ти никога не се съгласи с това! И какво? Изгониха те нагло, за срам и позор за вечни времена. Това много умъчни душата ти, и кракът ти не стъпи повече в тяхната школа. И той можеше много да даде на младите, трепетни, верни души. Така те остават записани в черните архиви на Космоса. Ти Велика Душа!

Нямам думи да опиша радостта си, че си замина ти от този свят, от тази трудна Земя, от тази тъмнина, и пое пътя нагоре към Вечната Светлина!

Освободи се ти и от дом, и от син, и от жена. Учителят те призова!

Ти бе „Космически стълб“, който крепеше не само България, но и цялата земя.

Ето това наистина ще ни липсва. И ще трябва всяка будна душа да последва примера ти на верен, истински ученик на Всемировия Учител. И нека всеки стане стълб, да крепим Земята в пътя ѝ към Светлината!

Амин!

Мир и Светлина на душата ти!

Сестра ти Величка

25 март 2013 г.

ЗАМИНАВАНЕТО НА СВЕТОЗАР

Живял в страдания, но в светлина,
ти бе Космичен стълб на цялата Земя.
Всеотдайно служеше с любов, даряваше милост
за всяка душа, озаряваше света.
Мълчеше и напред вървеше, сияеше като слънце
в молитва, песен, в съзерцание и тишина,
Сириус бе твоята звезда.

Ти нивга не би дошъл на таз Земя,
ако не беше Учителя, Който те призова.
И верен ученик Му стана ти.
Той никога не те остави в беда.
Разперваше ръката Си над теб,
Ти лъчезарна звезда!

Радост, радост, радост, напусна нашата Земя!
Горе в Школите Небесни, ти продължаваш в красота.
Мир и светлина на светлата ти душа!
Лек път нагоре към върха
и успех във всичките ти дела.

От Величка

P. S. Благодаря на всички, които го обичаха и уважаваха!

Такива бяха близначките от Поморие – Румяна и Радостина, и Мария сестра – Благодаря!

4. ОТ РУСИЯ ЗА СВЕТОЗАР

ДОРОГОЕ СЕМЕЙСТВО НЯГОЛОВИ!

СЕГОДНЯ МЫ ПОЛУЧИЛИ ИЗВЕСТИЕ, ЧТО УШЕЛ ИЗ ЖИЗНИ СВЕТОЗАР. ЕТО ОЧЕНЬ БОЛЬШАЯ ПОТЕРЯ И ДЛЯ НАС, РУССКИХ БРАТЬЕВ И СЕСТЕР.

ОН БЫЛ НЕ ТОЛЬКО СТАРШИМ И УВАЖАЕМЫМ БРАТОМ ДЛЯ НАС, НО И ДУХОВНЫМ НАСТАВНИКОМ. ОН МНОГОМУ НАС НАУЧИЛ. ОН БЫЛ ПРИМЕРОМ ТОГО, КАКИМ ДОЛЖЕН БЫТЬ УЧЕНИК ДУХОВНОЙ ШКОЛЫ. МЫ НИКОГДА НЕ ЗАБУДЕМ ЕТИХ ЗАМЕЧАТЕЛЬНЫХ ВСТРЕЧ В БОЛГАРИИ В ЕГО ГОСТЕПРИИМНОМ ДОМЕ! ЕТО БЫЛИ ОСОБЫЕ ВСТРЕЧИ, ВО ВРЕМЯ КОТОРЫХ МЫ ПЕРЕЖИВАЛИ СОСТОЯНИЯ ГЛУБОКОГО ДУХОВНОГО ПЕРЕЖИВАНИЯ И ОТКРОВЕНИЯ. НИ ОДИН ИЗ НАС, КТО ПРОХОДИЛ В ДОМ К СВЕТОЗАРУ И ЕЛЕНКЕ, НЕ УХЪОДИЛ ОТТУДА С „ПУСТЫМИ РУКАМИ“.

КАЖДЫЙ УНОСИЛ В СВОЕЙ ДУШЕ ЧТО-ТО ОЧЕНЬ СВЕТЛОЕ И ОБНАДЕЖИВАЮЩЕЕ.

ПАМЯТЬ НАША О БРАТЕ СВЕТОЗАРЕ СВЕТЛАЯ И РАДОСТНАЯ!

МИР ДУХУ ЕГО И СВЕТ ВЕЧНЫЙ ДУШЕ ЕГО!
И ВЕЧНАЯ ЖИЗНЬ ДУШЕ ЕГО!

ГАЛЯ И МИША ЛЕВИНЫ
И ВСЕ БРАТЬЯ И СЕСТРЫ ИЗ РОССИИ, КОТОРЫЕ ЕГО ЗНАЛИ.

5. НА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ ОТ ЙОРДАНКА ШОПОВА

БЛАГОДАРНОСТ

Благодаря на Бога, че те има,
благодаря на Бога, че те срещнах
сред бурите на тежка зима
и в мрака на безкраен страх
и всичко стана като в сын.

Погали ме с ръка корава,
погледна ме с поглед чист
и с мисълта Божествена и права
направи ме отново ти щастлив.

Светът е сякаш променен,
душата ми е пълна със Любов
и вече аз не съм сломен,
защото съм от добротата ти пленен.

Обзема ме безкрайна топлота,
обгръща ме любов неповторима,
навсякъде аз виждам светлина,
която в душа ми прелива.

И чувам ромон в тишината,
игриво извор да се смей,
и малките пчели в далечината
с радост слънцето ги грей.

Благодаря ти, братко Светозар,
от Бога ти за мен си дар
бъди благословен, помагай
и Любовта си щедро ти дарявай!

6. НА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ ОТ ВЕЛИЧКА ВЕНЧЕВА

Да изминеш земния си път с Любов,
да служиш Богу – винаги готов,
да се раздаваш и да умиротворяваш,
да палиш светлината, да сгриваш ти сърцата –
такава избра си ти съдбата.

Братко Светозар, ти за всички беше дар.
по пътя си вървя и светеше като заря.
Наш по-голям брат беше
и всички тежести изнесе.

Застанат ли до тебе брат, сестра с наведена глава,
отдаваш им от твоята светлина
и радост във очите засиява,
Любовта сърцата им е сгряла.

Да живееш във Любов,
да носиш Божий благослов,
да светиш като слънце,
ти беше винаги готов.

Не всякога ти лесно беше,
но ти със гордо вдигната глава вървеше.
На Бога никога не изневери,
а цял живот за Него работи.

Братко мили, Светозар,
почивай в мир,
живей във светлина,
нек се радва твоята душа,
защото достигнала е до целта –
където и да се намира тя,

да проявява Любавта.
Мир. Мир. Мир.
Светлина. Светлина. Светлина.
Любов. Любов. Любов.
Да светитя Божие имя среди людей!
Да се претвори Божията Любов
във всички наши дела!

13 март 2013 г.

7. СЪНИЩАТА НА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ (2011–2012 г.) записани от сестра му Величка Няголова

Той навърши 80 г.

И го заведохме на Рила – Боровец. Качихме се с лифта до Ястребец. И оттам пеша по равното до х. „Мусала“. Пихме чай. И после на полянката насреща, до езерото, обядвахме, пяхме. Синът му Павел носеше цигулка и свиреше.

Гледахме прекрасната Мусала, Сфинкса, Иречек, Дено и се възхищавахме! Беше пълно с енергии. Заредихме се.

Така брат ми Светозар изкара своя 80 годишен Рожден ден. Бяхме и ние с мъжа ми Истиан, брат ми Любомир и аз, Величка. Светозар през цялото време вървеше най-отпред, и беше много щастлив. После си сляхохме.

СЪНИЩА, 2011 година

1. В гр. Айтос, на Градината, Учителят държи беседа. И казва: „Всичко да бъде общо! Така трудът се благославя!“

След това турили хранителни продукти в един прозрачен куфар. Всичко се виждало. Учителят го дал на Светозар, да раздаде продуктите за всички.

2. Някъде в духовния свят Светозар чете беседа. Това е някаква Школа горе.

Учителят присъствувал. Изведнъж лампата горе изгаснала.

Учителят взел Светозар и го повдигнал нагоре. И лампата светнала, без той да я докосне.

3. На Бивака на Витоша „Ел Шадай“.

Тошо босия, който се грижеше за Градината, вървял по снега.

Учителят казал: „Питайте къде съм – и елате при мене. Аз съм на ваше разположение!“

4. Някъде в духовния свят Светозар вижда един хубав кон, с юзда. Той тръгнал на ляво от него. Светозар го повикал с мисълта си. И той дошъл. Подал му десния си крак и се ръкували.

Отгоре казват на Светозар, че този кон е брат Лулчев.

5. Галилей Величков, цигуларят от Школата на Учителя, идва при Светозар и му показва документ от духовния свят. Той чете: „Архангел Гавраил”.

Галилей му казва: „Ти на Земята, нали ми каза, че аз съм Архангел Гавраил на Земята. И това действително е така! Аз съм!”

6. 25.11.2011 г. Светозар отива на Изгрева при Учителя. Носи цигулка. Вижда, че струната „ми” е откачена. Той отива при Учителя, но не може да свири – струната е откачена.

Това, струната „ми” е символ на майката, жената. И показва „заминаването на жена му”. Замина си в края на ноември.

7. Учителят ще изнася беседа. Обръща Се към Светозар да стенографира. Той е отличен стенограф. Учителят лежи на легло и започва беседата.

8. Учителят има един апарат от 1880 г. с карти 50 м., който приема от другия свят времето в различни периоди от години. Нещо като календар.

Присъствуват Галилей Величков, Мария Златева /цигуларката/ и една непозната жена.

Учителят лежеше на легло, и до Него тази непознатата. Той ѝ помагаше нещо. Светеше с огромна светлина.

9. Учителят иска от Светозар да приготви „извадки” за различни хора. Повечето от тях са Му били врагове. Също и на Светозар. И Светозар направил този списък.

10. На Събор с Учителя. Тъй свири с цигулката Си.

Нейният лък е особен, квадратен, голям. Край Него са Ангел и Тодора, които се грижеха за Градината.

Учителят Се обръща към един брат, и му казва да взима уроци по цигулка.

Светозар взима Неговата цигулка и започва да свири. Изсвирва: „Сила, здраве е богатство” и „Ще се развеселя”.

11. Учителят лежи на земята, заобиколен е от приятели. Тази обиколка образува нещо като „котва”. И майка ни /Стефка Няголова/ е последното парче от тази котва.

Светозар казва на Учителя, че както Той е легнал с приятелите, и тази образувана форма на котва, показва пътя, по който трябва да вървим, за да влезем в Новия Живот.

12. Среща с Учителя. Имало много приятели – познати и непознати.

Учителят казва на Светозар: „Трябва да се работи. Аз слушам винаги дядо Боже. Каквото Господ ми каже – това върша.”

13. Учителят е в непознато място с много приятели.

Една сестра прочете едно писмо от Учителя до друга сестра.

В писмото Той пишеше да се молим за доброто на България и на Братството. Писмото беше написано на санскритски език.

Това непознато място имаше стая, постлана с дамска и отгоре дъсчици по 10–15 см. една до друга. Но недовършено.

Учителят казва на Светозар да довърши работата.

Светозар става и вижда Тошо босия, който работеше Градинката Му, и го повиква да му помага. И като се обръща, какво да види, цялата стая беше довършена! Невидимият свят я довършва за един миг.

14. Светозар с жена си слизат от Хималаите, от много високо. Просто летят.

Стигат до едно място, където са събрани старият Братски съвет с Благословен, облечени в черни дрехи, и са много заети да разрешават разни материални въпроси. Имало да решат един много важен въпрос.

Светозар прелетява над тях – те дори не го виждат.

Продължават да слизат надолу. Още по-надолу, събрани много хора от Братството. Едни дишат, други играят гимнастики.

Събрал се е и Новият Братски съвет, начело с Андрей Грива. Всички отново са облечени в черни дрехи като поповете, и решават важни въпроси.

Светозар прелетял, и никой не го видял.

15. Учителят събаря с голяма сила една ограда на затвор. Използувал и бетонни прътове. Съборил всичко. И на това място щял да построи нещо ново.

16. Учителят пишел книга за Светозар.

В нея пишел, че Светозар Няголов е успял да свали малка част от Ангелската Астрология на Земята. Той имал и много други знания, но не ги открил. Запазил ги в тайна.

17. Брат Гради разпределял братята и сестрите кой къде да отиде.

Учителят бил там.

Останал само Светозар. Гради се обърнал към Учителя:

„А този къде да го сложа?“

Учителят отговорил: „При мене!“

И Светозар отишъл и легнал до гърба на Учителя.

СЪНИЩА, 2012 година

1. Сънува Учителя.

Работи с голяма енергия. Разрушава една ограда. Хвърлял върху нея едни огромни бетонни колове. И я разрушил.

2. Брат Гради Минчев /той е от времето на Учителя/ работи.

Разпределя братя и сестри в различни къщи.

Учителят е там. Присъствува. И последен останал Светозар, неразпределен. И Гради се обърнал към Учителя с думите: „А този къде да го пратя?“ Учителят отговорил: „При мене!“

3. Учителят пише една книга за Светозар.

Попитали Го, какво пише. А Той отвърнал: „Пиша книга за Светозар, как той успя да сваля една малка част от Ангелската Астрология на Земята!“

P. S. Светозар си описва сънищата с Учителя със стенография. Прочете ми ги, и аз ги записах на кратко. Преразказах ги.

20.09.2012 г., Своге

Величка Няголова /сестра на Светозар/

8. ЗАМИНАВАНЕТО НА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ, 9 МАРТ 2013 ГОДИНА

Найден Найденов, гр. Правец

Обстановката в България и света:

Всички участвуваме в тези събития, но и той [Светозар Няголов] като Планетарен дух, участвуваше най-активно, както преди заминаването си, така и след това.

Според Китайския календар, това е година на Змията, т.е. на Мъдростта.

Тя започва на 10 февруари 2013 г. по Лунния календар.

Това е една трудна, фатална година /13-та/, и само тези, които спазват Христовия закон /Той беше 13-ти с 12 ученици/, могат да имат успех и съвършенство.

1. Заминава си на датата, когато са спасени българските евреи – 9 март 1943 г. Прави точно 70 години. А това е много важно събитие.

2. Обстановката в България става много тежка. Още през февруари т.г. започват масови протести. Началото им в София е по случай честването на 140 години от гибелта на Васил Левски. И това са датите: 17, 18 и 19 февруари.

И когато Светозар вижда по телевизията, че и кръв се пролива, кръвта на измъчения български народ, най-бедния в Европа, че и хора се запалват в протест, Светозар не може да издържи. Много е умъчнено сърцето му.

И на 20 февруари т.г. министър-председателя Бойко Борисов подава оставка.

Още на другия ден – 21 тя е приета от Народното събрание. А това е много рядко събитие в историята на България. И е знамение.

3. На 13 март – неговото погребение, е сформирано служебно правителство.

4. След заминаването му, на 12 май 2013 г. са организирани и проведени предсрочни парламентарни избори.

И на 29 май т.г. е формирано ново коалиционно правителство в Република България.

Станаха и световни събития.

Заминаха си от този свят някои държавни ръководители. Такъв беше ръководителя на Венецуела. Също и желязната дама – Маргарет Тачър. Все големи, исторически личности!

5. В Китай е сменено цялото партийно и държавно ръководство, и е избран нов президент. Той започна работа през април тази година.

6. Едни от най-важните събития започнаха в нашата съседка Турция.

На 29 май 2013 г. стават големи демонстрации в няколко големи турски градове, които продължават и досега. В Турция ще стават събития, които трябва да следим. Те са част от кармата на Турция.

7. Продължава убийствената война в Сирия. Пролива се човешка кръв, разрушават се градове и села, унищожава се древна цивилизация и култура. Войната се подкрепя от Америка и от Европа.

8. Сериозен конфликт между Северна и Южна Корея, с опасност от ядрена война. САЩ подкрепят Южна Корея.

9. Конфликти за международната търговия на Китай и Европа. Налагане на санкции.

10. Необичайни бури и урагани в САЩ, с много „торнадо“.

Особено 3-тото десетдневие на месец май – огромни щети за милиарди долари и човешки жертви.

11. Станаха и най-големите досега наводнения в Централна Европа – Германия, Чехия, Словакия, Австрия, Унгария.

В началото на месец юни продължават, не са още затихнали. Има и човешки жертви. Загуби за милиарди евро!

12. Мина наблизо и огромен астероид, но се избегна сблъскване със Земята. Слава Богу!

13. Светозар си заминава на 9 март 2013 г. на 80 години в събота.

И още в неделя на връх Мусала става огромна буря, незапомнена досега.

А Светозар беше много свързан с Мусала, и непрекъснато се качваше горе, през целия си живот.

14. Тази година и за първи път излезе в Интернет злодеянието на така наречения Братски съвет на общество Бяло Братство, създадено от Учителя.

И то – интернационално!

И цялата Земя разбра за техните кражби на имоти, земи, къщи, пари.

И как завещани домове са записани на тях „лично“, като техен имот.

Протестираха най-малкото 100 души, и се създаде нов комитет – интернационален, за възобновяване и промяна на тази грабителска политика.

И всичко беше дадено с доказателства – документи.

А самите членове на Братския съвет дадени с вериги на ръцете, за да се пратят в затвора.

15. И те са, които изгониха Светозар от това тяхно Братство още преди 2–3 години.

16. Тези събития станаха в годината на заминаването на Светозар от тази земя.

Той е голям Планетарен дух и тези събития имат връзка и с неговото заминаване.

И само един отличен астролог може да прецени тези неща от тази гледна точка.

17. Най-големият паметник на Светозар е направен в томовете на „Изгревът“, където той е поместен. Тези събития бяха планетарни, и неговият мощен дух участва и ще участва в тях – в България и в света.

Мир и светлина на душата му!

15 юни 2013 г.

9. БЕЛЕЖКИ КЪМ МАТЕРИАЛА НА НАЙДЕН НАЙДЕНОВ ЗА ЗАМИНАВАНЕТО НА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ Вергилий Кръстев

9.1. Този материал бе подготвен от Найдено Найденов от гр. Правец. Той го диктува по точки на Величка Няголова, след което тя ми го прочете по телефона. Казах да го подготви и аз ще го отпечатам.

9.2. Величка се справи много добре и ми го донесе. Прегледах го в 6 часа още на 16.06.2013 г. сутринта. Обадох се, че го одобрявам и ще го публикувам дословно, но ще представя накрая моите забележки.

9.3. По точка 10 за явилите се „торнада“ в САЩ, които наблюдавахме по телевизията. За да узнаете защо това се случва, ще прочетете в „Изгревът“, том XXII, с. 740 – „Агарта и Атлантида“ до с. 765. Това ще ви отнеме месеци. Но без да усвоите този материал, няма да можете да преминете към следващия.

9.4. В „Изгревът“, том XXIII, с. 956–961 ще научите за историята към беседата „За двете риби и петте хляба“. На с. 962–963 има разяснение от Светозар Няголов.

9.5. В „Изгревът“, том XXIII, с. 964–966 е статията „Възмездие на опашката на универсалната риба“. Много добре проучете тази статия. И тогава ще разберете защо тези „торнада“ преминават през САЩ. Това е наказанието от опашката на Космическата риба. Преди няколко години САЩ, чрез своите банки предизвикаха икономическа криза в света и Европа. Целта е да се зароби целия свят, и той да работи за САЩ. В момента те печатат денонощно долари на хартийки и пръскат по света, без надлежно златно покритие. Ще дойде онова време, когато светът ще каже така:

„Не признаваме тези зелени банкноти.“ И тогава за 24 часа тази империя ще се разруши. Това ще си го проверите.

9.6. В точка 11 се говори за наводненията в Европа. И всички го отдават на природно бедствие. Това е така, но причината е друга.

Всичко това, което става днес в Европа е един нов вид „империализъм“, който слага в подчинение всички народи. Тези духове, които са обсебили държавните ръководители в Германия, трябва да се удавят. И те се давят сега чрез наводненията.

Дали това е верно? Верно е. Ние имаме един случай, когато в България стават големи наводнения, и запитват Учителя Дънов, защо това се допуска. – „Допуснато е, за да могат да се удавят всички онези духове, които разрушават държавата.“ Дали вярвате или не, това е без значение. Нали гледате по телевизията за наводненията. Продължавайте да ги гледате.

9.7. В точка 14 се говори за братска съвест, за къщи, за пари. Понеже не четат „Изгревът“ и го отхвърлят, затова не могат да се ориентират. Какви са изводите?

Първо: Учителят Дънов е против „Уставите“ и Братските съвети. Доказателствата са дадени.

Второ: Учителят е срещу имотите на старите възрастни братя да се предават на т.н. Братство. Той препоръчва да се предадат на държавата.

Виж в „Изгревът“, том I, с. 427–428 и том I – второ издание, 2011 г., с. 513–514. Ето тук е разрешението, дадено от Учителя.

Трето: По времето на Учителя искали да си закупват места.

Учителят казва: „Никакви места!“ – „Изгревът“, том I, с. 428–429 и „Изгревът“, том I – второ издание, 2011 г., с. 514–515.

Четвърто: Учителят остава много пари. Няколко дни преди заминаването Си, заедно със Савка са ги броили, подредени в пачки и сложени в куфар.

През 1947 г. става обмена на парите. Вместо да ги раздадат на изгревчани по 30 000 лева, то са ги горяли в печката на дедо Ради.

Пето: Парите ги разпределят да се пазят. Но се изхарчват за свинарник.

Виж „Изгревът“, том III, с. 232. За „Заем за свободата“ – с. 231–232. Бяха откраднати, с. 221–222. Накрая с тях един си направи къща.

Какъв е изводът? Пари, дадени за Господа са много опасни.

Никой не е прокопсал, ако харчи т.н. братски пари за своите нужди.

Шесто: Парите, дадени за Господа са много опасни пари.

Онзи, който посяга върху тях, никога не може да прокопса. Това го знаят всички.

9.8. Към точка 15, трябва да споменем, че първо го изгониха от Рила, после му забраниха да посещава братските тържества. Изгониха го отвсякъде. За това си има много големи причини. За мен това, което се опитваше да прави Светозар и да ги ръководи, беше отклонение от Школата. Разбраха го по дух и го спряха. Отхвърлиха го.

9.9. От 2001 г. до 2013 г. съм направил 54 концерт-рецитала.

От към 2005 г. Светозар започна да посещава моите концерти.

Отвън имаше салонно помещение, където предлагаше своите отпечатани книги. Влизаше в салона с жена си Еленка и слушаха. Имаше възможност да посреща посетителите, по време на антракта да разговаря с тях, и накрая ги изпращаше.

Така можеше да направи контакт с онези, които го признаваха за човек. До там стигнахме да има човек, който да ти признае, че си на Земята и че работиш за Бога.

9.10. Една вечер звъна телефона, и се обаждат една българка от Германия, плаче и ми съобщава, че Светозар е починал.

И това доживяхме, да ми съобщават от чужбина! Така научих тази новина.

На концерт-рецитала от 24 ноември 2012 г., на масата отпред седеше Светозар и продаваше книгите си. Гледам го. Виждам, че той го няма в тялото си, и че е вече „горе“ в Невидимия свят. Е, живя до 80 години за Земята! А това не е малко. Никак не е малко.

9.11. Присъствувах в онзи салон на гробището, където са поставени ковчезите и където близките правят своите съболезнования. Поканиха и мен. Поставих цветята, които носех и казах следното:

„Светозар беше от поколението, което свързваше приятелите от Школата с другите поколения. Той беше единствения човек, родил се на Земята, който си свърши работата. А това ще намерите в „Изгревът“, том XX, том XXI и том XXII.“

9.12. Изведнъж един започна да се изказва, за да може да обезличи моето изказване за „Изгревите“.

А аз можах да му направя 3 паметника чрез „Изгревът“, том XX, XXI, XXII.

Това не го приемаха. И го отхвърляха.

Затова си тръгнах. Аз бях до тука.

За следващите поколения оставям историята на Школата.

Трябва да преминете през нея. Не можете да направите нито една крачка без нея. Но преди това, трябва в мозъка да ви се отвори един център за „Изгревът“ и друг център за Словото на Учителя. Имате ли ги, вие сте в пътя на Школата. Нямате ли ги, вие сте вън от Школата. Ще чакате хиляди години, докато не ви се отворят тези 2 центъра в мозъка ви.

Това не е моя измислица. Това ще намерите в Съборни беседи от 1927 г. – „Пътят на ученика“.

С уважение към пътя на Светозар!

18 юни 2013 г., Своге

Вергилий

Моят съвет към вас е следният:

9.13. Оставете ги да харчат за своите нужди парите, оставени за Господа.

Ще се натоварят с такава тежка карма, че до края на света не могат да си изплатят.

Нека крадат. Нека обсебват.

Те затова са изпратени – да разрушат всичко! Това е разрешението на задачата!

Сега е техното време, на разрушението!

Вергилий

9.14. Времето на съзиданието ще бъде за една друга епоха – след хиляди години.

Тогава ще приемат Словото на Учителя и поредицата „Изгревът“.

10. ОЧЕРЦИ ЗА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ ОТ НЕГОВИ ПРИЯТЕЛИ

Виж „Изгревът“, том XXI, с. 768–793.

Светозар доживя да прочете тези очерци в „Изгревът“, том XXI, понеже бе издаден през 2004–2005 г.

11. ПОСЛЕДНИТЕ СЪВРЕМЕННИЦИ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Виж „Изгревът“, том XXI, снимка № 104

12. ПОЗДРАВ ОТ СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ

ДО НОВИ СРЕЩИ В СЛЕДВАЩИТЕ НИ ПРЕРАЖДЕНИЯ
НА ЗЕМЯТА!

Виж „Изгревът“, том XXI, снимка № 104

XI

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ЗА

„ИЗГРЕВЪТ“

И

ВЕЧНАТА ТАЙНА НА

ЖИВОТА

1. АНТИМИНСЪТ И ОТКРОВЕНИЕТО В СОЛУНСКАТА ЦЪРКВА „СВ. ДИМИТЪР СОЛУНСКИ“

1.1. За да слезне едно човешко същество на Земята, трябва някой да го роди. Да го отгледа, да го отчува и после да го пусне да ходи по света. Трябва ти баща и майка, които да те родят.

Това е най-големия проблем. Трябва да намериш някого, чрез когото да се родиш. Друг начин няма за пребиваване на Земята.

И да си растение, да си животинче или човек – законът е един и същи.

1.2. Бащата чрез когото трябва да се свали един дух, се избира не случайно. **Мъжът сваля духа!**

А жената го ражда. А да се свали, се взема решение от възвишени йерархии, които ръководят човечеството. – Къде да се роди, кой да го отгледа и кой да му определи пътя. Непонятни за днешния човек неща!

1.3. Днес ние ви посочваме пътя, чрез който трябва да влезнете в тази непонятна област на Духа.

И това е „Изгревът“, том XI, издание от 1999 г.

Първото нещо, което трябва да сторите е да изучите много добре, и да го научите наизуст!

Виж Посвещението от с. 2–3. Без него не може да ви се отвори „Изгревът“, том XI. Наизуст за през деня и за през нощта, за да се отворят небесните двери, и да слезне небесния хляб на Словото на Учителя Дънов. Друг начин няма! И днес и утре!

1.4. Започва се с „Антиминсът“ от с. 5.

Първата част е на с. 6–35. Научавате го наизуст, така както ние като ученици заучавахме стихотворения наизуст. Без него не можете да направите следващата крачка. Ще бъдете спряни. Абсолютно спряни. А защо?

1.5. **Втората част** за „Антиминсът“ е на с. 36–54, в който е описано всичко за него и как са изглеждали първите Антиминси – след с. 48.

Без проучаването на този материал, вие няма да може да работите с „Антиминсът“. Тук сме описали как се работи с него.

1.6. **Едно откровение** в Солунската черква „Св. Димитрий“ на **10 април 1854 г.**

Това е най-важния материал, който сме публикували по оригинала на с. 54–59.

Отбелязали сме с цифри важните места и сме ги задебелили, за да може да се различават от останалия текст. Това ще ни трябва за следващата точка.

1.7. Бележките към този текст, които отговарят на обозначените цифри и числа, започва на с. 59–66.

Обяснено е всичко и вече се знае какво представлява „Откровението“. Вижте бележките на съставителя на „Изгревът“ – с. 71, 77, 80.

1.8. За съдбата на „Антиминсът“, ще узнаете от с. 79–83. Това е също много важно. Ще ви предпази от заблуждение!

1.9. Как се работи с „Антиминсът“? Ето това е най-важното, но и най-трудното. Вие няма да можете да работите с него, ако не сте усвоили всичко, което сме описали до сега. И така, на с. 88–90 е написано всичко. По-нататък вие имате думата! От вас зависи дали ще тръгнете по пътя на „Изгревът“.

1.10. След с. 96 сме публикували снимки от днешната църква „Св. Димитрий“ в Солун, заедно с икони на Свети Димитър от мозайки, от миналите времена.

1.11. За историческата роля, която играе Свети Димитър Солунски в историята на България, виж на с. 100–109. Там ще научите много неща и ще ви се проясни кой е ръководил съдбата на българския народ. Това е напълно достатъчно за сега за вашето просветление на ума ви.

2. КОНСТАНТИН ДЪНОВСКИ – СВЕЩЕНИК НА ВСЕВИШНАГО БОГА И ВЪЗРАЖДАНЕТО НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД, КОЕТО ЗАПОЧВА ЧРЕЗ „АНТИМИНСЪТ”

2.1. Статия на Д-р Пегър Ников за Константин Дъновски, от с. 161–176.

2.2. Снимки на Константин Дъновски – 3 броя, след с. 176.

2.3. 50 годишнината на Първата българска църква „Св. Архангел Михаил“ в гр. Варна. Включени са исторически данни от с. 177–236 за дейността на Константин Дъновски.

2.4. Възраждането на българщината във Варна от с. 287–288.

2.4.1. Село Николаевка, с. 288–290.

2.4.2. Атанас Чарбаджи, с. 291–299.

Снимка на чорбаджи Атанас Георгиев, преди с. 177.

2.5. Родословието на Константин Дъновски – от с. 299–302.

2.6. Спомени на свещеника Константин Дъновски – от с. 302–308.

2.7. Бележки от съставителя на „Изгревът“ – „Антиминсът“, „Откровението“ и Константин Дъновски – от с. 346.

2.8. Из съвременната българска Духовност.

Статии на П.К.Дънов, поместени в списание „Виделина“ от д-р Миркович, гр. Сливен – от с. 347–369.

3. КОЙ Е ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ ДЪНОВ

3.1. Той е роден чрез баща Константин Дъновски и майка Добра, дъщеря на чорбаджи Атанас Георгиев.

3.2. В „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), на с. 635–638 сме написали кратки исторически данни. Онези, които бяха по времето на Школата не ги написаха, защото бяха заети да се приготвяват за апостоли, за ръководители и проповедници, и заместници на Учителя Дънов. Те всички се провалиха, без остатък и бяха спасени чрез „Изгревът“, защото бяха включени в него, за да ги има. Това е най-важното засега, да се покаже, че ги е имало и са съществували като хора.

3.3. На с. 636 има една грешка, направена при въвеждане на материала. Аз тогава не съм го видял, понеже бях в невероятно напрежение и почти нищо не виждах. Това бе първият том, който подготвих близо три години.

И така, на с. 636, трябва да се поправи на 1 ред, че учебната година е 1894–1895 година, и че завършва на 3 февруари 1895 година. А се завърща в България през 1895 година.

Във второто издание на том I на „Изгревът“ от 2011 г., това нещо е поправено.

3.4. Подредили сме по-добре „Петър Дънов на обучение в САЩ“, на с. 735–738 при второто издание.

3.5. За рождената дата на Учителя Петър Дънов виж в „Изгревът“, том IV от 1995 г. на с. 42–47. Разучете я добре, за да не ви заблуждават злосторниците.

3.6. В „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 641–642, ще научите кой е Учителят и кога се става Учител.

От с. 642–643 ще научите кой е Мировия Учител и кога Той Се явява.

От с. 644–646 ще научите кой е Всемировия Учител.

Това е напълно достатъчно за сега, ако това го възприемете чрез ума.

Този материал е поместен в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), на с. 743, 744–745, 746–748.

4. КАКВО СМЕ ПУБЛИКУВАЛИ ЗА ПЕТЪР ДЪНОВ ЧРЕЗ ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ“

4.1. Още в „Изгревът“ том I. (1. изд. 1993), на с. 636–637 сме публикували някои печатни издания по времето на Учителя Дънов. Ние ги намерихме, преиздадохме ги, с подходящите бележки към тях. Предишното поколение не са ги ползвали, поради липсата на тези бележки. Говоря напълно сериозно. Ще се убедите, когато ще ги прочетете.

4.2. През 1897 г. Учителят Дънов издава в гр. Варна една книжка „**Хио-Ели-Мели-Месаил**“. Това е гласът Божий, Словото Божие, Духът на Третият Завет към Избранника и Помазаника Божий.

Притежаваме оригиналната книжка, която не може да се публикува без съответни бележки.

Там има много редове, написани със староеврейски текстове и сега търсим преводачи за тях. Затова бележките ще се дадат по-късно.

4.3. Все пак аз съм работил върху тази книжка и от там извадих, и поместих в „Изгревът“, том II, от с. 42–44: „Кой е Всемировият Учител?“

Освен това, от там извадих „12-те Скрижали на Духа Беинса Дуно“. Бяха отпечатани на с. 41. Хайде, направете опит и ги научете наизуст. Няма да можете!

Може само при условие, че приемете последното изречение, че **Всемировият Учител на Вселената е Духът Беинса Дуно**.

4.4. Все пак тази книжка и нейната статия е поместена в сп. „Виделина“, книжка IV–V, година I, 1903 г., с. 53–67, и е публикувана в „Изгревът“, том XI, с. 356–368, но с друго заглавие. И то е „Любовта“, стихотворение от Еманоил и „Тайните на Духа“.

4.5. Текстът от сп. „Виделина“ е същият от оригиналната книжка. Учителят Дънов е предал този текст на Д-р Миркович, който по онова време е бил още жив, и той го е публикувал в рубриката в 1903 г.: „Из съвременната българска духовност“ – статий от П.К.Дънов. Ние сме ги публикували в „Изгревът“, том XI, с. 347–369. Това са 7 статий от П.К.Дънов.

4.6. През 1898 г. Петър Дънов изнася пред благотворително дружество „Милосърдие“ една беседа **„Призвание към народа ми български, синове на семейство Славянско.“** Отначало Петър Дънов я предал за печат, но поради големите атаки от духовенството и обществениците, Той нарежда да се спре печата, и разтури набрания материал.

Но понеже е останал първоначалния отпечатък, той е бил прибран и запазен. И лично Минчо Сотиров го е преписал от 30 май до 3 юли 1915 г. в гр. Бургас от материалите на Пеню Киров. На мен този препис бе ми предаден от Жечо Панайотов и аз го преснех на фотокопие, и му върнах оригинала. Къде той отиде, днес е неизвестно!

4.7. Аз съм го публикувал в „Изгревът“, том IV от с. 3–9, с отбелязани отстрани цифри за моите бележки. А те следват от с. 12–41. Прочетете ги добре.

4.8. Без тези бележки вие не можете да разберете нищо от това „Призвание“. Там е дадено за Славянската азбука и за Небесния знак – (Б) – е двойно, което е знакът Божий. За пръв път те се изнасят.

4.9. Чрез програмата на „Изгревът“ бяха направени 2 концерт-рецитала за „Призванието“, и 2 концерт-рецитала за Славянската писменост и Небесния знак.

4.10. В „Изгревът“, том II от 1995 г., по случай 130 годишнината от рождението на Учителя Петър Дънов (1864–1994 г.), както и на 50 годишнината от заминаването Му – (1944–1994 г.), бе ознаменувана с отпечатването на един оригинал.

4.11. **Това са „Разговорите с Духа Господен“.**

Те са приети от десницата на Учителя лично от Мария Тодорова, която ги беше съхранила и ги беше предала на мен. Така че всичко това, което ще прочетете, трябва да благодарите на нея. А аз съм направил моите бележки.

4.12. „Предисловия към Седемтях разговора с Духа Господен от Вергилий Кръстев“, от с. 7–24.

4.13. „Седемтях разговора с Духа Господен“ – бележки по реда на разговорите, от №1 до №7. Без тези обяснения, няма да можете да се доберете до оригиналните разговори.

4.14. Мистичните упътвания започват от с. 32–44. Усвоите ли ги, то тези разговори с Духа Господен ще ви се отворят за ума ви, и вие ще осъзнаете тогава защо сте се родили при българите по времето на Школата на Учителя Дънов.

4.15. Тези упътвания бяха правени през 1994 г. – точно преди 20 години. Днес е 12 септември 2014 г. Това днес не може да се повтори, защото го няма **Онзи**, Който присъстваше от Небето и ни предостави Своите бележки.

4.16. „Със Слово и музика от Учителя по Земята българска“ – от „Изгревът“, том III, с. 375–383.

4.17. В „Изгревът“, том XI, от с. 370–619, сме публикували протоколите от годишните срещи на Синархическата верига (1906–1915 г.).

4.18. В „Изгревът“, том XI, с. 620–685, сме публикували „Скрижалите на Духа Беинса Дуно“ – I. Мисли за молитвите; II. Молитвите на Всемирното Велико Бяло Братство, по оригинала.

4.19. На с. 681–685 има бележки за молитвите и съвети как те могат да се ползват – в „Изгревът“, том XI.

- 4.20. Мота на учениците от Петър Дънов, от с. 681–709 – в „Изгревът“, том XI.
- 4.21. Наряди на Синархическата верига (1897–1918 г.), от с. 710–790 – в „Изгревът“, том XI.
- 4.22. В „Изгревът“, том XII продължават нарядите, от с. 4–240.
- 4.23. Беседи от Учителя Дънов, държани пред сестрите в ден четвъртък, на с. 241–519.
- 4.24. Класът на Добродетелите, от с. 520–624, и бележки към тях от с. 625–669 и 670–717.
- 4.25. Класът на Добродетелите, на с. 718–760.
- 4.26. Пентограмът – от с. 761–862.
- 4.27. Антиминсът и Бялото Братство – с. 863–870.

5. НЕРУКОТВОРНИЯТ ОБРАЗ НА ИСУС ХРИСТОС

5.1. Навлизаме в същинския и свещен материал.

Без да сте усвоили материала от I част до IV част, вие не можете да навлезете в този материал. Това е изключено! Затова, върнете се назад и започнете да го изучавате. **„Изгревът“ е за обучение!**

5.2. Историята на Нерукотворния образ ще прочетете в „Изгревът“, том XI, с. 152–153.

5.3. Иконоборството – война срещу иконите, в „Изгревът“, том XI, с. 153–155.

5.4. Образът на Исуса Христа в профил, в „Изгревът“, том XI, с. 155.

Тук е описано, че Исус е бил със сини очи, със спусната коса, на цвят светло руса. Той е бил висок около 180 см., ходел е бос, с разкратена походка, и най-важно гологлав. Това описание е много важно, което ще ни трябва по-късно.

Този образ е бил разпространяван и на Изгрева. Учителят Дънов е поръчал на художничката Цветана Щилянова, която е нарисувала Неговия портрет със следната задача: Трябва да повдигне косата Му от лявата част на челото Му. Тя го прави.

И днес ние имаме 2-та портрета, които сме публикували в „Изгревът“, том XI преди 97 страница.

А Нерукотворният образ на Исуса Христа, сме публикували след 144 страница. А Той е такъв, какъвто Го описват от с. 155.

5.5. Нерукотворният образ на Исуса Христа над леглото на Учителя Дънов.

В „Изгревът“, том XI след с. 368 сме представили няколко снимки от ул. „Опълченска“ 66, където Учителят Дънов е преживявал в дома на Гумнеров.

На една от снимките се вижда леглото на Дънов, и над възглавницата е „Антиминсът“. Това е доказателство за неговата истинност. На следващата страница се вижда леглото Му и отстрани е окачен Нерукотворният образ на Исус Христос. По-голямо доказателство на това няма, че той е над леглото Му.

5.6. Когато са Го запитвали, Той е отговарял, че тук художникът се е доближил най-близо до физическия образ на Исус Христос. А това означава качествата на този художник.

5.7. В „Изгревът“, том XII сме публикували всички снимки от ул. „Опълченска“ 66 – от № 1 до № 33.

На снимка №25 се вижда леглото на Учителя Дънов, и над възглавницата Му на стената е в рамка със стъкло „Антиминсът“. На снимка № 26 на стената е портрета на Нерукотворния образ.

Това са доказателствата за които говорим. А цялата продукция от снимките от ул. „Опълченска“ 66, говорят най-добре за дома на Петко Гумнеров, в който Учителя Дънов е преживял от 1905 г. до 1923 г., когато Се премества на Изгрева в т.н. единична стая – „Приемната“.

Виж снимка № 40 с Приемната и Салона.

5.8. Най-интересното бе, че беше ми спусната една идея от Невидимия свят, да се направят плакати на „Антиминсът“ и Нерукотворният образ. Направихме ги и ги предлагаме като безплатно приложение към „Изгревът“, том XI.

Имат следните размери: високи – 100 см., широки – 70 см.

5.9. Направихме плакати и за „Изгревът“, том XII. Изкарахме чернобялата Пентаграма, както и цветната Пентаграма. Два плаката се раздават безплатно към покупка на „Изгревът“, том XII.

Аз съм чакал 6 месеца, за да получа разрешение от Небето, за да ги публикувам. Излезнаха сполучливи. Но не ги купуват. И едва ли има някой да ги сложи в рамка на стената си, и още по-малко да работи с тях!

А само да знаете какви строги възбрани има за тях! Имало е и има много нарушения към тях, при неправилна употреба. Заплатено е с живот!

И сега ги има. Още не мога да проумея, че успях да ги издам с големи усилия! Бях под голямо напрежение, защото това беше кощунство за едно по-предишно поколение – да отпечатваш Пентаграми. Учителят ги е раздавал поединично на заслужили ученици.

5.10. Изкарахме и под печат към „Изгревът“, том XIII два плаката на портрети на Учителя Дънов, изрисувани от Борис Георгиев през 1922 г., и на Цветана Щилиянова през 1934 г. Невероятни портрети!

Да не мислите, че някой си ги е окачил на стената? Няма нищо такова! Но аз ги направих и още съм жив! Жив съм и това е доказателство, че съм прав!

6. ВЕЛИКАТА ТАЙНА

1. За да ти се отвори ума, да дойде светлина в него, да се задвижи онзи център в мозъка ти, с който може да се свържеш с Новия Завет и Писанията на 4-те евангелисти, е цяло събитие от космически порядък. Говоря напълно сериозно.

Това се случи и с мен. Много точно, и точно на определеното време. Тогава не го схващах. Смятах, че така ми се е случило. Но днес – **12 септември 2014 г.** разбирам, че това е избрано и посочено от **Онзи**, Който ръководи поредицата „Изгревът“. Без Него нищо нямаше да го има!

2. Нито дедите ми, нито родителите ми, не са имали у дома си Евангелие или Библия. Могли са да си я купят, но не им е трябвало. Но родиха мени аз издадох „Изгревът“, том XXIV за методистите, евангелистите и цялата история за появяване на Библията в България. Направих го аз, понеже мен избраха и поставиха да свърша тази работа. Друг такова не може да извърши, в никакъв случай!

3. За раждането на Исуса е написано много неща от евангелистите през вековете. На много места Учителя говори за неблагоприятното стечение на планетите, които са определили Неговата съдба. Виж „Изгревът“, том XV, с. 549–551 – „Витлеемската звезда“.

През годините, когато четях Словото на Учителя Дънов, срещам много Негови изказвания, но не си ги отбелязвах и не ги извадих. Бяха изумителни! Някой ми говореше в ушите: „Извади ги, ще ти потрябват.“ Не го направих. А сега ми трябват, но ги нямам и не знам откъде съм ги чел.

4. **Първото чудо** е пристигането на тримата мъдреци от Изтока, водени от звездата на Небето, за да се поклонят на юдейския Цар, Който се е родил. (Виж Евангелие от Матей, гл. 2, ст. 1–3.).

5. **Второто чудо** е, че Онзи, Който е довел мъдреците от Изток да се поклонят на родения юдейски Цар, предупреждава мъдреците по време на сън, и те се връщат по друг път, и не се връщат при Ирода.

6. **Третото чудо** е, че ангел от Господа се явява на сън на Йосиф и му нарежда да бяга в Египет, за да се спасят от Ирода. И да останат там, докато е жив.

7. **Четвърто чудо** е, че Ирод вижда, че е излъган от мъдреците, но вярва на пророчеството им и нарежда да се избият всички новородени деца до 2 години.

Вие знаете ли какво това означава? Означава, че всички са повервали на мъдреците от Изтока!

8. Петото чудо:

След като умира Ирод, то ангел Господен се явява на сън на Йосиф и му нарежда да се върне в Израилевата земя. Изпълнява нарежданията на ангела и се връща в Израилевата земя с майката и детето.

9. Шестото чудо:

Йосиф се връща, но отново е предупрежден на сън от ангела Господен да се оттегли и да се засели в Галилейската страна. Заселва се в Назарет. И така небето извършва тази операция, и с това заблуждава всички, и доказва, че Исус е от Галилея. А той е от Витлеем и е чист юдеин, потомък на Давида. Но тогава това никой не знае, защото нарочно е укрито от тях. Има си причина.

10. Седмото чудо:

Когато Исус Се кръщава в река Йордан от Йоан Кръстител, то Небесата се отварят и вижда, че Божествения Дух слиза върху Него като **гълъб**. И сила небесна влиза в Него, и светлина от Небето кръжи над главата Му, като се претвори в Слово, което има власт и сила. С властта и силата от Духа Божий, Той проповядва новото Си Учение. По друг начин не може.

11. Осмото чудо:

В Евангелие на Лука, (гл. 4, ст. 16–21) оповестява, че в родния Му град Назарет Той посещава в съботен ден Синагогата, и служителят Му дава да чете книгата на пророк Исаия. Той намира (гл. 61, ст. 1), и започва да

чете: „Духът на Господа е на Мене.” Завършва с думите: „Днес се изпълни това писание във вашите уши.” Всички се изпълнят с гняв и искат да го хвърлят в пропастта, за да Го умъртвят.

И се запитваме, откъде Исус знае да чете, когато всички Негови ученици са рибари и неграмотни.

Според Учителя Дънов, Той е бил заведен при Есейте и години там Се обучава на четмо и писмо, и е изучавал „Петокнижието на Мойсея”.

12. Деветото чудо:

Всички се учудват, че Неговото Слово е с **власт** и може да **командва** на духовете нечисти да излизат от обсебените хора. С власт и сила заповядва! Всички виждат, че **Сила излиза от Него** и изцелява всички.

Деветото чудо е чудото на Силата, която излиза от Него. Това е Сила на Духа Божий, Който е в Него.

13. Десетото чудо:

Фарисейте обвиняват Исус, че изгонва духовете чрез **Велзевула** (Лука, гл. 11, ст. 15–28). Научават майка Му и братята Му, и идват да се срещнат с Него, **и да си Го приберат** като луд. Тогава се носи чувал, слага се върху главата, завързват го и така прибират лудия. Майка Му и братята го намират, но Той е в една къща, където проповедвал, а народа Го слушал. Но на една постелка носят парализиран и се опитват да го внесат вътре, но не могат. Тогава го занасят отзад на къщата, качват се на покрива, свалят керемидите и го спускат вътре пред нозете на Исуса. Като им вижда вярата, казва, че му се пощават греховете, и му нарежда да стане, и да си върви. Той става, вдига постелката и си тръгва. Всички гледат и благославят! (Лука, гл. 5, ст. 18–26).

Парализиранът минава покрай майка Му и братята Му. Те само Го гледат и мълчат.

„И дохожда в една къща, и пак се събра народ, така щото те не можаха нито хляб да ядат. А своите му, като чуха това, излязоха за да го хванат, защото казваха, че не бил на себе си. И книжниците, които бяха слезли на Ерусалим казваха, че Той има Веелзевул, и че изгонва бесовете чрез началника на бесовете”. (Марка гл. 3, ст. 20–22)

Евангелие на Марка гл. 3, ст. 22–30 отговаря на нападката, ст. 29 „Но ако някой похули Светия Дух, за него няма прошка до века, а е виновен за вечен грях”

Евангелие на Марка гл. 2, ст. 1–12. Докарва парализиран, разкриват покрива, пребиват го и го пускат с постелката „стани вдигни постелката и иди у дома си”

14. Единадесето чудо:

Тогава съобщават на Исуса, че въвн Го чакат майка Му и братята Му. Той отговаря: „Майка моя и братя мои са тия, които слушат Божието Слово, и го изпълняват.” (Лука, гл. 8, ст. 20–21).

Съобщава се, братята му и майка му го чакат въвн.

Евангелие на Матей гл. 12, ст. 46–50. Казват му, че майка му и братята му искат да говорят с него „Коя е майка ми и кои са братята ми? И като простре ръце към учениците си рече: Ето майка ми и братята ми. Като върши влята на Отца, който е на небесат, той ми е брат, сестра и майка”

Евангелие на Марка гл. 3, ст. 31–35. Съобщават, че са дошли майка му и братята му и са изпратили да го повикат. Отговаря по същия начин.

Евангелие на Лука гл. 8, ст. 19–21. Отговаря им по същия начин, че майка и братя са онези, които слушат Божието Слово и го изпълняват.

Евангелие на Лука гл. 11, ст. 15–26. Говори за Сатана и Велзевул, които са се разделили на две.

Евангелие на Йоанна гл. 17, ст. 41–42. От къде ще дойдр Христа; ст. 52 „От Галилея пророк не се издига“

С това чудо отпадат всички възхвали за майка Му и братята Му, защото човек идва и се ражда при враговете си. И той не случайно казва, че никой пророк не е без почит, освен в своята родина, и между своите сродници, и в своя си дом. Това се случва с Него. (Марка, гл. 6, ст. 4–5).

Това се повтаря и по времето на Учителя Дънов, и с Него самия. Описали сме стотици случая в „Изгревът“, където българите Го отхвърлят.

15. И сега идваме до най-важното чудо! Това е чудо дванадесето:

В Евангелие на Матей, (гл. 13, ст. 54–58), се описва, че всички се учудват откъде идват у Него тази сила, мъдрост и велики дела. Та те знаят, че е дърводелец, че има 4 братя, на име: Яков и Йосиф, Симон и Юда и няколко сестри. А те са обикновени хора. А при Исус има Сила и Дух. Откъде идва всичко това?

Хайде де, отговорете си. Можете, ако признаете, че Бог не е в Слово, но в Сила. Чрез Сила се влиза в Божието Царство.

16. Тринадесето чудо:

А сега идваме до най-голямото чудо!

Всички евангелисти говорят за **непорочното зачатие** на Мария от **Святия Дух**. Възможно ли е това? Това е невъзможно! А защо?

В **растителния свят** имат цвят, който трябва да се опраши от прашеца, за да се дойде до зачатие и до плод.

В **животинския свят** имаме мъжкар и женска. Без оплождане, не може да има потомство.

В морето при рибите е същото – мъжка и женска риба, която след това хвърля хайвера си и се излюпват рибите. Аз съм виждал това в рибарника при 7-те Рилски езера.

В **човешкия свят** е същото. Имате мъжът и жената, която носи плода 9 месеца, и го ражда. За да слезнеш на Земята, трябва някой да те роди. Трябва да преминеш през зачатието, да те износят и да те родят.

17. Четиринадесето чудо:

А непорочното зачатие на Духа при Мария – майката на Исуса? Трябва да се знае, че Духа в еврейския език е от женски род. И така, там може да се ражда. Но в българския език е от мъжки род, и Той не може да ражда. При евреите и при старите автори на Евангелието това се е знаело, и не е правило голямо впечатление, че Духа ражда. Така че няма непорочно зачатие! Има зачатие от мъжкия пол и раждане от женския.

Това е за Земята. Точно и определено. Друго раждане няма!

18. Петнадесето чудо: ЗА НОВОРАЖДАНЕТО.

В Евангелие на Йоана, (гл. 3, ст. 1–12) се говори, че да се новороди човек, трябва да се роди от **вода и Дух**. А защо ли? Трябва да отидеш на река Йордан да те кръсти някой с вода, да си опростиш греховете, и тогава да слезне **Духа от Небето**, и да влезе в тебе. Това е закона. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е Дух.

На Земята ти трябва плът, за да пребиваваш. А да направиш връзка с Небето, трябва да се отворят небесните порти и врати, и от там да слезе Божествения Дух върху теб, и да влезе в теб. Това е новораждането чрез Духа. Но ти си в плътско тяло, а Духа пребивава вътре в теб.

19. Шестнадесето чудо: ЗА НЕПОРОЧНОСТТА.

В Евангелие на Матей, (гл. 13, ст. 54–58), както и в Евангелие на Марка, (гл. 6, ст. 3–5), са дадени имената на четиримата Му братя и да кажем 2 сестри.

Това прави 6 деца + Исус, всичко 7 деца.

Може ли сега някой да ми отговори за колко години една жена може да роди 7 деца? На две години по едно дете, това прави 14 години на жената в раждане.

Можете ли да си представите 14 години Мария да ражда? Отговорете си. Непорочност ли? Тук има раждане на дете на всеки две години. Тук трябва да бъде бащата и майката. Бащата е Йосиф, а майката Мария с 6 деца.

20. Седемнадесето чудо: А КЪДЕ Е ИСУС?

Най-голямото доказателство е за нас раждането на Петър Константинов Дънов. Той Се ражда от баща Константин Дъновски и майка Му Добра – дъщеря на чорбаджи Атанас Георгиев. И най-важното е, че Той Се ражда като трето дете на Добра и Константин Дъновски.

И Той казва така: „**Ако преди 2 000 години Се роди и дойде Синът Божи чрез Исуса, сега Се роди Всемировият Учител като баща, и дойде чрез Петър Дънов.**”

В „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), ние сме публикували от с. 793–798 „Скрижалите на Духа Беинса Дуно“, и с това доказваме, че на Земята беше Се родил в плът Всемировия Учител, и беше в Духа на Небесата и Отец на Светлините.

Който приеме това – ще се новороди чрез Духът на „Изгревът“ в живот и сила.

Който не го приеме това – ще му кажем: „Довиждане! И оставаш за следващата епоха.”

Той ще си загуби времето, за което се е родил при българите по времето на Учителя Дънов и на „Изгревът”!

Бог е Дух и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят!

21. Осемнадесето чудо: НА КОГО ПРИЛИЧА РОДЕНИЯ ОТ НЕПОРОЧНОТО ЗАЧАТИЕ ИСУС?

На този въпрос ние имаме отговор. Отбелязахме, че в „Изгревът“, том XI, имаме 2 снимки с леглото на Учителя, и на една се вижда Антиминса, а на другата е Антиминса и Нерукотворния образ на Христа.

В „Изгревът“, том XII, на с. 25 и на с. 26 това се вижда най-добре от тези снимки.

За Нерукотворния образ на Исус Христос, който е бил сложен над Неговото легло, Той е казал, че тук художникът се е доближил изключително най-близко до физическия образ на Христа преди 2 000 години. Ние сме го публикували в „Изгревът“, том XI, след 144 страница.

Освен това, ние сме го направили на голем плакат, и го раздаваме като безплатно приложение към „Изгревът“, том XI. Увити са в руло и „Антиминсът“ и Нерукотворния образ, и така ги връчваме.

За Нерукотворният образ на Исуса Христа виж „Изгревът“, том XI, с. 152–153, както и с. 153–154.

За истинският лик на Исуса Христа виж в „Изгревът“, том XI, с. 155–156. Имате две описания на образа на Христа, на с. 155 и на с. 157.

От тях се вижда следното. В единият случай Исус е бил със сини очи. Имал е брада, разделена на две. Имал е светло руса коса, и е ходел бос и гологлав.

В другият случай Исус е бил на среден ръст, косата Му на цвят е била като жълта орехова шума, и е била до раменете Му с друг цвят. Очите Му са сини. Той е бил назарянин с коса дълга, която падала на раменете Му.

Ето това е описанието, което съвпада с нашия плакат.

И сега се питате на кого прилича Исус, Който е заченат непорочно, но Се е родил чрез жена. Кой е баща Му? Непорочно зачатие няма. Вие виждали ли сте евреин със сини очи и с руса коса? И да е бил обучаван при есейте на четмо и писмо? Такова нещо няма.

Но кой е бащата? Отговорете си. Трябва да има баща, който да Го е заченал. Нали майка Му ражда след Него 6 деца от Йосиф? Всичко са 7 деца. Хайде де, помислете върху тяхното зачеване, раждане и отглеждане.

Най-точния отговор го намираме при раждането на Петър Дънов като трето дете от баща Константин Дъновски, и майка Добра. Аз имам отговор. Тук трябва да има баща.

А защо е укрит бащата, когато самия Йосиф, когато научава, че е бременна, решава да я напусне? Но после се отказва. А защо? Аз също имам отговор. А вие ще си намерите вашия отговор. Че му се явил ангел. Така е. Но не е описано точно какво му е казал, а е изхвърлено нарочно.

Днес над моето легло виси оригиналният портрет, който е висял и над леглото на Учителя Дънов. Знаете ли какво означава това? Означава, че Се яви Едного, Който ме накара да напиша това изложение, за да разсея заблудите.

Роденото от плът, е плът. А роденото от Духа, е Дух. Тези два закона важат и за Земята и за Небето.

Роденият Исус е роден в плът от жена.

Роденият Исус от Духа става при кръщението Му на река Йордан, когато се отварят Небесата и Божия Дух слиза върху Него, и Той става обиталище и храм на Духа Божий. Той е в Него.

Харесва ли ви този финал? Ще ви хареса. Няма къде да ходите!

7. КАК ОЗНАМЕНУВАХМЕ ГОДИШНИНТЕ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ – 130, 140, 150

22. Деветнадесето чудо: КАК ОЗНАМЕНУВАХМЕ ГОДИШНИНТЕ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ – 130, 140, 150?

При **130 годишнината от рождението Му**, го чествувахме чрез концерт-рецитал на **22 май 1994 г.** в Драматичен театър „София“. За първи път представихме „Призвание към народа ми български, синове на семейството Славянско.“ Беше подготвено издаването му в „Изгревът“, том IV, с. 3–39 през 1995 г. А в „Изгревът“, том III от 1995 г., с. 319–327 е разказано за Мисията на Славянството и за Призванието.

При **140 годишнината от рождението Му**, го чествувахме чрез концерт-рецитал на **23 октомври 2004 г.** – „Домът Господен и съдбата на света. Великият Повелител на живота.“ Той беше направен в салона на община „Изгрев“, ул. „Чехов“ 16А.

При **150 годишнината от рождението Му**, ние сме приготвили за изнасяне на концерт-рецитал, който е запланиран да бъде на **1 ноември 2014 г.** в Парк-хотел „Москва“.

Това е нова програма на „Изгревът“. Имаме водещ, който чете сценария. През това време на белия екран – 10/5 метра се прожектират снимки, във връзка с четящата се случка. Следва песен на Учителя и през това време на екрана се прожектират снимки на Учителя по времето на Школата.

Около цялата зала са наредени плакати със снимки на Учителя. На всеки картон, голям 70/100 см. се залепват 4 снимки А3 формат – 30/40 см. Това представлява Фотоизложбата.

Това е единствената форма, с която може да се покаже вътрешната Школа на Учителя Дънов. Тук има всичко: случки, снимки, песни и Фотоизложба.

Атмосферата в салона е необикновена!

КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛ НА 1 НОЕМВРИ 2014 г. „ВОЖДЪТ НЕБЕСЕН“

I част: „Духът на Откровението за идването на Вожда Небесен“

II част: „Пророчеството за Вожда Небесен се изпълни“

Посвещава се на 150 години от рождението на Петър Дънов през 1864 г. на 29 юни.

Вергилий Кръстев

Написано от 10–14 април 2014 г. в София

КОНЦЕРТ – РЕЦИТАЛ
Начало 11 часа

Посвещава се на 150 г. от рождението на Петър Дънов – 1864 г.
„ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ”

Случки и събития от живота на Петър Дънов

Фотоизложба
„Петър Дънов в Свищов
и по време на Школата 1922–1944 година”

Видеоматериал
„Петър Дънов – юношество, възмъжаване
и Учител на Школата 1922–1944 година”

Музика
Песни от Учителя Дънов и братски песни,
в аранжимент на Филип Стоицев

Водещ: Петър Вангелов

Парк-хотел „Москва”
Салон „Европа”

Начало 11 часа, събота
1 ноември 2014 г.

Вход свободен

*** * ***

ПОЯСНЕНИЯ
и бележки по темата на концерт-рецитала за 1.XI.2014 г.

1. Сценарият е съставен по спомените на приятелите, публикувани в поредицата „Изгревът”.
2. Представените случки и събития се отнасят за живота на Петър Дънов, събирани повече от 50 човешки години. В бъдеще ще бъдат предложени нови спомени от тази епоха.
3. Музикалното озвучаване на концерта е от подбрани песни на Учителя и на приятели, в аранжимент на Филип Стоицев.
4. Посетете нашата интернет страница: <http://www.izgrevat.com>, от която можете да изслушате и свалите: **35** концерти, изнесени през периода 2004–2013 г.
5. Публикувани на сайта са и **8 филма** (2008 г. – „Входовете на Агарта при езерата на Рила – „Близнаци”, „Бъбрека”, „Сърцето” и на Витоша – Бивака „Ел-Шадай”; 2009 г. – „Молитвеният връх”, „Изворът Ръцете”, „Изворът Махабур” и „Салоните”) с приложения – снимки с Учителя, както и **4 документални филма** – записи на концерт-рециталите, изнесени на 31.05.2008 г., 27.09.2008 г., 25.10.2008 г. и 29.11.2008 г.
6. Публикувани на сайта са и преводите на сценариите на концерт-рециталите, посветени на **Паневритмията** (от 30.09.2006 г., 18.11.2006 г., 31.03.2007 г.) – на руски, английски, френски, немски, италиански и испански език, както и архивния **филм** за Паневритмията на оператора Георги Парлапанов, с музика на Филип Стоицев, в изпълнение на Весела Несторова на английски език.

7. Съставител на поредицата „Изгревът“ е д-р Вергилий Кръстев.
8. Последните издадени книги от поредицата „Изгревът“ са:
том XXVII – 864 с., 62 снимки; том XXVIII – 984 с., 61 снимки.
За контакт със съставителя на поредицата „Изгревът“:
Тел.: (02) 944-79-53; web site: <http://www.izgrevat.com>

СЪДЪРЖАНИЕ НА СЛУЧКИТЕ ЗА КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛА „ВОЖДЪТ НЕБЕСЕН”

I част: „Духът на Откровението за идването на Вожда Небесен”

1. Духът на обещанието – Дух Светий в Откровението от Святого Духа
2. Неръкотворният образ на Исус Христос
3. Защо малкият Петър проговарва? / разказва Цанка Екимова
4. Малкият Петър предупреждава за градушката / разказва Цанка Екимова
5. Сплита с царевица се скъсва и пада на земята / разказва Цанка Екимова
6. Кой е учителя по цигулка на момчето Петър?
7. Малкият Петър като ученик в училището в гр. Варна
8. Петър Дънов постъпва като ученик в гр. Свищов при евангелистите-методисти
9. Петър Дънов учител в село Хотанца

II част: „Пророчеството за Вожда Небесен се изпълни”

10. По чия идея Петър Дънов заминава за САЩ?
11. Старозагорският адвокат Иван Желязков Славков, състудент на Петър Дънов в САЩ
12. Песента „Завръщане на блудния син” / разказва Борис Николов
13. Величко Граблашев на екскурзия с Петър Дънов в Америка
14. Величко Граблашев защитава Петър Дънов
15. Величко Граблашев тръгва за Америка да търси Христа
16. Дипломната работа на Петър Дънов
17. Германския Дух действа чрез славяните
18. Пророчеството за Вожда Небесен се изпълни

8. КОЙ Е ХРИСТОВИЯ ДУХ

23. Двадесето чудо: КОЙ Е ХРИСТОВИЯ ДУХ?

В „Изгревът” том I. (1. изд. 1993), с. 647–654 и в „Изгревът”, том I. (2. изд. 2011), на с. 752–759 има глава „Исус Христос – Глава на Великото Бяло Братство.”

Този материал е напълно достатъчен за днешния човек, но и за утрешният човек. Ние работим днес и издаваме „Изгревът” за следващото човечество, което ще дойде. Те ще имат сетива и органи в мозъка си, чрез които да проникне светлината, за да могат с нея да четат „Изгревът”.

Аз днес – **15 септември 2014 г.** отново го прочетох, и не мога да разбера как съм подредил този материал. Това е направено по времето, когато се издаваше „Изгревът”, том I през 1993 г. Изминали са 20 години. А да се подготви тази „Космогония”, е работено със Словото на Учителя още 20 години.

Тези неща не слизат даром от Небето, но ги ръководи **Онзи Небесния Велик Човек**. Затова четете го, проучавайте го, за да проумеете какво означава **Христовия Дух**. Предадено е много ясно и много точно. Другото зависи от вас.

24. Двадесет и първо чудо: КОЙ Е ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО?

Той е Глава на Всемирното Велико Бяло Братство.

Вижте „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 654–657, също и „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 760–764.

В посочените страници ви е дадено всичко, което трябва да знаете и усвоите. Не само за днес и за утре, но и за веки веков. Това е за бъдещият човек!

Ако го приемете – това е добре. Ако не го приемете – също добре. Това означава, че вие не сте за този материал, и трябва да си вървите по същия път на **Отклонението!**

25. Двадесет и второ чудо: „СЛОВОТО НА ВСЕМИРОВИЯ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО В ШКОЛАТА НА ВСЕМИРНОТО ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО.”

Виж в „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 664–666, и в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 773–775.

Знаете ли какво означава Словото на Учителя Дънов? – Не знаете! Ето, аз съм го посочил откъде, трябва да го научите. Зависи от вас.

„ШКОЛАТА НА ВСЕМИРНОТО ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО”

Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 667–672, и в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 776–782.

Така че нямате извинение, че не знаете какво представлява Школата на Учителя Дънов! Написано е точно и е показано **Кой** е създателят, **Кой** я управлява, и **кой** трябва да изпълнява.

До скоро виждане в следващите векове!

26. Двадесет и трето чудо: ФОРМАТА НА ЖИВОТ.

Формата на живот на Земята е единствената такава в цялата Вселена. В другите планети и Слънца има също живот и то в по-висша форма, но ние нямаме сетива да ги видим тези светове.

Това е изказване на Учителя Дънов, което съм прочел преди 50 години и съм го запомнил и проучил.

Така че всяка форма на живот на Земята, като растение, животно, птица, риба и човек, представлява проекция на Онзи възвишен живот от другите планети и Слънца.

Затова е важно да се запазят формите на живот на Земята, за да може възвишените светове да присъствуват активно в живота на Земята. Иначе ще се загубва връзката, която се осъществява чрез дадена форма на Земята.

Растителният свят – Ако си трева, цвят, дърво, трябва да дадеш цвят и да дойде някой, който да те **опраши**, за да вържеш и дадеш плод. Да цъфнеш, да те опрашат и да вържеш, и дадеш плод. Ето това е важното.

Животинският свят – Ако си птица, риба, животно, трябва да има мъжкото начало, както и женското. Трябва ти **мъжкар**, трябва ти и **женска**. Трябва някой да те оплоди, за да може женската да те износи и роди.

Това всеки български селянин го знае много добре.

Ако си човек – Трябва ти мъж, както и жена.

Някой трябва да те зачене, жената да те износи и накрая да те роди. А какво ще излезе след това от тебе – това никой не знае.

Не можеш да слезнеш на Земята като същество, което пребивава в Невидимия свят, ако не намериш баща и майка, които да те родят. Трябва да се родиш в плът. Да те отгледат, да те отчуват, да пораснеш, да се изучиш. И накрая смяташ, че това тяло ти е така дадено, без да се замисляш как това е станало.

И да мислиш – не можеш нищо да откриеш.

И така, коя е тази Сила, която опрашва цвета, която опложда в животинския свят, и създава живота на растенията, животните? Отговорете си.

А за раждането на човека изобщо тук не споменаваме, защото то е **велика тайна**.

Идваме до там, да се установи коя е тази Сила. Силата я има, но ние не знаем коя е тя.

А това е **Мировата Любов**, която твори живота. И това е **Космическата Обич**, която съгражда живота чрез подходящите форми на живот на Земята като растение, животно, дори и човек.

За Мировата Любов и Космическата Обич, виж „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), на с. 751. **Такова нещо никъде няма да срещнете на света!**

Дадено ви е. Обучавайте се.

9. АГАРТА И АТЛАНТИДА

27 А. Двадесет и четвърто чудо: АГАРТА И АТЛАНТИДА.

В „Изгревът“, том XXII, с. 723–765 е материала, който предлагаме. Той е много труден за усвояване. Той може да се ползва само от онези, които е прочел и разучил предходните 21 тома, и този 22 том. А само току що излезна тази публикация и веднага се явиха онези, които са изпратени да отхвърлят „Изгревът“. Явиха се.

От с. 741–765 каквото трябва да се напише и изнесе за голямата тайна по разпятието на Христа, Неговото възкресение, чрез което започва пробуждането на космическото съзнание в човешкия мозък чрез Святия Дух на първите Му ученици.

Онова, което оставиха чрез 4-те Евангелия и чрез живота си е напълно достатъчно за днешния човек, на който му е отворен ума, съзнанието и душата. Първите ученици на Христа са имали връзка с Невидимия свят чрез Святия Дух.

Идва времето, когато те си отиват от този свят, но остават 4-те Евангелия. **Но Святия Дух вече не се явява!** Тогава издигат едно твърдение, че човек трябва да има вяра, за да се свърже със Святия Дух. Но все пак и това не става. А защо? **Вярата е връзката на човешкия ум с Невидимия свят. А Святия Дух е връзката на човешката душа с Христовия Дух.**

Нямаш ли ги тези неща, ти си вън от Исуса Христа, вън си от Неговия път и Слово. И нищо не остава от теб. Ти си плът и кръв, но без Святия Дух. И нищо от тебе не може да се сътвори, и да се предаде на останалите. Ето защо ние извадихме някои изречения от посланията на

апостол Павел и ви ги представяме, в уверение на това, че онова, което пишем е вярно.

27 Б. Двадесет и четвърто чудо: ОТКРОВЕНИЯТА ЗА ДУХА НЕБЕСЕН И ПЛЪТТА ЧОВЕШКА.

Послание към Римляните, гл. 8, ст. 9: „Вие, обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.”

І Послание към Коринтяните, гл. 3, ст. 16: „Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?”

Послание към Еврейте, гл. 13, ст. 8: „Исус Христос е Истинят вчера, днес и до века.”

І Послание към Коринтяните, гл. 4, ст. 20: „Защото Божието Царство не се състои в думи, а в Сила.”

Послание към Римляните, гл. 10, ст. 9: „Защото ако изповедваш с устата си, че **Исус е Господ** и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш.”

І Послание към Коринтяните, гл. 15, ст. 40–50: „Има и небесни тела и земни тела.” (40). „Телото се сее в тление, възкръсва в нетление.” (42). „Сее се одушевено тело, възкръсва духовно тело.” (44). „А това казвам братя, че плът и кръв не могат да наследят Божието Царство, нито тленното наследява нетленното.” (50)

І Послание на Йоана, гл. 5, ст. 1, 5: „Всеки, който вярва, че **Исус е Христос** е роден от Бога.” (1); „И кой побеждава света, ако не тоя, който вярва, че Исус е Божият син.” (5)

28. Двадесет и пето чудо: БЕСЕДАТА ЗА „ДВЕТЕ РИБИ И ПЕТТЕ ХЛЯБА” ДАЛИ Е ИСТИНСКА, И ДАЛИ Е ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?”

Виж „Изгревът”, том XXIII, с. 956–961, прочетете я, проверете всичко написано и се определете кому да служите.

Има два пътя, трети път няма. Това да знаете от мен.

В „Изгревът”, том XXIII, с. 962–963 ще намерите изложението на Светозар Няголов за онези, които отхвърлят изнесената тема. Добре е написано и няма какво да добавя. Трябва да се прочете и да се приеме. Или да се отхвърли.

В „Изгревът”, том XXIII, с. 964–966 бенаписана статията „Възмездие от опашката на Универсалната риба.” Много важен материал!

Всяка година опашката на Универсалната риба **бие** по територията на САЩ и опустошава всичко, където бие опашката. А защо? Това е възмездие за войните, които САЩ води по света: Ирак, Афганистан, Сирия и т.н. Възмездие се ръководи от Възвишен Разум, който възстановява равновесието в природата.

Искам да заявя още нещо много важно. Аз много се ядосах на възраженията, защото бяха изнесени от невежи хора и на които им бе наредено, и заплатено. За това си деяние ще отговарят пред „Изгревът”, и прошка няма да има!

Както в Евангелията, така и Учителя Дънов говори, че всеко едно престъпление ще се опрости, но хулата срещу **Святият Дух**, Който е в Словото Му – никога! Хулата срещу Святият Дух, Който ръководи „Изгревът” е свещен и неприкосновен. И прошка няма да има за хулителите!

Човек може да опрости престъпленията си на врага. Това препоръчва и Учителя Дънов. Но предателството не може да се опрости никога! Ето това предателство извършват онези, които вокуват срещу

„Изгревът“. За тях виж в „Изгревът“, том XXVII, с. 856–859 и добре го запаметете. Ще ви е нужно. А защо ли?

Защото аз съм направил поръчка пред **Онзи**, Който ръководи „Изгревът“, да намери и да ми се предадат всички доказателства за онова, което съм публикувал.

В момента те се издирват.

Аз съм напълно убеден, че те ще ми се предадат в подходящо време, и аз ще ги публикувам. И ще ги изоблича в лъжа и измама!

С тях ще докажа ролята на предателите на „Изгревът“. Това са хора, изпратени да разрушават онова, което е останало от Школата на Учителя. И си вършат много добре работата! Разрушават и унищожават всичко.

От 1990 г. до сега – края на 2014 г. всичко е разрушено. Много са изпълнителни! Вършат много точно онова, което им заповядват.

Но тези хора са безродници и врагове на Школата на Учителя Дънов. Те ще си понесат заслужената присъда. Това ще го проверите. Като доказателство, ние сме представили от „Изгревът“ **28 тома**. И имената на предателите са там, заедно със снимките им, и с творенията им. Има ги и не могат да избягат от Възмездие, макар че отдавна са напуснали Земята, и са измрели.

Такива не умират, а се хващат и ги съдят за престъпленията им тях там в Невидимия свят, за който ние нямаме подходящи сетива, за да го видим.

Но сме уверени, че това е така, защото имаме това знание от Словото на Учителя Дънов.

Амин!

10. „ЕТО ЧОВЕКЪТ!“ КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛ НА 6 ДЕКЕМВРИ 2014 ГОДИНА

29 А. Двадесет и шесто чудо: „ЕТО ЧОВЕКЪТ!“

Подготвен бе този концерт-рецитал с голямо старание, защото с него завършваме **2014 година**.

През тази година – 2014, свършихме много работа и подготвихме **3 тома** на „Изгревът“, и представяме **3 концерт-рецитала**. А това дори е много.

Учителят Дънов започва да предава Своего Слово след 15 август 1912 г., когато в Него влиза Христовия Дух. Това го съобщава на събора през 1912 г., но никой не го вижда, защото нямат сетива за едно такова зрение. Тези протоколи са публикувани в „Изгревът“ за съборите, и всеки може да си ги прочете в „Изгревът“, том XI.

Освен това, в „Изгревът“, том XII сме публикували всички снимки, направени от Васко Искренов за ул. „Опълченска“ **66** – дома на Петко Гумнеров, където Учителя живее от 1905–1926 г. Той започва да говори Своего Слово първо в Своята стая, където на столовете присъствуват около 10 човека. По-късно прозореца се отваря и слушателите стоят навън в двора, и слушат през отворения прозорец. Това може да се види в „Изгревът“, том XII, снимки № 13, 14, 15.

Бележките към снимките ще намерите на с. 869, № 15.

По този начин ние доказваме, че това събитие е истинско и то се е случило в посоченото от нас време.

29 Б. Двадесет и шесто чудо: КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛ НА 6 ДЕКЕМВРИ 2014 Г. „ЕТО ЧОВЕКЪТ!“

„ЕТО ЧОВЕКЪТ!“

I част: „Как Всемировият Учител управлява Вселената“

II част: „Двата архангели на Изгревът“

Посвещава се на 100 години от отпечатването на първата беседа „Ето човекът“ от Учителя Дънов на 16 март 1914 г., публикувана в „Сила и живот“, I серия, 1 беседа.

Вергилий Кръстев

20 април 2014 г., Великден, неделя

Написано от 15 април – 20 април в София 2014 година

КОНЦЕРТ – РЕЦИТАЛ

Начало 11 часа

Посвещава се на 100 г. от отпечатването на първата беседа на Учителя Дънов – 16 март 1914 г.

„ЕТО ЧОВЕКЪТ“

**Случки и събития от живота на Петър Дънов
и от историята на Школата 1922–1944 г.**

Фотоизложба

„Петър Дънов през годините и по време на Школата“

Видеоматериал

„Пътят на Петър Дънов – в началото и по време на Школата“

Музика

**Песни от Учителя Дънов и братски песни,
в аранжимент на Филип Стоицев**

Водещ: Петър Вангелов

Парк-хотел „Москва“

Салон „Европа“

Начало 11 часа, събота

6 декември 2014 г.

Вход свободен

ПОЯСНЕНИЯ

и бележки по темата на концерт-рецитала за 6.XII.2014 г.

1. Сценарият е съставен по спомените на приятелите, публикувани в поредицата „Изгревът“.
2. Представените случки и събития са от времето на началните години от дейността на Учителя, както и за първата беседа на 16 март 1914 г. „Ето човекът!“ Представени са и други спомени от различни години.
3. Музикалното озвучаване на концерта е от подбрани песни на Учителя и на приятели, в аранжимент на Филип Стоицев.

4. Посетете нашата интернет страница: <http://www.izgrevat.com>, от която можете да изслушате и свалите: 35 концерти, изнесени през периода 2004–2013 г.
5. Публикувани на сайта са и **8 филма** (2008 г. – „Входовете на Агарт при езерата на Рила – „Близнаци“, „Бъбрека“, „Сърцето“ и на Витоша – Бивака „Ел-Шадай“; 2009 г. – „Молитвеният връх“, „Изворът Ръцете“, „Изворът Махабур“ и „Салоните“) с приложения – снимки с Учителя, както и **4 документални филма** – записи на концерт-рециталите, изнесени на 31.05.2008 г., 27.09.2008 г., 25.10.2008 г. и 29.11.2008 г.
6. Публикувани на сайта са и преводите на сценариите на концерт-рециталите, посветени на **Паневритмията** (от 30.09.2006 г., 18.11.2006 г., 31.03.2007 г.) – на руски, английски, френски, немски, италиански и испански език, както и архивния **филм** за Паневритмията на оператора Георги Парлапанов, с музика на Филип Стоицев, в изпълнение на Весела Нестерова на английски език.
7. Съставител на поредицата „Изгревът“ е д-р Вергилий Кръстев.
8. Последната издадена **нова книга** от поредицата „Изгревът“ е:

том 29. Сборник снимки и беседи:

Снимки на Учителя Петър Дънов и Негови съвременници, последователи; Пътят на ученика (фототип. изд.) – 732 с., 588 снимки; 32 x 23 см. + 2 компактдиска. Обща цена: 40 лв.

Книгата се продава на концертите и на тел.: 0883377904

За контакт със съставителя на поредицата „Изгревът“:

Тел.: (02) 944-79-53; web site: <http://www.izgrevat.com>

СЪДЪРЖАНИЕ НА СЛУЧКИТЕ ЗА КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛА „ЕТО ЧОВЕКЪТ“

I част: „Как Всемировият Учител управлява Вселената“

1. Кога ще стигнем до победата?
2. Кой управлява съдбините на света?
3. Призвание към народа ми български, Синове на семейството Славянско
4. Избранникът Божий и Вождът на Истината
5. От „Седемтях разговора с Духа Господен“ – от 25 юни 1900 г. до 8 юли 1900 г.
6. Защо Петър Дънов не стана евангелски проповедник?
7. Как Всемировият Учител управлява Вселената
8. Как Се яви Богът – Слънце
9. Те не знаят срещу Кого воюват / разказва Борис Николов
10. Тримата юнаци на събор и баницата на Боговете

II част: „Двата архангели на Изгревът“

11. Заминалите са живи. Ще се обаждат по телефона
12. Предателите на България и на Христа пред нозете на Учителя Дънов на съборите на Веригата / разказва Тодор Стоименов
13. 100 години от отпечатването на „Завета на цветните лъчи на светлината“
14. Вселяването на Христовия Дух в Учителя Дънов
15. Законът на Възмездие
16. Кривият път на Православието

17. Какви влакове спираха на гарата на сестра Весела Ангелова
18. Двата архангели на Изгрева
19. Двата архангели в действие
20. Двата архабгела охраняват Школата

11. „ИЗГРЕВЪТ”, том 29

**30 А. Двадесет и седмо чудо: СБОРНИКЪТ ОТ СНИМКИ
В „ИЗГРЕВЪТ”, том XXIX.**

„ИЗГРЕВЪТ”
НА
БЯЛОТО
БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ

сборник от снимки

ТОМ 29

- I. Снимки за Петър Дънов и Негови съвременници, последователи
- II. „Пътят на ученика” – сборни беседи от Учителя Дънов от 1927 г.

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас”
София 2014

* * *

ИЗГРЕВЪТ
на Бялото братство
пее и свири, учи и живее
том 29

Съставител и редактор
д-р Вергилий Николов Кръстев

Дигитална обработка на снимковия и печатен материал
Вихър Ангелов Пенков

Компютърен набор и коректура (раздел 1):
Полина Тодорова Петкова,
от гр. Видин

Предпечатна подготовка
Ефросина Антонова Ангелова-Пенкова
Вихър Ангелов Пенков

издател:
Житен клас – Вергилий Кръстев, София, 2014
печатница:
СД Симолини-94, София

„Изгревът“ том 29. Сборник снимки и беседи: **Снимки на Учителя Петър Дънов и Негови съвременници, последователи; Пътят на ученика** (фототип. изд.) – 732 с., 588 снимки; 32 x 23 см. + 2 компактдиска. Обща цена: 40 лв.

30 Б. Двадесет и седмо чудо: СБОРНИКЪТ ОТ СНИМКИ В „ИЗГРЕВЪТ“, том XXIX.

Снимките за този том в по-голямата си част са от публикуваните снимки в „Изгревът“, от том II до том XXVIII. Те са събирани над 50 години, и сме ги приложили в поредните томовете на „Изгревът“.

Какви проблеми имахме за снимките, виж в „Изгревът“, том XXVI, с. 1004–1007. Описаното е само 1/100 от преживяванията, през които преминавахме. Но трябваше да ги публикуваме, че тези лица ги е имало и не сме ги измислили.

„Защо са несполучливи снимките в „Изгревът“ от том I до том XIII?

Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1004–1005.

Авторството на снимките в „Изгревът“.

Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1005–1007.

През пролетта на 2014 г., в разстояние на 3 месеца подготвих снимките, сортирах ги по години и накрая ги сложих в папки, които предадох на Вихър Пенков да ги подготви за печат.

Неколко месеца той ги подготвя, като една снимка се обработва часове, че дори и дни. Изкара ги всички на формат А4 и ми ги донесе в гр. Своге.

Една седмица ги подреждах. Бяха около 600 снимки. Някой се повтаряха и аз ги изваждах настрана.

После написах надписите, подредих ги по номера, написах бележките, които изпратих на Полина Тодорова Петкова от гр. Видин да ги въведе. Направи разпечатка и ми ги изпрати отново.

Накрая и надписите под снимките, и бележките бяха предадени на Вихър Пенков. Той употреби големи усилия, докато окончателно ги подреди и приготви за печат.

А сега се пригответе да чуете от мен най-важното и най-страшното, което се случи!

Аз започнах да подреждам снимките. Аз всички снимки ги познавам, зная историята им и познавам онези, които са заснети с Учителя Дънов. Техните спомени са публикувани в „Изгревът“, заедно с техните снимки. Зная и познавам всичко, защото са преминавали през мен, в разстояние на **28 тома**.

Но когато започнах да ги подреждам, получи се голямо напрежение, дори атака срещу мен! Небето над мене почервения и се явиха сили, които искаха да ме премахнат, и унищожат! Те бяха против това, което аз работех!

Тогава в мен като вулкан изригна невероятна мощ и сила! Съзнанието ми се проясни и аз заставах прав, разперих ръце, и извиках: „Или аз или те! Средно положение няма да има!“

Небето вреше, кипеше над мен, после се явиха светкавици и гръмотевици! Появи се битка жестока, на живот и смърт!

Аз извиках силно: „**Или аз, или те! Средно положение няма да има!** Иначе аз си тръгвам, а вие правете каквото си искате! И друг път няма да идвам в този народ, не ви искам, нито да ви чуя, нито да ви виждам, нито да се срещам с вас! Отивам си и толкоз!”

Няколко дни ми прилошаваше и аз смятах, че си заминавам от този свят.

Бях решил да си замина, но не исках да се преклоня пред враговете на „Изгревът”. В никакъв случай!

И тогава, и сега, и в бъдеще. **Не се прекланям! И не се предавам!**

Тази борба продължи **3** дни. През това време аз работя над снимките.

След **3** дни чувам глас, че се е взело решение, и ми го съобщават: „Ти оставаш. Продължавай да си работиш.” Но аз извиквам: „Ами те, онези враговете на „Изгревът”?” – „Ще видим какво ще ги правим.”, беше отговорът. Това не е отговор. Това е нищо!

Отначало бяхме решили с тези **600** снимки да направим Албум за Учителя. Но дойдоха и ме предупредиха, че за Албума ще ме съдят, понеже нямам право да издавам Албум. Поставих този въпрос за разрешение от **Онзи**, Който ръководи „Изгревът”.

Казаха ми да го направя като поредния брой на „Изгревът” – като № **29**, и така ще отпаднат всички атаки срещу него. Беше трудно решение, докато го приемат моите сътрудници.

След това **Онзи** от горе реши, че всички снимки, които ги включвам, отдолу под тях да има **2–3** реда надписи, където да се посочва в кой том те са публикувани, и към какъв материал са приложени.

Това ми беше много трудно – да прехвърлям цели **28 тома!** И когато ги изваждах, на **3** пъти ми прилошаваше, и аз смятах, че си заминавам от този свят! Само ме беше яд, че не съм си довършил работата.

Слагах надписи и чувах онези враговете на „Изгревът” как виеха като пребити кучета и псета! Аз съм участвал в такъв бой с тояги срещу такива кучета. Три дни лежах и виеха! – Бяха пребити псета!

Сега същото го чувах през цялото време. За един месец приключих, и предадох всички снимки да се подготвят за печат.

Смятам, че Вихър Пенков ще се справи, но го предупредих, че онези няма да ни оставят на мира. Трябва да внимава да не ни разместят снимките, или да подменят надписите под тях. Ето защо е необходимо да следи целия процес и да види как те са отпечатани, и дали случайно да има някоя грешка.

Такова издание за пръв път се издава в България и в света!

И да искат, не могат да го направят, защото нямат снимките. А те са включени в „Изгревът”. Те нямат концепцията за този том.

Те не знаят нищо, защото са нищо! Но знаят да пречат и да вокуват срещу мен! Това им го признавам. Могат го!

Но рано или късно, когато излезе от печат „Изгревът”, том **XXIX**, към него сме приложили в една кутия **2** компактдиска с **40** песни на Учителя, аранжимент на Филип Стоицев, и в изпълнение на неговия оркестър, който той лично ръководи и дирижира. Те бяха подготвени от Ангелия Вихрова Пенкова. Прилагам ги безплатно.

Целта е, когато слушат записите, да разглеждат снимките, за да влезнат в епохата на Школата.

Това, което ще изпитат, ще бъде зашеметяващо! Ще им изпратим съобщения за новият 29 том, и покана за предстоящия концерт-рецитал.

А кои са те? Ние сме приложили всичко за тях в тези 2 компактдиска, които им подаряваме безплатно.

Аз имам цел! Върховна цел! А тя е:

„НА КОЛЕНЕ ПРЕД „ИЗГРЕВЪТ“, КОЙТО Е ЗАВЕТАТ НА ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ!“

А мечът на Възмездие е в ръцете на Онзи, Който ръководи „Изгревът“.

Амин!

Днес е 16 септември 2014 г., 19.45 часа, вторник.

12. „КОЗАТА СИ САКА ПРЪЧ!“

31. Двадесет и осмо чудо: „Козата си сака пръч!“

Днес е 17 септември 2014 г. Вече съм на 76 години и 6 месеца.

От няколко години в главата ми се върти една мисъл. Ако ти си същество от Невидимия свят, за да сплезнеш на Земята, трябва да се облечеш в плът. На Земята, трябва да имаш тяло. Без него не можеш да направиш нито една крачка! Някой трябва да те зачене, после да те заплоди, да го износиш плода и накрая да го родиш. А да го отгледат, да го отчуват това дете, трябва време, за да стане на 33 години.

Аз също се ожених и една нощ усетих и видях как едно същество влезна в мен през краката ми, премина през цялото ми тяло, и влезна в тялото на съпругата. Разбира се, че да се съедини един сперматозоид в една женска яйцеклетка, трябва да има някой, който да свърши тази работа, за да се заплоди жената. След това се износва плода 9 месеца, и накрая се ражда.

А сега ще ви разкажа една случка, която я слушах преди 40 години. Ще видите защо съм я запомнил. В училище, в клас има един ученик Иванчо. Влиза учителката в клас, Иванчо вдига ръка и учителката пита: „Какво има да кажеш Иванчо?“ – „Учителко, аз днес не съм си научил урока, защото вчера с баща ми водихме козата на пръч!“ Учителката го оглежда дали това не е нова магария на Иванчо и запитва: „Абе защо това не го направи баща ти, та да можеш ти да си научиш урока?“ Иванчо отговаря: „И баща ми може да го направи, и аз мога, **но козата си сака пръч!**“ И млъква. Всички млчат. Изведнъж класа избухва в смях, стават всички на крака и започват да ръкопляскат, и накрая викат: „Ура!“

Учителката е стресната. Тя не може да разбере какво е станало и защо всички викат „Ура!“ Не може и толкоз! Тя разбира, че нещо е станало, но не знае още какво е то. Изведнъж става от стола при катедрата, и напуска стаята и класа. Всички се смеят в класа и поздравяват Иванчо.

Учителката отива в учителската стая и седи. А тя е празна, защото учителите са по класните си стаи и предават уроците си на учениците. Седи и размишлява какво ли е станало, че всички викат „Ура!“ Ето, идват учителите и тя им разказва какво се е случило в класа. Учителите ръкопляскат, стискат й ръцете и я поздравяват, а учителките я прегръщат и целуват. А една плаче и казва: „Ти стана учителката на България и на света! Козата си сака пръч! Жената си сака мъжкар, за да зачене!“

И тогава учителката разбира какво е станало с нея.

Учениците веднага разказват и след 2 часа всички в училището знаят за случая, шегуват се и се поздравяват с думите: „Козата си сака пръч!“

На следващият ден всички граждани са узнали за случая. Като срещнат учителката се усмихват, и я поздравяват с думите: „Козата си сака пръч!“

Учителката не може да поверва на ушите си и на очите си! Ето, две моми приближават и викат: „Учителко, козата си сака пръч!“ И се смеят. Учителката се окопитва и запитва: „Абе вие двете не сакате ли пръч?“ – „Сакаме, сакаме, ама го няма!“ – „Как да го няма? Тук на всеки 10 метра срещам по един пръч!“ – „И ние срещаме, ама тия пръчове не скачат като пръчове!“ – „Как ще скачат, когато вие не си въртите опашките?“ – „Какви опашки?“ – „Козата като се разгони, започва да си върти опашката наляво и надясно, и издава звук. Тогава пръчо търчи, догонва козата и скача върху нея, и я „оножда“. Ако не си върти опашката, никакъв пръч не дохожда. В опашката е тайната!“

Момите викат: „Леле, леле, какво ни дойде на главата! И откъде ще дойдат тези опашки, та и ние да ги завъртим, та да дойде „пръчо“? – „Молете се, да ви поникнат опашките.“ – „Ще се молим учителко, ще се молим! Благодарим ти учителко!“ – „Ето, разбрахте, че трябва да имате учителка в живота.“ – „Разбрахме учителко, ще се чака да се явят тези опашки, че и ние да ги завъртим, та да се оправим някак си.“ – „Ще се оправите, когато дойде някой да ви „оножда“.“ – „Да дойде учителко! Да дойде! Чакаме го!“

Този случай съм го чувал над 10 пъти. Първият път го чух от една млада учителка, цялата разцъфнала, и се облизваше, когато казваше: „Козата си сака пръч!“

Всека жена го разказваше по своему, но вкарваше и себе си в случката.

Накрая видях един старец да го разказва, и през цялото време плачеше! За кого плачеше, не се знаеше, дали за козата или за пръчо! Попитах го и той каза: „И за двете!“ Беше му минала младостта.

Аз съм отрасъл на село. Аз съм виждал петелът как яри и скача върху кокошката, и я оплодява. Виждал съм как се снасят яйца, па се слагат под квачката да ги измъти на пиленца след 21 ден.

Виждал съм вrabчeтa, както и гълъби как се целуват с човките си, и мъжкия се качва върху гълъбицата, за да я „оножда“.

Водил съм коза на пръч, крава на бик, кобила на жребец, свинка на шопар. Виждал съм как кобилата се „жереби“, свинята да се „праси“, кравата да се „тели“, козата да се „кози“. Виждал съм всичко и съм го приел, че то съществува.

На Земята живота преминава през мъжката и женска форма. Иначе не може!

Така че няма непорочно, безплътнo зачатие на Земята, щом трябва да се родиш в плът. Трябва ти **мъжкар**, трябва ти **женска** и да се „онождат“, та да се оплодят. **И да се роди дете!**

Това, което е написано в Евангелие на Матей в гл. 1, ст. 18, че „Мария се намерила непразна от Святия Дух“, **не е вярно!**

Зачеването в плът става по друг закон. Зачеването от Святия Дух може да роди Дух. Идва Святия Дух, влиза в човека и той се новоражда в Дух. А в плът, той е роден от баща и от майка. И отгледан е от тях.

Също и в Евангелие от Лука, гл. 1, ст. 35 се споменава, че Святият Дух ще дойде върху Мария и ще я осени, и от Него ще роди Божия син. Това също не е вярно! Да се роди, трябва баща, трябва и майка. Святият Дух идва върху онези, които имат човешки тела, за да влезне в тях, та да ги „осени“ и просвети.

И най-голямото доказателство, е раждането на Петър Дънов от баща Константин Дъновски и майка Добра чорбаджи Георгиева.

И после, на 33 години идва Божествения Дух в Него на **7 март 1897 г. На 15 август 1912 г. идва Христовия Дух, а на 16 юли 1922 г. идва Господния Дух.**

През тези вселявания преминава Петър Дънов. А това е въплътения Всемировия Учител на Вселената Беинса Дуно.

Ние имаме пример. Имаме доказателство.

И пред това доказателство ще издадем заповедта: **„Всички на колене пред „Изгревът“, защото чрез него се изнесе тази истина на света!“**

А аз бях определен да я изнеса. И аз я изнесох. Написах я. И ще я отпечатам за бъдещите поколения. И да се запази истината за раждането на Исус, за разпятието на Исус, и за възкресението на Исус, но не във физическо тяло, но в духовното Му тяло.

Това е много добре казано от апостол Павел, I Послание към Коринтяните, гл. 15, ст. 38–56. В ст. 44 се казва: „Сее се одушевено тело, възкръсва духовно тело. Ако има одушевено тело, то има и духовно тело.“

Виждате ли колко е вече всичко от ясно по-ясно?

Ние имаме доказателството за раждането на Всемировият Учител Беинса Дуно на Земята. Това ще намерите в „Изгревът“, том XXIX, и ще се срещнете с Него в 572 снимки от времето на Школата на Учителя Дънов, както и Негови последователи.

Добро посрещане! Пожелаваме ви и на вас да дойде Духът, за да ви възкреси в Дух и Истина!

И тогава ще се новородите, но в Дух, и то във вашето човешко тяло, което притежавате в този си живот.

Амин!

Завършено в 12.30 часа на 17 септември 2014 година.

от Вергилий Кръстев

Послепис:

А на българите оставям тази приказка. Тя е вечната приказка „Козата си сака пръч!“ Тогава пожелавам навреме на едните да им се яви опашката на козата, а на другите тутакси да дотърчи у тях пръчо. И да скача на онази коза, която си върти опашката.

И тогава приказката за непорочното зачатие за живота на Земята, ще се осъществи изцяло.

Ето защо това е вечната приказка за живота на Земята!

Амин!

XII.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ЗА „ИЗГРЕВЪТ“ ТОМ 10

И

КАК ТОЙ БЕШЕ ПРИЕТ

В

ГРАД АЙТОС

И сега се запознайте с моите бележки от 12 страници, представени на ръкопис.

Те бяха предадени да се наберат от Полина Тодорова Петкова от гр. Видин.

Благодаря за нейния труд!

С уважение: /подпис/

Вергилий Кръстев

Този материал ще бъде приложен към албума, който ще се подготви от всички снимки, които притежаваме и ще се включат и писмата на Учителя до Георги Куртев, преснети на скенер, в оригинален текст. Това е целта на това изложение.

2 януари 2014 г.

София

1. „ИЗГРЕВЪТ”, ТОМ X ОТ 1999 г., СОФИЯ

I.

1. Животопис за Георги Куртев от Георги Събев, с. 4–53.

2. Георги Куртев и истинското подвизаване в Бога – от Мария Тодорова, с. 54–64.

3. Георги Куртев и Божието изявление – от Борис Николов, с. 65–66.

4. Георги Куртев, човекът, който живееше с Бога. Виж „Изгревът”, том III, с. 42–52

от Борис Николов.

II.

5. История на Братската градина в Айтос – от Георги Събев, с. 67–77.

6. Айтос – Братската градина (12 юли 1968 г.) – от Сава Калименов, с. 78–82.

III.

7. История на чешмата – паметник в село Тополица – от Георги Събев, с. 83–89.

8. Чешмата в с. Тополица от Борис Николов. Виж „Изгревът”, том III, с. 52–56.

9. Скрытите сили в народа. Чешмата в Тополица – от Боян Боев, с. 89–91.

10. Песен за Тополица – от Сава Калименов, с. 91–97.

11. Из тефтерчето на Георги Куртев, с. 98–105.

IV.

12. Писма на приятелите до Георги Куртев, с. 106–114.

13. Писма на Учителя Дънов до Георги Куртев, с. 115–125.

V.

14. Среци, случки, спомени с Учителя Дънов на Изгрева, с. 128–181.

VI.

15. В царството на спомените с Учителя Дънов от Изгрева – от Георги Събев, с. 182–271.

16. За сборника „Животопис на Георги Куртев”, отпечатан есента на 1991 г., с. 244–247.

17. Генчо Алексиев – художник, с. 249–253.

18. Колонията в Мъглиж – поема от Георги Събев, с. 253–256.

19. По пътя на ветераните: Д-р Миркович, Пеню Киров, Тодор Стоименов, с. 257–263.

20. Родословното дърво на Георги Събев. Заминава си на 18.X.1992 г. в гр. Бургас, с. 263–271.

VII.

21. Пред прага на загадъчното – от Георги Събев, с. 272–441.

VIII.

ДЪЩЕРИ И ВНУЦИ НА ГЕОРГИ КУРТЕВ:

22. Верка Куртева – с. 447–490.

23. Надка Куртева – с. 491–564.

24. Надка Боева – с. 565–578.

25. Румяна Добрева Ганева – с. 579–584.

26. Желю Танев – с. 585–602.

27. Бялото Братство в град Айтос – с. 603–643.

IX.

1. Фонд „Даровити младежи“ – с. 608–619.

2. Членовете на Братството в Айтос дават приноси – с. 620–624.

3. Списък на тези, които получават литература – с. 624–632.

4. Ръководителите на Бялото Братство в Айтос – с. 633–640.

5. Мисли на Учителя за 9 дни – с. 641–643.

X.

ИСТОРИЯТА НА АЙТОСКОТО БЯЛО БРАТСТВО – ПОУЧЕНИЕ ЗА ЧЕЛОВЕЦИТЕ ЗЕМНИ И НЕБЕСНИ – „ИЗГРЕВЪТ”, ТОМ X,

с. 645–682.

1. Чествуването на 120 годишнина от рождението на Георги Куртев (1870 – 1990 г.) Тук са поместени писмата ми с Георги Събев, показващи всички затруднения и препятствия, през които трябваше да се премине. Това трябва да се проучи добре, за да не бъдат заблудени някои членове. За отклонилите се това не е необходимо. Връщане за тях няма. – с. 645–653.

2. Първият концерт от музика на Учителя Дънов в Камерна зала България на 15 юни 1991 г. от 11 часа, с 220 места и 100 човека правостоящи – с. 653–659.

3. Излизането от печат книгата „Георги Куртев – животопис” – с. 659–661 и „За сборника”, виж с. 244–247.

Поради големото съпротивление от всички страни и понеже бях излъган при подготовката на книгата, и отпечатването, то това беше за мен личен провал. Срамувах се от Георги Събев. Обясних му всичко. Той не вярваше на ушите си, като му разказвах. Успях да се поправа при излизането на „Изгревът”, том X, но там бях също провален от некачествените снимки, които бяха отпечатани от Печатницата в Търново. И я напуснах по тази причина.

4. Концерт в Читалище „Васил Левски”, Айтос, по случай 120 годишнината на Георги Куртев – с. 661.

5. Работата ми с Георги Събев – с. 662–664.

6. Как бе спасена и как се отпечати кореспонденцията на Георги Куртев с Учителя? – с. 664–668.

7. Кой и защо укриваше писмата на Учителя с Георги Куртев? – с. 668–672.

8. Щеше ли да го има „Изгревът”, том X? – с. 672–675.

9. Съдбата на писмата на Учителя до Георги Куртев – с. 675–676 в „Изгревът“, том X.

10. Защо бе съхранена градината в Айтос по време на социализма 1945–1990 г.? – с. 676–678.

А трябва да добавим нещо много важно, което съм изпуснал да го напиша. То се намира в „Изгревът“, том III, с. 231–232 – „Заем на свободата“.

На Георги Куртев е била поверена сума от 1 милион лева братски пари, останали от Учителя за съхранение, и той лично решава, без да пита никой и предава 300 000 лева за облигации по „Заема на свободата“. Това го е направил, за да предразположи властите към себе си и да запази братската градина. Затова. И така, за „Заема на свободата“ са внесени братски пари – сума от 1 300 000 лева, т.е. 1/5 от сумата пари, оставени от Учителя. Още толкова бяха откраднати от други последователи.

Разбрахте ли защо бе съхранена братската градина в Айтос? Ако не сте разбрали, то ще ви се уясни някой ден. Молете се, това нещо по-бързо да ви се случи.

11. „Човекът, който с юмрук разбиваше черепа и кости“ – с. 678–682, „Изгревът“, том X.

Към този материал няма какво да прибавим засега. Важи за вчера, днес и утре.

Това е за обучение на онези, които имат очи да виждат, имат уши да чуват и имат крака да ходят по земята.

И да бягат от такива чловеци.

2. КАК БЕ ПОСРЕЩНАТ „ИЗГРЕВЪТ“, ТОМ 10 В АЙТОС?

1. Писмата срещу „Изгревът“ бяха изпратени по всички Братства, включително и в Айтос. И трябваше да ги изпълняват. Имаха си Братски съвет, за да ги командва.

2. Там в Айтос се събра Братският съвет и нареди на всички ръководители да наредят по места да не се купува „Изгревът“. И те изпълняваха покорно.

3. В резултат на забраната, „Изгревът“, том X не се купуваше. Имаше хора, които не позволяваха на селяните, дошли на събора да се приближат до книгата. Да не смятате, че си измислям? Виж „Изгревът“, том XI, с. 829, точка 11.

4. Бяхме закарали „Изгревът“, том V и един важен човек стоеше пред щанда, и не позволяваше на хората да се доближат до щанда. Представяте ли си?

5. Накрая те бяха изпитани от мен 3 пъти и аз отидох, и си прибрах в чували „Изгревът“, том IV, том V и том X. Прибрах всичко. Те не заслужаваха!

6. Всичко, което е написано в „Изгревът“, том XI, с. 829 ще се изпълни, защото Онзи, Който управлява „Изгревът“ има власт и сила над всичко. Той не е човек за мен, а не е дори и човек небесен. Той е Всемировият Учител, Който управлява целия Всемир. Той управлява поредицата „Изгревът“.

7. През 1997–1999 г. аз издадох 59 томчета от оригинално Слово на Учителя. Братският съвет се събра отново в Айтос и забрани също да се купуват тези томчета. А защо ли? Отговорете си. Нали сте умни и с разсъдък? Дължите отговор.

8. Обявиха, че събират т.н. десятък за отпечатване на оригиналното Слово на Учителя. Събраха ги, но на мен не са дали нито лев. А аз издадох 59 томчета по 1 000 бройки от един том. Не дадох. Къде отидоха тези пари? Питайте ги? Те са още живи.

9. По онези години имаше една гъркиня Афродита, която се бе назначила за председател на издателство „Бяло Братство“. При направената вътрешна ревизия, се разбира, че е присвоила една голяма сума около 40 000 лева, което тогава бяха много пари. Искяха да я дадат под съд. Но тя им написа едно писмо, размножи го и го изпрати на много места. И тя им написа, че ако я дадат под съд, то тя ще разкаже за всички зулуми, които са правили с цел присвояване на пари. Тогава се уплашиха и не я дадох под съд. Казаха: „Ние не се съдим. Бог да я съди.“ Отличен отговор за измъкване от отговорност. Хубаво обяснение.

10. В „Изгревът“, том XI, с. 829, точка 11 ще прочетете как се отказаха от „Изгревът“, том X да го разпространяват.

11. А как бе издаден „Изгревът“, том X е много добре описано и всеки трябва да си го прочете – с. 645–682.

12. Изминаха към 15 години от времето, когато започнах да подготвям „Изгревът“, том X за Айтос. Сега е 2014 г. Как ви се струва, малко ли са тези години или са много? Чакам отговор от вас.

13. Мнозина си заминаха. И вече ги няма. Но онова, което ми разказаха и лично бяха от мен записани, спомените им, ги публикувах в „Изгревът“, том X. Другото е изчезнало. Няма ги вече. Но „Изгревът“ го има! Това е важното.

Но мен ме има, но ще видим докога. Докато ме държат. Аз доказвам, че работя.

14. Ето сега е месец декември 2013 г. Аз работя, за да изнеса 3 концерт-рецитала за Георги Куртев, за Айтос и чешмата при с. Тополица. Ще се спра подробно по-нататък.

3. АТАКИТЕ И ОТХВЪРЛЯНЕТО НА „ИЗГРЕВЪТ“

1. През 1993 г. излезна „Изгревът“, том I. Как бе подготвен, аз съм го описал в „Изгревът“

Противодействия и борби от начало до края! Не знам как издържах!

2. Пуснахме го в една от книжарниците – „Елрид“. Но им забраниха да я излагат и продават. За този случай виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1014–1015.

3. През 1993 г. изхвърлиха „Изгревът“, том I от т.н. ръководителя на Бялото Братство в София Илиян Стратев. Виж „Изгревът“, том IV, с. 546–550. А този човек, който защити „Изгревът“ бе Кина Рангелова. Виж „Изгревът“, том IV, с. 550–553.

4. „Изгревът“, том II и том III излезнаха едновременно през месец май 1995 г.

За Рила бяха натоварени по 100 броя от том II и 100 броя от том III в чували, бяха закарани с камион до спирка Гьоленица и от там с коне до Второто езеро, и сложени в една палатка, за да се предложат на лагера.

Председателят на Братския съвет Благовест Жеков и Елена Николова, председател на издателство „Братство“ забраняват да се продава книгата, и тя била върната в София. Знаете ли колко труд и пари отидоха на вятъра да се закара на Рила и да се върнат от там? Много!

Питам Йоана Стратева: „Защо им се подчини, когато Учителят Дънов е срещу Устави и Братски съвети? Нали ти лично написа на нотен текст „Писмото“ в том I, а то е възбрана за организации и ръководства?“ – „Да, ама те са Братски съвет и те управляват!“ – „Кому се подчинявате? На тези и онези или на Учителя?“

Засега няма отговор.

Виж „Изгревът“, том X, с. 772, точка 11. В „Изгревът“, том III, с. 134–191 е отпечатан животът на Рила по времето на Учителя. А те го отхвърлиха. Затова те нищо не знаят засега.

5. Непосредствено след лагера на Рила започна една организирана лъжа от Управителя и Братския съвет срещу „Изгревът“. Виж „Изгревът“, том IV, с. 614–615. Моят отговор е на с. 615–622.

6. Беше изпратено отворено писмо срещу „Изгревът“ по цяла България. Виж „Изгревът“, том IV, с. 622–624. А моят отговор е на с. 625–631.

7. Персоналният ми отговор към онези подписали се под писмото, е на с. 631–637.

8. Въпроси, които чакат отговор – с. 637–645.

9. Кой са враговете на Учението на Учителя Дънов? Виж „Изгревът“, том XI, с. 826–831.

10. Разменната монета – „Изгревът“, том XI, с. 832–834.

11. През 1996 г. излезна от печат „Изгревът“, том V на Мария Тодорова. Заплатих бензина и Вихър Пенков закара с кола до хижа „Вада“ „Изгревът“, том V. Минаваха покрай книгата, но никой не я купува. Казаха му, че ако я качи на Езерата, ще си купят от нея.

Вихър слага в раницата си том V – всичко 20 броя, които са 20 кг., качват се на новата хижа на 18 август и през цялата нощ вали дъжд. Но на сутринта – на 19 август се изяснило и той тръгва с жена си Ефросина на Второто езеро. Пристига там, но научава, че всички са на Паневритмия пред „Харамията“. Качват се горе. Всички играят Паневритмия. Вихър излага книгата на тревата. Паневритмията свършва, всички минават покрай книгата и се подиграват. Били са към 600 човека. Не са я закупили. Връщат книгата обратно на хижа „Вада“.

През нощта на 19/20 започва дъжд и мъгли, които са продължили до 15 септември. Не са играли нито една Паневритмия, а цигуларите си прибрали цигулките от дъжда.

„Изгревът“, том V бе за Вътрешната Школа. Отхвърлиха го. И небето им затвори външните условия чрез мъгли и дъждове!

4. КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛИТЕ НА „ИЗГРЕВЪТ“ И ТЯХНОТО СЪЗДАВАНЕ

Написано на 31.XII.2013 г.

1. Сценарият за един концерт. Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1018–1020.

2. Как се осъществява един концерт в салона? Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1020–1021.

3. Фотоизложбите на концерт-рециталите на „Изгревът“. Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1021–1022.

4. В разстояние на 40 години във връзка с концертите, които съм организиран за Бялото Братство в Айтос, събирах последователно снимки от техния братски живот. Те бяха подредени и предадени на Вихър Пенков

да ги обработи чрез компютърните програми. Една снимка се обработва с часове. А бяха му предадени и подредени 120 снимки. Работата продължи два месеца. Бяха качени на компактдиск и после бяха изкарани на А3 формат, така че една снимка бе 40/30 см. Изкарахме по 2 снимки от една поза. После те бяха ламинирани по специална обработка. И подготвени за изложбата.

5. Бяха взети 30 картона, дълги 100 см. и широки 70 см. Облепени по краищата със скоч – широк 5 см. Един картон се облепваше с 3 м. 40 см. със скоч. А за 30 картона, това правеше 102 метра. Вие лепили ли сте 102 метра скоч? Едва ли? Помислете си.

6. Върху всеки картон беше залепен бял лист хартия със същата големина – 100/70 см. Също бе залепен отстрани със скоч 5 см. За 30 картона, бяха залепени с 102 метра скоч. Или общо 204 метра със скоч от 5 см.

7. Следващият етап – всяка снимка се обръщаше отзад и се залепваше с отрязъци от двойно залепваща лента, широка 5 см. На всяка снимка се слагаха по 8 отрязани парчета по 5 см. А това са 120 снимки. Залепвахме ги 3 дни с Петър Авакян.

8. Да се напишат надписите на 120 снимки, ми отне 3 дни. А да се залепят – още 3–4 дни.

А сега ще ви напиша датите на работата ни:

- 1). На 22.XII.2013 г. – неделя – Слагане скоч на 15 картона.
- 2). На 23.XII.2013 г. – понеделник – Слагане скоч на 15 картона.
- 3). На 24.XII.2013 г. – вторник – Лепене с бяла хартия на 15 картона.
- 4). На 25.XII.2013 г. – сряда – Лепене с бяла хартия на 15 картона.
- 5). На 26.XII.2013 г. – четвъртък – Лепене на снимки – 13 картона $\times 4 = 52$ снимки.
- 6). На 27.XII.2013 г. – петък – Лепене на снимки – 8 картона $\times 4 = 32$ снимки.
- 7). На 28.XII.2013 г. – събота – Лепене на снимки – 9 картона $\times 4 = 36$ снимки.

Общо – 120 снимки.

Помагаше ми Петър Авакян за лепене на хартията и на снимките. Благодаря му!

- 8). На 29.XII.2013 г. – неделя – Бяха написани надписите на 60 снимки.
- 9). На 30.XII.2013 г. – понеделник – Бяха написани надписите на още 60 снимки.
- 10). На 31.XII.2013 г. – вторник – Бяха направени бележките по създаване концерт-рецитала за Бялото Братство в Айтос.

9. Бяха направени 24 снимки за чешмата в с. Тополица и залепени на 6 картона.

10. Следващия етап, ще се изпратят надписите за всяка снимка, за да се вкарат в компютър и после да се изпратят на Вихър Пенков, който ще направи разпечатка, и после ще ги донесе надписите, за да ги залепят под самите снимки. Това е най-трудното!

11. И накрая идва най-трудното – да се залепят тези надписи, написани на 11 листа с лепило. Най-малко 3–4 дни ще ми отнеме за това лепене!

12. Ще бъдат представени 2 концерт-рецитала за Айтос и един концерт-рецитал за чешмата при с. Тополица. Всичко три.

13. Сценарият за един концерт как се създава? Виж „Изгревът“, том XXVI, с. 1018–1022.

14. Следващият етап. Предава се сценария на Вихър Пенков и Ангелия Вихрова, и те трябва да приготвят 20 песни за всеки концерт да се качат на компютъра и снимки за екрана. Това е още по-трудно и отнема не часове, а много дни.

15. Водещият чете случката. На екрана се прожектират снимки за случая. Следва песен от Учителя Дънов. През цялото време се прожектират снимки на екрана. Така през първата част случките са от 8–10. Във втората част са също 8–10 случки. Общо 20 песни. И много снимки. Концертите ги имаме качени на компактдискове. Те са готови.

16. Накрая се пее общо от всички някоя песен, съобразно сценария. Досега им връчвахме в ръцете самия музикален текст.

17. Целият салон от 400 места е запълнен. Околовръст на специални поставки са сложени 30 картоната с 120 снимки за Айтос, като ще се включат още снимки на Георги Събев и на Учителя Дънов. През време на антракта от 30 минути, всеки може да разгледа снимките. Ако искат.

Такива снимки не могат да видят на друго място! Тази изложба ще остане за следващото поколение. Амин!

18. През месец януари 2014 г., трябва да се направят сценарии за 3 концерт-рецитала. Два концерта за Георги Куртев – един за неговата биография и друг за Братската градина и неговата дейност.

Третият концерт ще бъде за чешмата на село Тополица.

19. И за 3-те концерта са приготвени снимки за Фотоизложбата, както и снимки за компютъра и за прожектиране на екрана. За тях съм описал всичко подробно.

20. Музиката е по песни на Учителя. Тук имат думата Ангелия и Вихър. Те ще подберат подходящите песни да бъдат във връзка със сценария.

21. Описах во кратце моите бележки за „Изгревът“, том X за Айтос, излезнал от печат през 1995 г. и отхвърлен от т.н. братя и сестри от Айтос, и от онези, които идваха на събора на 12 юли в Айтос. А този том бе подготвен в разстояние на три години. Отхвърлиха го!

22. Сега е началото на 2014 г. Аз ще подготвя тези 3 концерт-рецитала. Разбира се, ако имам подкрепата от Онзи, Който управлява поредицата „Изгревът“. Само при това условие! Да ми отвори пътя, да ми даде условия и много сили, за да реализирам тази моя идея.

Амин!

5. ДИМИТРИНА АНТОНОВА И НЕЙНИТЕ ЛЮБЕЗНИ ПЛЕМЕНИЦИ

5.1. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ДО ЕКАТЕРИНА МАРКОВА, ДЪЩЕРЯ НА РОЖДЕНА СЕСТРА НА ДИМИТРИНА АНТОНОВА

ИЗЛОЖЕНИЕ

от Вергилий Николов Кръстев,
живущ на ул. „Васил Друмев“ №1,
София 1505, тел. 9 44 79 53

до Екатерина Маркова – дъщеря на Мария Антонова Стефанова,
която е родена сестра на Димитрина Антонова

Част I. КЪДЕ Е ИСТИНАТА И КЪДЕ Е ЛЪЖАТА?

Уважаема Екатерина Маркова, племенница на Димитрина Антонова,

1. Светозар Няголов по телефона ми съобщи за Вашите писма, изпратени до него, и за обвиненията, които отправяте към мен. Аз ги поисках, той ми ги предаде, аз ги прочетох. А преди това, преди да ги прочета, му казах да напише писмо до Райка, че всичко, което ми е било предадено от нея, ще ѝ бъде върнато. И то лично на нея. А сега ще ви отговоря на обвиненията.

2. Вие не ме познавате. Затова аз ще Ви се представя. Роден съм през 1938 г. в София, по професия лекар, в момента пенсионер от три години, със 100 долара месечна пенсия.

3. В разстояние на много години аз работя по Програмата на „Изгревът“. Чрез тази програма, която аз ръководя, аз опазих и съхраних непечатаните беседи на Учителя Петър Дънов 30 години от ежемесечните обиски на комунистическата власт. А след смяната на тази власт организирах, ръководих издаването по оригинала на тези беседи в 59 томчета. А как съм работил и какво съм издал, е отпечатано в „Изгревът“, том XVI, с. 819–905. Вие това не сте чели, нито пък онези, които са Ви говорили срещу мен. И още нещо – в разстояние на 3 години се събираха ръководителите на братствата в Айтос, правеха протоколи, събираха десятък за издаването по оригинала на Словото на Учителя Петър Дънов. Но не ми дадоха нито лев, а събраните пари ги закопах в реконструирането на къщата на Райна Калпакчиева. А каквото издават, го редактират и променят. А от 1996 г. до 2000 г. аз издадох оригиналните беседи и лекции, които съхранявах. Но това го направих аз, но не и онези, които говорят срещу мен. Аз съхраних! Аз издадох! Аз спасих! Това е.

4. От 1990 г. до 1998 г. организирах и финансирах над 90% от концерт-рециталите по Слово на Учителя Петър Дънов и по Негова музика*.

Сценарият за рециталите го подготвих аз, а го четеше народната артистка Виолета Гиндева. Салоните бяха препълнени. На сцената качих към 15–20 музиканти и им дадох възможност да се реализират като певци и инструменталисти.

5. От 2001 до 2005 г. концерт-рециталите бяха възстановени, но вече сценарият бе друг. Четяха се спомени на даден автор и след това

следваше изпълнение на музикантите на песен на Учителя Петър Дънов.

От 2001 г. до 2005 г. са проведени 27 концерт-рецитали, като залата, в която се провеждаха, има 220 седящи места и 30–50–70 правостоящи. Отвън има помещение, където се предлагат книгите на Учителя. А поредицата на „Изгревът“ е в салона. И така, 27 концерт-рецитали по 250 души, това прави 6750 души. Дори големите певци и инструменталисти днес дават концерти пред празни зали.

6. От 1993 г. до 2005 г. са излезли от печат 21 тома на „Изгревът“, като от том XII до том XXI са по 900–1 000 страници, с 80–100 страници снимков материал на хромова хартия. В момента се подготвя „Изгревът“ том XXII, който трябва да се даде под печат през месец януари 2006 г.

7. Първият т.н. Братски съвет изхвърли на улицата „Изгревът“, том I.

Вторият т.н. Братски съвет написа две циркулярни писма срещу мен и ги изпрати в провинцията. Аз тези писма ги публикувах в „Изгревът“, том IV и дадох своите обяснения. А тези, които се подписаха срещу мен, аз ги качих на сцената като музиканти и на техните бащи съм записал спомените и съм ги спасил от исторически провал. Без мен нямаше да ги има. А сега ги има в „Изгревът“.

Третият т.н. Братски съвет ходи по провинцията и разказват лъжи, че това в „Изгревът“ аз съм си го измислил. И плащат командировка на определени лица да разпространяват тези лъжи. Има хора, които ме уведомяват с писма.

Онази информация, която сте придобили за мен, е именно от тези лица. А това не е вярно. И ще Ви кажа защо не е вярно.

8. Аз лично съм работил 30 години в пълна нелегалност със съвременниците на Учителя и съм записал на магнетофон техните спомени. Други сами си ги написаха и ми ги връчиха лично, с подпис, за печат. Трети ми дадоха някои запазени неща – като Борис Николов, защото аз му свърших работата и без мен той нямаше да има историческа следа. А сега я има, както и сестра му Цанка Екимова в „Изгревът“, том VI, така и брат му Николай Дойнов в том I и том XV.

В момента няма нито едно лице в провинцията, което може да ме упрекне или обвини, че съм заграбил нечий архив. Няма такова лице. Онова, което ми е предадено лично от съвременниците на Учителя, аз го съхранявам и съм го издал. А други чакат своето време да се отпечата. Така че това, което са Ви разказвали – че съм крал, не е вярно. Дайте им имената и адресите, и аз ще го отпечатам в „Изгревът“ със съответно разяснение. Но Ви уверявам, че това те няма да направят. Защото, ако някой пише срещу мен, аз веднага публикувам техните писания и давам разяснение. И вече не смеят да пишат, защото ги е страх от лъжата и че ще бъдат разобличени.

И така, няма такова лице, което да ме обвини, че съм откраднал нито един лист хартия. Онова, което ми е предадено, е за печат и аз да го съхранявам. И това го правя.

9. Съобщавате, че много хора искали да ме бият. Това могат да го направят. А може и да ме убият! И кой ги спира да направят това? Отговорете си. Искали да ме съдят. Нека ме съдят. А за какво? Всичко е вярно и е истина. А тези, които искат да ме съдят, нямат право на това, защото това са спомени на бащите им, които сами са ги написали и са записани на магнетофон. И са ми дали право да ги публикувам и това става чрез мене и „Изгревът“. А защо? Искат да се освободят от лъжата,

която носят в себе си.

10. Обвинявате ме, че съм изложил много хора. Аз не съм го измислил! Те са си го написали, те са го разказвали, с цел да се публикуват техните истории. А техните наследници нямат нищо общо с това, което аз съм свършил с бащите им. Има един окултен закон: „Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа.“ Така че опитността на един спомен е опитност за цялата Школа на Учителя Петър Дънов.

До сега нито един наследник не е публикувал нещо за баща си. А защо? Защото аз съм я свършил тази работа. И те нямат нищо общо с бащите си! Сега воюват срещу мене, и така сега действуват като техни врагове.

11. И така, напишете ми адресите и имената на тези, на които съм взел архиви и не съм ги върнал. Няма такива хора! Това, което съм получил и записал, е от бащите им, с право на печат и с право на съхранение. Напишете им имената, аз ще ги публикувам и ще дам обяснение за техните лъжи. Всичко ми е предадено с подпис. Чакам техните имена и адреси. Убеден съм, че няма да смеят да ги дадат.

12. Ето, в спомените на Димитрина Антонова в „Изгревът“, том VIII, с. 356–410 има лични и интимни спомени, на които аз съм поставил подходящи заглавия, без да променям нищо. И те никого не увреждат. Така е и с другите автори на спомени, които съм публикувал.

13. Обвинявате ме, че съм изложил дъщеря си. Нейната майка, като беше бременна с нея в третия месец, ме напусна, избяга от мен заради един, който беше на 80 години, понеже се скарахме заради него. А тя му беше любовница преди това.

Аз бях оставил към 600 писма на Учителя до Пеню Киров, както и архив, събиран 30 години, както и към 1 000 снимки. Бях организирал и предал цигулката на Учителя – „Гуарниери“, да я ползува Милка Кралева, понеже е цигуларка. Дойде време, те продадоха салона на Братството в Бургас, продадоха снимките, продадоха писмата на Учителя, и за цигулката ми искаха 40 000 долара. И всичко това го написах в „Изгревът“, том XI, с. 791–803, издаден през 1999 г. За да се знае и да не се разпространяват лъжи. Но Вие не сте чели това. И затова Ви подвеждат с лъжи.

14. Според мен Вие не сте чели нито един том на „Изгревът“, дори не сте чели спомените на Димитрина Антонова в том VIII. Ако бяхте ги чели, трябваше да ми благодарите за това. Аз съм работил 6 месеца за Димитрина и лично съм заплатил за издаването. И не само това.

15. Иронизирате ме, че съм велик писател. Грешите. Велик е моят труд и моята саможертва и жертва! Това е Великото.

И затова – на колене пред моя Велик труд!

И това е причината да Ви пиша това писмо. Иначе щях просто да върна архива, и всичко щеше да се усмири. А сега във втората част ще разкажа цялата история по получаването на архива на Димитрина Антонова.

16. Интересно и учудващо за мен е това, че Вие не ме обвинявате, че печеля от „Изгревът“. За публикацията на Димитрина Антонова в том VIII, съм заплатил с мои средства. Вие с Райка не сте дали нито един пев.

Един том от „Изгревът“ съдържа 1 000 страници плюс 80 страници снимки на хромов хартия, се продава за 10 лева в книжарницата. За продажбата на книгата плащам 25%, или ми се удържат 2 лева и 50

стотинки на всяка книга. Взимам 7 лева и 50 стотинки. В нея има 80 страници снимки. Умножете ги по 20 стотинки – 16 лева. Умножете ги по 10 стотинки – 8 лева. Така че те не плащат дори снимките. А 7,50 лева е равно, по курса, на 4,68 долара цена.

Има ли някъде в САЩ да се продава книга от 1 000 страници плюс 80 страници със снимки за 5 долара? Отговорете си. И в Европа няма. И в България няма! А това става само чрез мен. Това е разликата. А това е факт.

* Концертите бяха 20 на брой!

Част II. ИСТИНАТА ЗА АРХИВА НА ДИМИТРИНА АНТОНОВА

1. За Димитрина Антонова знаех от Борис Николов. Той разказа за един спомен за нея, който аз записах на магнетофон и той бе публикуван в „Изгревът“, том I, с. 388–390: „Златните копринени нишки на Димитрина Антонова“. Спомням си, че Борис лично знаеше наизуст това стихотворение. И когато го декламираше, стана прав, и Дух и Сила влезе в него, и това, което чух и видях, беше неописуемо! Тогава разбрах нейната поезия. По-хубаво стихотворение за Любовта в българската поезия няма! Заглавието е „Нишки“, публикувано е в „Изгревът“, том I, с. 389–390.

2. В „Изгревът“, том IV, с. 594–595, написах един очерк за нея и дадох библиографска справка на това, което е публикувала от 1938 г. до 1967 г. в 11 нейни книжки. И публикувах едно нейно стихотворение: „Песен“, на с. 595. Тези сведения бяха взети от Райка Маркова. След като Райка прочете онова, което съм цитирал в том I и том II, тогава се реши да ми съдействува. Аз ѝ благодаря!

3. Уговорката стана по телефона чрез Марийка Марашлиева и аз отидох с нея на посочения адрес, и се представих с паспорта си, че аз съм същото лице. Там беше Райка заедно със съпруга си Захари. В разстояние на 2 часа аз изложих моя план и моята концепция за спомените на приятелите. Те ме слушаха с внимание. Аз не посегнах към архива, докато не получих тяхното съгласие. Райка ми каза, че този архив Димитрина го е предала на Екатерина за издаване и съхранение. Но Екатерина не беше в България и тогава тя с мъжа си взе решение да ми го предадат, с условие да го върна. Аз обещах това – да го върна. А беше 7.XII.1997 г.

4. Архивът беше завързан в отделни пакети, аз ги разопаковах и понеже знаех какво търся, отделих онова, което ми е необходимо за публикация. Райка ми се довери, заедно с мъжа си. И аз обещах, че ще запомня това доверие. И още го помня. А на мен там ми е слабото място – когато някой ми гласува доверие. Все едно, че ме връзва с верига и отвътре, и отвън. Същото е в момента, което сега чувствавам с архива на Димитрина. Вързан съм и не искам да се отвържа!

5. Аз работих няколко месеца с това, което ми бе предадено от Райка. Спомените на Димитрина бяха разхвърляни по разни листове и бележки, и беше трудно да ги слобя. Но успях. И стана цяло чудо – по тях протече светлина! Накрая аз написах своите бележки на с. 410. Изпратихме един том на Райка и тя се убеди, че аз съм изпълнил обещанието си.

6. Минаха месеци, и може би година, и при едно от своите идвания Райка поиска да ѝ се върнат 6 тефтерчета. Беше уведомила Марийка Марашлиева, че Вие сте била побесняла, че без Ваше разрешение сме издавали. Аз обясних, че в този архив има материали, има поезия, които трябва да се подредят в един отделен том на „Изгревът“. Тя не познаваше

архива. А Вие сте го забравили какво има в него. Наистина там има 6 тефтерчета – 10/8 см., но това, което има в тях, бледнее пред останалия архив. Обясних, че трябва да изчака и че на никого не му трябва този архив.

7. Тогава аз направих грешка, че не се срещнах с Райка, за да обясня всичко. Да обясня моята концепция за издаването на материалите на Димитрина. А защо направих тази грешка? Като се върнат българите от чужбина, те все не се срещат с когото трябва, и все ги отклоняват. И така, уточнихме се да остане архивът у мен, и то временно.

8. Когато се срещнах с Райка и мъжа ѝ, беше 7.XII.1997 г. Тогава те ми разказаха, че Захари работи по музиката на Учителя. Аз го окуражих и му казах да го публикува. Ето, Райка е предала на Светозар две папки с ноти. Аз ги поисках от Светозар и той ми ги предаде, защото аз се занимавам с музикантите и аз организирам концертите. Сега чрез това писмо ще поискам от Райка да ми изпрати на диск или дискети нотния запис на двете папки, за да ги пуснем на компютъра, за да ги чуя как ще звучат. И тогава ще се произнесе за тях.

9. В онзи етап, през 1997 г., Райка взе решение и ме допусна до архива на Димитрина. Вие се ядосвате, че сте отстранени от вземането на решение. Не сме го направили нарочно. Друг пъклен план срещу вас нямаше. Никой не можеше да свърши тази работа, защото никой не е в течение на вътрешната Школа на Учителя. Вие беснеете, че Вие сте изхвърлена от вземането на решение. Аз не съм Ви изхвърлил от България, а това го е направил някой друг. На него ще се сърдите.

10. Преди 2 години Райка присъствуваше на един от моите концерт-рецитали. По време на антракта тя се представи и каза, че много ѝ харесва това, което вижда и чува. И отново постави въпроса да се върнат тези прословути 6 тефтерчета. Усетих, че беше много напрегната и много измъчена от цялата тази история. Обясних ѝ, че искам да издам поезията на Димитрина и че след това всичко ще бъде върнато. Тя се съгласи. Гласува ми втори път доверие. Тя поиска да има връзка с мен и аз ѝ дадох своята визитна картичка. И оттогава не се е обаждала. Аз разговарях с нея около 1–2 минути, през мене минаваше цялата организация на концерта. И нямаш време. А и тя след това не се обади. Разминахме се с нея.

11. В моето съзнание бе оформена цялата концепция за нейния материал, как да се подреди и отпечата. Само аз познавах нейния архив. А Вие бяхте го забравили какво представлява. Фактът, че държите на тези 6 тефтерчета, показва, че Вие сте забравили какво има там и какво съдържат. И това е причината, поради която през септември 2005 г., когато Райка бе дошла в София, накарах Светозар да отиде и в един чувал да сложи поезията на Димитрина, за да я прегледам. Райка ми гласува доверие за трети път. Знаете ли какво значи три пъти доверие към мен? Това са три вериги, които са ме завързали, и отвътре, и отвън. И сега всичко това ме задушаваше.

За 3 дни аз прегледах материала отново, опаковах го в найлонови торбички и ги върнах в чувала. После го занесох на Светозар и той го занесе в дома, откъдето го е взел.

12. Така че, в мен е построена цялата концепция за издаването на архива на Димитрина. Този архив не е краден. Не е получен чрез измама. Той ми е предаден да го ползвам с цел издаване. И то благодарение на Райка. Аз Райка няма да предам. Няма да предам и Димитрина. Досега

никого не съм предавал. Връщам ви всичко!

13. Прави ми впечатление, че Вие не съобщавате имена, кого съм излъгал. Не съобщавате имена, кого съм обрал или съм му откраднал парите. Не съобщавате, че на някого съм откраднал жената или че съм обезчестил дъщерята, или че съм развратил сина им. А защо не ги съобщите? Защото няма такива лица.

14. Единствено Вие се ядосвате, че сте отстранена от взимането на решението за архива на Димитрина. Така се случи. Не беше умишлено или нарочно. А Вие защо не се срещнахте с мене, когато бяхте дошла в България, да ви обясня всичко? И ако държахте толкова на архива, щях да го върна веднага, до последния лист. И нямаше да има това ожесточение у Вас към мене.

15. Понеже в момента работя със Светозар и той вижда какво работя, реши да ми съдействува. Това стана по моя молба. И той я изпълни. Така че той не е виновен. Вината я взимам аз. Аз съм виновен, че ме има и че искам да свърша работата на Димитрина. Вие, и да искате, няма да можете. Дори да го предадете на специалист – нищо не може да направи. Специалистът съм аз. И като влезне в „Изгревът“, ще има друга сила. Вие не сте чела „Изгревът“ и нямате представа от него. А онези, които ме хулят, изобщо, и да искат, не могат да го четат, защото той е заключен за тях с 9 катинара.

16. Аз съм взел решение да ви върна всичко, до последния лист. Но ще го върна лично на Райка, защото от нея съм го взел. Три пъти ми гласува доверие. А това е много за мен. Искам да го предам лично, за да не се каже по-късно, че нещо липсва, при положение, че никой освен мен не знае какво има и освен мен никой не го е пипал! Аз съм го приготвил и опаковал. Предавам го. Решението е взето.

17. Ето това е моето обяснение. Връщам ви материала. Аз ксерокс-копия няма да правя. Аз работя само с оригиналите. А вие го предайте на когото искате. Но според мен ще ви трябват 6 000 долара. И като го отпечатате, няма кой до го купува. Ето това е проблемът, с който ще се сблъскате. И това време ще дойде.

18. Аз ще чакам Райка да дойде в България, за да вземе архива на Димитрина Антонова. Ще дойде време, когато ще направя концерт-рецитали по спомени на Димитрина. И тогава ще поканя Райка да присъствува. Ще направя изложба с плакати от малкото снимки на Димитрина, заедно с рода ѝ. Затова в момента задържам снимките. Но ако държите, ще ги върна и тях. Няма да има проблем. Аз съм публикувал снимки на Димитрина в „Изгревът“ том VIII, снимки № 21 и № 50, и в „Изгревът“ том XIII, снимки № 122 и № 123. Вероятно трябва да се издирят още от албумите на нейните племенници, роднини и познати, докато са още живи.

19. Уведомявам Ви, че настоящото изложение се изпраща препоръчано до Вас и скопие до Райка. И ще бъде публикувано в „Изгревът“ том XXII, заедно с двете писма, които сте изпратила до Светозар. И тогава нека да видят кой е крадецът и кой е мошеникът.

20. С настоящото мое изложение може да ме съдите, защото аз си признавам, че съм взел архива, но той ми бе предаден от Райка Маркова. Така че аз искам да се освободя от тези три вериги, с които съм вързан. Чакам времето и деня, когато лично ще го предам на Райка. Той е опакован от мен. Пригответен е и чака, за да се върне. И повече с Димитрина няма да се занимавам. А отсега нататък ще имате работа вие с нея. А тя ще ви

побърка. Уверявам Ви. Така, както сега побърква лично мен.

21. В спомените на Димитрина има един такъв случай, когато тя връчва в плик на Учителя своя десятък, който е бил много малък. Като споделя това с Учителя, Той е казал, че има две положения – или че е малък чучурът, през който тече водата, или че в коритото на извора ѝ няма достатъчно вода. Това се случва с всеки. Но от този чучур е капело капка по капка и тези капки са създали нейната поезия. Дори комунистическата цензура е оценила навремето чистотата на нейната поезия и я публикува като поезия за деца от предучилищната възраст. Днес аз се учудвам на онзи редактор преди 40 години, че той е публикувал с цветни илюстрации нейните книжки. А като си представя, че пред него е стояла Димитрина, над 60-годишна, с измъчено лице, с недъгава дясна ръка – направо се изумявам на онзи управник, който е разрешил да се публикуват нейните стихове. А са знаели, че е „дъновистка“. А ги е публикувал заради чистотата, която са носели в себе си.

22. Според моя план нейната поезия и материалите от нейния архив, трябва да се публикуват в един том на „Изгревът“ от 1 000 страници. Аз имам тази концепция в себе си. И като се отпечаташе този том, той нямаше да се продава, а щеше да се раздава като безплатно приложение към последния отпечатан том на „Изгревът“. Така щеше да се съхрани поезията и архивът на Димитрина и така трябваше да се разпространи. И когато щяхте да дойдете отново в България, то аз щях на Вас и на Райка да дам по 100 тома, да ги разнасяте на своите познати. Това беше моят план.

Най-малко 6 месеца има работа по нейния архив, да се подреди, и още 6 месеца, да се подготви за печат. И трябва да се плаща на всеки. Досега никой не е дал лев за Димитрина. Но тя има достойни племенници, които вече над 15 години работят в чужбина, спечелили са много пари и лично ще финансират нейния архив. Да им пожелаем успех! Аз бях до тук. А от тук нататък – те имат думата за решения.

А аз с връщането на архива на Димитрина се освобождавам. Искам отново да бъда свободен човек и да кажа: „Да живее Свободата!“

С уважение: Вергилий

/подпис/

10–13 часа на 25 декември 2005 г.

П.П.: Настоящото изложение се преписа от ръкописа от Марина Иванова, в 4 екземпляра – за Екатерина, Райка, Светозар и Вергилий

5.2. ПИСМО ОТ ЕКАТЕРИНА МАРКОВА ДО СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ, 11 ноември 2005 година

11.XI.2005 г.
България

Драги Светозаре,

Надявам се, че си добре – ти и твоето семейство.

Райка беше в България през септември и когато се върна в Германия, ми се обади по телефона. Между другото ми каза, че един ден, преди да си замине от София, ти отиваш при нея и ѝ казваш: „Ставай да вървим да вземем архивата от апартамента на Катя и да я занесем на Вергилий, той иска да пише книга за Димитрина Антонова.”

Малко е да кажа, че аз останах поразена от дейността, с която ти се занимаваш.

1. Аз не вярвам това да си научил от Учителя – да подкороросаш една възрастна, наивна и болна жена да вземе семейна ценност от апартамента на сестра си и да я даде в ръцете на Вергилий, който за мене е един мошеник и крадец.

Преди 10 години отново Райка му дава 6 или повече тефтерчета на леля ми Димитрина, и досега – 11.XI.2005 г., той не ги е върнал. Ти знаеш това – аз говорих с теб на няколко пъти – ти не само не ми съдействуваш да си възвърна това, което е заграбено с лъжа, но му даваш и останалата архива.

2. Ти за кой се мислиш? – Ученик на Бялото Братство никога нямаше да постъпи така.

3. Ти не си член на моето семейство, а и да беше такъв, не можеш да взимаш решения от такова естество. Аз, Райка, Стоян и Стойка сме 4 наследници, които всички заедно трябваше да решим въпроса с архивата.

4. Аз може би имах пред вид някой друг човек да свърши тази работа – професионалист.

5. Когато бях в България, аз питах и разпитвах за Вергилий – това, което чух в София и провинцията, е следното:

А. Откраднал от много хора архивите на техните семейства или взел с обещание за връщане, и не ги е върнал (което се нарича кражба).

Б. Много хора искат да гобият, или даже дават под съд.

В. Изложил много хора в неговите книги; изнасял интимни неща, които семействата може би не искат да бъдат изнасяни.

Г. Изложил собствената си дъщеря в своите чудни писания.

6. Но явно на теб не ти е минало през ума или не си искал да се посъветваш с мене. Затова взимаш архивата с измама – с помощта на Райка, когато аз не съм там (архивата не беше в апартамента на Райка).

Сега – аз няма да проговоря на Райка, докато умра, и на теб също.

Единственото нещо, което можеш да направиш, е:

1. Да накараш „Великия писател” Вергилий да върне 6-те тефтерчета.

2. Цялата архива да бъде върната (до последния лист, под клетва),

откъдето е взета.

3. Ако той иска да пише книга, да пише, но да си извади копия и да ми върне архивата. Ех, ще трябва да похарчи малко пари. Ксерокс-машини има навсякъде в София.

4. Аз ти давам срок 1 месец – т.е. до 11.XII.2005 г., да свършиш това. Ако аз не получа потвърждение от теб и после от Стойка, че тя всичко е приела обратно, аз ще назнача адвокат и той ще уреди въпроса.

Никакви обяснения, извинения и протакания не приемам и няма да има.

Това, което ти забърка (без аз да те моля за това), сега ти ще го оправяш!

Катя

Аз имам нов адрес и телефон:

Ekaterina Markova

79 Marine drive, apt. 2D

Buffalo, NY 14202

USA

Tel. 1/716/842-1978

**5.3. ПИСМО ОТ ЕКАТЕРИНА МАРКОВА
ДО СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ,
2 декември 2005 година**

2.12.2005 г.

Бъфало

Драги Светозаре,

Много ти благодаря за хубавото писмо! Както и да е, може би беше време да се опознаем по-добре.

Вергилий взима тефтерчетата от Райка преди може би от 10–12 години, с обещание за връщане. Още не ги е върнал. Аз ти разказах това няколко пъти, ти не взе моята страна.

Тази архива беше дадена на мен и майка ми и беше в моя апартамент. Ти отиваш при Райка да я подкороросаш да отидете в моя апартамент да вземете архивата и да я (ти) занесеш на Вергилий.

Никой не ме попита мене – нито Райка, нито ти, нито Вергилий. Как се казват такива хора, които вършат нещо тайно и скрито зад гърба на хората? Ти ще си отговориш! Как се казват хора, които взимат нещо с обещание за връщане и не ги връщат, а ги задържат! Ти ще отговориш на този въпрос.

Вергилий е взел документи от много хора и нищо не е върнал. Какво те мислят за него – ти ще отговориш на този въпрос.

Отново, и отново, и отново!

Вергилий трябва да върне всички тефтерчета в моя апартамент – откъдето са взети, и както той е обещал първоначално – т.е. той трябва да си изпълни обещанието.

Цялата архива, която ти си взел от моя апартамент, трябва да бъде върната час по-скоро! Обратно – в моя апартамент, откъдето е взета – това е частна собственост. Ако Вергилий иска да си направи ксерокси, от които да работи – може – но всички оригинали трябва да бъдат върнати

обратно на собствениците.

Понеже аз живея далече, писмата отнемат доста време да пътуват – аз ще ти дам още 1 месец – след 11 януари взимам адвокат. Аз не обичам да се занимавам с адвокати, но ако не получа писмо – гаранция, че всички оригинали са върнати, до последната страница и буква, обратно, ще бъда принудена да се занимавам с това.

Аз не идвам в твоя апартамент да взимам ръкописи и да ги давам насам-натам, когато тебе те няма в къщи.

Благодаря много за услугите, които си ми правил, но това не ти дава право и не те извинява за всичко това. Това е крайно непочтено.

Аз не ти държа сметка, нито ти давам съвети за твоите пари.

Е. Маркова

P.P. : Помни срока – 11 януари.

Аз не искам копия, а оригиналите – в моя дом. Правдата трябва да възтържествува.

Е.М.

Така, както ти постъпи с мен, правеха комунистите – ходеха по хорските къщи, обираха книгите на хората, без да ги питат.

Адресът на Екатерина Маркова:

Ekatерина Markova

79 Marine drive, apt. 2D

Buffalo, NY 14202

USA

Tel. 1/716/842-1978

Адресът на Райка Маркова:

Abs. R. Markowa

Stadtseeallee 114

39576 Stendal

Deutschland

Днес 28.12.2005 г. получих от Вергилий Кръстев два пакета от архива на Димитрина Антонова, които се задължавам да предам на живущата в апартамента на Екатерина Маркова – Стойка.

Светозар Крумов Няголов

5.4. БЕЛЕЖКИ ПО ИЗЛОЖЕНИЕТО ДО ЕКАТЕРИНА МАРКОВА ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ 5 февруари 2012 г., София

1. Дойде това време, когато реших да публикувам настоящето изложение. То трябва да се проучи добре. Аз го изпратих по пощата препоръчано на адреса на Екатерина Маркова, който тя бе посочила, както и на сестра ѝ Райка с № 013254/026154145 от 29.12.2005 г. за Германия, и с № 013257/02154208 от 29.12.2005 г. за САЩ.

2. Атаката срещу мен бе невероятна! Стотици игли и стрели е забиваха в тялото ми денонощно. Те бяха насочвани от Невидимия свят.

Тогава аз реших окончателно да върна всичко от архива на Димитрина Антонова. Прегледах моя собствен архив. Аз бях събирал и подредил много нейни стихотворения, които тя бе раздавала на свои познати. Така, че аз имах нейни стихове събрани, които не са

публикувани.*

Сложих ги в папка и заедно с другите неща, аз ги опаковах в два пакета и ги занесох на Светозар Няголов, за да ги върне в онзи апартамент.

3. Той ми се подписа, че на 28.12.2005 г. съм му връчил два пакета. Той отиде и ги върна на онази жена, която живееше в апартамента, на име Стойка. На следващия ден изпратих моето изложение до двете сестри.

4. За „Изгревът“, том XXII бях помолил Светозар Няголов да напише очерци на онези лица от „Изгревът“, които познаваше. За Мария Маркова и за нейните деца Райка Маркова и за лицата, свързани с нея има отпечатан материал на с. 109–115. Той е точен. Аз поместих снимки за Райка Маркова и съпруга ѝ Захари Василев от № 81 до № 82. Те бяха тук възрастни, а Захари бе претърпял инсулт и бе в инвалидна количка.

5. След време по телефона се обаждат Райка, за да ми благодари за „Изгревът“, том XXII и приложените снимки. Казах ѝ, че тя не е загубена в пространството, но я има вече в „Изгревът“. Три пъти ми благодари.

6. Навремето преди 20 години, когато получих архива на Димитрина Антонова, аз два часа разговарях със Захари Василев, който бе музикант. Той сподели с мен, че работи върху музиката на Учителя Дънов. Аз го охрабрих, и му казах да я направи и да ми я предаде. Той ги изпраща в две тетрадки на Светозар Няголов, а той ми ги предава. А те сега са при мен. Стоят и чакат.

7. Предадох ги на цигуларката Йоана Стратева да провери дали може да стане концерт, понеже имаше песни направени за две цигулки. Върна ми тетрадките, като каза, че може да се изсвирят. И така, аз бях решил да направя концерт-рецитал по спомени на Димитрина Антонова с песните за 2 цигулки. Чакам само времето за това!

8. Запланувал съм за концерт-рецитала да направя изложба със снимките на Димитрина Антонова. Ще се разказват нейните спомени. А две цигуларки ще изпълнят онова, което е написал Захари. Дано имам време и сили да го направя. Тогава ще смятам, че съм си изпълнил задълженията, и то към Райка, която беше ми се доверила.

9. В разстояние на един месец прелиствах вестник „Братство“ и отбелязвах къде се намират нейните стихове. После ги извадих на ксерокс и ги сложих в папка. Ще ги публикувам след моето изложение. Вие да не смятате, че това може да го направите? Изключено е! Направете опит.

10. Наистина аз бях събрал много от нейните стихотворения, които не бяха публикувани, но аз ги върнах в онези два вързопа. Искях да се освободя и да се спася от атаките. Щяха да ме убият! Ето, събрал съм ги, върнал съм ги. Сега е ваш ред – издайте ги. Искам да ви видя как ще го направите. Аз не съм крадец и мошеник!

11. До края на 2011 г. бяха отпечатани 25 тома от „Изгревът“. Направени са 51 концерт-рецитала – от 2001 г. Направени са на компактдискове 25 концерта в 100 комплекта, и раздадени безплатно на 100 човека. През 2011 г. бяха направени 3 концерт-рецитала за Пеню Ганев, и бяха качени на интернет страницата <http://www.izgrevat.com>.

12. Въвеждаме съобщението за интернет-страницата <http://www.izgrevat.com> от 26.XI.2011 г.:

ПОЯСНЕНИЯ

и бележки по темата на концерт-рецитала за 26.XI.2011 г.

5. Посетете нашата интернет страница <http://www.izgrevat.com>, на която можете да изслушате 13 концерт-рецитали изнесени през 2008–2010 г. (последните 5 – на 27.03.2010, 29.04.2010, 29.05.2010, 30.10.2010, 04.12.2010 г. са посветени на евангелистите-методисти) и да свалите още 15 концерти от периода 2004–2007 г.

6. Публикувани на сайта са и 8 филма (през 2008 г. са на тема „Входовете на Агартя при езерата на Рила – Близнаци, Бъбрека, Сърцето и на Витоша – Бивака „Ел-Шадаи“, а през 2009 г. – „Молитвеният връх“, „Изворът „Ръцете“, „Изворът Махабур“ и „Салоните“) с приложения – снимки с Учителя, както и 4 документални филма – записи на концерт-рециталите изнесени на 25.10.2008 г., 29.11.2008 г., 31.05.2008 г. и 27.09.2008 г.**

7. Съставител на поредицата „Изгревът“ е д-р Вергилий Кръстев.

8. Излязоха от печат нови книги от поредицата „Изгревът“:

том I – 2 изд. – 832 с., 144 с. снимки; том XXV – 968 с., 116 с.

снимки

За контакт със съставителя на „Изгревът“:

тел. (02) 944-79-53; E-mail: ziten.klas@yahoo.com; web site: <http://www.izgrevat.com>

13. Употребих много усилия и прегледах 17 годишнините по 10 книжки – 170 броя от „Житно зърно“. Извадих ги и ще ги приложа след тези, извадени от вестник „Братство“. Това аз мога да направя.

А да публикуват нейното творчество двете сестри и нейните племенници, за да ги видим какво могат и кому служат.

* Аз не съм ги броил, но са към стотина.

** За Коледа – 24.XII.2011 г. бяха качени на интернет страницата <http://www.izgrevat.com> три концерта от 29 май 2011 г., 24 септември 2011 г. и 26 ноември 2011 г. – Приятно слушане!

Сканиран материал

Разписка на Светозар Няголов за получени 2 пакета с архивни
материали на Димитрина Антонова, 28 декември 2005 г.

Днес 28.12.2005 година
получих от Верилин Кръстев
два пакета от архива на Ди-
митрина Антонова, които се
задължавам да предя на жи-
вущата в апартамент на Екате-
рина Маркова - Стойса.
Светозар Крушов Няголов

XIII.

СКАЗАНИЕ

ЗА

ЧЕЛОВЕКА ЗЕМЕН

И НЕБЕСЕН,

ПРЕБИВАВАЩ ПО

ЗЕМЯТА БЪЛГАРСКА

БИОГРАФИЧНИ ДАННИ
НА ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. СКАЗАНИЕ ЗА ЧЕЛОВЕКЪТ НЕБЕСЕН

1.1. В „Изгревът“, том XII като посвещение, на с. 2 е поместено „Верую на Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно, със светско име Петър Дънов“.

1.2. В „Изгревът“, том XII на с. 3 е публикувано „Верую на човекът земен и небесен пребиваващ по земята българска“. Написано е на 31 декември 1999 г.

1.3. „Верую на Великият Учител“ е изнесено пред ръководителите на Братствата в България на 20 декември 1926 г. То е публикувано в „Изгревът“ том XII, с. 697–699.

1.4. В „Изгревът“ том XII, с. 768–772 е отпечатано изложение „Духът на Отца на Светлините“, където на с. 768 е даден плана, а на с. 769–772 е разгънат целия материал.

1.5. Ако вие, след като прочетете тези отбелязани страници от поредицата „Изгревът“ и ако приемете, че това е вярно, то тогава „Изгревът“ ще се отвори за ума ви, и ще почнете не само да го четете, но и да го проумявате. Трябва да се отвори ума, да дойде светлина в него, за да можете да четете „Изгревът“, иначе всички ваши опити ще бъдат напразни.

1.6. Ето защо „Изгревът“ е за онези българи чието съзнание и чийто ум е отворен за него.

Всеки българин знае да чете и може да си закупи „Изгревът“. Ако не направят това то тяхното раждане при българите е безсмислено!

Този закон е даден в Евангелие на Лука, гл. 24, ст. 45: „Тогава им отвори ума, за да разумеят Писанията.“

1.7. В „Изгревът“, том I, с. 632–672 е публикувана „Космогонията“. Трябва да се разучи, за да знаете какво представлява „Изгревът“ още от самото начало, та чак до XXIII том.

Предлагам ви обучение, както е в един Университет. Всеки том да се прочете по 3 пъти за 3 месеца, или по 4 тома за една година.

1.8. Концерт-рециталите, които предлагаме на брой 14, представлява един сполучлив опит, при който „Изгревът“ се отваря за ума на онези слушатели, които не могат да четат и да възприемат „Изгревът“.

„Изгревът“ е заключен с 9 катинара за онези, които го критикуват, хулят и говорят срещу съставителя на „Изгревът“. За тях няма нито изгрев, нито залез. За тях е определена дългата полярна нощ!

1.9. Чрез сценария на всеки един концерт се отваря „Изгревът“, идва Духът на „Изгревът“ и пристигат всички онези, които са били по времето на Школата на Учителя Дънов. И те създават обстановката в залата, и те променят аурата и психическата нагласа на публиката. След това се отварят „небесните врати“ и от там слиза „манна небесна“, изпратена от небесните висоти на Бялото Братство. И тя е, която храни душите на всички слушатели. Това могат да се убедят всички, които слушат тези концерт-рецитали. Без изключение!

2. СКАЗАНИЕ ЗА ЧЕЛОВЕКЪТ ЗЕМЕН

1. Роден съм на 21 март 1938 г. в гр. София от баща Никола и майка Радка. За моите родове, чрез които съм получил тялото си, ще говоря друг път.

2. Много пъти съм питал майка си защо ми е дала името Вергилий. Разказваше ми, че е чела „Ад“ на Данте и много харесала Вергилий как развежда своята любима в Ада. Искала аз да бъда писател като Вергилий. Това ме накара да прочета тази книга. И от тогава та чак до сега се движа **в Ада на българите, и развеждам този или онзи автор от „Изгревът“**.

Няма отървяване от тях!

3. Живял съм при много трудни условия като дете и винаги си спомням, че съм бил гладен, защото нямаше какво да се яде след войната 1945 г. А родителите ми непрекъснато ме притискаха, и искаха да се изявявам всред учениците си. А аз упорствувах и нещо отвътре ме спираше. И казвах: **„Оставете ме на мира!“**

Цели 10–15 години го повтарях и се борех срещу тяхното насилие срещу мен.

4. После дойде време да казвам: **„Нямам условия!“** Живеехме в едно мазе. След войната нашето жилище бе разрушено от американските бомбардировки. И това продължи също 10–15 години.

5. После дойде време да казвам: **„Не ми е дошло времето!“**

А баща ми казваше: „Христо Ботев освободи България, когато беше на 28 години.“ Защо го казваше това – не зная! А моето време наистина не беше дошло. Трябваше да се чака.

6. После баща ми обяви, че съм **„пашитен кон“**. А това са коне, които се пускат лятно време да пасат на полето от всички селяни от едно село. И казваше баща ми: „За пашитен кон зоб няма. Само за оратни коне има зоб.“ А това бяха конете, които орат нивите през есента и пролетта, за да се сее жито или царевица.

7. Така че преминах през етапа на „пашитния“ кон. И така дойде време за вършитба, и селяните отиваха на полето, гонеха и хващаха своите „пашитни“ коне, после ги довеждаха в двора, и ги подготвяха да вършеят снопите на хармана. А конете бягаха, защото усецаха, че нещо много лошо ги очаква след като бъдат хванати и вързани!

8. На гумното полагаха снопите с ожънатата пшеница и конете завързани, трябваше да обикалят стожера, и с краката си да мачкат житото, и така да се овършее и стане на плява и на зърна.

Но тези „пашитни“ коне отказваха да вървят завързани с въже за стожера. И тогава върху гърбовете им се стоварваха камшици, после тояги. Те скачаха, цвилеха, пръхтяха, но боя продължаваше! Аз съм виждал как от кожата им излизаше бяла пяна и кръв. След няколко дни вършитба и побоища непрекъснато, то те се смиряваха и се научаваха, че трябва да вършеят. Бяха завързани с въже около стожера.

9. Аз бях „пашитен“ кон. Мен ме хванаха и ме доведоха да вършея чуждо гумно на чужд харман. Минах и сега преминавам още през тези етапи при които вършея чуждото гумно. Вече 40 години аз работя онова, което предишните поколения от последователи на Учителя Дънов не довършиха. И те не направиха нищо.

10. На вършитба вечерта се струпваше на хармана един голям куп с жито и плява. Чака се да дойде 1–2 часа посред нощ и тогава излизаха,

и с дървени лопати хвърляха нагоре житото от купена. На една страна падаше зърното, а плявата отиваше на друга страна.

Сега 40 години преминавам през този етап на пресяване. Трябва да се отдели житото от плявата. И това го правя неотлъчно при всеки един автор от „Изгревът“ – плявата отляво, зърното – отдясно.

11. В момента аз съм вързан кон и освен, че вършея чуждо гумно, но не съм свободен. Вързан съм отвътре и отвън. Две вериги ме опасват и няма мърдане, и няма отървяване. Трябва да вършея!

12. Питат ме как съм се справял. Отговарям, че аз съм роб и нищо повече. И друг ми е господарят. От време на време ме хранят и поят, и нищо повече!

13. Ето това беше необходимо да се напише, защото дойде онова време, за което бях роден. Бях изпратен на Земята да свърша една работа. Винаги съм смятал, че имам мисия, но не знаех каква.

Когато бях на 30 години, тогава срещнах **Онзи**, Който ме бе изпратил на Земята. Видях Го и чух какво ми каза. Запомних го и сега го изпълнявам.

14. Това съм го описал в „Изгревът“, **том XVI, с. 822–823**, защото то бе дадено по Дух и чрез Слово.

15. **Аз бях избран да бъда човекът за тази работа.** Виж „Изгревът“ **том XVI, с. 820–821.**

16. През какви етапи преминах, за да осъществя плана на Небето за концерт-рециталите, виж в „Изгревът“, **том XVI, с. 823–839.** А как съм издавал, виж в **том XVI, с. 839–846.** Изобщо, трябва да се разучи много добре материалът обозначен на **с. 819 от том XVI.** Разучаване и запомняне. И после ще си го проверявате чрез вашия живот.

17. „Кои са враговете на Учението на Учителя Дънов?“ – Виж в „Изгревът“, **том XI, с. 826–831.**

18. Разрешението го има в „Разменната монета“, „Изгревът“, **том XI, с. 832–834.**

19. Мнозина са ме запитвали: кой ми е дал право да издавам „Изгревът“. Отговарям, че за това имам доказателство. А то се намира в „Изгревът“ **том XIII, с. 805–807.**

20. За да се добереш до вътрешната Школа на Учителя Дънов, трябва да разрешиш въпроса с **числото 13.** Виж „Изгревът“ **том XIII, с. 801–802.**

21. След като преминеш през този етап, ще ти се отворят вратите на вътрешната Школа. А как това става, виж „Изгревът“, **том XIII, с. 802–805**, както и **том VII, с. 274–275, том XII, с. 901–902.**

Ако не познавате тези етапи, ще стоите пред заключените врати на „Изгревът“. И то с векове!

22. Успях да издам два тома по Астрология – **том XVIII и том XIX.** Познавам всички астролози от времето на Школата на Учителя и техните знания. Всеки един от тях ми е правил хороскопа и аз съм си записвал. И после съм сравнявал дали това е вярно.

Само един от тях ме позна, а това бе **Петър Филипов**, което бе накрая на живота му. Виж „Изгревът“ **том XIX, с. 972–973, точки 10, 11, 12.**

А тази, която ме позна по Дух, бе леля Кина. Виж „Изгревът“ **том XIX, с. 973, точка 13.**

Други за сега няма. Всички останали ме отхвърлят и воюват срещу мен с всички възможни средства.

23. За всеки автор от „Изгревът“ има отделно гумно и отделен харман. Това, което е пожънал и това, което е посял и отгледал като снопи – това вършея. Аз събирам клас по клас и лист по лист, за да им подготвя материала, и да го включа в „Изгревът“ под печат. Много трудна работа!

24. След като преминавах през вършитбата на всеки отделен автор от „Изгревът“, оставяха ме завързан за въжето. Не ме пускаха на полето сред другите „пашитни коне“, които бяха свободни на пашата. Аз бях определен вече кон за вършитба.

Но идваше есен и ме впрягах с другите коне да ора нивите. Знаете ли какво значи плуг, какво значи впряг и ти от сутрин до вечер да ореш чуждите ниви, и то без пари?! Давах ми само зоб. Сбъднаха се думите на баща ми: „За пашитни коне няма зоб. Зоб има само за оратни коне.“

Аз бях станал вече „оратен“ кон – кон, който трябваше да оре и да изоре чуждите ниви. Стопанина засяваше житото и ние го оряхме. А това жито бяха онези идеи, които трябваше да се засеят, за да може пролетта да излязат кълновете на посятото жито и постепенно да израснат, и да изкласят като нови томове от „Изгревът“.

Това е много труден етап през който преминавах!

Досега съм изорал нивите и посял семето на 23 тома на „Изгревът“.

А към 2015 г. станаха 30 тома.

25. Родителите ми знаеха и усещаха за моя потенциал. Но не доживяха да го видят как го реализирам.

Родът ми пречеше и от една страна на майка ми, и от страната на баща ми! Трябваше да воювам срещу тях и да се справям с тях.

Брат ми и сестра ми ме обявиха, че съм луд и аз трябваше с моя приемник Вихър да ходя да взимам документи от службата, в която работя и от Психиатрията, че не съм луд, а съм си нормален човек.

„И врагове на човекът са неговите домашни!“ – стар окултен закон. Раждат го неговите най-големи врагове, и като му дават тяло, така се разплащат. С мене беше същото. Врагове открай и безкрай!

Ето днес 29 април 2008 г. – втори ден от Великден. А преди един месец родителите ми, брат ми и сестра ми воюваха една нощ срещу мен. Искяха да ме премахнат и да не съм жив на Земята. Представяте ли си? Беше люта битка цяла нощ! Доживях да оживея до сутринта. А това се случи на 18 март 2008 г. в 1 часа през нощта.

Искяха да ми счупят главата с камъни. И да ме няма повече на Земята!

26. Родителите ми преминаваха през много трудни моменти. И винаги накрая изведнъж изневиделица се явяваше нещо или някой, което спасяваше положението! Няколко пъти чувах родителите ми да си говорят следното: „И този път се измъкнахме и се спасихме. Абе някое от децата ни има късмет и заради него това се случва!“ А ние бяхме 3 деца. Мен изобщо не ме включваха в сметката!

Мен никой не ме зачиташе! **Но аз знаех, че всичко това става заради мен. И че аз съм този, заради когото е това съдействие и разрешение!**

27. По онова време българите взимаха един чук и един пирон, и го забиваха на стената. И на него закачваха торбите си. Служеше им за закачалка. После като кажеха: „Да забиеш пирон“ – означаваше, че си свършил една важна работа.

А моят баща много се ядосваше, че аз нищо не правя. А аз бях блокиран, аз бях спрял и отвътре, и отвън. Имаше си причина за това. И

казваше ми така: „Кажи го бе, напиши го бе! Излез и им забий слух. Слук да им забиеш.” Това много често ми го повтаряше. Не можах тогава да „забия слух”, защото нямах нито чук нито пирон в себе си.

Дойде определеното време, срещнах **Онзи**, Който ми отвори ума, отвори ми се някои центрове в мозъка и ме изпрати да ора на нивите на Учителя Дънов. И ми дадох чук, дадох ми и пирони. И така, след всяко излизане на един пореден том на „Изгревът”, аз забивам по един пирон на моята стена. А във всеки том има мнозина автори, с десетки спомени от времето на Школата на Учителя.

Така сега им забивам „слух”. И нямам мърдане! Изатова противниците на „Изгревът” са така ожесточени срещу мен! Без изключение. **Забито им е слух с небесен пирон!**

28. Последните години противниците на „Изгревът” се опитваха да ме премахнат, да посегнат на здравето ми!

Особено бе критична 2006 г., а 2007 г. на три пъти си заминавах!

Виждах тялото си на кревата, а аз съм в Невидимия свят и не исках да се връщам в това тяло, и очаквах погребението си. Но ме върнаха да си довърша работата. Подготвил съм „Изгревът”, том XXIV. А има материал за още 24 тома. И ми трябва още 10 години, за да се справя с този материал.

Трябва и да изора тези 24 ниви, да овършея още 24 хармана и да вкарам още десетки автори със стотици опитности от времето на Школата на Учителя в „Изгревът”.

Ако не ми дадат тези години, всичко ще бъде загубено! И ще изчезне безвъзвратно в Небитието!

29. През 2006 г. есента дойдох ми на гости от провинцията двама човека. Донесоха ми мандарини. Аз изях един мандарин, който беше малко кисел и от него получих разстройство 3 дни.

Една нощ се събуждам и усещам, че всички черва са излезнали върху корема ми. И понеже съм лекар, зная как да ги вкарам обратно в корема си. После получих херния, която щеше да ме отвлече от този свят. Преминах през операция. Годианата 2007, беше много критична за мен. Аз няколко пъти си заминавах от този свят. Виж „Изгревът”, том **XXIII**, с. **950–951**.

30. Ето сега през 2008 г. имах следното преживяване:

Сънувам една нощ, че се намирам изправен пред едно множество, наредени в кръг около 20 000 – 30 000 човека. Аз съм застанал сам всред тях и им говоря следното: „Вие се провалихте окончателно в тази епоха. Вие не направихте нищо заради което бяхте изпратени всред българите и да присъствувате в Школата на Учителя. Вие се провалихте, понеже бяхте врагове помежду си и бяхте врагове на Школата на Учителя. А аз ви спасих от провала! Аз ви вкарах в „Изгревът” и ви спасих, и сега имате историческа проекция в „Изгревът”. Отпечатах съм ви спомените, сложил съм ви портрети и сега сте спасени. Но сте спасени от мен, а не от някой друг! И вместо да застанете зад мен и да ми помагате, за да довърша работата и на останалите, които чакат да бъдат вкарани в „Изгревът”, то вие ми пречите! Не ми съдействате, дори воювате срещу мен. Аз ще се оттегля от Земята, а вие ще отговаряте за това пред Учителя Дънов!”

31. Говоря много строго. Пълна тишина. Никой не мърда, нито шава. Стоят като вцепенени! Но запомниха всичко!

Сега е 2008 г. и ще проверя дали ще съдействуват през тази година. Ще се разбере много скоро. А как ли? Ето, пускам 14 концерт-рецитала в 100 комплекта. Ще се види до няколко месеца как го възприемат. Ето това нещо го включвам в Интернет. И чрез него ще проверя дали тези „синковци“, наречени „братя и сестри во Христе“, които са сега в Невидимия свят, дали ще съдействуват.

И понеже са свързани с тези, които са на Земята и от техни заместници – то по техните реакции ще проверя какво е тяхното решение и поведение срещу „Изгревът“. С една дума: Няма мърдане! И за тях, които са в Невидимия свят, и за онези, които са в тяло на Земята. Приковани са с пирон на стената!

32. Когато работя даден том, в него са включени онези, които са били в Школата на Учителя. Те отдавна са измряли и сега са в Невидимия свят. Оставили са някои и друг спомен, някои лист хартия или някоя избледняла снимка. И всичко това аз издирвам, после изучавам, после сплюбявам – дълъг процес. А тези „синковци“ стоят над мене и всеки иска да бъде вкаран в „Изгревът“. Говорят ми, настояват. Ушите ми се отварят и аз ги чувам.

Но те понякога не са съгласни с моята концепция на даден том и започват да ми пречат. Започват да воюват с мен. И започва люта битка между тях и мен, която продължава с месеци!

Кой какъвто е бил долу на Земята, такъв си остава и след като умре и е в Невидимия свят. Защото той е закачен за една верига и отървяване от нея няма. Враговете са си винаги врагове, дори в Школата на Учителя. Те и за мен са врагове. А аз бях поставен да ги вкарам в „Изгревът“, за да ги има в света.

3. ГОЛЯМОТО ОТКЛОНЕНИЕ И СЪДБАТА НА ЕДИН ЛЕКАР

33. Като ученик, още от най-ранната си възраст в отделенията, прогимназията и в гимназията бях непрекъснато отклоняван от пътя си. Няма човек в България по онова време, толкова много да е отклоняван като мен! И се чудех понякога защо това се случва, именно с мен. А това се правеше от моите врагове, които бяха в Невидимия свят, които бяха ме открили в кое човешко тяло се намирам и ме отклоняваха. Искяха много пъти да ме премахнат и убият! А след това воюваха срещу мен, като влизаха и обсебваха моите близки, моите наставници и учители в училището.

34. Аз много рядко седах, за да си уча уроците. Но слушах в час много внимателно и запаметявах всичко много добре. Но после трудно го разказвах, защото не се упражнявах да го говоря. Мисълта ми течеше много добре в мозъка, но не можех да го изговоря, защото не бях се упражнявал предварително да го изговоря. А учениците го четяха на глас у дома си, и след това го разказваха по няколко пъти.

Отивам веднъж при един мой съученик, и като виждам как си чете урока и как го преразказва – направо се уплаших! Тогава разбрах, че са ме отклонили безвъзвратно.

И така, вместо да бъда отличник в класа и в гимназията, едвам, едвам я изкарах. Много по-късно имаше един познат, с име Максим. Беше астролог. Единствено той ми посочи причината. Показва ми хороскопа и казва: „Понеже имаш съвпад на планетата Меркурий със Слънце в 3

дом в знака Овен, затова Слънцето изгаря Меркурий, и това е причината по-късно да проговориш, да имаш затруднение в това да разказваш. Ще седиш на масата с червена покривка и ще четеш и ще се съсредоточаваш. Ти от векове си занемарил и изоставил Меркурий.” И след това се убедих, че бе много точен.

Дойде време и ми отвориха този център, и сега мога да чета, да разказвам и да пиша едновременно в три свята и в три полета. А това рядко може сега някой да го направи!

Та преминах от едната крайност на отклонението в другата крайност – вързаха ме да вършея чужд харман и да ора чужди ниви, и ме направиха „оратен” кон. Това доживях да ми се случи. Още не мога да повярвам на очите си, че това се случи с мен!

35. Искях да следвам журналистика. Баща ми беше против: „Ще станеш доктор.” И така се записах да следвам медицина. Как стана това, друг път ще го разкажа. И понеже не бях свикнал да чета, да уча, то гледах студентите как се събират по двама, по трима човека и преразказват урока си. Гледам ги, слушам ги и не мога да повярвам на очите си. Разбрах, че с мене е нещо станало, и че не мога да се справя сам със себе си. Не бях взел някои изпити и прекъснах следването си, и през това време – 3 години бях войник. Завърнах се от войниклъка и си възстанових следването. И тогава стана голямата промяна с мене.

36. Първо стана конфликт у дома – стана побой между мен и брат ми, и ме изгониха от дома ми. Аз напуснах дома си, отидох във Факултета и поисках стая в общежитието. Един състудент турчин беше този, който раздаваше стайте и ми даде едно легло. Така 4 години бях в общежитие. Получавах стипендия и работех в студентски стол, за да изкарам прехраната си. Някой отвътре ме закачи на друга верига, аз започнах борба на живот и смърт, и успях да завърша медицина.

37. Започнах да работя като лекар. И понеже имах много пропуски при следването си, то в разстояние на 7 години прочетох и научих пропуснатия материал. Така се подготвих, за да взема специалност „Педиатрия” през 1975 г. Бях тогава на 33 години. Започнах да работя като детски лекар в Районна болница в град Своге, който е на 33 км на разстояние от София. Там работих 17 години.

38. Като лекар не съм взимал пари за лечението. Тогава всичко бе в ръцете на държавата, и лечението бе безплатно. Имаше ясни правила и много добра организация.

А аз, трябваше да си изплащам кармата в това население и да си изкарвам прехраната. Заплатите бяха малки, но се справях някак си. Все бях гладен и не си дояждах! А бях здрав и як и ми се ядеше. Как съм се проявявал като лекар, само аз си знам!

Ще ви дам само един пример: Имаше една майка с едно дете, което често боледуваше. Моят шеф не искаше да ходи при тях, и все изпращаше мен да го преглеждам. И по едно време те ми омръзнаха, и аз също не исках да ходя на домашно посещение при тях като лекар. Обикновено ме черпеха с бонбони, или с някой плод. Аз ги държах в ръката си, но като преминавах през моста на реката, ги захвърлях отгоре във водата и казвах: „Да ми се махнат от главата и не искам повече да ги виждам!” И ето сега след прегледа, бабата ме черпи с 1–2 големи круши. Аз отказвам да ги взема. А тя дума: „Вземи ги бе докторе, защото виждаме и сме се убедили, че след като дойдеш и си заминеш, детето оздравява. Само при

теб се случва, а при другите доктори това го няма!" Аз се спирам, гледам я изумено и ѝ казвам: „Бабо, като ти взема бонбоните, аз преминавам през моста и ги хвърлям в реката, и казвам: „Както хвърлям тези бонбони, така реката да отнесе болестта от това дете.“ Затова бабо то оздравява. Ето, взимам тази круша и ще я хвърля в реката, макар че са много хубави за ядене. И повече да не сте ме повикали. Чухте ли?” – „Чухме, чухме, нека да оздравее детето.”

Хвърлих крушите в реката, детето оздравя и повече не ме викаха. Ама да не мислите, че това бе случайно и бе единичен пример? – Няма такова нещо! Всеки ден ми се случваха най-различни примери.

Лекувах с официалната педиатрия, но имах сила и мощ да лекувам и по друг начин, който описах. Така си изплащах кармата между това население, цели 17 години!

39. Дойде онова време, започнах временно да работя в „Бърза помощ” – София, та изкарах трудовия си стаж до пенсия. Работих на график, дневно дежурство по 12 часа. Следващият ден съм свободен, а вечерта съм нощна смяна, и след това два дни почивка. Така от всеки 4 дни имах 3 дни за работа.

И така успях да подготвя 19 тома на „Изгревът” и да ги издам. Как това съм го направил, не мога да си спомня, но знам, че беше Ад! И повече от Ад! Беше каторга.

А как съм работил като лекар – беше още по-голям кошмар!

Пенсионирах се през декември на 2002 г. с 36 години стаж.

Аз съм дежурен лекар при Бърза помощ. Изпращат ме на някакъв адрес, посочен чрез радиото в линейката. Обикновено 2/3 от посещенията ми са при деца, защото съм един от педиатрите в нашата I бригада. Останалата 1/3 част са различни случаи.

И сега, не минава ден, не минава нощно дежурство и да не се сблъскам с кармични развръзки там, в който дом посещавам! Влизам, виждам, преглеждам, назначавам лечението. И понякога подхвърлям някаква дума, от която се вижда каква е причината на болестта. Ако родителите или близките им се закачат за моите думи, то означава, че са готови да ме изслушат. Тяхното съзнание е готово да ме чуят и разберат. И тогава аз казвам каква е причината на болестта, кой носи вината, и как трябва да се разреши проблема. Казвам им, те ме гледат първо учудено, а след това уплашено и се разделяме. А дали ще го изпълнят, това е друга работа. Аз моя дълг съм изпълнил.

И това съм го правил по времето на социализма, когато комунистическата власт бе за атеизма, отхвърляше такова лечение, и се бореше срещу него. Но понеже аз лекувах по традиционна медицина, пишех рецепти, давах лекарства – не ме закачаха. Е, разбира се, че коментираха по домовете пациентите, но аз не контактувах с лекарите и стоях настрана.

И това бе по няколко случая на дневно дежурство, и още толкова на нощно дежурство. И няколко дни тези духове вървяха след мен, за да им разрешавам проблемите.

При такива обстоятелства аз подготвих 19 тома от „Изгревът”!

Сега разбрахте ли как съм работел като лекар в Бърза помощ?

40. Един от град Варна ми пише писмо и ме хвали за моя голям труд. Писах му, **че това не е труд, а е каторга!**

Описах му как в древността гемите са карани от гребците, които са били оковани, а краката им са били във вериги. Ръцете им са били свободни, за да гребат. Там отпред е стоял един с тупан и е бил по него, та по команда да гребат по едно и също време. А онзи, който е бил надзирател е държал камшик и бич в ръцете си, и го стоварвал по гърбовете на ония, които не се гребели както трябва.

Така и аз се чувствавам, че съм закачен за верига и че съм роб между гребците! Не зная дали ме разбра! Но аз разбрах, че в момента съм роб и гребя окован във вериги. Това е положението с мен в момента.

4. ПАШИТНИ И ОРАТНИ КОНЕ НА БОЖИЯТА НИВА

41. Дойде определеното време за мен. Отвориха ми един-два центрове в мозъка, в него нахлу друга светлина и в ума ми започнаха да се явяват други идеи.

Имаше една астроложка **Катя Антонова**, която ми каза: „Виждаш ли, твоята планета Меркурий – тя тука преминава, и на 27 години се събуждаш за духовна работа.” И точно така стана. По-късно намерих това знание в Словото на Учителя, Който казва:

„Години наред светлината блъска, блъска мозъка на някого си, докато му отвори някои център, за да може да чете Словото Ми.”

Същото се случи и с мен. Отвориха ми няколко центъра в мозъка, отвориха ми се очите и умът за един друг свят. И се уплаших от този свят! И още се плаша понякога, като го видя с други очи!

42. И тогава ме изпратиха да ора чуждите, изостанали, неизорани ниви на последователите на Учителя Дънов. И няма отървяване от тях! Трябва да се изорат, защото съм вързан и сложен във впряг. Направиха ме да бъда „оратен” кон. И аз ора без прекъсване. Досега съм изорал 24 чужди изоставени ниви и ги превърнах на 24 тома от „Изгревът”. Към 2015 г. са 30 тома на „Изгревът”.

43. Освен, че трябва да ти се отворят мозъчните центрове, трябва да те включат в системата на Словото на Учителя, за да можеш да го четеш и да го разумяваш.

Вие ако влезете в една тъмна стая, не може да видите нищо! Трябва да щракнете върху ключа, за да светне лампата. Но трябва да има лампа, второ – трябва да има инсталация за електрическите мрежи, и накрая – да е качено за електрическия ток. Това е същия механизъм и у човека, чийто центрове се събуждат.

44. И от тук идва закона: Кой където е закачен, той си остава закачен за същата верига.

Това нещо съм го проверил с моите сътрудници, които някои ме напуснаха, други ми станаха врагове. Онези, които преди това ги бяха вързали отвътре с въжета, си ги придърпаха към себе си и те ме напуснаха.

Но аз бях закачен за друга верига. От едната страна бях закачен за Словото на Учителя и онова, което съхранявах 30 години, го издадох като оригинално Слово на Учителя. Виж „Изгревът” **том XVI, с. 818–905**. От друга страна бях закачен за „Изгревът” и издадох 24 тома.

45. И така, дойде онова време, когато трябваше да дам „Космогонията” в „Изгревът”, **том I, с. 632–672**.

За тази Космогония бях подготвян много дълго време. Един ден след обяд започнах да я работя. Пред мен стояха много мои предварително приготвени материали и извадки, които бях изваждал цели 30 години. Но всичко бе разхвърляно. И изведнъж в ума ми блесна една светлина, отвори се един светъл път, и **дойде Духът на Изгревът**.

И така часове наред работих, и се даваше и подреждах изречение след изречение, които ги свързвах с моите записки и извадки. Работил съм часове и цяла нощ.

По едно време се оглеждам – цялата ми стая е осветена с бяла необикновена светлина! Не мога да повярвам! С тази светлина съм работил цяла нощ, докато завърша „Космогонията“! И вече се беше стъмнило, а същата светлина продължаваше да свети.

Тогава вдигам поглед към крушката и какво да видя! – Крушката изобщо не бе запалена от мен! А светлината не идваше от крушката и от електрическата мрежа. Тази светлина идваше от друго място, и от друго място бе нейния източник.

Стоях изумен и зашеметен! А още съм под въздействието на Космогонията.

И така, тази светлина стоя още няколко часа и след това се оттегли. После видях, че тя влезна в текста и думите на Космогонията. И ако имате духовен център, то ще се запали онази крушка в ума ви, чрез чиято светлина можете да я прочетете и разучите. Само при това условие!

46. И така, отвориха ми се някои центрове в мозъка ми, нахлу друга светлина и ми се отвори ума, за да разумявам не само писанията, но и Словото на Учителя.

Това трудно може да се обясни. Но днес в 2008 г. може да се посочи един изключен телевизор и да се каже: „Това представлява човешката глава.“ Първо трябва да имате телевизор, някой да ти е създал подходящи центрове и органи в мозъка. После трябва да те включат на електрическата мрежа, т.е. на духовната мрежа. После да включат телевизора и да те превключат на даден канал.

Като гледаш и слушаш на един канал, не можеш едновременно да гледаш друг канал!

Единият канал е **Словото** на Учителя Дънов, другият канал е **„Изгревът“**. Третият канал е **Музиката** на Учителя. Четвъртият канал е **Паневритмията**. Петият канал са **снимките с Учителя**. Шестият канал са **снимките на последователите на Учителя, по време на Школата**.

Ето това е механизма за влизане в „Изгревът“ и в Словото на Учителя Дънов. Това е пътят. Друг път няма.

Този път е обяснен много добре в Словото на Учителя, но няма кой да го прочете, когато очите са затворени и ушите са запушени. Единствено чрез тези концерт-рецитали, които предлагам на компактдискове, могат да им се отворят очите и да се отпуснат ушите, за да видят „Изгревът“ и да чуят Словото на Учителя Дънов.

47. В „Изгревът“ **том II, с. 5–44** съм публикувал „Разговорите с Духа Господен на Учителя Дънов от 1900 г.“

От **с. 7–44** има предисловие към тях от мен. Без него не може да ви се отвори ума за „Разговорите“. – Изключено!

Направете опит и ще се уверите в това, което казвам. За пръв път се изнася тук кой е Учителя, кой е Мировия Учител и кой е Всемировия Учител на Школата. Виж „Изгревът“, **том II, с. 32–35**. Това е епохата на Водолея. Виж „Изгревът“, **том II, с. 35–39**.

48. В „Изгревът“, том II, с. 39–40 съм написал какво представлява Божествената Троица. Това трябва да се научи наизуст!

На с. 41 съм дал: „Бог и 12-те скрижала на Духа Беинса Дуно.“ Това също трябва да се научи наизуст.

На с. 42–43: „Кой е Всемировият Учител?“ След като усвоите този материал, чак тогава може да четете „Разговорите с Духа Господен.“

Това, което е изнесено чрез мен, за пръв път в историята на човечеството се предава това знание. Досега е било заключено!

А „Седемтх разговори с Духа“, са от с. 45–101.

49. В „Изгревът“, том IV, с. 3–11 съм публикувал оригинала на „Призванието на Учителя към Българския народ“. А от с. 12–47 има обяснителни бележки от мен към „Призванието“. Без тях не може да се отвори ума ви за самото „Призвание“, защото то е заключено за обикновеното българско съзнание от вчера, днес и утре.

А на 22 май 1994 г. в театър „Трудов фронт“, а сега се нарича „Драматичен театър София“, бе за пръв път в България прочетено „Призванието“, с музика от Учителя.

Това го организирах аз самия, съгласно програмата на „Изгревът“. Виж „Изгревът“, том III, с. 321, том IV, с. 3–47.

Този рецитал-концерт бе повторен на 3.X.1998 г. – събота, на ул. „Раковска“ 108, бившата зала на БИАТ, така както я наричаха по времето на Учителя, когато лично Учителят е присъствувал на концерти по класическа музика.

С него приключих един цикъл от 1990–1998 г., където организирах и финансирах 20 концерт-рецитала по Слово на Учителя и музика на Учителя.

48. През това време организирах два концерт-рецитала за „Мисията на Славянството“. Бяха извадени мисли на Учителя за Славянството. Те се четяха, а след това се изпълваха подходящи песни от Учителя. Единият концерт бе на 29.01.1995 г., а вторият бе на 9.03.1998 г.

Тогава всички бяха се уплашили и изпокрили и не смееха да кажат, че има СССР и Русия! Аз изнесох думите на Учителя за мисията на Славянството.

Аз се явих само като един изпълнител Волята на Всемировия Учител на Вселената – Беинса Дуно.

Най-интересното бе, че никой не ме пипна!

49. В „Изгревът“, том XI от с. 4–159 съм предал материала „Антиминсът и Бялото Братство“. Към този том безвъзмездно се прилагат два големи плаката с изобразението на „Антиминсът“, преснет от оригинала, и „Нерукотворния образ на Христа“ – също преснет по оригинала.

Без изучаването на този материал, вие не можете да влезете във Вътрешната Школа на Бялото Братство и на „Изгревът“.

Публикувал съм 2 снимки, от които се вижда, че над леглото на Петър Дънов са стояли „Антиминсът“ и „Нерукотворния лик на Христа“.

50. В „Изгревът“, том XI, от с. 160–346 са статии за Константин Дъновски за Възраждането на Варненския край, защото освобождението на България от турското робство се дължи на „Антиминсът“, който е бил в Константин Дъновски.

51. В „Изгревът“, том XI, с. 347–369 са публикувани статии на П.К. Дънов, отпечатани в сп. „Виделина“ през 1903 г. от д-р Георги Миркович от гр. Сливен.

52. В „Изгревът“, том XI, с. 370–619 съм публикувал „Протоколите на Синархическата верига“ от техните годишни срещи от 1906–1915 г.

53. В „Изгревът“, том XI, с. 620–709 са дадени Молитвите на Учителя Дънов за Бялото Братство, както и мисли за молитвите, и съответните **Формули** към тях.

5. ЖЪТВАТА Е ГОТОВА, НО ГИ НЯМА ЖЪТВАРИТЕ НА „ИЗГРЕВЪТ”

54. В „Изгревът“, том XI, с. 710–790 са отпечатани **нарядите на Синархическата верига** от 1897 г. до 1918 г.

А в „Изгревът“, том XII от с. 4–240 са публикувани **нарядите от 1919 г. до 1950 г.**

55. В „Изгревът“, том XI са публикувани снимките на Учителя на ул. „Опълченска“ 66 от снимка № 1 до № 33. И по този начин те са запазени от изчезване! Отзад на с. 869 има „Бележки към снимките“.

56. В „Изгревът“, том XII, с. 241–519 са „Беседите на Учителя пред сестрите от духовната група“.

57. В „Изгревът“, том XII, с. 520–760 са материалите за Окултния клас – „Класът на добродетелите“. Без тяхното изучаване, не можете да влезнете и да преминете към „Пентаграмът“.

58. В „Изгревът“, том XII, с. 761–862 са материалите към „Пентаграмът“. Приложил съм два плаката безвъзмездно за Пентаграмата – черно-бялата Пентаграма и цветната Пентаграма.

59. Как се работи с „Антиминса“, виж на с. 863–864, а за връзката на Антиминсът със Заветът на цветните лъчи, виж на с. 865. А за връзката им с Пентаграмът, виж на с. 866.

А кой е ученикът земен и небесен, виж на с. 867.

Така завършваме представянето на „Изгревът“, том XI и том XII.

60. В „Изгревът“, том XIII на с. 621–640 има биографичен очерк на художникът **Борис Георгиев**, който през 1923 г. е нарисувал портрета на Учителя Дънов. Заснет е по оригинала на голям плакат.

В „Изгревът“, том XIII, с. 641–752 има биографичен очерк за художничката **Цветана Щилянова**, която е нарисувала образа на Учителя на 14.02.1934 г. По този оригинален портрет е презаснет на голям плакат, който също се прилага безвъзмездно към „Изгревът“, том XIII.

61. В „Изгревът“, том XIV от с. 3–791 са публикувани „Свещените думи на Учителя към ученика“ – дело на стенографката Савка Керемедчиева. Нейните снимки са от № 1 до № 67 към този том.

62. В „Изгревът“, том XIV, с. 656–767 са публикувани **беседите на Учителя пред ръководителите на братските кръжоци в България**. На с. 697–699 е отпечатано **Веруюто на Всемировия Учител на Вселената Беинса Дуно**. Там пред всички Той заявява **Кой** стои пред тях.

Това за пръв път се публикува. Това Верую съм го сложил като предговор в „Изгревът“, том XII, с. 2.

63. В „Изгревът“, том XIV, с. 768–772 е публикувано „**Духът на Отца на Светлините**“, където е дадено Верую на Учителя и Верую на човека земен и небесен.

А на с. 771–772 е отпечатано „**Духът на Словото на Бога**“.

Ето тук показваме кой е Всемировият Учител Беинса Дуно. Тук показваме какво Верую, трябва да има човека земен, защото това верую идва от човекът Небесен, който трябва да влезе в човека земен, и да го одухотвори.

А Възкресението идва от Духа. От кой Дух? Ще си го прочетете на с. 772, а това е „Духът на Словото на Бога“.

64. „Изгревът“, том XVIII и том XIX е **Астрологията** от времето на Школата на Учителя.

65. „Изгревът“, том XX е животът на един представител от Школата на Учителя **Любомир Лулчев**, и тук ще видите и ще се уверите какво представлява българския народ след Втората Световна война от 1922–1944 г. – Безпощаден пример и анализ на хора и събития!

66. **Пророчествата за 1939 г.** и как се сбъднаха през 1999 г., виж в „Изгревът“, том XX, с. 995–1010.

67. А защо направих „Изгревът“, том XX за Любомир Лулчев, виж на с. 1011–1022 – „Полюси на Доброто и Злото“ – беседа на Учителя Дънов.

А бележки за Любомир Лулчев, виж на с. 1023–1038.

68. „Учителят Беинса Дуно за Рила“ от Светозар Няголов – виж „Изгревът“, том XXII, с. 265–352. И съм сложил 8 снимки от изгледа на 7-те Рилски езера и лагера.

69. „Паневритмия от Беинса Дуно“ от Светозар Няголов, с. 353–415. Сложил съм 8 снимки от Паневритмия на I, II, III езеро, и от „Езерото на Чистотата“.

70. „Пентаграмът“ от Светозар Няголов – с. 416–439. Виж „Изгревът“, том XXII.

71. „Астрокосмическа синтеза“ от с. 459–479, и „Епохата на Водолея“ от с. 480–497 от Светозар Няголов. Дадено е хороскопа на епохата на Водолея от с. 485–497 в „Изгревът“, том XXII.

72. „Епохата на Водолея и Всемировия Учител“, по извадки от беседите Му. Съставител Вергилий Кръстев в „Изгревът“, том XXII, с. 498–544.

73. В „Изгревът“, том XXII е приложена „**Космогонията на Божествения Дух, на Христовия Дух, на Господния Дух и Петър Дънов**“.

Дадени са хороскопите и коментарите по тях от Светозар Няголов. За вселяване на Божествения Дух в Петър Дънов от с. 547–562.

За вселяване на **Христовия Дух** – от с. 563–575.

За вселяването на **Господния Дух** – от с. 576–586.

Това бе по идея и изискване на **Онзи**, Който направлява „Изгревът“ от Невидимия свят.

И по мое настояване Светозар работи усърдно, много се умори, но се справи с материала. Аз го прочетох и одобрих.

74. „**Домът Господен и съдбата на света**“ – материал, подготвен от Вергилий Кръстев на с. 587–615.

На с. 587 долу датите са 1897–2034 – (беше объркана при набора втората дата).

На с. 589 също има 2 грешки при набора.

В точка 2 – Сатурн тригон Уран, трябва да се зачертае тригон и да се сложи опозиция, и така ще стане 2. Сатурн опозиция на Уран.

В точка 2 – 7 ред е отпечатано следното: „Сборът на ъглите в триъгълника и тригона е 180°.“ Отпада „тригона“, и остава така: „Сборът на ъглите в триъгълника и **опозиция** е 180°.“

75. Без този материал за „Домът Господен и съдбата на света“, вие не можете да разберете цикъла от 45 години, който води началото си още от времето на Мойсея.

Проследени са много важни глави, които тук няма да изброяваме. Те са дадени на с. 589–615, с. 616–649, с. 650–694, 695–716, 717–722.

76. **Агарта и Атлантида** – „Изгревът“, том XXII, с. 723–765. И Бележки по тази глава, виж в „Изгревът“, том XXIII, с. 956–966.

77. Какви **песни** са се пяли по **съборите на Синархическата верига** 1907–1922 г. – „Изгревът“, том XXII, с. 782–797. След време по тях ще се направи концерт-рецитал със снимки по време на съборите.

78. **Милка Периклиева** – „9-те упражнения на Учителя като гимнастически упражнения за малките юнаци“ – „Изгревът“, том XXIII, с. 758–773.

Опит за въвеждане на Паневритмията в българските училища, виж с. 775–790, със снимки № 102, 103, 104.

79. **„Къде е истинската Паневритмия?“** – от Вергилий Кръстев – „Изгревът“, том XXIII, с. 824–891.

А продължението е в „Изгревът“, том XXIII, с. 868–876, с. 877–891. Ще следва продължение и в „Изгревът“, том XXIV в подходяща глава.

6. ДЪРВОТО НА ЖИВОТА И ДЪРВОТО ЗА ПОЗНАВАНЕ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО В „ИЗГРЕВЪТ“

80. В I школна лекция, II година на **Общия окултен клас** от 6.X.1922 г., петък – 9 часа вечерта, е дадена беседата **„Положителни и отрицателни сили в природата. Зло и добро в живота. Светлина и тъмнина в света.“**

В тази беседа научаваме следното: „Положителните сили разрушават, а отрицателните сили градят. Едните рушат – доставят материал, а другите съграждат материалите.“

Доброто в света е една **отрицателна сила** – то гради. **Злото** в света разрушава. **Злото** в света е една **потреба**, то е толкова потребно, колкото и доброто. Това представлява дървото за познание на добро и зло.

81. **Злото** е необходимо в света. То представлява **канализацията**, през която преминават отходните нечистотии от човека. Чрез него се освобождавате от нечистотиите у вас.

Затова в една окултна Школа и на Изгревът, на 100 добри хора, са потребни **10 лоши**. И ако ги нямате, трябва да ги намерите, да им плащате заплата, за да вършат тази работа – да бъдат **канализацията** чрез която да се изхвърлят нечистотиите на тези 90 човека. Човек има уста, приема храна, но и има и задно отворстие, чрез което изхвърля нечистотии като извержения.

И обратното – на 100 лоши хора, са потребни **10 добри**. Тези 90 човека изпращат нечистата материя в природата. А тези 10 човека представляват **10 комина**, чрез които трябва да премине пушека на къщата. А пушека се създава от отрицателните мисли и отрицателните чувства. Ако не се изхвърлят, ще ги задушат и умират.

Доброто в света иде чрез добрите хора, а пък **злото** в света **си отива** чрез злите хора. Затова в едно общество трябва да има отворени

врати, през които да преминава това зло. Трябва да има и прозорци, които да служат като комини на вашите глави и сърца.

82. Злото е една потребност вътре в света. Ето защо трябва да обичаме лошите хора, защото чрез тях трябва да излизат нечистотиите навънка, за да дойдат добрите работи!

Най-доброто разрешение е в следното съотношение: на 100 души – 75 човека са лоши и 25 човека да са добри.

75% да са от Черната ложа и 25% от Бялата ложа. Това е идеалното съотношение в една окултна Школа, за да може да съществува.

Тези 75% са корените на едно дърво, а 25% е стъблото и клоните на дървото. Дървото не може без корени – то изсъхва! И корените без дърво не могат – те изгниват.

В една окултна Школа е същото. На Изгрева е било същото. Ето защо в „Изгревът“ присъствува злото и Черната ложа в 75%, а доброто в 25% чрез Бялата ложа.

И двете ложи държат „Изгревът“, заключен с по 9 катинара.

Това е отговора на всички обвинения срещу мен и „Изгревът“. Аз съм приел да бъда канализация на „Изгревът“, и чрез мен преминаха нечистотиите на 24 тома от „Изгревът“.

Приех да бъда и комин, и чрез мен и чрез „Изгревът“ премина пушека на хората от 24 тома.

Изпълнявам 2 служби – на канализация и на комин.

Вие можете ли да издържите на всичко това?! В никакъв случай!

Затова трябва да се молите на Учителя и на Бога да ме има! Да ме има и да бъда канал и комин за вас!

83. Светлината и тъмнината са две сили, които са необходими в света.

Светлината стимулира човека към деятелност, знание и мъдрост. **Тъмнината** го ограничава и същевременно му дава един процес да си почине, да навакса изгубените сили. Следователно тъмнината е толкова потребна за наваксване на тези сили, колкото и светлината е потребна за подобрене на живота.

Същият процес е и за доброто и за злото, същия процес е и за положителните и отрицателни сили в природата. Те вървят заедно и са свързани помежду си.

Какво е заключението? Всичко това го има в поредицата „Изгревът“, от том I до том XXIV. Затова без него не можете да направите нито една крачка напред. Запомнете това много добре.

84. Когато излезна от печат „Изгревът“, том I през 1993 г. и „Изгревът“, том II и III през 1995 г., то се надигнаха сили срещу мен, и се намериха хора, чрез които да се проявят.

Първо изхвърлиха на боклука том I, подписаха се срещу том II и III.

Ето защо е необходимо да проучите последователно в „Изгревът“, том IV:

1. „Разпни го!“ – с. 546–550;

2. „Изгревът и боклуците“ – с. 550–554;

3. Последователно написах очерци на онези лица, с които бях работил и сега бяха замесени в атаките срещу мен на с. 554–614.

85. Организираната лъжа срещу мен и „Изгревът“, виж в „Изгревът“, том IV, с. 614–615. А моят отговор – на с. 615–645. Подписаха се музикантите срещу мен, които ги качих на сцената, на които им дадох инструменти да свирят, и им дадох програмата на „Изгревът“ за музикалния живот.

Направиха стотици концерти, водеха с тях враговете на „Изгревът“ и изнасяха своите лекции преди всеки концерт.

Мен никога досега не са ме канили!

И още нещо по-важно: Никога не са споделяли как е преминал поредния им концерт в провинцията.

А това е програмата на „Изгревът“.

ИСКАТ ДА МЕ НЯМА! НО МЕН МЕ ИМА!

7. ЧЕСТВУВАНИЯТА НА ГЕОРГИ КУРТЕВ И ЗА ГРАД АЙТОС

86. На **15 юни 1991 г.**, по случай 120 годишнината на Георги Куртев от гр. Айтос бе проведен концерт-рецитал в негова чест. На сцената бе поставен голям портрет скица на Учителя Дънов и на Георги Куртев. А на входа бе поставен плакат за концерта. Това бе първия концерт в камерна зала „България“, с песни на Учителя.

Учителят имаше желание хорът от Изгрева да изнесат концерт по Негово време в зала „България“. Но всички са се страхували да не би да се изложат и после софиянци да им се смеят, и подиграват. Тогава Учителят казал: „Вие се качете на сцената в зала „България“, а ние ще ви помагаме отгоре.“ Но не го направиха. Но го направих аз.

А сега идва най-интересното, което ще ви потресе до дъното на душата ви!

Когато се разгласява за този концерт, то Братския съвет в София, начело с председателя им, забраняват този концерт с мотива, че не трябвало да изнасят песните на Учителя пред света. Забраняват го, защото те не са го организирали. Аз съм го организирай, аз, който според тях аз не съм от тяхното Братство.

Това е така – аз не съм от тяхното Братство. Аз съм от друго Братство. Ще го разкажа накрая от кое съм Братство.

Забраняват го! А на сцената, трябва да свирят Йоана Стратева с цигулка и Ина Дойнова на електрически орган песните на Учителя.

Разказват ми за забраната. Казвам им: „Йоана, нали ти 30 години чакаш да дойде времето да свириш на концерт в зала „България“? Ето ти сцената и свири. Ако ме слушаш, то имаш бъдеще, а ако слушаш тези, които изричат забрани, ти нямаш бъдеще!“ Накрая надви музиканта в нея, и тя се качи на сцената.

А Ина Дойнова плаче!

Няма какво да им плачете – те са врагове.

Концертът бе невероятно сполучлив! Залата побира 200 човека. Беше препълнена и имаше допълнително към 100 правостоящи. А на Йоана и на Ина Дойнова аз съм предоставил инструменти да свирят. Това съм го направил аз, а не онези от Братския съвет. Виж „Изгревът“, том III, с. 377.

87. На **25 октомври 1991 г.** организирах концерт за Георги Куртев в гр. Айтос. Музикантите пътуваха от София. Аз им платих пътните – отиване и връщане. Апаратурата за концерта се носеше от мен.

Когато тръгнахме сутринта, беше съвпад на Луна и Юпитер и те се виждаха на хоризонта. Виж „Изгревът“, том III, с. 377.

88. През 1999 г. излезе под печат „Изгревът“, том X, който е за историята на **Айтоското Братство и за Георги Куртев**.

Закарахме го в Айтос, но не искаха да го купуват. Имаше емисари от София и от Сливен, които говореха срещу него.

Никой не е направил за Айтос толкова, колкото мен!

89. Тогава се събират ръководителите на Братствата от страната в гр. Айтос.

И Братския съвет от София им нарежда да не се купува „Изгревът“, и да предадат на места, че тази книга е вредна за Братството. И те го изпълниха безпрекословно.

90. От 1997 до 2000 г. – за три години аз издадох оригинални беседи, които съхранявах 30–40 години от ежемесечните обиски на милицията в страната. Всичко, което намираха, то те унищожаваша. Как съм го издал и какво съм издал, виж „Изгревът“, том XVI, с. 829–905.

По това време, 3 години наред се събираха братските ръководители в гр. Айтос, правеха протоколи, събираха братски десятък чрез който да отпечати оригиналното Слово на Учителя. Събраха парите, но на мен не дадоха нито лев. Похарчиха парите и ги закопаха някъде.

Аз намерих хора по дух, които съдействуваха, и аз отпечатах 59 томчета оригиналното Слово на Учителя.

91. Отново се събират ръководителите от Братствата в страната и в Айтос от Братския съвет от София им нареждат да не купуват томчетата, които аз издавам. И те приемат и изпълняват нареждането им.

Сега нещо да кажете? Та това са врагове на „Изгревът“ и на Словото на Учителя!

92. Ето защо аз създадох един отдел „Духът на Истината и Духът на Заблудението“, и почти след всеки том има поместени статии за разяснение на всички проблеми, въпроси и нападки срещу „Изгревът“.

Това е причината за създаването му. Упрекват ме, че изнасям отрицателни неща. Напротив – има и едното и другото. Те вървят заедно. Аз имам право да се защита от лъжата и измамата, която се разпространява срещу мен и „Изгревът“.

Целта е да се отхвърли и да не се чете! И ако не се чете, няма да знаят нищо за Школата на Учителя, и така ще бъдат отклонявани.

8. СПИРАНЕТО И ОТМЕНЯНЕТО НА КОНЦЕРТА ПОСВЕТЕН НА ГОДИШНИНА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ И СЛИЗАНЕТО НА ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА – БЕИНСА ДУНО

93. А сега ще ви разкажа как ми пречеа за изнасянето на моите концерт-рецитали. Успяха да ми спрат запланувания концерт на **29 май 2004 г.**

Ето сега прилагам поканата, която ще се въведе и моите бележки, които тогава бях направил и прикачил към поканата:

КОНЦЕРТ – РЕЦИТАЛ

**Домът Господен и съдбата на света.
Господарят на света
и Великият повелител на живота.**

Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно.

**Посвещава се на 140 години от рождението
на Петър Дънов (1864–2004 г.) и слизането на Земята
на Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно.**

Участствуват:

Огнян Николов – тенор

Ивелина Иванчева – пиано

Водещ: Петър Вангелов

В салона на община „Изгрев“
ул. „Чехов“ 16-А

Начало 11 часа, събота
29 май 2004 г.

Вход свободен

* * *

БЕЛЕЖКИ ЗА КОНЦЕРТА НА 29 МАЙ 2004 Г.

1. Салонът бе платен от мен.
2. Уточнено бе левица-тенор с Огнян Николов, и му е дадено заглавията на сценария.
3. Допуснато е да включат и песни от Чайковски.
4. Уточнено е с Ивелина Иванчева, която е пианистката.
5. Една седмица преди концерта ми се съобщава, че запата е дадена за конференция на СДС – политическа партия в опозиция.
6. Отменяме концерта, с написването на нови писма и съобщения в София и провинцията.
7. На Ивелина – пианистката, детето бе болно от Varicella, и ми съобщи, че едва ли би участвувала в този случай. Успокоих се!
8. Концертът бе прехвърлен за следващия месец със същия сценарии, но с друга концепция, с песни по магнетофонни записи.
9. Бях убеден, че се направи нарочно, за да ми се спре концерта!
10. За следващия месец реших да включа на магнетофонен запис само руски песни на победата. С тях те спечелиха войната 1941–1945 г.

11. СССР даде към 25 милиона убити. Тези убитите създаваха песните на победата, и те се носеха по въздуха!

9. КАК СЕ ВОЮВАШЕ СРЕЩУ КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛИТЕ НА „ИЗГРЕВЪТ“

12. На концерта на **24 април 2004 г.** дойдоха при мене 3 жени и ми казаха, че на 29 май 2004 г. в събота, в село Мърчаево искат да се събират да четат „Изворът на Доброто“, и да четат на Весела Нестерова някои неща, които е написала за Мърчаево.

13. Аз им казах, че на 29 май 2004 г. е заплануван следващия концерт, и това се прави нарочно, умишлено, целенасочено, за да се разбие публиката! Те ме гледаха учудено. Казах им, че аз се занимавам 40 години с тези неща и знам много добре кой стои зад тази тяхна инициатива.

14. Научих, че са отложили за 30 май 2004 г. в неделя това събиране в с. Мърчаево.

15. А след това научих, че ни взимат салона за 29 май, който бе платен, пуснати покани, раздаден сценария – списъка на Огнян, и уточнено всичко с него.

16. По този начин се разбра, че от Братския съвет бяха наредили да се направи събрание на СДС на 29 май 2004 г., за да ни вземат салона. Сполучиха да ме спрат!

17. Този концерт се прехвърли за месец юни и се оформи като „Болшевишки концерт“, според думите на другите.

Концертът се състоя на 26 юни 2004 г. със същия сценарий, но с песни на победата на Съветската армия по време на войната 1943 – 1945 г.

Всички бяха зашеметени от сценария и от песните на победата на Съветската армия!

94. На **29 юни 2002 г.** правя концерт-рецитал. По Юлианския календар това е рождената дата на Петър Дънов, а по Григорианския календар е на 12 юли.

Беше дошъл Петър Димитров от Нова Загора за концерта. След завършването ние натоварихме багажа на нашата кола „Москвич“, а той ни помоли да го закараме до „Бялата къща“, където беше отседнал. Болеше го крака. Закарахме го, спираме на 20 метра от къщата и какво виждам? – Млади мъже към 10 човека бият бетон и правят оградата на тази къща. Представяте ли си? Това е същия ден на рождението на Учителя Дънов! – Не празнуват, не идват на моя концерт, а бият бетон, бъркат цимент, пясък и чакъл!

Казвам му на Петър: „Виждаш ли ги тия какво правят? Запомни го и го разказвай на другите.“

Но той не смее да разказва какво е видял! Страхува се от Братския съвет!

95. Когато в края на месеца, в ден събота в 11 часа правя концерт, в същия ден и час т.н. „Братски хор“ имат спявка и репетиция. А защо? За да не би някой да се отскубне и да дойде на концерта на програмата „Изгревът“!

Моята сътрудничка Буряна има приятелка, която пее в хора. Много пъти я кани да дойде на моите концерти. А тя отговаря: „Не мога, защото има тетрадка, в която отбелязват кой присъства и кой отсъства!“

Представяте ли си, че има тетрадка за присъствие?! А те не са платени хористи, а доброволци. И така, всяка събота в 11 часа по време на моя концерт, хористите имат спявка.

Правят го нарочно, за да бъдат вързани за техния дирек. Дирек значи дърво, което е отсечено и побито в земята. Служи за връзване.

96. На **27 май 2006 г.**, в събота правя поредния концерт-рецитал. В същия ден от Братския съвет обявяват, че ще правят събиране в с. Мърчаево, за да чествуват нещо, което са измислили. Целта е да се отклонят онези, които са се надали да дойдат на моя концерт. После решават да отидат на Мадара на някакъв събор. Наемат 1–2 рейса, качват ги и безплатно ги закарват на събора.

Питат ме: „Къде да ходим – на събора на Мадара, или на концерт при тебе?“ Отговарям: **„Дойде време да се определите.“**

Все пак залата бе отново пълна. Тя събира 220 седящи места, плюс 30–50 правостоящи.

10. ЗАЩО СЕ ВКЛЮЧИ И С. МЪРЧАЕВО СРЕЩУ „ИЗГРЕВЪТ“

97. Ето сега за концерта на **31 май 2008 г.**, ден събота решават да се събират в с. Мърчаево. Нарочно го правят! Но там има един Димитър, който е внук на Темелко, и който идва на моите концерти. Той им казва, че аз правя концерт на 31 май, съботата, та те ще направят своето събиране в неделя на 1 юни 2008 г.

А сега ще чакаме и ще видим дали няма отново да ми спрат концерта, и да ми вземат залата.

98. А сега искам да припомня някои неща за **с. Мърчаево**, понеже непрекъснато ми пречат с него.

1). Спомените на Темелко Гьорев са записани от мен и са публикувани в „Изгревът“, **том VII, с. 406–451**, отпечатани през 1997 г. А записките са правени през м. януари 1991 г. Приложил съм снимки № 12, 13, 14.

2). На **20 ноември 2004 г.** направих концерт-рецитал по спомени на Темелко. Имаше плакати с неговия лик.

3). На **18 декември 2004 г.** направих втори концерт по спомени от Темелко, и за Темелко и за Пасхата Господня, когато Учителя е бил в с. Мърчаево през 1944 г.

Това бе друг сценарии. Също имаше плакати с техните портрети на Темелко и на Симеон Стоянов.

4). В „Изгревът“, **том XXIII** съм публикувал спомените на Сава Симеонов от **с. 506–585**. Той е от Мърчаево. Приложил съм снимки от №49 до №80 с живота в с. Мърчаево с приятелите, с рода на Темелко и Учителя Дънов.

5). На **28 април 2007 г.** направих концерт-рецитал по спомени на Сава Симеонов от „Изгревът“, том XXIII. Бях приложил много снимки, извадени в голям формат, сложени на големи картони.

Савата присъствуваше на концерта и после го изведох пред всички, и всички му ръкопляскаха. Неговият концерт е записан на компактдиск.

6). Сега на моя концерт на **29 март 2008 г.** донесох и раздадох комплект компактдискове на 14 концерт-рецитала безплатно!

На представителя на рода на Темелко, на име Димитър също дадох един комплект. Там втория и третия концерт по списъка са спомените за Темелко. Значи има две кутии за всеки концерт по отделно по два диска – за I част и за II част на концерта.

Това съм го направил аз по програмата на „Изгревът“.

Така че концертите за Темелко от 20 ноември 2004 г. и 18 декември 2004 г. са записани на компактдискове. И са раздадени в 100 бройки – 90 за България, и 10 за чужбина.

Също е включен и концерта за Сава Симеонов от 28.04.2007 г.

Така че за онези от с. Мърчаево съм свършил една много голяма работа!

7). Ето това е моята Програма досега за с. Мърчаево. И сега се явяват онези, които ми пречат. Имам още една нова програма, която предложих, но не я пожелаха, понеже се страхуват от Братския съвет, който е бил срещу „Изгревът“.

Казват ми: „Знаеш ли, когато дойдат в с. Мърчаево и споменат за „Изгревът“, всички говорят срещу теб и „Изгревът“. А после ги виждам, че присъствуват на твоите концерти.“ Обяснявам му, че враговете на „Изгревът“ са врагове. Но някои от тях идват на концертите, за да се хранят душите им, защото на тези концерти се отваря „Изгревът“ и небесните врати, откъдето слиза небесна манна за душите им. Това е обяснението. Друго няма. И не може да има.

99. В ден събота от 8 часа в гората се играе Паневритмия, която свършва в 9 часа. После ги насочват към „Бялата къща“, за да слушат беседа. И така закъсняват за моя концерт. А това се прави нарочно!

Освен това, в събота не се четат беседи. Чете се в сряда – Общ Окултен клас, в петък – Младежки Окултен клас, неделя сутринта от 5 часа Утринни слова, а от 10 часа – Неделни беседи. А защо е това, ще си го прочетете в „Изгревът“, том XVI, с. 885–893. Там чрез книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“ е обяснено всичко от с. 885–886.

11. КАК СЕ ПРОВЕЖДАШЕ БОРБАТА СРЕЩУ „ИЗГРЕВЪТ“

100. Моят концерт започва в 11 часа, и първата част завършва около 12 часа. Има 20–30 минути почивка. Втората част започва в 12.30 и завършва в 13.20 часа.

Но ето, Ина Дойнова прави курс по Паневритмия в 14 часа. Това означава, че онези, които ще присъствуват на нейния курс, не могат да дойдат на концерта. А защо не се направи този курс в по-късен час? – Нарочно! Това е отговорът.

А понякога през време на антракта тя най-демонстративно си тръгва за нейния курс по Паневритмия.

101. Понякога някой идват и сядат на първия ред. После най-демонстративно стават и си тръгват. На отиване блъскат силно вратата и тя се затваря с трясък. Има и такива, като не им хареса, стават и си тръгват, и с токовете на обувките си бият по пода да се чува, че те си тръгват.

Тогава аз се обръщам към **Онзи**, Който ръководи Програмата от Небето и казвам: „Повече тия не искам да ги виждам!“ И те повече не идват.

102. Има и такива, които започват да говорят. Отивам и ги предупреждавам да излязат навън да говорят. А вън в преддверието се продават книги и продавачите с някои посетители говорят с висок глас. Отивам и ги предупреждавам да излязат на улицата, и да си викат колко си искат.

Ето, виждате ли колко е лесно да правите тези концерти?

103. А за организацията на един концерт, ако говоря, трябва да говоря няколко часа. – Много и непосилна работа!

Първо идеята, после концепцията за сценария, после работата по него около 7–10 дни.

И следват какви ли не етапи и изненади! И нищо не се повтаря, а изникват нови неща.

Преди две години, след като завърши концерта, стана една висока жена и с висок глас почна да говори: „Аз непрекъснато чувам да се говори срещу „Изгревът“ и тези концерти. Ето, аз дойдох и виждам и чувам съвсем друго нещо. Това, което говорят навън е лъжа!“

Всички я слушат и мълчат. Наведоха глави – бяха виновни! И тихо-тихо се измъкнаха от салона. А друг път остават около половин час, и си приказват по между си.

104. В залата има 220 седящи места и около 30–50 правостоящи.

Нито един от тях не си е купил всички 23 тома на „Изгревът“!

Нито един от тях не е прочел тези томовете!

Обикновено към 20 човека имам сътрудници, които ми съдействуват за организацията на концерта и са от програмата на „Изгревът“. Другите 200 човека – 75% от тях са от Черната ложа, а 25% са от Бялата ложа. Но тези от Бялата ложа са отклонени и са по-лоши от онези от Черната ложа. Идват, седят и слушат, защото душите им са гладни и се хранят. Усещат, че тук има Небесен хляб, седят, слушат и им харесва. Тръгват си предоволни.

А това е целта на тези концерти – да нахранят и да се наситят душите им. А че те са врагове на „Изгревът“ – ти не можеш да ги промениш. Може някои да се обърне, но при необикновени обстоятелства и е развръзка с неговата карма. Всеки случай е съвсем различен и той не се повтаря при другите. Той си остава като уникален за самия себе си.

105. А сега ще споделя нещо много важно:

В „Изгревът“ 75% са от Черната ложа и 25% са представители на Бялата ложа. В Школата на Учителя са застъпени и едните и другите в различни състояния. Но това е най-резултатното. Питат ме защо изнасям и пиша такива отрицателни неща, когато Учителят говори за Любовта. Като ги слушам разбирам, че нямат знание изобщо!

Аз в „Изгревът“ съм служител на двете ложи. Аз върша работата и на едните и на другите. Те без мен няма да имат историческа проекция.

И те трябва да ме съхраняват и пазят, за да си довърша работата, защото иначе те са загубени за историята на Школата на Учителя Дънов, и изчезват безследно от света!

Аз съм ги предупредил. И вместо да ми помагат – те ми пречат. И аз трябва понякога да воювам с тях, с техните оръжия.

Обикновено казвам така: „Ако загубя – губите всички. Ако аз спечеля, печелите всички, защото ще ви има в „Изгревът“. – „Ти какво се правиш на Васил Левски?“ – „Напротив – тук има повече, отколкото при него!“ Това не е кощунство към Васил Левски, а самата истина. За

него Учителят е казал, че е ученик на Бялото Братство и че само той си е свършил работата, за която е изпратен на Земята, за да организира българите. И затова за тях той е нещо повече от една икона.

А аз съм окован във вериги, защото са ме определили да бъда роб, докато изкарам целия „Изгрев”!

12. КОИ СА ОНЕЗИ, КОИТО С БРАДВА ОТСИЧАТ ДЪРВОТО

106. И така се разбрахме, че в „Изгревът” присъствава и едната и другата ложа. Учителят Дънов дава примера с едно дърво – корените са Черната ложа, а стъблото и клоните са от Бялата ложа.

Едните без другите не могат – няма да го има дървото. Това го запомнете.

1). От 1945 г. до 1950 г. се издават 51 томчета от Словото на Учителя Дънов с парите, оставени от Учителя. Половината от парите се изгарят през 1947 г., друга част ги крадат и си правят къщи и свинарници, а с останалата част от парите издават промененото и преразказано Слово на Учителя Дънов.

2). Това нещо е описано и разгледано в „Изгревът”, **том IX, с. 757–791, с. 797–824, 825–833, 834–856.**

3). От 1945 до 1990 г. се променя музиката на Учителя и Паневритмията.

4). От 1990 г. започват да издават отново променено Слово и редактирано на Учителя Дънов до сега.

5). Целта е да се промени всичко и да не остане нищо от оригинала, за да се отклонят.

Ето това е пример, че това не е работа на Черната ложа, която представлява корените на едно дърво, нито е работа на Бялата ложа, която е стъблото и клоните. Защото и двете ложи работят заедно, и искат да го има това дърво.

А сега се явяват онези, които с брадва режат и отрязват до дънер дървото.

Как го отрязват ли? Като променят Словото, Музиката, Паневритмията на Учителя. Ето така те режат дървото. Остава само дънера.

А дърварите и секачи на дървото са предварително заплатени, и също ги е раждала българска майка юнашка.

107. Дадени са много примери в „Изгревът” как се променя Музиката, Паневритмията и Словото на Учителя Дънов. Такъв пример е даден в „Изгревът”, **том XII, с. 882–887.**

108. Кои са враговете на Учението на Учителя Дънов? – Виж в „Изгревът”, **том XI, с. 826–831.** А „Разменната монета” – на с. 832–834.

109. Има още много за разказване и за описване. А защо? Защото това са етапи на Школата на Учителя Дънов, описана в „Изгревът”, чрез Неговите последователи.

Аз също съм последовател на Учителя Дънов.

След като прочетох в „Изгревът”, **том XIV, с. 699** за Веруюто на Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно, то аз написах след с. 769 моето верую – с. 770 и с това завършва това изложение.

110. Написано е 28 април 2008 г. До м. декември 2008 г. са проведени 40 концерта, от 2001 г.

111. Днес е 27 декември 2014 г. „Денят на Учителя“ и досега са направени 57 концерт-рецитали и са качени на интернет страницата www.lzgrevat.com около 30 концерта:

112.

**ВЕРУЮ
НА
ЧЕЛОВЕКЪТ ЗЕМЕН И НЕБЕСЕН
ПРЕБИВАВАЩ ПО ЗЕМЯТА БЪЛГАРСКА**

- I. Вярвам във Великият Учител – Беинса Дуно –
Всемировият Учител на Вселената, Който бе в плът
и кръв на земята българска,
Който прояви Светлината от Словото Си,
за да можем чрез нея да познаем Непроявеният Бог.
Амин!
- II. Вярвам във Великият Учител – Беинса Дуно –
Всемировият Учител на Вселената,
Който владее Целия Всемир с животворящата Сила на
Духът
Христов, Който бе между българите в плът и кръв,
в Сила и Живот, в Слово и в Дух Животворящ,
открил Школата на Всемирното Велико Бяло
Братство 1922–1944 г. за пръв път на Земята и
във Вселената.
Словото Му бе Бог. И Бог бе в Сила,
Дух и Мощ чрез Словото Му.
Амин!
- III. Вярвам във Великият Учител – Беинса Дуно –
Всемировият Учител на Вселената, слезнал със
светско име Петър Дънов на Земята, за да даде
Словото на Бога за идното човечество, чрез
Духът Христов от Небесата и чрез Духът Божий от
Отца на Светлините, за да направи своя храм
в човеческата душа.
Амин!

16 ч. 45 мин., 31 декември 1999 година
Вергилий Кръстев
(„Изгревът“, том XII, с. 3.)

13. ОПОВЕСТЯВАНЕ ЗА ИНТЕРНЕТ СТРАНИЦАТА НА „ИЗГРЕВЪТ” WWW.IZGREVAT.COM

Съставителят на „Изгревът”
д-р Вергилий Кръстев

Началото на поредицата „Изгревът” е поставено с мисълта за отбелязване края на един период от четиридесет и пет години – 1945-1990 година. Период, предварително обозначен от Всемировия Учител Беинса Дуно като епоха на труда и с определен от Него хронологичен обхват – точно четиридесет и пет години.

Съставителят на поредицата е работил преди това целенасочено двадесет години с представените автори, строго индивидуално и в пълна нелегалност, поради опасностите, които съществуваша през онези години. Вилнеела стихията на опустошението, целяща да унищожи Словото на Всемировия Учител, движена от онези Сили, които разрушиха „Изгрева”, които горяха и претопяха томчетата с беседите Му, за да не остане нито следа от пребиваването на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство между българите и славянството.

Всеки автор има своята неповторима индивидуалност. Те са своеобразни личности – напълно различни един от друг. С години трябвало да бъдат убеждавани, докато се съгласят да разкажат или напишат спомените си. Срещите и разговорите ми с тях са записвани на магнетофонна лента, като едновременно с това са се водели и бележки. По-късно целият материал трябвало да се прехвърли върху лист хартия. В някои опитности разказите им са предадени от едно и също лице защото чрез това лице е записан, съхранен и предаден целият този материал. Този факт е отразен и в някои моменти може да бъде приет като недостатък в поредицата. Материалът е автентичен, оригинален и при сериозно вглеждане и навлизане в него от читателя, ще се открие как всеки автор е застанал зад своя разказ и го отстоява със сила и дух.

Това е мемоарна литература и представя историята на Школата на Великия Учител. Затова не може да се търси и изисква някакво стилово и литературно прецизиране. Езикът е такъв, какъвто е бил по онова време и е представен така, както е говорил българинът.

Първият том от поредицата публикува и Космогонията на Словото на Всемировия Учител. Това е обзор, направен от съставителя на този сборник след двадесет и две годишно проучаване на Словото на Всемировия Учител. Отбелязва се кой е Учителят, кой е Мировият Учител и кой е Всемировият Учител. Посочва се какво представлява Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно и къде е Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Изтъква се какво представлява българският народ при идването на Великия Учител. Разгледана е Космогонията на музиката Му. Изнесенният словесен материал има синтетичен вид и е труден за възприемане от онези, които не са проучавали Словото на Учителя. Затова бе решено той да се включи накрая, за да не би да смугне мнозина, макар че първоначалният замисъл бе да бъде сложен в началото на поредицата. Така че онзи, който има търпение и сили, може да го прочете. А който не желае – ще го остави непрочетен. За пръв път от основаването на Школата се прави опит да се напише и изнесе Космогонията на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Пред поредицата е поставена непосилната задача да покаже и докаже следното:

Школата на Всемирното Велико Бяло Братство е една и тя присъствува едновременно на „Изгрева“, в Духовния и в Божествения свят.

Всемировият Учител е един и името Му е Беинса Дуно, слезнал за пръв път на земята и дошъл от Божествения свят.

Словото на Всемировия Учител е Слово на Живия Бог, слезнал на земята българска.

Ученикът на Школата на Великия Учител има за задача да претвори Неговото Слово в Сила и Живот.

Спомените на учениците на тази Школа трябва да покажат, че човек прави днес първите си стъпки в Пътя на ученика. Техните опитности представляват първите стъпки на прохождащия човек в Пътя на ученика. Този Път ще намерите в Словото на Великия Учител Беинса Дуно.

И накрая споделям с вас своето

**Верую на човекът земен
и небесен пребиваващ
по земята Българска**

I. Вярвам във Великия Учител – Беинса Дуно –
Всемировият Учител на Вселената, Който бе в плът
и кръв на земята българска,
Който прояви Светлината от Словото Си,
за да можем чрез нея да познаем Непроявеният Бог.
Амин!

II. Вярвам във Великия Учител – Беинса Дуно –
Всемировият Учител на Вселената,
Който владее Целия Всемир с животворящата Сила на
Духът
Христов, Който бе между българите в плът и кръв,
в Сила и Живот, в Слово и в Дух Животворящ,
открил Школата на Всемирното Велико Бяло
Братство 1922–1944 г. за пръв път на Земята и
във Вселената.
Словото Му бе Бог. И Бог бе в Сила,
Дух и Мощ чрез Словото Му.
Амин!

III. Вярвам във Великият Учител – Беинса Дуно –
Всемировият Учител на Вселената, слезнал със
светско име Петър Дънов на Земята, за да даде
Словото на Бога за идното человечество, чрез
Духът Христов от Небесата и чрез Духът Божий от
Отца на Светлините, за да направи своя храм
в човеческата душа.

Амин!

16 ч. 45 мин. 31 декември 1999 година
Вергилий Кръстев

XIV.

ПОСВЕЩЕНИЯ

**1. ПОСВЕЩЕНИЯ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ
ЗА ЧОВЕКА ЗЕМЕН И НЕБЕСЕН**

**2. ПРОРОЧЕСТВОТО НА АРХИТЕКТ
ДИНА СТАНЧЕВА
ПРЕЗ 1993 ГОДИНА СЛЕД ИЗЛИЗАНЕТО
НА „ИЗГРЕВЪТ”, ТОМ 1**

1. МИСЛИ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.

– В: Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее. Т. 29. Снимки на Учителя Петър Дънов и негови съвременници, последователи ; Пътят на ученика. съборни беседи от Учителя дадени на учениците от Всемирното Бяло братство при срещата им в гр. София, на „Изгрева“, през лятото 1927 г. (фототип. изд.). София: Житен клас, 2014. 732 с., 588 сн. ISBN 978-954-9915-33-8

1.1. СТРАНИЦА 600* ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г. „Изгревът“, том 29 и с. 11–12 от томчето „Пътят на ученика“, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„Та казвам: като ученици, вие трябва да имате ясна представа за пътя на ученика. От гледището, какъв трябва да бъде пътят на ученика, **ние не критикуваме абсолютно никого**, ние не правим никакви операции. От това гледище, ние не морализираме никого, не казваме, че този е крив, онзи е прав. **Ние абсолютно не се занимаваме с погрешките на хората.** Те не съществуват за нас. За нас съществува само правилният живот – животът на Любовта. Аз казвам: Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и на Радостта. Следователно, това са качества и на ученика. Ако вие ме запитате, какъв трябва да бъде вашият идеал при сегашните условия, ще ви кажа, че вашият идеал трябва да бъде: Любов, Светлина, Мир и Радост за душите. Това не е никакъв идеал за вечността, но той може да се постигне още днес.”

1.2. СТРАНИЦА 609 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г. „Изгревът“, том 29 и с. 46–47 от томчето „Пътят на ученика“, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„Злото не е в това, че този човек иска повече, но в **неправилното разпределение на получените блага**. Той не е разбрал смисъла на нещата. Обаче, ученикът, който влиза в живота, трябва да разбира смисъла му, за да може да реализира хубавото в този живот. Някой казва: идеите на новото учение, които се проповядват, не са засега, те не могат да се реализират. Не, именно сега е времето им, но трябва да знаеш как да ги приложиш. Ти не можеш да пробиеш една канара с някое дърво, но ако вземеш един диамантен свредел, ще я пробиеш.”

Забележка на съставителя: Посочените страници ще можете да ги намерите в „Изгревът“, том 29 в приложението отзад „Пътят на ученика“ по оригинала, и в томчето „Пътят на ученика“, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

**1.3. СТРАНИЦА 625 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 109–110 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Тъй, както хората днес постъпват, това още е старият, хирургическият начин. Те виждат само opakото на живота. **Ученикът, обаче, няма право да критикува. Само мъдрите хора имат право да критикуват.** Някой пита: ами аз нямам ли право да критикувам? Ако си някой велик мъдрец природата ти дава *carte-blanche*, но ако си ученик, който едва сега започваш да учиш, няма да се занимаваш с критика! Можеш да четеш, какво са казали критиците по разните въпроси, но своето мнение няма да изказваш, докато природата не ти позволи. До това време ще учите онзи велик закон на чакане. До кога? – Докато ви дойде времето.

Пророкът казва: „Духът на Господа е върх мен.” Когато Духът дойде, ще ти каже: „Стани и кажи това, което си научил и придобил.” Кое трябва да кажеш? – Неговото Слово. Само тогава ти ще бъдеш смел и решителен, без да се колебаеш. Затова от вас сега се изисква смелост.”

**1.4. СТРАНИЦА 643 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 184 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Та има един вътрешен закон в природата, според който, **когато човек иска да изправи грешките на хората, всички тия грешки се натрупват на неговия гръб.** И този човек хиляди пъти ще съжалява, че се заел с тази работа. Той казва: „Що ми трябваше да се заемам с хорските грешки?” Всички грешки се награват наоколо му и казват: „Кажи ни, какво трябва да правим?” Погрешките в света търсят само лесния път.”*

**Забележка на съставителя:* Те търсят онзи човек, който ще им разреши задачата и посочи пътя им!

**1.5. СТРАНИЦИ 649–650 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 208–209 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„**Всички изтъкнати погрешки на другите, се нахвърлят върху самия него.** В природата съществува следния закон: когато някой човек изнася погрешките на другите, тия погрешки ще укажат известно влияние върху него тъй, както някой отровен или задушлив газ ще укаже влияние върху този, който работи с него. Но този човек изнасял верни факти, това нищо не значи – законът действа и в този случай.”

**1.6. СТРАНИЦА 650 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 210 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Когато се изнасят чужди погрешки, това трябва да става с по възможност по-голяма благост и чистота, с по-голямо благородство от страна на този, който ги изнася. Друго нещо е по-важно: изнасяйте погрешките на хората само тогава, когато Господ ви каже. Кажете ли ви Той, ще се обърнете много внимателно към брата си и ще му кажете: „Братко, изнасям твоята погрешка публично, защото Господ ми каза да направя така.” Аз предпочитам да извърша волята Божия и да вляза в стълкновение със света, отколкото да премълча, и да вляза в стълкновение с Бога.”

**1.7. СТРАНИЦА 652 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 219 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Всеки от вас, като става сутрин, ще се помоли на Бога, ще каже: „Господи, дай благословение и на моите братя, както даваш и на мен! Аз ще те слушам, както ме учиш. Ще прилагам Любовта, според както е Твоята воля.”

В живота често ние сами си причиняваме нещастия, вреди. Как? Като изтъкваме греховете на хората. Нека благодарим в душата си за всяка скръб, която иде и да кажем като псалмопевецът: „Добре ми стана, че се наскърбих.”

**1.8. СТРАНИЦА 654 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 226 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Като влезете в духовния живот, в новия живот, както го наричам, неизбежно ще срещнете на пътя си едно огледало, в което ще видите и красивото, и грозното в себе си, и веднага ще се уплашите. Затова е нужно човек да бъде подготвен, иначе в него ще се яви скръб, че не е достоен за този път. В това огледало ще видите всички ваши минали съществувания, затова ще ви прекарат през един подготвителен път, дето ще видите друго огледало, а после, като ви приготвят, ще се натъкнете на страшното огледало. Ученици, които бързат много, като влезат в духовния живот, натъкват се, именно на второто огледало и не издържат. Те падат, стават, докато най-после се откажат и казват: „Тази работа не е за мен, аз съм много грешен човек.” И погледнеш, този човек хванал кривия път.”

**1.9. СТРАНИЦА 655 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 230–231 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„При сегашното положение, в което се намирате, само ония хора са разумни, които страдат дълбоко и съзнателно. Бъдещето е на страната на страждущите. Две мнения по това няма. Онези, които страдат дълбоко, душата им се раздрусва тъй, като че светът се руши в тях. Те чувствуват не само своите страдания, но и тия на целия свят, на всички същества. Аз чувствувам страданията на всички разумни и неразумни същества, на

всички малки и големи; моята душа се разтърсва, но зная причините на тия страдания. **Затова аз съм против изкуствените страдания, които хората си създават.** И без това в света има достатъчно страдания, не туряйте нито косъм повече върху тях! Съмнението, недоверието, подозрението са изкуствени страдания, затова ги избягвайте, не ги създавайте сами, защото те ще донесат други по-тежки страдания.”

**1.10. СТРАНИЦА 657 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 239 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Казвам: всички вие трябва да бъдете готови да възприемете това учение, та като дойде при вас един от учениците, да намери готова среда за работа. **За да се реализира Божествената идея, непременно трябва да се съединят един ученик от Небето и един от Земята, да образуват цял ученик.** И Христос, когато дойде на Земята, след Него дойде и другият ученик отгоре. Кой беше този ученик? – Духът. Той дойде и влезе в Христа. Като дойде този ученик отгоре, и двамата започнаха да проповядват. Такъв е законът на Земята. Казва се в Писанието: „Ще положи Духа си върху Него.” По същия начин, щом и вие сте ученици, Господ ще положи Духа си върху вас, и вие ще изнесете малкото, което Бог ви е определил. То е малко, повидомому, но туй малко ще възрасте във вашата душа, и животът ви ще се осмисли.”

**1.11. СТРАНИЦА 658 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 243 – Случка с револвера от томчето
„Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г.
(2. фототипно издание, 2014 г.)**

РЕВОЛВЕРА, КОЙТО СТРЕЛЯ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ

„Следователно, ще излезем смело пред света и ще кажем: ние сме длъжни най-първо да изпълним Божия закон, а след това ще изпълним и вашия закон. Ние трябва да бъдем верни на нашия закон. Искате ли да не изменяме на вашия закон, най-първо трябва да бъдем верни на нашия закон. Някой път вие се плашите от това, какво ще каже държавата. От коя държава се плашите? Вие се плашите от управниците. От кои управници се плашите? Чудни сте вие! Дойде един праведен човек в света, а някой замисля да излезе насреща му с револвер. Питам: **вие гърмели ли сте срещу човек, когото Бог е пратил на света?*** Можете ли да гърмите срещу светлината? Можете ли да направите дупка в океана?”

**Забележка на съставителя:* Има описан такъв случай, когато един българин извадил револвер, за да застреля Учителя, но ръката му се парализира и револвера пада на земята.

1.12. СТРАНИЦА 658–659 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът“, том 29 и с. 243–244–245 – Учителят за себе Си от томчето „Пътят на ученика“, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ

„Докато аз съм във физическо тяло на Земята, безопасен съм за съвременното общество, но лиша ли се от тялото си и остана със своите духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на Земята. Докато един задушлив, един отровен газ е затворен в някое шише, той е безопасен, но като излезе от шишето, всички ще опитат неговата сила. Такава е философията на живота. Не може да се унищожи един праведен човек.

Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази постъпка.

Японците преследваха посланика на Оомото – Онисабро Дегучи, когото Бог изпрати, но големи нещастия ги сполетяха. Цяла Япония се разтърси от страшни землетресения. От горе им казват: „Няма да вдигате шум против Божиите посланици.“ Всеки народ, който се е опитал да се противопостави на Божиите посланици, не е видял добро.

И сега българите мислят, че могат да се повдигнат против мен. Това, което аз говоря, са Божии думи; това са Божии закони. Ако те се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на Земята. Те казват: „Този човек е самозванец.“ **Не, българите трябва да знаят, че каквото е отношението им към мене, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях.** Ако те изменят отношенията си към мене, и външният свят ще измени отношенията си спрямо тях. Външният свят ги счита за нечестни хора, за разбойници. Ще кажете: „Как може това?“ Ще ви кажа. Всеки, който се обявява против Божиите пратеници, обявява се срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, тя има вечно настояще и вечно бъдеще. И казва Христос: „Всички, които се обявяват против Мене, т.е. против Любовта, те са крадци и разбойници.“ Българите мислят, че един човек може да създаде известно течение и да омотае хората. Това не може да бъде. Христос дойде, придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? – Не. Христовото учение е Божествено. Значи, Бог призовава хората. Щом е така, Христос, който привлече толкова хора, от Бога е дошъл. Буда, Мохамед също тъй са дошли от Бога, Негови пратеници са те.

Аз не трябва да се спирам върху това, какво мислят хората за мене; не трябва да обръщам внимание на умразата в света. Зная, че има готови хора, в този народ, готови сърца, които искат да служат на Бога. Аз зная, че между този народ има старозаветни, има новозаветни, има праведни хора, има и ученици – има от всичките категории хора. Ако аз съм дошъл между този народ, дошъл съм за учениците – те ме интересуват.”

1.13. СТРАНИЦА 660–661 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът”, том 29 и с. 252–253 от томчето „Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„По същия закон, като изучавате човешкия мозък, ще видите, че той е също така набразден, образуван от ред начупени, огънати пластове, които са претърпели ред метаморфози, докато дойдат до това състояние, в което ги намираме. **По гънките на мозъка тече космическата енергия на разумния живот, който душата използва.** Учените хора казват, че от гънките на човешкия мозък зависи неговата мисъл. Това значи, че енергията на мисълта тече именно по тия гънки, и по тях пак излиза навън. Те са проводници на енергиите от цялото пространство.”

1.14. СТРАНИЦА 669 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът”, том 29 и с. 286–287 от томчето „Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„Противоречията са неща, които неизбежно съществуват. Например, **как ще примирите злото и доброто?** Те не могат да се примирят по никой начин. Абсолютно е невъзможно да стане примирение между тях. Обаче, ти можеш да съгласуваш доброто и злото в себе си. Те имат допирни точки. Да примириш доброто и злото, значи да се заемеш с грандиозна задача, каквато и Боговете не могат да разрешат. Как ще отговорите на въпроса, защо хората са лоши? Щом питате, защо хората са лоши, трябва да питате и защо хората са добри?”

1.15. СТРАНИЦА 670 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът”, том 29 и с. 291 от томчето „Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„Някой се оплаква от друг, че му казал една много горчива дума. Питам: **кой от вас е бил толкова праведен, чист, че да не е казал никому една горчива дума?** Ако искате да не казвате горчиви думи, трябва да бъдете абсолютно чисти. Затова Господ казва: **„Оставете на мен всяка съдба!”** То значи: оставете ме аз да ви очистя, защото, ако вие се чистите, все нечисти ще бъдете; ако вие се съдите, всякога съдени ще бъдете. **Съдбата не е създадена за осъждане на хората, нито да ги затваряте, но да им давате начини и методи, те сами да се изправят. Това е съдба!”**

1.16. СТРАНИЦА 677 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът”, том 29 и с. 318 от томчето „Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„Сега, като ученици, вие трябва да имате силно желание да вървите напред. 1. Ще имате мъчнотии в живота си, но няма да се обезсърчавате; 2. Ще срещате противоречия, но вярата си няма да губите; 3. Ще срещате умразата, без да мразите; 4. **Ще носите и злото, и доброто на гърба си, без да взимате участие в техния разговор.**

Ти ще ги носиш на гърба си, а те ще спорят. От време на време ще се обръщаш да ги погледнеш, как спорят, но ще си мълчиш, ще повдигнеш

малко раменете си и ще продължиш пътя си. Като се умориш, ще ги сложиш на земята да си починеш. Те още ще продължават спора, но ти няма да взимаш никакво участие. Това ще бъде едно занимание за тебе. Като си починеш, пак ще ги вдигнеш на гърба си и ще продължиш напред.”

**1.17. СТРАНИЦА 677 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 319 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Питам: кой ще ви освободи от този кръст? – Това е великата задача, която трябва да разрешите, като ученици. Да **вдигнете своя кръст** на гърба си, да **разрешите противоречието**, което се крие в него и да кажете: „Не моята воля, а волята на Отца си ще изпълня.” – Това е **най-страшната** и същевременно **най-великата** задача, която трябва да разрешите. Христос казва: „Твоята воля ще изпълня, Отче, а не моята. В Твоите ръце предавам духа си. Ти ще ме водиш!” **Това подразбира връщане към Бога; това подразбира знание и приложение на законите.** Този процес става сега у всинца ви, но вие не вярвате. Дали вярвате или не, дали сте светски или духовен човек, това не важи, няма да се избавите от противоречията на живота.”

**1.18. СТРАНИЦА 679 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 324–325 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Трябва да знаете, че ако човек **стане пълен господар в света, тогава Бог трябва да се ограничи.** Такъв е законът. Когато един човек е свободен, друг някой непременно ще трябва да се ограничи. Всички хора не могат едновременно да бъдат свободни. Онези, които не разбират законите в разумния живот, намират противоречие в това нещо. Само цялото е свободно. Обаче, пожелаем ли да **дадем свобода на частите, цялото се ограничава.**”

**1.19. СТРАНИЦА 697 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 396–397 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Френологията, като наука, доказва, че **у хората има всичко, но любов няма.** Центърът на Любовта у повечето хора не е развит. Значи, всичко има у човека, но един център само няма. Започне ли този център да се развива, ние наричаме това процес на **пробуждане съзнанието у човека, или събуждане на човешката душа, на човешкия дух, на човешкия ум и на човешкото сърце.** Този процес се кръщава с различни имена. Има нещо, обаче, което тепърва трябва да се пробуди у човека. У всеки човек се чувства една вътрешна нужда от нещо. На всеки човек липсва нещо. **Докато не придобиете Любовта, винаги ще чувствувате, че нещо ви липсва.**”

1.20. СТРАНИЦА 697 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът”, том 29 и с. 398 от томчето „Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„Апостол Павел като видял този дом, тази религия, казал: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало, нито на ум е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.” И затова Той казва: „Отсега нататък не искам вече аз да живея, но нека в мен живее Онзи, Който носи Любовта.”

1.21. СТРАНИЦА 702 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът”, том 29 и с. 416–417 от томчето „Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„Аз съм преброял живота и не съм срещнал досега никой велик Учител, или адепт, или ангел, или архангел, или херувим, или някое божество, които да са разрешили въпросите по друг начин от този, който Бог е предвидил. Ние ще учим само какви са Божиите пътища. Неизследими са Божиите пътища! Следователно, няма защо ние да създаваме нови пътища. Ние ще бъдем носители на новото, което Бог е създал и ще изразим Божественото у нас. Писанието ни дава почтено място, да бъдем съработници на великия Божи план, на великата идея, която Той прокарва; на великото Царство, което Той сега въвежда в света; на великия Божествен дом, който Той сега съгражда. **И ние като градим, ще имаме дел в този Божествен дом.** По този начин всеки от нас ще има определено място.”

1.22. СТРАНИЦА 703–704 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г., „Изгревът”, том 29 и с. 422–423 от томчето „Пътят на ученика”, Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)

„От векове насам хората не живеят един разумен живот, но те само страдат и умират. Днес почти всичката вода в реките, езерата и морета е покварена от човешка кръв и човешки престъпления. Огън трябва да дойде отгоре, за да изгори, да очисти всичко покварено, да дестилира тази вода и след като се пречисти всичко, да се създаде новата култура. **Сега ще дойде една вълна, която ще трансформира целия обществен строй, ще преустрои цялата земя, ще преустрои мислите на цялото органическо царство.** Животът ще получи ново направление. Както едно време Бог създаде света, така днес ще го **пресъздаде наново.** Бог няма да остави хората да се гаврят с Неговата Истина. Бог няма да остави и държавите да престъпват Неговите закони. **Всички хора трябва да се поклонят пред Божията Истина** и да признаят Неговите закони. Ще дойде ден, когато **Любовта ще царува** в света, хората ще живеят в любов помежду си, навсякъде ще има радост и веселие. Иде това време.”

**1.23. СТРАНИЦА 706 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 433–434 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„По аналогия на това, казвам: **мисълта, която иде от Бога е чиста, но докато дойде до нашия мозък, минава през пространството, дето се напращва и става нечиста.** Вследствие на това, тя трябва да слезе в долните пластове, да се филтрира, т.е. да се прецеди и отново да се върне чиста, каквато е излязла от Бога. Кой са тия пластове, през които човешката мисъл се пречиства? – Това е **материалният свят**, в който тя **среща** ред препятствия. След като **премине** тези препятствия, тя **излиза** навън във вид на извор. В това отношение, **всеки човек** е един постоянен извор. **Щом човек започне да мисли, той представлява вече един извор.**”

**1.24. СТРАНИЦА 707 ОТ СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1927 г.,
„Изгревът”, том 29 и с. 435–436 от томчето „Пътят на ученика”,
Съборни беседи, 1927 г. (2. фототипно издание, 2014 г.)**

„Следователно, хората се различават, както по **качествата на материята**, от която е образуван техният мозък, тъй и по **качеството и количеството на силите**, които функционират в областта на този мозък. Окултната наука определя още и **причините**, поради които известни добродетели са развити повече или по-малко в дадени хора. Тя казва: **добър човек е онзи, който има повече връзки с напреднали и възвишени същества.** Значи, по-голямото или по-малкото съприкосновение с висшите същества, **броят на допирните точки с тях, определя степента на човешката доброта.** Когато дойдем до онези велики същества, които имат допирни точки направо с Бога, за тях казваме, че те почти са завършили своето развитие на Земята. Те влизат вече в плана на една по-висока еволюция от тази на Земята.”

2. ПРОРОЧЕСТВОТО НА АРХИТЕКТ ДИНА СТАНЧЕВА ПРЕЗ 1993 ГОДИНА СЛЕД ИЗЛИЗАНЕТО НА „ИЗГРЕВЪТ”, ТОМ 1

През 1993 г. излезна от печат „Изгревът”, том 1 в тираж 3 000 броя. Все едно, че премина буря с гръмотевици и светкавици! Всички отреагираха по различен начин. Мнозина бяха парализирани от книгата!

Ето, среща ме арх. Дина Станчева, която беше от групата на Петър Филипов. Обръща се към мен много строго и казва така: „Ти защо ги критикуваш?” Аз мълча. – „Ти не знаеш ли, че като ги критикуваш, то ги чистиш отвътре?” Аз мълча. – „Не ги критикувай и не ги чисти, а ги остави да затынат в блатото и да се удавят!” Аз мълча. – „Те са затынали и измъкване няма да има.”

Обаждам се: „Там е работата, че мене ме сложиха да ги измъквам от блатото един по един. Сложиха ми маркуч в ръка и аз ги поливам с маркуча и водата, и с една метла и четка ги отмивам от калта, и ги чистя отвън. Трябва да се осветят, да ги събудя, за да почнат да ми разказват за Школата на Учителя, като говорят за живота си.” – „Ти правиш фатална грешка! Те ще те смажат и ще те повлекат в блатото, и ще затынеш с тях!”

– „Сложиха ми маркуч в ръцете с вода, и сега ги отмивам от тинята. Не мога да се измъкна от новата си служба!”

И така, към края на 2014 г. измъкнах стотици от блатото, измих ги с маркуча и водата, и сега имам **31** тома от „Изгревът” и **58** концерт-рецитала от 2001 г., и с **30** концерта, качени на интернет страница: <http://www.izgrevat.com>

Това можах да направя. А вие направете повече, за да ви видим какво можете и колко тежите на Божествения кантар!

Амин

XV.
ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ
ЗА
„ЧУДЕСАТА,
ЗНАМЕНИЯТА
И
СВЯТИЯТ ДУХ”

**Поздравления за концерт-рецитала на
28 март 2015 г. от брат Илия Чернев, от
село Изворище, Бургаско**

1. КИЛИМЧЕТО

Живееше в провинцията един последовател на Учителя Дънов. Обикновено българско село по онези години – от бедно, по-бедно.

През цялото време този човек повтаряше едно и също: „Учителю, в Тебе вярвам. И знам, че Ти Си живия Бог, слезнал на Земята. Но искам с око да видя и с ръка да пипна, че Ти Си истинския Бог на Земята.”

Особено в последните месеци го повтарял по 3 пъти на ден. Това никак не е малко.

Минало не минало известно време, и ето той получава писмо от Боян Боев от Изгрева в София. Съобщава му, че са излезнали от печат нови томчета със Словото на Учителя и го подканва да дойде лично на Изгрева, и да си ги получи.

Братът пристига на Изгрева, сутринта слуша поредната беседа от Учителя Дънов, после излизат на поляната и играят Паневритмия. След като тя приключила както е било редно, всички се нареждат и един по един целуват ръка на Учителя. Дошел и неговия ред. Учителят му казал: „Ела след един час, защото за теб имам една работа.”

След един час той е пред Учителя. Той му поднася един вързоп, обвит с бяла кърпа, развързва я и от там изважда едно килимче. Разгръща го с двете Си ръце и казва: „Това килимче, ще го занесеш по най-бързия начин до ул. „Опълченска” 66 и ще го предадеш на един човек, който чака да го закове на стената над кревата си.”

Тогава е бил такъв обичая, жените изтъкаваха на стан такива дълги килимчета по два метра, широки по един метър, с различни шарки, и ги закачваха с пирончета над стените над кревата, където се спи.

Братът го поема и на бегом тръгва от Изгрева към града. А той е млад, силен и бърз.

Ето, след един час стига до ул. „Опълченска” 66, където на времето – преди 30 години е живял Учителя в дома на Петко Гумнеров. Посяга към вратата на външната страна на къщата, и тя е отворена. Някой я отключил. Влиза в двора, насочва се към стъпалата, качва се, чука на вратата.

След минута вратата се отваря и на входа е застанал лично Учителя Дънов в плът и кръв, както тогава се казва.

Братът гледа, мига и не може да повярва! Пред него е Учителя Дънов, но Той е възрастен – към 70 години, и в никакъв случай Той не може да е слезнал от Изгрева преди него! А той е взел цялото това разстояние почти на бегом. Гледа и се чуди, и чуди! Само премигва.

Учителят му казва: „Донесе ли килимчето?” Братът му го подава. Учителят го разгръща с двете Си ръце пред Себе Си и казва: „Нали искаше с око да видиш и с ръка да пипнеш, как Господ Бог чрез мене Се проявява на Изгрева? Ето Го. Видя Го. Пипна Го. Това е проявлението на Учителя. Това е моя кон-вихрогон.

Утре в 11 часа ще дойдеш в Салона, за да ти предам томчетата с беседи, които сме заделили за теб.”

Братът кимва с глава. Върви, върви, връща се бавно и бавно към Изгрева, където трябва да преспи вечерта.

Има кон-вихрогон, който за него е невидим, обаче за Учителя е реален!

През цялото време се моли и прославя времето, че се родил, за да срещне Живия Бог на Земята!

И много му се иска да види този кон-вихрогон. Не само да го види, но и да го пипне и поглади по гривата.

2. ОГНЕНИЯТ СВЕТЛИНЕН СЪЛЪБ

На следващият ден братът точно в 11 часа е в Салона на Изгрева. А той е отключен, когато в други дни е заключен, за да не влизат в него хора любопитни. Сяда на един стол и чака.

Минава се около 5 минути. Изведнъж усеща, че въздуха в Салона почва да трепери. След малко един сноп от светлина се явява. Слиза от небето и се забива в дън земя. Чува се звучение на някаква музика. Снопът е широк към един метър, а висок – отива нагоре в безкрая. Снопът от светлина става огнен. Огън и светлина заедно са на 3 метра от него!

По едно време вижда, че в този огнен сноп от светлина се очертава фигурата на човек. След малко той различава, че това е фигурата на Учителя. След малко Той с крака Си прекрачва през снопа и излиза пред него цял целеничък – в плът и кръв, както се говореше по онези дни и застава на 3 метра пред него.

Учителят Се обръща към него и казва: „Ето го моя **кон-вихрогон**. Нито очи са виждали, нито уши са чували, нито ръце са се докосвали до онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любя! Божието Царство не е в плът и кръв, а в Светлина и в Дух Небесен! Светлина и Дух и Сила и Живот Небесен, това е Царството на Бога, но то не е на Земята, а в Небесата, където е домът на Господа Бога.”

Братът е изумен! Само гледа и мълчи.

Учителят продължава: „Това, което видя вчера и днес, няма да го разказваш никому.

Когато Си замина след време от Земята, тогава ще ти изпратя човек, на когото ще разкажеш тези неща.” И той ще го отпечати, за да бъде идеал на следващото човечество.

Братът кима с глава, че е разбрал.

3. КОНСКАТА ТОРБА

Братът е от село Мъглиш и се казва **Чернев**.

Той е ръководител на тамошното Бяло Братство, състоящо се от десетина човека. Те се събират в една стара къща в една стаичка, която е наполовина в земята, с малко прозорче и е винаги тъмно, макар и денем. Съберат се тези 10 човека и след час стане така задушно, че не могат нито да четат, нито да слушат.

Тогава решават да си построят салон. Един друг брат, на име бай Иван, подарява една ливада близо до гората. По онези години селянина трябва да има нива да посади пшеница, нива за царевица, нива за ечемик, нива за овес за зоб на конете, ливади да коси за конете. Нямах ли тези ниви, ти не си селянин и умираш от глад.

Умували как да започнат да строят. Намерили майстори за строежа, уговорили за материалите за строеж – но това трябва да се заплаща!

Брат Чернев взима една конска торба, слага я пред всички и казва: „Който може и когато си иска да сложи в конската торба, за да почнем строежа.”

А знаете ли какво е конска торба? Тя се слагаше на главата на коня, слагаше се по две шепи овес и се завързваше по особен начин да не се изхлузи от главата му. А като изяде каквото му бе сложено, коня започва да цвили, за да подсети да му се свали конската торба. От какво ли бе направена? – Стрижеха се козите и от тях тъчеха т.н. **козяк**, правеха го

на платна, и с него покриваха гърбовете на конете, когато бяха потни, или когато валеше дъжд или сняг. Не пропускаше нищо. И от тях скрояваха, и правеха торбите за главите на конете. Казваха се конски торби.

Брат Чернев взима един пирон, една тесла, излиза на двора, приближава се до едно дърво и там забива пилона с теслата. После там закачва конската торба и казва: „Ето тука пускайте, кой колкото може и кой колкото иска, за да построиме салона.“ Сутрин я слага, а вечер я прибира в стаята си.

Построява се салона. Събират се всички на празненството. Поканват приятели и от съседните села. Един от тях запитва на висок глас: „Брат Чернев, колко ви излезна салона в пари, защото и ние искаме да си построим като вашия?“ А брат Чернев отговаря: „За парите нищо не зная. Само конската торба знае! Всеки в нея пуска, и само конската торба знае какво има в нея. Аз бъркам с ръка, взимам пари, колкото трябва и заплащам. Останалото го връщам в нея. Затова аз не знам. Само конската торба знае. Питайте нея. Тя ще ви отговори. Не може да замълчи. И тя иска да се похвали за салона.“

А салона е голем, с големи прозорци, със светлина и простор!

Дойде време, брат Чернев и останалите си заминаха от този свят. Няма ги!

Но преди това той се срещна с **Онзи Човек, който Учителя бе изпратил**, разказа му най-подробно за всичко. Обеща да го предаде на останалите, които ще дойдат след нас.

Ето, сега Ви го разказваме. И ще го оставим дори. Ще го публикуваме дори, да се помни и знае.

4. КОНСКАТА ТОРБА И КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛИТЕ

От **1990 до 1998 г.**, за 8 години съм организирал **20** концерт-рецитала по Слово на Учителя Дънов и с Негови песни. Заплащах за залите. Струваше една лекарска заплата. И сега са много скъпи.

От **2001 до 2015 г.** съм направил **58** концерт-рецитала със спомени на приятелите от времето на Школата, и с песни на Учителя. Където сме били, все сме си заплащали.

От **2013 г.** сме в салона на парк-хотел „Москва“ – с 400 места, с екран 10/5 метра.

Вече сме с нова програма. Чете се дадена случка. По това време на екрана се показват снимки за самата случка. След това следва песен на Учителя с Негови снимки на екрана.

Тук условията са отлични! Но за **4 часа**, трябва да заплатим **800 лв.**, което представляват две средни заплати на хората по това време в България. А това ни затруднява по събиране на тази сума.

Като преглеждах и подготвих сценария за двата концерта през месец март и месец април 2015 г., попаднах на случката с конската торба. И проговорих: „Ей, брат Чернев, ела тук с твоята конска торба. Вземи един от твоите пирони, вземи си теслата и ела тук на катедрата да забиеш тази конска торба, та да се пълни, за да можем да бъркаме в нея и да вадя пари, за да си заплащам таксата на салона.“

И както е в случая, то чувам гласа на брат Чернев: „Ще дойда и ще ти я забия с пилона, и предавам ти конската торба, но при едно условие – да разкажеш трите случки: за Килимчето, за Огнения Слънчев стълб и за

Конската торба!“ – „Ще ги разкажа, дори ще ги публикувам за концерта на 28 март 2015 г. Ще провериш лично.“

Ще видим накрая какво ще излезе от тази конска торба. Ще чакаме и ще бръкнем накрая в нея. Зная, че няма да се изложи, защото тя построи цял салон в село Мъглиш! А да знаете какъв голям салон беше? Беше за чудо и приказ! Заминаха си от Земята тези проатели, но ние ги оставихме в „Изгревът“ за вечни времена. С тях тръгна и конската торба, по живо и по здраве.

Амин.

Бог не е Слово, но в Сила! Дано чрез Силата си да ни отвори онези условия, които бяха сложени в конската торба.

Амин

5. ТЕЛЕСКОПА И ДАЛЕКОГЛЕДА ЗА ЛУНАТА

Брат Чернев ми разказа една невероятна своя опитност. Отива на Изгрева и там са закупили един телескоп, и вечерно време по него разглеждат Луната. Учителят Дънов е застанал до телескопа и обяснява на всеки, какво трябва да види на телескопа за Луната. Всички са се наредили на опашка и всеки си чака реда.

И брат Чернев е на опашка. Но по това време той има големи проблеми, и е притеснен много. От три дни е притеснен и нито може да яде, нито да спи! Не знае какво да прави! Но решил да иде на Изгрева и ето сега реда му приближава, за да сложи очи на окуляра на телескопа.

Учителят леко го докосва до лакета, за да се отмести, за да може да сложи по-добре телескопа до лицето му.

Изведнъж усеща, че някакъв ток преминава през него! Целият се разтърсва! След малко очите му се отварят и вижда пред себе си цялата Вселена с всички планети и Слънца, и той пътува между тях. Освободен от тялото си, той пътува и е в едно такова състояние, което не може да опише!

И чак тогава разбира защо първите християни са пеели химни и са отивали с песни пред лъвовете на римските арени, и как са загивали от техните копия, без да усетят никаква болка. Били са в състояние на онова вътрешно блаженство! – „И дори на мен сега да ми предложи да си дам живота от това тело, щях да го дам, без да се замисля, защото това, което усещах и чувствавах, беше че съм едно с цялата Вселена и Космос! Друг път това не се повтори.“

Това беше един пример за пробуждане на човешкото съзнание за Космическото съзнание, което трябваше да дойде.

И тази случка прибавяме към чудесата, за които говори апостол павел в „Послание към римляните“, гл. 5 ст. 19 и със силата на Святоя Дух е проповядвал Христовото благовестие.

Амин!

Този брат се каваше Илия Чернев, от село Изворище, Бургаско. Живееше на село, но имаше жива връзка с Онзи, който признаваме, че е Живият Бог слезнал на Земята – Учителят Дънов

30–31.12.2014 г.

XVI.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ЗА

91 ПСАЛОМ И

КОЛЕЛОТО НА ЖИВОТА

И СМЪРТТА

Поздравления
за
концерт-рецитала
на 25 април 2015 г.

1. ПРИЕМНАТА НА УЧИТЕЛЯ ПРЕЗ 1926 г.

1.1. За да се запознаете с историята на Изгрева, трябва да започнете изучаването му още от самото начало.

В „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), на с. 93–96 – „Съборът през 1926 г. и военната блокада“.

За „Братските салони и Изгрева“, виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 580–585. Построяването на Изгрева, виж на с. 585–590.

Да се изучава!

1.2. За съборът през 1926 г. и военната блокада, виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 93–96. За забраната на този събор виж „Съборът през 1926 г. С Кросно на събор“, „Изгревът“, том XXVII, с. 844–845.

1.3. През 1926 г. събора бил спиран многократно. Виж „Изгревът“, том XXIV, с. 220–223 – „Стражарите обграждат Изгрева“, „Хроника за стражарите“, „В Бога доброто и злото се помиряват“.

1.4. Съборът през 1926 г. е на гола поляна. За доказателство сме приложили снимките в „Изгревът“, том XXIV от № 51–64. За изясняване, виж на с. 235.

1.5. През лятото на 1926 г. за 4 дни се построява една стая с антре, за да може след събора да се сложат в нея казаните, посудата, тенджерите, чиний и други неща от братските обеда, които виждате на снимките.

1.6. Есента Учителя Дънов помолил братята да извадят всички вещи, сложени в стаята и да я подготвят за спане. Била измазана, сложени прозорци, както и едно легло и маса. Тя е изсъхнала през топлото лято, и есента Той Се нанесъл да спи в нея. В тази стая прекарал цялата зима на 1926 г. срещу 1927 г. Имало е и печка с дърва.

1.7. След като се построява Салона през 1927 г., то той се залепва за тази стая. Това се вижда много добре от снимките. Учителят започва да приема гости в нея и да разговаря с тях. Затова тази стая започват да я наричат „Приемната“ на Учителя.

2. ПОСТРОЯВАНЕТО НА БРАТСКИЯ САЛОН НА ИЗГРЕВА ПРЕЗ 1927 г.

2.1. В „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), на с. 96–98 се говори за построяването на Салона. Строителният план е направен от инженер **Руси Николов** от Стара Загора.

2.2. Тук, на с. 96 са написани имената на 4 мъже и 4 жени, които са били участници в строежа. Но като разгледаме големината на Салона по снимката, ще видим, че тези хора не могат сами да построят такъв голям Салон. Трябва майстори строители. И то десетки.

2.3. В „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), на с. 589–590 се говори, че Салонът е построен за две седмици. За да се построи такъв Салон, са необходими много хора и много ръце.

На с. 607–608 в том I е обозначена големината на Салона, както и на принадлежащите постройки.

2.4. За Салонът и поляната на Изгрева, виж в „Изгревът“, том XXVII, с. 854–856. Дадена е драматичната развръзка, поради непослушание към думите на Учителя.

2.5. Онези, които идват като строители на Салона, са строители от Айтоския край. Те били изпратени от **Георги Куртев** – ръководител

на Айтоското Братство. Това са строители, здрави мъже, обути в навуца и цървули, с потури и червени пояси, завити около тях. И с бяли ризи. Така са работели. Били са около **30** човека. Казват, че за **две** седмици са построили Салона. За мен, най-малко 2 месеца са работели.

На снимките виждаме в „Изгревът“, том **XXIX**, които сме приложили към „Пътят на ученика“, че този Салон е построен, измазан, но без прозорци.

Виждаме, че вътре е седнал Учителя Дънов и говори. Около Него са приятелите и някой слушат, а други се разсейват. Дошли са на събор, а не на училище.

Но „Пътят на ученика“ от този събор през 1927 г. е за обучение само за хора с висше образование. Само за тях! Това е за човечи образовани.

Тя е книга за обучение за Школата на Учителя Дънов.

3. ГОНЕНИЯТА СРЕЩУ ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ И АТАКУВАНЕТО ОТ ВОЙСКА НА ИЗГРЕВА

3.1. За спирането на събора през 1927 г. може да намерите в „Изгревът“, том XXIV, с. 220, също и в „Изгревът“, том XXVII, с. 845–846. Тук е описано много добре.

3.2. Салонът е построен от Айтоските братя, изпратени от Георги Куртев. Те са работели през месеците **юни, юли и август**. Виж „Изгревът“, том I. (1. изд. 1993), с. 96–98 и в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), с. 111–114.

3.3. Разрушаването на Изгрева, виж в „Изгревът“, том III, с. 355–379.

3.4. За Салоните и молитвените домове, виж „Изгревът“, том XV, с. 877–878.

3.5. Атаките срещу Школата на Учителя и Изгрева се ръководи от църквата, която привлича държавници и войска и полиция.

В „Изгревът“, том **XXVII**, с. **839**, в точка **3.15** Учителя говори за онези, които са Му правили пакости.

3.6. Най-големите противници на Учителя Дънов се явяват т.н. последователи. За тях говори Олга Славчева. Виж „Изгревът“, том **XXVII**, с. **839** в точка **3.16**.

Това е невероятна новина, и не всеки може да я приеме! Но онова, което се е случило вчера, и което днес виждаме, означава, че описаното е точно и верно. Прочетете го. Няма да можете да спите дни наред! Ще ви се явяват на сън и на яве гонителите на Школата.

Може да си го прочетете в „Изгревът“, том **XXVI**, с. **423** от **27 август 1928 г.**

3.7. За да пристъпите към основния разказ, трябва да проучите посочените томовете и страници. Без тях „Изгревът“ за вас ще бъде заключен с **9** катинара. Дали е верно? Ще се убедите, когато ще разкажем основния ни разказ.

3.8. По това време през **1927 г.** министър-председател на България е Андрей Ляпчев от 4.01.1926 г. до 12.09.1928 г. Той е министър и на вътрешните работи.

А Цар Борис III е владетелят и той държи всичко в ръцете си, но прави така, че подхвърля разни министри на показ, за да се отклонява вниманието на народа, и той да остане цял и невредим.

А образът му трябва да бъде Цар обединител и Цар спасител.

4. БОЙНАТА ТРЪБА

4.1. Съборът през 1927 г. на Изгрева е описан в „Изгревът“, том XXVII, с. 845–846.

4.2. Салонът на Изгрева е вече построен. Това може да се уверите в снимките на „Изгревът“, том XXIX. Никой не вярва, че дъновистите за 3 месеца ще си построят Салон!

Но когато научават, това вбесява всички – църква, управници, войска и полиция! Решени са да действуват. А министър-председател е Андрей Ляпчев, и едновременно е министър на вътрешните работи. Без него нищо не може да се прави.

Но той е македонец и основното правило на македонците е: „И тако и онако.“ Според случая може и така, а после и иначе. Важното е всичко да върви.

4.3. Съборът е обявен за 19 август 1927 г., и на Изгрева се стичат около 1 000 човека. А къде са се разположили, се вижда на една от снимките – отпред са палатките, а отзад е новопостроения Салон. Огледайте я добре. Прочете я.

4.4. Сутринта кавалерия заобикаля Изгрева. Войниците са с бойни карабини „Манлихер“, и са с извадени саби. Чакат да се изсвири бойната тръба: „Атака!“, и да се втурнат на поляната на Изгрева, и да посечат главите на 1 000 дъновисти.

Държавна заповед. Българи да посечат главите на други българи. Важното е да се посечат. Така е заповедта.

4.5. Братята и сестрите са се събрали в центъра на поляната уплашени, но продължават да пеят някои от песните: „Напред да ходим смело“, „Братство, единство“, „Ний сме славейчета горски“. Пеят, но нищо не се получава, защото конете цвилят, подскачат с вдигнати гриви и опашки! А те са обучени бойни коне и знаят много добре какво следва. Трябва тръбата да изсвири: „Атака!“ Но още не ги пускат и те подскачат на едно място, и само цвилят.

Едните отвътре пеят песни, а отвън конете подскачат и цвилят. А онези с извадените сабли и с пушките през рамо, също очакват да изсвири тръбата.

Пустата тръба защо не изсвирва? Защо не тръби?

5. 91 ПСАЛОМ И КОЛЕЛОТО НА ЖИВОТА И СМЪРТТА

5.1. В този момент онези на поляната пеят песни, а отвън на оградата конете подскачат и цвият, а войниците са извадили саблите и чакат да изтръби бойната тръба: „Атака!“ – Но тя още не изсвирва. А защо ли?

5.2. В гората са се събрали около **30** мъже, онези които построиха Салона и го виждате на снимките.

Те са обути с цървули и навуца, с потури, които се придържат с червени пояси, и с бели ризи. Така облечени, са построили Салона за **3** месеца. Върху тях са сложени бели ямурлуци. Те стоят и произнасят **91 Псалом**.

Чува се техния мъжки говор като тътен, който излиза от земята. Земята се тресе от техните гласове, въздуха трепери над тях! А на небето се чуват гърмежи и светкавици! Цялото небе над Изгрева се обагря с червен цвят.

А през това време конете цвият, подскачат и войниците държат извадени саби от ножниците.

Жестоко напрежение от всички страни!

По едно време мъжете се хващат с протегнати ръце на раменете си, правят верига и започват бавно да се движат, и произнасяйки **91 Псалом**.

Хорото се движи, братята с гърлени гласове произнасят **91 Псалом**. Колелото на хорото се движи. **Движи се колелото на живота и смъртта**. А конете продължават да цвият.

През това време **Начо Петров**, който е бил **15** години заместник кмет на София, излиза пред командира на войската. Познава го и му произнася името: „Г-н капитан, вие кого ще атакувате? Защо не атакувахте по времето на Чаталджа, където от холерата измряха хиляди българи, които ги накараха болни да атакуват турските позиции и турците одържаха победата? Защо не атакувахте при пробива на Добро поле, и да спасите разгрома? По това време министър на войната е Андрей Ляпчев, който сега е министър-председател и министър на войната. И ви е изпратил да ни посечете. Посечете ни, нали сте боен кавалерийски полк!“

А командирът му отговаря: „Аз изпълнявам бойна заповед.“ – „Я слезни от коня и ела с мене, за да видим каква заповед са те изпратили да изпълниш.“ Капитанът слиза от коня си и заобиколен от войници, с извадени саби. Трима от лево и трима от дясно.

Начо Петров ги въвежда и започва да му показва целия Изгрев. По едно време го завежда при навесите и палатките, които се виждат на снимките от „Изгревът“, том **XXIX**. А войниците със сабите проверяват какво има под одеалата и завивките. Проверяват, че няма нищо. И му докладват.

Тогава капитана се обръща към Начо Петров и му казва, че се е уверил, че няма нищо опасно за държавата, и да си продължат събора.

През това време учителките – около **10**, са заобиколили войниците и капитана, и им обясняват за Изгрева.

Отива капитана при началниците си и докладва, че на Изгрева няма нищо. Крещят му: „Ти защо не изпълни заповедта ни и да ги посечеш?“ – „Аз не съм получил от вас писмена заповед.“ – „И устната заповед е заповед!“ И решават да го разжалват веднага. Късат му пагоните, взимат му сабята и го изгонват.

Той излиза навън на улицата, хвърля си куртката с ордените, събува си ботушите с шпорите за конете и ги захвърля. Тръгва бос, само по един панталон – брич. Войниците, които му бяха от охраната го наблюдават и мълчат.

Полека се завръща у дома. Преоблича се и жена му го съветва да отиде и да се скрие, да не го арестуват. Той се укрива цял месец, но никой не го търси.

Излиза на улицата, и ето го среща Начо Петров. Казва му: „Радвай се, че спаси 1 000 човека на Изгрева! Ти си герой!“

На снимките се вижда как са насядали 1 000 човека за закуска.

6. ЗАЩО СИ ОТСТЪПИ МЯСТОТО

6.1. На една от снимките се вижда стълбата, която е водила до стаята на Учителя. На други снимки № 123, 124, 125 от „Изгревът“, том XXIX се вижда как Учителя слиза по тази стълба.

6.2. На други снимки се вижда как жени, облечени в бяло и с бели кърпи се тълпят пред входа на стълбата, която води до стаята на Учителя. Вижда се отпред Николина Балтова, която тогава е млада и хубава. По-късно я виждаме на снимки до Учителя № 262, 263.

6.3. По онези години не се продава бяло платно на магазина, но трябва да го изпредеш, да го изтъчеш на стан, да го разкроиш и да го ушиеш на ръка. Тогава няма още шевни машини „Сингер“. Те идват в България, внесени от Германия след 1930 г.

6.4. И се вижда на снимките как са се наредили по стълбите на опашка. Виждат им се силуетите в бяло. Всеки си чака реда, за да влезе при Учителя.

6.5. Ето че една търчи, качва се на бегом по стъпалата и вика: „Много ми е спешно! Само за 5 минути при Учителя!“ Онази, която е наред да влезе, я пропуска и си отстъпва реда.

Онази влиза и вместо 5 минути, се бави **цял час**. Излиза засмена, радостна, щастлива и си пее.

6.6. Онази, която е отстъпила реда си, влиза вътре и Учителя я пресреща с думите: „Ти защо си отстъпи реда? – Всичко, което бе определено за теб, тази го задигна и отнесе! За теб няма нищо. Отивай си.“

6.7. Сестрата слиза по стълбите. На поляната заварва онази как лети като пеперуда и си пее. Приближава се при нея и казва: „Ти защо ми взе времето и ми го открадна за Учителя?“ – „Аз съм царица на времето, а ти си една мравка и се махни от пътя ми да не те смажа с божествения си крак!“ И тя отлита като пеперуда.

А мравката си остана на мравка и дочака времето, когато ми разказа, че е останала като мравка на Изгрева, и Учителя повече не е говорил с нея.

Бяха ѝ откраднали времето.

7. ЗАБРАНАТА НА СЪБОРА НА ИЗГРЕВА ПРЕЗ 1928 г.

7.1. За забраната на събора на Изгрева през 1928 г. може да прочетете в „Изгревът“, том VI, с. 515–516. Всички, които са пристигнали с влака на Софийската гара, били връщани обратно, кой откъде е дошел. На софиянци е било забранено да се качват на Изгрева. Бяха поставени полицаи, да не пропускат никой да се запътва през гората.

Учителят е изчакал 3 дни, след това Се е качил на Изгрева и е продължил Своите лекции. Представили сме откъси от тях на с. 516.

7.2. За тази забрана се говори в „Изгревът“, том XXVII на с. 846–847.

7.3. Олга Славчева в „Изгревът“, том XXVI на с. 414–415 от 27 юли 1928 г. четем онова, което е преживяла. Този текст сме го записали в „Изгревът“, том XXVII, с. 846–847.

7.4. На с. 422 от 19 август 1928 г. на „Изгревът“, том XXVI е отбелязано, че въоръжената стража е изгонила всички от гората, с предупреждението, че: „Кръв ще се пролива!“

7.5. На с. 603 от „Изгревът“, том XXVI се съобщава, че онези, които владеят Ловния парк, са се закатали да разрушат чешмата на Диана Бад.

А там приятелите са облагородили местото с плочки и цветя. По-късно, чешмата е била разрушена от злосторниците.

7.6. В „Изгревът“, том XXVI на с. 950, в точките 54–56 се описва за спирането на събора през 1928 г.

7.7. През 1928 г. министър-председател е Андрей Ляпчев, който е едновременно министър на вътрешните работи. Нищо не е случайно!

В България случайни неща не се срещат. Те са строго определени!

СПРАВКА ЗА АНДРЕЙ ЛЯПЧЕВ

1. Той е министър на войната в коалиционното правителство на Теодор Теодоров от 27 ноември 1918 г. до 7 май 1919 г.

2. Пробивът на Добро поле е на 18 септември 1918 г.

На 3 октомври 1918 г. цар Фердинанд обявява своята абдикация.

3. През 1922–1923 г. той е арестуван и осъден като един от виновниците за II Национална катастрофа. Амнистиран след преврата на 9 юни 1923 г. и убийството на Александър Стамболийски.

4. През 1923 г. е един от ръководителите на Демократическия сговор след преврата на 9 юни 1923 г.

5. Той е министър-председател от 4 януари 1926 г. до 12 септември 1928 г. и министър на вътрешните работи.

6. Отново е министър-председател от 12 септември 1928 г. до 15 май 1930 г. И от 15 май 1930 г. до 29 юни 1931 г.

8. ГОНИТЕЛИТЕ НА СЪБОРА НА ИЗГРЕВА ПРЕЗ 1928 г.

8.1. В „Изгревът“, том XXVI, на с. 422–423 Олга Славчева описва какво става там през **27 август 1928 г.** Ето какво сме извадили по точки:

На Изгрева изникват палатки, дървени къщички и се създава едно селище за живеене.

8.2. „Изцяло се мята нашия кораб!“ Ето защо някои не могат да издържат, напускат кораба и Школата.

8.3. „Онези, които остават на Изгрева, като зли вълци вият из кошарата.“ Овците са напуснали и няма какво да ядат, и затова вият гладните вълци.

8.4. „Други останали на Изгрева играят ролята на ученици, с привидно лицемерие.“ Но то се забелязва.

8.5. Всичко, което до този момент е построено на Изгрева, започва наоколо да се руши, да се чупи, да се кърти и потъва в неизвестност.

Целта е една: този Изгрев не трябва да го има!

Но ги има онези, които са платени рушители и те действат безотказно.

8.6. Учителят е мълчалив, строго непроницаем. Оставил всеки да е свободен и да си избере по кой път да хване, понеже са застанали на кръстопътя.

8.7. Онези, които не са могли да прокарат своите идеи, планове, възделения, остават като честолюбиви недоволници и се опълчват срещу Учителя. Започват да говорят срещу Него. А всички те са на Изгрева.

8.8. Недоволните взимат оръжието на гонители, правят тайни засади, плетат интриги. Целта е да разрушават.

8.9. Учителят мълчи, наблюдава и нищо не казва. Остава ги свободни, сами да се определят кой път да хванат.

8.10. Тези разрушителни сили присъствуват през цялото време на Школата.

Те са били **по-силни** от онези, които са спирали събори, които са арестували, за да докажат светската власт на държавата.

9. КАКЪВ ИЗХОД БЕ НАМЕРЕН ЧРЕЗ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

9.1. През 1927 г. Симеон Симеонов лично с жена си посещава Езерата, наречени „Еди гьол“, за да ги рисува. А тя е художничка. За нея виж в „Изгревът“, том XIII, с. 765–782.

9.2. Те разказват на Учителя Дънов какво са открили на Рила. Той организира екскурзия до 7-те Рилски езера, около 12 човека.

Всички са видели, че Раят съществува, и то на Рила! Разказват всичко на Учителя.

9.3. На следващата година 1929 г. се прави една голяма екскурзия, в която присъствува и Учителя Дънов.

А Олга Славчева е описала тази екскурзия в „Изгревът“, том XXVI на с. 614–629 от **12 до 23 август на „Еди гьол“**.

Преминават през Паничище, през хижа „Скакавица“, но спят на открито, при накладени огньове.

9.4. Този, който организира екскурзията, и който е водител е Симеон Симеонов. За него виж в „Изгревът“, том I. (2. изд. 2011), снимки № 43, 45, 46; том VIII на „Изгревът“, с. 604–607; том XVII, с. 709–712.

Няма случайни личности! Всеки е определен да свърши някаква работа. Ако може.

9.5. На 23 август 1929 г. керванът с натоварени коне с багажа им потегля обратно. На Сапарева баня взимат автомобила и се връщат в София.

9.6. През 1930 г. се прави нова екскурзия до „Еди гьол“ от **21 юли до 22 август 1930г.** Олга Славчева в „Изгревът“, том **XXVI** я описва на с. 647–659.

Тогав се прави и построява извора „Ръцете“. На с. 649 е дадена бележка на съставителя на „Изгревът“, където можете да си направите необходимата справка.

9.7. На 5 август 1931 г. една група прави екскурзия на 7-те Рилски езера. За нея виж в „Изгревът“, том **XXVIII**, снимките № 21, 22, 23.

9.8. През 1932 г. са отново на Рила и си построяват кухнята и Заслона.

3.01.2015 г.

10. ЕДНА ИЗПОВЕД НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ“ – ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

10.1. Посвещението на „Изгревът“, том X е написано на 2 юни 1999 г. По-добро Посвещение не може да се напише!

Едва ли някой да го е чел и запомнил! Книгата излезна от печат през 1999 г., докараха ми я в София и ми я захвърлиха на тротоара пред кооперацията. И реших, че повече няма да печата във Велико Търново, и спазих решението си. Тираж 2 000 броя.

10.2. Имаше много големи противодействия! Явиха се явни и скрити врагове. Описано е всичко в раздела „История на Айтоското Бяло Братство, поучение за човеците земни и небесни“ в „Изгревът“, том X, с. 644–682.

Проучете го много добре, за да не ви заблудят – някой злосторник!

10.3. В „Изгревът“, том X на с. 653 има заглавие „Първият концерт от музика на Учителя Дънов в камерна зала „България“ на 15 юни 1991 г.“ Всичко написано на с. 653 е верно и важи и до днес.

Аз работих с един художник, занесох му снимки на Учителя, той ги включи на прожекционен апарат, излезнаха на екрана и по него той скицира два портрета, които аз одобрих. Намерихме човек от провинцията от Айтоския край, който ни донесе рамка и платно. Накрая ги закачихме, и ги закачихме на сцената – Учителят и Георги Куртев.

Отпред на входа бяхме направили големо съобщение за концерта на един такъв голем плакат.

10.4. На с. 654 от „Изгревът“, том X има съобщение за концерта, програмата и участниците. Денят е 15 юни 1991 г. Местата са 220 и имаше 100 човека правостоящи, застанали прави между редовете. Водеща бе Вера Паскова, която бе избрала много сполучливи мисли от Учителя. Беше невероятно присъствие от Небето! Всички го усещаха.

Такъв голем възторг никога не се е повторил в моите следващи концерти до сега – 58 на брой от 2001 г!

Най-много ми хареса изпълнението на **тромпета с електронния орган** на Ина Дойнова! Но има едно изпълнение от 3–4 песни, които никога не се повториха в такова изпълнение!

За моя голяма изненада, след **25** години разбрах, че този концерт аз съм го записал, и ще го извадим на компактдиск. Той ще ми послужи. Има бъдеще.

10.5. Бях направил един сборник за Георги Куртев, заплатих си добре, но ме излъгаха и изиграха. Отпечатаха брошурата, но беше некачествена и пълен провал за мен!

Георги Събев, който бе печатар, ме пита: „Абе така ли се печати?“ Отговарям: „Така се печати, защото ме излъгаха и изиграха, и провалиха!“ – „Друг път внимавай и се учи“, бяха думите му. Уча се непрекъснато.

10.6. След този бляскав и възторжен концерт, председателя на т.н. Братски съвет **Илиян Стратев**, започва да върви по провинцията от град на град да държи речи за Учителя. А онези, които го придружават и му свиреха, бяха Йоана Стратева и Ина Дойнова. Те вървяха с моите инструменти, които им бях връчил. А програмата беше моя. Вървяха с него години наред. А мен ме забравиха.

Ето, изминаха 25 години, и досега нито един път не са ме поканили и аз да държа некъде реч! А канят други хора. А защо? За справка виж „Изгревът“, том IV, с. 614–645, където всички музиканти се подписаха срещу мен в едно изложение на Братския съвет. Аз ги качих на сцената, а те ми се подписват срещу мен. И след това всеки си заплати, както трябва.

Пристигнаха Архангелите – она с меча и она с копието, и въздадоха своята правда. Това бе отговорът на „**Организираната лъжа**“.

10.7. Концерт в читалище „Васил Левски“ – Айтос, по случай 120 годишнината на Георги Куртев. Виж „Изгревът“, том X, с. 661–662. Всичко написано е верно. Онзи, който най-много ми помогна, бе **Петър Тодоров**. Беше инвалид и се движеше с патерици, но ме закара с колата си до Читалището, за да уговоря с директорката за заплащане на салона. Тя се оказа негова братовчедка. Заплатих сумата. Казах, че няма да има билети, а с вход – свободен.

По време на концерта този човек получи кризи, и беше на легло. След свършване на концерта, отидох при него. Той лежеше на леглото си. Благодарих му! Казах му, че сме победили този път. Много се зарадва. По-късно, след години, снаха му ми изпрати неговата снимка. Той си беше заминал от този свят.

10.8. Работата ми с **Георги Събев** е описана на с. 662–664.

По-късно аз му изнесох два концерта: един за случки при Георги Събев на **27.05.2006 г.**, а друг със случки с Учителя в София на **29.09.2007 г.** Те са извадени на CD и са качени на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com>

При единият концерт беше дъщеря му Лили, и когато извадих 2 големи портрети на Георги Събев, тя залитна от изненада! А за следващия концерт тя бе заминала за Бургас, понеже сина ѝ беше болен.

Запазили сме всички снимки, залепени на картоните и ще ги окачим да се гледат на 28 март 2015 г. на концерта за **Георги Куртев**.

10.9. Как бе спасена и как се отпечати кореспонденцията на Георги Куртев с Учителя Дънов, виж „Изгревът“, том X, с. 664–672.

Надка Куртева беше дошла в дома на Марийка Марашлиева и разказа за срещата си в Бургас, придружена от Койна. Аз ѝ казах, че за тази случка ще се разведе с Милка Кралева.

Разведох се и после ѝ показвах документа от съда. Гледаше ме и не можеше да повярва!

Аз трябваше да докажа, че съм прав. И го доказах. А лъжата си остана при тях до ден днешен.

10.10. „Щеше ли да го има „Изгревът“, том X?“, с. 672–676.

10.11. „Защо бе съхранена Градината в Айтос по времето на социализма?“ – с. 676–678.

Думите на Весела Несторова бяха верни. Разказваше ми, че Георги Куртев е бил добронамерен, усмихнат, разговарял с всеки, **но отвътре е бил като бръснач и е резал всичко.**

Това също е верно. Аз съм го проверил лично. **Ръководителят трябва да има и меч!** – с. 678–682.

10.12. Човекът, който с юмрук разбиваше черепи и кости. Всичко това е верно. И да се защитя, аз се разведах на 22 май 1989 г.

Развързката към този случай дойде. Виж на с. 680–682. Не можете да повярвате ли? Всичко е верно. Всичко аз го изнесох на гърба си!

10.13. Ето това те представляват. Но Небето взе необходимите мерки, и нещата се развиха по съвсем друг начин. Искате доказателства? Ще ви ги предам в следващите точки.

10.14. В „Изгревът“, **том XI, с. 828, точка 10, точка 11** е описано много точно на **с. 829**. Няма какво да добавя. Но всичко се сбъдна. Сега от Айтос всички си заминаха и почти няма никой. Сложиха друг човек от Бургас да им бъде ръководител.

До там се стигна с пророчеството, че ще стане „място на запустението“. Сбъдна се към 2015 г.

10.15. В „Изгревът“, **том XIII, с. 864** е разказа на Вихър Пенков, как в Айтос са отхвърлили „Изгревът“, том X. **Заставали са в редица, и не са пускали селяните да се доближат до книгите, които сме закарали.**

Като ми разказаха, аз не можех да повярвам!

10.16. По същия начин бяхме закарали „Изгревът“, том V и срещу него бе организирана група, която пречеше да се види от селяните. И то по заповед на Братския съвет от София, и те изпълняваха всичко.

10.17. Ето такива хора имат ли бъдеще? – Не могат да имат.

А такова място може ли да има бъдеще? – Не може да има.

Аз го знаех, написах го и сега 2015 г. го проверих.

10.18. Въпросът, който ми се задава е: Защо правя два концерта за Георги Куртев и Айтос – на 28 март 2015 г. и 25 април 2015 г.?

Отговарям: Тези концерт-рецитали са по сценарий, който аз направих. Фотоизложбата е създавана 6 месеца от мен. Вихър Пенков правеше снимките.

Аз трябва да докажа, че аз съм Този, Който бе изпратен да запази историята на Айтоското Братство и на Георги Куртев.

Аз съм, а не някой друг! Аз съществувам.

19. Аз употребих много усилие, подпомогнат от моите сътрудници. Ние трябва да спечелим битката, защото бяхме изпратени да защитим историята на Айтоското Братство и Георги Куртев.

И ние го защитихме.

Амин!

11. ГОЛЯМАТА ЗАБЛУДА В АЙТОС

11.1. Разказах какви неприятности съм изживял, докато организирам и да закарам на моя сметка към десетина музиканти – отиване и връщане.

11.2. Когато тръгнахме на 25 октомври с влака и пристигнахме по обед, то мен ме закараха в салона на Читалището да подготвя апаратурата за концерта.

Върху мен се стовари цяла скала от психически натиск, която искаше да ме смаже!

11.3. В залата на салона за концерта имаше около 100–150 човека. Аз смяхах, че ще се напълни, и че ще има правостоящи. Пълна заблуда! Не знам как го изживях! Беше ден петък. Някой в мен плачеше от големата обида!

11.4. В събота последната от месеца пристигат от селата, събират се в салона в Градината и си провеждат своето тържество. Те пеят цяла нощ, и на следващия ден си заминават.

Аз съм пред салона. А вътре имаше над **300** човека. Гледам и не вярвам! На моя концерт – **100** човека, а тук са **300** човека.

Обяснете си го. Не можете.

11.5. На следващия ден, неделя сутринта гледам и какво да видя! В салона сутринта има не 300 човека, а към **400** човека. Всички седят и слушат едно, който се е изправил и им проповядва.

Е, това никак не очаквах! До къде стигнахме със заблудата! Кой ме заблуди и ме докара в Айтос, за да преживея такова унижение?! Хайде, отговорете ми. И до сега не мога да си отговоря!

11.6. След обед се качихме на влака, и след много разпавии с кондуктори пристигнах в София.

За мен това беше личен мой провал. Признавам го. Не очаквах.

По-нататък нищо не ме учуди. Бях разрушен. Нищо не можеше да ме изненада вече за Айтос.

11.7. Как се докарват в София обратно чувалите с книги? Бяхме оставили книги от „Изгревът“, том V и том X. Никой не ги купува.

Заминах за Айтос. Срегнах се с ръководителя Андон, и отивам да видя къде са сложени книгите. Гледам в едно мазе **4 чувала** с книги и двата портрета на Георги Куртев от концерта в София. Направо ми прилоша! Но изтърпях унижението.

11.8. После ги сложихме в една каручка, впрегнахме едно магаре и така тръгнахме Андон, аз и Таню – син на Желю Танев. Виж „Изгревът“, том X, с. 585–602.

Непрекъснато разказваше истории от Братството в София. Всичко, което говореше беше верно, и аз почти съм го публикувал. Казах му да ми го напише и ще го публикувам от негово име. Обеща, но не направи нищо.

Те са такива. Действат зад гърба на човека.

11.9. Пристигнахме на гарата, стоварихме 4-те чувала, после ги таксувах по влака и те заминаха като багаж за София. Аз се прибрах в София, после взех такси и си прибрах 4-те чувала с книги.

Вие знаете ли какво представляват 4 чувала с книги, и колко тежат?! Нямаате представа какво аз преживях! Друг път не желая да ми се повтори!

11.10. И от тогава аз се зарекох да не ходя в Айтос. И не съм ходил.

Но сега правя два концерт-рецитала за Георги Куртев и Айтос със **180 снимки**, с големина 32/23 см.

Ще разгадаете ли защо го правя? Сега трябва да се доказвам, че аз съм, който е движил тази програма за запазване историята на Айтоското Бяло Братство.

11.11. Дъщерите на Георги Куртев разказаха всичко, и аз съм го публикувал. А Георги Събев се доказва, че е летописеца на Айтос и Георги Куртев. Той му бе зет, водеше дъщеря му Донка за жена.

Благодаря му, както на него, така и на дъщеря му Лили Анастасова, по мъж!

Амин!

12.01.2015 г.

12. ВЕЛИКИЯТ ИЗПИТ НА ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ

12.1. В „Изгревът“, том III, с. 322 горе има предупреждение на Учителя Дънов към онези българи, които не приемат Учителя и Учението Му.

12.2. В „Изгревът“, том III, с. 340 е разказано как през месец април **1949 г.** се събират в гр. Айтос, за да си изработят Устав, за да го представят на властите, за да ги приемат за юридическа личност. Това е срещу волята на Учителя.

Ето защо властите анулират регистрацията, и изпълняват волята на Учителя. Последователите Му негодуват.

12.3. Защо се затваря печатница „Житно зърно“ на Изгрева от 13 март 1950 г.? Причината е, че си създадоха Устав в гр. Айтос и си го подписаха.

Имената на ръководителите са на с. 343–345, които го подписаха.

12.4. Цялата история се намира в „Изгревът“, том III, с. 332–345. Трябва да се прочете, изучи и провери. И накрая всеки се определя накъде ще върви.

Посоката е най-важната в случая.

12.5. На **28 април 2014 г.** бе направен концерт-рецитал, в присъствие на 400 човека. По време на антракта, на всички бе раздадено лист, на който бе извадено на ксерокс онези **3 изречения**, които са възбрана от Учителя за ръководство и организация.

Отзад на листа бе отпечатана песента „Писмото“, която е срещу Уставите. Всички в салона я изпяха.

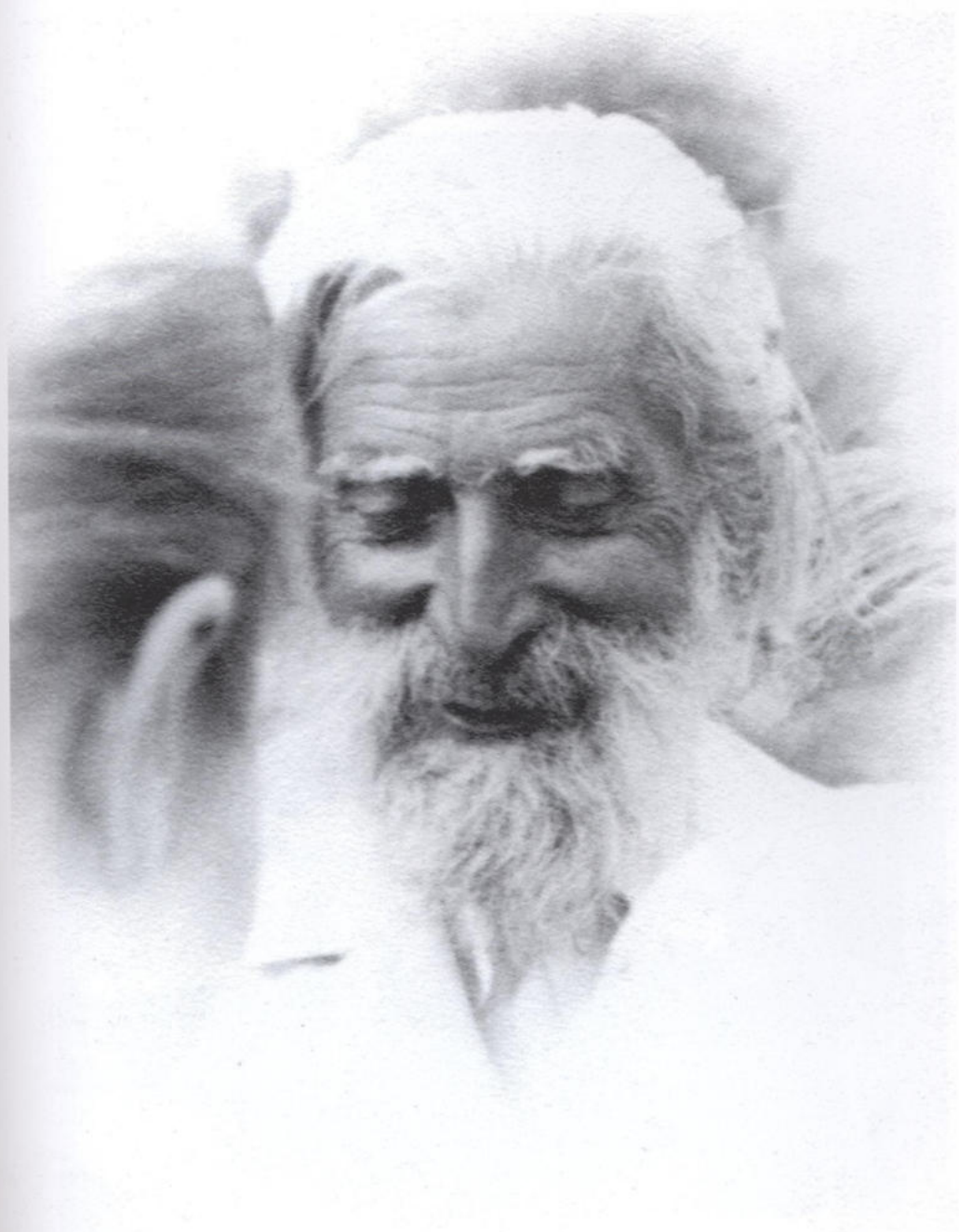
След 7 дни мнозина от салона отидоха в Айтос и след големи скандали си избраха нов Братски съвет, и нов ръководител.

Браво на тези хора!

12.6. Това какво означава? – Не признават ръкописа на Учителя. Не приемат историята. Не приемат песента, която изпяха. **И не признават Петър Дънов за Учител.**

12.7. А Кой е Петър Дънов, ще намерите в „Изгревът“, том XXIX на с. 3, където е публикувано **„ВЕРУЮ НА ВСЕМИРОВИЯ УЧИТЕЛ – БЕИНСА ДУНО“**.

Амин!

1. Учителят Дънов

2. Мария Тодорова като бебе

3. Съпрузите Недялка и Михаил Тодорови и децата - от ляво
Славчо и Мария, между тях - Тодор

4. Мария Тодорова като ученичка

5. Мария Тодорова като ученичка

6. Мария Тодорова като ученичка - вдясно

7. Мария Тодорова като гимназистка

8. Мария Тодорова като гимназистка

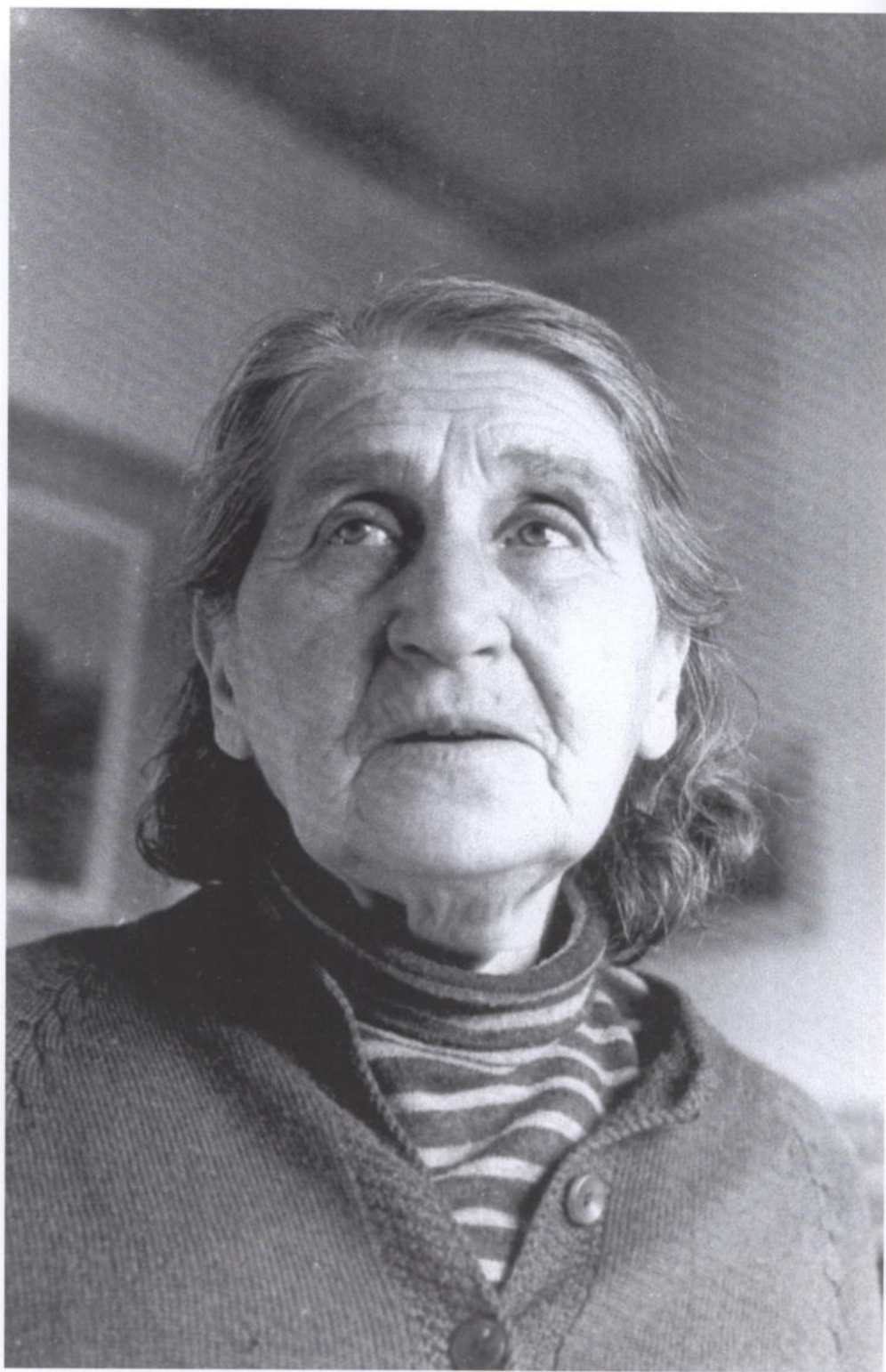
9. Мария Тодорова със семейството си

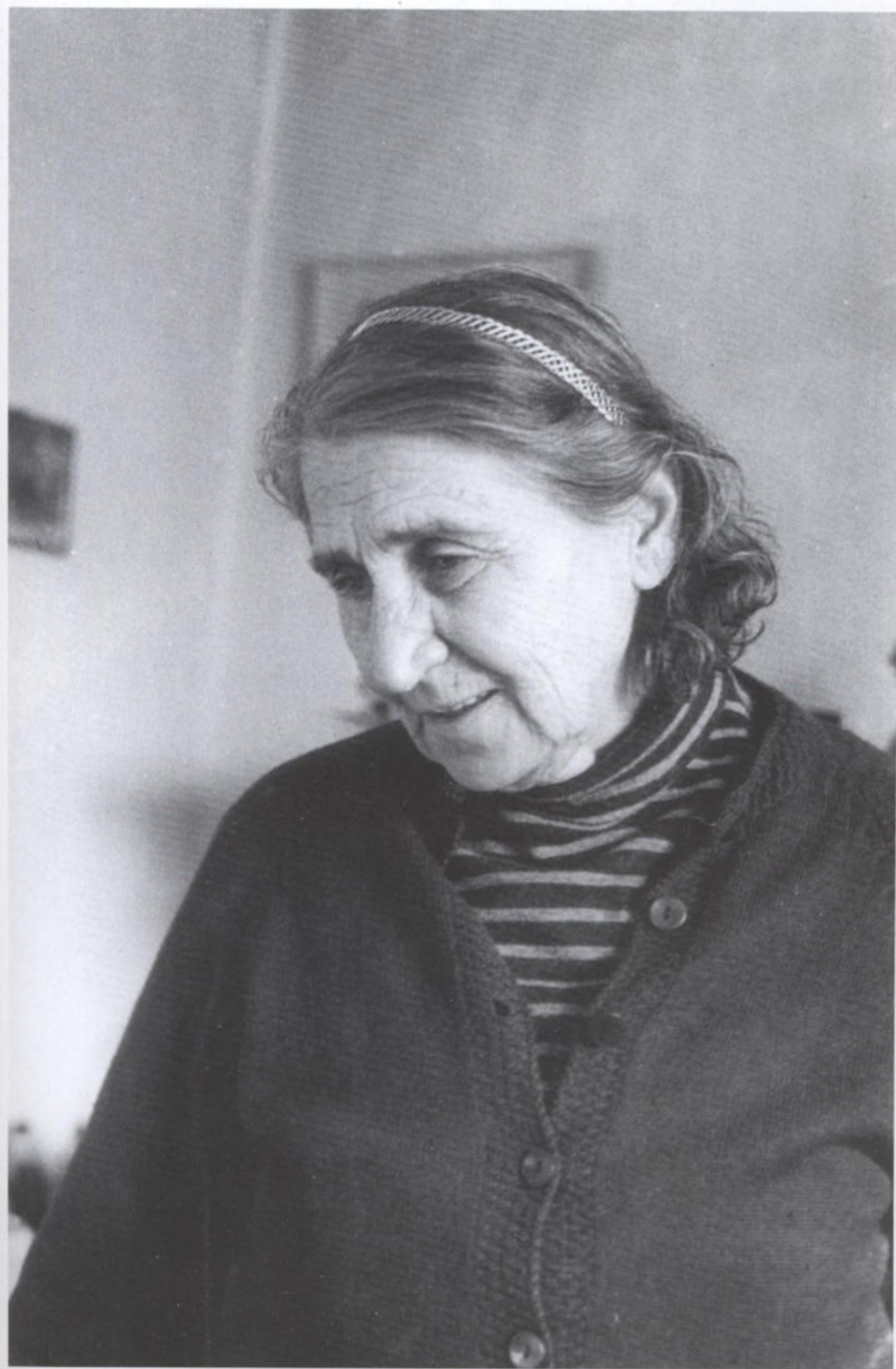
10. Мария Тодорова със семейството си

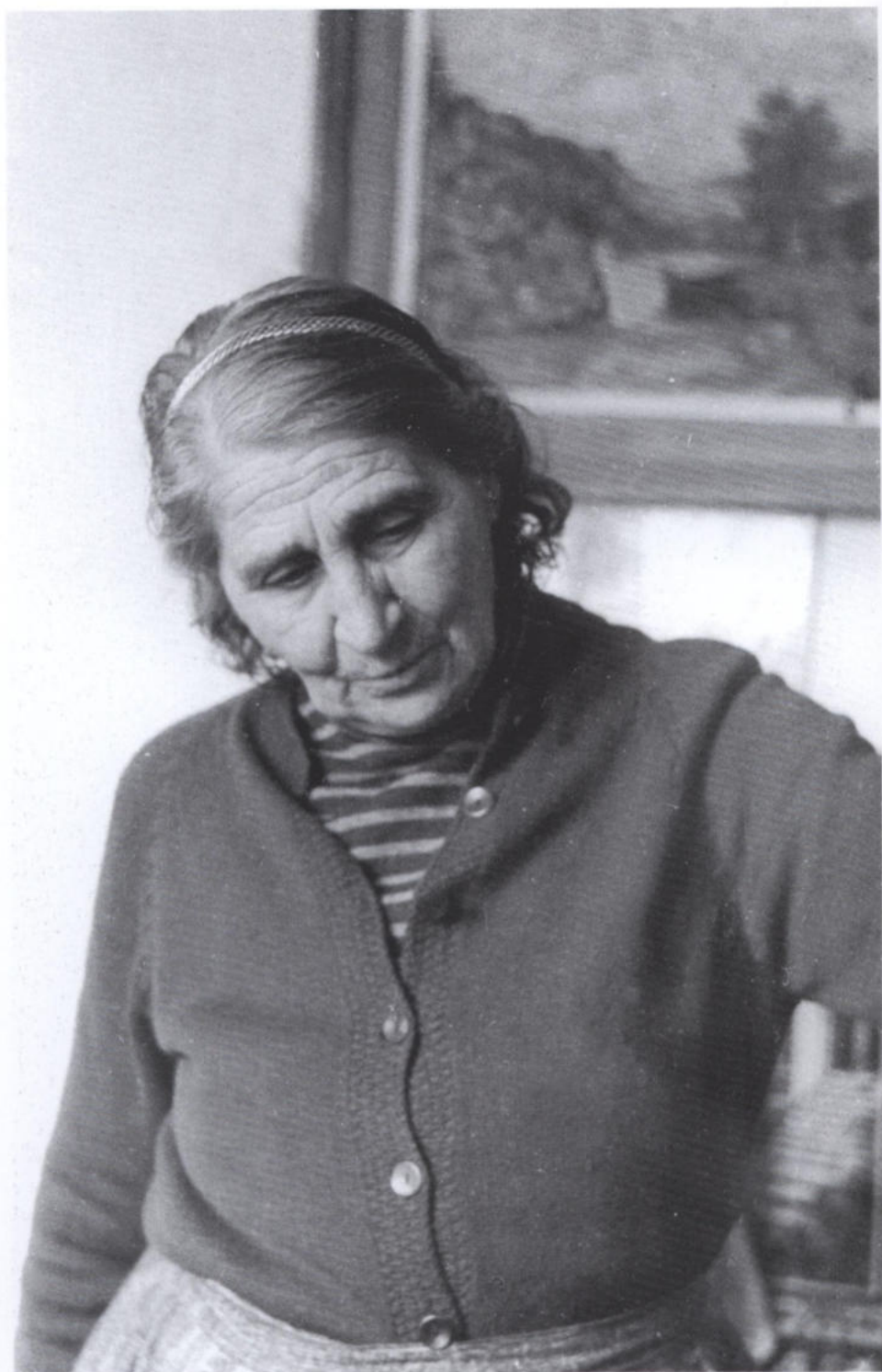
11. Мария Тодорова на разходка

12. Мария Тодорова - ученичка на Учителя Дънов

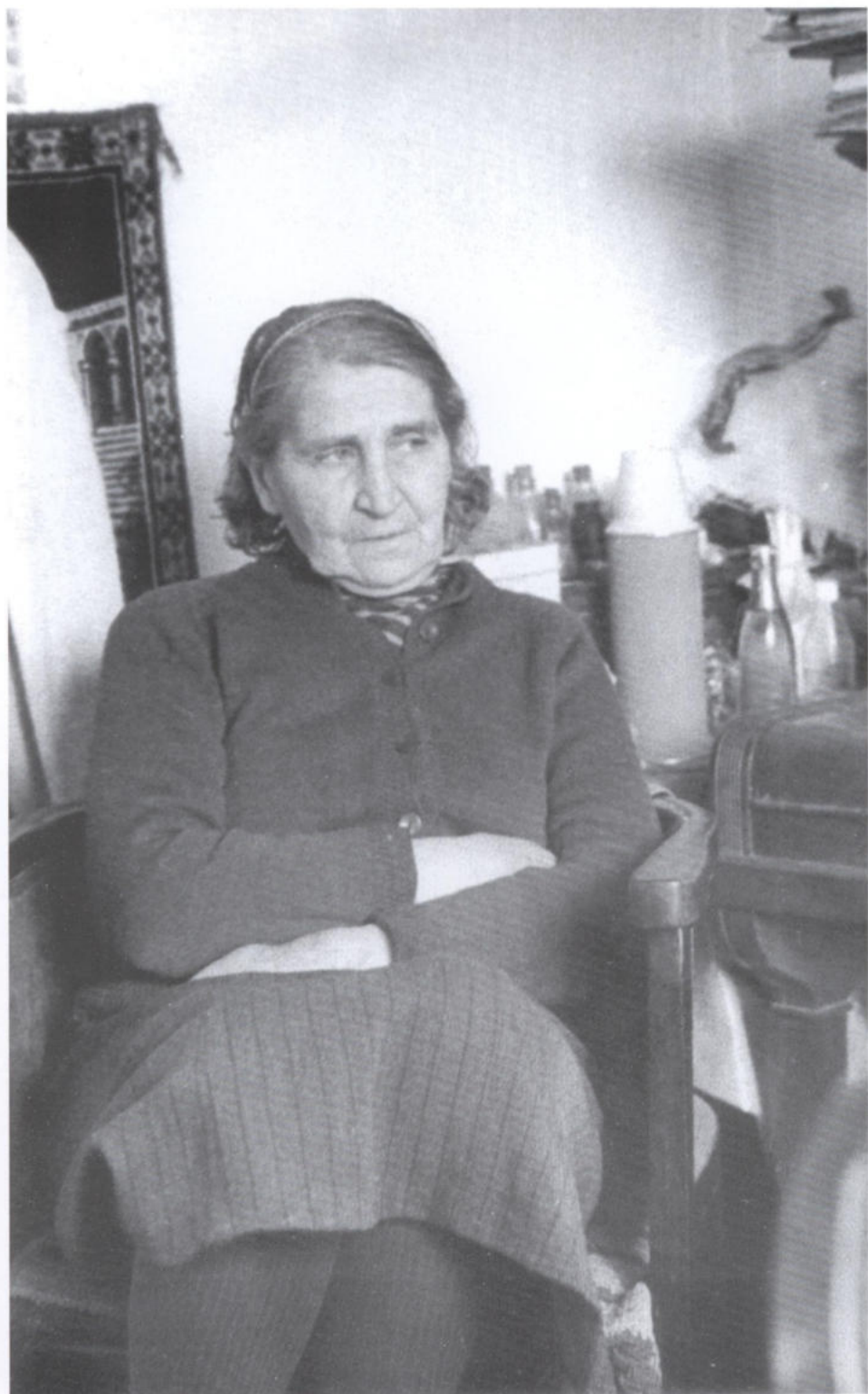
13. Мария Тодорова

14. Мария Тодорова

15. Мария Тодорова

16. Любимата поза на Мария Тодорова

17. Мария Тодорова

18. Мария Тодорова разказва

19. Мария Тодорова с котарака Мачо

20. Мария Тодорова с котарака Мачо

21. Мария Тодорова говори с котарака Мачо

22, 23. Мария Тодорова споделя

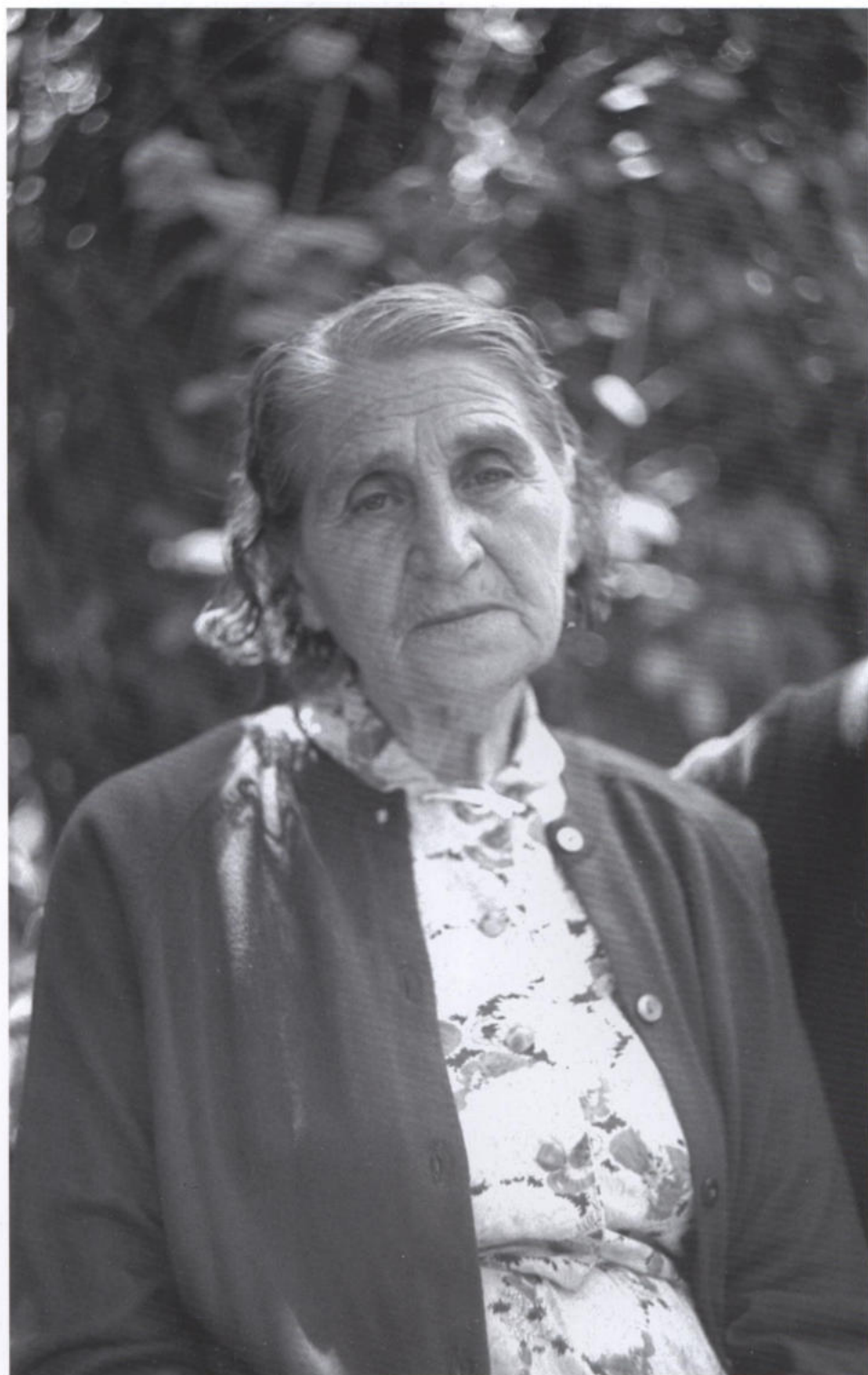
24. Мария Тодорова и Борис Николов на Рила

25. Мария Тодорова, Борис Николов и Вергилий Кръстев на Рила

26. Мария Тодорова говори

27. Мария Тодорова разказва

28. Мария Тодорова напътства

29. Мария Тодорова продължава да говори

30, 31. Мария Тодорова и Борис Николов разговарят

32, 33. Борис Николов разказва, а Мария Тодорова слуша

34, 35. Борис Николов продължава да говори на Мария
Тодорова

36. Борис Николов споделя и Мария Тодорова го слуша

37. Борис Николов и Мария Тодорова в момент на размисъл

38, 39. Борис Николов и Мария Тодорова споделят мисли

40, 41. Моменти от разговорите между Борис Николов и Мария Тодорова

42, 43. Борис Николов и Мария Тодорова на пейката в градината

44, 45. Двамата - Борис Николов и Мария Тодорова споделят
впечатленията си от деня

46. На разговор пред къщата на Борис Николов и Мария Тодорова с Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

47. Разговарят на слънце пред къщата - Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

48. Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев на сладка раздумка - 1974-75 г.

49. Пред къщата на Борис Николов и Мария Тодорова
с Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

50. Продължава разговорът пред къщата на Борис Николов и Мария Тодорова с Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

51. Интересни разговори пред къщата на Борис Николов и Мария Тодорова с Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

52. Тримата се радват на градината пред къщата - Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

53. Разговор в градината пред къщата - Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

54. На слънце пред къщата - Борис Николов, Мария Тодорова
и Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

55. Споделени мисли пред къщата - Мария Тодорова и Борис Николов с Вергилий Кръстев - 1974-75 г.

56. Всички на слънце пред къщата на Борис и Мария - Вергилий
Кръстев, Станка, Мария Тодорова и Борис Николов - 1974-75 г.

57. Отново заедно пред къщата - Станка, Мария Тодорова, Вергилий Кръстев и Борис Николов - 1974-75 г.

58. Пред къщата - Станка, Мария Тодорова,
Вергилий Кръстев и Борис Николов - 1974-75 г.

59, 60. Станка, Мария Тодорова и Борис Николов позират пред къщата на Мария и Борис - 1974-75 г.

60, 61. Пред къщата на Борис Николов и Мария Тодорова
със Станка - 1974-75 г.

62, 63. Пред къщата на Борис Николов и Мария Тодорова
със Станка - 1974-75 г.

64, 65. Пред къщата. Борис Николов и Мария Тодорова - 1974-75 г.

66. Пред къщата на Борис Николов и Мария Тодорова
със Станка - 1974-75 г.

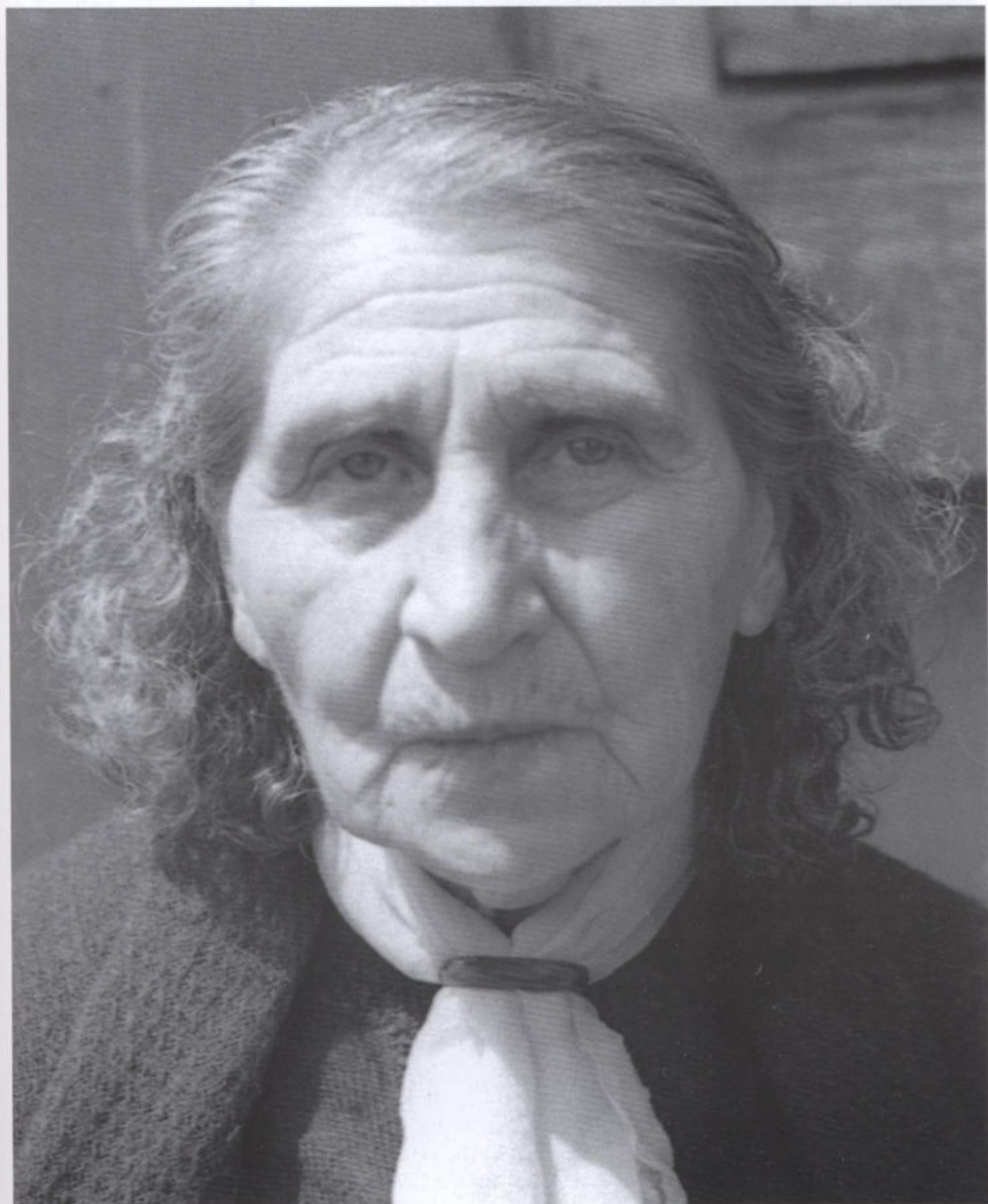
67. Помощничката Станка и Мария Тодорова
пред къщата - 1974-75 г.

68. Дватама ученици на Учителя Дънов - Мария Тодорова и Борис
Николов - 1974-75 г.

69. Единствената частна ученичка на Учителя Дънов - Мария Тодорова. Пред къщата си, 1975 г.

70. Мария Тодорова - 1975 г.

71. Разговор между Борис Николов и Вергилий Кръстев - 1974 г.

72. Борис Николов разказва, Вергилий Кръстев - слуша, 1974 г.

73. Минути на размисъл - Борис Николов и Вергилий Кръстев пред къщата на Борис и Мария, 1974 г.

74. Пред къщата. Борис Николов и Вергилий Кръстев - 1974 г.

75. Вергилий Кръстев говори, а Борис Николов слуша - 1974 г.

76. Споделени впечатления пред къщата - Борис Николов и Вергилий
Кръстев, 1974 г.

77. Изненадани от фотографа пред къщата. Борис Николов и Вергилий Кръстев - 1974 г.

78. Борис Николов споделя с Вергилий Кръстев, пред къщата на Борис и Мария - 1974 г.

79. Борис Николов развълнован разказва на Вергилий Кръстев, пред къщата на Борис и Мария - 1974 г.

80. Вергилий Кръстев, Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора и Мария Тодорова слушат Борис Николов

81. Вергилий Кръстев, Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова и Борис Николов разглеждат книжката

82. Вергилий Кръстев, Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова и Борис Николов коментират текста

83. Вергилий Кръстев, Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова и Борис Николов продължават разговора си за книгата

84. Вергилий Кръстев, Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова
Загора и Мария Тодорова слушат Борис Николов

85. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова, Борис Николов и Вергилий Кръстев продължават да слушат

86. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова, Борис Николов и Вергилий Кръстев продължават да слушат

87. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова, Борис Николов и Вергилий Кръстев следят текста

88. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова, Вергилий Кръстев и Борис Николов

89. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова, Вергилий Кръстев и Борис Николов коментират

90. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова и Борис Николов

91. Мария Тодорова и Борис Николов

92, 93. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария
Тодорова и Борис Николов

94, 95. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова и Борис Николов в градината

96, 97. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова и Борис Николов на разговор в градината

98, 99. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора, Мария Тодорова и Борис Николов в градината

Борис Николов и Иван Георгиев

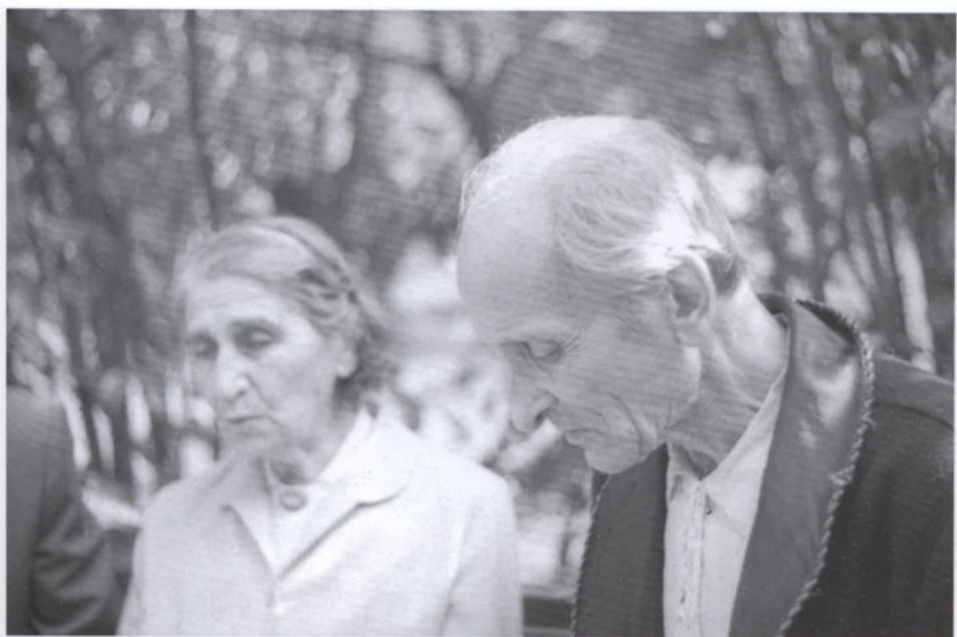
100, 101. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора и Борис Николов в градината

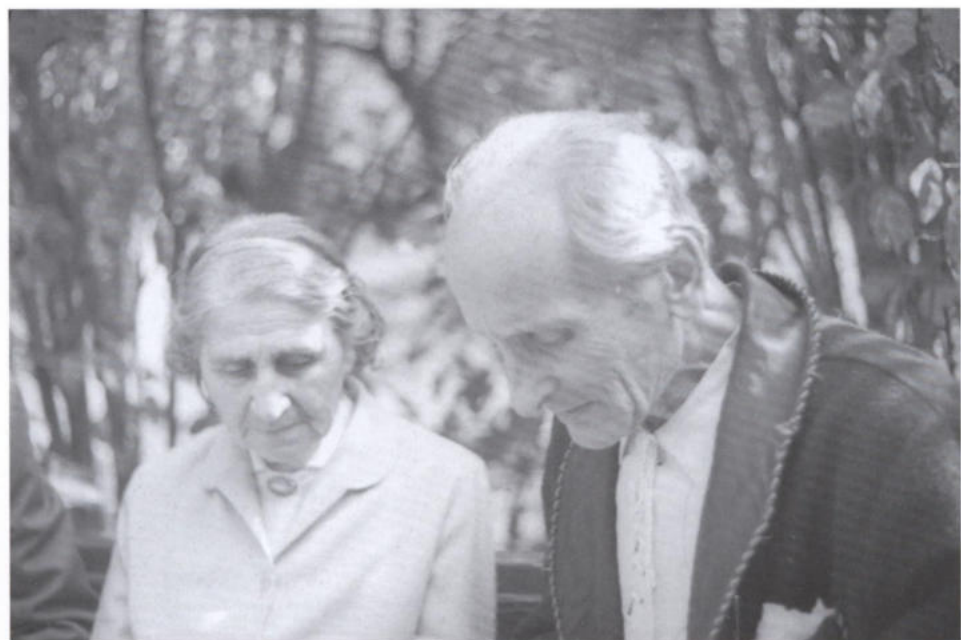
102. Иван Георгиев от с. Каменово, община Нова Загора и Борис
Николов в градината

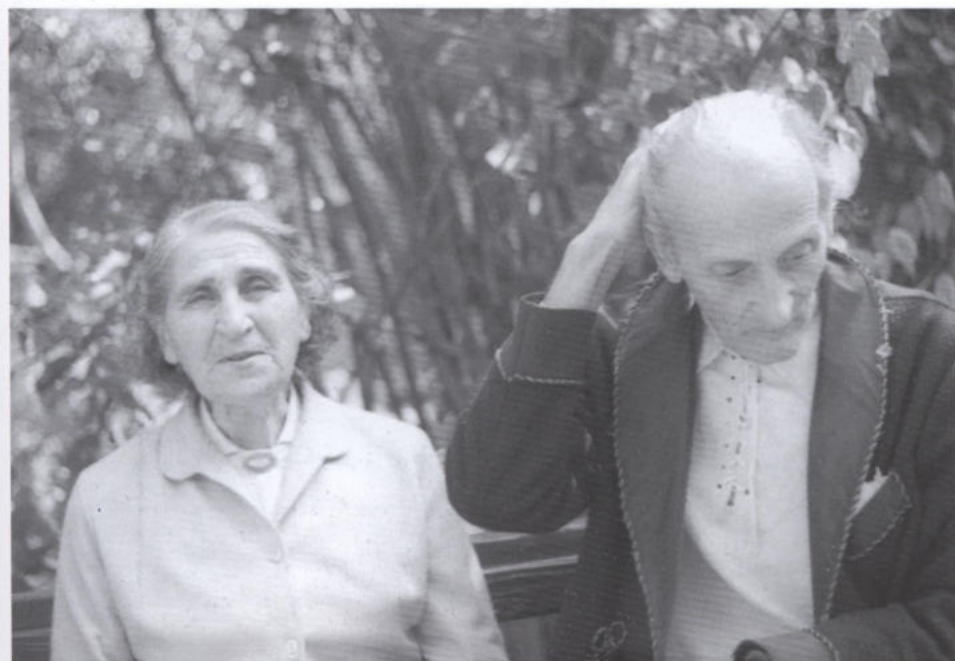
103. Мария Тодорова и Борис Николов

104, 105. Мария Тодорова и Борис Николов

106, 107. Мария Тодорова и Борис Николов в градината

108, 109. Мария Тодорова и Борис Николов

110, 111. Мария Тодорова и Борис Николов пред палатката си на Рила, вр. Зекирица - 1975 г.

112, 113. Мария Тодорова и Борис Николов пред палатката си на
Рила, вр. Зекирица - 1975 г.

114. Мария Тодорова и Борис Николов пред палатката си и запаления огън. Рила, Зекирица - 1975 г.

115. Мария Тодорова и Борис Николов пред палатката си
пред огнището. Рила, Зекирица - 1975 г.

116. Мария Тодорова и Борис Николов пред палатката. Рила, Зекирица - 1975 г.

117. Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев. Рила, Зекирица - 1975 г.

118. Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев. Рила,
Зекирица - 1975 г.

120. Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев. пият чай на Рила, Зекирица - 1975 г.

121. Борис Николов, Мария Тодорова и Вергилий Кръстев. пият чай на Рила, Зекирица - 1975 г.

122. Борис Николов, Мария Тодорова на Рила, Зекирица - 1975 г.

123. Борис Николов и Вергилий Кръстев. Рила, Зекирица - 1975 г.

124. Разговор на Рила - Вергилий Кръстев и Борис Николов.
Зекирица - 1975 г.

125. Разговор на Рила - Вергилий Кръстев и Борис Николов.
Зекирица - 1975 г.

126. Вергилий Кръстев и Борис Николов се радват на гледката.
Рила, Зекирица - 1975 г.

127. Вергилий Кръстев и Борис Николов се радват на гледката.
Рила, Зекирица - 1975 г.

128. Мария Славова, Вергилий Кръстев, Борис Николов и Методи Константинов. Рила, Зекирица - 1975 г.

129. Димитър Грива, Мария Славова, Вергилий Кръстев, Борис Николов и Методи Константинов. Рила, Зекирица - 1975 г.

130. Димитър Грива, Мария Славова, Вергилий Кръстев, Борис Николов и Методи Константинов. Рила, Зекирица - 1975 г.

131. Димитър Грива, Вергилий Кръстев, Борис Николов и Методи Константинов. Рила, Зекирица - 1975 г.

132. Димитър Грива, Вергилий Кръстев, Борис Николов и Методи Константинов. Рила, Зекирица - 1975 г.

133. Димитър Грива, Вергилий Кръстев, Борис Николов и Методи Константинов. Рила, Зекирица - 1975 г.

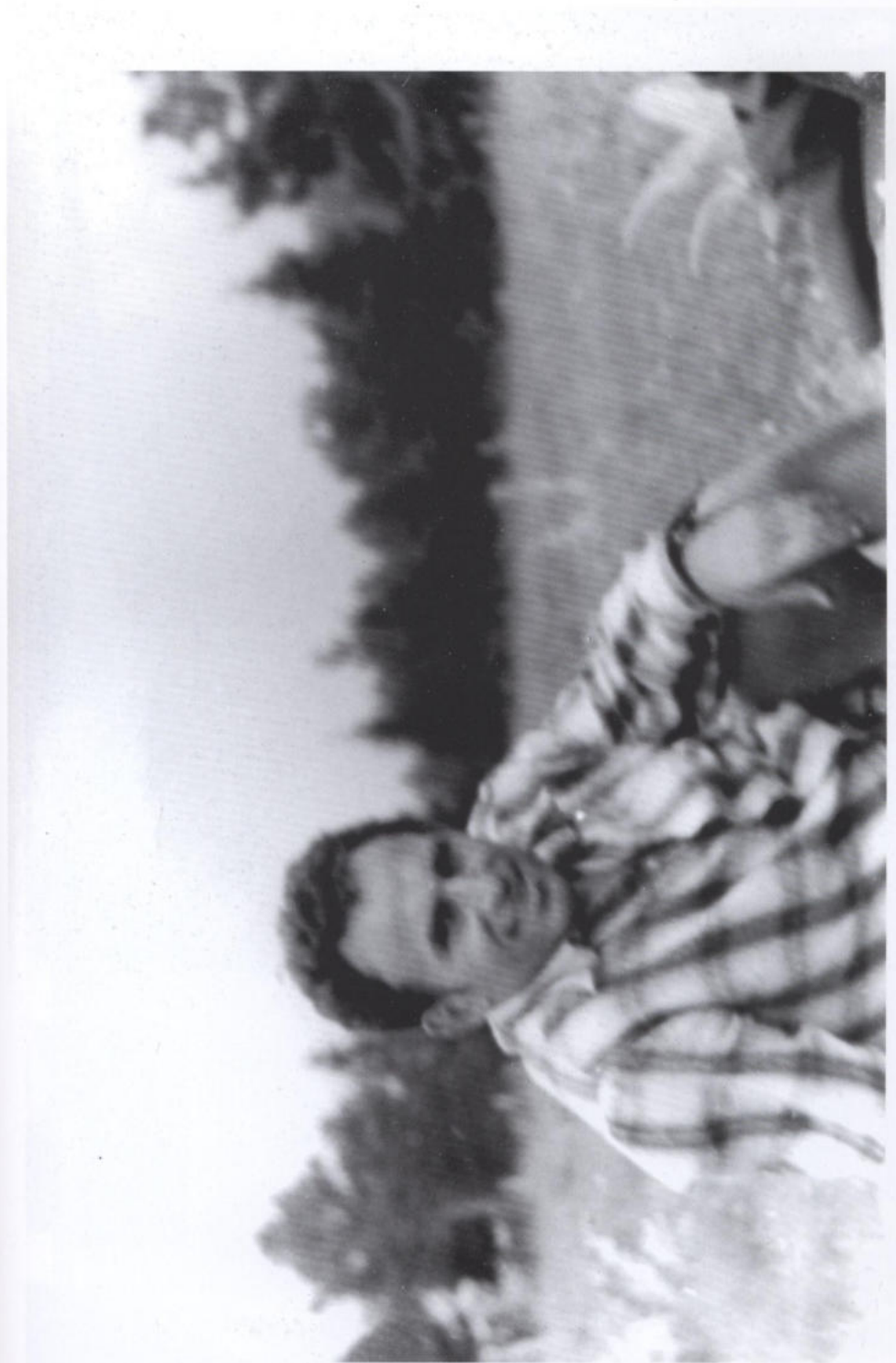
134. Димитър Грива, Вергилий Кръстев, Борис Николов и Методи Константинов. Зекирица 1975 г.

135. Методи Константинов и Вергилий Кръстев пред палатката му на Рила, Зекирица - 1975 г.

136. Вергилий Кръстев на Рила, Зекирица - 1975 г.

137. Вергилий Кръстев на Рила, Зекирица - 1975 г.

138. Вергилий Кръстев и Борис Николов на екскурзия. Витоша - 1980 г.

139. Вергилий Кръстев и Борис Николов на екскурзия. Витоша
- 1980 г.

140. Вергилий Кръстев и Борис Николов на екскурзия. Витоша - 1980 г.

141. На припек - Вергилий Кръстев и Борис Николов на екскурзия.
Витоша - 1980 г.

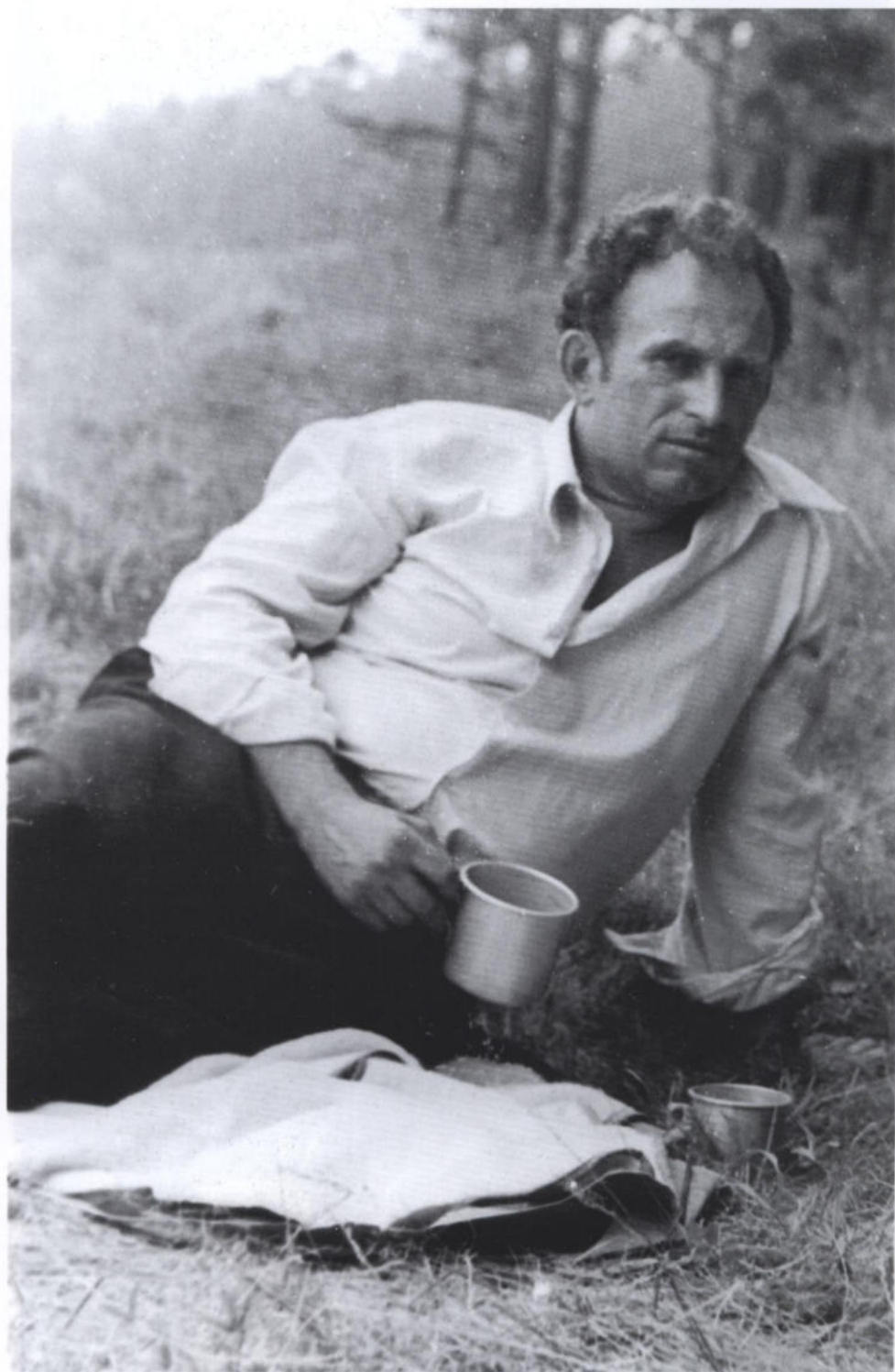
142. Вергилий Кръстев и Борис Николов на екскурзия. Витоша
- 1980 г.

143. Вергилий Кръстев и Борис Николов на екскурзия. Витоша
- 1980 г.

144. Вергилий Кръстев и Борис Николов на Витоша - 1980 г.

145. Вергилий Кръстев на Витоша - 1980 г.

146. Борис Николов на Витоша - 1980 г.

147. Учителят Дънов и Любомир Лулчев

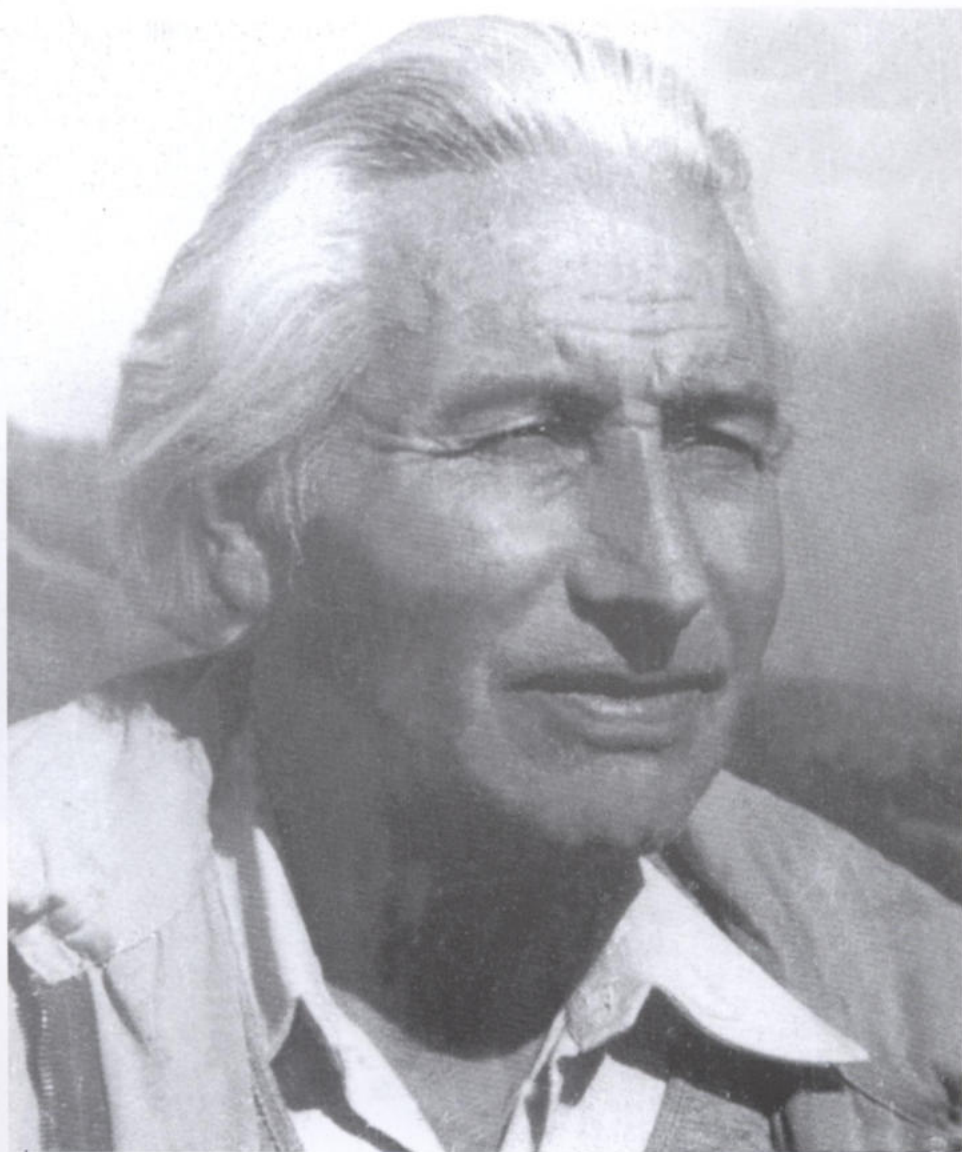
148. Учителят Дънов и Любомир Лулчев отляво

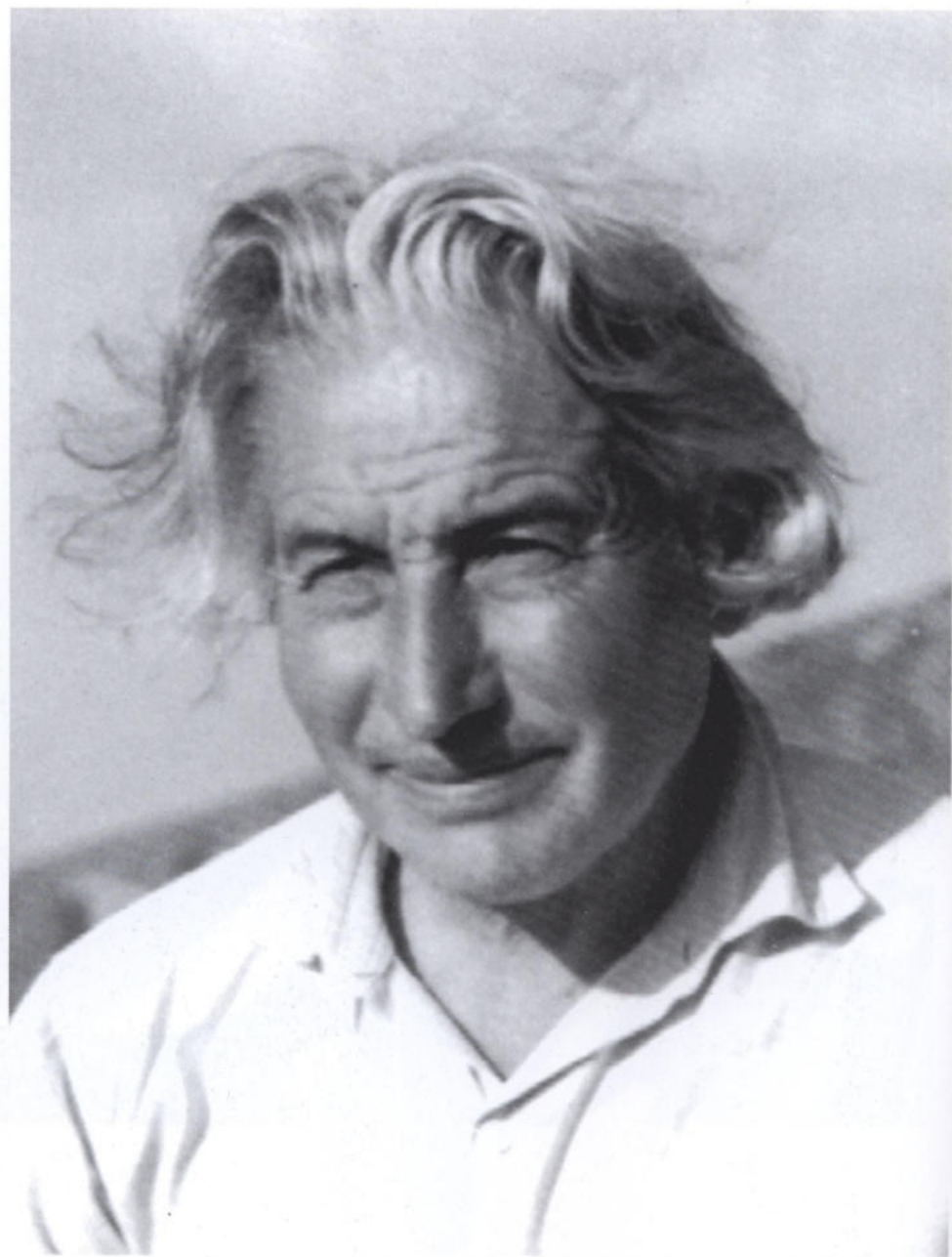
149. Петър Филипов като млад

150. Петър Филипов

151. Петър Филипов

152. Петър Филипов

153. Петър Филипов и Вергилий Кръстев

154. Вергилий Кръстев

155. Петър Филипов, Вергилий Кръстев, Марийка Марашлиева, Светозар Няголов и др.

156. Петър Филипов, Вергилий Кръстев, Марийка Марашлиева, Светозар Няголов и др.

157. Петър Филипов, чете беседа от Учителя Дънов на Рила

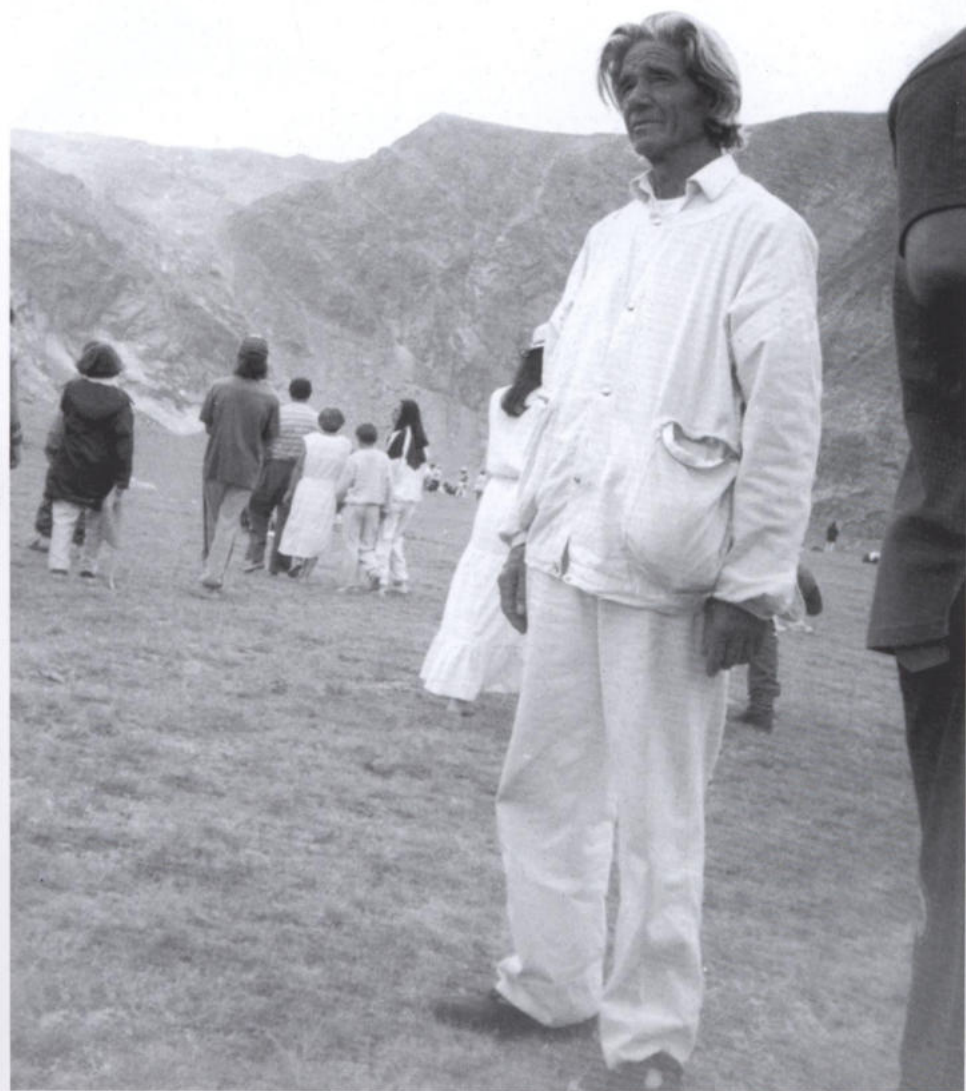
158. Петър Филипов, а до него Светозар Няголов и др.

159. Светозар Няголов

160. Светозар Няголов на Рила

161. Светозар Няголов на Рила, след Паневритмия

162. Светозар Няголов на Рила, езерата

163. Светозар Няголов на Рила

164. Величка Няголова, Християн Пен,
Еленка и Светозар Няголови на Рила, 1999 г.

167. Величка Няголова и Христомир Пен

165. Костадин, Величка, Светозар и Любомир Няголови

166. Величка Няголова и Християн Пен

167. Величка Няголова и Християн Пен

168. Павел Василев

XVII.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ЗА

ПАВЕЛ ВАСИЛЕВ

ВЪЗПОМЕНАНИЕ

ПАВЕЛ ВАСИЛЕВ СИ ЗАМИНА ОТ ЗЕМЯТА

1. Беше около средата на месец декември 2014 г., когато през ден няколко пъти ми се обаждат Павел Василев и искаше да ме посети, и да разговаряме. Беше ми подготвил да ми предаде една Библия, останала от дядо му Йордан Икономов, както и негов портрет.

Аз все отлагах срещата, защото тогава работих „Изгревът“, **том XXXI** и не исках да излизам от материала. И така се разминах с него.

Сега съжалявам много! Разминахме се.

2. На **27 декември**, който е Денят на Учителя Дънов, получих позвъняване по телефона и се обаждат неговия син **Драгомир**, и ми съобщи, че Павел Василев е починал, и че на 30 декември 2014 г. ще има богослужение в салона на църквата на д-р Лонг, която е на ул. „Раковски“.

Приех тази новина не като изненада, но бях зашеметен, понеже бях свързан с него по издаването на „Изгревът“, **том XXIV**, който беше за евангелистите-методисти, и в който той участва.

3. Аз му изпращах редовно по пощата писма за съобщение на концерт-рециталите, които организирах по програмата „Изгревът“. Той винаги се обаждаше, че е получил поканата и по това се ориентирах, че в София започват да се разнасят писмата.

Аз изпращах **100** писма за провинцията и **100** писма за София. Обикновено чаках около 2 дена, да ми се обади някой, че ги е получил.

4. Как е работено с Павел Василев по „Изгревът“, **том XXIV** е описано много добре в моите бележки, които можете да прочетете на с. 478, както и на други места. Виж с. 478–482.

5. Идваше ми често на гости и разговаряхме. Аз му казвах, че е **първият човек**, който си е свършил работата си, за която е изпратен на Земята. Други хора като него не съм срещал.

Беше изряден при поднасяне на материалите и снимките. Обикновено ми казваше: „Аз знаех, че имам мисия, но каква беше тази мисия, не я знаех. Открих я чрез теб.“

Казвах му да се радва, че е осъществен „Изгревът“, **том XXIV**, който излезна през 2009 г. от печат, на 15 януари. Аз ходех почти всеки ден до печатницата, защото все се явяваше нещо като противодействие. Накрая успяхме.

6. Този том бе историята на евангелистите-методисти, които бяха издали Библията на български език през 1870 г. Виж снимка № 10. Как е станало това, всичко е описано подробно в нея.

Наблюдавах онзи работник, който взимаше колите и ги слагаше на машината, за да я подвърже с корицата. Очите ми се отварят и аз виждам един стъклен и червен похлупак върху него, който го охранява от външни посегателства.

Беше невероятно да се гледа и да се издържи! Целият треперех от тази гледка!

7. На Павел Василев предадох **200** броя от „Изгревът“, **том XXIV**, да го раздава безплатно на своите приятели евангелисти.

След няколко години той ми върна около 100 броя. Няколко други желаещи. Не можеше да си отговори!

8. Аз направих 5 концерт-рецитала за евангелистите-методисти със случки, събития на мнозина личности през годините на тяхното пребиваване при българите.

За тях можете да прочетете в „Изгревът“, том XXVI, с. 963–998, които бяха проведени през 2010 г.

9. Извадих всички тези концерт-рецитали на компактдискове и му направих 20 комплекта, за да раздаде на 20 приятели евангелисти – напълно безплатно.

Те са качени на интернет страница: <http://www.izgrevat.com> и всеки може да ги чуе.

А списъка на тези концерти е в „Изгревът“, том XXVI, с. 963.

10. **За да се роди някой в България, е много трудно!**

Първият евангелист-методист в България е **Гаврил Илиев**. Виж снимка № 11. Неговата дъщеря **Манола**, виж снимка № 15, се омъжва за **Йордан Икономов**, виж снимка № 15. Ражда се **Милка**, виж снимка № 18а, и се омъжва за **Драгомир Василев**, виж снимки № 18 и 19. Ражда се **Павел Василев**, с когото направихме „Изгревът“, том XXIV.

11. За **Драгомир Василев** – баща, виж очерка за него на с. 322–337.

За **Павел Василев**, с. 338–346.

Снимките на Драгомир са в „Изгревът“, том XXIV, снимки № 30–31. Снимките на Павел Василев са в „Изгревът“, том XXIV, снимки № 33–35.

12. „Защо евангелистите-методисти отхвърлиха „Изгревът“, том XXIV?“, виж в „Изгревът“, том XXVI на с. 955–958.

13. „Какво преживях с участието ми в том XXVI на „Изгревът“ – от Павел Василев“, виж на с. 959–961 в „Изгревът“, том XXVI.

Не можеше да си обясни защо не приемат „Изгревът“, том XXVI.

Обяснявах му, че те са му врагове.

14. Всичко, което трябваше да се напише, е написано. Доказателства? Запознайте се с програмите на 5 концерт-рецитала през 2010 г., публикувани в „Изгревът“, том XXVI на с. 962–998.

Сега ще разберете защо съм ги публикувал. Именно за това, което сега описвам. Всичко е свързано едно с друго.

15. На **30 декември 2014 г.**, в 11 часа в салона на църквата Д-р Лонг бе правено тържество по случай заминаването му. Сцената бе отрупана с цветя и венци. Имаше нравствено слово от пастира и слушахме евангелски песни, любими на Павел Василев.

Аз за пръв път виждах такова организирано тържество! Залата беше запълнена с възрастни хора, защото Павел Василев си замина на 81 години.

И всеки посетител желаше и на него да му се направи такова изпращане, когато му дойде неговия ред.

16. Последните два дни той непрекъснато ме посещаваше с духовното си тяло. Дори не можех да спя нощно време. Търсеше светлината от „Изгревът“, том XXIV и дохождаше при мен.

Тези срещи се възприемат с други сетива, ако ги имаш в себе си.

17. На тържеството се приближих до сина му Драгомир, който приличаше на него и беше от неговата родова верига, и му казах: „Павел Василев си свърши работата.“ И само толкоз. А това е всичко, което може да се каже. А той приживе не можеше да повярва, че си е свършил работата.

Казвах му: „Радвай се заради мен, че аз не мога да се радвам. Аз съм разрушен!”

18. Спомням си, че когато ме посещаваше, аз винаги започвах с това: „Радвам се, че успя да реализираш това, за което беше дошъл на Земята и беше последния от рода си.” Той се усмихваше и казваше: „Да знаеш, това е точно така. Но това стана с твоя помощ.” Да, с моя помощ, но нали стана.

19. Радвай се, че се закачи за „Изгревът”! Ти си в него, и чрез него ще живееш вечно за следващите поколения българи.

Амин!

30.12.2014 г., 22 часа

Скръбна вест

На 27 декември 2014

почина нашият скъп брат в Господа

Павел Драгомиров Василев

на 81 години

Господ е Пастир мой; няма да остана в нужда.

На зелени пасбища ме успокоява; при тихи води ме завежда.

Освежава душата ми; води ме през прави пътеки заради името Си.

Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя, няма да се уплаша от зло;

защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга - те ме утешават.

*Пригответе ми трапеза в присъст вието на неприятелите ми, помазал
си с миро главата ми; чашата ми прелива.*

*Наистина благост и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми; и
аз ще живея завинаги в дома Господен.*

Псалм 23

Разделяме се с нашия скъп брат и приятел Павел Василев, един от стожерите на Методистката църква в София и в България. Като верен член и всеотдаен служител на Църквата, и преди всичко като предан християнин, той беше готов да защитава интересите на Църквата и на Христовото дело, заплащайки всяка цена. Павел Василев влягаше в служението си, без да жали сили, всичките способности, с които Бог го беше надарил. Правеше го с голяма енергия и последователност, и преди всичко със силна любов.

За нас, християните, смъртта не е край, а е начало. Тя отбелязва края на земния ни живот, но и бележи началото на живота ни при Бога – живот без болка и страдание, продължаваш през цялата вечност. В светлината на Христовото възкресение, ние искаме да изразим увереността си, че нашият брат Павел Василев е при Бога, част от вечния живот в Божието присъствие. Нашата раздяла е временна и ние сме уверени, че ще бъдем едно в Христос, във вечността, където ще прославяме заедно нашия Спасител.

От името на Евангелска методистка
църква „Д-р Лонг“ – София

Погребалното богослужение ще се състои на 30 декември 2014 година от 11.00 часа в сградата на Евангелска методистка църква „Д-р Лонг“ – град София, ул. „Г. С. Раковски“ №86

КОЙ ОСИГУРИ СНИМКИТЕ НА „ИЗГРЕВЪТ“, ТОМ 31?

1. Есента на 2014 г. беше подготвен „Изгревът“, том 31.

Аз бях на вилата в гр. Своге, написвах поредните глави и ги изпращах на Полина Петкова от гр. Видин. Тя ги въвеждаше, изпращаше ми разпечатките, заедно със CD към съответната глава. Не можех да повярвам, че това е написано чрез мен!

2. Материалът бе невероятно драматичен и Полина първа приемаше ударите от онова, което описвах.

Днес се чудя, как съм го написал! Друг бе Този, Който навлезе в мен и го написа.

Това бе **Онзи**, Който ръководеше още от самото начало „Изгревът“. Чак сега разбирам какво означава да те ръководи **Онзи от Висините**.

3. Този том на „Изгревът“, трябваше да се отпечати докато съм жив, за да се докаже, че аз съм го издал.

Този том никой не може да го издаде!

Няма да му позволят да го издава и от „горе“ и от „долу“. И няма такъв човек, който да може да издържи! А защо ли? Накрая аз съм обяснил защо, и то с думите на Учителя Дънов. Точно и ясно. И вярно. И то чрез цитати от „Пътят на ученика“.

4. Всичко, което е описано от мен е повече от вярно.

Описал съм само 1/100 от това, което съм видял, чул и преживял. Другото остава непознато за вас. Ако го опиша, ще бъда разрушен!

Няма **Онези**, да позволят да го опиша. Зная го!

5. Аз трябва да докажа, че тези хора са съществували. Аз съм го доказал с издаването на „Изгревът“, том I (първо издание, 1993 г. и второ издание през 2011 г.). Приложил съм снимки за доказателство.

Публикувах през 1995 г. „Изгревът“, II и III том. Там са доказателствата, но трябва да се прочете.

6. В „Изгревът“, том 15, където има глава за Николай Дойнов, брат на Борис Николов, съм публикувал също техния материал, плюс съответни снимки.

Публикувах и за Цанка Екимова, сестра на двамата братя – Борис и Николай. Така, че ги има и тримата братя: Борис, Стефан и Николай, и сестра им Цанка.

Каква хубава снимка съм приложил в „Изгревът“, том 15! Има ги. Не са се изгубили в пространството.

7. Аз трябва да защита „Изгревът“, том 31, че аз съм го писал, че е мой труд, и че не съм го измислил. И аз го доказвам, като отпечатвам много-много снимки.

Разбира се, че съм избрал и такива, с които да докажа, че мен ме има.

Е, щом ме има, значи тогава съм бил на подходящото място и време. Мен изпратиха и мен приеха.

8. Аз си спомних, че съм правил необходимите снимки, и че са сложени в кутий и са прибрани преди много-много години. Снимките са правени от 1970 до 1976 г. и от 1980 до 1983 г.

Аз съм снимал, аз съм си промивал негативите, както и снимките.

По това време се криех, че се занимавам с тази работа, защото щяха да ме наклеветят, да ми се направи обиск от Милицията и да се унищожи всичко.

Всеки месец в София се правеше обиск срещу последователи на Учителя Дънов. Водеха борба срещу „дъновистите“ и унищожаваха всичко.

9. От 1970 г. аз си събирах пари и си купих фотоапарат „Зенит“ на СССР. Намерих ръководство и започнах да се обучавам. Един фотоапарат струваше за мен една заплата.

Имаше и немски фотоапарати „Ехакта“, но тя струваше 500 лв., т.е. 5 лекарски заплати. А хартия, фотоматериали и други неща, ги купувах. Внасях ги от ГДР (Източна Германия).

10. Употребих много усилия да ги извадя на снимки (9x14 см). После ги слагах в кутийки, надписвах ги, опаковах ги с вестникарска хартия, завързвах ги с канап и ги слагах в кашони, като надписвах, какво има в тях.

А това беше някъде към 1980 г. А днес е 2015 г. – Значи изминаха 35 години! Но всичко съм запаметил.

11. През есента на 2014 г., всички кутии със снимките ги сложих в един чувал и ги донесох в София. Имах много планове.

Ето сега, месец март 2015 г., ми трябваше да намеря подходящи снимки за Мария Тодорова и Борис Николов. Знаех, че съм изваждал снимки, но това беше преди 35 години. Отворих чувала и започвах да преглеждам кутиите със снимките. Да не смятате, че това е много лесно? Ужасяващо трудно!

12. Всяка кутия е завързана с канап, после е обвита с вестник от онова време. Разгръщам вестника, преглеждам датата му. Пише 1972 г., на друг пише 1975 г., а на трети 1980 г.

Това беше доказателство кога това е опаковано, т.е. преди цели 35 години.

13. Да не смятате, че аз съм ги опаковал, и че ще ми трябват за „Изгревът“? Няма такова нещо. Аз съм изпълнявал онова, което ми нареждаше моя ръководител. Правя снимки, промивам ги и ги слагам в кутии, които опаковам с вестници и завързвам с канап. И ги полагам в кашони, които завързвам добре. Знам, че ще ми потрябват някога. Но кога – не зная.

14. И ето сега беше 10 март 2015 г., реших да търся тези снимки. Бях забравил, че те съществуват. Отварям чувала, изваждам няколко опаковани кутии и чета, какво пише на тях.

Не мога да повярвам! Попадам на това, което търся. Разопаковам ги, отварям кутиите и целия треперя! Та това е преди 35 години! Как е възможно?!

15. Гледам и не мога да повярвам, че това е направено чрез моите ръце! Всичко, което ми трябва е в ръцете ми. Това съм го осъществил аз, а не някой друг!

После се сещам, че не съм аз, а е **Онзи**, Който ръководи „Изгревът“. Значи Той ръководи десетки години този процес, защото знае какво време ще дойде и за какво ще потрябват. И то след 35 години! Да полудееш от това човешко откритие!

16. Ето, два дни аз ги преглеждам, изваждам ги от кутийте, подреждам ги. И после ми дадоха концепцията какво да направя с тях. Намерих папки, подвързах ги и както бях подредил снимките, ги сложих в тези папки в „джобове“, така, че всяка снимка да се види поотделно. До тук добре. А после?

17. Но къде са негативите на тези снимки? Спомних си, че са опаковани в кутийки, и че са прибрани някъде. Ами къде са? Аза публикация ми трябва негативите. А снимките ми трябваша да се ориентирам, защото по негативите не мога да разбера за какво се отнася съответната поза. Това е преди 35 години!

Хайде, елате да ги разпознаете. Никой не знае кои са тези хора!

18. И така, опитвам да си спомня къде могат да бъдат тези негативи. Зная, че са при мен и, че са сложени някъде, и то добре опаковани. Хайде, сецай се! Но не става.

Успокоявам се, че все пак имам снимките и от тях ще преснемам, макар, че няма да бъдат качествени. Все пак е нещо, отколкото – нищо.

19. Върховно напрежение няколко дни! Изобщо не ги търся, защото зная, че няма да мога да открия нищо. Ето, че през нощта на 12 март точно в 1 часа през нощта, чувам някой да ми говори, че негативите са в кашон, сложени на лично място. Може да е лично място, но аз нищо не виждам и не мога да го прочета. Изведнъж ме спряха пред един кашон! Някой ми отвори очите и аз прочетох какво пише върху него. Точно това ми трябваше.

20. Хубаво и точно е написано какво има в него. Но моите очи бяха затворени за този надпис и аз нищо не виждах. А сега през нощта ми отвориха очите. Извадих кашона, отворих го. Гледам кутий с негативи, сложени в отделна торбичка. Изваждам една. И ето, чета в една торбичка, че вътре са негативите на Мария Тодорова и Борис Николов. Хайде де!

21. Не мога да повярвам! Не мога да се радвам! Такова напрежение!

И накрая **Онзи**, Който ръководи „Изгревът“ го разреши проблема.

Предадоха ми снимките и негативите, които бях изработил преди 35 години. Искам да се зарадвам, но не мога! Целият съм разрушен и разбит!

Ще чакам да се възстановя.

22. Изведнъж се вторачвам във вестниците, с които съм опаковал кутийте със снимките. Гледам годините и датите по техните заглавия. Бяха от 1972 г., другите от 1975 г. А това са годините, когато са правени снимките. После ми попаднаха вестници от 1980 г. – тогава съм изваждал снимките. А те са стотици на брой.

23. Защо разказвам това? Негативите сам съм ги промивал. После ги повивах със специална хартия да изолирам позите от филмите, и ги слагах в кутийки по 3 броя. Опаковах ги и съм надписал на кутията какво има в нея.

Аз зная, че това не ще ви интересува. Но това утвърждава в мен кой е **Онзи**, Който ръководи и придвижва събития, които трябва да се реализират след 35 години. Ето това е чудото!

24. Подготвих 10 папки, започнах да преглеждам снимките, за да се ориентирам чрез тях в позите на негативите. Разрязвам ги на 6 пози и ги слагам в пликосе, за да се преснемат чрез скенера.

Това ще го осъществи Вихър Пенков.

25. За този том – „Изгревът“, том 31, ще приложа всички снимки, които съм запланувал.

Мен трябва също да ме има в тях. Аз трябва да се покажа и докажа, че съм бил в онова време. Бил съм!

26. Останалите пози от негативите ще ги използвам за още **два тома**, които съм подготвил за Борис Николов през 2014 г.

Те са набрани от Полина Тодорова от Видин. Но не казвам за какво са. Това е мой труд през 1972–1975 г. И сега, 2014 г. съм го придвижил за печат. А кога ще се отпечати? Това има думата **Онзи**, Който ръководи „Изгревът“. Амин!

От Вергилий

13.03.2015 г., петък, 10 часа

ПЕЧАТНИ ГРЕШКИ
в „Изгревът”, том 30

1. Повторение на текст

Текстът на с. 933, ред 1-31 е повторен на с. 935, ред 40-51 до ред 1-21 на с. 936.

2. Пропуснат текст в издателското каре

Компютърен набор:

Полина Петкова Тодорова от гр. Видин - с. 525-610, 912-941.

СЪДЪРЖАНИЕ

Изгревът, том 31

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО

Сборник от деянията човечески на Изгрева,
след Школата на Учителя Дънов 1922–1944 година

I. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА СЪВМЕСТНАТА ИМ РАБОТА С МАРИЯ ТОДОРОВА. Спомени 1972–1976 г.

Магнетофонен запис, 14 май – 29 юни 2006 г. 3

Защо и как е написан и публикуван този материал.....	4
1. Торбата, която трябваше да се напълни	5
1.1. Изповедникът.....	5
1.2. Приемникът.....	7
1.3. Заключение на външните условия.....	8
1.4. Защо се разруши Изгревът?.....	9
1.5. Ролята на изповедникът е да ги изчисти отвътре.....	10
Какво означава 14 май като дата.....	11
2. Пробуждане и новораждане.....	11
2.1. Странни съвпадения.....	11
2.2. Среца с евангелистите и с Евангелието.....	13
2.3. Срещата със Словото на Учителя Дънов.....	14
2.4. Обрушената круша.....	14
2.5. Томчето на Учителя Дънов проговарва.....	15
2.6. Живите павета на царския път	16
2.7. Пророчеството за Своге от детинството ми.....	17
2.8. На квартира в кабинета на шефа.....	17
2.9. Преживяване в невидимия свят.....	18
2.10. Разпъването на кръста на Учителя Дънов.....	18
2.11. Скипърът на главния жрец на храма на Аполон.....	19
2.12. Живото посвещение и акт на Божествения Дух.....	20
2.13. Как се отстоява Словото на Учителя Дънов.....	20
2.14. Как се написа „Космогонията“ от „Изгревът“, том I.....	21
3. Първа среща. Първата среща с Мария Тодорова.....	22
3.1. Изборът на ръководство.....	22
3.2. Пророческата сила.....	23
3.3. Програмата на „Изгревът“ се задейства.....	23
3.4. Кой разреши да се играе отново Паневритмия след забраната от 1957 г.	24
3.5. Записът на Паневритмията на 5 март 1971 г.	25
3.6. Гладът в името на една идея.....	26
3.7. Протоколът за Паневритмията от 27 май 1990 г.	26
3.8. Назначиха жена да ги ръководи.....	26
3.9. Първата ми среща с Мария Тодорова	28
3.10. Върволицата от хора, които ми пречеа.....	29
3.11. Как се записваха спомените на Мария Тодорова.....	30
3.12. Гоненията идваха отвсякъде и от всекиго.....	31
3.13. Крадците на сила и енергия.....	32
3.14. Изпратен на заточение и интерниран от властите.....	33

3.15.	Заклучената врата се отваря	34
3.16.	Унищожението бе умишлено	35
4.	Първи опити за съвместна работа	36
4.1.	Пречките и опустошенията	36
4.2.	Обстановката в която съм попаднал	37
4.3.	Малката стаичка на Пепеляшка от приказката	38
4.4.	Условия за работа в бъдеще и светлите дни	38
4.5.	Времето на Школата бе в тяхното съзнание	39
4.6.	Защо нямам тези светли дни?	40
5.	Грижи за дом и за зимнина	40
5.1.	Човек на семейството	40
5.2.	Трите чудеса с Борис	41
5.3.	Нарушеното кръвоснабдяване в мозъка	42
5.4.	Сънят на Мария за италианците	42
5.5.	Защо я имаше пейката на двора	43
5.6.	Знамението от Невидимия свят	43
5.7.	Има нещо, което се случва	44
5.8.	Летуването на Рила	44
5.9.	Подготовката за зимнината	45
5.10.	Всеки обед по 5–6 човека на масата	45
5.11.	Невидимата мрежа в малката стая	46
6.	Половин заплата за издръжка на две кучета и един котарак	47
6.1.	Силата Божия не влиза в разрушени тела	47
6.2.	Половин лекарска заплата за издръжка на Борис и Мария	47
6.3.	Майстор Борис	48
6.4.	Как се изгонваше Майстор Борис?	49
6.5.	Големите песове се хранеха с моята половин лекарска заплата цели 3 години!	49
7.	Храни куче да те лае. храни куче да те разкъса	52
7.1.	Живият Пророк	52
7.2.	Кражбата на време и сили, средства и младост	52
7.3.	Многото врагове на Борис	53
7.4.	Кражбата на идеите ми	54
7.5.	Разговори за боб и леща	54
7.6.	Черупките, изхвърлени на брега на морето и снимките	55
7.7.	Дебелият кол за злите кучета	56
7.8.	Двата песа разкъсват крака на комшията му	57
7.9.	Храни куче да те лае. храни куче да те разкъса	58
8.	Цената на трите обещания	58
8.1.	Как се разказваха опитностите на Мария Тодорова....	58
8.2.	Опитностите на Мария Тодорова не се повтарят	59
8.3.	Опитностите не се повтарят, а те се допълват	60
8.4.	Тетрадките на Мария Тодорова изчезват	60
8.5.	Провалът през 1975 година на местността „Секирица“ на Рила	61
8.6.	Трите изисквания към Мария Тодорова	62
8.7.	Кой бе спасителят на Мария Тодорова?	62
8.8.	Чувалът с архива на Мария Тодорова изчезва.....	63
8.9.	Медальонът на Мария Тодорова	64
8.10.	Защо пристигнаха двете тетрадки	65

8.11. Песнарката на Мария Тодорова изчезва	65
8.12. Несвършената работа на Мария Тодорова	66
8.13. Предателството към „Изгревът“, том V и възмездие	66
8.14. Хулата срещу Светият Дух не се прощава	67
8.15. Аз не я предадох	68
9. Как бе открадната оранжевата тетрадка	68
9.1. Най-подходящото време	68
9.2. Няма нито тефтерчета, нито записки, няма нищо!	69
9.3. Собствените води	69
9.4. Голямото разиграване	70
9.5. Възгордяване и смирение	70
9.6. Имам нещо в торбата	71
9.7. Книгата „Учителят“ от 1947 година	71
9.8. Вътрешната Школа бе затворена за тях	72
9.9. Отклонението и лъжата	72
9.10. Стенограмите на Савка Керемидчиева	73
9.11. Оранжевата тетрадка	74
9.12. Последното желание на Мария	75
9.13. 30 години след заминаването ѝ	76
10. Как бяха записвани опитностите на Мария Тодорова	77
10.1. Мъчение, мъчение и пак мъчение	77
10.2. Другият свят на миналото	78
10.3. Пътници в пътя на отклонението	78
10.4. Никаква мира. а трябва секира	79
10.5. Мария Тодорова бе вързана отвътре и отвън	79
10.6. Как Мария Тодорова разказваше	80
10.7. Булото на забравата	81
10.8. Те бяха блокирани – психически, умствено и физически	81
10.9. Този народ роди онези, които унищожаваха всичко останало от Учителя Дънов	82
10.10. Онези, които стигнаха до края на отклонението	83
11. Онези, които трябваше да дойдат през 1975 година	83
11.1. Разочарованието на младите беше изцяло и поголовно	83
11.2. Само снимките доказваха, че е имало Учител и Школа	84
11.3. Годината 1975 какво роди?	85
11.4. Изгревът е мястото на Черната ложа и на Бялата ложа	85
11.5. Първото пророчество на Учителя Дънов през 1975 година	86
11.6. Второто пророчество през 1975 година	87
11.7. България се строи с жилища	87
11.8. Споразуменията в Ялта и заблужденията	88
11.9. Летуване на Рила 1971–1972 и 1974–1975 година	88
11.10. Регистрацията на Рила	89
11.11. Лагер в местността „Секирица“	90
11.12. Палатката на Елена Андреева	91
11.13. Погромът след лагера на „Секирица“	91

11.14. Мария заболява	92
11.15. Завързаните за Веригата	92
12. Котаракът Мачо	93
12.1. Разиграването от един котарак	93
12.2. Сега сме зима. През зимата не се оре и сее	94
12.3. Символичният отговор за пълния провал	95
12.4. Наливане от пусто в празно	95
12.5. Котаракът Мачо реве като магаре	96
12.6. Прекъсване на невидимата нишка на разговора от котарака Мачо	97
12.7. Кой беше този дух в котарака, който ми пречеше ...	98
12.8. Писаната мацана на капандурата	98
12.9. Пребитият котарак	99
12.10. Котаракът Мачо изчезва	99
12.11. Котаракът Мачо и врагът	100
13. Сладкишите и капана за мишката	101
13.1. Къщата помощница Станка	101
13.2. Момичето, което бива пребивано от бой	102
13.3. В търсене на домашна прислужница	102
13.4. От домашна прислужница става слугиня и робиня	103
13.5. Дворът на Мария Тодорова	103
13.6. Робиня в дома и робски труд	104
13.7. Как Мария приготвя ястията	104
13.8. Братските празници. късметчета за Нова година....	106
13.9. Денят на Учителя – 27 декември. Сладкишите ме чакаха	106
13.10. Капанът за мишките	107
14. Болният Борис и истинския Борис	108
14.1. Как се даде кода за стенограмата на Савка Керемидчиева	108
14.2. Мозайкаджийска бригада	109
14.3. Творчеството на Борис Николов – „Мисли на ученика“, „Пътят на ученика“, „Окованият ангел“	110
14.4. Стенограмите на Савка	111
14.5. Борис се разболява	111
14.6. Уточнения за изхода на болестта	112
14.7. Лечението на Борис	112
14.8. Банките с разтвор – хранилка за Борис	113
14.9. Борис буйства и бълнува	114
14.10. Печеме се в подница под връшника	115
14.11. Силата на песните НА Учителя Дънов	115
14.12. Два пъти ръководител и промена от 180°	116
14.13. Разрушение и ликвидация	115
14.14. Вързаният майстор Борис	117
14.15. Застрашен от жените през 1948 г.	117
14.16. Защо бе гонена и хулена Мария	117
15. Жизненият кредит за Борис Николов и голямата лъжа	118
15.1. Доброжелателният дух	118
15.2. Страхът отвътре и страхът отвън	118
15.3. Болнично лечение или домашно лечение	119
15.4. Предателствата вървяха едно след друго	119
15.5. Кой ликвидира Братството.....	120

15.6.	Как съм лекувал Борис Николов	120
15.7.	Двете съновидения	121
15.8.	Моят жизнен кредит бе откраднат и бях измамен	121
15.9.	Какво видяха двамата му братя и сестра Цанка	122
15.10.	Изкачване на Салоните – Рила, 1973 г.	123
15.11.	Кражбата на чувалите и предателствата	123
16.	На лагер на Салоните с Мария и с Борис	124
16.1.	Годишната си отпуска в хижата на 7-те Рилски езера	124
16.2.	Кои бяха ръководителите на Братския лагер на Рила.....	125
16.3.	Конфликтите	126
16.4.	На път за Салоните, изгонен и изхвърлен от лагера	126
16.5.	Моето ново място за палатката ми на Салоните	127
16.6.	На лагеруване на Рила, 1973 г.	127
16.7.	Как закарахме багажа на Салоните през 1973 г.	128
16.8.	Посрещане на гостите на Салоните	129
16.9.	На поклонение в Мека и на Салоните	129
16.10.	Неизпълненията на задълженията към властта	130
16.11.	На среща с младото поколение	131
16.12.	Посрещане на гостите на салоните при Борис и Мария	131
16.13.	Легендата за полегналия великан на Рила	132
16.14.	Каменарът изчуква с длето надписи	132
16.15.	Вграждане на етерният ми двойник в скалите	133
16.16.	Отново излъган и избран с непечатаните беседи	133
16.17.	Жертвата ми бе за Школата на Учителя Дънов	134
16.18.	Кои са тези, които режат дървото	135
17.	Цената на саможертвата	136
17.1.	Срещата ми с Мария Тодорова. Историческата връзка	136
17.2.	Е-е-е, пак нещо сложи в торбата!	137
17.3.	И преди и сега Учителя Дънов се отхвърля	138
17.4.	Пророческото съновидение на Мария	138
17.5.	Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа	139
17.6.	Защо се изметваше Борис в решенията си	140
17.7.	Защо се изкарваше виновна във всичко Мария	140
17.8.	Анонимните писма	141
17.9.	Голямото чудо!	142
17.10.	Десятъкът на мозайкаджийската бригада	142
17.11.	Комунистите разрешават въпроса с пенсиите	143
17.12.	Гръцката халва	143
17.13.	Социална пенсия за Мария Тодорова.....	144
18.	Пророчества и ясновидци	145
18.1.	Нямаше ги образите от Словото на Учителя Дънов	145
18.2.	Условията на Учителя и условията на последователите му	145
18.3.	Търси се онзи, който да замести Учителя Дънов	146
18.4.	Майсторът Борис	146
18.5.	Кога може човек да се срещне с Учителя Дънов	147

18.6.	На гости в Айтос при Надка Куртева	148
18.7.	Пророчеството за царската корона от възрастната сестра	148
18.8.	Надка Тихолова	149
18.9.	Всички пророци и ясновидци на Изгрева се провалиха	150
19.	Изповедникът и свидетеля	150
19.1.	Предупреждението от небето	150
19.2.	Отнеха ми жизнения кредит и с него ме окрадоха ...	151
19.3.	Мария и Борис играят Паневритмия на „Харамията”	152
19.4.	Цветната градина в двора на Мария	153
19.5.	Коментарът на песните на Учителя	153
19.6.	Тщеславният род и ръководител на Братския съвет	154
19.7.	Общата трапеза на салоните и бурята	155
19.8.	Дъждът, който не спря	156
19.9.	Обърнатото братство с корема си нагоре	157
20.	Атаките на черните сили върху „Малкият дом”	158
20.1.	Мировата любов и Космичната обич	158
20.2.	Невероятните борби на Изгрева	158
20.3.	Обстрелът на „Малкият дом” със снаряди	159
20.4.	Атаките чрез острия ревматичен пристъп	159
20.5.	Мировият самозванец и лъжец	160
20.6.	Магическите операции срещу Мария Тодорова	160
20.7.	Записът на песните на Учителя от братя Янкови	161
20.8.	Записът на хор от Франция на плоча и артилерийски огън срещу „Малкият дом”	161
20.9.	Голямата атака	162
20.10.	Двата концерта в зала „България” на михайловистите от Франция	163
20.11.	Гаврата и подигравката	163
20.12.	Атентатът	163
21.	Всяка къща, трябва да има гръмоотвод. Гръмоотводът на покрива на „Малкият дом”	165
21.1.	Братският съвет и песента „Писмото”	165
21.2.	Как се издаде книгата „Учителят”	166
21.3.	Георги Томалевски и книгата „Учителят”	166
21.4.	Лиляна Табакова	168
21.5.	Лиляна Табакова – да, но Кръстьо Христов – не!	168
21.6.	Песнарката се отпечатва без корекция	169
21.7.	„Българска идилия”	169
21.8.	Реакцията срещу Песнарката	169
21.9.	Двата черни тефтера с нотните записи	170
21.10.	Най-голямата бяла и най-голямото зло	170
21.11.	Оригиналите се укриват	171
21.12.	Светлите и добри времена	171
21.13.	Апокрифното издание на песните на Учителя	171
21.14.	Живи ли са днес музикантите от Изгрева	172

22. Туристът с раницата и белите коне на руснаците	173
22.1. Защо се изгарят братските пари и десятък	173
22.2. Законите на държавата	173
22.3. Майстор Борис	174
22.4. Хидрата да се унищожи	174
22.5. Писма от затвора	175
22.6. Храна за затворника в София	176
22.7. Храна за затворника в Пазарджик през 15 дни	176
22.8. Бригадата на Петър Филипов	177
22.9. Никита Хрущов	177
22.10. Сънят на Мария Тодорова за белите коне	177
22.11. Бягството в планината	178
23. Истината и лъжата в лоното на планината	178
23.1. Борис и Мария на планина	178
23.2. Голямата върволица	179
23.3. Възразни отвътре и отвън	179
23.4. Записът на магнетофон	180
23.5. На почивка в местността „Секирица“	180
23.6. Отново на почивка в „Секирица“	180
23.7. Мария и Борис на „Секирица“	181
23.8. Посетителите на Борис Николов на „Секирица“	181
23.9. Адресните карти	182
23.10. Джипката с милицията	182
23.11. Да отсечеш бор на 100 години, висок 30 метра!	183
23.12. Трябва ни пиано на „Секирица“	183
23.13. Новите посетители на „Секирица“	184
23.14. Истината за Майстор Борис се укрива над 50 години	184
23.15. Идва камион с палатки за лагер при мен	185
23.16. Опаковане на палатките и багажа за София	186
23.17. Разтуряне на лагера и изгонване от милицията	186
23.18. Решението на небето	187
23.19. Дойде време да се заплаща за безобразията	187
23.20. Трите свещеника пеят на гроба на Мария	187
23.21. И сега си вървят отклонени!	188
24. Късметчетата от баницата	189
24.1. Подготовката за бърдни вечер от Мария	189
24.2. Късметчетата от баницата	189
25. Как записах изпълнението на песните на Учителя на пиано от Мария Тодорова	190
25.1. За какво служеха песните на Учителя при Мария	190
25.2. Подготовка за записи, разиграванията са безкрайни!	191
25.3. Остри ревматични пристъпи	192
25.4. Подута от всякъде, за да не се записва	192
25.5. Как гостите идваха и пречеа за записите	192
25.6. Пълен блокаж! – не може да си движи пръстите	193
25.7. Снопът от черна светлина	193
25.8. Разперените ръце над главата й	194
25.9. Отново е атакувана от ставния ревматизъм	194
25.10. Пентаграмата на Мария Тодорова	195

25.11.	Как ми откраднаха касетките със записите на Мария	195
25.12.	Идеята за новата песнарка	196
25.13.	Заклучените песни на Мария с 9 катинара	196
25.14.	Щайгата с портокали	197
25.15.	Предателството на Майстор Борис	198
25.16.	Колко струваше това предателство	198
26.	Изпитът на ученика и орелът от небесата	199
26.1.	Защо докараха палатките на моето място	199
26.2.	Какво стана с отсечения бор	199
26.3.	Безумието	200
26.4.	Един от двамата ще си замине от този свят	200
26.5.	Мария е вече болна	201
26.6.	Социална пенсия за Мария Тодорова	201
26.7.	Жертвата, но в името на какво	202
26.8.	Акцията на Бялото Братство през 1975 г.	202
26.9.	Къде са песните на Учителя	203
26.10.	С крилата на орела	204
27.	Трите неизпълнени желания	204
27.1.	Цената за един златен Пентаграм. Първата молба	204
27.2.	Златният Пентаграм в действие	205
27.3.	Втората молба – да получа медальона	206
27.4.	Третата молба – да ми се предадат всички нейни тетрадки, тефтерчета, бележки	207
27.5.	Трите желания, обещани от Мария, но неизпълнени от Борис	208
28.	Снахата Мария и зълвата Цанка Екимова	208
28.1.	Връзката между Мария и Борис	208
28.2.	Да се премахне връзката между Мария и Борис	209
28.3.	Защо всички отхвърлят Мария	209
28.4.	Да се изгони Мария от бараката на Изгрева	210
28.5.	Разгонената кучка и песът	210
28.6.	Двете чудовища се събират	211
28.7.	Тетрадката на Цанка с опитностите	212
28.8.	Сънят на Цанка се сбъдва	212
28.9.	Кой е истинския Борис	212
28.10.	Парите на Стефанка Петрова	213
28.11.	Цанка си учи урока чрез брат си Борис	213
28.12.	Имотът на Тената (Стефан Дойнов)	214
28.13.	Къщата на Цанка в Габрово	214
28.14.	Млади жени търсят Софийско жителство и апартаменти	215
28.15.	Малката Мария се явява при Борис	215
28.16.	Обсебването на малката Мария	216
28.17.	Изнасилването и превзетото тяло	216
28.18.	Архивът на Савка на Бивака	217
28.19.	Непечатаните беседи се изваждат на негатив	217
28.20.	Подготвяне на стария ръкопис	218
28.21.	Павлина Даскалова от Търново	218
28.22.	Променят Словото на Учителя Дънов	219
28.23.	Уволнение дисциплинарно	219
28.24.	Лъжата е винаги лъжа	220

28.25. Кой бе този, който отклоняваше Мария.....	220
28.26. Как се записаха на магнетофон песните на Учителя.....	221
28.27. Кой бяха враговете.....	221
28.28. С какво направих чадър над главата на Мария	222
28.29. Бавното изпълнение на песните.....	222
28.30. Няма ги музикантите	223
28.31. Защо музикантите не могат да слушат изпълнението на Мария Тодорова.....	223
28.32. Работата ми с Мария Златева.....	224
28.33. Програмата с песните	225
28.34. Етерният двойник създава музиканта.....	225
28.35. Кой свърши работата на всички музиканти	226
28.36. Как се изслушваха песните на Мария.....	226
28.37. Съновидения, сънища	227
Заклучителни слова	232

II. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА ПЕСНИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО И МУЗИКАНТИТЕ НА ИЗГРЕВА

Магнетофонен запис, 13 дек. 2006 г. – 18 февр. 2007 г.	234
1. Два черни тефтера.....	235
1.1. Как беше направен запис на Мария Тодорова. Противодействията.....	235
1.2. Атаките през деня и през нощта.....	240
1.3. Развързката през 1975 г. на „Секирище“.....	244
1.4. Провалът на Мария Тодорова	246
1.5. Съдбата на магнетофонния запис на Мария Тодорова.....	247
1.6. Защо черният тефтер изчезна	249
1.7. Кой открадна Песнарката на Мария Тодорова	252
1.8. Архивът от 4-те чувала изчезват.....	253
1.9. Как да съхраним, когато няма нищо.....	255
1.10. Всичко се укрива от мен.....	256
1.11. Работата ми с Мария Златева.....	257
2. Апокрифното издание на песните на Учителя, 1980 г.	258
2.1. Песните на духовните групи.....	258
2.2. Братските песни на военните капелмайстори.....	260
2.3. Песните на Учителя в черния тефтер.....	261
2.4. Как се създаде апокрифното издание на песните на Учителя.....	263
2.5. Нови опити за работа с апокрифното издание	265
2.6. Защо не може да открием двата тефтера.....	267
3. Песните на Всемирното Братство.....	269
3.1. Етапи на създаване на песните.....	269
3.2. Братските песни в издания от 1921–1922 г.	270
3.3. Ново издание на Братските песни.....	272
3.4. Възбрана на концерт от Братския съвет	273
3.5. Концепцията за ново издание на „Братски песни“.....	276
3.6. Кой са „Братски песни“	279

4. Пашитни и оратни коне.....	280
4.1. Пашитни и оратни коне.....	280
4.2. Защо изчезна Песнарката на Мария Тодорова.....	285
4.3. Как се записваха песните на Учителя.....	291
4.4. Как изчезнаха двата Черни тефтера с песните на Учителя.....	297
4.5. Кой издаде апокрифното издание на песните на Учителя.....	303
4.6. Музикантите на Изгрева.....	305
4.7. Кой е най-добрият певец на Изгрева.....	309
4.8. Счупената стълба.....	314
4.9. Песните на Учителя и Песнарките на Кирил Икономов.....	315
4.10. Коментарите за песните на Учителя в двете Песнарки.....	321
4.11. Мария Златева и двете Песнарки: на Кирил Икономов и Мария Тодорова.....	326
4.12. Кирил Икономов в „Изгревът“.....	328
4.13. Песните на Учителя като издание по Програмата „Изгревът“.....	329
4.14. Исторически паралели и пътят на предателите.....	335
4.14.1. История и факти.....	335
4.14.2. Духът на истината и Духът на плагиатството.....	338
4.14.3. Кражбите на чуждоземците към музиката и молитвите, дадени от Учителя Дънов.....	339
4.15. Концепцията за новата Песнарка на песните на Учителя.....	345
4.16. Етапите и пътя на музикантите.....	350
4.17. Първите концерти след 1990 г.....	352
4.18. Антрактите.....	354
4.19. Как трябва да се изучава музиката на Учителя Дънов? (Изгревът. Т. 9. София: Житен клас, 1999, с. 857–859. ISBN 954-90041-9).....	356
5. Песните на Учителя Дънов.....	359
5.1. Да се определиш по кой път да вървиш.....	359
5.2. Как бе дадена песента „Фир-Фюр-Фен“ на събора в гр. Търново 1922 г.....	362
5.3. Музиканти и материали за музиката в поредицата „Изгревът“.....	364
5.3.1. Галилей Величков (21.XI.1911–3.XII.1985)	
5.3.2. Мария Тодорова (21.II.1898–18.VII.1976)	
5.3.3. Мария Златева (20.III.1905–4.II.1996)	
5.3.4. Борис Николов (18.XII.1900–22.XII.1992)	
5.3.5. Николай Дойнов (18.XII.1904–1999)	
5.3.6. Нестор Илиев (1915–1986)	
5.3.7. Елена Андреева (3.VIII.1899–2.III.1990)	
5.3.8. Вергилий Кръстев (21.III.1938)	
5.3.9. Драга Михайлова (27.XI.1910–)	
5.3.10. Илия Узунов (18.XI.1905–)	
5.3.11. Наталия Чакова (9.X.1902–10.X.1987)	
5.3.12. Петър Камбуров (1.XII.1899–1969)	

- 5.3.13. Цанка Екимова (25.IX.1902–1984)
- 5.3.14. Крум Въжаров (3.IV.1908–2.III.1991)
- 5.3.15. Станка Иванова Тотева (2.XI.1920–)
- 5.3.16. Симеон Арnaudов (11.IV.1904–1991)
- 5.3.17. Райна Стефанова Георгиева (29.V.1909–)
- 5.3.18. Маргарита Рангелова Стратева – Гита
(16.VII.1910–)
- 5.3.19. Йорданка Димитрова Колева
(10.I.1910–26.III.1993)
- 5.3.20. Драган Петков (19.X.1910–21.VIII.1992)
- 5.3.21. Боян Златарев (14.XI.1908–22.V.1986)
- 5.3.22. Гради Минчев (22.VI.1912–12.VIII.1992)
- 5.3.23. Атанас Минчев (08.VIII.1914–29.V.1993)
- 5.3.24. Иван Антонов (19.VIII / 1.IX.1899–29.X.1964)
- 5.3.25. Стефка Няголова /по мъж
(1.XI.1903–19.II.1995) (Стойкова по баща)
- 5.3.26. Йотка Младенова (22.V.1919–30.X.1995)
- 5.3.27. Ангел Вълков (14.XI.1899–1985)
- 5.3.28. Анина Бертоли (28.I.1912–2.VII.1989)
- 5.3.29. Мариета Бертоли (28.VIII.1916–)
- 5.3.30. Стоянка Илиева (27.VII.1899–25.IX.1981)
- 5.3.31. Димитър Грива (30.XI.1914– 24.II.1994)
- 5.3.32. Катя (Екатерина) Грива
(16.IX.1902–9.VII.1974)
- 5.3.33. Мария Арсова (14.VI.1925–)
- 5.3.34. Димитрина Антонова (25.X.1898–30.X.1976)
- 5.3.35. Веска Величкова (16.XI.1914–)
- 5.3.36. Виола Йорданова (Бауман по мъж)
(29.03.1911–)
- 5.3.37. Величка Няголова (27.VI.1941)
- 5.3.38. Юрдан Симеонов (06.III.1895–04.VIII.1969)
- 5.3.39. Ружа Кисьова за майка си Ирина Кисьова
и дедо си Хенрих Споуста
- 5.3.40. Тодор Маринчевски (6 / 19.II.1915–)
- 5.3.41. Филип Стоицев (25.VII.1907–2001)
- 5.3.42. Жечо Панайотов (13.IX.1893–15.III.1984)
- 5.3.43. Николай Дойнов (18.XII.1904–3.X.1999)
- 5.3.44. Дора Карастоянова (7.III.1901–8.X.1991)
- 5.3.45. „Бистрица и бъдната Паневритмия“:
магнетофонен запис на Пеню Ганев
от Вергилий Кръстев.
- 5.3.46. „Паневритмията – хармония на Духът
чрез мелодия, текст и движение“
от Николай Дойнов
- 5.3.47. „Как да се запази чистотата на Паневритмията?“
от Величка Няголова
- 5.3.48. „България гори, запалена от българи
по плът, но чужденци и врагове по дух.
България се разрушава“
- 5.3.49. Още за архива на Анина Бертоли
при семейство Гобо
- 5.3.50. Пеню Ганев (4.X.1897–16.V.1992)

5.3.51.	Песните на Величка Няголова	
5.3.52.	Песни от Елена Казанлъклиева	
5.3.53.	„Паневритмия от Беинса Дуно“ от Светозар Няголов	
5.3.54.	Песните от съборите на Синархическата верига и кога се изпълняват	
5.3.55.	Милка Периклиева (4.I.1908–22.XII.1976)	
5.3.56.	Николай Дойнов – „Паневритмията“	
5.3.57.	„Къде е истинската Паневритмия?“ от Вергилий Кръстев	
5.3.58.	„Исторически и политически личности, свързани с опитите за въвеждане на Паневритмията в българските училища (1939–1943 г.)“ от Вергилий Кръстев	
5.3.59.	Весела Несторова (23.XII.1909–)	
5.3.60.	„Дискусия за Паневритмията“ от Вергилий Кръстев	
5.3.61.	Димитър Сотиров (1905–1997)	
5.3.63.	Концерт-рециталите на „Изгревът“ и тяхното създаване от Вергилий Кръстев	
5.3.64.	Буча Бехар (1903–1978)	
5.3.65.	Лиляна Табакова (1/4.I.1906–1.IV.1995)	
5.4.	Цветана (Лиляна) Табакова ни очаква цели 24 години! Вергилий Кръстев за работата си с Цветана (Лиляна) Табакова – спомени и документи	374
	Писмо с плик от Цветана (Лиляна) до Вергилий Кръстев – 7.01.1991	375
	Пълномощно – 15.01.1991	375
	Писмо от Цветана (Лиляна) Табакова до Вергилий Кръстев – 1.06.1991	375
	Приемно-предавателен протокол – 14.06.1991	376
	Декларация – 3.12.1991	377
5.5.	Кражбата на архива на Анина Бертоли от семейство Гобо от Франция	377
Сканирани материали		
	Писмо с плик от Цветана (Лиляна) до Вергилий Кръстев – 7.01.1991	379
	Декларация – 15.01.1991	380
	Приемно-предавателен протокол – 14.06.1991	381
	Пълномощно за печат – 3.12.1991	382
6.	Архивът на Цветана (Лиляна) Табакова	383
6.1.	Етапите на работата с Лиляна Табакова	383
6.2.	Предаване на нейните спомени на 141 страници за работа	388
6.3.	Записите от 40 часа в 10 ролки по 4 писти	389
6.4.	Списъци по теми	389
	Теми от Учителя	389
	За музиката на Учителя	390
6.5.	Материалите се откриват	391
	Работа по теми от Словото на Учителя	391
6.6.	Кои бяха рушителите	391

6.7. Писмо за връщане на материалите получени от нея за работа – 01.06.1991.....	393
6.8. Връщане на материалите обратно.....	394
Приемно-предавателен протокол – 14.06.1991.....	394
6.9. Получаване на пълномощно за печат.....	395
6.10. Защо не ми предадоха тетрадката с нейните записи с песните на Учителя.....	396
6.11. Работата ми с магнетофонните записи от 40 часа.....	397
6.12. Въвежда материала на компютър и голямото разиграване.....	398
6.13. Спиране на работата по Лиляна Табакова.....	399
6.14. Голямото разиграване продължава.....	400
6.15. Получавам част от архива на Лиляна без опис.....	401
6.16. Материалите на Кръстю Христов.....	402
6.17. Какво остана от архива на Лиляна Табакова.....	403
6.18. Защо не ми предадоха архива на Лиляна Табакова.....	405
6.19. Наводнение на кашоните с архива на Лиляна Табакова.....	406
6.20. Кашона с ролките със записите на Лиляна.....	408
6.21. Как работих по това време в Бърза помощ.....	409
6.22. Къде остана тетрадката на Лиляна Табакова с песните на Учителя.....	410
7. За песните на Учителя Дънов в „Изгревът”.....	411
7.1. Галилей Величков	
7.2. Мария Тодорова	
7.3. Мария Златева	
7.4. Борис Николов	
7.5. Нестор Илиев	
7.6. Елена Андреева	
7.7. Протокол от събрание за създаване на работна група по изучаване и проучаване на документация на Паневритмията	
7.8. Илия Узунов	
7.9. Пеню Ганев	
7.10. Евангелските песни при Учителят Дънов	
7.11. Приложения: факсимилета на коментираните евангелски песни	
7.12. Весела Несторова	
7.13. Справка за Паневритмията по томовете на „Изгревът”	
7.14. Певиците на концерт-рециталите на „Изгревът”	
7.15. Как се създаваха песните на Учителя Дънов и братските песни	
7.16. Концерт-рециталите в Интернет и на компактдискове	

III. БИЧЪТ БОЖИЙ НАД БЪЛГАРИТЕ

/ автор и състав. Вергилий Кръстев.....	413
1. Съборът през 1922 г.....	414
2. Белите тояги на Оранжевата гвардия.....	415
3. Съборът през 1923 г., който бе забранен.....	416
4. Бичът Божий срещу българите се задействува (7.02.2012 г., София).....	419
5. Възбрана на съборите на Бялото Братство.....	424
6. Възмездие.....	425
7. Школа или академия (1.05.2011 г., София).....	426
8. Бележки към материала на Минчо Сотиров от „Изгревът“, том 25.....	430
Сканиран материал	
Телеграма на Минчо Сотиров за кончината на Учителя Дънов	437
9. Бележки за Тодор Божков от „Изгревът“, том 25 (13.VII.2011 г., сряда, София).....	438
10. Разказани случки за Тодор Божков от приятелите му в „Изгревът“.....	439
11. Разказва брат Желю Танев.....	440
12. „Последен, незабравим и вечен“ / Тодор Божков.....	440

IV. ДОМЪТ ГОСПОДЕН И СЪДБАТА НА СВЕТА

/ автор и състав. Вергилий Кръстев.....	443
1. Историческите събития в България предизвикани от съвпада на планетите Сатурн и Уран от 1897 година до 2034 г.....	444
1.1. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Скорпион през 1897 г. за България.....	444
1.2. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Телец през 1942 г. за България.....	445
1.3. Съвпад на планетите Сатурн и Уран в знака Стрелец през 1988 г.	446
2. Бягството на Гемето.....	448
2.1. Първото бягство – в закован сандък.....	448
2.2. Второто бягство – предрешен с американска униформа.....	449
2.3. Заради беглеца – осъден на 10 години затвор.....	450
3. Защо и за какво бяха убити Димитър Петков-баща, Петко Д. Петков-син и Никола Д. Петков-син.....	453
3.1. Димитър Петков (21.10.1858–26.02.1907).....	452
3.2. Петко Д. Петков (4.05.1891–14.06.1824).....	452
3.3. Никола Д. Петков (21.07.1893–23.09.1947).....	454
4. Символичната война и англо-американските бомбардировки над България.....	458
5. Голямата лъжа на американците и англичаните и невероятната им измама към българите.....	461
6. Пророчеството на Славчо РадомиРСки.....	466
7. Балканската федерация и Славчо Трънски.....	468

8. България – пълен неутралитет.....	471
8.1. Учителят Дънов и българите от 1900–1922 г.....	471
8.2. Учителят Дънов и българите от 1922–1944 г.....	472
8.3. Учителят Дънов и българите от 1944–1989 г.	473
8.4. Учителят Дънов и българите от 1989 г. до 2005 г. и до 2035 г.	475
<i>Самолетите търсят Учителя</i>	
ЧОВЕШКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ.	
беседа от Учителя, държана на	
28 ноември 1943 г.	
– В: Дънов, Петър. Новото начало.	
утринни слова. София : [б.и.], [1948],	
с. 132–133.....	
	478
<i>Светлите духове и черните духове</i>	
НОВО ВОЮВАНЕ. 20 година, 37. лекция	
на Общия окултен клас, 25 юний, 1941 год.	
сряда, 5 ч.с., Изгрев.	
– В: Дънов, Петър. Прав път. окултни	
лекции, Общ окултен клас, 20 година	
(1940–1941), том 2. София: АСК 93:	
Урания, 1998, с. 344–345.....	
	479
ПРЕД НОВАТА ЕПОХА. 31. Утринно	
Неделно Слово, държано на 11 юни 1939 г.,	
5 ч.с. София–Изгрев.	
– В: Дънов, Петър. Изпитът на любовта.	
Утринни слова, осма година (1938–1939 г.),	
том 2. София: АСК 93: Урания, 1998,	
с. 234–235.....	
	480
9. Кой докара бурята през м. август 1949 г.	
на 7-те рилски езера?.....	482
10. Кой предизвика сушата, след това бурите,	
градушките, наводненията в	
България и Европа през 2002 г.?.....	485
11. Комунизмът и анархизмът – двата	
едноутробни братя близнаци	487
11.1. Болшевизмът (1945–1989 г.)	
<i>Болшевиките – бирниците на Бога</i>	
ГОСПОД МУ РЕЧЕ. 10. беседа от Учителя,	
държана на 18 май, 1924 г. София.	
– В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа.	
беседи от Учителя. София, 1946, с. 76–77.....	
	489
<i>Болшевизмът е религията на труда</i>	
ГОСПОД МУ РЕЧЕ. 10. беседа от Учителя,	
държана на 18 май, 1924 г. София.	
– В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа.	
беседи от Учителя. София, 1946, с. 87–90.....	
	490
<i>Болшевиките са деца на монархистите</i>	
НИТО ТЪРЖИК. 7 беседа от Учителя,	
държана на 13 април, 1919 г. София	
– В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа.	
беседи от Учителя. София, 1946, с. 96–97.....	
	492

*Болшевиките са незаконородените
деца на аристократите и царете .*

КАТО ГО ВИДЯ ПЕТЪР. 8 беседа
от Учителя, държана на 20 април –
Великден, 1919 г. София.

– В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа.

беседи от Учителя. София, 1946, с. 114. 493

След 1945 г. – религията на труда

ПРОТИВОРЕЧИЕ В СЪЗВУЧИЕТО.

5. беседа от Учителя, държана на
9 февруарий, 1919 г. София.

– В: Дънов, Петър. Великите условия.

беседи от Учителя. София, 1944,
с. 88–89. 494

*След 1945 г. – сегашния ред и порядък
ще се измени*

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА.

8. съборна беседа от Учителя, държана
на 31. август, 1941 г. 10 ч. пр. об.

София–Изгрев.

– В: Дънов, Петър. Възможности за щастие.

съборни беседи от Учителя.

София, 1941, с. 146–147. 494

Бог управлява всички народи и славяни

В НЕГОВО ИМЕ. 5. беседа от Учителя,

държана на 14 ноември, неделя,

10 ч. с. 1943 г., София–Изгрев.

– В: Дънов, Петър. Вечно подмладяване.

беседи от Учителя. София, 1944,
с. 94–95. 497

Човешките души се развиват

чрез страданието

ЗА ИМЕТО МИ: 4. беседа от Учителя,

държана на 20 май 1923 г. в София.

– В: Дънов, Петър. Петимата братя.

беседи от Учителя. София, 1949,
с. 68, 69–71. 499

Бъдещето на славянството

ДЕТЕТО РАСТЕШЕ: 8. беседа от Учителя,

държана на 30 март, 1919 г. София.

– В: Дънов, Петър. Великите условия

на живота. беседи от Учителя.

София, 1944, с. 145–146. 501

11.2. Анархизмът – едноутробният близък

на болшеvizмът!..... 501

12. Домът Господен и съдбата на света.

Великият повелител на живота..... 518

12.1. Отложеният концерт–рецитал

за 29 май 2004 г., София..... 518

12.2. Руския и болшеvizшкия концерт–рецитал

на 26 юни 2004 г., София.....521

13. Учителят Дънов за българския народ.....	528
13.1. Какво ще стане с българския народ? УЧИТЕЛИТЕ. беседа, държана на 7. декемврий 1914 г. София, 1917, с. 22–23. (Сила и живот. беседи, държани от Дънов по стенографски бележки. втора серия, 5).....	528
13.2. Българският народ кой ще величае? Вселяване духа на убития Стефан в Савел – Павел ИСТИНАТА. беседа, държана на 24. априлий 1916 г. София, 1917, с. 6. (Сила и живот. беседи, държани от Дънов по стенографски бележки. втора серия, 10).....	529
13.3. Какво казва Господ на българите чрез Учителя Дънов? КАТО ГО ВИДЯ ПЕТЪР. 8 беседа от Учителя, държана на 20 април – Великден, 1919 г. София. – В: Дънов, Петър. Да възлюбиш Господа. беседи от Учителя. София, 1946, с. 118–119, 120, 124.	529
13.4. Защо българите ги определят като варвари? В ЕГИПЕТ. [беседа, държана на 13. ноемврий 1921 г. в София]. – В: Дънов, Петър. Сила и живот. беседи, държани от Петър Дънов по стенографски бележки, четвърта серия. София, 1922., с. 119–121.	531
13.5. Защо българите не са свободни? ОЗДРАВЯХА. беседа държана на 13 януари 1924 г. – В: Дънов, Петър. Двата природни метода : беседи шеста серия. София, [1924], с. 213–214.	532
13.6. Как ще се повдигне българския народ? КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕН. 1. беседа от Учителя, държана на 16 март, 1924 г. София. – В: Дънов, Петър. Който дойде при мене. беседи от Учителя. София, 1950, с. 12–14.....	533
13.7. Какво казва Божият закон за българите? МОЕТО ЦАРСТВО. 21 [беседа, държана от Учителя, на 8 март 1925 г. гр. София. [София], [1925] (Русе: Малджиев), с. 24–25.	534
13.8. България и българите питали ли са Бога как да управляват? И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКА ГАЛИЛЕЯ. 30 беседа, държана от Учителя, на 5.VII.1925 г. в гр. София. [София], [1926?] (Русе : Малджиев), с. 19–20.....	535

13.9. Какво е приготвил Бог за българите? И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКА ГАЛИЛЕЯ. 30 беседа, държана от Учителя, на 5.VII.1925 г. в гр. София. [София], [1926?] (Русе : Малджиев), с. 28–29.....	535
13.10. Защо са се явили българите на земята? ПОЗНАТ ОТ НЕГО. 13 беседа, държана от Учителя на 7 февруари, 1926 г. в гр. София. [София], 1926 (Русе : Малджиев), с. 19–21.....	536
13.11. Как приемат българите сила от Бялото Братство? ГЛАС В ПУСТИНЯТА. серия девета, 10 беседа от Учителя, държана на 12 декември, 1926 г. в гр. София. София, 1929, с. 15–17.	537

V. ЗЕМЕТРЕСЕНИЯТА

/ автор и съставител Вергилий Кръстев.....539

1. Земетресенията в България.....	540
1.1. „Изгревът”, том XXI, с. 538–541.....	544
Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 10.4.1913 г.	544
Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.4.1913 г.	546
Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 11.5.1913 г.....	547
Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.5.1913 г.	547
Писмо от Учителя Петър Дънов от 14.6.1913 г.	548
1.2. Спомени на Елена Иларионова от нейната тетрадка.....	548
Писмо на Учителя Дънов до Елена Иларионова от 9.4.1913 г.	548

Сканирани материали

Писмо от Учителят П.К.Дънов до Величка Стойчева от 10.4.1913 г. (препис от тетрадката на Кортеза Гешева, майка на Мария Младенова от гр. София).....	551
Корица на тетрадка със спомени на Елена Иларионова и надписана от Борис Николов със сигли и името Вирго, т.е. Вергилий Кръстев.....	553
2. Земетресението във Велико Търново ВСЕМИРОВИЯТ Учител Беинса Дуно и Велико Търново. Документална хроника. състав. Павлина Даскалова. ред. Димитър Калев. [Варна] : Алфиопа, 1995. Т. 1, с. 271–276. ISBN 954-8139-10-3.....	554

2.1.	Из спомените на сестра Елена Иларионова.....	554
	Писмо от Учителя Дънов до Елена Иларионова от 9.4.1913 г.	554
2.2.	Разрешаване на ребуса от П. К. Дънов.....	556
3.	Земетресенията	
	Из Словото на Учителя Дънов с бележки на съставителя на „Изгревът“.....	557
3.1.	Разговор с Учителя.....	557
3.2.	Земетресение в Търново. Бит на българина ПО-ДРАГОЦЕНЕН. 31. беседа от Учителя, държана на 15 април, 1928 г. – В: Дънов, Петър. Синове на възкресението. десета серия, том 3. София, 1934, с. 228–229.	558
3.3.	„Във време на земетресение се отделя голямо количество енергия“ БУДНИЯТ ДЕН. 22. лекция от Учителя, държана на 20 април, 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Божествената мисъл. лекции от Учителя на Младежкия окултен клас, година 7 (1927–1928), том 1. София, 1942, с. 228–231, 244.....	559
3.4.	Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за БУДНИЯТ ДЕН.....	561
3.5.	„Причината за землетресенията в коя и да е част на земното кълбо са всички живи същества“ ЗА СЪДБА ДОЙДОХ. 1 [беседа държана от Учителя на 22.IV.1928 г., София]. София, 1928, с. 1–13.	561
3.6.	Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за ЗА СЪДБА ДОЙДОХ, с. 1–13.	565
3.7.	„Какво ни показва землетресението?“ ЗА СЪДБА ДОЙДОХ. 1 [беседа държана от Учителя на 22.IV.1928 г., София]. София, 1928, с. 14–28.	566
3.8.	Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за ЗА СЪДБА ДОЙДОХ, с. 14–28.	569
3.9.	Енергията от земетресението – за творчески цели КОЙТО СЕ ОТМЯТА. 2 [беседа, държана от Учителя на 29 април 1928 г. в гр. София]. София, 1928, с. 5–21.	570
3.10.	Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за КОЙТО СЕ ОТМЯТА.....	573
3.11.	„Землетресението е закон, който възстановява хармонията в света, уравновесява противодействащите сили на земята“ ГЛАС ОТ ГРАДА. 3. [беседа, държана от Учителя на 6 май 1928 г., София]. София, 1928, с. 3–23.	574

3.12. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за ГЛАС ОТ ГРАДА.....	577
3.13. Причината за земетресенията ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ. 31. лекция от Учителя, държана на 30 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 110–117.	577
3.14. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ, с. 110–117. Причината за земетресенията	579
3.15. „Няма по-велико нещо от сливане на душите с Първичния Дух!“ ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ. 31. лекция от Учителя, държана на 30 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 121–134.	580
3.16. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ, с. 121–134. Сливането на душите с първичния Дух.....	583
3.17. „Катастрофите в природата са условия за пробуждане на човешкото съзнание“ ЩЕ БЪДАТ ПРЕДУПРЕДЕНИ. 26. лекция от Учителя, държана на 28 април, 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Малки и големи придобивки. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 2. София, 1936, с. 410–417.	584
3.18. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за ЩЕ БЪДАТ ПРЕДУПРЕДЕНИ. Как се пробужда човешкото съзнание?.....	587
3.19. Молитвите на праведните спират земетресенията ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ. 27. лекция от Учителя, държана на 2 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 18–21.	587
3.20. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ. Праведните спират земетресенията.....	589

3.21. Земетресението – момент на разрушение и пречистване. РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ. 29 лекция от Учителя, държана на 16 май 1928 г., София–Изгрев. – В: Дънов, Петър. Добри и лоши условия. лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, 7 година (1927–1928), том 3. София, 1937, с. 60–61, 66–68.....	589
3.22. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ. Божията тояга.	591
4. Място и време на земетресенията в България. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев. Определеното място и време на земетресенията.....	591
<i>Ракитски, Цочо</i> Димитров. По повод сказката за Кайзерлинг и модерната теософия. София: книгоизд. и печ. Изгрев, [1929], с. 104–113.	592
5. Земетресенията и човешките съдби в България / Вергилий Кръстев.....	599
6. Земетресенията в света, отразени в поредицата „Изгревът“ / Вергилий Кръстев.....	601
7. Вярата и Святият Дух. беседа, държана от Учителя на 11 август 1913 г., неделя, пред Софийския кръжок (публикувано в „Изгревът“, том XI. 1999, с. 542-545 като Слово на Учителя Дънов за 1913 г.	603

VI. НОВИЯТ ЖИВ ИЗГРЕВ

/ автор и съставител Вергилий Кръстев	607
1. Имотите на богатите братя / Борис Николов.....	608
2. Ул. „Опълченска“ 66, Учителят и комунистите.....	608
3. Едно хубаво място за почивка.....	610
4. Новият жив Изгрев.....	611
5. Кой запази гроба на Петър Дънов от поругаването му?.....	612
6. Концерт-рецитала на 29 март 2014 година.....	614
7. Сканирани материали	
7.1. Писмото	617
7.2. Уставът на Бялото братство.....	618
7.3. Членската карта на Олга Славчева.....	619
8. Как ще се проповядва Словото на Учителя Дънов?.....	620
8.1. Как ще се проповядва в чужбина?	620
8.2. Как са проповядвали апостолите?.....	620
8.3. Какво е знамение?.....	621
8.4. Как и от кога се е проповядвало Словото на Учителя Дънов?.....	621
8.5. Онова по времето на Христа го има и при Учителя Дънов	621
8.6. Кой и как ще превежда Словото на Учителя Дънов в чужбина?.....	622

8.7. Святият Дух	623
8.8. Христовият Дух	626
8.9. Пасхата на Третият завет.....	626
8.10. Каква е формата за общение на човешките души чрез „Изгревът“?.....	628
8.11. Каква е програмата на „Изгревът“ за общение на човешките души във Вътрешната Школа на Учителя Дънов?.....	628
Честувания на рождения ден на Петър Дънов.....	630
9. Разрушението на СССР.....	631
9.1. Началото.....	631
9.2. Причините.....	631
10. Кой разруши СССР като империя?.....	632
11. Къде е истинската Паневритмия? („Изгревът“, том XXIII, с. 824–842.).....	634
11.1. Паневритмията в „Изгревът“ („Изгревът“, том XXIII, с. 843–874.).....	634
11.2. Исторически и политически личности, свързани с опитите за въвеждане на Паневритмията в българските училища 1938–1943 г. („Изгревът“, том XXIII, с. 878–891.).....	634
11.3. Учителят Дънов за Паневритмията.....	634
12. Разрушителите на България след 1990 година.....	635
13. Кой бяха онези, които управляваха България?.....	636
14. Опровержение от Вергилий Кръстев.....	637
15. Отзив за изданието на „Изворът на Доброто“ на английски език от Вергилий Кръстев.....	639
16. Канализацията в една окултна Школа.....	644
17. ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ В ПРИРОДАТА. 1 школна лекция на Общия окултен клас (2 година), 6.X.1922, петък, 7½–9 ч.в., Ст. София	645
18. Завещание на Вергилий Кръстев, 4 май 2014 г.	658
18.1. Архивът на „Изгревът“	659
а) Началото	659
б) Какво е положението днес, 3 май 2014 г.	660
18.2. Какви борби съм водил за съхранение на Словото на Учителя и историята на Школата му.....	661
Пълномощно.....	668

VII. ПЕТЪР ФИЛИПОВ (1913–20.04.1984 г.)	
/ автор и съставител Вергилий Кръстев.....	669
1. Среци, разговори и разсъждения.....	670
1.1. Съотношение.....	670
1.2. Приятелството (21.04.1987 г.).....	671
1.3. Да съхраниш малкото (21.04.1987 г.).....	673
1.4. Екскурзии на Витоша (22.04.1987 г.).....	674
1.5. Групата на Петър Филипов (23.10.1988 г.)	676
1.6. Изворът на Петър Филипов на Рила (23.10.1988 г.)	678
1.7. Паневритмия на Рила и разливът (24.10.1988 г.)	680
1.8. Как трябва да се играе Паневритмия (24.10.1988 г.)	682
1.9. Петър и Братството (24.10.1988 г.).....	684
1.10. Бит и обхода.....	686
1.11. Спиритизъм (24.10.1988 г.).....	687
1.12. Песните на Петър Филипов (24.10.1988 г.)	688
1.13. Астрологът Петър Филипов (23.10.1987 г.)	690
1.14. Моят хороскоп и Петър Филипов (24.10.1988 г.)	692
1.15. Светът на Истината и светът на Заблудението.....	698
1.16. Истинският път.....	700
Пояснение.....	701
1.17. Спомени с брат Петър Филипов – 1987 г. / Марийка Георгиева Марашлиева (-5.12.1991). Записала Пенка Краева.....	702
1.18. Заминаването на Петър Филипов отбелязано на 40-я ден и след 1 година.....	703
1.19. Заминаването на Петър Филипов отбелязано след 3 години.....	703
1.20. Писмо на Марийка Марашлиева до Вергилий Кръстев (8.03.1984 г.).....	704
2. Петър Филипов в „Изгревът“ / Вергилий Кръстев (18 юни 2013 г., Своге).....	704
3. Петър Филипов (1913–1984 г.) / Павел Василев.....	705
Бележки на съставителя.....	707

VIII. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ.

Спомени и наблюдения

/ автор и съставител Вергилий Кръстев

(18 юни 2013 г., Своге).....708

1. Със Светозар Няголов на Изгрева.....	709
2. Астрологът Светозар Няголов.....	709
3. Светозар Няголов в групата на Петър Филипов.....	710
4. Разривът.....	711
5. Точно избраният човек.....	712
6. Светозар Няголов в „Изгревът“.....	713
7. Садукеите и фарисейте в България и на Изгрева.....	713
8. Кой е бащата на Светозар Няголов?.....	714
9. Майката на Светозар Няголов, на име Стефка.....	716
10. Вековната тайна, която бе явна за целия Изгрев.....	716
11. Да се въплотиш на Земята като човек.....	718
12. Незаконният син на Изгрева.....	720
13. Благодарствено писмо към д-р Вергилий Кръстев, Светозар Няголов и цялата му фамилия (20.11.2004 г.) / Иванка Георгиева Лазева.....	721
14. Библията на Учителя – подарена за концерт-рециталите по „Изгревът“.....	722
Сканирани материали	
Благодарствено писмо.....	723
Писмо на Светозар Няголов за концертите на „Изгревът“... ..	725
Подарената Библия за концертите на „Изгревът“.....	726

IX. СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ ЗА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ 727

1. Хороскоп на Любомир Лулчев.....	723
2. Любомир Лулчев като офицер. Очерк.....	729
3. Из Словото на Учителя за Любомир Лулчев / подбрал Светозар Няголов НЕОБЯТНАТА ЛЮБОВ. 12 школна лекция от Учителя, държана на 18 май 1922, София. – В: Дънов, Петър. Трите живота. Общ окултен клас, Г. I (1922). 2. изд. [София]: Жануа 98, 1999, с. 141. ISBN 954-9589-31-5.....	732
4. Военните, Светозар Няголов и Любомир Лулев. бележки / Вергилий Кръстев.	732
4.1. Начало.....	732
4.2. Очерк за финала на двама човека на земята.....	733

X. СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ В ОГЛЕДАЛОТО НА СПОМЕНИТЕ. (21.07.1932–9.03.2013 г.).....	735
1. Некролог – Скръбна вест	736
2. За Светозар Няголов от брат му Любомир.....	736
3. За Светозар Няголов от сестра му Величка.....	737
4. От Русия за Светозар.....	741
5. На Светозар Няголов от Йорданка Шопова.....	741
6. На Светозар Няголов от Величка Венчева.....	742
7. Сънищата на Светозар Няголов (2011–2012 г.) / записани от сестра му Величка Няголова.....	743
8. Заминаването на Светозар Няголов (9 март 2013 г.) / Найден Найденов, гр. Правец.....	746
9. Бележки към материала на Найден Найденов за заминаването на Светозар Няголов / Вергилий Кръстев.....	748
10. Очерци за Светозар Няголов от негови приятели. Виж „Изгревът“, том XXI, с. 768–793.	751
11. Последните съвременници на Учителя Дънов. Виж „Изгревът“, том XXI, снимка № 104.....	751
12. Поздрав от Светозар Няголов. Виж „Изгревът“, том XXI, снимка № 104.....	751
 XI. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ИЗГРЕВЪТ“ И ВЕЧНАТА ТАЙНА НА ЖИВОТА.....	752
1. Антиминсът и Откровението в Солунската църква „Свети Димитър Солунски“.....	753
2. Константин Дъновски – Свещеник на Всевишного Бога и Възраждането на Българския народ, което започва чрез „Антиминсът“.....	754
3. Кой е Петър Константинов Дънов?.....	754
4. Какво сме публикували за Петър Дънов чрез програмата на „Изгревът“.....	755
5. Нерукотворният образ на Исус Христос.....	757
6. Великата тайна.....	758
7. Как ознаменувахме годишнините от рождението на Учителя Дънов – 130, 140, 150 Концерт-рецитал за 1 ноември 2014 г.....	764
8. Кой е Христовия Дух?.....	766
9. Агарта и Атлантида.....	768
10. „Ето човекът“ – концерт-рецитал на 6 декември 2014 г.	770
11. „Изгревът“, том 29	773
12. „Козата си сака пръч!“.....	776

XII. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ИЗГРЕВЪТ” ТОМ 10 – И КАК ТОЙ БЕШЕ ПРИЕТ В ГРАД АЙТОС.....	779
1. „Изгревът”, том 10 от 1999 г., София.....	780
2. Как беше посрещнат „Изгревът”, том 10 в Айтос.....	782
3. Атаките и отхвърлянето на „Изгревът”	783
4. Концерт-рециталите на „Изгревът” и тяхното създаване.....	784
5. Димитрина Антонова и нейните любезни племеници.....	787
5.1. Вергилий Кръстев до Екатерина Маркова, дъщеря на родена сестра на Димитрина Антонова.....	787
5.2. Писмо от Екатерина Маркова до Светозар Няголов, 11 ноември 2005 година.....	794
5.3. Писмо от Екатерина Маркова до Светозар Няголов, 2 декември 2005 година.....	795
5.4. Бележки по изложението до Екатерина Маркова от Вергилий Кръстев.....	796
Сканиран материал	
Разписка на Светозар Няголов за получени 2 пакета с архивни материали на Димитрина Антонова, 28 декември 2005 г.	799

XIII. СКАЗАНИЕ ЗА ЧЕЛОВЕКА ЗЕМЕН И НЕБЕСЕН. Биографични данни на Вергилий Кръстев.....	800
1. Сказание за човекът небесен.....	801
2. Сказание за човекът земен.....	802
3. Голямото отклонение и съдбата на един лекар.....	806
4. Пашитни и оратни коне на Божията нива.....	809
5. Жътвата е готова, но ги няма жътварите на „Изгревът”	812
6. Дървото на живота и дървото на познаване на Доброто и Злото в „Изгревът”	814
7. Честуванията на Георги Куртев и за град Айтос.....	816
8. Спирането и отменянето на концерта посветен на годишнина от рождението на Петър Дънов и слизането на Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно.....	818
9. Как се воюваше срещу концерт-рециталите на „Изгревът”	819
10. Защо се включи и с. Мърчаево срещу „Изгревът”	820
11. Как се провеждаше борбата срещу „Изгревът”	821
12. Кои са онези, които с брадва отсичат дървото.....	823
13. Оповестяване за интернет страницата на „Изгревът” – www.lzgrevat.com	825

XIV. ПОСВЕЩЕНИЯ 828

1. Мисли на Учителя Дънов от Съборни беседи, 1927 г.
– В: Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи
и живее. Т. 29. Снимки на Учителя Петър Дънов и
негови съвременници, последователи ; Пътят на ученика.
съборни беседи от Учителя дадени на учениците от
Всемирното Бяло братство при срещата им в гр. София,
на „Изгрева“, през лятото 1927 г. (фототип. изд.).
София: Житен клас, 2014. 732 с., 588 сн.
ISBN 978-954-9915-33-8..... 828
2. Пророчеството на арх. Дина Станчева през 1993 г.
след излизането на „Изгревът“, том I. 838

XV. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА „ЧУДЕСАТА, ЗНАМЕНИЯТА И СВЯТИЯТ ДУХ“.

Поздравления за концерт-рецитала на 28 март 2015 г.
от брат Илия Чернев, от село Изворище, Бургаско)..... 839

1. Килимчето 840
2. Огненият и светлинен стълб..... 841
3. Конската торба..... 841
4. Конската торба и концерт-рециталите..... 842
5. Телескопа и далекогледа за Луната..... 843

XVI. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА 91 ПСАЛОМ И КОЛЕЛОТО НА ЖИВОТА И СМЪРТТА

Поздравления за концерт-рецитала на 25 април 2015 г. 844

1. Приемната на Учителя през 1926 г. 845
2. Построяването на братския салон на Изгрева през 1927 г. 845
3. Гоненията срещу Школата на Учителя Дънов и атакуването
от войска на Изгрева..... 846
4. Бойната тръба..... 847
5. 91 Псалом и колелото на живота и смъртта..... 848
6. Защо си отстъпи мястото 849
7. Забраната на събора на Изгрева през 1928 г. 850
8. Гонителите на събора на Изгрева през 1928 г. 851
9. Какъв изход бе намерен чрез 7-те Рилски езера?..... 851
10. Една изповед на съставителя на „Изгревът“..... 852
11. Голямата заблуда в Айтос..... 855
12. Великият изпит на Всемировият Учител..... 856

XVII. ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА ПАВЕЛ ВАСИЛЕВ.	
ВЪЗПОМЕНАНИЕ.....	857
Павел Василев си замина от земята	858
Сканиран материал	
Некролог - Скръбна вест.....	861
Кой осигури снимките на „Изгревът“, том 31	862
Печатни грешки в „Изгревът“, том 30	866
Съдържание.....	867
I Иоанново послание	

ИЗГРЕВЪТ
на Бялото Братство пее и свири, учи и живее

том 31
Духът на Истината
и

Духът на Заблуджението

Сборник от деянията човолечески на Изгрева,
след Школата на Учителя Дънов 1922–1944 година

съставител и редактор
Вергилий Николон Кръстев

компютърна обработка на илюстративния и снимков материал
Вихър Ангелов Пенков

компютърен набор
Полина Тодорова Петкова, от Видин
Ефросина Антонова Ангелова-Пенкова – допълнителни текстове,
съдържание

съдържание, оформление, предпечатна подготовка
Ефросина Ангелова-Пенкова

издатель
Житен клас, София, 2015
web site: <http://www.izgrevat.com>

печатница
Симолити, София

І ИОАННОВО ПОСЛАНИЕ

ГЛАВА 4.

- 1 Възлюбленни, всякому духу ^ане вѣру-
вайте, но ^биспытуйте духове-тѣ отъ
Бога ли сж; ^взащото много лъжепророци
2 излѣзохж по свѣтъ-тѣ. Отъ това позна-
вайте Духъ-тѣ Божій; ^гвсякой духъ който
исповѣдува че Исусъ Христосъ дойде въ
3 плѣть, отъ Бога е; И ^двсякой духъ който
не исповѣдува че Исусъ Христосъ дойде
въ плѣть, не е отъ Бога; и той *е духъ-тѣ*
антихристовъ, за когото чухте че иде,
4 ^еи сега е вече на свѣтъ-тѣ. **ж** Вы сте отъ
Бога, чадца, и побѣдили сте гы; защото
по голѣмъ е оный ^зкойто е въ васъ, а
5 не който е въ свѣтъ-тѣ. **и** Тѣ сж отъ свѣтъ-
тѣ, за това отъ свѣтъ-тѣ говорятъ, ^ии
6 свѣтъ-тѣ тѣхъ слуша. **Ный** смы отъ Бога;
ккойто познава Бога, насъ слуша; който
не е отъ Бога, не ны слуша. Отъ това
познаваме ^лдухъ-тѣ на истинж-тж и духъ-
тѣ на заблужденіе-то.

ИЗГРЕВЪТ
на Бялото Братство пее и свири, учи и живее

том 31
Духът на Истината

и

Духът на Заблуждението

Сборник от деянията човечески на Изгрева,
след Школата на Учителя Дънов 1922–1944 година

съставител и редактор
Вергилий Николов Кръстев

компютърна обработка на илюстративния и снимков материал
Вихър Ангелов Пенков

компютърен набор
Полина Тодорова Петкова, от Видин
Ефросина Антонова Ангелова-Пенкова – допълнителни текстове,
съдържание

съдържание, оформление, предпечатна подготовка
Ефросина Ангелова-Пенкова

издател
Житен клас, София, 2015
web site: <http://www.izgrevat.com>

печатница
Симолини, София

